SOCIETATEA GEOGRAFICĂ ROMÎNĂ
Fondată la 15 Iunie 1875

SOCIETATEA REGALĂ ROMÂNĂ DE GEOGRAFIE
OFERIT DE
1875

DICŢIONARELE GEOGRAFICE ALE ŢĂRILOR LOCUITE DE ROMÎNI
IN AFARĂ DE REGAT

II. DICŢIONARUL GEOGRAFIC

AL

BUCOVINEI

DE

EM. GRIGOROVITZA
PROFESOR

TIPĂRIT PRIN ÎNGRIJIREA DOMNULUI

GEORGE IOAN LAHOVARI

SECRETARUL GENERAL AL SOCIETĂŢEI GEOGRAFICE. — MEMBRU DE ONOARE AL ACADEMIEI ROMÎNE

BUCUREŞTI
Atelierele grafice SOCEC & Co., Societate Anonimă
1908

www.digibuc.ro

SOCIETATEA REGALĂ ROMÂNĂ DE GEOGRAFIE
SUBT
Preşedinţia M. S. REGELUI.

Concursul de Geografie din anul 1916

---

*Dar din partea Societăţii, elev*ului
Vlădimir Lupu
din clasa IV *a* Sem. ped. univ-
ră Buc.
care a obţinut **Premiul** II

SOCIETATEA REGALĂ ROMÂNĂ DE GEOGRAFIE 1875 BUCUREŞTI

1916 *luna* Iunie *în* 15/28.

www.digibuc.ro

Numirĭ geografice uzitate în Bucovina şi însemnarea lor

Arșita — loc lipsit de pădure, expus soarelui (term. uzitat numai la munte).
Bahnă – teren mlăştinos, şes, inundabil.
Dil — deal (term. slav stricat).
Grunj — pisc, vîrf de munte (term. f. vechĭ de origine dubioasă).
Hütte — de la term. minier germ. Hüttenwerk (fonderie), Glashütte (topitorie de sticlă), din care populaţia rom. a format cuvîntul *bută* (fabrică).
Kiczera — proeminenţă muntoasă cu pădure (term. slav).
Losowa, losok, lisok (păduros, pădurice, term. slav).
Luczyna — luminiş de codri, curătură (termen slav uzitat în regiunea muntoasă).
Maleĭj — mic (term. slav).
Măgura — munte mai mic, izolat.
Obcina sau Wipczina — plaiu, poiană (de la term. slavi *ovca* şi *wiuca* — oaie].
Preluca — rărişte de codru la munţi.
Prislop — plaiul ce desparte o obărşie de ape de alta (în geogr. germ. Wasserscheide).
Potok — pîrîu (term. slav).
Starea — vechĭe (term. slav).
Tarniţa — în sens de încovăială (term. tartar pentru şea).
Ustie sau uscie — gură (term. slav).
Welikij — mare (term. slav).
Wyszij — mai înalt (term. slav).

Observaţiunĭ la text

Bucovina fiind locuită în districtele de N. mai mult de Rutenĭ, nomenclatura politică prezintă numirĭ slave, destul de numeroase. Pentru aşezarea acestor nume într'un dicţionar, menit a servi exclusiv publiculuĭ romînesc, s'a adoptat ca normă ca numele slav respectiv să se scrie pe romîneşte şi în parenteză numaĭ cu ortografia oficială slavă austriacă, adoptată pe urma regimuluĭ administrativ polon, încă pe vremea cînd Bucovina forma un cerc galiţian. Conform cu această ortografie, se vor observa deci echivalentele consonantice precum urmează:

c	egal	în	romîneşte	cu	ţ
cz	„	„	„	„	c (i şi e)
j	„	„	„	„	ĭ
k	„	„	„	„	c
sz	„	„	„	„	ş
z	„	„	„	„	j
w	„	„	„	„	v
y	„	„	„	„	ă sau i

Datele statistice finale indicate la comunele urbane şi rurale arată numai suprafeţele pămînturilor aflătoare în posesiunea locuitorilor respectivĭ şi n'au a face cu suprafeţele geografice arătate la început. Tot aşa şi animalele de casă constatate prin recensămîntul statisticeĭ de la 1896, nu privesc decît averea individuală din localităţĭ.

www.digibuc.ro

Lucrările consultate la redactarea Dicționaruluĭ Geografic al Bucovineĭ.

„Die Bukowina“, eine allgemeine Heimatkunde verfasst anlässlich des 50jährigen Regierungsjubileums Sr. Majestät des Kaisers Franz Joseph durch die Gensdarmerie des Landes.

Special-Ortsrepertorium der Bukowina, herausgegeben von der k. k. statistischen Centralcommission.

Mitteilungen des statistischen Landesamtes des Herzogtums Bukowina.

General Spleny's Beschreibung der Bukowina.

Oesterreich in Wort u. Bild, „Geschichte der Bukowina“, bearbeitet von Dr. Dem. Onciul.

Zur Geschichte der Bukowina, von Dr. Dem. Onciul.

Românii în Dacia Traiană, de Dr. Dem. Onciul.

Kleine Studien zur Kunde der Bukowina, von Dr. R. Kaindl.

Geschichte der Bukowina von den ältesten Zeiten bis zur Gegenwart, von Dr. R. Kaindl.

Kurze Landeskunde der Bukowina, von Dr. R. Kaindl.

Topographische Beschreibung der Bukowina, von I. Pollek.

O pagină din istoria Bucovineĭ, de Dr. I. G. Sbiera

Die Vereinigung der Bukowina mit Galizien, v. Dr. Pollek.

Suczawa's älteste Denkmäler, von Prof. Wilh. Schmidt.

Prähistorische Studientour in die Bukowina v. Szombaty.

Beiträge zur Geschichte der Moldau und Bukowina, 9 vol., von Franz Adolf Wickenhauser.

Historische Darstellung der Bukowina, von Daniel Werenka.

Heimatskunde der Bukowina, von Kozak u. Fischer.

Din scrierile lui Dimitrie Dan (asupra Bucovinei).

Geschichtliche Bilder aus der Bukowina, von Dr. Ziegler.

Schematismus der Bucovinaer gr.-or. Archiepiscopal-Diöcese.

Oesterreichischer Zentralkataster.

Hărți:

Harta Statmajorului austriac	la	1/200.000
„ „ „	„	1/75.000
„ „ „	„	1/750.000
„ ipsometrică a Statm. Austr.	„	1/750.000

www.digibuc.ro

A

Adam, *munte,* 1017 m. alt., în vecinătatea com. Pojorîta, districtul Câmpulung, făcînd parte din Obcina-Flocenilor, ramificațiune a sistemului muntos Rarăul.

Adina, *pîrîu,* izvorăște de sub muntele Deacul, și vărsîndu-se în pîrîul Platonița, formează cu el un afluent la dreapta pîrîului Gemine, distr. Cîmpulung (v. Platonița și Gemine).

Adîncata, *afluent mic* al pîr. Glit (v. Glit), cu care se împreună mai jos de com. Glit, distr. Rădăuți.

Afinicelul-Mare, *pîrîŭ,* afluent pe st. Bistriței; izvorăște de sub poalele munteluĭ Fruntea, distr. Cîmpulung.

Afinița, *culme mică laterală,* se desprinde din șirul Obcina-Mare sau Arșița, în direcțiunea văiĭ Moldovița, distr. Câmpulung, avînd și un pisc cu acelaș nume, de 1028 m. (v. Obcina-Mare sau Arșița).

Albovățul, *complex de mici coline și finețurĭ,* spre N. de com. Budineț, distr. Storojineț.

Este tăiat de drumul principal Storojineț-Vicovul-de-sus.

Alexa Drangu (vezi „Dealul Alexa“).

Alexandersdorf, *colonie de Germanĭ,* înființată pe teritoriul com. Bahna. S'a numit astfel în onoarea baronului Alexandru de Vasilco. E pendinte de moșia acestuia, Berhomet-pe-Siret, distr. Vijnița.

Are 150 locuitori și o școală particulară cu o clasă; puținii locuitori gr. or. țin de biserica din Cereșenca (Czéreszenka).

Althütte (rom. Huta-Veche), *com. rur.,* distr. Storojineț, așezată pe ambele maluri ale pîrîuluiZubrovița, afluent al rîulețuluĭ Ciudei.

Suprafața 7.71 km.^{2} împreună cu Neuhütte (Huta-Nouă); populația 1123 locuitorĭ, în majoritate germană, de religie rom. cat.

Este în apropiere de drumul districtuluĭ Ciudei-Putna; are o școală pop. și o biserică filială ce ține de parohia cu hramul „Nașterea Sf. Ioan“ din Crasna Ilschi.

A fost fondată la 1793, cu ocazia înființăriĭ primeĭ fabricĭ de sticlărie bucovineană în acest loc, de unde vine și numele „Huta“ (adică Hütte scurtare din Glashütte, ce înseamnă pe nemțește fabrică de sticlărie), aducîndu-se lucrătorĭ Germani dela Lubaczov (Galiția), cari împreună cu ceĭ cîți-va Slovaci aduși maĭ tîrziu, au format apoĭ o colonie.

Populația, rămasă pînă astă-zi germană, se ocupă cu agricultura și cu meseria de dulgherie ambulantă.

Această comună, împreună cu Neuhütte, posedă 353 hect. pămînt arabil, 138 hect. finețuri, 13 hect. grădini, 274 hect. izlaz, 1895 hect. pădure.

Se găsesc 104 cai, 431 vite cornute, 288 porci, 28 stupĭ.

Althütte, *tîrla,* locuitorii îi zic Huta-Veche, ține de moșia Huta-Nouă din districtul Storojineț. Are 19 locuitorĭ.

Alunișul, *torent,* care dă în pîrîul Izvoruluĭ. Acest din urmă împreună cu Cobiloara formează începuturile rîului Suceava. Alunișul naște din muntele Alunișul (1291 m.) și Hrobiĭ (1505 m.), nu departe de satul Sulița (sau Moldova) distr. Rădăuțĭ.

www.digibuc.ro

Alunişul, *munte*, 1368 m., pe hotarul dintre Bucovina şi Rominia aşezat în partea de S. a culmii zisă „Căpăţina-Grebenului“ care desparte la S.-V. basinul Bistriţei-Moldovei de al Bucovinei.

Alunişul, *munte*, se află la E. de monastirea Putneĭ, distr. Radauţi. Alunişul face parte din sistemul Obcinei Mari saŭ Arşiţei, care sistem este format din un prim lanţ înaintat al Carpaţilor ce se întinde între Suceviţa şi Putna în direcţia NE-SV. de la gura Putnei la g. Voivodesei, înălţinduse odată cu schimbarea constituţiunii geologice a soluluĭ d'asupra podişuluĭ bucovinean sub numele Magura-Mare (832 m.), apoi sub numele Alunişul, (906 m.), Haciung 930 m.) şi Petroasa (874 m.). Al doilea lanţ tot în orientarea NV-SE, îl formează Dealul-Sacerei, Bitca-Corbului (1007 m.) şi Dealul-Rău (1828 m.) de la confluenţa Putnişoareĭ la confluenţa Voivodeseĭ (vezĭ şi Obcina-Mare).

Alunul (1667 m.), al doilea maĭ înalt *munte* după Giumalău (1857 m.) din grupul Giumalău-Rarău, fara a excepta chiar Raraul, care nu are de cît 1653 m. Alunul şi Giumalăul se deosebesc de Rărău şi prin constituţiunea geologică.

Se afla în apropiere de localit. Valea-Putneĭ, distr. Cimpulung. Creasta Gimalău-Alun întinsă din Bistriţa în Moldova orientală în direcţiunea NE-SV şi constituită din terenurĭ arhaice, este coprinsă între vl. Putneĭ (vest) şi vl. Giorosteniĭ (răsărit), afluenţi ai Moldoveĭ şi doui micĭ afluenţĭ ai Bistriţei.

Andreasfalva, *com. rur.*, distr. Rădăuţ, aşezată pe malul drept al rîuluĭ Suceava, în vecinătatea com. Frătăuţul-Vechiŭ şi la N. de oraşul Rădăuţĭ.

Suprafaţa 21.32 km.²; populaţia 2040 locuitorĭ, maghiarĭ, de relig. rom. cat. şi o parte conf. ev.

Se compune: 1) din vatra satuluĭ, care, împreună cu tîrla Cut, numără 2025 locuitorĭ; şi 2) din ferma Dorneştĭ (v. Dorneştĭ, fermă).

Are două străzĭ longitudinale, pe marginea cărora sunt înşirate case uniforme şi legate unele de altele, după arhitectura caracteristică acestuĭ popor. Aceste 2 străzĭ se contopesc la marginea comuneĭ într'una singură care comunică de o parte cu Frătăuţul-Noŭ, iar de alta cu Hadicfalva. In lăţime comuna e străbătută de un drum distr. ce vine de la Rădăuţ şi se prelungeşte apoĭ pînă la hotarul distr. Siret, unde se uneşte cu alt drum distr. ce vine de la Frătăuţul-Noŭ, şi se continuă spre oraşul Siret.

Are 2 şcolĭ maghiare, o biserică rom. cat. şi una evangelică de confesiunea helvetică.

Colonie înfiinţată la anul 1785 pe teritoriul vechiuluĭ sat romînesc Măneuţĭ, de numeroase familiĭ de maghiarĭ, venite din Moldova.

Numele coloniceĭ (falva = sat) s'a dat în onoarea generaluluĭ Andreĭ Hadik, baron de Futak.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi mai ales cu creşterea vitelor, escelînd printr'o bună prăsilă de caĭ.

Comuna posedă 1548 hect. păm. arabil, 211 hect. fînaţurĭ, 19 hect. grădinĭ, 183 hect. izlaz, 53 hect. pădure.

Se găsesc 340 caĭ, 775 vite cornute, 257 oĭ, 540 porcĭ.

Andreasfalva, *moşie mică*, pendinte de moşia cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are o casă şi 4 locuitorĭ. Coprinde pe lingă sine şi tîrla Saha.

Arbora (rom. Arbore), *com. rur.*, distr. Gura-Humora, aşezată pe ambele părţĭ ale pîrîuluĭ Solca, la confluenţa sa cu pîrîul Glituluĭ.

Suprafaţa 41.17 km²; populaţia 2896 locuitorĭ, dintre carĭ treĭ părţĭ rominĭ, restul germanĭ şi israeliţĭ; relig. gr. or. pentru majoritate, rom. cat., ev. şi mosaică pentru rest.

Se compune din vatra satuluĭ cu 4731 locuitorĭ şi din cătunul Bodnărenĭ.

Este legată cu comunele din vecinătate Burla, Iazlovăţul şi Botuşna prin drumurĭ districtuale; cu Solca, printr'un drum principal; iar cu Glitul printr'unul comunal

Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară romînească cu 4 clase, înfiinţată la 1844 şi una particulară evang. cu o clasă, înfiinţată maĭ tîrziŭ; o biserică parohială cu hramul „Tăerea Capuluĭ Sf. Ioan Botezătorul“, zidită din piatră, la 1502, de Luca Arbore, pîrcălabul Suceveĭ. Poporul crede că sub zidul bisericeĭ, care e gros de 2 metri, s'ar fi ascunzînd suterane cu comorĭ.

Are o casă de economie romînească şi alta germană, apoĭ un ferestеŭ şi maĭ multe morĭ.

Localitatea purta odată numele de Solca-de-Jos, fiindcă ţinea de teritoriul com. Solca, care teritoriŭ a fost cumpărat la 1592 de pîrcălabul Arbore. După moartea acestuia (deca-

www.digibuc.ro

pitat fiind de 1523), s'a înfiinţat, pe acest teritoriŭ, satul Arbora, pomenit, pentru prima dată la 1576. La 1598 satul a trecut în proprietatea Mitropolitului Suceveĭ, Gh. Moghilă, care l'a dăruit, în acelaşi an, mînăstireĭ Suceviţa. La ocuparea Bucovineĭ, s'aŭ stabilit aci multe familiĭ rom. din Transilvania; iar la anul 1787, aŭ fost aduşĭ şi colonişti germanĭ.

Populaţia, se ocupă în general cu agricultura şi cu prăsila de vite; sărăcimea trece peste vară în Romînia, la munca cîmpuluĭ.

Comuna posedă 2950 hect. pămînt arabil, 315 hect. fîneţurĭ, 40 hect. grădinĭ, 849 hect. izlaz, 437 pădure.

Se găsesc 340 caĭ, 2317 vite cornute, 1880 oĭ, 2646 porcĭ, 240 stupĭ de albine.

Arbora, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. spec. Solca, distr. Gura-Humora.

Ardaloaia, *afluent* din stînga al pîr. Izvorul-Negru, care se varsă în Moldova. (v. Izvorul-Negru).

Ardiţa, *deal,* (453 m.), ţine de regiunea colinară de la sudul Văiĭ Prutuluĭ şi se găseşte pe şiruleţul dintre Siret şi Molniţa (graniţa Moldoveĭ) d'asupra com. Tereblecea, distr. Siret.

Ardiţa, *complex de livezĭ şi pădurĭ,* la V. de localitatea Sinăuţiĭ-de-Jos, distr. Siret.

Argelul, *sat,* distr. Cîmpulung, aşezat pe rîul cu acelaşi nume.

Suprafaţa 5710 km²; populaţia 275 locuitorĭ, rutenĭ; de relig. gr.-or., şi carĭ se romanizează foarte încet.

Cuprinde, pe lîngă vatra satuluĭ, 139 locuitorĭ şi cătunele: Bradul, Dubul, Poharul. Poloneanca, Roseş, precum şi tîrla Plaievca.

Este legat cu Ruşi-Moldoviţa printr'un drum mare, comunică apoĭ cu Putna, adică valea Suceveĭ, printr'un drumeac de călărie, ce trece peste muntele Oglinda, precum şi cu Breaza, adică valea Brodineĭ, printr'o potecă ce trece peste muntele Sihloia (1225 m.).

Ca parohie, ţine de biserica din Ruşi-Moldoviţa; şcoală nu are. La 1776, era în posesia mînăstireĭ Moldoviţa.

Populaţia, formată din Huţanĭ şi din colonişti transilvănenĭ, se ocupă cu exploatarea pădurilor.

Satul posedă 17 hect. pămînt arabil, 498 hect. fîneţurĭ, 1 hect. grădinĭ, 600 hect. izlaz, 108 hect. poenĭ, 4446 hect. pădure,

Se găsesc 75 caĭ, 573 vite cornute, 980 oĭ, 244 porcĭ şi 16 stupĭ.

Argelul, nume ce-l are *rîuleţul* Moldoviţa de la locul de izvorîre şi până la satul Argel, distr. Cîmpulung (v. Moldoviţa).

Argestrul, *cătun,* situat pe vl. Bistriţeĭ, pendinte de tîrgul Dorna-Vatra, distr. Cîmpulung.

Are 213 locuitorĭ romînĭ, gr.-or., o şcoală populară cu o clasă şi un cimitir cu capelă.

Argestrul, *pădure,* în apropierea com. cu acelaş nume, distr. Cîmpulung.

Argestrul, *afluent* pe st. Bistriteĭ, se formează din maĭ multe pîriiaşe ale căror izvoare sînt opuse cu ale Putneĭ, de carĭ sînt despărţite prin culmea Mestecăneştilor; se varsă în Bistriţa lîngă com. cu acelaş nume, străbătînd în cursul săŭ pădurea Argestruluĭ şi plaiul Arşiţa-Porculuĭ, distr. Cîmpulung.

Argestrul, *pădure,* la N. de pîrîul cu acelaş nume, distr. Cîmpulung.

Arseneasa, *afluent* din dr. Moldoveĭ, curge între Arseneasa (1237 m.) şi Arşiţa-Holmului (1279 m.) şi dă în Bistriţa maĭ jos de com. Fundul-Moldoveĭ, distr. Cîmpulung.

Arseneasa, *catun,* pendinte de com. rur. Fundul-Moldoveĭ, distr. Cîmpulung.

Are 29 case şi 113 locuitorĭ, romînĭ, gr.-or.

Arşiţa, *munte* (1338 m.), situat pe linia despărţitoare a apelor Brodineĭ, ale Izvoruluĭ şi Suceveĭ; se găseşte la Nord-Estul localităţiĭ Izvor, distr. Rădăuţĭ.

Arşiţa, *fermă,* pendinte de moşia Marginea, distr. Rădăuţĭ.

Arşiţa-Capreĭ, *munte* (1125 m. alt.), situat la V. de muntele Măgura-Batrîna (1155 m.), făcînd parte din Obcina-Ursuluĭ, ramificaţiune a muntelui Raräul, distr. Cîmpulung.

Arşiţa-Gingeĭ, *tîrla,* pendinte de com. rur. Negrileasa, distr. Cîmpulung.

Are 3 case şi 14 locuitorĭ.

Arşiţa-Huhuluĭ, (1279 m.), *munte,* situat pe coama transversală a sistemului carpatic, ce pleacă de la Iacobenĭ şi însoţeşte pe partea de N. pîna la Pogorita depresiunea stră-

www.digibuc.ro

bătută de *„drumul Mestecăneştilor"*, dintre Dorna-Vatra şi Cîmpulung.

Arşiţa Tanuleĭ, *înălţime* (976 m.), aproape de confluenţa Moldoviţeĭ cu pîr. Dragoşa, făcînd parte din creasta muntoasă a Fuseĭ şi Lupoaeĭ (1163 m.), distr. Cîmpulung.

Arşiţa-Văcarilor, *munte*, (1018 m.) ţine de munţiĭ mărginaşĭ din sudul Bucovineĭ. (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ)

Arşovăţul, *afluent* pe st. rîuleţuluı Siretul-Mic; izvorăşte de sub dealul Humoria (508 m.) şi se varsă în Siretul-Mic, maĭ sus de com. Cupca, distr. Storojineţ.

Arşovăţul, *complex de coline şi văĭ micĭ*, distr. Storojineţ.

Are ca localităţĭ mărginaşe, Humoria la N., Pătrăuţul-de-sus la V., Micul-Siret la S. şi locurile arabile ale com. Carapciu şi Iordăneştĭ, la E.

Din el izvorăsc piraele: Arşovăţul, Mocreţul şi Duşa, toate afluente pe stînga ale Siretuluĭ-Mic.

Ascuncelul, *pîrîŭ*, afluent pe dreapta al rîuluĭ Suceava, izvorăşte de sub dealul Cotos (986 m.), distr. Rădăuţĭ.

Ascunsul, *cătun*, pendinte de com. rur. Ruşi-Moldoviţa, distr. Cîmpulung.

Are 119 locuitorĭ, Huţanĭ gr. or.

Ascunsul, *afluent mic*, pe dr. Suceveĭ; izvorăşte de sub munţiĭ Măgură (1159) şi Şandrul-Mare (1145) şi se varsă în Suceava, maĭ jos de herghelia statuluĭ Frasin, districtul Rădăuţĭ.

Ascuţita-Mare, munte, (1019 m. alt.), în spre V. de com. Frasin, între valea Suha şi pîrîul Sălătrucul, districtul Cîmpulung.

Ascuţita-Mică, *munte*, (932 m. alt.), la N. de Ascuţita-Mare, între rîul Moldova la E. şi pîrîul Sălătrucul la V., distr. Cîmpulung.

Augustendorf, (rom. Mesteceni), *com. rur.*, districtul Storojineţ, aşezată pe Siretul-Mic în partea de N. a Bănileĭ-Moldoveneştĭ.

Suprafaţa 4.72 km.²; populaţia 425 locuitorĭ, în majoritate coloniştĭ germanĭ; relig. rom. cat.

Este tăiată de drumul districtual Bănila-Moldovenească-Budineţ; are o şcoală pop.; locuitoriĭ romînĭ ţin de biserica parohială cu hramul „Inălţarea Domnuluĭ" din Bănila-Moldovenească.

A fost fondată la anul 1850, pe teritoriul comuneĭ Bănila-Moldovenească, de o colonie de germanĭ veniţĭ din Boemia în vederea înfiinţăriĭ uneĭ fabricĭ de sticlă.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Se găsesc 95 caĭ, 230 vite, 68 porcĭ, 24 stupĭ.

www.digibuc.ro

B

Babiciova (Babiczowa), *cătun,* pendinte de satul Mihova-de-Jos, com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 277 locuitorĭ rutenĭ, gr. or. Este numaĭ o a treia parte din localitatea cu acest nume; cele-l'alte 2 părţĭ depind, tot sub acest nume, de satele: Mihova-Măidan şi Mihova-de-Sus (v. aceste cuvinte).

Babiciova (Babiczowa), *cătun,* pendinte de satul Mihova-Măidan, com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 7 case şi 37 locuitorĭ.

Babiciova (Babiczowa), *cătun,* pendinte de satul Mihova-de-Sus, com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 2 case şi 10 locuitorĭ.

Babin, *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată pe un pîrîiaş afluent al Nistruluĭ; între com. Prelipce şi hotarul de V. al districtuluĭ cu Galiţia.

Suprafaţa 9.01 km.^{2}; populaţia 1333 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Cuprinde, pe lingă vatra satuluĭ cu 1254 loc., şi cătunul Vimuşiv (Wymusziw).

Prin drumurĭ de ţară este legată cu com. vecine: Prelipce şi Luca, apoĭ cu Horodniţa, Probabin, Serafinţe (Galiţia), precum şi cu drumul principal Zaleszczyki-Horodenka, ce se află la o depărtare numaĭ de 2 km.

Are o şcoală populară cu o clasă, o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril" şi o societate de economie.

Această comună se afla la 1776 în stăpînirea următorilor proprietarĭ: Vasile Semaca, Ioan Mitesco, Constantin Reginitiş şi Nicolae Gafenco.

In sec. al XVII-lea se afla aci o mănăstire.

În 1783, se face cunoscut prin raport special guvernuluĭ austriac, că în această com. se găsesc pietre foarte interesante de alabastru, ce se scot din albia Nistruluĭ. Se maĭ găseşte aci gips, precum şi o carieră din care se scoate piatră pentru pavaj, precum şi pentru alimentarea unei vărniţĭ.

Această localitate e însemnată şi prin o mulţime de obiecte din epoca preistorică ce s'aŭ găsit pe teritoriul eĭ. Are maĭ multe morĭ şi ferestrae. Populaţia se ocupa cu agricultura.

Comuna posedă: 1824 hect. pămînt arabil, 7 hect. fînaţurĭ, 25 hect. grădinĭ, 105 hect. izlaz, 47 hect. pădure şi 2 hect. heleştee.

Se găsesc 78 caĭ, 248 vite cornute, 619 oĭ, 89 porcĭ şi 6 stupĭ.

Babin, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 12.44 km.^{2}; populaţia 245 loc., în majoritate izraelițĭ, restul rutenĭ şi polonĭ.

Se compune: 1) din moşia Babin propriŭ zisă, care, împreună cu tîrlele Davidovicĭ, Semaca şi Ududovicĭ, numără 217 locuitorĭ; 2) din cătunele: Ştefanovca şi Vimuşiv (Wymusziw) şi 3) din ferma Rudca (v. fie-care).

Are 89 caĭ, 225 vite cornute, 27 oĭ, 50 porcĭ şi 2 stupĭ de albine.

Babin, *cătun,* pendinte de comuna rur. Carapciu-pe-Ceremuş, distr. Vijniţa.

Are 119 loc., gr. or. rutenĭ.

Bacalovca (Bakalówka), *moşie,* care împreună cu alte doua

www.digibuc.ro

moșii: Persolovca (Persolówka) și Taborovca (Taborówka), formează moșia cu adm. part. Verbăuți, distr. Coțman.

Are 4 case și 30 loc. ruteni.

Bacăuțul (Bakiv), *cătun*, pendinte de com. rur. Chiselițeni, distr. Vijnița.

Are 4 case și 29 loc. ruteni.

Bahna, *com. rur.*, distr. Vijnița, așezată la poalele munților dintre Vijnița și Berhomet și lingă teritoriul numit Bahna.

Suprafața 33.23 km.², împreună cu Ciornohuze, (Czornohuzy), Rivna, Vijenca și Vijnița; populația 865 locuitori, ruteni, de relig. gr. or.

Coprinde, pe lingă vatra satului cu 791 locuitori, și cătunul Soloneț (v. Soloneț, cătun).

Prin drumuri comunale, este legata cu drumul distr. Vijnița-Berhomet-pe-Prut. Are o școală populară cu o clasă și o capelă ce ține de parohia din Vijnița; o parte din enoriași ține, insa, de parohia din (Ciornohuze).

Populația se ocupă cu prăsila de vite, exploatarea de paduri și cu fînațul, precum și puțin cu agricultura.

Se gasesc 63 cai, 271 vite cornute, 18 oi, 24 porcĭ și 4 stupi.

Bahna, *catun*, pendinte de satul Mihova-de-Jos, com. rur. Mihova, distr. Vijnița.

Are 16 case și 81 locuitorĭ, ruteni.

Este numai o a patra parte din localitatea cu acest nume; cele-l'alte trei părți depind, tot sub acest nume, de satele: Levcov, Mihova Măidan și Mihova de-Jos (v. fie-care în parte).

Bahna, *cătun*, pendinte de satul Mihova-de-Sus, com. rur. Mihova, distr. Vijnița.

Are 238 locuitori, rutenĭ, gr. or.

Bahna-sub-livadă (Bahna pid Sadom), *cătun*, pendinte de satul Storoneț, com. rur. Storoneț-Putila.

Are 16 case și 56 locuitorĭ, rutenĭ.

Bahna-sub-Borinov, (Bahna pid Borhynov), *cătun*, pendinte de satul de reședință Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijnița.

Are 8 case și 37 locuitorĭ, rutenĭ.

Bahna, *cătun*, pendinte de satul Levcov, com. rur. Mihova, distr. Vijnița.

Are 2 case și 13 locuitori ruteni.

Bahna, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Boianciuc (Bajanczuk), distr. Coțman.

Bahna, *tîrla*, pendinte de vatra satului Mihova-Măidan, com. rur. Mihova, distr. Vijnița.

Bahna-Logofătuluĭ (Bahna Logosziwska), *catun*, pendinte de com. rur. Sergieni, distr. Vijnița.

Are 3 case și 13 locuitorĭ, ruteni.

Bahrineștiĭ, *com. rur.*, distr. Siret, așezată la obîrșia pîrîuluĭ Volcineț, la E. de com. Fîntîna-Albă și la N. de Băințĭ.

Suprafața 12.30 km.²; populația 1185 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or.

Este străbătută de o prelungire a drumuluĭ distr. Siret-Fîntîna-Albă, ce trece prin apropiere; marginea sa dinspre E. e tăiată de linia ferată Hliboca-Suceava.

Are o școală populară cu o clasă și o biserică parohială cu hramul „Sf. Treime".

Această comună este pomenită, pentru prima oară, în anul 1458. La 1773, o jumătate aparțineà mînăstirei Cetățuia din Iașĭ, iar cea-l'altă mazilului Antochi Stroicĭ. La 1780, a fost unită cu com. Băințĭ.

Populația — formată din locuitorĭ originarĭ, peste carĭ aŭ venit coloniști din Transilvania — se ocupă cu agricultura și cu creșterea vitelor.

Comuna posedă 1115 hect. pămînt arabil, 109 hect. fînațurĭ, 20 hect. grădini, 240 hect. izlaz, 136 hect. pădure.

Se găsesc 94 caĭ, 421 vite cornute, 400 de oĭ, 330 porcĭ și 47 stupĭ.

Bahrineștiĭ, *moșie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafața 7.97 km.²; populația 36 locuitorĭ romînĭ, izraeliți, polonĭ și germanĭ.

Baloșa, *deal*, 381 m. alt., între localitățile Girbăuți și Sinăuțul-de-Jos, distr. Siret.

Banuluĭ (Izvorul-), *izvor*, izvorăște din Transilvania și formează împreună cu pîr. Fagețelul și cu pîr. Livadei, pîr. Coșna, care este afluent pe st. Dorneĭ.

Baranca, *padure*, din care izvorăște pîrîul Varvata, distr. Gura-Humora.

Barabușa, *înălțime*, 801 m., la V. de tirgul Vama, între pîraele Micleușa și Florĭ, pe una din ramificațiunile coamei mun-

www.digibuc.ro

toase Obcina-Feredeul distr. Cîmpulung.

Bazaniuca (Bazaniwka), *tîrlă*, pendinte de com. rur. Cuciurul-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 4 case şi 17 locuitorĭ, ruteni, gr. or.

Băbăcăria, *ramificaţie* lunguiaţă a Dealuluĭ Oglinda, avînd înalţimĭ dela 627 1015 metri, între pîriul Putna la V. şi Dealul-Intre-Putne la E., lîngă com. Putna, distr. Rădăuţĭ.

Bădăuţul-Nemţesc, *sat*, distr. Rădăuţĭ, alipit de com. Bădăuţul-Romînesc (v. Bădăuţul-Romînesc).

Suprafaţa 9.82 km.², împreună cu Badăuţul-Romînesc; populaţia 327 locuitorĭ germanĭ de conf. evangelică.

Are o şcoală germană.

Colonie, înfiinţată de familiĭ germane, venite la anul 1787, pe teritoriul com. romîneştĭ Bădăuţĭ (v. Bădăuţul-Romînesc).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite, maĭ ales caĭ de rasă.

Se găsesc 67 caĭ, 171 vite cornute, 58 porcĭ.

Bădăuţul-Nemţesc, *moşie*, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Bădăuţul-Romînesc, *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată la confluenţa Suceviţeĭ cu Suceava, între comunele Satul-Mare şi Milişăuţ.

Suprafaţa 9.82 km.², împreună cu Bădăuţul-Nemţesc; populaţia 891 locuitori romînĭ de relig. gr. or.

E legată cu oraşul Rădăuţĭ şi cu Burla, printr'un drum distr. care se bifurcă la vadul numit Vadul-Vlădicăı (peste Suceviţa), apucând fie-care ramură către una din cele 2 localităţĭ arătate; prin drumurı de ţară comunică cu Satul-Mare şi, mai deadreptul, cu Burla.

Are o şcoală populară cu 2 clase; şi ţine de biserica parohială din Milişăuţ.

Aci se găseşte o biserică veche, zidită la anul 1481, în care se păstrează portretul luĭ Ştefan cel Mare. In anul 1538 s'a ţinut în această localitate o adunare a boerilor, carı au ales domn pe Ştefan Lăcustă.

Teritoriul acesteĭ comune a fost dăruit de către Domnul Moldoveı, Ştefan Tomşa, prin hrisoavele din 13 Martie 1615 şi 20 Februarie 1625, mînăstirei Solca, în posesia căreia se găsea şi la 1776, cînd a fost unită cu moşiile Iasicel şi Slobozia. La 1780 a fost anexată la Milişăuţ..

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Această comună, împreună cu Bădăuţul-Nemţesc, posedă 739 hect. pămînt arabil, 33 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 70 hect. izlaz.

Se găsesc 106 caĭ, 305 vite cornute, 172 oĭ, 223 porcĭ, 22 stupĭ.

Băeşescul, *cătun*, pendinte de com. rur. Ostra, distr. Cîmpulung.

Are 20 case şi 132 locuitorĭ, romînĭ gr. or. Aci se află o fabrică de scînduri cu 6 gatere.

Cătunul posedă 60 hect. fînaţurĭ, 16 hect. izlaz, 1443 hect. pădure.

Băeşescul, *masiv muntos*, ce ţine de lanţul principal al Carpaţilor păduroşĭ bucovinenĭ şi se întinde pe o distanţă de 6 kil. dela muntele Grebenul până la vîrful Baeşescul. Dela vîrful Băeşescul trece apoı pe teritoriul Romîniei (v. Carpaţii Bucovinei).

Băeşeşcul, *pădure*, pe coastele munteluı cu acelaş nume, distr. Cîmpulung.

Băeşeştiĭ, *com. rur.*, distr. GuraHumora, aşezată pe malul sting al rîuluı Moldova, aproape de hotarul cu Romînia.

Suprafaţa 8.93 km.²; populaţia 1129 locuitorı romînı, de religie gr. or.

Este străbătută de un drum districtual care o leagă pe de o parte cu Rominia, prin Cornul-Lunceı, iar pe de alta cu com. Berchişeşti, pe unde trece drumul distr. Suceava-Păltinoasa.

Are o şcoală populara cu o clasă şi o biserica parohiala cu hramul „Sf. Ar. Mihail şi Gavril", zidită la anul 1771 de boerul Constantin Stoenesu.

La 1776, o jumatate din această localitate era averea mazilului Gherghel şi cea-l'altă jumătate în posesia mănăstireĭ Humoruluı (vezi Humorul, mănăstire).

Populaţia — formată din locuitorı originarı, peste carı au venit coloniştı romînĭ din Transilvania — se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 825 hect. pamînt arabil, 11 h. 50 a. fînaţurı, 7 hect. 50 a. grădinĭ, 118 hect. păşune.

Se găsesc 60 caı, 556 vite cornute, 62 oı, 482 porcı şi 50 stupı.

Băeşeştiĭ, *moşie*, cu adm. part., distr. Gura-Humora.

Suprafaţa 2.15 km²; populaţia 16 locuitorı, dintre carı 13 romînĭ gr. or.

www.digibuc.ro

La 1776, forma o singură administraţie cu satul Băeşeşti, şi era în stăpînirea mazilului Gherghel şi a mînăstirei Humorul.

Băinţĭ (Baince), *com. rur.*, distr. Siret, aşezată la obîrşia pîrîuluĭ Ruda, între com. Climăuţĭ şi Bahrineştĭ.

Suprafaţa 4.67 km.²; populaţia 689 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, restul germanĭ, precum şi puţinĭ polonĭ şi rutenĭ; relig. gr. or. şi rom. cat.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Băinţĭ cu 659 locuitorĭ şi 2) din ferma Ruda (v. Ruda, fermă).

Este străbătută de drumul distr. Siret-Fîntîna-Albă şi e în apropiere de linia ferată Hliboca-Suceava. Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică cu hramul „Sf. Dumitru".

Această comună, la 1776, era cătun în posesia mazilului Ioniţă Flondor. La 1780, a fost unită cu Bahrineştĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 906 hect. pămînt arabil, 39 hect. fînaţurĭ, 10 hect. grădinĭ, 37 hect. păşune.

Se găsesc 126 caĭ, 248 vite cornute, 16 oĭ, 173 porcĭ şi 16 stupĭ.

Băinţĭ, *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 5.77 km.²; populaţia 47 locuitorĭ în majoritate izraeliţĭ, restul romînĭ gr. or. şi rutenĭ gr. cat.

Bălăceana, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată pe păriul Ilişeşti, alăturĭ de drumul mare dintre Stroieştĭ şi Gura-Humora.

Suprafaţa 22.98 km.²; populaţia 2324 locuitorĭ, aproape esclusiv romînĭ, de relig gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 2299 loc. şi din colonia Gropile. Este legată, printr'un drum nou, cu şoseaua princip. Suceava — Gura-Humora.

Are o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Treĭ Erarhĭ".

La 1776 era proprietatea mănăstireĭ Ilişeştĭ.

Localitatea îşĭ derivă numele, după legendă, de la o seamă de locuitorĭ, cu numele de Bălan, ce s'aŭ aşezat aci.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1308 hect. pămînt arabil, 260 hect. înaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 386 hect. izlaz, 338 hect. pădure.

Se găsesc 209 caĭ, 784 vite cornute, 516 oĭ, 963 porcĭ şi 33 stupĭ.

Bălăceana, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Suceava.

Suprafaţa 0.81 km.²; populaţia 12 locuitorĭ, germanĭ şi romînĭ.

La 1776 ţinea de satul Bălăceana şi era în stăpînirea mînăstireĭ Ilişeştĭ.

Bălcăuţĭ (Balkoutz saŭ Laudonfalva), *com rur.,* distr. Siret, aşezată pe părîul Horaeţ, spre N.-V. de com. Botuşeniţa, lîngă drumul distr. Suceava-Siret.

Suprafaţa 1301 km.²; populaţia 1386 locuitorĭ rutenĭ, de religie gr. or.

Este legată de şoseaua principală Suceava-Siret printr'un drum de ţară.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială „AdormireaM. D." ce are ca filială bis. din Botuşeniţa.

Aceasta comună este pomenită pentru prima oară în anul 1470. In timpul deselor războaie ce aŭ urmat după data aceasta, a fost pustiită adesea orĭ, dar a fost reîntemeiată îndată. In hrisovul din 10 Sept. 1470 se vedea că a fost cîştigată prin intermediul luĭ Ştefan-cel-Mare de către un anume Oana, care a dăruit-o apoĭ mînăstireĭ Putna în posesia căreia a stat pînă la secularizarea averilor mînăstireştĭ de către guvernul austriac. La 1776 nu era comună, ci numaĭ moşie cu puţine case, probă că începuse a se desfiinţa. A fost însă populată din noŭ, printr'o puternică colonie de rutenĭ veniţĭ din Moldova, unde formase una din acele resturĭ de populaţie adusă din Pocuţia, precum se găsesc şi astă-zĭ încă, pe lîngă Huşĭ, Vereştĭ, etc. In 1784—86, s'a încercat a se face aci o colonie de ungurĭ, însă lucrul nu s'a prins.

In 1780, a fost unită cu Botuşeniţa şi Gropenile (Gropina).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1092 hect. pămînt arabil, 141 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 19 hect. izlaz.

Se găsesc 72 caĭ, 521 vite cornute, 313 oĭ, 479 porcĭ şi 28 stupĭ.

Bălcoaia, *complex de pădurĭ şi livezĭ,* spre V. de părîul cu acelaş nume, distr. Gura-Humora.

Bălcoaia, *afluent* pe dr. Moldoveĭ, izvoreşte de sub Obcina Valea-Seacă, din poiana Anghelina şi, după ce curge aproape paralel cu Moldova,

se varsă în ea lîngă punctul Podul-Pănuşiţa, aproape de hotarul Moldoveĭ, în faţa com. Brăeştĭ, distr. Gura-Humora.

Bănceştiĭ, odinioară Bărăuţĭ, *sat*, distr. Siret, aşezat pe pîrîul cu acelaş nume, între com. Văşcăuţĭ şi Sf. Onufreĭ.

Suprafaţa 2.28 km.²; populaţia 339 locuitorĭ romînĭ, de religie gr. or.

Prin drumurĭ de ţară este legat cu drumul distr. Siret-Fîntîna-Albă ce trece pe marginea de S. a satuluĭ, precum şi cu drumul distr. Siret-Cerepcăuţ.

Şcoala se află în com. Sf. Onufreĭ. Are o biserică filială cu hramul „St. Dumitru", pendinte de parohia Sf. Onufreĭ.

Acest sat a fost dăruit de Ştefan Petriceicu-Vodă, prin hrisovul din 1680, schituluĭ Sf. Onufreĭ.

In timpul primuluĭ războĭ ruso-turc, schitul a fost dărîmat şi apoĭ reclădit. La 1780, a fost unită apoĭ moşia cu Văscăuţĭ, Slobozia-Perjuluĭ şi Muşeniţa.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 193 hect. pămînt arabil, 3 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 11 hect. izlaz, 50 ariĭ pădure.

Are 28 caĭ, 127 vite cornute, 80 de oĭ, 89 porcĭ, 30 stupĭ.

Bănila-Moldovenească, *com. rur.*, distr. Storojineţ, aşezată pe Siretul-Mic.

Suprafaţa 67.55 km².; populaţia 4249 locuitorĭ romînĭ şi rutenĭ, de religia gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ şi din cătunele: Dunaveţ, Hilgea (saŭ Pontu-Euxin), Hoicenĭ, Coşcĭuia, Laurenca, Pantin, Plaiul, Poliana, Rivna, Soloneţ şi Strungiu (vezi fiecare).

Este legată cu Cireş şi Budineţ printr'un drum districtual care se bifurcă aci, o ramură apucînd spre Berhomet, alta spre cătunele sale Hilgea şi Coşcĭuia.

Are o şcoală pop. şi o biserică parohială cu hramul „Inălţarea Domnuluĭ", ambele în Bănila-Moldovenească propriŭ zisă; o biserică filială cu hramul „Sf. Ioan cel Noŭ" în cătunul Coşcĭuia. Rominiĭ aŭ o casă de economie şi un cabinet de lectură.

La 1776 era în posesia unuĭ oare-care preot Ştefan.

In pădurea Rosişneĭ se află un munte, pe al căruĭ vîrf stă o foarte frumoasă stîncă numită „Scala-Doboş", care este obiectul uneĭ legende răspîndite prin populaţia dimprejur. Se zice că aci şi-a avut locuinţa căpitanul de haĭducĭ Doboş, foarte mult cîntat în poeziile populare ale rutenilor.

Populaţia se ocupă cu agricultura, fîneţurile, exploatarea pădurilor şi cu creşterea vitelor. Mulţĭ fac chirigie, trăind din transportul lemnelor.

Comuna posedă 1670 hect. pămînt arabil, 1590 hect. fînaţurĭ, 37 hect. grădinĭ, 1283 hect. izlaz şi 10750 hect. pădure.

Se găsesc 338 caĭ, 2069 vite cornute, 640 oĭ, 760 porcĭ, 202 stupĭ.

Bănila-Moldovenească, *vechie moşie boerească*, cu administraţie specială, districtul Storojineţ.

Suprafaţa 10.06 km.²; populaţia 88 locuitorı, rutenĭ şi izraeliţĭ.

Bănila-Rusească (Ruskij Banyliw) *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe malul drept al Ceremuşuluı, între Milie şi Bănila-Slobozia.

Suprafata 21.34 km.²; populaţia 4673 locuitorĭ rutenı, relig. gr. or., şi ceva izraeliţı şi germanı.

Cuprinde pe lîngă vatra satuluı cu 4296 locuitorĭ şi satul Berezniţa (v. Berezniţa, sat.)

E străbătută de drumul districtuluĭ Văşcăuţı-Vijniţa şi de linia ferată locală Nepolocăuţı-Vijniţa, la care este staţie. Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu 4 clase şi 2 biserică, una parohială cu hramul „Adormirea Maicii Domnuluı" în satul de reşedinţă şi alta filială în satul atenent Berezniţa.

Se împarte în două: Bănila-de-Sus şi Bănila-de-Jos. O parte din Bănila-de-Jos aparţinea, la 1776, mînăstireĭ Sf. Spiridon, din Iaşĭ, iar cea-l'altă parte luĭ Nicolae Gafenco. Bănila-de-Sus aparţinea luĭ Costaşco Cioranu.

In această comună se găsesc 2 făbricĭ de spirt, un ferestreu mare şi o casă de economie populară.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu prăsila de vite.

Comuna posedă 2443 hect. pămînt arabil, 628 hect. fînaţurĭ, 37 hect. grădinĭ, 143 hect. izlaz, 1129 hect. pădure.

Se găsesc 197 caı, 1364 vite cornute, 845 oı, 678 porcı şi 206 stupĭ.

Bănila-Rusească, *moşie*, cu administraţie particulară, districtul Vijniţa.

Suprafaţa 31.48 km.²; populaţia 158 locuitorı, rutenı, izraeliţĭ şi polonı.

Bănila-Slobozia (sau Slobozia-

www.digibuc.ro

Bănilei, numită ruteneşte Pańska-Dolyna, *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe dreapta Ceremuşului, la N.-O. şi în vecinătatea com. rur. Bănila-Rusească, într'un teritoriŭ supus inundaţiunilor.

Suprafaţa 2.88 km.²; populaţia 895 locuitori, ruteni gr. or. şi o a patra parte izraeliţi.

Este în apropiere de drumul distr. Văşcăuţ-Vijniţa şi e haltă a liniei ferate locale Nepolocăuţi-Vijniţa. Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru".

La 1776, se numea Slobotka şi era alipită de Banila-de-Jos. Cu timpul, însă, a devenit o comună aparte sub numele de Bănila-Slobozia, iar cele 2 Bănile de sus şi de jos, continuară a se numi Bănila saŭ Bănila-Rusească, spre deosebire de Bănila-Moldovenească.

A fost întemeiată pe moşia boerească Bănila - Rusească, prin slujitori de curte şi prin liberaţi (ruptaşi), ceea-ce ne indică, de alt-fel, chiar numirea mult uzitată Slobozia (adică o colonie de oameni slobozi).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu prăsila de vite.

Comuna posedă 413 hect. pămînt arabil, 66 hect. fînaţuri, 8 hect. grădini, 82 hect. izlaz, 52 hect. pădure, 15 ari heleşteŭ.

Se găsesc 31 cai, 210 vite, cornute, 53 oi şi 48 porci.

Bărăuţii, *numire veche a com* de azi Banceşti, distr. Siret. (vezi Bănceşti).

Bărbeşti, *comună rurală*, în partea de N. a districtului Storojineţ, situată pe pîrîul Bruşniţa, afluent al Prutului.

Suprafaţa de 13.71 km.², împreună cu satul Ostra; populaţia de 1761 locuitori, dintre cari aproape toţi Ruteni; Romîni sunt puţini.

Este în apropiere de drumul districtual Zelencu-Văşcăuţ şi de drumul principal Nepolocăuţi-Vijniţa; staţie de drum de fer a liniei ferate Nepolocăuţ-Vijniţa.

Are o şcoală pop. şi o biserică cu hramul „Adorm. M. D.", zidită din legatul defunctei Ana de Calmuschi, născută Prodan.

La 1776, era pe jumătate în posesia mazilului Mihalache Calmuschi şi cea-l'altă jumătate în posesia mănăstirei Suceviţa.

Se găsea pe atunci aci schitul întemeiat pe la anul 1762 de Nicolae Calmuţchi saŭ Calmăşul, care se călugărise sub numele de Natanail.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1273 hect. pămînt arabil, 158 hect. fînaţuri, 18 hect. grădini, 135 hect. izlaz, 27 hect. pădure.

Se găsesc 82 cai, 555 vite cornute, 113 oi, 224 porci, 88 stupi.

Bărbeştii, *moşie*, cu administraţie specială, distr. Storojineţ. Supraf. 3.83 km.²; populaţia 54 locuitori, aproape exclusiv izraeliţi.

La 1776 era jumătate în posesia mazilului Mihalache Calmuţchi şi cea-l'altă jumătate în posesia mănăstirei Suceviţa.

Bărnărelul, *munte* (1328 m.), situat în stînga Bistriţei la E. de Dorna, în faţa gurii Neagra-Sarului. Se distinge prin regularitatea pantelor sale.

Bătărani, *complex de livezi şi coline împădurite*, distr. Storojineţ; se mărgineşte la N. cu pădurea Tandoaea, la E. cu dealul Cîrligata, la V. cu dealul Frasinul şi la S. cu com. Neuhütte.

Bechivul, *cătun*, pendinte de tîrgul Zadova, distr. Storojineţ.

Are 195 locuitori.

Belteagul, *pîrîŭ*, afl. pe st. Moldovei; ia început de la Obcina-Mare; îşi adună apele sale din izvoarele împrăştiate între păd. Morlii şi poiana Florii şi după ce ocoleşte Runcul-Arinişului şi Runcul-Porcului; se varsă în Moldoviţa în faţa staţiei de dr. de f. Molid.

Benia, *cătun*, pendinte de com. rur. Breaza, distr. Cîmpulung.

Are 189 locuitori romîni, gr. or.

Bercheza, *complex de păduri şi livezi*, între pîraele Bercheza şi Suceviţa, în regiunea de E. a com. Suceviţa, distr. Rădăuţi.

Bercheza, *pîrîŭ*, afluent pe st. Suceviteí (v. Suceviţa); izvorăşte de sub muntele Dealul-Tarniţei şi se împreună cu Suceviţa, mai sus de M-rea Suceviţei.

Berchişeştii, *com. rur.*, distr. Gura-Humora aşezată pe partea stîngă a rîului Moldova, între cele 2 pîraie: Stoeneasca şi Corlata.

Suprafaţa 11.65 km.²; populaţia 1265 locuitori, romîni, relig. gr. or.

Se află lîngă drumul distr. Suceava - Gura - Humora, din care se desprinde în Berchişeşti o ramură spre Cornul-Luncei.

www.digibuc.ro

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae", de care ţine şi bis. filială din Corlata.

La 1553, Petru Rareş a cumpărat această localitate cu moşia atenentă, de la posesorul eĭ Corlatu şi a dăruit'o mănăstireĭ Moldoviţa.

Pe atuncĭ, Berchişeştiĭ pe lîngă vatra satuluĭ, maĭ coprindea şi satul de azĭ Corlata.

Numele com. vine, probabil, de la cel al munteluĭ învecinat, Berchisăul.

Populaţia — formată din locuitorĭ originarĭ peste carĭ aŭ venit coloniştĭ transilvănenĭ — se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 526 hect. pămînt arabil, 151 hect. fînaţurĭ, 24 hect. 50 ariĭ grădinĭ, 273 hect. izlazurĭ, 6 hect. 50 ariĭ pădurĭ.

Se găsesc 64 caĭ, 585 vite cornute, 366 oĭ, 429 porcĭ şi 104 stupĭ.

Berchişeştiĭ, *moşie*, ţine de corpul moşieĭ cu adm. spec. Capul-Codruluĭ, distr. Gura-Humora.

Are 3 case şi 21 locuitorĭ, romînĭ.

Berdo, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Cernauca, distr. Cernăuţĭ.

Berdo, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Şirăuţĭ-de-Sus, distr. Cernăuţĭ.

Berdo, *tîrlă*, pendinte de com. rur., Horoşăuţ, distr. Coţman.

Berdo, *deal*, 515 m., ţine de şirul colinar Berdo-Horodişte şi se găseşte nu departe de com. Şirăuţĭ-de-Jos, distr. Coţman.

Berdo-Horodişte, *înalţimea* cea maĭ mare a Bucovineĭ dintre Nistru şi Prut; ţine de regiunea colinară a Coţmanuluĭ; are ca punt culminant dealul Văslăuţuluĭ cu 516 m.

Berenĭ, *pîrîiaş*, care constitue împreună cu pîr. Huluĭ afluentul Corceasca, ce se varsă în Siretul mic (v. Corceasca); el izvorăşte la Sud de com. Corceştĭ, distr. Storojineţ.

Berejniţa (Bereznica), *sat*, pendinte de com. rur. Vilaucea, distr. Vijniţa.

Are 18 case şi 80 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Berejniţa (Bereznica), *cătun*, pendinte de com. rur. Milie, distr. Vijniţa.

Are 224 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Berejniţa (Bereznica), *sat*, pendinte de com. rur. Bănila-Rusească, distr. Vijniţa.

Are 377 locuitorĭ rutenĭ şi o biserică filială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril" ce ţine de biserica parohială din satul de reşedinţă; o parte din enoriaşĭ, însă, ţine de parohia din Milie, distr. Vijniţa.

Berejniţa (Bereznica), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Milie Flondor II, distr. Vijniţa.

Berejniţa (Bereznica), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part, Milie-Flondor I, distr. Vijniţa.

Berejniţa (Bereznica), *tîrla*, pendinte de moşia cu adm. part. Milie Bohosiewicz.

Berejniţa (Bereznica), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Cernauca, distr. Cernăuţĭ.

Berezina, *complex de livezĭ şi pădurĭ*, între dealul Ardiţa la N. şi localitaţile Stîrcea şi Tereblecea la S.

Berezinca, *pîrîŭ*, afl. pe dreapta Ceremuşuluĭ, este format din două pîrîiaşe cu acelaşi nume de sub poalele culmeĭ Giron (Maidanuluĭ) şi se varsă în Ceremuş, în faţa com. Bănila-Slobozia.

Berezova (Berezowa), *catun*, pendinte de com. rur. Cuciurul-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 7 case şi 38 locuitori, ruteni.

Berhomet-pe-Siret, *tîrg*, distr. Vijniţa, aşezat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Siret, între localităţile Lucaveţ şi Şipot-Privat.

Suprafaţa 99,21 km.^{2}; populaţia 4552 locuitorii huţanĭ şi rutenĭ, relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 3184 locuitorĭ, din satele: Cereşenca şi Lăpuşna, şi din cătunele: Mezebrodi şi Mihodra, Pletna şi Maidan.

Este străbatut de drumul principal ce duce de la Storojineţ la Vijniţa şi din care se bifurcă un drum comunal ce duce de la Berhomet, prin Lăpuşna, la Şipot-Privat şi a fost odată şosea f. umblată, formînd la trecătoarea munteluĭ Şurdin o serpentină de artă. Este staţie de drum de fer a linieĭ locale Storojineţ-Berhomet-pe-Siret.

Are un oficiu telegrafo-poştal; o şcoală pop. mixtă cu două clase; o biserică parohială cu hramul „Sf. Treime"; o casă de economie şi este sediul unuĭ silvicultor superior.

Localitatea se găseşte pomenită sub numele Berhomete la 1776, ca aparţinînd unuĭ mazil cu numele Alecu Vasilco din

www.digibuc.ro

Lucaveţ, care a clădit prima biserică aci. Astă-zĭ localitatea Berhomet p. S. împreună cu satele şi cătunele sale, precum şi cu coloniile germane, Alexanderdorf şi Catarinendorf, formează un *fideicomis* (proprietate mare privilegiată), care aparţine Baronuluĭ George Vasilco-Sereţchi.

Posedă 1867 hect. pămînt arabil, 2802 hect. fînaţurĭ, 55 hect. grădinĭ, 2096 hect. izlaz, 13590 hect. pădure.

Are 551 caĭ, 2304 vite cornute, 1121 oĭ, 1086 porcĭ şi 360 de stupĭ.

Berhomet-pe-Siret, *moşie,* cu adm. part., distr. Vijniţa. Suprafaţa 200.45 km.²: populaţia 1315 locuitorĭ, rutenĭ, izraeliţĭ, germanĭ, polonĭ şi romînĭ, de diferite confesiunĭ.

Se compune din moşia Berhomete de pe Siret propriŭ zisă cu 192 locuitorĭ şi din următoarele localităţĭ: Alexanderdorf, Catarinendorf şi Şipot-Privat (v. aceste nume), formînd împreună un *fideicomis* (mare proprietate priveligiată) aparţinînd baronuluĭ George Vasilco-Sereţchi.

Se găsesc 193 caĭ, 320 vite cornute, 143 porcĭ şi 300 stupĭ.

Lîngă Berhomete se găseşte muntele Stojoc, pe vîrful căruia se vede un fel de peşteră, în care ar fi ascunse, după cum crede poporul, comorile vestitului haiduc huţănesc Doboş.

Populaţiunea se ocupă cu prăsila vitelor şi cu lemnăritul, la fabrica cea mare de cherestea din cătunul Mezebrodi, însă şi ca hăitaşĭ la vînătorile marı ce se fac în această regiune.

Berhomet-pe-Prut, *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată pe malul stîng al Prutuluĭ, între Piedicăuţ, Revăcăuţ şi Dubăuţ şi aproape de Şipeniţa.

Suprafaţa 4.73 km.²; populaţia 748 locuitorĭ rutenĭ, de relig. gr. or.

Este străbătută de drumul principal Sniatin-Cernăuţĭ, care se uneşte aci cu drumurile districtuale ce vin dela tîrgul Coţman şi dela Hliniţa.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae“, de care ţine şi biserica filială din Revăcăuţĭ.

Odinioară a fost sat cu moşie, dăruit de Gheorghe Ursachi Domnitoruluĭ Grigore Ghica, care prin documentul din 2 Aprilie 1741 l-a făcut danie mănăstireĭ Barnoschi.

La 1876, se găsea în posesiunea boeruluĭ Constantin Ruset; iar un an după aceasta, trecu în stăpînirea boeruluĭ Iordache Bălănescu.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu prăsila de vite. Are 2 fabricĭ de spirt şi maĭ multe morĭ.

Comuna posedă 511 hect. pămînt arabil, 27 hect. fînaţurĭ, 18 hect. grădinĭ, 40 hect. izlazurĭ 6 hect. şi 50 ariĭ pădure şi 3 hect. 50 ariĭ heleştee şi bălţĭ.

Se găsesc 56 caĭ, 284 vite cornute, 191 oĭ, 214 porcĭ şi 43 stupĭ de albine.

Berhomet-pe-Prut, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 1.82 km.²; populaţia 63 locuitorĭ, în majoritate izraeliţĭ, restul rutenĭ.

Berindeştiĭ, *sat,* pendinte de com. rur. Costina, distr. Suceava. Are 938 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or.

Besaşinul (Besaszyn), *cătun* pendinte de satul Dihtineţĭ, reşedinţa com. rur. cu acelaş nume, distr. Vijniţa.

Are 116 loc., rutenĭ gr. or.

Besnia, *tîrlă,* pendinte de com. Frătăuţul-Noŭ, distr. Rădăuţĭ.

Bialipotoc (Bialypotok, adică Pîrîul-Alb), *pîrîiaş,* afl. al pîr. Ciarnipotoc (Czarnypotok — Pîrîul-Negru) ce se varsă în Nistru (v. Ciarnipotoc). Izvoreşte de sub dealul Berdo şi formează în cursul săŭ de jos, până la confluenţa sa cu pîrîul Ciarnipotoc, hotarul între Bucovina şi Rusia.

Bila (saŭ Biala), *sat,* distr. Cernăuţĭ, aşezat pe malul drept al Prutuluĭ, în faţa comuneĭ Lencăuţĭ, între oraşul Cernăuţĭ şi com. rur. Strileţschi-Cut (Strylecki-Kut).

Suprafaţa 4.38 km.²; populaţia 347 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Printr'un drum de ţară comunică cu oraşul Cernăuţĭ.

Este înfiinţat în urma ocupăriĭ Bucovineĭ de către Austriacĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea de vite.

Satul posedă 118 hect. pămînt arabil, 21 hect. fînaţurĭ, 4 hect. grădinĭ, 71 hect. izlaz şi 144 hect. pădurĭ.

Bilca, *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată pe malul stîng al rîuluĭ Suceava şi lipită la V. de Vicovul-de-Sus şi la E. de Frătăuţul-Noŭ, de care este despărţită prin pîrîul Bilca.

Suprafaţa 29.90 km.²; populaţia 2784 locuitorĭ, romînĭ; de relig. gr. or.

Cuprinde pe lîngă vatra comuneĭ şi tîrlele La Druc şi Vuleva.

Ca căĭ de comunicaţie are drumurile ce vin de la Vicovul-de-Sus şi Frătăuţul-Noŭ. Are o şcoală populară cu 4 clase şi una filială cu o clasă; o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.; şi o casă de economie romînească.

S'a întemeiat în urma ocupăreĭ Bucovineĭ pe teritoriul com. Vicovul-de-Sus.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1371 hect. pămînt arabil, 880 hect. fînaţurĭ, 17 hect. grădinĭ, 218 hect. izlaz, 1658 hect. pădure.

Se găsesc 221 caĭ, 1365 vite marĭ cornute, 532 oĭ, 791 porcĭ şi 181 stupĭ.

Bilca, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuţĭ.

Bilca, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Bilca, *rîuleţ,* afluent pe st. Suceveĭ, ia naştere din pîr. Bilca-Mare şi Bilca-Mică şi se varsă în Suceava, maĭ jos de satul Bilca, distr. Rădăuţĭ.

Bilca, *pîrîŭ,* afluent pe st. Siretuluĭ, izvoreşte din colinele ce înconjură com. Slobozia-Comareştĭ şi se varsă în Siret maĭ jos de localit. Panca, distr. Storojineţ.

Bilca-Mare, *pîrîŭ,* care, împreună cu confluentul săŭ Bilca-Mică, daŭ naştere rîuleţuluĭ Bilca, ce se varsă în Suceava (v. Bilca). Izvoreşte de sub Poĭana-Buculuĭ şi se împreună cu Bilca-Mică după o ramificaţie abundentă şi făcînd cotiturĭ foarte multe.

Bilca-Mare, *pîrîŭ,* care, împreună cu afluentul săŭ Bilca-Mică, dă naştere rîuleţuluĭ Bilca, ce se varsă în Suceava v. Bilca).

Aceste două pîraie izvoresc din Poiana-Buculuĭ, curgînd pe întreaga lungime a părţiĭ de sus a mareluĭ sat Vicovul-de-Sus.

Bilovidce, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Toporăuţĭ, distr. Cernăuţĭ.

Bistriţa-Aurie, *rîŭ,* are acest nume diu cauza cantităţilor de aur ce se extrăgeaŭ într'o vreme din nisipul luĭ. Izvoreşte între povîrnişele lanţuluĭ muntos transilvănean, cunoscut sub numele de Jenău, şi intră pe teritoriu' Bucovineĭ abîa după împreunarea sa cu pîrîuĭ Cibău. In cursul eĭ, cît timp traversează Bucovina, Bistriţa ia întîi o direcţiune spre E., de la localitatea Cîrlibaba înainte, se îndreaptă apoĭ în curbă lină spre S.-E., formează, până la sat. Ciocăneştĭ, şerpuiturĭ marĭ şi se îndreaptă apoĭ spre S. De la intrarea Bistriţeĭ în Bucovina, nu departe de com. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung, şi până la împreunarea cu pîr. Deaca (maĭ jos de Cîrlibaba) ea constitue hotarul spre Transilvania. De la com. Gura-Negreĭ şi până la pîr. Arameĭ, nu departe de muntele Piatra-Neagră, Bistriţa formează hotarul între Bucovina şi Romînia. Distanţa ce o percurge rîul Bistriţeĭ pe teritoriul Bucovineĭ e de 62 km. străbătînd părţile cele maĭ muntoase ale ţăreĭ.

Apa Bistriţeĭ e limpede şi curge fără repeziciune mare, alimentată fiind de numeroşĭ afluenţĭ. La intrarea în Bucovina, Bistriţa prezintă o lăţime mijlocie de 56 m. iar la trecerea eĭ în Romînia o lăţime de 109 m. avînd o adîncime de 1—3 m.

Bistriţa duce pe toată această întindere numeroase plute, carĭ transportă cantităţi marĭ de lemnărie în Romînia, de unde acestea îşĭ iau apoĭ cursul spre Dunăre.

Afluenţiĭ pe st. sînt: Cibăul, care formează hotaru spre Ungaria, Cîrlibaba, Afiniţelul-Mare, Valea-Stîneĭ, Orata, pîr. Colaculuĭ, Breatia, Argestrul, Rusca şi Colbul.

Afluenţiĭ pe dr. sînt: pîr. Deaca, care formează hotarul spre Transilvania, pîr. Humorul, Scoruşul, Recii, pîr. Dornenceĭ, Suharzelul, Ciotina. rîul Dorna şi Rîul Negreĭ, care formează hotarul spre Romînia.

Bistriţa udă în cursul eĭ prin Bucovina localităţile: Cîrlibaba, Ciocăneştĭ, Iacobenĭ, Argestrul, Dorna-Vatra şi Gura-Negreĭ.

Bivolarie, *teritoriu,* pe care se află o herghelie de armăsarĭ de prăsilă şi o fabrică de scîndurĭ cu 5 gatere.

Depinde de moşia Vicovul-de-Sus, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuţĭ.

Are 4 case şi 86 locuitorĭ, romînĭ.

Bîscăul, *pîrîŭ,* afluent pe dreapta rîuleţuluĭ Putila (v. Putila) ce se formează din pîrîiaşele Bîscăul-Mic şi Bîscăul-Mare, din care cel dintîiŭ izvorăşte de sub muntele Strimba, iar al doilea de sub muntele Travien, vărsindu-se în Putila, nu departe de împreunarea acestuĭ rîuleţ cu Ceremuşul, lîngă localit. Uştie-Putila, distr. Vijniţa.

www.digibuc.ro

Bîscăul (Biskiw), *sat*, care împreună cu satul de reşedinţă Ustie-Putila, formează com. rur. Ustie-Putila, distr. Vijniţa·
Are 240 locuitorĭ rutenĭ, gr· orientalĭ.
Cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 164 locuitorĭ şi cătunul Rozişnăĭ (Rosisnyj).

Bîscăul, *sat*, care împreună cu satul de reşedinţă Mărenicenĭ, formează com. rur. Mărenicenĭ, distr. Vijniţa.
Are 147 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Bîscăul (Biskiw), *cătun*, pendinte de com. rur. Chiseliţenĭ, distr. Vijniţa.
Are 2 case şi 15 locuitorĭ.

Bîscăul, fost *cătun,* pendinte de com. rur. Comăreştiĭ, distr. Storojineţ; acum figurează numaĭ nominal ca ţinînd de parohia din Comăreştĭ.

Bîtca, *munte,* în vecinătatea satuluĭ Slătioara şi la V. de muntele Todorescul, făcînd parte din sistemul muntos al Rarăuluĭ şi consistînd din 3 vîrfurĭ: Bîtca-Les 1234 m. la V., Bîtca-Coplat 1190 m. la mijloc şi Bîtca-Neagră 1251 m. la S., distr. Cîmpulung.

Bîtca-Corbuluĭ, *munte,* 1007 m alt., din care izvorăsc pîraiele Putnişoara, Voivodeasa şi Bercheza, la N.-V. de com. Suceviţa, distr. Rădăuţĭ.

Bîtca-Iepeĭ, *munte,* 1064 m alt., în vecinătatea com. Negrileasa şi făcînd parte din Opcina-Măceşul (V. Ob. Măceşul), distr. Cîmpulung.

Bîtca-Mare, *munte,* 897 m. alt., la V. de comunele Horodnicul-de-Sus şi Marginea, distr. Rădăuţĭ.

Bîtca-Mureşan, *culme mică,* cu o înălţime de 900—986 m., ce se desqrinde din sistemul muntos al Rărăuluĭ şi se întinde spre V. de Pîrîul-Caselor, pînă în apropiere de rîul Moldova dist. Cîmpulung.

Bîtca-Nadeĭ, *munte,* 1381 m. alt., la capătul de jos al Munteluĭ-Lung, făcînd parte din culmea Băeşesculuĭ (v. Băeşescu, cuιme), distr. Cîmpnlung.

Bîtca-Obcineĭ, *munte,* ţine de culmea Grebenul (v. şirul principal al Carpaţilor păduroşĭ bucovinenĭ), avînd o înălţime de 1477 m., numită şi Bîtca-Oblinc.

Bîtca-Rea, *munte,* 1217 m. alt., la S.-E. de Bîtca-Nadeĭ, făcînd parte din culmea Băeşescul (v. Băeşescul culme), distr. Cîmpulung şi formînd hotarul între Bucovina şi Romînia.

Bîtca-Vîlcenilor, *munte,* 1161 m. în alt., între munţiĭ Adam la N. şi Piatra-Niţanuluĭ la S., făcînd parte din Opcina-Flocenilor, ramificaţie a sistemuluĭ muntos Rărăul, districtul Cîmpulung.

Blahurul, *munte,* 1382 m. alt., face parte din Opcina-Feredeul (v. Carpaţiĭ), distr. Cîmpulung şi se află lîngă muntele Paşcan (S.-V.).

Blîndeţul, *afl. mic* al pîr. Soloneţ, ce se varsă in Suceava (v. Soloneţ); izvoreşte de sub culmea Blîndeţuluĭ, lîngă Poeana-Balta, şi împreunîndu-se cu pîriiaşul Niagota, se varsă in Soloneţ lîngă vestitele ocne de sare ale localităţeĭ Cacica, distr. Rădăuţĭ.

Bobeica, *plaĭ,* cu 1209 m. altitudine, situat la S.-V. de satul Poiana-Miculuĭ, distr. Cîmpulunguluĭ; ţine de Obcina-Mare saŭ Arşiţa, situat între Comarnic (1186 m.) şi Stîrnunoasa la S. (1072 m.) (V. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Bobeica, *munte,* 1319 m. alt., la S.-V. de satul de reşedinţă Seletin şi la N.-V. de muntele Bobeicuţa, de care este despărţit prin pîriul Cobiloara, distr. Rădăuţĭ.

Bobeicuţa, *culme secundară,* ce ţine de culmea mare Stara-Vipcina (v. Stara-Vipcina) şi are ca punct ridicat muntele Bobeicuţa (1314 m.), situat în apropierea com. Şipot-Cameral, distr. Rădăuţĭ.

Bobeştiĭ, *com. rur.*, distr. Storojineţ, aşezată pe pîrîul Hliniţa, la confluenţa sa cu cele 2 pîrae Lazăr pe stînga şi Vivtar pe dreapta.
Suprafaţa 9.88 km.^{2}; populaţia 1938 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, de relig. gr. or.
Un drum comunal, foarte binc întreţinut, leagă Bobeştiĭ cu drumul principal Storojineţ-Hliniţa. Are o şcoală populară cu 3 clase, o biserică parohială cu hramul „Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ“ şi una filială cu hramul „Sf. Ioan Botezătorul“.
Se compune din vatra satuluĭ şi din cătunul Vivtar, unde se află o capelă şi un izvor. Aci se face un mare pelerinagiŭ în fie-care an, la 6 Iulie (v. Vivtar, cătun).

www.digibuc.ro

Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu 2 clase.

La 1776 aparţinea mareluĭ ban George Beldiman. Atuncĭ se afla aci o mînăstire, pe locul căreia este zidită biserica actuală a comuneĭ, cu hramul „Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ".

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1000 hect. pămînt arabil, 383 hect. fînaţurĭ, 38 hect. grădinĭ, 408 hect. izlaz, 810 hect. pădure.

Se găsesc 85 caĭ, 627 vite cornute marĭ, 15 oĭ, 402 porcĭ, 93 stupĭ.

Bobeştĭ, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 17.22 km.²; populaţia 79 locuitorĭ, în majoritate izraelitĭ.

La 1776, aparţinea mareluĭ ban George Beldiman.

Bobeştĭ, *munte,* 1229 m. alt., între Piatra-Fusculuĭ la N., Dealul-Negru la S. şi pîrîul Timon la E. El constitue o ramificaţie a culmeĭ muntoase Opcina-Feredeul, distr. Cîmpulung.

Bocacĭ, *cătun,* pendinte de satul Storoneţ, com. rur. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Are 15 case şi 70 locuitorĭ ruteni, gr. or.

Bocicăul, *cătun,* pendinte de satul de reşedinţă Mărenicenĭ, com. rur. Mărenicenĭ, distr. Vijniţa.

Are 4 case şi 16 loc. rutenĭ.

Bodicel, *munte,* 1082 m. alt., în vecinătatea oraşuluĭ Cîmpulung, spre N. de Dealul Flocea, făcînd parte din Opcina-Flocenilor, sistemul muntos Rărăul, distr. Cîmpulung.

Bodnari, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Hliboca, distr. Siret.

Bodnăreni, *cătun,* pendinte de com. rur. Arbora, distr. Gura-Humora.

Are 165 locuitorĭ, românĭ, gr. or.

Boianciuc (Bojanczuk), com. rurală, distr. Coţman, aşezată în masă compactă la piciorul dealuluĭ Zorniş, pe un afluent al pîrîuluĭ Horoşouţ, care la rîndul luĭ se uneşte cu pîrîul Biali ce formează pe o scurtă întindere hotarul între Bucovina şi Basarabia.

Suprafaţa 2.91 km.²; populaţia 1392 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrlele: Comaşivca (Komasziwka), Sîrbul şi Bahna.

Este străbătută de drumul districtuluĭ Jurbăuţ-Horoşouţ, care o uneşte cu drumurile principale Noua Suliţă-Dobronovăţ şi Cernăuţĭ-Usetie-Biscupie (Galiţia).

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D."

Aci se află o fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu pescuitul.

Comuna pesedă 1197 hect. pămînt arabil, 18 hect. fînaţurĭ, 28 hect. grădinĭ, 174 hect. izlaz, 323 hect. pădure şi 3 hect. heleştee.

Se găsesc 107 caĭ, 266 vite cornute marĭ, 167 oĭ, 141 porcĭ şi 9 stupĭ.

Boianciuc (Bojanczuk), *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 8.65 km.²; populaţia 169 locuitorĭ, în mare parte rutenĭ, gr. cat.

Cuprinde pe lîngă moşia Bojanczuk cu 38 locuitorĭ, şi cătunul Comaşiuca (Komasziwka).

Boianul, *tîrg,* în distr. Cernăuţuluĭ, situat pe malul pîrîuluĭ Hucăŭ; are o supr. de 57 km.²; cu 6194 locuitorĭ, din carĭ câte-va sute de evreĭ şi slavĭ, restul romînĭ.

Boianul se compune din tîrgul Boian şi atenenţele Hucău, Vatra, Lehucenĭ; este sediul uneĭ judecătoriĭ şi loc foarte frecventat de evreĭ străinĭ prin faptul că aci locueşte un rabin, despre care se pretinde că ar face minunĭ. Populaţiunea str. de rit catolic, de şi nu este numeroasă, îşĭ are totuşĭ biserica eĭ. Tot aci sunt uniciĭ locuitorĭ romînĭ de religiune greco-catolică, carĭ ţin însă de forma rituală uzitată în Transilvania. Acest lucru curios a survenit în urma unor neînţelegerĭ între parohieniĭ ortodocşĭ. Majoritatea locuitorilor romînĭ este însă ortodoxă.

Tîrgul Boianuluĭ are 3 şcolĭ populare de cîte 4 clase, o biserică ortodoxă cu hramul „Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ", deservită de un preot romîn şi doĭ ajutorĭ şi o biserică greco-catolică deservită de un preot romîn ardelenesc. Aci se află o fabrică de îngrăşăminte artificiale, o fabrică de spirt şi o garnizoană de cavalerie. Populaţiunea se ocupă cu agricultura, însă şi cu negoţul, practicat maĭ ales de evreiĭ din localitate.

Teritoriul, pe care se află astă-zĭ tîrgul Boian, era, în momentul ocupăreĭ Bucovineĭ, proprietatea vorniculuĭ Alexandru Niculcea. La 1673 a avut loc în partea Boianuluĭ o luptă între turcĭ şi polonĭ, în care comandantul acestor din urmă, Iablonowski, a fost biruit.

www.digibuc.ro

Comuna Boian are după ultima statistică ca avere proprie: 3780 hect. de pămînt arabil, 689 hect. fînaţurĭ, 130 hect. grădinĭ, 375 hect. izlaz, 352 hect. pădure. Animale domestice numără tîrgul: 312 caĭ, 1609 vite marĭ cornute, 1464 oĭ, 1258 porcĭ şi 227 stupĭ.

Boianul, *cătun,* pendinte de tîrgul Zadova, distr. Storojineţ.

Boianul, moşie, cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 18.88 km.^{2}; populaţia 248 locuitorĭ, parte rutenĭ, parte izraeliţĭ, şi parte polonĭ şi romînĭ; rutenii sînt gr. or. şi gr. cat.

Se găsesc 54 caĭ, 313 vite cornute, 43 porcĭ.

Boiernicova, *curmătură de munte,* leagă culmea Stara Vipcina (v. Stara Vipcina) cu Ciorneĭ Dil (Czorny Dil), distr. Rădăuţĭ.

Bolovăţul, *pîrîu,* afluent pe dr. Suceviţeĭ (v. Suceviţa); izvorăşte din pădurile Margineĭ şi, udînd com. Volovăţ, se varsă împreună cu pîrîiaşul Hîrboveţ în Suceviţa, maĭ sus de localitetea Sădăuţĭ, districtul Rădăuţĭ.

Boräuţĭ (Boroutz), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată, în massă compactă, puţin maĭ sus de locul de unde îşĭ ia naştere pîrîul Sovica lîngă 2 lacurĭ micĭ, între comuna Chiseleŭ şi hotarul Bucovineĭ cu Galiţia.

Suprafaţa 14.23 km.^{2}; populaţia 2069 locuitorĭ, rutenĭ gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Marianca.

Este străbătută de drumul distr. Zastavna-Borăuţĭ, care trece apoĭ în Galiţia şi se uneşte cu drumul principal Crisciatec (Kryszczatek) — Horodenca (Galiţia); comunică apoĭ, prin drumurĭ de ţară, cu comunele vecine precum şi cu Stefanovca (com. Babin)

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială.

Este pomenită în documente pentru prima oară la 1741, ca proprietate trecută în posesiunea Domnuluĭ Moldoveĭ Grigore Ghica.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite, precum şi cu albinăritul şi cu pescăria în cele două heleştee.

Comuna posedă 1721 hect., pămînt arabil, 15 hect. fînaţurĭ, 64 hect. grădinĭ, 191 hect. izlaz, 5 hect. pădure, 14 hect. heleştee.

Are 280 caĭ, 452 vite cornute marĭ, 950 oĭ, 356 porcĭ şi 227 stupĭ.

Borăuţĭ, *moşie,* cu adm part. distr. Coţman.

Suprafaţa 6.96 km.^{2}; populaţia 27 locuitorĭ, rutenĭ, în majoritate gr. cat., precum şi cîţĭ-va romînĭ.

Coprinde pe lîngă moşia Borăuţĭ, cu 4 case şi 16 locuitorĭ, şi cătunul Marianca.

Bordeiul, *cătun,* pendinte de com. rur. Revna, distr. Cernăuţĭ.

Are 205 locuitorĭ rutenĭ şi o biserică exp. gr. or.; 71 hect. pămînt arabil, 4 hect. fînaţurĭ, 2 hect. grădinĭ, 55 hect. izlaz.

Borhenia, *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Bori, *sat,* distr. Gura-Humora, aşezat pe valea Humoruluĭ şi lipit în partea sa de S. cu oraşul Gura-Humoreĭ.

Suprafaţa 6.48 km.^{2}; populaţia 296 locuitorĭ germanĭ; relig. rom. cat.

Are un oficiu postal, o şcoală particulară germană şi o casă de economie.

Este întemeiat în anul 1835 de o colonie de germanĭ, veniţĭ din Boemia.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor; demnă de amintit este sîrguinţa cea mare a colonîştilor, precum şi soliditatea şi frumuseţea gospodăriilor lor.

Se găsesc 18 caĭ, 280 vite cornute, 66 porcĭ, 3 stupĭ.

Borsucău - Hlince (Borsukeu - Hlyncze), *cătun,* pendinte de com. rur. Cuciurul-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Bosancea, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată în partea de S.-E. a districtuluĭ.

Suprafaţa 40.16 km.^{2}; populaţia 4363 locuitorĭ, romînĭ, relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 4229 locuitorĭ, aşezată p'un teritoriŭ lipsit de apă, între comuna Ipoteştĭ şi Secureni şi din cătunele: Bulaiul, Bursucĭ, Frumoasa, Căldăruşa, Moara-Carp, Nemericenĭ, Putrida şi Strîmba.

Este străbătută de drumul distr. Suceava - Uideştĭ, care trece apoĭ în Romînia, pe la Chilişenĭ.

Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu 3 clase; o biserică parohială cu hramul „Sf-tul Gheorghe“ şi o casă de economie.

Această comună este pomenită într'un hrisov dela 1432, ca fiind dată pe jumătate de

www.digibuc.ro

Ilie Vodă boeruluĭ Isaia. La 1621, dărueşte Alexandru Iliaş această proprietate pîrcălabude Hotin, Miron Barnovschi; iar acesta făcîndu-se domn în Moldova, dă Bosancea la 1626 chinovieĭ Sf. Ioan cel Noŭ din Suceava, danie care a fost confirmată de domnul Gh. Ştefan.

Populaţia — formată din locuitorĭ băştinaşĭ şi din emigraţĭ transilvănenĭ — se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 4272 hect. pămînt arabil, 1150 hect. finaţurĭ, 204 hect. grădinĭ, 942 hect. izlaz, 16 hect. pădure, 43 hect. heleştee şi bălţĭ.

Se găsesc 317 caĭ, 1690 vite cornute marĭ, 3800 oĭ, 1620 porcĭ, 56 stupĭ.

Bosancea, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Suceava.

Suprafaţa 37.00 km.^{2}; populaţia 140 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, de religie gr. or.

Se compune din moşiile: Bosancea propriu zisă cu Căldăruşa şi Moara Carp (Burghineştĭ, Frumoasa, Parzic, Podenĭ, Roşia şi Strîmba (vezĭ fie-care), avînd 7 case şi 33 locuitorĭ.

Forma odinioară un sat şi moşie cu com. Bosancea (vezĭ Bosancea, com.)

Bota (Dealul), *munte,* 1067 m. alt., mică ramificaţie a coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, la V. de muntele Tomnatecul, distr. Cîmpulung.

Botuşan (Dealul), mică ramific. muntoasă ce se desprinde din cumea Grebenul, luînd direcţiunea spre valea şi comuna Ostra (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ, I.) între pîraele Botuşan şi Brăteasa, avînd şi un vîrf cu acelaş nume, 1292 m. alt., distr. Cîmpulung.

Botuşana, *com. rur.*, districtul Gura-Humora, aşezată pe părîul Botuşana, afluente din stînga părîuluĭ Soloneţuluĭ.

Suprafaţa 16.61 km.^{2}; populaţia 1838 locuitorĭ romînĭ; relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Cacica-Arbora şi legată cu comunele învecinate Comăneştĭ şi Poenĭ, prin şosele comunale.

Are o şcoală populară cu o clasă; o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru“ şi o casă romînească de economie.

Domnul Moldoveĭ, Ştefan Tomşa, a cumpărat localitatea aceasta de la Anastasia, fiica boeruluĭ Micu şi a dăruit-o, prin hrisovul din 25 Oct. 1615, mînăstireĭ Solca, în stăpînirea căreia se găsea şi la 1776.

Populaţia, formată dinlocuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu creşterea vitelor şi parte cu exploatarea pădurilor. Uniĭ locuitorĭ se ocupă şi cu cojocăria.

Comuna posedă 1133 hect. pămînt arabil, 217 hect. finaţurĭ, 21 hect. grădinĭ, 264 hect. izlaz, 26 hect. pădure.

Se găsesc 128 caĭ, 939 vite cornute marĭ, 631 oĭ, 1019 porcĭ şi 92 stupĭ.

Botuşelul, *cătun,* pendinte de com. rur. Ciocăneştĭ, districtul Cîmpulung.

Are 7 case şi 34 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Botuşelul, *afluent* din stînga al Botoşuluĭ; izvoreşte din apropierea Fîntînii-Galbeaza.

Botuşeniţa, *com. rur.*, distr. Siret, aşezat la hotarul ţăreĭ despre Romînia, între Calafindeştĭ şi Gropana.

Suprafaţa 2.81 km.^{2}; populaţia 458 locuitorĭ, rutenĭ, de religie gr. or.

Este lîngă drumul distr. Suceava-Siret; ţine de şcoala din Bălcăuţĭ; are o biserică filială cu hramul „Adormirea Maiciĭ Domnuluĭ“, atenenţă a parohieĭ din Bălcăuţĭ.

Această comună a fost dăruită de Ştefan-cel-Mare, prin hrisovul din 14 Oct. 1488, mînăstireĭ Putna, în posesia căreia se găsea şi la 1776.

Populaţia ruteană este pe cît se pare, adusă pe vremurĭ din Pocuţia; rezistă romanizăriĭ şi formează împreună cu Bălcăuţeniĭ şi cu alte cîte-va sate învecinate un petec slav la centru romîn.

Populaţia se ocupă cu creşterea vitelor şi puţin cu agricultura.

Comuna posedă 284 hect. pămînt arabil, 158 hect. finaţurĭ, 5 hect. 50 ariĭ grădinĭ, 116 hect. izlaz.

Se găsesc 23 caĭ, 187 vite cornute marĭ, 17 oĭ, 80 porcĭ, 44 stupĭ.

Botuşeniţa, *moşie,* cu administraţie part., distr. Siret.

Suprafaţa 3.17 km.^{2}; populaţia 6 locuitorĭ, dintre carĭ 4 rutenĭ gr. or.

Botuşul, *cătun,* pendinte de comuna rur. Fundul-Moldoveĭ, distr. Cîmpulung.

Are 35 case şi 174 locuitorĭ romînĭ, gr. or.

Botuşul, *munte* (1477 m.), ţine de şirul principal al Carpaţilor şi se află în apropierea localităţeĭ Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

www.digibuc.ro

Botuşul, *afluent* din dreapta Moldovcĭ, izvoreşte sub muntele cu acelaş nume, străbătînd pădurea Botuşuluĭ, primind şi în apropierea culmeĭ Fîntîna-Gălbeaza, pe stînga, pîrîiaşele Gîrbova şi Botuşelul; se varsă în Moldova în faţa munteluĭ Pĭatra-Fusculuĭ, district. Cîmpulung.

Boul, *localitate* cu o fabrică de scândurĭ, pendinte de moşia cu adm. part. Straja, distr. Rădăuţĭ.

Boul, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Moldoviţeĭ, izvoreşte, împreună cu micul săŭ afluent Ievono, de sub poalele munteluĭ Păuşa şi după ce ocoleşte culmea Dealul-Făgăţel şi udă com. Ruşiĭ-pe-Boul; maĭ primeşte din dr. pîrîiaşul Trifuluĭ şi se varsă la punctul Gura-Bouluĭ în Moldoviţa în faţa staţieĭ de dr. de f. Vatra Moldoviţa, distr. Cîmpulung.

Boul primeşte pe stânga pe Ievono cu care încunjoară m-le Păuşa (1377 m.) de unde şi nasc aceste izvoare ce se unesc sub numele de Boul, la Ruşiĭ pe Boul, apoĭ se varsă în Moldoviţa, în faţa staţieĭ Vatra-Moldoviţa, districtul Cîmpulung.

Boul, *afl. mic* pe dr. Suceveĭ, izvoreşte de sub dealul Gigu şi se varsă în Suceava în faţa com. Straja, distr. Rădăuţĭ.

Boul-Mic, *munte,* 1024 m. alt., între Măgura-Vaceĭ şi Dealul Cotos, aproape de com. Straja, distr. Rădăuţĭ.

Bradul, *cătun,* pendinte de satul Argel, distr. Cîmpulung.

Are 18 case şi 66 locuitorĭ, romînĭ gr. or.

Braşca, *com. rur.,* distr. Gura-Humora, aşezată la obîrşia pîrîuluĭ Ilişeştĭ, puţin spre N. de com. rur. Ilişeştĭ şi la hotarul distr. Suceava.

Suprafaţa 2.78 km.²; populaţia 471 locuitorĭ romînĭ în mare parte, şi de relig. gr. or.; restul coloniştĭ germanĭ.

Este aproape de drumul princip. Suceava — Gura-Humora; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril“, atenenţă a parohieĭ din Ilişeştĭ.

La 1776, aparţinea mănăstirei Ilişeştĭ; la 1779, însă a trecut în posesia boeruluĭ Ioan Dumitraş.

Populaţia, formată de locuitorĭ originarĭ peste carĭ aŭ survenit numeroase familiĭ de emigranţĭ transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 239 hect. pămînt arabil, 31 hect. fînaţurĭ, 2 hect. grădinĭ, 51 hect. izlaz.

Se găsesc 59 caĭ, 196 vite marĭ cornute, 83 oĭ, 260 porcĭ şi 9 stupĭ.

Braşca *moşie,* distr. Gura-Humora, consistînd numaĭ din pădurĭ şi păşunĭ.

Are o suprafaţă de 0.60 km.², cu cîţĭ-va locuitorĭ.

La 1776, depindea de satul cu acelaş nume şi era în posesia mănăstireĭ Ilişeştĭ.

Braziĭ, *tîrlă,* pendinte de tîrgul Vama, distr. Cîmpulung.

Are 6 case şi 29 locuitorĭ, romîni, gr. or.

Brăeştĭ (saŭ Corlăţelele), *com. rur.,* distr. Gura-Humora, aşezată pe partea stîngă a rîuluĭ Moldova, spre N.-V. de Băeştĭ.

Suprafaţa 287 km.²; populaţia 644 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or.

Este străbătută de drumul Berchişeştĭ-Cornul-Lunceĭ; are o biserică parohială cu hramul „St. Arh. Mihail şi Gavril“.

La 1776, erà în posesia mînăstireĭ Slatina şi a mazilului Ioniţă Gori.

Populaţia — formată din locuitorĭ originarĭ, peste carĭ aŭ venit numeroase familiĭ emigrante din Transilvania — se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 607 hect. arăturĭ, 23 hectare fînaţurĭ, 2 hect. grădinĭ, 66 hectare izlaz.

Se găsesc 28 caĭ, 207 vite marĭ cornute, 108 oĭ, 245 porcĭ, 26 stupĭ.

Brăeştiĭ-Prunculuĭ, *parte din com. rur.* Brăeştĭ, distr. Gura-Humora. Se maĭ numeşte şi Corlăţelele-Goale (vezĭ Corlăţelele).

Brăneştĭ, *afluent* al pîr. Suha, se varsă în Moldova lîngă Doroteĭa-Plotoniţa, primind înainte de vărsare pîrîul Brustu-roasa. Izvorăşte de sub poalele munteluĭ Clădita-Mică, la N. de com. Negrileasa, distr. Cîmpulung.

Brăneştĭ, *poiană,* distr. Cîmpulung, între pîrîul cu acelaş nume la S. şi muntele Brusturoasa la N.

Brăteasa, *pîrîiaş,* ce izvorăşte între munţiĭ Tarniţa şi Clifi, lîngă hot. Romînieĭ şi, ocolind muntele Ostreĭ la N., se împreună cu pîr. Ostra lîngă com. cu acelaş nume, şi formează un puternic afluent al Suheĭ, cu care se varsă

www.digibuc.ro

în Moldova (v. Ostra şi Suha), distr. Cîmpulung.

Breaza, *com. rur.*, distr. Cîmpulung, aşezată pe stînga rîuluĭ Moldova, între pîrîul cu acelaş nume şi Valea-Neagră.

Suprafaţa 79.99 km.²; populaţia 1672 locuitorĭ, huţanĭ, de relig. gr. or. şi vorbind şi limba romînească.

Se compune din următoarele cătune: Beneia, Cocoşul, Dealul-Gloduluĭ, Măgura, Porcescul, Runcul. Maĭ are apoĭ şi două tîrle: Făgeţelul şi Răchitişul.

Este ultimul punct al drumuluĭ districtual ce vine de la Pojorîta. Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „St. Arh. Mihail şi Gavril".

Comuna există abià de cîte-và deceniĭ.

In analele vechiuluĭ oraş de minerĭ din Şemniţ (Ungaria) se pomeneşte despre o mină de argint, depărtată, exploatată de minerĭ Ungurĭ, carĭ la 1224 aŭ plecat de acì.

Probabil, această mină a existat în valea Benia, lîngă comuna de astă-zĭ Breaza. De aci se explică şi numele Benia=Baia. Se maĭ crede că argintul extras din mină, erà transportat pe caĭ, la tîrgul Baia, în Moldova, unde se lucra apoĭ de artizanĭ saşĭ stabiliţĭ acolo, precum se ştie din istoria Moldoveĭ.

Populaţia se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ precum şi cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 58 hect. pămînt arabil, 2044 hect. fînaţurĭ, 2 hect. 50 ariĭ grădinĭ, 1713 hect. izlaz, 365 hect. poenĭ şi 3739 hect. pădure.

Se găsesc 308 caĭ, 2821 vite marĭ cornute, 3700 oĭ, 623 porcĭ, 132 stupĭ.

Breaza, *cătun*, pendinte de com. rur. Ciocăneştĭ, distr. Cîmpulung.

Are 14 case şi 53 locuitorĭ, huţanĭ, gr. or.

Breaza, *pîr.*, afluent pe st. Bistriţeĭ, izvorăşte de sub muntele Mesticaneştilor (distr. Cîmpulung), avînd la rîndul săŭ miciĭ afluenţĭ: pîr Brezuţa şi pîr. Brosc.

Breaza, *pîr.*, afluent pe st. Moldoveĭ, îşĭ adună izvoarele pe sub şirul muntos Opcina-Feredeul şi se varsă în Moldova, în faţa munteluĭ Tîmpa (1241 m.), chiar în localitatea Breaza, distr. Cîmpulung.

Brezuţa, *pîrîu*, mic afluent al pîr. Breaza se revarsă în rîul Bistriţa; izvorăşte de sub poalele munteluĭ Mesticaneştĭ, districtul Cîmpulung.

Brodina, *cătun*, pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 157 locuitorĭ, huţanĭ gr. or., şi o capelă de cimitir.

Este numaĭ o parte din cătunul Brodina, şi se numeşte Brodina-de-sus; cea-l'altă parte depinde de com. Seletin.

Brodina, *cătun*, aşezat pe pîrîul cu acelaş nume, pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ,

Are 17 case şi 74 locuitorĭ huţanĭ, gr. or.

Brodina, *localitate*, cu fabrică de scîndurĭ, pendinte de moşia Seletin, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Izvor, distr. Rădăuţĭ.

Are 4 case şi 45 locuitorĭ, evreĭ şi huţanĭ.

Brodina, *mare afl.*, pe dr. Suceveĭ, izvorăşte de sub culmea Cornodovata şi, primind pe dr. pîrîele Cuninschi şi Brodinorsca, se varsă în Suceava, între căt. Frasin şi Brodina, distr. Rădăuţĭ, formînd lunga vale cu acelaş nume.

Brodina-Buk, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Şipot. distr. Rădăuţ.

Are 3 case şi 4 locuitorı.

Brodina-Haburma, *tîrlă*, pendinte de satul de reşedinţă Şipot, com. rur. Şipot, distr. Rădăuţ.

Brodinorsca, *afl.* pe dr. pîr. Brodina, se varsă în Suceava (v. Brodina); izvorăşte de sub muntele Sihloaia şi se varsă în Brodina, în dreptul baratceĭ de războĭ Cazarma Tabora, distr. Rădăuţĭ.

Brodoc (Brod), *com. rur.*, districtul Coţman, aşezată în masă compactă, pe malul drept al Prutuluĭ, faţă în faţă cu localitatea galiţiană Sincov (Sinkow) se învecineşte la N. cu com. rur. Ocnaşi la N.-V. cu Mitcăul.

Suprafaţa 10.98 km.²; populaţia 1544 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ 1530 locuitorı şi cătunul Cuzia (Kuzia).

Prin drumurĭ de ţară comunică cu comunele sus menţionate, prin carĭ trece drumul principal Cernăuţĭ-Uscie Biskupie (Galiţia).

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică cu hramul „Sf. Dumitru" ce ţine şi atenenţă, filiala din Mitcăŭ.

Pînă în timpurile din urmă a fost cătun.

La 1776, era în stăpînirea Schituluĭ-Mare (v. Schitul-Mare) dăruită fiind de Ileana Savin,

www.digibuc.ro

prin hrisovul din 8 Iulie 1710, confirmat şi de Nicolae Mavrocordat la 4 Iulie 1712.

Are maĭ multe morĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura precum şi cu pescuitul în apa Prutuluĭ.

Comuna posedă 837 hect. pămînt arabil, 49 hect. fînaţurı, 32 hect. grădinĭ, 69 hect. izlaz, 33 ariĭ pădurĭ.

Se găsesc 111 caĭ, 322 vite marĭ cornute, 7 oĭ, 159 porcĭ şi 4 stupĭ.

Brodoc, *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Broscăuţul-Noŭ, *comună rurală,* distr. Storojineţ, aşezată pe partea stîngă a pîrîuluĭ Hliniţa, afluent al Prutuluĭ, spre sud de Broscăuţul-Vechiŭ.

Suprafaţa 13.81 km.²; populaţia 1527 locuitorĭ, romînĭ şi rutenĭ; religia gr or.

Se compune din Broscăuţul Noŭ (propriŭ zis) şi din cătnnele Buchenhain şi Hlibicioc.

Printr'o şosea comunală este legată de drumul princip. Storojineţ-Sniatin, pînă la care se întind casele sale răsleţe; ţine de scoala şi biserica de comuna Broscăuţul-Vechiŭ.

.La 1776, forma un singur sat şi domeniŭ cu Broscăuţul-Vechiŭ pe care il stăpînea mazilul Ioan Volcinschi.

Populaţiunea se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 849 hect. pămînt arabil, 221 hect. fînaţurĭ, 34 hect. grădinĭ, 121 hect. izlaz, 145 hect. pădure.

Se găsesc 97 caĭ, 665 vite cornute marı, 42 oĭ, 287 porcĭ, 70 stupĭ.

Broscăuţul-Vechiŭ (saŭ Munteniĭ), *comună rurală*, distr. Storojineţ, aşezată pe dreapta pîrîuluĭ Hliniţa, afluent al Prutuluĭ.

Suprafaţa 38.54 km.²; populaţia 2292 locuitorĭ, dintre carĭ maĭ bine de treĭ părţĭ romînĭ, de religie gr. or.; restul sunt slavĭ gr. cat. veniţĭ din Galiţia.

Se compune din Broscăuţul-Vechiŭ (propriŭ zis) cu 2197 locuitorĭ şi din cătunul Criva.

Este legat printr'o şosea comunală cu drumul principal Storojineţ-Sniatin; are o şcoală populară cu 3 clase; o biserică parohială gr. or. cu hramul „Sf. Paraschiva“ şi o biserică gr. cat.

La 1776 era proprietatea mazilului Ioan Volcinschi. Avea pe atuncĭ şi un schit clădit de boerul Constantin Volcinschi, care fu însă secularizat în 1783.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor, cu exploatarea de pădurĭ şi cu albinăritul.

Comuna posedă 1298 hect. pămînt arabil, 591 hect. fînaţurĭ, 51 hect. grădinĭ, 839 hect. izlaz, 1007 hect. pădurĭ.

Se găsesc 158 caĭ, 957 vite marĭ cornute, 156 oĭ, 219 porcĭ, 384 stupĭ.

Brusturoasa, *complex* de pădurĭ şi dealurĭ acoperite cu păşunĭ, la hotarul dintre disr. Gura-Humora şi distr. Cîmpulung.

Brusturoasa, *culme muntoasă*, se desprinde din Opcina Isaci, la capătul de N. al Piciorului Şuhariţeĭ, avînd şi 2 înălţimĭ pe aceeaşĭ linie de latitudine şi cu acelaş nume, una de 884 m. alt. în apropierea localităţiĭ Doroteia-Plotoniţa, distr. Cîmpulung; iar cea-l'altă de 1088 m. alt. la hotarul dintre districtele Cîmpulung şi Gurahumora.

Brusturoasa, *mic afluent* al pîr. Voroneţ; se varsă în Moldova; izvoreşte de sub muntele Brusturoasa de la E. şi nu trebue a se confunda cu cel-l'alt pîrîiaş Brusturoasa, care izvorăşte de sub muntele Brusturoasa de la V. şi ţine de basinul pîr. Braneştĭ (v. Branesti şi Suha), distr. Cîmpulung.

Brusturoasa, *mic afluent* al pîr. Braneştĭ; se varsă în pîr. Suha (v. Suha); izvorăşte de sub muntele Brusturoasa, distr. Cîmpulung.

Buchenhain, *cătun*, pendinte de com. rur. Broscăuţul-Noŭ, districtul Storojineţ.

Aci se află o fabrică de spirt.

Buchenhain, *numire* dată de coloniştĭ germanĭ comuneĭ Poiana-Miculuĭ, distr. Gura-Humora.

Bucova, *munte* (1070 m.), se află nu departe de com. Şipot Privat, distr. Vijniţa, despărţind izvoarele Fălcăuluĭ de ale Siretuluĭ-Mic şi Şipotuluĭ.

Bucovăţ (Bukowec), *cătun*, pendinte de satul Putila, com. rur. Storoneţ-Putıla, distr. Vijniţa.

Are 8 case şi 29 locuitorĭ, huţanĭ.

Bucovăţ, *cătun*, pendinte de com. rur. Părteştiĭ-de-jos, distr. Gura-Humora.

Are 5 case şi 20 de locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Bucovăţ, *pădure*, distr. Gura-

humora, la N. de Păltinoasa, in partea dreaptă a liniei ferate Hatna-Cîmpulung.

Bucovăţ (Bukowec), *tîrlă*, pendinte de satul de reşedinţă Sergieni (vezĭ com. rur. Sergienĭ), distr. Vijniţa.

Bucoviciorul, *pîrîŭ*, afl. pe st. Moldoveĭ; izvoreşte de sub păd. Bucovăţ, nu departe de obîrşiile pîrîuluĭ Soloneţ (ce ţine de bazinul Suceveĭ) şi primind afl. Pîrîul Negru, se varsă în Moldova lîngă com. Păltinoasa, distr. Gura-Humora.

Bucovina, *provincie austriacă*, cu titlul de ducat, formată din teritoriul luat la 1777 din trupul principatuluĭ Moldova.

1. *Istoricul*. Primele încercărĭ din partea Austriei de a ocupa pămîntul Moldoveĭ datează încă de la începutul domnieĭ Fanarioţilor, carĭ eraŭ consideraţĭ de puterile vecine ca nişte arendaşĭ aĭ principatelor romîneştĭ. In aşa numitul prim războiŭ turcesc al Austrieĭ, sub Carol al VI, Austriacii intră în iarna anului 1716, pe la Cîmpulung, în Bucovina de astăzĭ şi pătrund, încurajaţĭ de uniĭ boierĭ aĭ ţăriĭ, pînă la Iaşi. Despre înfrîngerea ce au suferit-o Austriaciĭ (nemţiĭ) cu acest prilej ne vorbeşte monumentul iaşan din drumul Galateĭ, numit „Cerdacul lui Ferenţ“, conservat până în ziua de astă-zĭ. O altă invaziune, de astă-dată de răsbunare, are apoĭ loc pe la anul 1717, prin care domnul Moldoveĭ, Mihail Racoviţă, se vede constrîns a plăti Austriacilor o despăgubire bănească. Prin pacea de la Pasarovitz însă Austria se mulţămeşte deocamdată cu o altă parte de pămînt romînesc ocupată sub numele de Vlahia Mică. Pretenţiunile asupra Moldoveĭ nu slăbesc totuşi nici în urma intervenţieĭ Rusieĭ, care ia la congresul de la Niemrow principatele sub protecţia eĭ proprie şi pune la rîndul săŭ pe generalul Munich să ocupe (1739) partea de sus a Moldoveĭ cu Bucovina, lăsînd populaţia, oraşele, satele şi mănăstirile, pradă cazacilor sălbaticĭ. Miĭ de romînĭ, maĭ ales din ţinuturile Cernăuţuluĭ şi Hotinuluĭ au fost duşĭ atuncı, precum ne spune cronicarul Neculcea, în ţara rusească şi împărţiţĭ ca robĭ.

De aci înainte războaiele Turcieĭ cu Rusia continuă aproape neîntrerupt şi cu ele şi invaziunile Ruşilor în Moldova, care devine astfel un pământ căutat acum din două părţĭ. Impărţirea Polonieĭ favorizează şi maĭ mult încă ideea ca principatele dunărene să împărtăşească aceiaşĭ soartă. Războiul ruso-turc de la 1768 aduse cu sine ca rezultat final convenţia de la 6 Iulie 1771 în care Austria ia rolul de împăciuitoare între ambiĭ adversarĭ şi-şĭ face cu această ocazie şi sie înseşĭ parte, obţinînd de la Turcĭ drept compensaţie cedarea Bucovineĭ. Pentru a găsi totuşĭ o formulă la această pretenţiune, Austriaciĭ pretextără, pe baza uneĭ expunerĭ a colonelului Baron Seeger, că tot teritoriul aflător între Nistru şi şirul muntos ce se întinde de la Cernăuţ şi pînă la Bărgău sub numele de codrul Bucovineĭ, ar fi aparţinut odinioară regatuluĭ Galiţiei şi Lodomerieĭ, intrat la 1772 în posesiunea Austrieĭ şi în consecinţă urmează a se rotroceda de drept monarhieĭ habsburgice. Şi precum pacea între Ruşĭ şi Turci nu întîrziase a se încheia la Cuciuc Cainargi (21 Iulie 1774), sultanul se învoi de voie de nevoie la 7 Maı al anuluĭ viitor a ceda Bucovina Austriacilor, cu toate protestările domnuluĭ Moldovei Grigore Ghica, care plăti această împrotivire a sa în cele din urmă cu viaţa.

Planul ocupăriĭ era pregătit de mai înainte, precum se vede dintr'o scrisoare a împăratuluĭ Iosif din 19 Iunie 1773, pe care o adresă el, pe atuncı încă prinţ de coroană, dintr'o călătorie făcută în Transilvania (Reginul Săsesc), mameĭ sale Maria Teresia şi în care zice: „Am vizitat munţiĭ Ciuculuı şi aı Ghergăuluı cu trecătorile spre Moldova, şi cu toată sălbătăcia acestor regiuni ne-am convins ce minunat lucru ar fi, dacă am putea să căpătăm colţul de pământ ce se găseşte între Transilvania, Maramureş şi Pocuţia...“ Evident că teritoriul bucovinean, despre care e vorba, avea interes strategic mare pentru Austria, maı ales că forma legătura cea maĭ naturală dintre nou cucerita Galiţie cu posesiunile ungare. Guvernul Marieĭ Teresieĭ nici n'a întîrziat decĭ a studia de îndată acel interesant petec de pămînt şi a trimes încă în toamna anuluĭ 1773 comisariĭ săı militarĭ ca să cerceteze ţara. Unul dintre aceştia era baronul Enzenberg, comandantul regimentuluĭ romînesc (valah) din ţinutul Rodneĭ şi al Năsăuduluĭ, cunoscător bun al poporuluĭ romîn şi care a avut în urmă un rol de frunte ca guvernor militar al Bucovineĭ, administrînd-o pînă la 1786. Astfel trupele austriace intrară la 31 August 1774 în Moldova şi ocupînd întîi Cernăuţul, unde

www.digibuc.ro

se stabili comandamentul general al noilor stăpînĭ, aŭ tras cordonul în jurul teritoriuluĭ cîştigat şi aŭ înfipt stîlpiĭ cu pajură la hotarele noueĭ provinciĭ Bucovina, ce avea să poarte de aci înainte titlul de ducat.

2. *Numele şi Situaţiunea geografică primitivă.* Numele Bucovina îl găsim pomenit pentru prima oară într'un hrisov din 30 Martie 1398, în care fiind vorba de alianţa încheiată între Roman Vodă şi principele Podolieĭ Teodor Curiatovicĭ, se aminteşte şi numele Bucovina cu înţeles de codru. Erau însă doĭ diferiţĭ codrĭ cu această denumire. „Sylvae maiores Bucovina dictae" începeaŭ de la munţiĭ ungureştĭ lîngă Vijniţa de astă-zĭ şi se întindeaŭ, cum glăsueşte un tractat încheiat între Polonia, Moldova şi Valachia, între ţara Şipeniţuluĭ şi între Moldova, dealungul Siretuluĭ, pînă la al doilea codru bucovinean, care purta la rîndul său denumire de „Silva minor Bucovina". Codrul mare din acest din urmă tractat pare a fi identic cu codrul Bucovina pomenit în hrisovul de la 1339 şi probabil şi cu acel citat într'un alt document din timpul luĭ Roman Vodă (Martie 1392). Aceste date, precum şi faptul că numele Bucovina există şi astă-zĭ în diferite părţĭ ale regatuluĭ nostru, indicînd maĭ totdeauna complexurĭ de pădurĭ de fag, confirmă în parte originea cuvîntuluĭ de la slavonescul *buk*, ident. cu germanicul boka-buche, adică fagul şi carpenul atît de răspîndit în pădurile noastre Avem însă şi o nouă derivare a cuvîntuluĭ Bucovina, pe care a încercat-o prof. Braun din Petersburg. După el ar fi Costobociĭ şi Sabociĭ, popoare pe carĭ Ptolomeu le pomeneşte sub numele comune de *Bocoi,* aceĭ carĭ au dat regiuneĭ carpatine locuite de dînşiĭ numele, regiune ce coincide cu Bucovina de astă-zĭ. Numeroasele numirĭ cu rădăcina *buk* şi *bok*, pe carĭ le găsim în adevăr în Moldova de sus şi maĭ ales în orografia Bucovineĭ (Bucov, Bucoş, Bucovăţ, Bucşoaia, Bucocieştĭ, Bucura, etc.), precum şi alţĭ terminĭ curioşĭ din graiul populaţiuneĭ de aci (bocance, boacănă, etc.), se pretează în cît-va la această explicaţiune, a căreĭ elucidare rămîne lăsată viitoruluĭ.

Intru cît priveşte întinderea geografică primitivă a teritoriuluĭ Bucovineĭ, trebue de observat că ea a variat în vremurĭ, maĭ ales în partea sa de N. După războaiele dintre fraţiĭ voivozĭ moldovenĭ Ilie şi Ştefan cu Polonia (1437), figura ca hotar statornic între Pocuţia şi Moldova pîrîul Colacin (dintre Sniatin şi Şipeniţ). Un colţ al menţionatuluĭ „Codru Bucovinean" (între local. Zamostia şi Vilaucea) forma multă vreme o zonă neutră pentru ambele ţărĭ. Maĭ ştim din cronicĭ că o parte a Bucovineĭ actuale, pe care o reprezintă districtul Vijniţa, a fost cucerită abia de Ştefan cel Mare, cu prilejul invaziuneĭ de răzbunare în ţara regeluĭ Albreht al Poloniei (1498), remănînd din acel moment Ceremuşul-Negru ca hotar de N.-V. între Bucovina şi Pocuţia. Maĭ tîrziu acest hotar fu rectificat, devenind Ceremuşul-Alb limita ţăriĭ, precum e şi astăzĭ. Incolo, corpul aceste ţărĭ, pînă la cîte-va micĭ puncte, d. e. hotarul dinspre N.-O. a căruĭ stabilire a format la ocupaţiune oare-carĭ diferende între Austria şi Turcia, a rămas neschimbat.

Ducatul Bucovineĭ se prezintă ca teritoriu austriac aşezat între 47,12 şi 48,40 grade latitudine de N. şi între 42,34 şi 44,9 grade longitudine de O. după merid. Ferro. Conform aceasteĭ poziţiunĭ punctul cel maĭ avansat al Bucovineĭ spre N. e cotitura Nistruluĭ la N.-N.-V. de com. Repujineţ; punctul cel maĭ înaintat spre S. vîrful munteluĭ Pietrele-Roşĭ, de lîngă com. Dorna Candreniĭ; din contra apare la O. ca punctul cel maĭ depărtat gura pîrîuluĭ Racova, ce se varsă în Suceava în apropiere de local. Chilişenĭ, iar punctul cel maĭ apusean cotitura Ceremuşuluĭ, la S. de com. Iablaniţa.

Astfel dar hotarele Bucovineĭ sunt formate la N. de rîul Nistru, începînd de la com. Babin şi pănă la confluenţa acestuia cu Pîrîul-Negru (Czarny Potok), limită care desparte Bucovina de Galiţia. De aci în direcţiune spre O. şi anume spre Rusia, hotarul între acest imperiŭ şi Bucovina se întinde în linie oblică până la confluenţa pîrîuluĭ Rechitna cu Prutul, lîngă loc. Noua-Suliţa, care punct constitue în acelaş timp trifiniul între Bucovina, Rusia şi Romînia. Restul hotaruluĭ spre O. care desparte Bucovina de regatul Romănieĭ, este format de către rîul Prut, pîrîul Lucaviţa, apoĭ de către pîrîul Molniţa până la confluenţa acestuia cu Siretul, de către rîul Siret însuşĭ, de pîrîul Rusterba şi în fine de către rîul Suceava. In direcţiune de S., adică tot spre Romînia, hotarele Bucovineĭ sunt formate de către pîraele Racova, Somuşul-Mare şi So-

www.digibuc.ro

mușul-Mic, apoĭ de către pîraele Hranița și Saca, după aceea de către crestele muntoase Opcina-Isaccii, Baieșescul, Grebenul și Opina Chiril, apoĭ de către apa Bistriței Aurii pînă la confluența cu pîrîul Neagra și cu o mică secție din acest pîrîŭ și afluertul săŭ Sărișor și în sfîrșit de către culmea Opcina Vînătoruluĭ. De la acest punct începe hotarul Bucovineĭ în direcția de V. constituind pe vîrful munteluĭ Pietrile-Roșii trifiniul dintre Bucovina, România și Transilvania. De aci în sus hotarul spre Transilvania e format întîĭ de către pîraele Teșna-Imputită, Coșna și Deaca și de rîul Bistriței Aurii și atinge lîngă local. Cîrlibaba punctul de trifiniŭ între Bucovina, Transilvania și Ungaria. Bucățica de hotar către teritoriul Ungarieĭ îl formează rîulețul Cibăuluĭ până nu departe de pîrîul Sărateĭ, unde se găsește al patrulea punct de trifiniŭ, adică dintre Bucovina, Ungaria și Galiția. Această ultimă secție a hotaruluĭ bucovinean la V. îndreptată spre pămîntul galițian este formată la început de către pîrîul Pîrcălab, de apa Ceremușuluĭ pînă la revărsarea sa în Prut, apoĭ, pe distanță mică, de către însușĭ rîul Prut și în cele din urmă de pîrîul Turețchi cu linia ce se întinde până la fluviul Nistru, lîngă com. Babin.

Suprafața teritorială cuprinsă între aceste hotare este de 10.441 km. pătrațĭ și prezintă un maxim de lățime de 95.7 km. de la V. la O. și un maxim de lungime de 168.7 km. de la N. la S.

Plastica soluluĭ Bucovineĭ. — După relief, Bucovina se împarte în două secțiĭ cu caractere geografice deosebite: una la sud-vestul linieĭ Vijnița-Capul Codruluĭ, constituind zona muntoasă, a doua la nord estul acesteĭ liniĭ constituind zona eĭ deluroasă saŭ colinară.

Linia Vijnița-Capul-Codruluĭ nu este numaĭ o limită geografică, ea reprezintă și o fruntarie geologică: în lungul eĭ Vijnița, Berhometele, Bănila-Moldovenească, Vîcovul, Marginea, Solca, Cacica, Capul Codruluĭ și Valea-Sacă se țin riguros la îmbinarea formațiunilor de gresia carpatică (ter. cretaceŭ), carĭ constituesc în cea maĭ mare parte solul muntos al Bucovineĭ, cu cea a formațiunilor terțiare și quaternare ce constituesc regiunea deluroasă, Aceasta la rîndul eĭ se întrupează în așa zisul podiș moldovean. Tot în lungul acesteĭ liniĭ se înșiră cele maĭ numeroase izvoare saŭ abundente mine de sare gemă ale Bucovineĭ.

Relieful muntos al Bucovineĭ, afară de micĭ abaterĭ, se prezintă constituit dintr'o succesiune de brazde paralele, însă compacte. Moldova, Moldovița și Humora curg în văĭ paralele cu a Bistrițeĭ cu care fac sistem. Cele două Ceremușurĭ și Putila aŭ și ele văile lor paralele cu creasta principală a Carpaților (vezĭ Carpațiĭ), tot în direcțiunea N.-V.-S. E.; însă cursul Ceremușelor se frînge și ramura eĭ sa unică descrie, de la întrunirea acestor tributarĭ, o curbă cu concavitate spre Sud-Est, întocmaĭ ca și Prutul, rupînd normal sistemul de brazde paralele ale orografieĭ Carpaților bucovinenĭ. Cam aceeașĭ lege o urmează Suceava care curmă brazdele lungărețe de gresie carpatică constituite din terenurile secundare și terțiare ce se juxtapun pe toată zona muntoasă, de la obîrșiile eĭ și pînă în marginea podișuluĭ moldo-bucovinean. Partea muntoasă, de la sudul izvoarelor Bistrițeĭ și văiĭ Suceveĭ, este aceea în care paralelismul orografieĭ este tare accentuat, atît prin depresiunile în carĭ curg apele Bistrițeĭ, Moldoveĭ, Moldoviței și Humoruluĭ, cît și prin acel al cutelor muntoase intermediare. Cuta muntoasă care se ține pe dreapta Moldoveĭ, de sub Lucina și pînă în Giumalău, constituită din terenurĭ primitive, lasă imediat la estul eĭ jghiabul Moldoveĭ și al afluenților eĭ, aflat de tot aproape de limita geografică a acesteĭ formațiunĭ. Caracteristic în această regiune este grupul Opcinelor (Opc.-Feredeuluĭ și Opc.-Mare) despărțite între ele prin vl. Suceveĭ.

Partea muntoasă de la nordul Suceveĭ este caracterizată și ea prin limpezimea cutelor de cretaceŭ și terțiar inferior ce reproduc direcțiunea cresteĭ principale a Carpaților. Insă aci numaĭ vîlcelele aŭ direcțiunea dominantă a orografieĭ; văile marĭ ca Ceremușul, Siretul și maĭ ales Suceava, rebele direcțiuneĭ impuse de orografia regiuneĭ, după ce maĭ întîĭ aŭ mers în direcțiunea N. V.-S. E. se înclină pe încetul spre est și în urmă (în dealurĭ) spre sud-est, pentru a urma panta generală a soluluĭ bucovinean. Grupul de la nordul văiĭ Suceveĭ, zis „al Putileĭ și Siretuluĭ“, înjghebează aceste ape ale căror văĭ constituesc aci principalele luĭ fracturĭ.

www.digibuc.ro

Nici un munte al Carpaţilor bucovineni nu atinge regiunea zăpezilor perpetue; în schimb însă înălţimile carpatine trec în majoritatea lor peste regiunea păduroasă, constituind plaiuri cu păşuni întinse. Regiunea munţilor Bucovinei este din cele mai pitoreşti prin varietatea aspectului orografiei: plaiuri rotunde, coame stîncoase şi ape strînse în defileuri. Văile Ceremuşului, Putilei, Siretului şi Sucevei sînt largi, pe cînd vîlcelele lor laterale sînt scurte şi strîmte. Aspectul topografic se schimbă în regiunele de sud şi vest, constituite din terenurile primitive (ardesie, micocen şi din trahit). Aci văile sînt înguste şi neregulate: valea Colbului, a Lucinei, a Cibăului, a Cîrlibabei şi a Bistriţei sînt renumite prin frumuseţea lor pitorească.

Regiunea deluroasă a Bucovinei îmbrăţişează o suprafaţă de 6376 km.p. din platoul podolian. Acesta se prelungeşte pănă în linia Vijniţa-Capul-Codrului pe care se termină munţii Bucovinei. Relieful şi aspectul topografic al acestei regiuni traduc natura formaţiunilor terţiare şi quaternare ce constituesc solul ei. Cea mai întinsă suprafaţă a regiunei o reprezintă formaţiunile quaternare; acestea constituesc în genere relieful ei de înălţime mijlocie. Sub solul neocen (terţiar superior) al acestei zone deluroase apare pe toată suprafaţa ei în formă de insule înglobate în quaternar: el constitue reliefurile cele mai înalte ale regiunei (Horodiştşa cu 517ᵐ, Spasca cu 504ᵐ, Ţeţina 539ᵐ, Ciclanul cu 491ᵐ, Homoria cu 508ᵐ, Maidanul 488ᵐ etc.) El conţine jumătatea izvoarelor de sare ale zonei de îmbinare a podişului bucovinean cu munţii, carierele de sare de la Cacica şi minele de cărbuni de la Ispas Maidan. Formaţiunile diluvice constituesc parte din coastele şi chiar fundurile văilor, cum ar fi basinul Rădăuţului, restul şesurilor fiind constituit din formaţiuni aluvionare.

Regiunea deluroasă a Bucovinei cuprinde următoarele patru secţiuni:

a) Secţiunea dintre Nistru şi Prut constitue un platoŭ a cărui suprafaţă de 1095 km. p. este presărată cu numeroase bălţi, heleşteie şi funduri mlăştinoase, însă puţin acoperit de păduri. Inclinarea generală a acestui mic platoŭ este de partea Prutului. Muscelele dominate de piscul Berdo (516ᵐ) reprezintă partea cea mai înaltă a reliefului acestei secţiuni.

b) Secţiunea dintre Prut şi Siret, a cărei suprafaţă este de 1120 km. p. constitue un platoŭ ce-şi înalţă marginile până la 100ᵐ d'asupra şesului Prutului şi Siretului. Cele mai mari reliefe cuprinse între 435 495ᵐ sînt situate pe marginea despre Siret a platoului; de aceea clina cea mai lungă a lui priveşte spre Prut. Ţeţina (539ᵐ), Spasca (504ᵐ), Ciclăul (491ᵐ), Vivozul (495ᵐ), formează un sistem ce străbate platoul din Prut în Siret, la nord-estul Derehluiului, prin a cărui vale trece c. ferată Siret-Cernăuţi. Suişurile lor sunt adesea (la N.) destul de pronunţate. La partea de S. ele sunt acoperite cu păduri dese şi printre ele găsim văi destul de adînci înconjurate de coame şi povîrnişuri abrupte.

c) Secţiunea dintre Siret şi Suceava se prezintă ca o treaptă avînd o înălţime mijlocie de ..00ᵐ d'asupra secţiunii dintre Siret şi Prut. Relieful este rupt prin o depresiune destul de largă de direcţiunea pîrîului Horaiţa, pe unde trece şi drumul de la Suceava la Cernăuţi. In porţiunea sud-estică culminează Stînca (465ᵐ), Ocruhul (495ᵐ), Ţăranca (506ᵐ); în porţiunea n.-vestică culminează Fundătura (483ᵐ), Humoria (508ᵐ), Pantinul (556ᵐ), Poiana-Bucului (564ᵐ), etc. Secţiunea dintre Siret şi Suceava are o suprafaţă de 1040 km. p. şi e la V. în mare parte acoperită de păduri aşezate pe colini onduloase, iar la E. de pămînturi foarte roditoare.

d) Secţiunea între valea Sucevei spre N. are înălţimea mijlocie identică cu a secţiunei precedente, afară de partea sud-estică unde ea se coboară între 200, şi 400ᵐ între Suceava şi Hraniţa. Această secţiune are o suprafaţă de 810 km. p. şi ca înălţime culminantă Dealul-Ciungilor, 692ᵐ, la sudul depresiunii Soloneţului, pe unde trece drumul de la Cîmpulung la Suceava.

Graţie micei consistenţe a solului regiunii deluroase, văile, exceptînd pe a Nistrului, sunt largi. Ele sunt însoţite de şesuri cu atît mai adîncite cu cît se găsesc mai departe de regiunea muntoasă. Şesul văii Nistrului are 150ᵐ altitudine la fruntaria Galiţiei şi 120ᵐ la Onut, pe fruntaria Basarabiei, unde este punctul cel mai jos din toată Bucovina.

Şesul Prutului are 190ᵐ altitudine la confluenţa Ceremuşului şi 140ᵐ la Noua-Suliţa; cel al Siretului, 389ᵐ la gura Mihodrei şi 280 la gura Molniţei; al Sucevei, 394ᵐ la gura

www.digibuc.ro

Voitinelului, 289 la graniţă, cel în faţa oraşului Suceava; al Moldovei, 394^m la Cornul-Luncei. Pantele mijlocii ale aceloraşi şesuri cresc progresiv dela Nistru spre Moldova: panta mijlocie a Nistrului este de 0^m,40, a Prutului de 0^m,90, a Siretului de 1^m,30, a Sucevei de 2^m,1, a Moldovei de 3^m,5.

Şuviţele de şes ale văilor înfăţişază la olaltă o suprafaţă de aproape 1000 km. şi introduc în aspectul topografic al Bucovinei un element de varietate remarcabil. Şesul Prutului atinge o lărgime maximală de 8 km. la gura Soviţei; al Siretului de 7 km. la Mihodra şi 6 km. în josul Sucevenilor; al Sucevei de 9 km. la Rădăuţ, de 13 km. (dacă se socoteşte maximul de lărgime al basinului diluvic al Rădăuţului), al Moldovei de 4 km. la Cornul-Luncei. Singura vale a Nistrului este strîmtă şi înjghebată între pereţii stâncoşi şi puţin acoperiţi de vegetaţiune ai solului de calcar cretaceu în care se găseşte săpat patul fluviului.

Teritoriul Bucovinei este udat de către fluviul Nistru şi de următoarele rîuri şi pîraie (v. hidrografia detailată la fiecare nume în parte):

Fluviul Nistrului, care fiind deja navigabil la intrare pe teritoriul Bucovinei, formează o vale relativ destul de strîmtă în schimb însă destul de adîncă, cu maluri stîncoase şi de regulă lipsite de vegetaţie. Lungimea Nistrului, pe cît timp formează fruntaria Bucovinei, este de 52 km., iar dintre tributarii lui laterali are numai pîrîul Ciarnipotoc (Czarny Potok pîrîul negru) de oare care însemnătate. Navigabilitatea apelor Nistrului pe toată întinderea teritoriului bucovinean e favorizată cu deosebire prin malurile înalte ale văii, cari împedică ca nişte escarpagii formidabile în acelaşi timp inundările.

Rîul Prut intră în Bucovina lîngă local. Orăşeni şi prezintă o vale, a cărei lărgime ajunge până la 10 km. Lîngă local. Zucica, aproape de ieşirea Prutului din ţară, valea se strîmtează în mod simţitor (până la 1 km.) făcînd pe ambele laturi loc la nişte cîmpii foarte fertile. In întinderea sa de 55 km. valea Prutului se împreună cu diferite alte vălcele laterale, dintre cari cele mai remarcabile sunt, pe stînga: văile Şoviţelor, a Şubraneţului, Moşcovei, Hucăului şi valea Răchita, care se învecinează cu teritoriul Rusiei; iar pe dreapta: văile Ceremuş, Bresniţa, Hliniţa şi Derehlui. Aceste din urmă sunt prin natura lor mai adîncite şi aŭ o pantă foarte pronunţată.

Valea Ceremuşului, fiind formată prin confluenţa pîraielor Sărat şi Pîrcălab, trece din stare de albie îngustă, subit, în formă de vale bine formată, care ia, dela gura Ialovicioarei înainte, numele particular de valea Ceremuşului-Alb. Abia la local. Uscieriki (gura rîului) ea se confundă apoi cu matca Ceremuşului-Negru, ce se coboară din regiunile muntoase galiţiene, luînd numele acestuia. Intregul basin al Ceremuşului, de la început şi până la tîrgul Vijniţei (unde valea C. se deschide deodată), prezintă cu malurile sale înalte, stîncoase şi în parte umbrite de păduri de brazi, un caracter extrem de muntos, alpestru. Lungimea totală pe ramura Ceremuşului-Negru până la Vijniţa e de 63 km., panta rîului (v. Ceremuşul-rîŭ) de 9 m. la km. De la Vijniţa în jos şi până la com. Banila-Rusească, valea Ceremuşului se lărgeşte în mod aproape anormal, atingînd lăţimea sa maximală; în urmă însă devine tot mai îngustă pe măsură ce se apropie de valea Prutului, până la confluenţa Ceremuşului lîngă com. Nepolocăuţ. Restul întinderei dela Vijniţa până aci e de 39 km.

Ca vale secundară ce se îmbină cu basinul Ceremuşului este de amintit valea rîuleţului Putila, cu o lungime de 33 km., în care dau la rîndul lor, pe dreapta, văile laterale Putelivca şi Biscăul, iar pe stînga: văile Storoneţ, Ripienî şi Dihtineţ. Lîngă Vijniţa se mai uneşte cu basinul Ceremuşului încă şi pitoreasca vale Vijenca (Wizenka), prin care duce drumul spre trecătoarea Niemciţ (Niemczytz).

Siretul formează dintru 'ntîi o vale escarpată, strîmtă şi adînc tăiată. Rîul este format prin împreunarea izvoarelor Siretului, cari îşi iau începutul lor între înălţimile Şurdinului şi Vanţenului şi se contopesc lîngă local. Şipot Privat (adică Şipot pe Siret). In apropierea com. Berhomet pe Siret valea se lărgeşte în chip remarcabil şi se continuă în linie arcuită dela N.V. către S.O. pînă spre tîrgul Storojineţ, unde se strîmtează puţin. De acolo înainte valea Siretului se întinde apoi tot mai largă până la gura Molniţei, loc în care părăseşte teritoriul Bucovinei.

Această vale, una din cele mai mănoase, din cîte le locuesc Romînii, are o lungime de 98 km. (socotind şi reg. muntoasă), ocupînd o supra-

www.digibuc.ro

faţă totală de 467 km. patr. Cele maĭ însemnate văĭ laterale ce dau în ea, sunt pe stînga: valea Mihodreĭ şi cea a Molniţeĭ; aceasta din urmă formează şi hotarul spre regatul Romînieĭ, unindu-se lîngă Sinouţiĭ-de-Jos cu valea principală. Pe dreapta însă e maĭ de samă valea Mihoveĭ şi valea Siretuluĭ-Mic, care din urmă dă în valea principală la O. de local. Pătrăuţ pe Siret.

Rîul Suceveĭ ce se formează la început din cîte-va pîrae, între carĭ Izvorul şi Cobilioara şi se lăţeşte abia lîngă local. Straja în chip maĭ considerabil, alcătuind de aci înainte aşa numitul şes al Rădăuţuluĭ, ajunge între com Hadicfalva şi Marginea la lărgimea maximală (13 km.). De aci înainte valea Suceveĭ se strîmtoreşte însă din nou pe măsură ce se apropie de hotarul ţăriĭ (Iţcanĭ), de unde ea începe din nou a se deschide.

Această vale, luată ca linie, împarte Bucovina în două părţĭ aproape egale şi prezintă întinderea cea mai mare între toate celelalte basinurĭ fluviale, acoperind o suprafaţă totală de 239 km. pătr. Văile laterale maĭ însemnate ale Suceveĭ sunt pe stînga: Văile Ropocel, Rusca, Sadău, Falcău, Bilca, Hatna şi Dragomirna. Pe dreapta: Valea Brodineĭ, a Putneĭ, a Voitineluluĭ, a Suceviţeĭ, văile Solca, Soloneţ şi Ilişeştiĭ.

Rîul Moldoveĭ constitue cu basinul său şerpuitor şi umbrit de codri deşĭ una din cele maĭ pitoreştĭ văĭ ale Bucovineĭ. Dela trecătoarea Izvor, unde 'şi adună acest rîu apele sale (v. Moldova, rîŭ), valea sa urmează o direcţie de S.V. însă numaĭ până lîngă local. Fundul-Mol.loveĭ. De aci înainte ea se îndreaptă maĭ mult spre V. păstrînd o formă uneorĭ aşa ingustă, încît coastele sale seamănă maĭ mult a fi o rîpă. Abia lîngă oraşul Cîmpulung valea se lărgeşte, ajungînd aci chiar la lăţimea de 1 km. Imediat însă se strîmtează din nou, până în apropierea tîrguluĭ Gurahumora, unde malurile Moldoveĭ încep a deveni joase, permiţînd albieĭ rîuluĭ de a se întinde în voie pînă la trecerea rîuluĭ pe teritoriul regatuluĭ Romînieĭ (lîngă local. Cornul-Lunceĭ).

Valea Moldoveĭ are o lungime de 93 km. şi se împreună pe partea stîngă cu văile laterale ale Moldoviţeĭ şi Humoruluĭ, iar la dreapta cu văile Lucaveĭ, Putneĭ şi a Suheĭ, vestite prin poziţiunea lor romantică (maĭ ales Valea-Putneĭ).

Bistriţa-Aurie (cu basinul eĭ) formează o vale nu maĭ puţin frumoasă, deasemenea adîncă şi strîmtă, care începe dela trecătoarea Ştiol şi se continuă pe teritoriul Bucovineĭ (dela Cîrlibaba încoace), urmînd întîi o direcţie de S.V., apoĭ dela Dorna înainte o direcţie de N.V. şi îndreptîndu-se în fine iar către S.V. pentru a trece, lîngă gura pîrîuluĭ Colbul, pe pămîntul Romînieĭ. Această vale are o întindere totală de 65 km. şi se îmbină la stînga cu văile laterale ale Cibăuluĭ, Cîrlibabeĭ, cu valea Rusca şi cu cea a pîrîuluĭ Colbul, care, închisă fiind de puternicele masivurĭ muntoase Dealul-Caluşi Dealul Crelu, se prezintă ca una din văile cele maĭ pitoreştĭ din cîte se găsesc în Carpaţĭ. Pe dreapta însă basinul strîmt al Bistriţeĭ se împreună cu două văĭ considerabile şi aproape maĭ late decît dînsul, adică cu Valea Dorneĭ şi cea a pârîuluĭ Neagra. Prin Valea Bistriţeĭ şi cea a Dorneĭ duc cele maĭ însemnate şosele a'e Bucovineĭ, adevărate construcţiunĭ de artă, una spre Transilvania, iar cealaltă spre Ungaria.

Ape stătătoare. — Ape stătătoare Bucovina are puţine şi cele existente sub formă de heleşteie şi iazurĭ se găsesc maĭ mult în partea dinspre N. a ţăriĭ, adică pe platoul dintre N stru şi Prut. Cele maĭ însemnate heleşteie se află lîngă comuna Staucenĭ, apoĭ pe la Malatineţ, Şişcăuţ, Verenceanca, Chiselău, Cernauca, Cuciur-mic şi în apropierea tîrgurilor Coţman şi Zastavna. La sudul Bucovineĭ, adică în părţile romîneştĭ, se găsesc deasemenea iazurĭ maĭ micĭ, precum la: Litenĭ, Nemericenĭ, Buneştĭ şi Securicenĭ.

Terenurĭ mlăştinoase, din contră, se află în Bucovina destul de multe, aşa dealungul rîurilor Dorna şi Neagra, ba sunt, chiar şi mocirle de munte, ca cele de pe pantele culmilor Suhard, Giumălău şi Alun. Tot aşa se găsesc bahne destul de întinse pe stînga Siretuluĭ (lîngă loc. Presecărenĭ), în şesul Rădăuţuluĭ, aproape de com. Frătăuţul-Vechiŭ) şi Satul-mare, precum şi în valea Suceveĭ (lîngă Iţ canĭ).

Geologia munţilor Bucovineĭ. —Munţiĭ Bucovineĭ sunt constituiţĭ în general din micaşist, gnais, şist amfibolic, cuarţite, granit, porfir, trahit, serpentină, calcar, dolomit, gresieconglomerat şi alte soiurĭ de roce. Foarte răspîndită în aceştĭ munţĭ este ***gresia carpatică***, o formaţiune marnoasă şi nisipoasă, care ocupă o suprafaţă de 3500 kil. pătr.,

www.digibuc.ro

adică o treime din întinderea ţării. Această formaţiune se mărgineşte la N. şi la E. cu linia care formează hotarul dintre regiunea munţilor şi acea a colinelor şi care se întinde de la Vijniţa prin Berhomet, Crasna, Vicovul-de-Sus, Marginea, Solca, Cacica şi Păltinoasa până la Valesaca.

Hotarul de S.V. al acestei formaţiuni trece prin Valea Săratei, lanţul Lucinei, prin povîrnişul masivului Muncelului, prin ramificaţiunile de la N. ale Rărăului şi în fine printr'o linie dusă de la coborîşul de răsărit al muntelui Todorescul, în direcţiunea de S.E. până la acel punct, unde coamele masivului Baiaşescul se apleacă către valea Negrilesei.

In interiorul acestei zone se mai află calcar coralian şi depozite considerabile de sare, mai ales la Cacica. Gresia carpatică este în general cenuşie sau gălbue, în unele regiuni chiar roşie; are o şistozitate pronunţată şi este foarte săracă în fosile.

Gresia terţiară, o formaţiune posterioară celei carpatice, alcătueşte partea principală a regiunii dintre Dorna-Vatra şi Poiana Stampei. Această formaţiune, precum şi calcarurile numulitice aparţiitoare unei formaţiuni mai tinere, formează contraforturile munţilor de trahit ai Dornei. Se arată în ambele maluri ale rîului Dorna, în muntele Ouşor şi în masivul Ţapului, la N. de Bistriţa Aurie.

Cea mai însemnată parte a munţilor Bistriţei Aurii este formată de o zonă de şisturi cristaline, largă de 20—25 km., constituită din micaşist, gnais, şisturi amfibolice şi felurite cvarţite. Această zonă este intercalată între zona de gresie carpatică care o mărgineşte la N.-E. şi formaţiunea terţiară veche, care o mărgineşte în partea de S.-V. (Stara-Vipcina) în ţară şi se uneşte spre S. şi S.-O. cu munţii Transilvaniei. Această formaţiune conţine depozite bogate de minerale şi cîte-va izvoare sulfuroase. Astfel, ambele izvoare sulfuroase de la Iacobeni aparţin acestei zone.

Ramificaţiunile munţilor Călimanului ce se găsesc la extremul sud al ţării se compun dintr'o formaţiune vulcanică trahitică, în care îşi au originea izvoarele feruginoase din Dorna.

Regiunea colinară de la N.V., dintre Nistru şi Carpaţi, este alcătuită din depozite neogene, diluviale şi aluviale, cari, la rîndul lor, se compun, în cea mai mare parte, din argiluri, nisipuri şi din materii calcaroase.

Clima Bucovinei. — Bucovina are o climă continentală, extrem de aspră, mai ales în timpul iernei, care de obicei ţine aproape cinci luni consecutive. In schimb primăvara e scurtă de tot, vara foarte caldă, toamna lungă şi temperată. Asprimea iernei şi trecerea ei în lunile de primăvară o datoreşte Bucovina, cu toată situaţia sa în zona medie, împrejurărei că nu este prin nimic apărată spre Nord şi N.-E., ci e din contră expusă crivăţurilor ce vin fără obstacol din regiunile de miază-noapte peste şesul sarmatic şi cel podolic, pe cînd vînturile calde ale sudului, cari ar putea-o atinge, se lovesc de lanţurile carpatine, încît o ajung foarte cu anevoie. De alt-fel fluctuaţiunile de temperatură în Bucovina sunt neînsemnate în partea ei muntoasă; în schimb însă domneşte o mare predizpoziţie la precipitate atmosferice. Media anuală a temperaturei variază pînă la 5.5 grade Cels. în regiunea muntoasă, şi până la 8 grade Cels. în regiunea colinară. Maximul căldurei vara e 35 gr. C., iar cel al frigului în lunile de iarnă 30 gr. C. Limitele perioadei ferite de brumă cad în localităţile deluroase cam între 20 Mai şi 1 Octomvrie, la munte însă între 10 Iunie şi 1 Septemvrie.

Cantitatea anuală a ploilor în cifră medie ajunge până la 68.› mm. Cea mai săracă în umiditate e partea de N.-V. a Bucovinei. Sezonul principal al ploilor cade vara în lunile Iunie şi Iulie, cuprinzînd mai cu deosebire regiunea văii Ceremuşului, partea de sus a văii Bistriţei şi împrejurimile local. Pojorîta. Epoca de zăpadă, la rîndul ei, numără în părţile deluroase 120—140 de zile, la munte însă 150—200 de zile. Din contră se accentuează mult predispoziţia la furtuni, cari, deşi nu sunt dese, însă apar mai ales în părţile de munte ale nordului, sub formă destul de violentă, pricinuind mari pagube. Apariţia grindinei se restrînge mai mult asupra regiunei dintre Prut şi Nistru, nu cruţă însă nici părţile de S. Grindinile se ivesc mai cu abondenţă în luna Iulie şi e lucru remarcabil că terenurile reîmpădurite ale ţărei sunt cele mai scutite de grindini.

In total, clima Bucovinei, cu toată asprimea ei caracteristică şi în ciuda împrejurării nu mai puţin semnificative, că vînturile de apus aduc, la ori-ce timp ar fi, de obicei precipi-

www.digibuc.ro

tate atmosferice, este totuşi foarte prielnică atit vegetaţieĭ, cît şi vieţeĭ animalice şi nu produce absolut fenomene morboase. Verile calde şi bogate în ploĭ favorizează cultivarea tuturor cerealelor, făcînd în acelaşĭ timp ca să se coacă toate poamele, până chiar şi strugurii. Singur porumbul suferă puţin în văile Suceveĭ şi ale Siretuluĭ din cauza brumelor prea timpurii. Maĭ mult decît toate înfluenţează însă în aceste condiţiunĭ climatice întinsele păduri ce le are Bucovina şi în special arborii cetinoşĭ, aceştia din urmă constituind pentru ţară, îndeosebĭ prin belşugul de molizĭ de calitate superioară, o adevărată bogăţie de preţ şi viitor incalculabil.

Agricultura. — Solul Bucovineĭ fiind compus pe jumătate din terenurĭ potrivite pentru agricultură şi avînd în multe locurĭ pămînturĭ foarte fertile, el a fost deci totdeauna propriu pentru a produce cele maĭ variate soiurĭ de plante. Pe lîngă suprafaţa de aproape 288.000 hectare pămînt arabil, cît prezintă Bucovina (căci partea muntoasă nu cuprinde, decît aproximativ 40.000 hectare suprafaţă bună pentru arătură), restul e destinat păşunatuluĭ şi cultureĭ pădurilor, ce constituesc partea cea mai însemnată din averea ţăriĭ. In colo toată regiunea colinară, cu micurile şesurĭ şi complexul văilor, cuprinde 288.000 hectare pămînt de arătură, pe carĭ se cultivă cu succes toate felurile de bucate, ocupînd aproximativ următoare suprafeţe: Porumb = 67.343 h.; Ovăs = 41.470 h.; Secară = 26.958 h.; Orz = 26.610 h.; Grîu = 20.266 Hrişcă = 2.752 h.; Păsat = 979 h.; Rapiţă = 890 h.; Leguminoase = 4.456 h.; Cînepă = 5421 h.; In = 1.842 h.; Cartofi = 25.472 h,; Sfecle şi napĭ = 2.219 h.; Trifoiŭ (fîn) = 33.450 h.

Cea maĭ densă suprafaţă cu arăturĭ o găsim la partea de O. a Bucovineĭ. Din celelalte suprafeţe productive 131.755 hectare sunt fînaţe, 8.070 grădinĭ, 43 h. viĭ, 105.158 h. imaşurĭ, iar 35.718 sunt de considerat ca neproductive sau ocupate de clădirĭ. Pădurile din contră ocupă un spaţiŭ de 451.220 h., la care se maĭ adaugă încă 25.030 h. de poienĭ cu păşunĭ de munte. Productivitatea cea maĭ inferioară o găsim pe malurile deluroase ale Suceveĭ. Cea maĭ fertilă parte a ţăreĭ însă e regiunea dintre Nistru şi Prut. Tot aşa şi regiunea spre S. şi O. de Suceava. Necesităţile traiuluĭ zilnic ale locuitorilor de ţară s'au format şi în Bucovina aşa, în cît porumbul să-i servească în special pentru întreţinerea sa şi a animalelor de casă, iar cerealele naţionale vechĭ, cum e grîul, să fie destinate maĭ mult speculeĭ. Ca şi în regat dar, mămăliga şi turta de făină de porumb sunt alimentul principal al săteanuluĭ, iar strujanul aceste plante, nutreţul vitelor sale şi ades şi combustibil. Afară de asta a intrat însă în regimul alimentar şi o altă plantă, adică cartoful, care se cultivă în toată ţara şi serveşte în timpurile recente, întocmaĭ ca şi porumbul, şi la fabricaţiunea spirtuluĭ, industrie de căpitenie în Bucovina. Trebue totuşĭ de observat că agricultura nu se practică de populaţiune decît în modul vechiŭ, obişnuit în ţară, cu excepţiĭ de cele cîteva coloniĭ germane şi de administraţiunile domeniilor marĭ, din carĭ cele maĭ de seamă sunt a fondului religionar bucovinean şi ale hergheliilor Statuluĭ.

Pe lîngă agricultura propriŭ zisă vine în al doilea rînd cultivarea fîneţelor, fînul fiind nutreţul principal al vitelor, carĭ petrec în timpul vereĭ pe poienile munţilor, iar toamna se aduc la şes spre iernare. Prăsila vitelor cornute a luat în Bucovina un avînt şi mai considerabil după aşa zisul războiŭ vamal al Austrieĭ cu Romînia, Bucovina fiind chemată a îndeplini rolul Moldoveĭ, care era renumită pentru boĭ de rasă.

Un alt soiŭ de cultivare a pămîntuluĭ în Bucovina, care trebue menţionat, este grădinăritul şi pomăritul, cu care se ocupă în special coloniile de Lipovenĭ din Climăuţ şi Fîntîna-Albă, practicîndu-l nu numaĭ în localităţile lor, dar şi luînd cu chirie grădinĭ şi pomete în diferite părţĭ ale ţăriĭ şi făcînd apoi negoţ întins.

Pentru cultura viţeĭ de vie există în Bucovina unele locurĭ foarte priitoare, precum în districtul Suceveĭ la Reusenĭ, Uideştĭ, Chilişenĭ şi maĭ la N. în comunele Hliniţa, Jucica şi Repujineţ. Se ştie apoĭ că şi pe lîngă Cernăuţi au existat într'o vreme podgoriĭ, ale căror urme se cunosc încă şi astăzĭ. Totalul viilor existente se ridica la suprafaţa de 1.900 hect.

Pădurăritul.— Pădurăritul ca cultură se practică de preferinţă în Bucovina de administraţiunĭ forestiere organizate după sistemele cele maĭ noĭ, urmărind nu numaĭ exploatarea pădurilor existente întinse, dar şi reîmpădurirea

www.digibuc.ro

terenurilor devastate precum şi ale celor lipsite de umbră şi umezeală necesară prospeperităţiĭ ţăriĭ din punct de vedere agricol. Bucovina fiind acoperită aproape pe jumătate cu pădurĭ, aceste se prezintă statisticeşte astfel: 99.090 de hectare pădurĭ mixte, cu arborĭ frunzoşĭ adică fagĭ, carpenĭ, stejarĭ, frasinĭ, ulmĭ, mestecenĭ, paltinĭ, arinĭ, plopĭ, castanĭ, sălciĭ ş. a.; 337.790 hect. arborĭ cetinoşĭ, adică, molizĭ, brazĭ, pinĭ, jnepĭ, etc. şi în fine 10.985 hectare pădurĭ mărunte şi cringurĭ cu arborĭ şi arbuştĭ de tot felul. Aceste complexurĭ de pădurĭ furnisează un bogat material de lemne de combustiune şi de construcţiune, exploatat cu ajutorul diferitelor liniĭ ferate portative (sist. Decauville) şi haiturĭ de apă, etc., şi se lucrează la faţa loculuĭ prin vre-o 30 de ferestele sistematice, 120 ferestele mînate cu apă şi în mare parte cu mîna populaţieĭ de munte, ce se ocupă pe lîngă plutărit şi cu meseria lucrăriĭ lemnuluĭ.

Vînatul. — Vînatul animalelor sălbatice din pădurile aceste bogate constitue o parte însemnată în administraţia ţăriĭ. Bucovina se împarte în 586 ocolurĭ de vînătoare, în carĭ se ucid pe an aproximativ 100 cerbĭ, 268 căprioare, 36 mistreţĭ, 5.000 iepurĭ, 5 urşĭ, 20 lupĭ, 560 vulpĭ, 3 rîşi, 400 dihorĭ, 35 vidre, 25 pisicĭ sălbatice, 76 bursucĭ, 2.000 vulturĭ, uliĭ, şoimĭ, hereţĭ şi buhe, etc., etc. Cerbĭ şi căprioare maĭ ales se găsesc în codriĭ deşĭ aĭ Carpaţilor în mare abondenţă, fiind favorizate aceste animale prin dispoziţiunĭ riguroase de cruţare. Ursul, rîsul, pisica sălbatica şi lupiĭ au început să dispară, de cînd se fac vînătorĭ sistematice anuale şi se plătesc premiĭ pentru stârpirea acestor animale. În schimb au dispărut prin prea mult vînat aproape de tot păsărĭ mult căutate, ca dropia, găinuşa, potîrnichea, ş. a., ce se găseau odată în Bucovina în mare mulţime.

Pescuitul de asemene se practică pe o scară destul de întinsă, deşi în mod primitiv, atît prin rîurĭ, cît şi prin iazurile şi bălţile ce există.

Prăsila vitelor. — Prăsila vitelor se practică atît la munte, cît şi la şes şi este după agricultură şi pădurit cea mai principală ocupaţiune a locuitorilor ruralĭ din Bucovina. Maĭ ales de cînd au fost aduse cu cheltueala statuluĭ rase de vacĭ superioare din Alpĭ şi au fost aclimatizate cu succes în ţară, prăsila vitelor a luat un avînt mare şi Bucovina numără în momentul de faţă peste 250.000 capete de vite cornute de prima calitate. Nu mai puţin a prosperat prăsila cailor, de oare ce statul austriac a înfiinţat dela luarea Bucovineĭ încă o herghelie model, la Rădăuţĭ, îndreptînd prin distribuirea armăsarilor săĭ prin ţară şi rasa de caĭ a locuitorilor. O anume specialitate de caĭ foarte căutată este rasa cailor micĭ de munte, numiţĭ huţanĭ, excelentă prin rezistenţa, forţa şi prin inteligenţa animalelor. Numărul total al cailor în Bucuvina se urcă la 50.000.

Creşterea oilor ocupă şi ea un loc remarcabil în ocupaţiunea locuitorilor Bucovineĭ, cu deosebire aĭ celor de la munte, maĭ ales că o mare parte din îmbrăcămintea naţională stă în strînsă legătură cu prăsila acestuĭ animal. Cojocul, pieptarele, căciula, sumanul şi bernevecíĭ munteanuluĭ, precum şi alte lucrurĭ, sunt fabricate de casă, cîştigate exclusiv pe urma prăsileĭ oilor. Cu laptele şi brînza de oĭ, apoĭ cu lîna acestor animale, se face un negoţ întins. Bucovina numără peste 200.000 de oĭ şi vr'o 3000 de capre.

Cu creşterea porcilor se ocupă maĭ mult ţăranul de la şes. Despre o rasă deosebită nu poate să fie vorbă, iar numărul de 140.000 de animale corespunde exact trebuinţelor interne ale ţăriĭ. Mult maĭ considerabilă este în schimb creşterea păsărilor de casă, lucru care stă în legătură cu abondenţa cerealelor la casele oamenilor. Cît despre albinărit, Bucovina a fost odinioară vestită. Astăzĭ aceasta cultură se practică pe scară maĭ mică, dar destul de remarcabilă avînd ţara şi acum încă un stoc de aproximativ 17.000 de stupĭ. Cultura vermilor de mătasă, despre care ne pomenesc multele plantaţiunĭ de duzĭ, a dispărut cu totul, dar se fac încercărĭ a o reintroduce.

Industria şi Comerţul.— Abstracţie făcînd de industria casnică a populaţiuneĭ de ţară, care în Bucovina este aceiaşĭ ca şi la noi în regat, Bucuvina prezintă cu toate condiţiunile excelente ce le are pentru întreprinderi industriale de tot felul, o stare de stagnaţiune, ba chiar în unele privinţe o stare de regres. Aşa stabilimentele minere, cari au fost create încă pe la începutul veacului trecut de întreprinzătorul industriaş Manz

www.digibuc.ro

pe diferitele moşiĭ mănastireştĭ ale fonduluĭ religionar gr. or. au încetat a lucra unul după altul, cu toate sforţările ce s'au făcut din partea administraţiuneĭ, de a salva aceste întreprinderĭ cu instalaţiunile lor scumpe. Din toate cîte au existat, funcţionează astăzĭ numaĭ fonderia de la Iacobenĭ şi uzina din Eisenaŭ şi aceste nu topesc mineraliĭ exploatate din minele apropiate, ci prelucrează ferărie veche, fabricînd unelte de casă de prima necesitate, pe carĭ le pune în vînzare la populaţia de prinprejur şi cea din Moldova mărginaşă. Incolo toate încercările de falnică industrie, cum era de exemplu mina de argint şi plumb din Cîrlibaba, sunt uitate, întomaĭ ca şi spălatul auruluĭ, ce se practica în vremurĭ pe apa Bistriţeĭ, care-şi trage încă de pe atuncĭ numele de Aurie. Singură, exploatarea săreĭ, a luat un mic avînt, fiind practicată în mod sistematic în stabilimentele de la Cacica, carĭ scot pe fie care an sare în valoare de aproape un milion de coroane. Această sare se pune în vînzare parte rafinată, parte în drobĭ marĭ ce se cumpără pentru vite.

Industria lemnuluĭ de construcţie se desvoltă în schimb cît se poate de bine, specializîndu-se de un timp în industriĭ variate similare de anume categorie. Astfel există pe lîngă ferestraele marĭ cu motorĭ de abur şi de apă (din cari cele maĭ considerabile se află la Cernăuţi, Mezebrody, Dorna, Falcău, Marginea, Ruşi-Moldoviţa, Negrileasa, Iacobeni şi Putna), încă o fabrică de lemn de claviatură la Molit, o alta de lemn de resonanţă la Stulpicani, una de lînă lemnoasă la Pojorîta şi alte două fabricĭ de producte de altă natură la Putna şi Ruşi-Moldoviţa, ş. a.

O industrie specială formează în Bucovina fabricaţiunea rachiurilor şi a spirtuluĭ brut. Există în prezent în Bucovina peste 30 de fabricĭ de acest soiŭ cu instalaţiunĭ în stil maĭ mare, producînd anual cam la 40.000 hl. de spirtuoase. Maĭ sunt apoĭ în Bucovina 7 fabricĭ marĭ de bere şi 8 morĭ de abur. Cît despre morile de apă ele se ridic la numărul de 438 între carĭ nu sunt socotite morile pe vase ce se găsesc maĭ ales pe Prut şi Nistru. Apoĭ maĭ există o fabrică de uleiurĭ vegetale în Zucica, două fabricĭ pentru rafinatul de uleiurĭ minerale la Lencăuţ şi Mitoca, apoĭ o fabrică de olăriĭ la Cernăuţi, unde se află şi una de dogăriĭ şi butoaie şi una de betonagiĭ. Tipografiĭ are Bucovina 15, stabilimente de litografie 4, fabricĭ de var 8 şi fabricĭ de cărămidă 56. Pe lîngă aceste stabilimente, carĭ reprezint oarecum partea progresivă a industrieĭ bucovinene, trebuie pomenită şi fabricaţiunea sticleĭ, care se practica într'o vreme la Crasna, Althütte, Neuhütte, Fürstenhal şi Karlsberg, actualmente însă a decăzut cu totul. Numaĭ la Crasna-Ilschi se maĭ face încă ceva sticlă ordinară.

Numărul reprezentanţilor industrieĭ şi diferitelor meseriĭ în Bucovina nu trece astăzĭ peste 6750 de inşĭ, carĭ sunt aproape excluziv străinĭ. Unica breaslă a cojocarilor şi poate încă alte bresle inferioare de ţară, au maĭ rămas în mînile Romînilor, pe cînd vestitele bresle de meseriaşĭ romînĭ ce au existat odinioară în oraşele Suceava, Siret şi Rădăuţi şi erau organizate după modelul celor săseştĭ din Transilvania vecină, au rămas numaĭ un ce istoric, de care ne pomenesc analele austriace de pe vremea ocupaţiuneĭ Bucovineĭ.

Comerţul Bucovineĭ cu ţările învecinate, care pînă acum 30 de anĭ se desvolta maĭ mult pe loc, prin bîlciurile vestite ce se ţineau în diferite localităţĭ şi la carĭ participa maĭ ales România, a luat după construirea liniilor ferate o direcţie cu totul nouă şi în deosebĭ contactul cu regatul nostru s'a redus foarte mult dela războiul vamal încoace. Astăzĭ Bucovina a ajuns, în detrimentul exportuluĭ român anihilat ea însăşĭ ţară de export şi întreţine pe lîngă asta un raport viu cu restul Europeĭ prin rolul de element mijlocitor, maĭ ales cu Rusia. Aceste avantagiĭ le a realizat Bucovina cu deosebire prin camera sa de comerciŭ şi industrie, care trece în ochiĭ lumeĭ comerciale ca una din cele maĭ active. Capitalul ce rulează anual pe piaţa comercială a aceste mici ţărĭ, ajunge astăzĭ la cifra de 50.000.000 coroane. Cît de bine ştie să manevreze acest centru comercial, se vede din faptul că Bucovina exportează în şi prin România, care însăşi e atît de bogată în pădurĭ, o cantitate enormă de lemnărie, concurînd'o astfel în modul cel maĭ simţitor.

Căĭ de comunicaţiune. — Aceste sunt în Bucovina într'o stare de prosperitate continuă. Incepînd cu şoselele marĭ, din carĭ unele au fost construite din punct de vedere strategic cu multă măiestrie şi îngrijire încă de la luarea Bucovineĭ

www.digibuc.ro

de către Austria, și până la drumurile districtuale, ele toate sunt bine întreținute, supravegherea lor fiind supusă unor comitete administrative speciale, care controlează cu rigoare starea bună a drumurilor și podurilor.

Dintre șoselele principale ale Bucovinei, pe carĭ poporul le numește atît de caracteristic „drumurĭ împărăteștĭ" cea maĭ însemnată este așa numita *șosea carpatină* (Karpathenstrasse), care începe de la intrarea de Nord în Bucovina, adică de la local. Sniatin, trece prin Cernăuți, Siret, Suceava, Gurahumora, Cîmpulung, Dorna-Vatra, Poiana-Stampei și apucă apoĭ pe la trecătoarea Bârgăului spre Transilvania. Cu această linie de comunicație, admirabilă sub toate punctele de vedere, se leagă apoĭ lîngă local. Dubăuț pe Prut o altă șosea, tot principală, și nu maĭ puțin bine întreținută, ce poartă numele de *Șoseaua Impetrită* (Verdeckte Reichsstrasse), care trece prin localitățile Hlinița, Storojineț, Ciudeiu, Vicov, Marginea, Solca, Cacica și se împreunează la Gurahumora cu șoseaua mare precedentă. Urmează apoĭ așa numita *Șosea podolică*, ce se bifurcă din Șoseaua carpatină lîngă com. Mămăieștiĭ Vechĭ și duce spre tîrgulețul galițian Zaleseczyk. Maĭ este apoĭ așanumita *Șoseaua Vamală* ce se desprinde și ea lîngă orașul Siret din Soseaua carpatină și duce la vama română a Sinouțului. In fine se numără între căile de comunicație de ordine superioară încă și așa numita *Șosea Belgiană*, care se desprinde ceva maĭ sus de loc. Iacobeni din Șoseaua carpatină și, urcînd valea Bistriței în sus, duce pe la Cîrlibaba și prin trecătoarea Știol în Maramureș (la Șighet).

Aceste șosele reprezintă o lungime totală de 429,6 km. Pe lângă ele Bucovina maĭ are însă încă 26 de șosele districtuale cu o lungime totală de 932 km., deasemenea bine întreținute și o rețea destul de întinsă de drumurĭ vicinale ce leagă comunele întreolaltă și constituesc la' rîndul lor o lungime totală de aproape 3000 km.

Rețeaua liniilor ferate în Bucovina prezintă actualmente o lungime de peste 500 km., din care linia principală, adică vechea cale ferată Lemberg-Cernăuțĭ-Iași traversează Bucovina de la Nopolocăuți și pînă la Ițcani (Burdujeni) pe o distanță de 114 km. Construirea acesteĭ căĭ ferate, care pune Bucovina în atingere cu Vestul Europeĭ pe de o parte și o leagă și cu Romînia, a fost începută la 1865 și terminată la 1869. De ea se leagă următoarele liniĭ ferate locale:

Linia ferată locală Cernăuți-Noua-Sulița (30,8 km.) care a fost deschisă la 1884 și leagă linia principală a Bucovinei cu căile ferate rusești. servind în special pentru traficul lemnăriilor ce se exportă în mare cantitate din pădurile bucovinene.

Linia locală Hlibeca-Berhomet (p. S. 53 km.) cu ramura Carapciu-Ciudeiu (19 km.) și o linie suplimentară primitivă de la Berhomet p. S. la Mezebredy (9 km.), deschise toate de la 1886 încoace, aproape exclusiv pentru transportul de lemnăriĭ.

Linia Hatna-Cîmpulung (67 km.) deschisă la 1888 și continuată acuma pînă la Dorna-Vatra, avînd și o linie suplimentară de la Vamă la Rușĭ-Moldovița ce s'a construit de asemenea numaĭ în vederea exploatărilor marĭ din acele regiuni păduroase.

Linia Hadic-Rădăuți-Frasin (Brodina) cu o lungime de t 1 km. și o ramură ce o leagă cu localitățile Carlsberg și Putna (9 km.), construită în vederea stabilimentelor de industriĭ de acolo.

Linia Ițcani-Suceava (7 km.) ce leagă calea ferată principală cu orașul Suceava.

Linia Hliboca-Siret (19 km.) ce leagă C. F. principală cu orașul Siret.

Linia Nopolocăuțĭ-Vijnița (44 km.) ce leagă C. F. princ. cu tîrgul Vijnița și exploatările de lemnărie din valea Ceremușuluĭ.

Linia Lujeni-Zaleszezyk (43 km.) ce leagă C. F. pr. cu tîrgul galițian Zaleszezyk, mijlocind și traficul de lemnărie din acele regiunĭ.

Căĭ de cumunicație importante pentru Bucovina maĭ sunt apele, maĭ ales din punct de vedere al transportuluĭ lemnăriilor, ce constituesc bogăția naturală a țăriĭ. De când s'au construit căile ferate, negreșit că acest mijloc de transport modern a covîrșit însemnătatea transportuluĭ pe apă, reducîndu-l la un rol secundar și aproape exclusiv local. Totușĭ plutăritul și-a păstrat în Bucovina însemnătatea sa și lungimea linieĭ de transporturĭ acuatice prezintă și astăzĭ încă cifra însemnata de 450 km. Practicabile pentru navigațiune în sens maĭ larg sunt de fapt numai apele Nistruluĭ, Prutuluĭ, Ceremușuluĭ și ale Bistrițeĭ Auriĭ. Siretul, Suceava și Moldova, deși permit lesne mișcarea de plute pe

www.digibuc.ro

albiile lor, au totuşi defecte multe, nefiind regulate, încît prundişurile, ce se găsesc la intervalurĭ în calea plutelor, devin obstacole foarte supărăcioase şi permit coborîrea neîntreruptă a plutelor numaĭ la momente favorabile. Acest inconvenient a fost prin unele locurĭ întrucîtva paralizat prin construirea de zagazurĭ şi ecluze (haiturĭ) din carĭ există la moment în munţiĭ Bucovineĭ maĭ bine de 20. Cea maĭ mare şi preţioasă construcţie de acest fel este ecluza de lîngă Delhopole, distr. Vijniţa, clădită la 1879 pe matca pârîuluĭ Pârcalab (afluent al Ceremuşuluĭ Alb).

Poşta şi Telegraful. — La luarea Bucovineĭ de către Austria s'a înfiinţat, — desigur maĭ mult în scop militar-administrativ, — un serviciŭ poştal, care se executa la început prin călărĭ. Astăzĭ Bucovina are 123 oficiĭ poştale carĭ expediază pe an maĭ bine de 8 milioane de scrisorĭ, un milion de jurnale şi peste 600.000 de pachete, cu o mişcare de valorĭ şi de banĭ pînă la 120 milioane de coroane. Tot aşa a propăşit şi serviciul telegrafic, Bucovina avînd în minutul de faţă 60 de oficiĭ telegrafice cu o mişcare de un milion şi jumătate de depeşĭ pe fiecare an. Dela 1883 a început a se introduce şi serviciul telefonic şi acesta are pînă acum maĭ multe centrale cu vr'o 300 de linii.

Populaţia. — La anul 1777, cînd a intrat Bucovina sub administraţiunea Austrieĭ, populaţia eĭ totală era, după cum se vede din recensămintele comisiunilor de ocupare militară, numaĭ 75.000 locuitorĭ, ceea ce ar corespunde cu 7 locuitorĭ de km. pătr. Bine înţeles că mulţĭ din locuitoriĭ Bucovineĭ, îngrijiţĭ de noua stare de lucrurĭ au ţinut să părăsească ţara în număr însemnat şi să se refugieze în restul Moldoveĭ. Pe de altă parte avantagiile ce le înfăţişa Austria tuturor celor ce voiau să se aşeze în Bucovina, între carĭ foloase era în prima linie scutirea vremelnică de armată şi de birurĭ, ademeneau prea mult lumea, încît acest frumos pămînt să nu fi devenit încurînd obiectul dorit al diferiţilor colonişti. In special alipirea Bucovineĭ de Galiţia, de care nefericita ţară a scăpat abia pe la 1860, a contribuit foarte mult la impestriţarea populaţiuneĭ băştinaşe romîneştĭ cu elementele slave ce se revărsară sub această administraţiune, potop peste ţară. Deşi numărul locuitorilor a sporit destul de repede, dar caracterul naţional al Bucovineĭ s'a schimbat în aşa chip, încît astăzĭ elementul băştinaş romînesc a ajuns să fie chiar în minoritate, iar Ruteniĭ maĭ noĭ veniţĭ să fie populaţia covîrşitoare ţăriĭ. Bucovina numără în momentul de faţă 693.000 de locuitorĭ din carĭ 268.367 Rutenĭ, 229.451 Romînĭ, iar restul se împarte, precum vom specializa maĭ jos, pe celelalte naţiunĭ ce maĭ există în ţară. Numărul populaţiuneĭ este dar faţă de cifra constatată la ocuparea Bucovineĭ de către Austria, aproape înzecit, ceea ce înseamnă în adevăr foarte mult, maĭ ales când n'au trecut de cît 130 de anĭ de la ocupaţiunea Bucovineĭ de către Austria. Şi totuşĭ Bucovina nu ocupă, dacă o comparăm în privinţa densităţiĭ populaţiuneĭ cu cele-lalte provinciĭ Austriace (62 locuitorĭ pe km.), decît al şaselea loc; faţă de populaţiunea din regatul nostru însă ea prezintă un plus de 16 locuitorĭ de km. pătrat.

Considerînd acum populaţiunea Bucovineĭ după naţionalităţĭ şi începînd cu Romîniĭ, găsim că aceştia locuesc în număr compact mai ales sudul ţăriĭ, apoi mijlocul, o parte răsăriteană şi extremitatea de S. V. a eĭ. Intre locuitoriĭ romînĭ de la răsărit, şi anume la S. de Prut se află presărate şi localităţĭ cu populaţiune ruteană, întocmaĭ cum vedem aceasta în regiunile Moldoveĭ pe lînga Iaşĭ şi Vereştĭ; probă că avem a face aci cu coloniĭ slave din Pocuţia aduse încă pe timpul domnilor vechĭ aĭ Moldoveĭ, Ştefan-cel-Mare şi alţiĭ. Deasupra, adică la N. apeĭ Prutuluĭ, se află deasemene Romînĭ, carĭ deşi în număr restrîns, dar totuşĭ represintă o populaţiune curat romînească, cum sunt comunele Mahala, Buda, Cotul-Ostriţeĭ, Boian şi Noua-Suliţa. Incolo linia de despărţire între populaţiunea romînă şi cea ruteană înfăţişează o stare stătătoare şi nicĭ de cum o înaintare repede a elementuluĭ slav precum susţin unele organe administrative austriace, însuflate de tendinţe protivnice romînilor.

Ruteniĭ, astăzĭ maĭ puternicĭ la număr ca populaţiune ruralăĭ mulţămită diferitelor favorur. şi concesiunĭ politice, de car, s'aŭ bucurat în timpiĭ maĭ noĭ, locuesc în număr compact numaĭ partea de la N., cea de Nĭ V. şi majoritatea nord-vestuluĭ din Bucovina. Insulele de populaţiune slavă aflătoare la V. şi în puţinele locurĭ din S. Bucovineĭ, trebuesc socotite ca elemente venite, fie în epoca

istorică pomenită mai sus, fie în timpul cînd Bucovina ţinea de Galiţia (1787—1849), fie însfîrşit cu prilejul aducereĭ de lucrătorĭ Galiţienĭ pentru construirea liniilor ferate şi a diferitelor fabricĭ, în special ale celor de spirt.

Cît despre aşa numiţiĭ Huţanĭ, ce locuesc munţiĭ de N. şi N.-V. aĭ Bucovineĭ, aceştia sunt număraţĭ deasemene între Rutenĭ, deşi vorbesc numaĭ ruteneşte, dar încolo eĭ înfăţişează încă şi astăzĭ caracterele raseĭ lor turco-tartarice, fiind fară îndoeală nişte rămăşiţe de Cumanĭ (Uzĭ) ce s'au pripăşit pe la obîrşiile Suceveĭ. Cerămuşuluĭ şi ale Moldoveĭ. Eĭ formează de fapt o populaţiune osebită de 25 miĭ de suflete, aŭ păstrat în graiul şi obiceiurile lor foarte multe elemente romîneştĭ, din carĭ elemente s'ar putea conchide că neamul lor de origine cumană a fost întîĭ romanizat şi în urmă abia a primit ca limbă dialectul slav vorbit în timpul de faţă. Eĭ se sting însă vizibil din pricina sifilisuluĭ şi alcoolismuluĭ ce bîntue cu furie prin satele huţăneştĭ.

Germanii, 55 de miĭ de suflete la număr, locuesc în Bucovina împrăştiaţĭ. atît la sate, cît şi prin oraşe. Cele maĭ de seamă comune de coloniştĭ germanĭ sunt la Roşĭ, (sat lîngă Cernăuţĭ,) Frătăuţĭ, Ilişeştĭ, Tereblecea, Carlsberg, Badeuţ, Satul-Mare, Fürstenthal, Mologhia, Pojorîta, Eisenau, Iacobeni, ş. a. Se maĭ găsesc de asemene Germanĭ în număr maĭ mare în oraşele Cernăuţĭ, Siret, Suceava, Rădăuţĭ, precum şi în diferitele tîrguleţe, maĭ ales însă la Gurahumora. Ceĭ maĭ mulţĭ din aceştĭ din urmă sunt veniţĭ în ţară încă din secolul al 14-lea şi se trag din aşa numiţiĭ colonişti saşi stabiliţĭ întîĭ în Transilvania. Eĭ se îndeletniceaŭ cu felurite meseriĭ şi eraŭ, precum se vede din cronicĭ, organizaţĭ în bresle carĭ aveaŭ un rol precumpănitor în micile oraşe moldovene, de ex. în Suceava şi Siret.

Cît despre aşa numiţiĭ coloniştĭ germanĭ, venirea lor s'a efectuat în epocĭ răsleţe şi pe motive diferite. Cîţiva anĭ înainte de ocuparea Bucovineĭ de către Austriacĭ (1760), s'a format d. e. o colonie de nemţĭ postăvarĭ, veniţĭ din Breslau în localitatea Prelipcea pe Nistru şi neputîndu-se menţine din cauza evenimentelor răsboinice de pe atuncĭ, s'au retras mai adînc în Moldova, formînd coloniile de fabricanţĭ postăvarĭ, din carĭ maĭ avem urme şi astăzĭ încă, pe la Neamţu, Piatra şi Buhuşĭ. O altă colonizare de Germanĭ s'a făcut în Bucovina pe la 1770 cu ocazia înfiinţăriĭ monetărieĭ de lîngă Cernăuţĭ, dincolo de Prut, de către generalul rus Gartenberg, după a căruĭ nume (tradus în limba polonă) s'a şi numit localitatea, cum o ştim astăzĭ, adică Sadagura. Adevărata colonizare a Bucovineĭ cu Germanĭ a fost iniţiată de însuşĭ guvernul austriac, care în solicitudinea sa de a populà repede Bucovina şi a ridicà în noŭ cucerita ţară agricultura, a adus pe rînd, între aniĭ 1782 şi pînă la 1850, coloniştĭ din toate părţile Austrieĭ şi Germanieĭ. Nu maĭ puţin a lucrat în acelaş sens întreprinzătorul exploatator de mine Manz, aducînd la rîndul săŭ numeroşĭ minerĭ cu familiile lor şi stabilindu-ĭ în localităţile ce poartă astăzĭ încă nume nemţeştĭ, precum: Mariensee, Freudenthal, Luisenthal, Iacobeni, Eisenau şi a. Cea dintîĭ colonie de agricultorĭ germani este acea din Mologhia (lîngă Cernăuţi), înfiinţată la 1782, mai mult din îndemnul administraţiuneĭ militare, care se tânguia mereŭ că populaţia indigenă *valahă* nu cultivă cereale şi că din lipsă totală de ovăz şi orz nu se poate întreţineà cavaleria garnizoaneĭ dela Cernăuţi. Cele mai însemnate coloniĭ germane de natură agricolă au fost aduse din Germania centrală şi anume din Würtenberg, Baden, Pfalz; există însă şi altele, cari au fost chemate din Boemia de N. şi din Transilvania. Coloniştii minerĭ mai sus pomeniţĭ, cari şi eĭ aŭ trebuit să se apuce, după desfiinţarea minelor, de plugărie, sunt în majoritate veniţĭ din comitatul ungar Zips. Romînul îĭ numeşte pe aceşti străinĭ, cu carĭ nu s'a putut de altfel asimila nicĭ cînd, fără deosebire „*Şvabi*“, (adică nemţĭ din Würtemberg). De observat este totuşĭ că în satele romîneştĭ, pe unde se găsesc coloniĭ germane, populaţiunea băştinaşă romînească s'a influenţat în ce priveşte lucrarea pămîntuluĭ, prăsila de vite, mai ales cea de caĭ, clădirea edificiilor de gospodarie, etc., de cultura germană. Sunt în momentul de faţă printre Romîni gospodarĭ avuţĭ, pe cînd la urmaşiĭ coloniştilor începe a se ivi un fel de degenerare, datorită luxuluĭ prea mare, la care se dau coloniştiĭ de regulă după belşugul dobîndit prea repede.

Polonii, a căror existenţă în Bucovina este confirmată încă înaintea anexăriĭ austriace, constituesc astăzĭ o populaţiune

www.digibuc.ro

de aproape 25.000 de suflete, ce se menţine maĭ ales în oraşe şi tîrgurĭ. Pe cînd însă Poloniĭ de dată mai veche erau veniţĭ pe urma raporturilor domnilor şi boierilor moldovenĭ cu Polonia şi ajunsese chiar a fi proprietarĭ de moşiĭ, emigraţiunile de dată mai nouă se găsesc în legătură cu epoca în care Bucovina figură ca district galiţian. Din acel strat de funcţionarĭ, meseriaşĭ micĭ, comercianţĭ, servitorĭ, şi alţĭ pripăşiţĭ, s'a alcătuit acel contigent mic, dar simţitor, de societate polonă, ce o are Bucovina maĭ cu samă în părţile de N. Ei sunt foarte tenacĭ în menţinerea limbeĭ şi caracteruluĭ lor, profesează un naţionalism nestrămutat şi trec drept catolicĭ ferventĭ.

Maghiarii, între carĭ numărăm bine înţeles şi Secuiĭ, sunt în Bucovina în număr de aproape 9.000 şi locuiesc în coloniĭ compacte, ca Hadicfalva, Andreasfalva, Istenşeghiţ, Ioseffalva, precum şi amestecaţĭ cu Romîniĭ, cum ĭi găsim de ex. în comuna Iacobeştĭ. Bucovina avea însă afară de aceste coloniĭ ungare înfiinţate de către Austria în aniĭ 1777 şi 1786, altele mai vechĭ, încă de pe timpul lui Alecsandru cel Bun şi anume secuieştĭ, mai ales la Suceava şi prin împrejurimile eĭ. Coloniştiĭ ungurĭ au păstrat pe deplin semnele raseĭ lor, vorbesc aproape excluziv limba lor şi cel mult puţină romînească şi sunt de religiune catolică. De la Romînĭ au luat cu toate aceste multe obiceiurĭ, mai ales din cele privitoare la viaţa socială creştinească, aşa la nunţĭ, botezurĭ, înmormîntărĭ, probă că era paganismuluĭ a fost greu biruită de dînşiĭ. Pe lingă obiceiurile primite, între carĭ cel maĭ caracteristic e cultul morţilor cu ospăţul şi comîndarele practicate de Romînĭ, eĭ aŭ adoptat dela poporul nostru şi superstiţiile poporale. Portul l'aŭ păstrat însă aceştĭ coloniştĭ cu sfiinţenie. Maghiariiĭ Bucovineĭ sunt oamenĭ foarte silitorĭ şi sobri, aŭ însă faima de hoţĭ îndrăzneţĭ. In aniĭ 1880-1887 nişte patrioţĭ speculanţĭ aŭ povăţuit o parte din aceştĭ coloniştĭ să-şĭ părăsească locuinţele şi gospodăriile din Bucovina şi să se întoarcă în regiunile secĭ ale Tiseĭ, unde li se oferise de către un comitet locurĭ gratuite. Ceĭ maĭ mulţĭ şi-aŭ pierdut averea şi s'aŭ întors în urmă ca săracĭ la cîmpiile mult regretate din valea Suceveĭ, blăstemînd pe seducătoriĭ lor.

Lipovenii Bucovineĭ, cam în număr de 4.500, sunt identicĭ cu ceĭ din Dobrogea, aparţinînd, în ce priveşte religiunea, secteĭ ortodoxe a rascolnicilor, adică carĭ recunosc textul vechiŭ şi nerevizuit de mitropolitul Nifon al cărţilor bisericeştĭ. Eĭ locuesc în mase compacte la Făntînă Albă, Climăuţĭ, Lipovenĭ şi, în amestec cu Ruteniĭ, la Mihodra şi Lucaveţ. Ca şi coloniştiĭ ungurĭ, eĭ şi-aŭ conservat limba, credinţa, portul, însă şi obiceiurile, între carĭ abstinenţa de alcool şi tutun e demnă de toată lauda. Lipoveniĭ au venit în Bucovina parte din Moldova, parte din Basarabia, pe la 1780 şi 1884, uniĭ şi maĭ timpuriŭ, cu gîndul de a se bucura de privilegiul scutireĭ de oaste. Pe vechiul teritoriŭ al Varniţeĭ (distr. Siret) eĭ fundară o mănăstire de călugărĭ şi alta de maicĭ. Guvernul ĭĭ protejează foarte mult şi a concedat mitropolituluĭ lipovenesc din Făntina Albă, orĭ cît de incult ar fi, drepturĭ de *mare prelat* în condiţiune egală cu celelalte riturĭ, lucru care constitue o anomalie curioasă şi jignitoare, maĭ ales pentru demnitatea mitropolieĭ ortodoxe romîne din Bucovina. Lipoveniĭ se ocupă cu agricultura, şi maĭ ales cu grădinăritul, arendînd pomete prin toată ţara şi practicînd negoţ ambulant cu poamele cultivate. O parte din eĭ sunt vestiţĭ ca săpătorĭ de şanţurĭ şi heleşteie.

Armenii din Bucovina, în număr de 1.300, sunt de origine veche, constatat fiind că aŭ venit deja prin secolul al 14 în Moldova. Eĭ formează o colonie compactă în oraşul Suceava, sunt comercianţĭ şi se găsesc şi răzleţĭ ca arendaşĭ de moşiĭ saŭ şi proprietarĭ prin părţile de şes ale Bucovineĭ. După religiune sunt parte ortodoxĭ (schismaticĭ), carĭ vorbesc încă limba armeană destul de curent şi recunosc drept cap bisericesc pe patriarhul din Etsmiazin şi parte catolicĭ, carĭ ţin de papa şi aŭ adoptat limba polonă ca graiŭ de contact cu lumea cealaltă.

Slovacii din Bucovina, puţinĭ la număr, trăesc pe lîngă Cacica şi Solca, unde aŭ fost aduşĭ de Austriacĭ la munca salinelor, sunt de religie catolică şi se ocupă şi cu meseria de lucrătorĭ la ferestee.

Ţiganii din Bucovina, egalĭ în toate celor din Moldova, eraŭ înaintea anuluĭ 1866, cînd i-a decimat holera şi foametea, în număr de peste 4.000, formînd în unele locurĭ (Uleva, Hliniţa, Criva) sate compacte. De atuncĭ încoace, înpuţinîndu-se, aŭ fost absorbiţĭ de popu-

www.digibuc.ro

laţia în care s'au pripăşit, părăsind limba şi obiceiurile strămoşeştĭ aproape cu totul. Meseria de care se maĭ ţin o parte din eĭ e cea a lăutarilor; eĭ sunt însă şi scobitorĭ de trocĭ, linguarĭ şi potcovarĭ destul de iscusiţĭ.

Evreiĭ eraŭ cunoscuţĭ în Moldova, încă prin secolul 14, pe urma relaţiunilor Romînilor cu regatul polon. La ocuparea Bucovineĭ se aflaŭ în cele cîteva tîrguleţe, după datele conscripţiuniĭ austriace, cam la 560 de familiĭ, carĭ se înmulţiseră maĭ ales în timpul invaziunilor ruse. Cu toate vexaţiunile ce aŭ avut a suferi Evreiĭ, chiar de către administraţiunile austriace, numărul lor a sporit în Bucovina de la ocupaţiune încoace într'un mod extra-ordinar. Pe cînd la 1785 rămasese, după decretele de expulzare ce aŭ fost date de însuşĭ tolerantul Impărat Iosif II, cu prilejul venireĭ sale în Bucovina, 175 de familiĭ, astă-zĭ dînşiĭ reprezintă o populaţie de peste 90.000 de suflete, abatere făcînd de numeroşiĭ lor coreligionarĭ ce s'aŭ lăţit, după o staţionare oare-care, maĭ departe, în regatul Romînieĭ. Evreiĭ stăpînesc în Bucovina aproape întreg comerţul şi încep de o vreme încoace a se da la meseriĭ şi chiar şi la agricultură.

Starea culturală, — La ocuparea Bucovineĭ se aflaŭ, după cum ne arată memoriile primuluĭ guvernor militar, generalul Spleny, numaĭ treĭ şcolĭ, una la Suceava, una la Rădăuţĭ şi a treia la mănăstirea Putna, frecuentate cam de 60 de elevĭ. Aceste prime instituţiunĭ de cultură, carĭ aveaŭ înainte de toate menirea de a forma clericĭ, eraŭ întreţinute prin darea anuală de cîte 4 florinĭ ce lua mitropolia de la fie-care preot şi diacon. Trecînd apoĭ acest drept de percepere de la 1777 încolo în atribuţiunile episcopuluĭ de Rădăuţĭ, s'a format ast-fel primul fond şcolar, cu al căruĭ ajutor fură apoĭ înfiinţate aşa numitele şcolĭ naţionale la Cernăuţĭ, Putna, Rădăuţĭ, Siret, Suceava, Cîmpulung şi în urmă la Văşcăuţĭ, Zastavua, Dolhopole, Rarancea şi Coţmanĭ. Ele aveau învăţătorĭ moldoveneştĭ, de unde şi numele de *şcoală moldovenească*, sub care aŭ figurat aceste prime institute de cultură multă vreme. La Suceava maĭ funcţiona afară de asta şi o şcoală specială cu un învăţător grecesc. Curînd după aceea aŭ fost apoĭ înfiinţate la Cernăuţĭ şi Suceava cîte o şcoală normală cu profesorĭ specialĭ aduşĭ din Transilvania. Coloniştiĭ ungurĭ îşĭ deschiseră de asemene încă de la 1786 o şcoală specială a lor.

Insuficienţa cultureĭ mănăstireştĭ cu care se înzestraŭ viitoriĭ preoţĭ, în special la şcoala din Putna, a fost un timp înlăturată prin trimiterea tinerilor clericĭ la mănăstirea ortodoxă Schitul Mare din Galiţia şi la Carloviţ. Această chestie a pus însă în urmă administraţia austriacă pe gîndurĭ şi ea s'a hotărît în fine la înfiinţarea uneĭ şcoale speciale de clericĭ la Suceava, chemînd pentru acest scop ca profesor pe ieremonahul Daniil Vlachovicĭ din Carloviţ. Acesta ajungînd după moartea bătrînuluĭ episcop al Bucovineĭ, Herescul (1789), la scaunul vacant arhieresc, strămută şi şcoala clericală de la Suceava la Cernăuţĭ. Creîndu-se la 1808 gimnaziul din Cernăuţĭ, a fost reformată şi şcoala clericală, ne maĭ admiţîndu-se la studiul teologic decît absolvenţĭ gimnazialĭ.

Această reformă foarte importantă pentru mişcarea culturală în Bucovina, a avut loc la 1818 şi a fost întregită la 1827 prin înfiinţarea seminaruluĭ teologic gr. or. care a devenit în urmă facultate universitară, dînd şi Romînieĭ pe primiĭ profesorĭ de teologie titraţĭ. La 1860 s'a înfiinţat apoĭ cu cheltuiala fondului religionar un al doilea gimnaziu la Suceava cu clase paralele romîne. Afară de asta maĭ funcţionează actualmente un al treilea gimnaziŭ la Rădăuţĭ, şi un gimnaziŭ suplimentar inferior la Cernăuţĭ, care are şi el clase paralele romîne, însă şi rutene, apoĭ o şcoală reală superioară la Cernăuţĭ şi una inferioară la Siret, o şcoală agromonică, una industrială şi un pedagogiŭ de Stat pentru învăţătorĭ şi învăţătoare, precum şi şcolĭ de industrie şi meseriĭ la Coţman, Cîmpulung şi Storojineţ. Universitatea dela Cernăuţĭ, avînd toate facultăţile afară de cea de medicină, a fost înfiinţată la 1875.

Cultul bisericesc.—Multele daniĭ cu carĭ au fost înzestrate locaşele sfinte înfiinţate pe pămîntul Bucovineĭ de domniĭ Moldoveĭ cu prilejul biruinţelor în răsboaie saŭ din îndemnurĭ particulare de pietate ale boierilor ţăriĭ, au produs faptul extraordinar că maĭ bine de jumătate din teritoriul bucovinean să se compună din moşiĭ şi averĭ mănăstireştĭ. Impreјurarea însă, că eparhia episcopuluĭ din Rădăuţĭ se întindea şi peste hotarul Bucovineĭ, adică în Moldova, iar

www.digibuc.ro

pe de altă parte cea a mitropolituluĭ din Iaşĭ cuprindea o parte din Bucovina, pricinuia acestuĭ avut bisericesc imense încurcăturĭ cu atît maĭ marı, cu cît diferitele mănăstiri aflătoare pe teritoriul Bucovineĭ îşĭ aveaŭ moşiile lor dincolo de hotar, pe cînd altele, situate în Moldova, posedau averĭ în Bucovina. Aceasta calamitate de proprietăţĭ in ambele părţĭ, cu inconvenientele ce decurgeaŭ din ju isdic ţiunea bisericească a celor două eparhiĭ cu întinderea lor reciprocă peste hotare, precum şi profitul neînsemnat ce'l avea cultul şi instrucţiunea de pe urma acelor marĭ averĭ, au inspirat chiar la început administraţieĭ austriace idea secularizăriĭ mănăstirilor şi fructificăriĭ veniturilor bunurilor bisericeştĭ în scop cultural maĭ vădit.

La luarea Bucovineĭ existaŭ după statistica făcută 345 de preoţĭ, cu 66 diaconĭ, cler mirean. Mănăstirile eraŭ însă în număr de 31, cu un contingent numeros de călugărĭ ce nu prea staŭ pe loc, trecind ades peste hotar, maĭ ales din momentul ocupaţiuneĭ austriace. Numărul maicelor, cu mult inferior, se urca la 45. Numele acestor mănăstirĭ şi schiturı le găsim indicate precum urmează:

Mănăstirea Putna cu 62 de proprietăţĭ imobiliare în Bucovina şi 6 în Moldova; mănăstirea Moldoviţa cu 42 proprietăţı imobiliare în Bucovina şi 9 în Moldova; mănăstirea Humoruluĭ cu 7 propr. în Bucovina şi 6 în Moldova; mănăstirea Solca cu 15 propr. în Bucovina şi 4 în Moldova; mănăstirea Dragomirna cu 4 propr. în Bucovina şi 9 în Moldova; mănăstirea Vorencţ cu 14 propr. în Bucovina şi 7 în Moldova; mănăstirea Schitul-Mare, care, deşi situată pe teritoriŭ galiţian (în vechia Pocuţie) îşĭ avea averile sale şi anume 5 propr. imob. şi dijma de pe bucate din oraşul Cernăuţĭ în Bucovina, şi moşia Filipăuţĭ în Moldova; schitul de maicĭ Pătrăuţĭ cu două moşiĭ în Bucovina; mănăstirea Suceviţa cu 7 propr. în Bucovina şi 16 în Moldova; Mănăstirea St. Ilie cu 6 propr. în ţară şi moşia Hodera în Moldova; manăstirea Iliseştĭ cu 6 propr. în Bucovina şi una în Moldova;

Maĭ vine apoi mănăstirea dela Rădăuţĭ, de drept numaĭ chinovie a episcopieĭ de acolo, însă dotată cu averĭ considerabile. Sunt încă de notat schiturile Crişciatec (pe Nistru), Horecea, Ostra, Zamostie, Beresniţa, Babin, Luca, Broscăuţĭ, Cerebniţa, Sadova, Voloca, şi Vijniţa, cu dotaţiunĭ maĭ micĭ şi pendinte de cîte o mănăstire din cele marĭ, care le ocrotea şi administra. Rămîne înfine locaşul mănăstiresc de la Sf. Ion-Noŭ din Suceava, unde se păstrează moaştele acestuĭ martir, aduse la 1402 de către Alexandru-cel-Bun, din Acherman, şi păzite de un egumen cu cîţiva monahĭ, pentru a căror întreţinere contribue în parte pînă astăzĭ guvernul din Romînia, în virtutea transacţieĭ de drepturĭ nestinse ce eraŭ legate cu aşezămîntul acest pios.

După multe pertractărĭ între guvernul austriac şi Domnul Moldoveĭ a fost supusă întreaga preoţime a Bucovineĭ eparhieĭ episcopuluĭ din Rădăuţĭ şi de la Martie 1781 încetă orĭ ce ingerinţă a mitropolieĭ din Iaşĭ, al căreĭ ultim reprezentant, vicarul Macarie, rezidase la mănăstirea de la Sf. Ilie. Episcopul Rădăuţuluĭ, bătrînul Dositeiŭ Herescul, îşĭ strămută reşedinţa sa la Cernăuţĭ şi înfiinţîndu-se acolo un consistoriŭ, se alese o comisiune, care a procedat la inventariarea averilor mănăstireştĭ şi la regularea posesiunilor. Aceste aveaŭ să constitue aşa numitul fond religionar greco-oriental al Bucovineĭ, sub administraţiunea Statuluĭ austriac, aşa cum există şi pînă astăzĭ, destinat fiind a servi pentru întreţinerea bisericilor şi şcoalelor de ritul ortodox. Numaĭ treĭ mănăstirĭ, şi anume Putna, Suceviţa şi Dragomirna fură lăsate în fiinţă, precum şi chinovia de la Sf. Ion din Suceavă, dînduli-se cîte un budget restrîns. Locaşele mănăstirilor desfiinţate au fost prefăcute în bisericĭ parohiale.

Cit despre dotaţiunea personală a episcopuluĭ din Rădăuţ, ce consista din o moşie mare la Coţman, precum şi din diferite clădirĭ şi terenurĭ pe lîngă tîrgul Rădăuţĭ, ea trecu in posesiunea statuluĭ austriac în schimbul unuĭ salar anual fix de 6.000 florinĭ.

Pînă la 1873 ortodoxiĭ Bucovineĭ constituiaŭ o eparhie, care depindea în chestiĭ canonice de patriarhia de la Carloviţ, în Croaţia; dealtmintrelea însă se bucura de o autonomie perfectă. Apoĭ se înfiinţă însă diocesa separată a Dalmaţieĭ şi Bucovineĭ avînd un Mitropolit, care se alege întotdeauna în Bucovina. Arhiepiscopuluĭ de la Cernăuţĭ îĭ sunt supuşĭ ceĭ doĭ episcopĭ dalmatinĭ, însă numaĭ întru cît priveşte hierarhia curat bisericească. Pentru Bucovina

www.digibuc.ro

în special s'a maĭ creat apoĭ în urmă un scaun episcopal sufragan cu titlul de episcop al Rădăuţuluĭ. Titularul acestuĭ scaun e în acelaş timp şi vicar general al Mitropolieı bucovinene.

Credincioşiĭ de rit romîno-catolic, carĭ începură să apară în Bucovina abia de la ocupaţiunea austriacă încoace, reprezintă astăzĭ un număr de aproape 80.000 suflete şi sunt păstoriţĭ de doĭ dehanţi, unul la Cernăuţĭ şi altul la Suceava, avînd biserici aproape în toate oraşele şi tîrgurile, precum şi în satele unde sunt coloniĭ de Germani din Würtemberg.

Adepţiĭ bisericeĭ greco-catolice au venit în Bucovina de asemenea abia după ocupaţiune, mai cu seamă din Galiţia învecinată, şi fiind foarte sprijiniţĭ de guvern, probabil cu perspectiva unei asimilărĭ al rituluĭ ortodox indigen, s'au îmmulţit foarte repede avînd astăzĭ un număr de 20.000 de credincioşĭ. Pe lîngă aceştia mai sunt în Bucovina şi armenĭ-catolici.

In ce priveşte protestanţiĭ, aceştia aveaŭ încă de pe timpul domnieĭ moldoveneştĭ reprezentanţĭ în Bucovina şi anume în coloniile de la Prelipeea şi Sadagura. Parohiile lor numără astăzĭ cam 18.000 de credincioşĭ, din carĭ majoritatea ţine de ritul augsburgic, şi numaĭ 500 de cel elveţian.

Evreiĭ, carĭ ating în Bucovina numărul de peste 90.000 de reprezentanţĭ, îşĭ aŭ comunităţile lor religioase supuse unuĭ rabin al ţăriĭ cu sediul la Cernăuţĭ.

In fine secta ortodoxă a Lipovenilor are şi ea administraţiunea sa confesională separată, cele cîte-va coloniĭ fiind, precum s'a amintit mai sus, supuse hierarhieĭ priviligiate a unuĭ mitropolit ce rezidează la Fîntîna Albă (distr. Rădăuţĭ) şi este recunoscut şi de adepţiı acesteĭ secte vieţuitorĭ în Dobrogea.

Administraţiunea. La luarea Bucovineĭ de către Austria această ţărişoară cuprindea din punct de vedere administrativ ca parte a principatuluĭ Moldoveĭ:

1.— O mică bucată a ţinutuluĭ Hotinuluĭ, cuprinzînd în totul 9 sate;

2.— Aproape întreg ţinutul vechiŭ al Cernăuţuluĭ, din care numaĭ două sate au rămas după delimitarea definitivă dincolo, la Moldova;

3. — Ocolul Cîmpulunguluĭ Rusesc, care făcea de fapt parte din ţinutul Cernăuţuluĭ şi cuprindea treĭ comune maĭ însemnate dotate cu oare-care privilegiĭ;

4.—Aproape treĭ sferturĭ din ţinutul vechĭ al Suceveĭ, din carĭ numaĭ 57 comune aŭ rămas după delimitare în partea Moldovei;

5. — Ocolul Cîmpulunguluĭ Moldovenesc, înzestrat de asemenea cu privilegiĭ speciale şi din care două sate aŭ rămas în partea Moldoveĭ.

Ţinuturile Cernăuţuluĭ şi a Suceveĭ eraŭ administrate de cîte un staroste, care primea ordinele direct de la divanul din Iaşi şi avea sub ordinele sale un număr de namestnicĭ, ce administrau la rîndul lor ocolulurile ţinutuluĭ.

Fie-care ocol avea cîte doĭ zlotaşĭ (perceptorĭ), iar în fiecare comună se găsea cîte un vornic, cu cîţĭ-va atamanĭ. Starostele ţinutuluĭ, sau ispravnicul, avea pe lîngă sine cîţĭ-va logofeţĭ pentru trebuinţele cancelarieĭ, apoĭ 40 80 de baranĭ sau aprozĭ pedeştri cu cîte un căpitan şi în fine 30—50 de umblătorĭ sau aprozĭ călărĭ, cu cîte un vătaf. Aceştı auxiliari aĭ isprăvnicieĭ maı eraŭ secondaţı în serviciul lor încă şi de arnăuţı, un fel de corp de elită, ce sta sub ordinul unuĭ ciauş saŭ sergent. Aceştĭ arnăuţi fiind călărĭ, serveaŭ maĭ cu seamă la ducerea corespondenţeĭ oficiale la Iaşi şi înapoĭ. Afară de asta maı exista pentru paza hotarelor spre Polonia, un căpitan cu 4 vicecăpitanĭ cu maĭ bine de o suta de călăraşĭ sau grănicerĭ, carı executaŭ şi serviciul la punctele vamale. Cetatea Suceveĭ la rîndul eĭ avea un pîrcălab deosebit, funcţie ce se menţionează une-orĭ şi la Cernăuţĭ. Afacerile de justiţie se executaŭ de aceiaşĭ oficianţĭ, numaĭ că eraŭ supuse în instanţă maĭ înaltă aşa numituluĭ vornic al Ţărıı de Sus, de care ţinea Bucovina.

După luarea Bucovineĭ de către Austriacĭ ea a fost administrată la început milităreşte, apoĭ fu încorporată în administraţiunea Galiţieĭ, formînd un cerc deosebit al eĭ. Această stare a durat până la 1849, sau maĭ bine zis 1854, cînd Bucovina a primit un guvernămînt deosebit, rămănînd numaĭ instanţa judecătorească de apel la Lemberg. La 1868 reforma administrativă se întregi prin separaţiunea instanţelor justiciare de cele politice şi Bucovina fu împărţită în 9 districte administrative, adică 8 districte sau capitănate rurale şi oraşul Cernăuţĭ ca magistrat saŭ administraţie municipală specială. Aceştĭ 8 căpitanı (prefecţĭ), îm-

www.digibuc.ro

preună cu primarul Cernăuţuluĭ sunt subordonaţĭ Preşedintelui ţăriĭ saŭ guvernuluĭ, ce rezidează la Cernăuţĭ. Tot de guvern ţin, afară de asta, comisiunile pentru împroprietărire şi rescumpărarea servitutelor funciare, consiliul sanitar, direcţiunea fonduluĭ debitelor de spirtuoase (prepinaţiunĭ), direcţiunea de finanţe, direcţiunea fonduluĭ religionar gr. or. în prima instanţă şi consiliul şcolar al ţăriĭ. Pe lîngă acele 9 districte politice saŭ căpitanate (inclusiv municipiul cernăuţean) cu reşedinţele lor expuse maĭ la vale, s'aŭ înfiinţat de curînd un al zecelea, adică cel de la Gurahumora şi este în perspectivă şi înfiinţarea unuĭ căpitanat noŭ la Zastavna.

Intru cît priveşte justiţia, Bucovina este împărţită pe ocolurĭ judecătoreştĭ, din care o parte sunt supuse tribunaluluĭ ţăriĭ din Cernăuţĭ, iar cea-laltă tribunaluluĭ cercual din Suceava, ambele pendinte de curtea de apel din Lemberg. De tribunalul din Cernăuţĭ ţin şi chestiunile juridice în materie comercială şi montană, precum şi cadastrul ţăriĭ cu arhiva. De direcţia de finanţe din Cernăuţĭ ţin cele 3 inspectorate financiare împreună cu comisiunea de birurĭ, administraţiunea salinelor şi serviciul vămilor.

Bucovina toată se găseşte astă-zĭ împărţită în 10 districte politice, 17 ocolurĭ judecătoreştĭ, 10 districte şcolare, 17 ocolurĭ de percepţie şi 10 conscripţiĭ sanitare, avînd 533 administraţiunĭ comunale şi domeniale, reprezentînd în total *653* de localităţĭ cadastrale.

Proprietatea pămîntuluĭ bucovinean, în întinderea sa totală de 1.044.290 hectare, se distribue din punctul de vedere al grupăriĭ pe persoane fizice şi juridice ast-fel: Grupul întiiŭ reprezintă 64,31 la sută, al doilea 35,69 la sută din totalul proprietăţiĭ. Persoanele fizice cu 671.606 hect. formînd deci grosul proprietăţiĭ, aceasta se subdivide în proprietate mare şi mică. Proprietatea mare dispune de 200 de miĭ de hectare, pe cînd cea mică are cam la 470 de miĭ de hectare.

Persoanele juridice ce deţin în Bucovina cele 372.684 de hectare de pămînt se împart în următoarele grupurĭ deosebite:

Statul austriac . .	2.591 h.
Provincia Bucovineĭ	38 „
Fondul religionar al Bucovineĭ cu . .	263.495 „
Comunele bucovinene cu	86.020 „
Parohiile şi bisericele cu	6.971 „
Şcoalele cu	316 „
Căile ferate cu . .	761 „
Proprietatea publică cu	7.492 „

La rîndul eĭ, proprietatea mare se divide în suprafeţe aparţiitoare fonduluĭ religionar al Bucovineĭ, ce ating suma de 268.495 de hectare şi în suprafeţe aparţiitoare proprietarilor marĭ particularĭ cu 144.694 hectare, din carĭ 18 miĭ de hectare sunt considerate ca avere fidei-comisială, adică privilegiată prin o lege specială.

Bucovinca (Bucowynka), *grup de case,* formînd un singur trup şi cătun cu *Tarnocica* şi depinzînd de Dihtineţ, com. rur. cu acelaşĭ nume, distr. Vijniţa.

Bucovineştĭ, *munte,* 1057 m., la N.-E. de muntele Sergieva, şi la S. de pîrîul Brodina, distr. Rădăuţĭ.

Bucşoaea, *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată la confluenţa pîrîuluĭ Suha cu rîul Moldova.

Suprafaţa 10.58 km²; populaţia 754 locuitorĭ, dintre carĭ 508 romînĭ, restul germanĭ şi puţinĭ israeliţĭ. Confesiunea romînilor gr. or.; rest rom. cat. ev. şi mosaică.

Se compune din vatra satuluĭ cu 609 locuitorĭ şi din cătunele: Suha şi Poiana-Bucşoiţeĭ.

Este străbătută de drumul principal Gurahumora-Cîmpulung şi e staţie pe linie ferată Hatna-Cîmpulung.

Are un oficiu poştal; o şcoală populară cu 2 clase, o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril“, de care ţine şi Frasinu.

La 1776, era în posesia mănăstireĭ Voroneţ.

La 1810 s'aŭ aşezat aci o mulţime de minerĭ germanĭ, cu ocaziunea întemeiereĭ minelor de fer şi de cupru, protejate de stat.

Populaţia — formată din familiĭ originare romîne, peste carĭ aŭ venit coloniştĭ transilvănenĭ şi din familiĭ de minerĭ germanĭ — se ocupă cu exploatarea pădurilor, precum şi cu creşterea vitelor marĭ şi prăsila de oĭ.

Comuna posedă 120 hect. pămînt arabil, 82 hect. fînaţurĭ, 5 hect. grădinĭ, 105 izlazurĭ, 599 hect. pădure.

Se găsesc 52 caĭ, 197 vite cornute marĭ, 311 oĭ, 185 porcĭ şi 23 stupĭ.

Bucşoaea, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Moldoveĭ, izvoraşte de sub Butea-

www.digibuc.ro

Mărului şi se revarsă în Moldova, mai jos de satul Bucşoaea, distr. Cîmpulung.

Bucovul, *munte,* 1107, m. ţine de sistemul de culmi dintre Suceava şi Siret, distr. Rădăuţi.

Bucovul, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Siretului. Izvorăşte de sub culmea Mazorava-Polana şi se revarsă în rîul Siret mai jos de localit. Jadova, lîngă gura pîrîului Mihodra ce vine din ceal-altă parte; distr. Storojineţ.

Bucului (Poiana-), *mic masiv,* (564 m.), care desparte vl. Soloneţului, afluent al Siretului, de sorginţile Bilca Mare şi Bilca Mică. Peste Poiana-Bucului trece drumul districtual de la Vicov la Storojineţ.

Bucureşti, *veche numire a com. rur.* Capul-codrului, distr. Gura-Humora.

Buda, *com. rur.,* distr. Cernăuţi, aşezată, în masă compactă, la poalele dealului Lipnic, aproape de malul stîng al Prutului şi lipită de com. rur. Mahala.

Suprafaţa 9.66 km²; populaţia 926 locuitori, romîni, de relig. gr. or.

Este pusă în legătură printr'un drum de ţară, cu drumul principal Sadagura şi Cernăuţi Noua Suliţă; lîngă drumul distr. V.-Toporăuţ, Jucica-Veche se află linia ferată Cernăuţ-Hliboca.

Şcoala şi biserica ţin de com. Mahala.

Pînă în timpurile din urmă era cătun pendinte de com. rur. Mahala.

La 1780, este menţionată ca unită cu com. Mahala şi Cotul Ostriţei.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea de vite.

Comuna posedă 470 hect. pămînt arabil, 145 hect. fînaţuri, 17 hect. grădini, 138 hect. izlaz, 145 păduri şi 9 hect. mlaştini şi heleştee. Se găsesc 39 cai, 346 vite cornute mari, 164 oi, 214 porci, 45 stupi.

Budegan, *o ramificaţie* a Dealului Ciungilor (692 m.) (vezi Ciungii).

Buninţi, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe malul drept al rîului Suceava şi despărţită de satul Mihoveni prin drumul distr. Suceava-Costina.

Suprafaţa 6.82 km²; populaţia 757 locuitori, romîni, relig. gr. or.

Are o biserică parohială cu hramul „Sf. Arhangheli, Mihail şi Gavril“ şi ţine de şcoala populară din Mihoveni.

La 1776, aparţinea mănăstirei Dragomirna, de care era pendinte şi mai înainte; actele însă fiind distruse prin invaziunile războinice, proprietatea a trebuit să fie reconfirmată de Vodă Gheorghe Ştefan, la 1624.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 316 h. pămînt arabil, 101 h. fînaţuri, 5 h. 50 a. grădini, 223 h. izlaz, 11 h. pădure.

Se găsesc 15 cai, 219 vite cornute mari, 316 oi, 154 porci şi 17 stupi.

Buninţi, *moşie,* ţine de moşia cu adm. spec. Pătrăuţi, distr. Suceava.

Are o singură casă şi 9 locuitori.

Forma la 1776 o singură administraţie cu com. de azi Buninţi, şi era în stăpînirea mănăstirei Dragomirna.

Burdivschii (Burdiwskij), *cătun,* pendinte de satul Lucavăţul-de-jos, com. rur. Lucavăţ, distr. Vijniţa.

Are 19 case şi 84 locuitori, ruteni, gr. or.

Burghineşti, *tîrlă,* pendinte de moşia cu administraţie specială Bosancea, distr. Suceava.

Are 2 case şi 15 locuitori, romîni, gr. or.

Budineţi, *com. rur.,* distr. Storojineţ, aşezată pe stînga Siretului-Mic.

Suprafaţa 10.62 km²; populaţia 941 locuitori, romîni, de relig. gr. or.; se mai află şi un număr de lucrători slavi aduşi.

Este întretăiată de 2 drumuri: unul principal Hliniţa - Gura-Humora, cu pod peste Siretul Mic; altul judeţean, Bănila Moldovenească-Petriceanca.

Se compune din vatra satului şi din cătunul Opaeţ.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Arhangheli Mihail şi Gavril“, zidită la 1803 de Vasile şi Teodor Morţun.

Aci se găseşte un castel, şi un parc frumos, precum şi un cavoŭ cu capelă catolică al familiei Petrino.

La 1776, era în posesia boerului Vasile Morţun.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor; parte lucrează la fabrica mare de spirt.

Comuna posedă 650 h. pămînt arabil, 428 h. fînaţuri, 12 h. grădini, 365 h. izlaz, 987 h. pădure.

Are 80 cai, 592 vite cornute 128 oi, 211 porci ,161 stupi.

www.digibuc.ro

Budinețĭ, *moșie boerească,* cu administrație specială, distr. Storojineț.

Suprafața 14.96 km²; populația 55 locuitorĭ, rominĭ, polonĭ și israelițĭ.

La 1776, era în posesia boeruluĭ Vasile Morțun.

Budinul, *cătun,* pendinte de com. rur. Plosca, distr. Vijnița.

Are 5 case și 24 locuitorĭ ruteni, gr. or.

Bulaiul (saŭ Bulaia), *cătun,* pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Suceava.

Are 72 locuitorĭ, rominĭ, gr. orientalĭ.

Bulaiul, *deal,* 396 m. alt., între Bosancea și tirla Bursucĭ și la S.-E. cătunul cu acelaș nume, distr. Suceava.

Bulaiul, *baltă mică,* distr. Suceava, între cătunul cu acelașĭ nume și tîrla Bursucĭ.

Bulbunău, (Bulbunow), *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Verenceanca, com. rur. Verenceanca, distr. Coțman.

Bulicenĭ, *cătun,* pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Are 23 case și 100 locuitorĭ, rominĭ, gr. or.

Buneștĭ, *sat,* distr. Suceava, așezat pe pîrîul Buneștĭ, afluent al pîr. Hranicea, în partea de S.-E. a distr., la hotarul cu Romînia.

Suprafața 1.16 km²; populația 246 locuitorĭ, rominĭ; relig. gr. or.

Este legat cu Suceava printr'un drum districtual; ține de școala și de biserica filială din com. Litenĭ.

Populația se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Posedă 284 h. pămînt arabil, 26 h. finațurĭ, 3 h. grădinĭ, 4 h. izlaz, 4 h. 50 a.heleștee.

Se găsesc 14 caĭ, 78 vite cornute marĭ, 87 oĭ, 63 porcĭ, 29 stupĭ.

Buneștĭ, *moșie,* cu adm. spec., distr. Suceava.

Suprafața 2.34 km²; populația 16 locuitorĭ, dintre carĭ 14 israelițĭ și 2 rominĭ, gr. or.

Are numaĭ 2 case.

Burla, *com. rur.,* distr. Rădăuțĭ, așezată în vecinătatea localităților Milișăuțul-de-Jos și Volovăț, între dealurile Șeropan la V. și Ciota la E.

Suprafața 16.29 km²; populația 1.641 locuitorĭ rominĭ și f. puținĭ rutenĭ; relig. gr. or.

E străbătută de drumul distr. Arbora-Gurahumora cu o bifurcație spre localitatea Vadul-Vlădicheĭ; prin drumurĭ de țară, comunică cu localitățile învecinate sus pomenite.

Are o școală pop. mixtă și o biserică parohială cu hramul „Pogorîrea Sf. Duh“.

La 1776 era cătun, pendinte de com. Volovăț și aparținea mănăstireĭ Sucevița.

Aci se află o fermă cu o herghelie.

Populația se ocupă cu agricultura și cu creșterea vitelor.

Comuna posedă 1.040 h. pămînt arabil, 109 h. finațurĭ, 21 h. grădinĭ, 472 h. izlaz, 135 h. pădure.

Se găsesc 460 caĭ, 748 vite cornute marĭ, 28 oĭ, 580 porcĭ, 153 stupĭ.

Burla, *herghelie de stat,* pendinte de moșia cu adm. part. Hardeggthal, districtul Rădăuțĭ.

Are o casă și 11 locuitorĭ

Bursucău (Bursukiw), *cătun,* pendinte de com. rur. Șipot-pe-Siret, distr. Vijnița.

Are 5 case și 20 locuitorĭ. huțanĭ, gr. or.

Bursucău, *pîrîiaș,* izvorăște la piciorul munteluĭ Lungul-Vechiŭ, distr. Rădăuțĭ și, împreună cu pîrîiașele Ciorniș, Zubrăneț Izvoraș și Petroveț, formează începuturile Siretuluĭ-Mare.

Bursucĭĭ, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Storojineț.

Are 2 case și 2 locuitorĭ.

Bursucul, *pîrîiaș,* izvorăște de sub dealul Plaiul-Paltin, distr. Cernăuțĭ și se varsă în pîr. Derehluĭ.

Butea-Deluțuluĭ, *complex de dealurĭ* acoperite cu pădurĭ și cu pășunĭ, la N. de muntele Bota și la E. de muntele Cocoșul, distr. Cîmpulung.

www.digibuc.ro

C

Cabena, *pîrîiaş,* izvorăşte lîngă com. Cabeştĭ, distr. Storojineţ şi se varsă în pîr. Hliniţa la S. de com. Drăcineţ, acelaşĭ distr.

Cacaciul, *pîrîiaş,* izvorăşte de sub muntele Cacaciul, distr. Storojineţ şi se varsă în pîr. Screţel, maĭ sus de com. Crasna-Putna, distr. Storojineţ, udînd culmea Coasta-Inaltă.

Cacica, *tîrg,* în distr. Gurahumora, situat pe ambele malurĭ ale rîuleţuluĭ Soloneţ, are o suprafaţă de 5,17 km^2 patraţĭ cu aproape 2.000 locuitorĭ, din carĭ peste o mie sunt străinĭ, adică germanĭ, rutenĭ, slovacĭ, iar minoritatea romînĭ.

Tîrgul cuprinde şi partea sătească a localităţiĭ, ce poartă numele de Troian şi este străbătut de drumul mare carpatin; are însă legăturĭ bune şi cu alte localităţĭ apropiate, precum Arbora, Costina, Gurahumora. Afară de asta Cacica e staţie importantă a linieĭ ferate locale Hatna-Cîmpulung, fiind că de aci se aprovizionează împrejurimea cu sare.

Tîrgul are o şcoală populară cu şase clase şi este sediul administraţieĭ salinelor, carĭ sunt proprietatea statuluĭ. O biserică ortodoxă filială, deservită de parohia gr. or. din Parteştiĭ de Sus, a fost clădită de curînd. Cultul majorităţiĭ populaţieĭ fiind cel romîno-catolic, tîrgul îşĭ are biserica sa catolică şi o capelă pentru greco-catolicĭ.

Istoricul localităţiĭ nu prezintă nimic deosebit, de oarece stabilimentul salinelor datează abia din epoca austriacă; este totuşĭ de remarcat avîntul ce l'a luat producerea de sare în această localitate. Salinele din Cacica şi exploatarea săriĭ naturale (pentru vite), datează abia de la 1855, însă prin închiderea oficială a izvoarelor de slatină, carĭ serviaŭ populaţiuneĭ rurale, consumul aceste ĭ sărĭ brute a crescut enorm şi Cacica a devenit pentru Bucovina un loc însemnat, dat fiind venitul ce-l dă anual fiscului ţăriĭ. Actualmente, stabilimentul salinelor, construit în condiţiunĭ moderne, dă anual aproape tot atîta sare brută (24.000 metri cubi) cît şi sare sudată, ceea ce face la un loc un venit de jumătate milion florini pe an. Se lucrează cu maşinĭ de ultima perfecţiune, pe o reţea de peste 1000 metri, cu liniĭ ferate suterane, cu rezervoare marĭ, canalizărĭ şi transmisiunĭ cu aburĭ. Salina ocupă peste 100 de lucrătorĭ cîte 8 ciasurĭ pe zi.

Proprietatea comuneĭ Cacica era după ultima statistică: 308 h. pămînt arabil, 155 h. fînaţurĭ, 30 h. grădinĭ, 22 h. izlaz, 1.123 h. pădure. Animale domestice: 85 caĭ, 483 vite cornute, 77 oĭ, 416 porcĭ. Se găsiaŭ şi 62 stupĭ.

Cadobeştĭ, *com. rur.,* distr Coţman, aşezată în masă compactă, şi în formă aproape dreptunghiulară, între comunele Cincăŭ şi Verenceanca, într'un centru format de 3 micĭ lacurĭ.

Suprafaţa 14.65 $km.^2$; populaţia 2621 locuitori, rutenĭ, gr. or.

Se compune: 1) din vatra satuluĭ împreună cu tîrlele Şcerbanivca (Szczerbaniwka) şi Vid Cadobeştĭ Gostinţa (Wid Kadobeszti Gostyńcia); şi 2) din cătunul Iozefovca (Iosefówka).

Este lipită de drumul principal Cernăuţi-Zaleszezyki; comunică prin drumurĭ de ţară cu comunele vecine.

Are o şcoală populară cu

www.digibuc.ro

2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

La 1776 era în posesia boerului Iordache Todorache Balş. In anii 1766—67, s'aŭ aşezat aci ţăranĭ ruteni din Galiţia.

In apropierea localitaţeĭ se află un teren mocirlos bogat în turbă.

Populaţia se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor, cu pescuitul, precum şi cu grădinăritul.

Comuna posedă 2340 hect. pămînt arabil, 39 hect. fînaţurĭ, 119 ha. grădinĭ, 69 ha. izlaz, 6 hect. pădurĭ şi 12 hect. bălţĭ şi heleştee.

Se găsesc 250 caĭ, 431 vite marĭ cornute, 500 oĭ, 368 porcĭ şi 75 stupĭ.

Cadobeştĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 12.06 km^2.; populaţia 80 locuitorĭ, israeliţi, rutenĭ şi polonĭ.

Cahor, *înălţime,* de 291 m.; constitue punctul de culminaţie în regiunea deluroasă dincoace de Nistru şi se găseşte la S. de com. Doroşăuţ, distr. Coţman.

Calafindeştĭ, *com. rur.,* distr. Siret, aşezată la obîrşia pîrîuluĭ Hatna, la poalele dealuluĭ Ţăranca, care formează hotarul între Bucovina şi Romînia.

Suprafaţa 4.25 km^2.; populaţia 1261 locuitorĭ, romînĭ; rel. gr. or.

Este lipită de drumul distr. Şiret-Suceava; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D."

La 1776, era proprietate a Vornicului Constantin Sturdza.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1127 hect. pămînt arabil, 272 hect. fînaţurĭ, 8 hect. 50 a. grădinĭ, 77 hect. izlaz şi 12 hect. păduri.

Se găsesc 44 caĭ, 525 vite marĭ cornute, 352 oĭ, 267 porcĭ şi 42 stupĭ.

Calafindeştĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 11.58 km^2.; populaţia 100 locuitorĭ, rutenĭ, israeliţĭ şi germanĭ.

Calicianca, *suburbie* a oraşuluĭ Cernăuţĭ, numită astfel fiindcă acolo locuia la început numaĭ sărăcimea; are 1830 de locuitorĭ, aproape toţĭ romînĭ şi de rel. gr. or; o şcoală popul. mixtă şi o biserică filială ort. cu hramul „Adorm. M. D."

Populaţiunea se ocupă cu grădinăritul, agricultura şi în parte cu creşterea de porcĭ. Aci se aflaŭ pe vremurĭ grădinile şi viile bogătaşilor Cernăuţuluĭ, carĭ formează astăzĭ tîrla Sadki. Tot aci s'ar fi aflat —se zice— şi o biserică cu numele special de „Domnească".

Suburbia are 238.75 hect. pămînturĭ arabile, 34 hect. fînaţurĭ, 58 hect. grădinĭ, 53 hect. izlaz cu 30 hect. pădure.

Se găsesc 63 caĭ, 209 vite cornute, 236 porcĭ şi 40 de stupĭ.

Calul, *cătun,* pendinte de satul Ciumărna, distr. Cîmpulung.

Are 24 case cu 93 locuitorĭ huţanĭ.

Calul - Unguruluĭ, *deal mic,* (439 m.) distr. Storojineţ, la hotarul de S.-E. al distr.

Camena, *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe ambele părţĭ ale pîrîuluĭ cu acelaş nume, afluent al pîrîuluĭ Corovia, la S. de com. Mihalcea.

Suprafaţa 32.49 km^2.; populaţia 1943 locuitorĭ rutenĭ şi cîţĭ-va romînĭ; relig. gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Dumaninschi.

Este străbătută de drumul princip. Cernăuţi - Storojineţ; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Schimbarea la faţă".

La 1776, aparţinea boeruluĭ Ioan Murguleţ.

Posedă 751 hect. pămînt arabil, 754 hect. fînaţurĭ, 25 hect. grădinĭ, 483 hect. izlaz, 1151 hect. pădure şi 10 hect. bălţĭ şi heleştee.

Se găsesc 124 caĭ, 698 vite marĭ cornute, 70 oĭ, 405 porcĭ.

Camena, *moşie mare,* cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 19.00 km^2.; populaţia 153 locuitorĭ, israeliţĭ, rutenĭ, germanĭ şi polonĭ.

Se compune: 1) din moşia Camena propriu zisă, care împreună cu tîrlele Dumaninschi, Iablonovăţ, Cobela, Criva şi Virstene, numără 136 locuitorĭ; 2) din cătunul Hlibicioc (v. Hlibicioc, cătun).

Camena, *pîrîiaş,* izvorăşte maĭ jos de com. cu acelaş nume, distr. Cernăuţĭ şi se varsă în pîr. Corovia (v. Corovia), în Storojineţ. distr.

Camenca, *com. rur.,* distr. Siret, aşezată pe malul drept al rîuluĭ Siret, la confluenţa luĭ cu pîrîul Camenca, lîngă hotarul din spre distr. Storojineţ.

Suprafaţa 24.23 km^2.; populaţia 3496 locuitorĭ, rutenĭ şi ceva romînĭ; relig. gr. or. Se compune: 1) din satul de reşedinţă Camenca, cu 3373 locuitorĭ şi 2) din cătunul Petriceanca (v. Petriceanca, căt.).

www.digibuc.ro

Prin drumurĭ de ţară comunică cu com Fîntîna Albă, pe de o parte, iar pe dealta cu drumul distr. din stînga Siretuluĭ Cerepcăuţ-Petriceanca, unde acesta se bifurcă (v. Petriceanca); este punctul final al drumuluĭ distr. Siret-Cerepcăuţ-Camenca.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Spiridon“.

Această comună este menţionată, pentru prima oară, într'un hrisov din 2 Februarie 1503, prin care Ştefan cel Mare confirmă dania acestuĭ sat, făcută de Marele Vornic Gheorghe Cupcin, mînăstireĭ Putna. Populaţia formată din locuitorĭ originarĭ, peste carĭ aŭ venit coloniştĭ din Transilvania, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor,

Comuna posedă 1784 hect. pămînt arabil, 392 hect. fînaţurĭ 50 hect. grădinĭ, 463 hect. izlaz, 341 hect. pădure.

Se găsesc 207 caĭ, 1194 vite marĭ cornute, 92 oĭ, 778 porcĭ şi 112 stupĭ.

Camenca saŭ **Petriceanca,** *moşie,* cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 8.26 km².; populaţia 23 locuitorĭ, rutenĭ şi israeliţĭ.

Camenca (Kamenka), *pîrîŭ,* afl. pe dr. Siretuluĭ, izvorăşte de sub culmea Fundătura şi se varsă în Siret în dreptul com. Camenca, distr. Siret.

Capul-Cîmpuluĭ, *com. rur.*, distr. Gurahumora, aşezată pe partea dreaptă a rîuluĭ Moldova.

Suprafaţa 51.67 km²; populaţia 1104 locuitorĭ romînĭ; relig. gr. or.

Este legată de com. Capul-Codruluĭ printr'un drum comunal şi de drumul distr. Suceava-Gurahumora, ce trece prin această comună.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „St. Nicolae“, zidită în anul 1782 de Macarie, egumen al mînăstireĭ Voroneţ. Această localitate făcea parte, odinioară, din comuna Capu codruluĭ.

Aci s'aŭ găsit, de repetate orĭ, monede vechĭ moldoveneştĭ.

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura şi maĭ ales cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 273 h. pămînt arabil, 162 h. fînaţurĭ, 29 h. grădinĭ, 314 h. izlaz, 4049 h. pădure.

Se găsesc 34 caĭ, 504 vite cornute, 368 oĭ, 410 porcĭ şi 50 stupĭ.

Capucîmpuluĭ, *moşie,* ce ţine de corpul moşieĭ cu adm. spec. Capucodruluĭ, distr. Gurahumora.

Are 2 case şi 11 locuitorĭ.

Depindea odată de satul cu acelaş nume.

Capul-Codruluĭ, *com. rur.* (numită într'o vreme şi Bucureşti), distr. Gurahumora, aşezată pe malul stîng al rîuluĭ Suceava, între Berchişeşti şi Gurahumora.

Suprafaţa 30.23 km.²; populaţia 2693 locuitorĭ, romînĭ gr. or. precum şi puţinĭ germanĭ şi cîţĭ-va israeliţĭ.

Se compune din vatra satuluĭ cu 1520 locuitorĭ şi din satul atenent Păltinoasa.

Este străbătută de drumul distr. Suceava-Gurahumora şi legată prin o şosea comunală cu com. învecinată Berchişeştĭ.

Are un oficiŭ telegrafic-poştal, precum şi o staţie de drum de fer, în Păltinoasa.

Are 2 şcolĭ populare, cu cîte o clasă: una în Capucodruluĭ şi alta în Păltinoasa; o biserică parohială, în Capucodruluĭ, cu hramul „St. Ioan Botezătorul“, zidită la anul 1731 de Pulheria Cantacuzino, precum şi una filială, în Păltinoasa.

Pe timpul luĭ Bogdan, fiul luĭ Ştefan-cel-Mare, se numea Bucureştĭ; a fost cumpărată de el, de la Luca Ilişescu şi dăruită, apoĭ, la 21 Decembrie 1514, mînăstireĭ Voroneţ, în posesia căreia se afla şi la 1776.

Aci se găseşte o fabrică de scîndurĭ cu 4 gatere şi cu o linie ferată portativă.

Populaţia — formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, — se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 711 h. pămînt arabil, 216 h. fînaţurĭ, 42 h. grădinĭ, 442 h. izlaz, 1346 h. pădure.

Se găsesc 72 caĭ, 1060 vite cornute, 214 oĭ, 629 porcĭ şi 170 stupĭ.

Capul-Codruluĭ, *moşie,* cu adm. spec., distr. Gurahumora.

Suprafaţa 10.40 km.² populaţia 49 locuitorĭ, germanĭ, romînĭ şi israeliţĭ.

Se compune din moşiile: Capucodruluĭ pr. zisă cu 3 case şi 14 locuitorĭ, Capucîmpuluĭ, Berchişeştĭ şi Păltinoasa (vezĭ fie-care).

Moşia Capucodruluĭ, pr. zisă, depindea odată de satul cu acelaş nume şi era în posesia mînăstireĭ Voroneţ (V. Capucodruluĭ, com.).

Capul-Dealuluĭ, *munte,* 1013 m. alt., între pîraele Rusca şi Ber-

www.digibuc.ro

cheza, în vecinătatea com. Suceviţa, distr. Rădăuţi.

Carapciul - Ceremuşuluĭ, *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe pîrîul Hlibicioc, afl. al rîuleţuluĭ Ceremuş, la S. de Văscăuţĭ.

Suprafaţa 34.46 km.²; populaţia 4017 locuitorĭ, rutenĭ gr. or. şi puţinĭ israeliţĭ şi germanĭ.

Cuprinde, pe lîngă vatra satuluĭ cu 3896 locuitorĭ şi cătunul Babin (vezĭ Babin, cătun).

Este unit cu Văscăuţĭ printr'un f. bun drum comunal şi prin drumeacurĭ peste munte cu com. Zamoştie; are o şcoală populară cu două clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D.".

La 1776, aparţinea maziluluĭ Vasile Cîrstea.

In această comună se află un frumos castel precum şi o fabrică de spirt.

In apropiere, se află localitatea Taborişte (Taboryszcze), ce pare a fi fost un vechiŭ cîmp de luptă.

Populaţia se ocupă cu prăsila de vite şi cu agricultura.

Comuna posedă 2262 h. pămînt arabil, 805 h. fînaţurĭ, 56 h. grădinĭ, 561 h. izlaz, 2.397 h. pădure.

Se găsesc 280 caĭ, 1508 vite cornute, 500 porcĭ, 190 stupĭ.

Carapciul-Ceremuşuluĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 25.90 km.²; populaţia 170 locuitorĭ, rutenĭ, israeliţĭ şi polonĭ.

Coprinde, pe lângă moşia Carapciul-Ceremuşuluĭ, şi ferma Covaţovca (Kovatsóvka).

Carapciul-pe-Siret, *com. rur.*, distr Storojineţ, aşezată pe malul stîng al Siretuluĭ, între Iordăneştĭ şi Presecărenĭ.

Suprafaţa 8.24 km.²; populaţia 1065 locuitorĭ, toţĭ romînĭ; relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ şi din cătunul Hatna.

E străbătută de o şosea comunală ce o pune în legătură pe de o parte cu Presecărenii şi Petriceanca, iar pe de alta cu drumul distr. Storojineţ Oprişenĭ, care trece prin apropiere.

E staţie de drum de fer a liniilor Berhomet-Hliboca şi Ciudeĭ-Carapaciŭ, ce se întîlnesc aci.

Are un oficiŭ poştal, o şcoală pop. cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sţii. Cosma şi Damian", ce ţine de bis. paroh. cu hramul „Sf. Ioan Evanghelistul", din Presecărenĭ.

La 1776, o jumătate din Carapciŭ era în posesia mînăstireĭ Putna, dăruită de monahul Daniil Nacu, iar cea-l'altă jumătate era în posesia maziluluĭ Antioh Volcin.

Maĭ tîrziŭ s'a mărit prin aşezarea uneĭ colonii venite din Transilvania.

Aci e o fabrică de spirt.

Populatia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 971 h. pămînt arabil, 98 h. fînaţuri, 11 h. grădinĭ, 67 h. izlaz, 799 h. pădure.

Se găsesc 92 caĭ, 690 vite cornute, 180 oĭ, 172 porcĭ, 123 stupĭ.

Carapciul-pe-Siret, *moşie boerească şi fostă mănăstirească,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 10.87 km²; populaţia 142 locuitorĭ, romînĭ şi israeliţĭ.

Se compune din 2 moşiĭ: Carapciul - pe - Siret (propriŭ zis) cu 101 locuitorĭ şi Iordăneştĭ cu 41 locuitorĭ.

Carapciul-pe-Siret, *moşie,* făcînd parte din moşia Cupca, distr. Storojineţ.

Are 5 locuitorĭ.

Caroviul (Charowiw), *cătun,* pendinte de satul Podzaharicĭ, com. rur. Podzaharicĭ, distr. Vijniţa.

Are 128 locuitorĭ rutenĭ şi huţanĭ, gr. or.

Carpaţiĭ Bucovineĭ.[1]—Orografia Bucovineĭ ţine parte de regiunea Carpaţilor, parte de podişul moldovean (prelungire a podişuluĭ podolic).

Carpaţiĭ Bucovineĭ, la rîndul lor, aparţin parte sistemuluĭ format de *Carpaţiĭ Păduroşĭ* şi de antecatena lor cunoscută sub numele de *Carpaţiĭ Transilvanieĭ* (Siebenbürgische Karpathen), parte *Carpaţilor Orientalĭ* şi antecateneĭ lor vestice, care începe cu Munţiĭ Călimanuluĭ, se continuă la S. prin aceĭ aĭ *Gurghiuluĭ* şi aĭ *Harghiţeĭ* şi se termină la *Munţiĭ Persanilor*. Cele două antecatene interioare ale principaluluĭ şir carpatic, ce despart Moldova, Bucovina şi Galiţia, de Transilvania şi Ungaria, constituite maĭ peste tot din terenurĭ eruptive se leagă cu şirul principal: d'o-parte prin Alpiĭ Rodneĭ între sorginţile apeĭ Bistriţeĭ Auriĭ, de altă parte prin munţiĭ Căliman, între sorginţele Dorneĭ, Negriĭ-Şaruluĭ, Negrişoareĭ şi Topliţeĭ. Fruntaria Bucovineĭ cuprinde o parte din clina N.-E. a Călimanuluĭ până la gura Teşneĭ şi de aicĭ dealungul Dorneĭ, până la gura Negriĭ-

[1]) Acest capitol a fost revăzut în întregime de D-l G-al Iannescu care a pus în o legătură şciinţifică posibilă datele de geografie descriptivă cu formaţiunile geologice ale Bucovineĭ.

www.digibuc.ro

Şaruluĭ; iar la N. avem creasta Suhardeluĭ, ca extensiune a Alpilor Rodneĭ.

In teză generală munţiĭ Bucovineĭ constituesc o zonă orografică brăzdată de şirurĭ paralele cu direcţiunea N.-V.-S.-E. reproducînd pe acele ale cateneĭ centrale a Carpaţilor. Astfel sînt şirurile ce formează văile Bistriţeĭ, Moldoveĭ, Moldoviţeĭ şi Humoreĭ, la sudul văiĭ superioare a Suceveĭ; acele ce formează văile superioare ale Ceremuşelor, Putileĭ, Bischiuluĭ şi Falcăuluĭ, la nordul văieĭ superioare a Suceveĭ. Valea Suceveĭ la N. şi a Moldoveĭ la S., rupe în direcţiunea E.-V, sistemul acestor creste paralele. Bistriţa după ce a curs până la Dorna ca într'un jgiab săpat în mijlocul uneĭ insule lungueţe de terenurĭ archaice, încearcă a fractura normal direcţiunea N.-V.-S.-E. a acesteĭ formaţiunĭ, între gura Dorneĭ şi gura Colbuluĭ, apoĭ îşĭ reia cursul, urmînd tot direcţiunea N.-V.-S.-E. şi de aci în jos.

Munţiĭ Bucovineĭ prezintă o asemănare geografică izbitoare cu Carpaţiĭ Păduroşĭ (dintre Galiţia şi Ungaria); de aceea se dă numele de *Carpaţiĭ Păduroşĭ aĭ Bucovineĭ* întregeĭ regiunĭ muntoase dela E. Bistriţeĭ şi Ceremuşuluĭ. Valea superioară a Suceveĭ desparte pe aceştĭ din urmă în două grupurĭ: cel dela S. în care numele de „Obcină" apare foarte des, în toate lanţurile paralele dela estul Bistriţeĭ până în podişul moldo-bucovinean, este *grupul Obcinelor;* cel dela nordul rîuluĭ Suceava, săpat de apele Putileĭ şi Siretuluĭ constitue *grupul Putileĭ şi pe al Siretuluĭ.*

Munţiĭ cuprinşĭ între graniţa Bucovineĭ şi Bistriţa Aurie, încorporaţĭ geograficeşte în cele două antecatene transilvane ale Carpaţilor Principalĭ (Carpaţiĭ orientalĭ şi Carpaţiĭ Păduroşĭ), se maĭ numesc şi „Munţiĭ Transilvanĭ aĭ Bucovineĭ", saŭ maĭ simplu „Carpaţiĭ Transilvanĭ".

I. *Carpaţiĭ Păduroşĭ aĭ Bucovineĭ. Nodul lor principal orografic.* — Intre sorgintele Bistriţeĭ (Cibăul, Cîrlibaba), ale Ţiseĭ (Basa saŭ Aspra), ale Ceremuşelor şi Suceveĭ, la joncţiunea Carpaţilor Păduroşĭ cu antecatena Carpaţilor de N. aĭ Transilvanieĭ, există o spinare formată prin vîrfurile Ciarcanuluĭ, Zupanieĭ, Stareĭ Obcineĭ şi Lucineĭ care descrie prin traseul săŭ un 3 cu scobitura întoarsă spre S., avînd centrul în Stara Obcina şi vîrfurile în Ciarcan şi în Lucina. Prin altitudinea sa, această spinare nu este atît de impunătoare, maĭ ales în faţa cresteĭ Cernahoreĭ, a Alpilor Rodneĭ şi Călimanilor; ea constitue însă un remarcabil nod orografic între Bucovina, Transilvania şi Galiţia, căcĭ prin *Crecela* (1855 m.) se leagă cu creasta principală a Carpaţilor Păduroşĭ aĭ Galiţieĭ; prin Ciarcan şi pasul Ştiol, se leagă cu Alpiĭ Rodneĭ şi munţiĭ din nordul Transilvanieĭ; prin Lucina şi pasul Izvor cu creasta din dreapta Suceveĭ, din care pornesc spre S.-E. culmĭ paralele ca acea a *Lucineĭ-Mestecăneştĭ, a Obcineĭ Feredeuluĭ, a Obcineĭ Marĭ* în toată regiunea dela estul Bistriţeĭ Auriĭ; în fine, prin Stara Obcina se leagă cu culmea ce se încovoae la nordul Suceveĭ şi din care pornesc culmĭ paralele continue ca a *Losoveĭ-Maximeţuluĭ, Racoveĭ* şi *Şurdinuluĭ;* saŭ întrerupte, cum sînt cele dela estul acesteĭ din urmă. Ea este nodul important hidrografic, căcĭ Bistriţa Aurie, Aspra, Ceremuşele, Suceava şi Moldova, Cibăul şi Cîrlibaba, ce izvoresc din coastele acesteĭ spinărĭ muntoase, curg aproape în toate direcţiunile. Carp. Păd. aĭ Bucovineĭ cuprind două grupurĭ:

a) *Grupul Carpaţilor Păduroşĭ aĭ Bucovineĭ dintre Suceava, Bistriţa şi fruntaria Moldoveĭ.*—Şirul principal al Carpaţilor Păduroşĭ aĭ Bucovineĭ formează linia despărţitoare între apele Bistriţeĭ şi ale Moldoveĭ de la sorginţile opuse ale Pîrcălabuluĭ şi Cibăuluĭ, până la muntele Baiăşescul, unde el intră în Moldova. In toată această desvoltare, acest şir muntos reproduce exact direcţiunea N.V-S.E a cursuluĭ Bistriţeĭ şi are ca înălţimĭ caracteristice pe *Lucina* (1590 m.) *Botoşul* (1477 m), *Mestecăneştiĭ* (1295 m.), *Bărnarelul* (1324 m.), *Giumalăul* (1859 m.), *Rarăul* (1653 m), *Grebenul* (1300 m).

De la intrarea în Bucovina şi până la masivul Giumălăuluĭ, acest şir este puternic presărat cu piscurĭ formidabile şi ades frumos boltite. Cele maĭ înalte părţĭ ale acesteĭ reg. muntoase sunt acoperite cu poienĭ, iar coborîşurile răpezĭ, cu pădurĭ foarte dese. Incepînd de la estul masivuluĭ Giumălăuluĭ, acest şir muntos ia aparenţa uneĭ creste carelate şi abrupte, din a căriĭ înălţimĭ cască în vale numeroase gurĭ stîncoase şi prăpăstiĭ pline de grohotiş, cum se vede maĭ ales în calcarele jurasîce ale grupuluĭ Rarăuluĭ. Odată cu trecerea culmeĭ Rarăuluĭ spre Obcina Chiril şi Căpăţîna, odată cu reintrarea în terenurile ar-

haice, apar din nou configuraţiunĭ de munte regulate până la eşirea numituluĭ şir carpatin de pe terit. Bucovineĭ. Panta sa spre valea Bistriţeĭ Aurii, unde formaţiunile primitive se menţin aproape uniform, se presintă destul de repede şi neîntreruptă; iar către valea Moldoveĭ, unde aceste formaţiunĭ sunt perturbate prin insule jurasice şi terţiare, ea apare cadenţată şi se coboară sub formă de terase cu povîrnişurĭ destul de abrupte.

Lungimea acestuĭ şir muntos, de la plaiurile Zupanieĭ şi până la culmea Baiaşescul, e de 100 km., iar lăţimea sa cea maĭ considerabilă o găsim între Moldova şi Bistriţa Aurie, în direcţia axeĭ longitudinale din valea rîuleţuluĭ Suha, pe cînd lăţimea minimă se poate constata la N. de trecătoarea de la Mestecăneştĭ. Inălţimea medie a vîrfurilor acestuĭ şir muntos ajunge la 1380 m., iar cea a trecătorilor la 1297. Punctul cel maĭ ridicat îl constitue muntele Giumalăul, cu 1859 m., aflător pe aceiaşĭ catenă cu Rarăul. Partea cea maĭ adîncă este plaiul de la Mestecăneştĭ cu o înălţime de 1099 m. Suprafaţa soluluĭ acoperit de acest şir muntos cu toate ramificaţiunile sale e de 1435 m. p.

Sirul principal al Carpaţilor Păduroşĭ din Bucovina se poate împărţi în 7 secţiunĭ, ce diferă atît în privinţa înălţimiĭ, cît şi a fisionomieĭ diferitelor culmĭ. Aceste secţiunĭ sunt:

1. *Stara Vipcina* care se întinde de la Poĭenele Zupanieĭ şi până la muntele Lucina pe o distanţă de 19 km. Această secţie are deja caracter muntos foarte expresiv, e în partea de sus netedă ca un platou, ea prezintă însă spre văile Pîrcăbuluĭ, Săratei Cibăuluĭ şi Cîrlibabeĭ nişte coborîşurĭ prăpăstioase şi pereţĭ abrupţĭ. In văile sale de sus se găsesc obîrşiile rîurilor Moldova, Suceava şi Ceremuşul Alb. Punctul cel maĭ ridicat după Lucina e muntele Hrobĭ cu 1505 m. La N. Stara Vipcina are o proeminenţă ce poartă numele Ciarni Dil (dealul negru) ce este legată cu şirul principal prin curmătura Boiernicova (Bojernikowa), dintre pîraiele Pîrcălab şi Sărata. La E, între izvoarele Suceveĭ Rodicăĭ Cobilioareĭ, şi pîr. Izvor, se găseşte de asemenea o mică continuare a acesteĭ secţiunĭ ce poartă numele de Bobeicuţa cu piscul ce poartă acelaş nume (1314 m.).

2. *Lanţul muntos al Lucineĭ*, ce se întinde de la muntele Lucina şi pînă la pîr. Botăşelul (afluent al Moldoveĭ) pe o distanţă de 18 km. Această catenă muntoasă prezintă un caracter aproape alpestru şi are spre pîr. Cîrlibaba un coborîş tot atît de repede şi stîncos, precum sînt şi proeminenţele eĭ către rîul Moldoveĭ. Intre coamele dominate de *Ştirbul, Dărîmoasa şi Găina*, curge printre masivurile de stîncĭ, Lucava (Smideştĭ), constituind vestita trecătoare cu acelaş nume, care e considerată ca una din vederile cele mai pitoreştĭ din Carpaţiĭ Bucovineĭ. Coamele întreguluĭ lanţ al Lucineĭ sînt acoperite de nişte poienĭ frumoase ce trec drept cele maĭ căutate locurĭ pentru păşunatul oilor. Intre punctele cel maĭ ridicate se află vîrful Lucineĭ cu 1590 m., apoĭ muntele Tătarca cu 1552 m., Ştirbul 1479 şi Tîmpa cu 1241 m. Principaliĭ munţĭ aĭ şiruluĭ Lucineĭ sunt către E: *Ştirbul* ce se află între cele două pîraie Lucava; *Darîmoasa* şi *Găina* între pîr. Lucava-Smideştĭ şi pîr. Tatarec şi Tîmpa formînd la N. sorgintele părîuluĭ Gîrbova. Către V., între apa Cîrlibabeĭ şi cea a Bistriţeĭ avem munt. *Culmea Tatarceĭ* (1552 m.), iar maĭ la S. muntele Dadul (1527 m.), a căruĭ înălţime întrece pe cea a cresteĭ centrale, precum Ştirbul, Gaina, Dărîmoasa, şi Tîmpa din povîrnişul oriental, pe cea al lanţuluĭ Lucineĭ. Peste lanţul Lucineĭ duce un drumuleţ de munte din valea Moldoveĭ în acea a Cîrlibabeĭ. Acest drum străbate pitoreasca strîmtoare formată de valea Lucaveĭ, apoĭ trece culmea la pasul Chitca (Kitka), pe a căruĭ înălţime panorama este splendidă, maĭ ales spre lanţul muntos al Inăuluĭ.

3. *Secţia Mestecăneştĭ* se întinde de la pîr. Botuşel (afl. al Moldovei) şi până la Obcina Mică, pe o dist. de 20 km. In această parte şirul principal al Munţilor Păduroşĭ din Bucovina prezintă adîncitura cea maĭ considerabilă, adică în Plaiul Mestecăneştilor, care nu se ridică de cît la o înălţime de 1099 m. Peste acest plaiŭ trece şoseaua mare a statuluĭ ce duce din valea Moldoveĭ prin valea Putneĭ în cea a Bistriţeĭ Auriĭ. Asemenea şi pantele acesteĭ culmĭ nu maĭ sunt atît de muntoase şi aspectul stîncos, ce se găsea încă în părţile Lucineĭ, dispare cu totul; lucrul se explică prin constituţiunea soluluĭ din tetenurĭ primitive, pe cînd în secţiunea precedentă la început terenurile aparţin la deosebite etaje din teren secundar, maĭ puţin stabil. Punctul cel maĭ ridicat e muntele Boşot (1477 m.), apoĭ maĭ sunt vîr

furile: Bărnărelul (1324 m.) şi Fundoiul (1350 m.) Cea maĭ însemnată ramificaţiune a acesteĭ secţiunĭ este culminată de *Arşiţa Huhuluĭ* (1279 m.).

4. *Lanţul muntos al Giumalăuluĭ şi Rarăuluĭ*, se întinde dela Obcina Mică şi pînă la culmea Todorescul pe o dist. de 17 km., ridicîndu-se spre masivul Giumalăuluĭ la înălţimĭ considerabile, în cît prezintă tipul cel maĭ muntos din toată această regiune carpatină. Topografia specială a acestuĭ lanţ derivă în acelaş timp din natura terenurilor cristaline şi jurasice carĭ'l formează. In acest lanţ se găsesc piscurile cele maĭ ascuţite şi stîncoase cu săpăturĭ prăpăstioase şi fundăturĭ adîncĭ, ale căror părţĭ de jos formează masivurĭ de grohotiş. Coamele stîncoase ale acesteĭ părţĭ de munţĭ prezintă de multe orĭ pante cu o înclinaţie de 100 m. la km. Regiunea Rarăuluĭ are o floră cu desăvîrşire alpină, căcĭ întîlnim deja în părţile stîncoase de sus „floarea regineĭ" şi tufele de pin alpestru. Creasta principală însă face un mic arc foarte încovoiat, avînd nişte pante foarte prăpăstioase, ce cad cu abrupţiune extraordinară drept spre valea adîncă a Bistriţeĭ Auriĭ.

Partea cea maĭ caracteristică de şi nu cea maĭ ridicată, a acesteĭ creste o formează masivul de calcar jurasic al Rarăuluĭ cu cortegiul săŭ de stîncĭ foarte pitoreştĭ cunoscute sub numele de „Pietrele Doamneĭ" (1647 m.), precum şi Creasta de stîncă ascuţită numită Dealul Munceilor (1592 m.) la vestul Rarăuluĭ şi al Toderescului (1622 m.).

Inălţimea medie a lanţuluĭ muntos Giumalău-Rarău este de 1600 m., punctul de culminaţie însă al intreguluĭ sistem îl constitue m-tele Giumalău, cel maĭ înalt din întreaga Bucovină, avînd o înălţime de 1857 m. Vîrful săŭ rotunjit se compune din două ridicăturĭ gemenĭ, de unde probabil i se trage şi numirea (Gemenăŭ) şi sloboade spre valea Bistriţeĭ nişte coame păduroase întunecate, ce se întind până în localit. Dorna-Vatra. Pe clina nordică a acestuĭ lanţ muntos se găseşte *Alunul* (1667 m.) de acelaşi aspect topografic ca Giumalăul, care se termină cu păreţĭ abrupţĭ deasupra văiĭ Moldova. Intre pîr. *Giorăsteni* la Vest şi până la Izvorul Alb la Est, se întinde Obcina Flocenilor, pe care poporul o denumeşte cu termenul cam general de Măgura, avînd ca punct culminant piscul *Piatra Nitana* (1263 m.)

Proeminenţele culmeĭ Todorescul, se grupează pe clina nordică între valea Izvoruluĭ Alb la V. în acea a Moldoveĭ la N., a Suheĭ şi Slătioareĭ la E. Aceştĭ munţĭ poartă diferite numirĭ şi anume: Măgura Cailor, între Moldova şi pîr. Sălătruc, Măgura Bătrînă între pîr. Sălătruc şi Valea Suheĭ şi ceva maĭ la E. Obcina Ursuluĭ, aflătoare toate în apropierea localit. Stulpicanĭ. Pe clina sudică, spre valea Bistriţeĭ, cu hotarul de V. spre Rusca şi de O. spre pîr. Colbu, se găseşte, chiar în faţa Giumalăuluĭ, culmea abruptă Caldu, a căreĭ spinare se continuă la Ost, ajungînd la o înălţime de 1483 m., iar alăturĭ de tot maĭ avem o altă culme ce poartă numele de Dealul-Creţ cu piscul cunoscut sub denumirea Piatra Neagră (1402 m.) la S. de oraşul Cîmpulung.

5. *Secţia Obcina Chiril*, şi *Căpăţîna*, se întinde dela m-tele Todorescul şi până la Greben, pe o distanţă de 10 km. Această înodătură de culmĭ nu are înălţimea celor precedente şi prezintă maĭ mult nişte masivurĭ păduroase ce se întind la început în direcţia de S. şi apoĭ în direcţia de O. până la vîrful Grebenuluĭ (saŭ Hrebinuluĭ) Acesta din urmă prezintă totodată punctul cel maĭ ridicat cu o înălţime de 1432 m.

Din această înodătură de culmĭ pleacă două micĭ ramificaţiĭ şi anume: una către O. spre valea Ostreĭ, purtînd numele de Dealul Deacul, între pîraele Gemene şi Slătioara, şi ceal-altă către S. de pîrîiaşul Gemene avînd numele Culmea Pantinuluĭ. Plaiurile ce duc peste această culme n'au de altmintrelea nicĭ o însemnătate deosebită.

6. *Grebenul*, care se întinde pe 10 km. spre sud, dela muntele Greben propriu zis (1432 m.) şi până la piscul Grebenul (1361 m.), care domină sorginţile Aspreĭ (Bucovina), şi Catargaşuluĭ (Moldova) şi cuprinde în spinarea sa munţiĭ BîtcaOblînculuĭ (1472 m.), Tarniţa (1471 m.) şi Alunişul (1368 m.). Fizionomia generală a m-ţilor în partea aceasta e aproape aceiaşĭ ca a Obcineĭ, Chiril şi Căpăţîna, numaĭ că plaiurile dela mijloc sunt puţin maĭ înălţate. Inălţimea mijlocie a acesteĭ culmĭ se urcă până la 1318 m. avînd punctul cel maĭ ridicat în m-tele Bîtca Obcineĭ (1477 m.).

Ramificaţiunile ce se desprind din această culme sunt

www.digibuc.ro

treï, din carï una se îndreaptă spre Valea Ostreï şi poartă numele de Botuşana; a doua se întinde ceva maï la S. între piraiele Brăteasa şi Ostra, purtînd numele de Muntele Lung, pe cînd a treia ramificaţie formează masivul cu numele Muntele Ostreï, ce are şi un pisc maï pronunţat, pe care Romîniï îl numesc Muntele Ostreï, iar Huţanii Grun-Velechii, 1385 m.

7. *Culmea Băieşescul,* care începe din Greben, se termină cu M-tele Băieşescul; ea formează hotarul cu Romînia, are o lungime de 6 km. şi o înălţime mijlocie de 1268 m. Culmea Băieşesculuï ţine direcţiunea N.V. S.E. de orientare a orografieï Bucovineï şi se prelungeşte prin muntele Bivoluluï în tot lungul Bistriţeï până la oraşul Peatra. Aceiaşï orientare N.V.--S.E. se observă şi în cutele dintre Aspra, Suha Mică, şi Moldova, carï de alt fel traduce nu numaï orientarea generală a orografieï Bucovineï dar şi pe aceea a formaţiunilor geologice. Cu muntele Băieşescul fruntaria părăseşte creasta principală a Carpaţilor Bucovineï, precurma creasta dintre Aspra şi Negrileasa a Macieşuluï, apoï Valea Negrileşti şi înfine se îndreptează spre Cornul-luncei urmînd linia despărţitoare a apelor dintre Suha Mică şi Moldova.

La rasăritul cresteï principale se aşază alţï munţï ca:

1. *Munţiï* aşa numiţï aï *Cîrlibabeï* se întind între Cirlibaba şi Cibău, măsurînd 16 km. lungime şi acoperind o suprafaţă de 65 km. p. Acest lănţişor se îndreptează exact spre sud. In partea nordică şi centrală este constituit din terenurile cristaline apoï din gresia carpatică care formează maï toţï munţiï Bucovineï; la sud, pe maï bine de 1/3 din lungime, reapar terenurile arhaice. Către mijlocul lanţului apare insula de calcar numulitic a masivuluï Ţapul. Topografia regiuniï traduce în genere pe cea a secţiuniï Lucineï din lanţul principal al Carpaţilor Bucovineï. Cele maï marï înălţimï se întâlnesc în terenurile maï recente sau în vecinătatea acestora: în vîrful *Ţapuluï* (1663 m.), *Iedul* (1519 m.) şi Măgura (1566); apoï în siştůrile cristaline: în *Stara Obcina* (1487 m.) şi *Fluturica* (1347 m.), care se înalţă între confluenţele cu Bistriţa a Cibăuluï şi Cîrlîbabeï. Inălţimea mijlocie a acestor munţï este de 1511 m.; eï formează un masiv cu pante răpezï şi coame păduroase, luînd în partea de S. aparenţa stîncoasă, maï ales în masivul Ţapuluï.

b) *Munţiï Obcina Feredeuluï.* — Aceştï munţï carï maï poartă şi numele de *Obcina Slatina,* constituesc la estul cresteï principale a Carpaţilor Bucovineï un mic sistem între văile Moldoveï la E. şi a Moldoviţeï la V; la S. el înceteazä în depresiunea Cîmpulunguluï, între Pajoríta şi Stîrpitura. Deşi ceva maï complicat în orografia sa, în partea despre N., acest sistem se poate considera prelungit în direcţiunea luï generală dela S-E.—N.V. până în valea Suceveï, înglobînd în interiorul săŭ şi cursul piriuluï Brodina, afluent al Suceveï. In partea luï de E. limita o formează aşa dar Moldoviţa prelungită până la gura Brodineï prin plaiul Poloninca̋ï (1165 m.) şi al Sihloaeï (1225 m.); iar la V. limita geografică o formează depresiunea Moldoveï, prelungită prin *pasul Isvoruluï* (1130 m.) şi prin pîr. Isvoruluï, afluent al Suceveï. Lungimea acestuï sistem luat pe linia despărţitoare a apelor Moldoviţeï de ale Moldoveï din malul Suceveï (în josul confluenţeï cu Cobilioara) până în malul Moldoveï (între Cîmpulung şi Vama) măsoară 48 km.; iar lăţimea se ţine între 18 şi 25 km., dînd sistemuluï configuraţiunea generală a unuï paralelogram

In partea centrală a acestor munţï există o serie de piscurï neîntrerupte, formînd linia despărţitoare a apelor sistemuluï, alăturï de o a doua serie de piscurï ce se ţin la o depărtare mijlocie de 3 km. dela prima serie, şi care sunt despărţite prin pîraele *Deia, Boul* unit cu *Ievonul, Petacul* unit cu *Demacuşa, Argelul* unit cu *Roşosa Mala,* şi cu *Dubul,* tributarï din dreapta Moldoviţeï. Această dublă serie de piscurï constitue partea cea maï înaltă obcină, sau spinare a sistemuluï. Clina orientală are panta lungă, cea occidentală scurtă, occidentată de masivï inalţï şi ca atare repede este tăiată de pîraie, din carï abia *Briaza* şi *Isvorul Negru* merită a fi citate. Regiunea dela N. a sistemuluï este tăiată adînc de văile Brodineï şi Sipituluï, afluenţï aï Suceveï, între basinul Suceveï şi basinurile Moldoveï şi Moldoviţeï, linia despărţitoare a apelor care prin *Hrobiï* (1505 m.) se leagă cu muntele Lucineï, trece prin V. *Aluniş̧uluï* (1291 m.) la *pasul Isvoruluï,* se coboară la 1130 m., de aci, trece prin *Hrebeneţ* (1364 m.) *Veşi-Velichi* şi *Maliï-Velichi* (1419 m.), pînă la V. *Sergieni* şi *Sihloaia* (192 m.)

Caracteristice sunt încă liniile despărţitoare ale apelor Suceveĭ de ale Sipituluĭ şi ale acestuia de ale Brodineĭ, unde culminează *Măgura Mare* (1220m.), *Măgura Mică* (1102 m.) d'asupra Lupşinuluĭ, *Ehreseiĭ* (1247m.), *Hepa* (1142m.) şi *Vipcina Costeliuca* (1112 m.).

Constituţiunea geologică dă cheia organizăriĭ orografieĭ ca şi a aspectuluĭ topografic a sistemuluĭ, plecînd dela constatarea fundamentală, că archaicul, triasicul, jurasicul, şi cretaceul inferior mijlociu şi superior ce constituesc solul sistemuluĭ, se juxtapun sau se intercalează în făşiĭ paralele cu direcţiunea N.V.—S.E. Se observă aceiaşĭ tendinţă de despicare a soluluĭ sau de orînduire a coamelor sau piscurilor reliefuluĭ. Coama principală a sistemuluĭ este lăţită prin prezenţa a două seriĭ de piscurĭ aşezate, cînd pe linia despărţitoare a apelor Moldoveĭ de a Moldoviţeĭ, cînd pe clina apelor Moldoviţeĭ, şi în ambele cazurĭ piscurile se înşiră de preferinţă la hotarul formaţiunilor geologice: *Tomnaticul C.-Lunguluĭ* (1297m), *D. Deliĭ* (1195 m.), *Pascalul* (1483 m.), *Feredeul* (1460 m.), *Veşi-Velicul* (1490 m), *Arşiţa* (1338 m.), jalonează marginea orientală a cretaceuluĭ superior: *Măgura* (1206 m.), *Păuşa* (1379 m.), *Tomnaticul* (1350 m.), *Veşnanca* (1288 m.), *Măgura Mare* (1350 m.), deşi înglobate în clina estică, stau pe marginea orientală a făşieĭ cretaceuluĭ mijlociu cu înălţimĭ uneorĭ superioare cresteĭ principale pentru a constitui un podiş larg şi a justifică astfel maĭ bine numele de *obcină* (spinare) cu care locuitoriĭ caracterizează partea centrală a sistemuluĭ. Pe ambele cline, în numeroase locurĭ, piscurĭ maĭ înalte domină coame scurte orientate în direcţiunea N.V.-S.E. a dimensiunii principale a sistemuluĭ [1]. In partea luĭ sud-vestică, între pîraile Izvorul-Negru, Sadova şi Moldova, unde solul concentrează impresiunea a maĭ tuturor formaţiunilor munţilor Bucovineĭ, relieful este cu deosebire caracteristic: Vîrf, *Leafa* (1094 m.), *Piatra Fusuluĭ* (1236 m.), *D. Negru* (1221 m.), *Recetişul* (1286 m.). *Muncelul* (1236 m.) domină formaţiunile arhaice, primare şi secundare ce se grămădesc aci pe înguste făşiĭ paralele; Sadova îşĭ sapă maĭ la răsărit valea în plină formaţiune de gresie carpatică, urmînd direcţiunea generală de orientare a sistemuluĭ.

Este de notat că reliefurile înalte pe coama centrală sînt destul de rarĭ; aceste se grămădesc din contră pe cline, maĭ ales pe cea occidentală, constituind cînd grupe acoperite cu poenĭ cînd povîrnişurĭ răpezĭ acoperite cu pădurĭ.

Partea cea maĭ stîncoasă a sistemuluĭ este spre S. şi spre vl. Moldoveĭ şi capătă acest caracter progresif cu înaintarea luĭ către S.

Muntele Veşiĭ Velichi cu coastele sale abrupte şi stîncoase comandă sorginţile Brodineĭ, ce se înalţă cu 360 m. d'asupra plaiuluĭ, pe unde trece drumul, carĭ uneşte vl. Suceveĭ cu a Moldoveĭ.

2. *Sistemul Obcina Mare sau Arşiţa.*—Acest sistem se întinde din depresiunea Moldoviţa-Rusca şi vl. inferioară a Putneĭ spre E. pînă în regiunea dealurilor; la N. el încetează în vl. Suceveĭ; la S. în a Moldoveĭ (vezi plastica soluluĭ Bucovineĭ).

Văile Moldoviţa şi Rusca, constituesc cea maĭ mare spintecătură a acestor munţi pe marginea lor de spre V. Valea Humoreĭ, vl. superioară a Suceviţeĭ, vl. Putnişoareĭ şi a Putneĭ constituesc o depresiune orientală întreruptă de două orĭ: o dată prin creasta dintre *Poiana Măruluĭ* şi *Poiana Tresoara*, altă dată prin creasta dintre *Poiana Cruciĭ* şi *Poiana Haciunguluĭ*, care desparte apele Suceviţeĭ de ale Putneĭ. Direcţiunea N.V.-S.E. a cresteĭ principale a Carpaţilor Bucovineĭ apare de tot limpede în acest sistem, în cul mea ce se întinde de la confluenţa Putneĭ cu Suceava, la confluenţa Humoreĭ, numită şi *Obcina-Mare*, cît timp desparte vl. Humoreĭ de a Moldoviţeĭ, precum şi în crestele paralele ce se întind la estul văilor Humoreĭ şi Suceviţeĭ superioare, Putnişoareĭ şi Putneĭ. Prima creastă este culminată de vîrfurile *Şandrul-Mare*, (1145 m.), *Dealul Oglinda* (1167 m.), *Dealul Rusu* (1194 m.), *Hotarul luĭ Hozan* (1125 m.), *Prislopul* (1181 m.), *Poiana Măruluĭ*, *Scoruţetul*, *Comarnicul*, *Bobeica*, *Stermina*, *Rogoza* A doua creastă culminată de *Dealul Secereĭ* (934 m.) *Bîtca Corbuluĭ* (1007 m.) şi *Dealul Rău* (828 m.) se întinde din gura Poenişoreĭ până în gura Voivodeseĭ. A treia creastă pleacă de la *Măgura* (832 m.), *Aluniş* (916 m.), *P-na Hăciung* (930 m.), *Petroasa* (874 m.), se întinde la estul celeĭ precedente, din Su-

[1]) Pentru urmărirea acestuĭ articol vezĭ harta 1/200.000 a stat majorul austriac şi harta geologică a Bucovineĭ.

www.digibuc.ro

cevița (g. Voivodesci), până în Suceava (g. Putneĭ). A cincea, culminată de *D. Holmuluĭ* (874 m.), *P-na Tresoara* (1039 m.), *Zofleul* (1065 m.), *Frasinul* (931 m.), *Cacica* (823 m.) și îndoită în partea septentrională prin coama *Pleșuluĭ* (841 m.) și a *Casiniateĭ* (954 m.), se întinde la estul coameĭ Obcineĭ - Marĭ, prima de la Sucevița la Gurahmuora, a doua numaĭ până la Solca.

Sistemul Obcina-Mare saŭ Arșița, între limitele date, are forma eliptică, cu axul cel mare în direcțiunea N V.-S.E., măsurînd 50 km., iar cel mic, 20 km. Creasta luĭ principală se leagă prin Sihloaia cu sistemul Obcina Feredeuluĭ, iar cu antecatenele exterioare se leagă prin plaiul *Poiana Cruceĭ* care desparte apele Suceveĭ de ale Suceviței și prin muchia Poiana Măruluĭ-Cașiniștea, care desparte basinul Suceviței de al Solcăĭ și Solonețuluĭ. Orografia, regiuneĭ cu aspectul topografic al sistemuluĭ, are un caracter de simplicitate care traduce condițiunile geolocice ale soluluĭ. O insulă lunguiață de cretaceŭ mijlociŭ. care se prelungește peste Suceava până la confluența Bischiuluĭ cu Putila, constitue scheletul principal al orografieĭ: creștetele cele maĭ înnalte ale sistemuluĭ, începind cu *Sesura, Vanțenul, Lungul*, din regiunea de la nordul Suceveĭ, și continuîndu-se la estul Moldoviței prin *Șandru, Oglinda*. Poiana Mărului aparține acesteĭ insule. O serie de piscurĭ înalte carĭ se țin la distanță aproape invariabilă de 4 km. de șirul principal, reprezentațĭ prin *Afinițele* (1028 m.), *Măcrișul* (1055 m.), *Lupoaia* și *Fusa* (1163 m.), *Dubravnicul* (1140 m.), *Buzna* (1168 m.), tinde a lărgi spinarea Obcineĭ-Marĭ; aceste piscurĭ comandă masivĭ despărțițĭ între eĭ prin depresiunĭ adîncĭ, în carĭ curg piraiele *Dobreĭ, Frumoaseĭ, Dragoșeĭ, Ciumărneĭ* și *Putneĭ,* ale căror obîrșiĭ pătrund până în linia de despărțire a apelor. Partea dintre culmea principală a sistemuluĭ și regiunea dealurilor constitue adevărata luĭ clină orientală. Toate apele acesteĭ cline — afară de Humora, care dă spre S.-E. în Moldova, sunt strînse de Suceava, prin canalurile Putneĭ, Suceviței, Solcăĭ, și Solonețuluĭ. Lanțul principal al Obcineĭ-Marĭ saŭ Arșițeĭ nu are aspect stîncos și nicĭ caracter alpin. Afară de asta sistemul întreg e acoperit maĭ peste tot de pădurĭ.

b) *Grupul Carpaților păduroșĭ ai Bucovineĭ dintre Suceava și Ceremuș.* — Acest grup se poate socoti întins la V. până în valea Pîrcălabuluĭ și Cibăuluĭ, iar la E. până în zona dealurilor pe linia Vijnița-Gura-Putneĭ (Suceava).

Autoriĭ de geografie carĭ, se refer numaĭ la caracterele superficiale ale hidrografieĭ, constituesc scheletul orografic al grupuluĭ din linia ce pleacă în zig-zag. dintre sorgințile Pîrcălabuluĭ și ale Sărateĭ, și care desparte apele Suceveĭ de ale Ceremușuluĭ, până la sorgințile Sirетuluĭ mare, unde se bifurcă ramura de N., despărțind apele Ceremușuluĭ de ale Siretuluĭ, iar cea de S. pe ale Siretuluĭ neglijând de a stabili divisiunea pe caracterele ce rezultă din formațiunile geologice, singurele carĭ explică aci adevărata fizionomie geografică a regiunilor. Este destul a privi o hartă geologică pentru a vedea legătura cu deosebire strînsă dintre formațiunile terenuluĭ, organizarea orografieĭ și aspectul topografic al acesteĭ regiunĭ. Cretaceul superior mijlociŭ și inferior, carĭ formează sistemul carpatic sunt o prelungire a fâșiilor de la S. Suceveĭ, însă aci lățimea lor este maĭ uniformă. Muchile sistemuluĭ se orientează în direcțiunea N.V-S.E, direcțiune produsă în numeroase spintecăturĭ secundare situate cînd pe limită cînd în apropierea limiteĭ formațiunilor geologice. Intre aceste spintecăturĭ este destul de a cita: *Pîrcălabul și Cibăul* cu cursurile lor superioare, *Sărata* prelungită prin cursul superior al *Cîrlibabeĭ;* apoĭ ale *Moldoveĭ* superioare, prin *Ialovicioara* inferioară, *Lăpușna, Putila,* cu *Bischiul, Tavarnița,* afluențĭ aĭ Ceremușuluĭ;--apoĭ, *Sadeul, Tomnaticul,* unit cu *Falcăul* și *Laura,* afluențĭ aĭ Suceveĭ, carĭ împreună cu afluenții corespunzătorĭ aĭ Siretuluĭ mic ca: *Bursucăul, Zvarițul Mic, Lăpușna, etc.* tind a desbina grupul prin spintecăturĭ paralele. Culmile *Cornul-Dealuluĭ,* a *Tomnaticuluĭ,* a *Hrebeniștеĭ* și *Stăviloareĭ,* a *Maximețuluĭ* și *Lasoveĭ,* a *Racoveĭ, Ciocîlcăĭ,* a *Travienuluĭ* și *Bischiuluĭ,* dintre Siret și Ceremuș; a *Lunguluĭ,* a *Cornuluĭ* și a *Tomnaticuluĭ* dintre Siret și Suceava, reproduc în orografia grupuluĭ direcțiunea N.V.-S.E. a Carpaților principalĭ. Această țesătură muntoasă trimite apoĭ ramificațiunĭ între văile secundareale întregeĭ regiunĭ dintre Suceava la S. și Ceremușul la N., până în zona dealurilor. O remarcabilă fractură tinde

www.digibuc.ro

 CARPAŢII BUCOVINEI

a segmenta grupul muntos de la nordul Suceveĭ, în Bucovina. Ea este dată prin văile Bischiuluĭ Mare, a Izvoruluĭ Mic şi a Bursucăuluĭ (primiĭ afluenţĭ aĭ Siretuluĭ) şi aceea a Sadeuluĭ (afl. Suceveĭ). Afară de Sadeu, toate acestea pe işi sapă cursul la limita formaţiunilor de gresie carpatică inferioară şi mijlocie. Sadeul însă spintecă fişia de gresie mijlocie (cretaceu) aproape de marginea eĭ orientală: vom numi această linie caracteristică gura „Putileĭ-Sadeu". Ea împarte munţiĭ de la nordul Suceveĭ în două sisteme. Cele maĭ marĭ reliefurĭ ca şi cel maĭ variat aspect topografic se întîlnesc la vestul acesteĭ liniĭ. Aci încă, muchiile orografieĭ juxtapuse nu sunt rupte prin tăeturĭ transversale (exceptînd părţile superioare).

1. *Munţiĭ de la vestul linieĭ Gura-Putileĭ-Sadeu: Dealul Negru, Tomnaticul, Maximeţul-Losova, Racova-Cornuluĭ.* — Un lanţ al acestor munţĭ îmbrătişcază toată regiunea coprinsă între Cibăul Superior, Ceremuş, cu afluentul săŭ Pîrcălabul, Ialovicioara inferioară, drept la gura Cobilioareĭ şi pe pîriul Izvoruluĭ în sus. Sărata, Ialovicioara Superioară şi Cobilioara desfac aceştĭ munţĭ în treĭ creste. *Ciorni-Dilul* constituit din terenurĭ cristaline la V. şi secundare la E. este dominat de vîrfurĭ ca *Corela* (1431 m.), *Zupania N.* cu 1491 m., *Ciorni-Dil* cu 1495 m. La E. vine creasta *Doscineĭ* (1461 m.), *Tomnaticuluĭ* (1567 m.) şi *Iavoreţuluĭ* (1580 m.) întinsă de la sorginţile Cîrlibabeĭ până la gura Ialovicioareĭ. In fine creasta *Cobileĭ* cu 1319 m. în *Bobeica* şi creasta dintre Izvor şi Cobilioara cu 1319 m. în Babeicuţa şi 1382 m. la sorginţile p. Izvorul Povîrnişurile acestor din urmă treĭ creste muntoase, constituite din formaţiunĭ secundare şi chiar terţiare, sunt scurte şi adesea prăpăstioase spre văile Ceremuşuluĭ şi Ialovicioareĭ; spinările lor late cînd sunt păduroase, cînd ofer poenĭ şi pajiştĭ frumoase. Peste aceştĭ munţĭ nu trec de cît potecĭ pentru caĭ.

Şirul *Obcina Mare* are două trecătorĭ foarte importante pentru comunicaţia generală şi anume: una prin care duce drumul principal din valea Solceĭ în cea a Solonețuluĭ şi plaiul Strigoaia (636 m.), peste care trece şoseaua principală ce leagă valea Solonețuluĭ cu cea a Moldoveĭ, precum şi linia fer. locală Hatna-Cîmpulung.

Intre Suceava, dela confluenţa Cobilioareĭ la gura Rusca şi Ceremuş, dela confluenţa Ialovicioareĭ la gura Putileĭ, Ialovicioara inferioară-Şipot, la S.-V. şi Putila Ruscă la N.-V., se întinde grupul munţilor *Hrebenişte - Stăvilioare-Maximeţ-Losova.* Atît în orientarea lor generală, cît şi în organizarea liniilor interioare, în aceştĭ munţĭ predomină direcţiunea N.-V.-S.-E. a Carpaţilor principalĭ. Cele maĭ lungĭ creste în direcţiunea N.-V.-S.-E. sunt acea dominată de piscurile *Maximeţ* (1.344 m.), *Moroza* (13'2 m.), *Vipcina* (1338 m.), *Poloniştia* (1356 m); *Losova* (1471 m.); şi acea a pisc. *Hrebeniscea* 1371 m.), *Dihorleţul* (1471 m.). carĭ încadrează cursul Lăpuşneĭ; apoĭ coamele scurte ale *Stăvilioareĭ*, dominată de piscul *Stojocul* (1417 m.), de *Mintea* (1326 m.) şi de *Ropocevsca* (1265 m.).

Acest grup muntos este segmentat de văile Lăpuşneĭ, a Putileĭ superioare şi Ropocelului carĭ se aşează în unghiu drept cu Lăpuşna; apoĭ de văile Ripicnuluĭ, a Storonețuluĭ şi Dihteniţuluĭ de pe stînga, despărţite prin munţiĭ *Boienia* (1144 m.) şi *Hrebenul* (1048 m.), *Riza* (1032 m.), *Semacova* (981).

In aspectul lor topografic aceştĭ munţĭ se asamănă cu aĭ Tomnaticuluĭ, cu deosebire că altitudinea lor medie este maĭ mică, iar coborîşurile coamelor nu sunt aşa de abrupte. Punctul culminant al grupuluĭ este în muntele *Losova* cu 1.429 m. Numele Losova de la *lis* pădure, ar însemna pe romîneşte „Păduroasa".

Munţiĭ Racova - Şurdin, constituesc între Putila-Rusca-Suceava şi Bischiu-Izvorul Mare, Bursucheu-Sadeu, plaiul. geograficeşte cel maĭ bine definit dintre Ceremuş şi Suceava. Creasta luĭ principală este dominată de piscurile *Sena* (1285 m.), *Vancinul* (1367 m.), *Pleşa* (1329 m.), *Magura* (1341 m.), *Rotundul* (1341 m.), *Lungul* (1382 m.), carĭ se ţin pe marginea vestică a cretaceuluĭ mijlociŭ. O a doua serie de piscurĭ stăŭ la estul depresiuniĭ gura Putileĭ-Sadeu care formează limita geografică a acestor munţĭ spre E. Este de observat că aceste piscurĭ se înşiră cînd pe chiar limita geologică a fişieĭ de cretaceu mijlociu, cînd în vecinătatea eĭ. Atarĭ sunt: *Coama Cornuluĭ* (1279, 1293, 1308 m.), *Ciumîrna* (1227 m.), creasta *Ciocîlca*, care atinge în *Strîmca* 1356 m. Povîrnişul vestic al munţilor Racova - Şurdin este cel maĭ lung şi maĭ accesibil; cel estic, care porneşte spre văile Bischiuluĭ, Izvoruluĭ, Bursucăuluĭ şi Sadeuluĭ, este repede, păduros şi puţin accesibil. *Tre-*

www.digibuc.ro

cătoarea Şurdinuluĭ (1140 m.) leagă valea Siretuluĭ cu a Suceveĭ prin drumul strategic în serpentină dintre Bursucheu şi Rusca. Urmele acestuĭ drum se văd şi azĭ.

2. *Munţiĭ dela estul linieĭ Gura Putileĭ-Sadăŭ: Ciocîlca, Cornul, Tomnaticul.* — Regiunea muntoasă dela estul linieĭ Gura Putiliĭ-Sadăŭ constitue un sistem de lanţurĭ muntoase al căror relief scade progresiv. In întregul lor aceste lanţurĭ, juxtapuse şi orientate în direcţiunea N.-V.-S.-E., perd succesiv din înălţime, dînd aspectul unuĭ sistem de terase ce sfîrşesc în regiunea deluroasă. Siretul rupe continuitatea acestor lanţurĭ, iar afluenţiĭ săĭ, aĭ Suceveĭ şi aĭ Ceremuşuluĭ, curg între aceste cute muntoase: ceĭ din partea vestică în direcţiunea N.-V. saŭ S.-E., iar ceĭ din partea orientală a Siretuluĭ curg împreună cu aceste în direcţiunea N.-E. saŭ chiar E. (Mihadra, Seretul Mic, Sereţelul).

Principalele culmĭ care formează relieful regiuneĭ sunt: Culmea *Cornul - Ciocîlca*, ruptă de Siret la Bursucăŭ; culmea *Tomnaticul-Smidovată,* la estul celeĭ precedente, de care se află despărţită prin pîraele Tomnatic, Petroveţ şi Bischiul Negru. Are piscurile: *Fruntea* (1073 m.), *Travien* (1223 m.), *Pischeul* (1240 m.), tăiate de Siret din sus de Şipotul-Privat; Culmea *Bucovuluĭ* (1107 m.), *Petruşcăĭ* (1145 m.), *Bucoveĭ* (1070 m.), *Perecrestieĭ* (1014 m.), *Chinaşeĭ* (1084 m.) şi *Cereşne* (878 m.), ce se întinde la estul Faleăuluĭ, Siretuluĭ şi Lăpuşneĭ, din Suceava (Straja) până în Ceremuş (Răstoace). Această culme desparte apele depresiuneĭ dela estul culmeĭ precedente, în care apele Falcăul-Şipotul Privat şi Lăpuşna-Tavarniţa curg două cîte două în sens invers, de ale Laureĭ, Sereţeluluĭ, Dumitriţeĭ-Comăneştilor, Hălceĭ, Mihodreĭ, Stebniculuĭ şi Vijencăĭ, carĭ curg în diverse direcţiunĭ, spre regiunea dealurilor. Această culme susţine un relief ce se lăţeşte spre E. şi în care se disting piscurile: *Dealul Crucilor* (871 m.), *Vîrful Şoldanuluĭ* (748 m.), *Holeţchi - Velichi* (1014 m.), *Scheuca* (885 m.), *Măgura* (1017 m.), *Cherneţa* (878 m.), *Cruhla* (760 m) şi grupuleţul *Chicerea Mare* (1830 m.), *Chicerea Mică* (795 m), *Tarniţa* (679 m.), şi *Stoica* (878 m.), care domină sorginţile Mihodreĭ şi Stoloneţilor.

II. *Carpaţiĭ Transilvanieĭ.* — Aceştĭ munţĭ sunt prinşĭ între pîrîul Coşna, Teşna vîrful Piatra-Dorneĭ, pl. Roşiĭ şi Lucaci şi formează graniţa Bucovineĭ spre Transilvania şi Moldova. Bistriţa îĭ desparte de Carpaţiĭ Principalĭ aĭ Bucovineĭ. Apa Dorneĭ îĭ desparte de la Coşna la Dorna Vatra. Ceĭ dela N. aparţin munţilor Rodneĭ, ceĭ dela S. masivuluĭ Călimanilor. Intre masiviĭ geograficĭ aĭ Dorneĭ şi Călimanuluĭ, constituiţĭ în mare parte de terenurĭ vulcanice, se află o regiune aşezată constituită din terenurĭ terţiare vechĭ. Prin această depresiune trece drumul cel mare ce leagă Bucovina cu Transilvania, în care intră prin valea Dorneĭ. Geograficeşte ca şi geologiceşte munţiĭ Rodneĭ prelungesc, printre Bistriţa şi Cosna-Teşna-Dorna, creasta alpină a Suharduluĭ, culminată de vîrfurile *Vulva, Suhardelul* şi *Ouşor.*

Munţiĭ Suharduluĭ astfel definiţĭ sunt constituiţĭ din terenurĭ arhaice, în cea maĭ mare parte, totuşĭ terenurile secundare şi chiar terţiare vechĭ sunt destul de întinse, aceste din urmă pe crestele masivuluĭ. Din această cauză avem reliefurĭ înalte care reamintesc formele alpestre ale masivilor Dorneĭ şi Călimanuluĭ, mărind contrastul topografic al regiuneĭ. Munţiĭ Suharduluĭ se ridică năprasnic din albia Bistriţeĭ, arătînd în partea de sus culminată de vîrful cu acelaşĭ nume, un orizont stîncos şi lipsit de orice vegetaţiune şi cu potecĭ grele. Caracteristice sunt piscurile *Vîrful Capreĭ, Dealul Scoruşuluĭ, Dealul Suharduluĭ, La Zigzenĭ* şi *Runcul.*

Cît despre munţiĭ ceĭ găsim aşezaţĭ în jurul punctuluĭ *Poiana Stîneĭ Neamţuluĭ* şi care ţin de ramificarea Carpaţilor mărginaşĭ aĭ Transilvanieĭ, eĭ formează un lanţ de 15 km. întindere şi 7 km. lăţime, acoperind o suprafaţă de 59 km. patr. Punctul culminant e *Priporul Candrenĭ*, peste a căruĭ poală sudică duce şoseaua mare spre trecătoarea Bîrgăuluĭ. Lanţul acesta muntos dă apoĭ în culmea ondulată Tătarul saŭ Poiana Tătaruluĭ şi se pierde în valea Teşneĭ.

Masivul munţilor Călimanĭ, după ce înglobează sorginţile Dorneĭ şi pe ale Negriĭ Şaruluĭ, pătrunde în Bucovina cu partea luĭ centrală, care umple tot spaţiul dintre pîrîul Dorna la V. şi N.; iar la E. trecînd graniţa îşĭ înclină pantele spre Neagra Şaruluĭ. Ramura occidentală dintre Dorna şi pîrîul Negreĭ este culminată de *Piatra Dorneĭ* (1631 m.);

www.digibuc.ro

ramura orientală dintre pîrîul Negriĭ şi Neagra Şaruluĭ, culminată de virful Lucacĭ (1771 m.) şi de *Petrile Roşĭ* este împărţită de graniţă între Bucovina şi Moldova. Toată partea Călimanuluĭ aflătoare în Bucovina maĭ poartă şi numele de „Munţiĭ la Roşĭ" saŭ de „Munţiĭ Dorneĭ".

Creasta cu numele *Piatra Dorneĭ* care se găseşte jumătate pe teritoriul Bucovineĭ şi jumătate pe cel al Transilvanieĭ, constitue în partea Bucovineĭ ramificaţiĭ din munţĭ numiţĭ *Piciorii Munceilor* şi *Sub Peatra Dorneĭ*" şi se continuă apoĭ pe spaţiul dintre valea Dorneĭ şi a Negreĭ ca culme nu prea ridicată, ce se chiamă în partea eĭ de N. *Dealul Tofla.* Punctul de culminaţie însă îl formează piscul *Piatra Dorneĭ* cu 1651 m. Cele maĭ remarcabile înălţimĭ din această grupare sunt: *Pietrele Roşiĭ, Vîrful Munceilor, Lucacĭ, Gura Haiteĭ - Vîrful Obcineĭ, Arşiţa Văcarilor, Dealul Negreĭ.* Plaiurĭ saŭ căĭ de comunicaţie speciale nu se găsesc în aceştĭ munţĭ afară de aşa numita potecă a vameşilor „*Cărarea Patrulelor*", ce duce la hotar şi serveşte maĭ mult ca linie de observare pentru păzitoriĭ graniţeĭ din partea ambelor state învecinate.

In privinţa fizionomieĭ, aceştĭ munţĭ se deosebesc foarte mult de restul munţilor Bucovineĭ, căcĭ dela desprinderea lor din creasta Lucacĭ, pe la Pietrile Roşĭ, înălţimile lor se ridică stîncos şi năprasnic în mase marĭ de trahit şi culmile lor late, maĭ ales cele de lîngă Piatra Dorneĭ, seamănă prea mult cu nişte grămezĭ uriaşe de lavă sleită, încît să rămînă vr'o îndoială că aceste formaţiunĭ nu sunt, geologiceşte vorbind, de origine plutonică învederată.

Casura, *fermă,* pendinte de moşia cu adm. part. Orăşenĭ, distr. Coţman.

Are 3 case şi 11 locuitorĭ.

Catarinendorf, (Satul Catarineĭ), *colonie,* înfiinţată pe teritorul com. Bahna. S'a numit ast-fel în onoarea soţiei baronuluĭ Alexandru Vasilco, marele proprietar al regiuneĭ. E pendinte de moşia cu adm. part. Berhomet-pe-Siret, distr. Vijniţa.

Are 261 locuitorĭ germanĭ, rom. cat. şi o şcoală particulară cu o clasă; locuitoriĭ gr. or. ţin de biserica din Cireşanca.

Căbeştĭ, *com. rur.,* distr. Storojineţ, aşezată pe pîrîul Cabena, afluent al Hliniţeĭ.

Suprafaţa 9.57 km.^{2}; populaţia 971 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ; relig. gr. or.

Prin marginea dreaptă a comuneĭ, trece şoseaua comunală spre Drăceniţ, fiind ast fel comuna în legătură cu drumul principal Storojineţ-Sniatin.

Are o şcoală populară şi o biserică parohială cu hramul „Buna Vestire".

La 1776, aparţinea luĭ Ion Coleşca şi se afla aci şi un schit cu 3 călugărĭ, zidit la anul 1748 de Ierodiaconul Grigorie Ghervasiŭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Se găsesc 70 caĭ, 368 vite cornute, 39 oĭ, 173 porcĭ, 58 stupĭ.

Căldăruşa, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Storojineţ.

Are 4 case.

Căldăruşa, *tîrlă,* cu cîte-va case răsleţe, făcînd parte din moşia cu adm. spec. Bosancea, distr Suceava.

Este numai o parte din Căldăruşa; cea-l'altă parte depinde de com. Bosancea (vezĭ Bosancea com., şi Căldăruşa, tîrlă pend. de Bosancea, com.).

Căldăruşul, *deal,* distr. Suceava, 412 m. alt., între Nemericenĭ la S. şi ferma Parzic la N.

Căldăruşul, *afluent* pe dr. Moldoveĭ, izvoraşte sub Măgura Cailor şi se varsă în Moldova în faţa gureĭ pîr. Hurgiş ce vine din cea-l'altă parte, maĭ jos de oraşul Cîmpulung.

Călineştĭ, *cătun,* pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Are 18 case şi 77 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Este aşezat pe stînga rîuluĭ Bistriţa Aurie, lîngă muntele Caldul.

Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe pîrîul Hatna, la N. distr. Suprafaţa: 16,75 km^2; populaţia: 1120 locuitorĭ, majoritate rutenĭ; relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 894 locuitorĭ şi din satul Călineştiĭ-luĭ-Vasilache.

E aşezată în apropierea drumuluĭ distr. Siret-Suceava; are o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mih. şi Gavril"; şcoală n'are.

La 1776 aparţinea luĭ Miron Cuparencu de unde se explică şi numele săŭ. La început forma un singur sat cu moşia Călineştiĭ-luĭ-Enache. Comuna a fost mărită cu coloniĭ transilvănene.

La clădirea caselor boereşĭ

www.digibuc.ro

s'aŭ desgropat oale cu cenuşă, probabil urne sepulcrale.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; o bună parte, însă, trece, în timpul vereĭ, în Romînia, căutînd de lucru.

Comuna posedă 853 h. pămînt arabil, 134 h. fînaţurĭ, 12 ha. grădinĭ, 205 ha. izlaz, 436 h. pădure.

Se găsesc 34 caĭ, 357 vite cornute marĭ, 220 oĭ, 282 porcĭ, 137 stupĭ.

Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu, *moşie,* cu adm. specială, distr. Suceava

Suprafaţa 6.06 km.²; populaţia 14 locuitorĭ, dintre carĭ 7 vorbesc limba germană şi restul alte limbĭ; nicĭ un romîn.

Are o singură casă.

La 1776, aparţinea luĭ Miron Cuparencu, de unde se explică şi numele eĭ. Forma un singur sat cu moşia de azĭ Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu.

Călineştiĭ-luĭ-Enachi saŭ **Greaţea,** *sat,* distr. Suceava, aşezat pe pîrîul Hatna, între Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu la N. şi Hatna la S.

Suprafaţa 3.30 km.²; populaţia 548 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ; relig gr. or.

Este străbătut de drumul distr. Suceava-Siret; are o biserică filială cu hramul „St. Dumitru", atenenţă a parohieĭ din Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu.

La început forma un singur sat cu moşia Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu, care la 1776 se găsea împărţită între ceĭ 2 fraţĭ Enache şi Cuparencu, cu numirea de Călineştiĭ-luĭ-Enache şi Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu.

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ, peste carĭ aŭ venit colonişti transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor, precum şi cu munca cu ziua

Posedă 363 h. pămînt arabil, 69 h. fînaţurĭ, 2 h. 50 a. grădinĭ, 100 h. izlaz, 445 h. pădurĭ.

Se găsesc 32 caĭ, 157 vite cornute marĭ, 110 oĭ, 82 porcĭ, 42 stupĭ.

Călineştiĭ-luĭ-Enache, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. spec. Costîna, distr. Suceava.

Are 6 case cu 32 locuitorĭ.

Ţinea odinioară de satul cu acelaş nume.

(Vezi Călineştĭ-luĭ-Enache, com.)

Călineştiĭ-luĭ-Vasilache saŭ **Cotul-Călineştilor-luĭ-Vasilache** *sat,* pendinte de com. rur. Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu, distr. Suceava.

Are 226 locuitorĭ, rutenĭ gr. or. Işĭ derivă numele dela primul posesor al săŭ.

Călineştiĭ-pe-Ceremuş, *com. rur.,* distr. Storojineţ, aşezată pe pîrîul Brusniţa, afluente al Prutuluĭ.

Suprafaţa 6.96 km.²; populaţia 879 locuitorĭ, majoritate rutenĭ; relig. gr. or.

Este aşezată lîngă drumul distr. Bărbeştĭ-Jadova, ramură din drumul distr. Zeleneŭ-Văşcăuţĭ; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Ioan cel noŭ".

In 1776, aparţinaa maziluluĭ Ioan Calmuschi.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Se găsesc 58 caĭ, 296 vite cornute marĭ, 67 oĭ, 126 porcĭ, 68 stupĭ.

Călineştiĭ-pe-Ceremuş, *moşie,* cu adm. spec., distr. Storojineţ.

Suprafaţa de 5.58 km.²; populaţia de 69 locuitorĭ, majoritatea israelițĭ, restul rutenĭ. La 1776 aparţinea maziluluĭ Ioan Calmuschi.

Călugăriţa, *culme mică,* ce se întinde paralel cu lanţul muntos Obcina Mare sau Arşiţa. (Vezi Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi ţine chiar de el.

Călugăriţa, *complex de pădure şi livezĭ,* spre S.-V. de Cacica, distr. Gura-Humora.

Capăţîna, numele ce se dă uneĭ părţĭ a *culmeĭ* Obcineĭ Chiril. V. Obcina Chiril.

Căşvana, *com. rur.,* distr. Gura-humora, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume.

Suprafaţa 20,99 km.²; populaţia 2209 locuitorĭ romînĭ, de relig. gr. or.

Este legată prin şosele comunale şi drumurĭ de cîmp cu comunele învecinate şi cu drumul distr. Cacica-Rădăuţĭ, ce trece prin apropiere; are o biserică parohială cu hramul „St. Arh. Mihail şi Gavril".

Intr'un hrisov, din anul 1615, se face menţiune de această comună.

O tradiţiune ce circulă prin această localitate spune, că, într'un timp îndepărtat, ar fi existat puţin spre E. un sat cu numele Hrinceştĭ, care aparţinea mînăstireĭ Solca şi care a fost, cu desăvîrşire, dărîmat de Tătarĭ.

In mijlocul comuneĭ se află un stejar bătrîn, care are un perimetru de peste 10 m.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

www.digibuc.ro

Comuna posedă 1424 hect. pămînt arabil, 347 hect. fînaţurĭ, 30 hect. grădinĭ, 120 hect. izlaz, 18 ha. pădure.

Se găsesc 159 caĭ, 1129 vite marĭ cornute, 964 oĭ, 1068 porcĭ, 78 stupĭ.

Cecina (se pron. şi Ţeţina), *pîrîiaş*, care izvorăşte de sub muntele Cecina, lîngă Cernăuţĭ şi se varsă în pîr. Corovia (v. Corovia).

Cecina (probabil de la cuv. rom. Tătîna, pronunţat astăzĭ chiar de locuitoriĭ romînĭ *Ţeţina*), *deal*, (559 m.), în apropierea oraşuluĭ Cernăuţĭ; face parte din rigiunea colinară dintre Prut-Siret. Inălţimea această pitorească, înconjurată de pădurĭ şi stîncĭ, este loc de excursiune al Cernăuţenilor, maĭ ales că are şi o ruină, rămasă pe urma castelului zidit acolo de regele polon Casimir cel Mare (1349).

Ceciulivca-Chicera (Czeczuliwka-Kyezera), *tîrlă*, pendinte com. rur. Chiseliţenĭ, distr. Vijniţa.

Are 2 case şi 5 locuitorĭ.

Ceciulivschi Grunĭ (Czeczuliwski Gruń), *cătun*, pendinte de com. rur. Chiseliţeniĭ, distr. Vijniţa.

Are 14 case şi 60 locuitorĭ.

Ceclan Domalinschi (Czeklan Domalenski), *deal*, 491 m., lîngă com. Hliniţa, distr. Storojineţ; ţine de reg. deluroasă dintre Prut şi Ceremuş.

Ceca (Czecha), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Chiseleŭ, distr. Coţman.

Cerehăŭ, *deal*, 517 m. alt., distr. Suceava, între Mereţeĭ şi Dragomirna.

Ceremuşul, *rîŭ*, afluent pe dr. Prutuluĭ; formează hotarul între Galiţia şi Bucovina. Se naşte din împreunarea pîraielor Sărata şi Părcălab, din care cel d'întîiŭ îşĭ are izvoarele sale între culmile Stara Vipcina şi Zupania, iar al doilea izvorăşte dintre coamele şiruluĭ muntos Crecela din Transilvania. Până la împreunarea sa cu Ceremuşul Negru, care vine din Galiţia, acest riŭ poartă numele special de Ceremuşul Alb şi arată dela început toate caracterele unuĭ pîr. de munte torenţial. Incepînd dela o înălţime absolută de 947 m. el totuşĭ ia îndată forma unuĭ riŭ adevărat, maĭ ales dela împreunarea sa cu afl. Ialovicioara. Din acest loc Ceremuşul se îndreaptă spre N. descrie curbe variate şi ia cursul săŭ pe la partea de V. a munteluĭ Maximeţ. Dela Iabloniţa şi până la Stepne, Ceremuşul curge apoĭ în direcţie de N.-E. şi, formînd un mic arc, se împreună cu Ceremuşul Negru lîngă localit. Usţierichĭ (Uscieryky) Gura Rîuluĭ. De aci şi până la Uscie-Putila rîurile împreunate, luînd de acuma înainte numele comun de Ceremuş, se îndreaptă la început spre E. şi apoĭ iar în direcţie de N. până lat tîrguleţul Vijniţa, făcînd curbe tot maĭ marĭ, de unde curge apoĭ prin întinsa vale a Ceremuşuluĭ, întîiŭ în direcţie de N.-E., pe urmă croindu-şĭ sub formă de arc mare calea spre vărsarea sa în Prut. Inainte de vărsare, cam între comunile Ispas şi Bănila rusească, Ceremuşul începe a se ramifica în albiĭ numeroase şi, udînd tîrguleţul Văşcauţĭ, se împreună cu Prutul în apropierea localit. Nepolocăuţ. Ceremuşul parcurge dela obîrşia sa şi până la punctul de vărsare o distanţă de 136 km., avînd în regiunea muntoasă o pantă medie de 7,2 m. la km. Apa sa e limpede şi curată, însă foarte rece, din cauza înălţimeĭ regiunilor de unde-şĭ adună izvoarele. El prezintă o putere torenţială uneorĭ sălbatică, care face să-ĭ cadă în cursul săŭ ca victimă arborĭ şi stîncĭ întregĭ. Ramificaţiunile variate ale acestuĭ riu, maĭ ales dela Vijniţa în jos, fac ca valea Ceremuşuluĭ să ia une-orĭ o întindere de aproape 2 km. Pe această din urmă distanţă rîul se şi adînceşte până la 1,50 m. Adîncimea aceasta scade însă pe măsură ce valea Ceremuşuluĭ ia forma de şes regulat, afară de un singur loc, adică la piciorul stînceĭ Sochilschi (Sokilski). Aci rîul, formînd o curmătură subită, valurile sale se isbesc cu multă putere de stîncile munteluĭ indicat, constituind un loc foarte primejdios pentru plute; aci adîncimea apeĭ ajunge chiar la 6 m.

Prin faptul că rîul Ceremuş trece foarte repede din regiunea muntoasă în cea de şes, albia sa în partea de jos prezintă caractere aluviane şi diluviane, iar materialurile stîncoase aduse de sus, neputînd să fie îndepărtate aci de către curent din pricina panteĭ inferioare, constituesc obstacole însemnate, pe care rîul e nevoit a le înconjura, despicîndu-se în cursurĭ laterale.

Această împrejurare face apoĭ ca Ceremuşul să inundeze în timpul topireĭ zăpezilor aproape întreaga vale; maĭ ales însă este expusă acestor inundaţiunĭ regulate regiunea din jurul oraşeluluĭ Vijniţa.

www.digibuc.ro

Dela împreunarea Ceremuşuluĭ Alb cu Ialovicioara, rîul e practicabil pentru plute şi numeroasele stăvilare aşezate la gurile pîraelor ce se varsă în Ceremuşĭ sporesc încă şi maĭ mult eficacitatea acestuĭ fel de transport, foarte important pentru bogatele exploatărĭ de lemnărie, ce se găsesc pe întreaga întindere a acestuĭ rîŭ.

Afluenţiĭ Ceremuşuluĭ ce izvorăsc din terit. Bucovineĭ se găsesc toţĭ pe dr. sa, acest rîŭ formînd precum am zis, hotarul între Galiţia şi Bucovina. Aceştĭ afluenţĭ sunt: Ialovicioara, Lăpuşna, Putila, cu pîraiele Ripien, Staica, Storoneţ şi Dihtineţ pe st. Plosca, Lostun, Putelivca, Porculin şi Bischiu pe dr., Tavarniţa, Smuha, Vijenca, Coritniţa, Berezniţa şi pîr. Hlibicioc.

Ceremuşul-Alb, numele ce-l ia *rîul* Ceremuş (afluent al Prutului) dela izvoarele sale şi până la confluenţa sa cu Ceremuşul Negru, lîngă localit. Usţierichi (v. Ceremuşul).

Cerepcăuţĭ (Czezepkoutz), *com. rur.,* distr. Siret, aşezată pe malul drept al Siretuluĭ şi despărţită de com. Volcineţ prin pîrîul cu acelaşĭ nume.

Suprafaţa 9.36 km²; populaţia 1048 locuitorĭ, rutenĭ; relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Siret-Cerepcăuţ, care se bifurcă dincolo de Siret, o ramură apucînd spre Petriceanca şi alta spre drumul distr. Oprişenĭ-Presccărenĭ (Storojineţ). Are şi o staţie de drum de fer a linieĭ Hliboca - Suceava; un oficiŭ telegrafo-postal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

La 1776 era în posesia mănăstireĭ Slatina.

In această localitate este un vad vechiŭ şi f. mult frecventat peste Siret.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1183 hect. pămînt arabil, 170 hect. finaţurĭ, 13 hect. 50 a. grădinĭ, 241 hect. izlaz, 157 hect. pădure.

Se găsesc 87 caĭ, 517 vite cornute, 115 oĭ, 219 porcĭ şi 34 stupĭ.

Cerepcăuţĭ, *moşie* cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 9.56 km²; populaţia 138 locuitorĭ, rutenĭ gr. cat. şi gr. or., polonĭ, germanĭ şi israeliţĭ.

Coprinde pe lîngă moşia Cerepcăuţĭ şi tîrla Dubrova.

Cereşanca (Czereszenka), *colonie de ţiganĭ,* pendinte de moşia cu adm. part. Berhometele-pe-Siret, distr. Vijniţa.

Are 17 case şi 97 locuitorĭ, precum şi o biserică filială.

Cereşanca (Czereszenka), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Berhomet-pe-Siret, distr. Vijniţa.

Are 2 case şi 16 locuitorĭ.

Cereşec (Czereszczek), *deal,* 480 m., ţine de reg. deluroasă dintre Prut şi Ceremuş.

Cereşniul (Czereszniw), *cătun,* pendinte de satul de reşedinţă Răstoace, com. rur. Răstoace, distr. Vijniţa.

Are 11 case şi 56 locuitorĭ. rutenĭ gr. or.

Cereteĭ, *moşie şi tîrlă,* ţinînd moşia Sf. Ilie, pendinte de moşia cu adm. spec. Sf. Ilie, distr. Suceava.

Cereteĭ, *fermă,* pendinte de com. rur. Sf. Ilie, distr. Storojineţ.

Are 2 case şi 16 locuitorĭ.

Cernauca (Czernawka), *com. rur.,* distr. Cernăuţ, aşezată pe pîrîul Moscov (Moszkow), afluent al pîrîuluĭ Soviţa, într'un loc f. pitoresc.

Suprafaţa 40.54 km.²; populaţia 2013 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or,

Este străbătută de drumul principal Noua Suliţă-Dobronouţ şi legată printr'un drum cu Toporăuţ.

Are o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf Arh. Mihail şi Gavril".

La 1776, aparţinea boeruluĭ Mateĭ Hurmuzache.

În această localitate se află un isvor, în a căruĭ apă, după cum se spune, s'a găsit o icoană de lemn cu chipul Sf. Gheorghe pe ea, icoană ce se vede astăzĭ în biserica comuneĭ.

Apa acestuĭ isvor este considerată de popor ca făcătoare de minunĭ şi de aceia, odată pe an, se face aci pelerinagiu, pentru care scop s'a construit şi o capelă.

Aci se află şi vestita casă boierească a familieĭ Hurmuzaki, avînd un parc prea frumos şi bogat. In această localitate aŭ fost primiţĭ, adăpostiţĭ şi ospătaţĭ anĭ întregĭ, patrioţiĭ românĭ, refugiaţĭ din ţările romîneştĭ cu ocazia evenimentelor dela 1848.

După tradiţie, numele comuneĭ provine dela o fată f. frumoasă, numită Marinca Cernauca, care, în timpul uneĭ invaziunĭ turceştĭ, în urma je fuiriĭ şi destrugeriĭ satuluĭ, ar fi pribegit prin pădurĭ.

www.digibuc.ro

Populația se ocupă cu agricultura și maĭ ales cu creșterea de vite și cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 1.644 hect. pămînt arabil, 256 hect. fînațurĭ, 64 hect. grădinĭ, 104 hect. izlaz, 2860 hect. pădure și 30 hect. bălțĭ și heleștee.

Se găsesc 84 caĭ, 596 vite marĭ, 371 porcĭ.

Cernauca, *moșie,* cu adm. part., district. Cernăuțĭ.

Suprafața 34.85 km.²; populația 274 locuitorĭ, israelițĭ, polonĭ, rutenĭ și romînĭ; ruteniĭ sunt mare parte gr. cat. venițĭ din Galiția.

Coprinde pe lîngă moșia Cernauca, și tîrlele Berdo, Berezivca și Cociuba.

Cernăuțĭ, *district rural-politic,* compus din ocolurile judecătoreștĭ Cernăuți și Sadagura. Se mărginește la E. cu regatul Romîniei, la N. cu districtul Cosman, la V. și S.-V. cu districtul Storojineț și la S.-E. cu districtul Siret. Are o suprafață de 1130,85 kilom. patrațĭ și 110,000 de locuitorĭ.

Acest district, așezat în partea sa mare pe valea Prutuluĭ, are pe lîngă regiunea de șes și partea sa deluroasă, și anume în direcțiunea de S. unde o domineazā ca înălțime culminantă muntele Cecina (Țățina) (559 m.). Terenul pe ambele părțĭ proxime ale malulul este nisipos, în unele regiunĭ mlăștinos și foarte expus la inundărĭ. Agricultura în aceste locurĭ are decĭ mult de suferit, regiunea fiind puțin productivă. In apropierea Cernăuțuluĭ întinderĭ destul de marĭ din aceste terenurĭ băltoase sunt utilizate la cultura hămeiuluĭ. In locurile maĭ depărtate de apa Prutuluı terenurile sunt din contră foarte fertile și fiind presărate cu dumbrăvĭ umbratice și accidentarı de sol, se potrivesc admirabil și pentru prăsila vitelor.

Populațiunea district. Cernăuți este pe jumătate romînească, pe jumătate ruteană. De remarcat este că populațiunea romînească din stînga Prutuluı (Boian, Mahala, Buda, Ostrița) reprezintă elementul romînesc cel maĭ rezistent din cîte are poate țara, acești locuitorĭ fiind expușĭ și lăsațĭ chiar în voia influențelor celor maĭ puternice slavizatoare. Aceste totuși nu aŭ fost în stare să știrbească nimic din caracterul lor de Moldovenĭ vechĭ, pe cînd alte regiunĭ mult maĭ puțin expuse vecinătățiĭ slave, (d. ex. Cuciur Mare), fac progrese înspăimîntătoare în ce privește lepădarea lor de neam. Lucrul nu se explică decît prin faptul că în cazul din urmă avem a face cu centre de populație adusă din regiunĭ slave, cari deși romanizate pănă la un grad, revin acum la matca slavă, pe cînd Moldoveniĭ baștinașĭ, cu toată vecinătatea slavă, rezistă prin forța lor de neam romînesc curat. Aceste localitățĭ cu slavĭ introdușĭ în coloniĭ compacte nu formează din nefericire numaĭ puncte izolate ci se pot urmări de la menționata comună (Cuciur Mare) sub forma de fășie distinctă, ce se întinde în inima romînească a Bucovineĭ, de la N. la S. cuprinzînd regiunea de jos a districtuluĭ Cernăuțĭ cu o parte a district. Siret și Suceava cu comunele: Hliboca, Camenca, Cerepcăuțĭ, Volcineț, Bălcăuț, Mileșăuț, Hatna. Cumcă petecele slave aflătoare în Moldova de sus, d. ex. lîngă Vereștĭ, Hușĭ, etc., sunt o continuitate a acesteĭ regiunĭ presărată cu populație ruteană, nu încape nicĭ o îndoială.

Districtul Cernăuțuluĭ este traversat deacurmezișul de rîul Prutuluĭ care, deși navigabil numaĭ pentru plute, aduce folos mare populațiuneĭ, ce își agonisește în lipsa'uneĭ agriculturĭ maı productive pîinea zilnică cu plutăritul, cu pescuitul și cu multele morĭ plutitoare ce se găsesc pe ambele malurĭ ale rîuluĭ,

Căile de comunicație, în acest district, sunt reprezentate prin drumul principal carpatin ce vine de la Sniatin și se întîlnește în punctul Mamaieștĭ cu șoseaua mare (Franzens-Strasse), care din urmă duce spre Cernăuțĭ. Alte drumurĭ districtuale nu maı puțin bune duc de la Cernăuțĭ la Storojineț, la Sadagura, la Țurenĭ, la Voloca, etc. Linia ferată principală Lemberg-Cernăuțĭ-Iașĭ intră în district pe la Nepolocauț, de unde se desprinde o linie locală spre Vijnița; alta se bifurcă în stația Lujenĭ, ducînd spre Coțman, iar a treia se desface chiar din Cernăuțĭ, legînd capitala Bucovineĭ cu localitatea Noua Suliță, unde atinge apoĭ linia rusească, care se continuă în Basarabia.

Ca istoric districtul Cernăuțĭ prezintă multe puncte interesante prin amintirile din războaiele Moldovenilor cu Poloniĭ (V. Cernauțĭ, oraș) și cîteva locurĭ, în carĭ se găsesc monede din vremurĭ și maĭ vechĭ (Chicera), vorbesc destul de lămurit despre aceste evenimente. Lîngă comuna Ciahor se află vestita pădure a

www.digibuc.ro

Cosminuluĭ, iar în apropierea comunelor Şerăuţiĭ de Sus şi de Jos se află mult discutatele întăriturĭ vechĭ, porcclite şi astăzĭ de popor cu numele de Şanţurĭ.

Dtrictul prezintă următoarea proprietate: 25,344 hect. patr. pămînt arabil, 4630 hect. fînețurĭ, 809 hect. grădinĭ, 3800 hect. imaşurĭ, 8957 hect. pădurĭ, 138 hect. bălţĭ şi heleşteie. Animale domestice numără 6603 caĭ, 27,159 vite cornute, 14,064 oĭ, 15,264 porcĭ. Are şi 3456 stupĭ de albinĭ.

Cernăuţĭ (Czernowitz), *oraş*, reşedinţa ducatuluĭ Bucovina, aşezată pe coama colinară din dreapta rîuluĭ Prut, de care raza oraşuluĭ nu se desparte decît printr'un pod mare de piatră şi altul de fer, aşezate unul lîngă altul, tot atît de maestru ca construcţie şi care serveşte căiĭ ferate. Oraşul Cernăuţĭ formînd ca municipalitate un district a parte, cu titlul de magistrat şi cu o organizaţie de prefectură (căpitănat) specială, este situat între 48 grade 17 m. latitudine de N. şi 40 grade, 36 m. longitud. de O. (după merid. de la Fèrro) şi se mărgineşte la O. cu hotarul comuneĭ rur. Ostriţa, la V. cu înălţimile Spasca, la N. cu rîul Prut şi la S. cu comunele rur. Ciahor, Corovia, Ciucur Mare şi Mihalcea. Punctul cel maĭ ridicat din centru ajunge înălţimea de 255 m., iar punctul de culminaţiune in împrejurime îl formează vîrful munteluĭ Cocina (cuvîntul se pronunţă de fapt Ţeţina, saŭ Ţăţina), ce constitue în acelaşĭ timp şi despărţitoarea între apele Prutuluĭ şi ale Siretuluĭ. O tradiţie veche pretinde că Cernăuţul s'ar fi aflat înainte pe malul stîng al Prutuluĭ şi abia sub domnia luĭ Vasile Lupu tîrgul s'ar fi mutat, în urma unor marĭ revărsărĭ de apă, pe partea dreaptă, întregindu-se prin teritoriĭ luate din hotarele satuluĭ învecinat Mihalcea.

Oraşul Cernăuţĭ prezintă împreună cu mahalalele sale Horocea, Caliceanca, Clocucica, Mănăsterişte şi Roşi o suprafaţă de 51,65 km. patr. cu 5060 de case şi are după ultimul recensămînt 59,171 de locuitorĭ. Aceştia se împart după naţionalităţĭ în 9624 de Romînĭ, peste 10,000 Rutenĭ, 7500 Polonĭ, numeroşĭ Slovacĭ şi Boemĭ; restul locuitorilor vorbesc limba germană. După confesiune aceştĭ locuitorĭ se împart în 22,000 de catolicĭ, 15,500 greco-orientalĭ, 17,350 israeliţĭ, iar restul greco-catolicĭ şi protestanţĭ. In momentul de faţă întreaga populaţiune a oraşuluĭ împreună cu garnizoana, trece deja peste 60,000 de locuitorĭ.

Căile de comunicaţie, prin carĭ oraşul Cernăuţĭ este legat pe deoparte cu celelalte localităţĭ provinciale, pe de altă parte cu Rusia şi Romînia, sunt: Linia ferată principală ce duce în două direcţiunĭ, la Lemberg şi la Iaşĭ, şi linia ferată locală Cernăuţĭ-Noua-Suliţă. Oraşul are două gărĭ şi anume: una principală pentru mărfurĭ şi persoane în partea veche a oraşuluĭ dinspre rîul Prutuluĭ, şi o altă gară secundară, la Volksgarten, (grădină publică). Apoĭ se înnodează la Cernăuţĭ în chip radial diferite drumurĭ principale, dintre carĭ două servesc pentru comunicaţiunea cu Galiţia, iar cîte unul pentru contactul cu Rusia şi cu Romînia.

Ca centru administrativ Cernăuţul e sediul autorităţilor superioare ale ţăriĭ. Aci rezidează guvernorul (preşedintele ţăriĭ) în palatul aşa numit prezidenţial; aci e tribunalul ţăriĭ cu camera de notariat şi judecătoria specială a oraşuluĭ Cernăuţĭ; apoĭ direcţiunea de finance, cu procuratura sa, cu casieria centrală şi cu inspectoratul financiar; direcţiunea fonduluĭ religionar gr. or., direcţiunea poştelor, telegrafelor şi telefoanelor, secţia de exploatare a căilor ferate din Bucovina şi autoritatea militară superioară, care cuprinde în sine comandamentul uneĭ brigade de infanterie, uneĭ brigade de miliţie, depozitele de recrutare pentru aceste, un regiment de inf., unul de husarĭ, unul de miliţiĭ şi comandamentul jandarmerieĭ ducatuluĭ.

Cernăuţul este şi centrul unuĭ ocol judecătoresc, formînd cu ocolul Sadagureĭ districtul Cernăuţĭ.

La Cernăuţĭ e reşedinţa arhiepiscopuluĭ şi Mitropolituluĭ greco-oriental şi a consistoriuluĭ săŭ, precum şi sediul unuĭ dehant romano-catolic cu parohia sa, sediul unuĭ dehant greco-catolic, în fine sediul uneĭ parohiĭ armene catolice, uneia evangelice de conf. augsburgică şi a cîte uneĭ comunităţĭ israelite vechĭ şi noĭ.

Din instituţiunĭ şcolare, Cernăuţul posedă o universitate, care are o facultate filosofică cu secţiunĭ de litere şi ştiinţe, o facultate de drept şi una teologică cu internat pentru trebuinţa excluzivă a cleruluĭ gr. or. din ţară.

Are apoi un liceŭ şi un gimnaziu, care în aniĭ din urmă a fost înzestrat cu clase paralele romîne şi rutene, o şcoală reală

www.digibuc.ro

întreţinută cu cheltuiala fondului religionar gr. or., o şcoală de meserii, o şcoală de învăţătorĭ şi una de învăţătoare, o şcoală agronomică, un conservator de muzică şi maĭ multe şcoale poporale de diferite grade pentru băieţĭ şi fete.

La Cernăuţĭ rezidează un consul al Romîniei şi un consul imperial rus, precum şi numeroşĭ reprezentanţĭ de case de afacerĭ străine.

Populaţiunea se ocupă cu industria şi comerţul, avînd contact viu cu Romînia şi Rusia. Locuitoriĭ mahalalelor se ocupă însă şi cu agricultura, grădinăria şi ceĭ din mahalaua Ruşi maĭ practică şi meseria de zidarĭ, ducîndu-se la cîştig peste hotar.

Camera de comerţ a Bucovineĭ şi numeroasele institute de credit aŭ făcut ca Cernăuţul să se dezvolte foarte mult, maĭ ales de la aşa numitul războiŭ vamal cu Romînia, făcând ca tot profitul ce'l avea înainte Moldova de sus din exportul cu vite şi materiĭ brute să fie localizat în Bucovina, profit de care aŭ parte aproape exclusiv numaĭ comercianţiĭ şi speculatoriĭ evreĭ.

Intre societăţile existente la Cernăuţĭ, ocupă un loc de samă societatea pentru cultura şi literatura romînă, ce'şĭ are palatul săŭ naţional, în care sunt unite instituţiunile izvorîte din donaţiunĭ şi colecte ocazionale. Notăm internatul de băieţĭ şi cel de fete de naţionalitate romînă, carĭ prosperează foarte mult.

Clădirea cea maĭ monumentală din Cernăuţĭ este măreţul palat al reşedinţeĭ metropolitane gr. or. ce se ridică pe colina Dominic şi cuprinde pe lîngă locuinţa mitropolituluĭ, 2 capele somptuoase, consistoriul gr. or., birourile consistoriuluĭ, şi facultatea teologică cu internatul eĭ.

Afară de aceste două capele oraşul maĭ are catedrala gr. or. cu hramul „Pog. Sf. Duh" aşezată la centrul municipiuluĭ, apoĭ biserica Sf. Paraschiva, biserica Sf. Niculae şi alte două capele, din carĭ una la penitenciarul cel mare, iar alta la cimitirul ortodox, unde se găseşte şi măreaţa criptă pentru pristăvirea mitropoliţilor Bucovineĭ. Confesiunile celelalte îşĭ au la Cernăuţĭ de asemenea templele lor, între carĭ este maĭ remarcabilă biserica mare a Iezuiţilor şi cea armeano-catolică.

Ca clădirĭ maĭ însemnate şi în acelaşĭ timp stabilimente industriale figurează uzina conductelor de apă şi cea electrică, cîteva morĭ de abur, o fabrică mare de scîndurĭ, o fabrică de teracotă, una de clopote, una de uleiurĭ vegetale, ş. a.

La depărtare de 7 km. se găseşte dealul Cecina (559 m) (Ţăţina), pe vîrful căruia se văd încă şi astăzĭ ruinele unuĭ castel, construit pe la 1349 de către regele Polonieĭ Cazimir cel Mare. Se pare însă că chiar înainte de această epocă a existat pe aceiaşĭ culme un castel încă de pe vremea domnieĭ Geţilor în aceste părţĭ. Un paloş găsit maĭ jos de ruinele de astăzĭ confirmă în cît-va supoziţia aceasta.

Inceputurile localităţiĭ Cernăuţĭ sunt a se căuta în numele Ciorne (Negru) sau poate în numele personal Cernea, care va fi aparţinut fondatoruluĭ primuluĭ salaş de prin aceste locurĭ, explicabil dealtmintrelea foarte bine prin vadul Prutuluĭ foarte frecventat, ce se afla acĭ în timpul războaielor cu Poloniĭ. Despre acest vad se vorbeşte deja în anul 1497 şi este maĭ mult ca sigur că pe acĭ ducea drumul principal din oraşele învecinate polone către centrele moldoveneştĭ de pe atuncĭ, Siret şi Suceava. De altfel avem şi urme de coloniĭ maĭ vechĭ ce aŭ existat în aceste locurĭ, precum se vede din colanele de argint şi brăţarele de aur în formă de spirală carĭ au fost găsite la 1845, cu ocazia săpăturilor făcute pe dealul episcopieĭ, nu departe de reşedinţa mitropolitană.

Intr'un hrizov a luĭ Alexandru cel Bun, din anul 1407, găsim Cernăuţul amintit ca punct vamal între Moldova şi Polonia Cîţiva anĭ maĭ pe urmă (1411) amanetează însă, cum ştim din istorie, regele polon Vladislav întreaga Pocuţie cu oraşele Kolemea şi Sniatin domnuluĭ Moldoveĭ pentru suma de 1000 ruble, lucru care a avut ca urmare ridicarea Cernăuţuluĭ la centru de ţinut întreg. Odată cu epoca de prosperare a Cernăuţuluĭ încep însă şi suferinţele sale, maĭ ales în timpul războaielor între Moldovenĭ şi Polonĭ. La 1509, 1531 şi 1537 Cernăuţul cade pradă devastăriĭ, la 1740 e jefuit de cazacĭ, iar la 1709 a avut cumplit a suferi din partea Suezilor luĭ Carol XII, ce iernase acolo.

Organizaţia municipală a oraşuluĭ Cernăuţĭ a fost în vremurĭ croită după calapodul german, întocmaĭ ca şi celelalte orăşele Siret şi Suceava, ceeace dovedeşte o invazie de coloniştĭ Germanĭ, probabil dintre ceĭ veniţĭ maĭ înainte în Transilvania. Dintr'un document dela anul 1599, în care se vorbeşte

www.digibuc.ro

despre starea Cernăuțuluĭ, vedem că pe lîngă starostele ținutuluĭ Cernăuțĭ, orașul maĭ avea soituzul săŭ cu 12 pîrgarĭ și poseda pecete muncipală. Starostele Stroescu zidește la 1748 biserica Sf Nicolae, care există și acuma.

Mahalalele Cernăuțuluĭ Horecea, Calicianca, Mănăsteriștea, Roși și Clocucica (v. fiecare în parte) au început a se dezvolta ca fracțiunĭ comunale autonome cu parohiĭ separate abia după ocuparea Bucovineĭ de către Austria.

Față cu datele de statistică cele maĭ recente comuna orășenească a Cernăuțuluĭ posede ca avere proprie 818 hect. pămînt arabil, 38 h. fînațurĭ, 232.47 hect. grădinĭ, 71 hect. viĭ, 108 hect. imașurĭ, 1 hect, și jumătate pădure și 4 hect. cu 23 a. bălțĭ cu heleșteie. Animalele domestice în oraș eraŭ: 658 caĭ, 653 vite cornute, 24 oĭ, 1088 porcĭ. Loc. posedă și 140 stupĭ de albine.

Cerneția, *culme* ce ține de spinarea carpatică Kruhla (v. Carp. Bucovineĭ VIII) și prezintă o înălțime de 878 m.

Cerveniĭ Horb (Czerweny Horb), *deal*, 504 m., ține de șirul colinar Berdo-Horodisce, distr. Coțman și se găsește pe hotarul dintre Bucovina și Rusia.

Cetățelul, *mic afluent*, pe st. Moldoveĭ, izvorăște de sub poalele Runcul-Arinișuluĭ și, după ce ocolește culmele Dealul Mare și Dealul Marta, se varsă în Moldova, lîngă com. Bucșoaia, distr. Cîmpulung, în dreptul guriĭ Suhăĭ, care vine din dr.

Chicera (Kiczera), *com. rur.*, distr. Cernăuțĭ, așezată în grupe împrăștiate pe partea dr. a pîrîuluĭ Derehluĭ, lîngă hotărul cu distr. Siret.

Suprafața 8.98 km.²; populația 592 locuitorĭ, exclusiv rutenĭ gr. or. și numaĭ cîțĭ va gr. cat.

Este străbătută de linia ferată Cernăuțĭ - Hliboca și în apropiere de drumul distr. Cuciur Mare - Tărășenĭ (Siret), care o pune în comunicație cu drumurile principale.

Ține de școala și biserica din Hliboca (Siret).

Această comună datează numaĭ de 2 secole. Ea a fost întemeiată, pe un teritoriŭ acoperit cu pădurĭ de fag, ce ținea de com. Mihucenĭ, de către o colonie de țiganĭ în unire cu dezertorĭ și nesupușĭ la legea recrutăreĭ din Rusia. La aceștia s'aŭ adăogat maĭ tîrziŭ emigrațĭ din Bolehow (Galiția).

In această localitate s'aŭ găsit de maĭ multe orĭ arme și monede vechĭ.

Numele provine de la punctul cel maĭ înalt al acestuĭ teritoriŭ, numit pe rutenește Keczera = (vîrf de munte).

Populația se ocupă cu agricultura și maĭ ales cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 481 hect. pămînt arabil, 74 hect. fînațurĭ, 13 hect. grădinĭ, 141 hect. izlaz, 159 hect. pădure și o jum. hect. heleștee.

Se găsesc 31 caĭ, 147 vite marĭ, 19 oĭ și 99 porcĭ.

Chicera, *moșie*, cu adm. part., distr. Cernăuțĭ.

Suprafața 5.32 km.²; populația 62 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul israelițĭ și polonĭ.

Chicera, *tîrlă*, pendinte de moșia cu adm. part. Hliboca, distr. Siret.

Chicera, *munte*, 707 m. ce ține de spinarea carpatină Kruhla (v. Carp. Bucovineĭ VIII) și se găsește lîngă local. Lăpușna, distr. Vijnița.

Chicera, *poiană*, distr. Cîmpulung, 106 m. înălțime între muntele Muncelul Mic la E. și Valea Cheilor la V.

Chicerca (Kyczerka), *tîrlă*, pendinte de Dihtinețĭ, satul de reședință al com. rur. cu acelaș nume, distr. Vijnița.

Chicerca (Kyczerka), *cătun*, pendinte de satul Greblena, atenență a com. rur. Dihtinețĭ, distr. Vijnița.

Are 131 locuitorĭ.

Chilia, *cătun*, pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Are 156 locuitorĭ, rom., gr. or.

Chilișenĭ saŭ **Știrbeț**, *sat*, distr. Suceava, așezat pe malul dr. al Suceveĭ, în colțul de E. al distr., spre hotarul cu Romînia.

Suprafața 0,89 km.²; populația 252 locuitorĭ, romînĭ; religie gr. or.

Este unit cu Suceava prin drumul distr. ce trece prin Uideștĭ, Rușii-Mînăstioara și Bosancea.

Are o școală poporală cu o clasă și o biserică filială cu hramul „Adorm. M. D"., atenență a parohieĭ din Uideștĭ.

La 1776, era proprietatea Mazileĭ Alexandra Știrbecioaia, după care s'a numit satul și Știrbeț.

Populația se ocupă cu agricultura, cu creșterea de vite și puțin cu cultura vieĭ.

Posedă 87 hect. pămînt arabil, 17 hect. fînațurĭ, 12 hect.

www.digibuc.ro

grădinī cu viī, 1/ hectare islaz.

Are 6 caī, 97 vite cornute, 157 porcī, 11 stupī.

Chilişenī, *moşie*, cu adm. spec. distr. Suceava.

Suprafaţa 0.90 km.²; populaţia, 10 locuitorī, dintre carī 5 vorbesc l. rom., 2 l. germană, 1 l. ruteană şi 2 alte limbī; de relig. rom. cat. sunt 6, iar de cea gr. or. 4. Are numaī 2 case.

La 1776, forma o singură moşie şi sat cu Chilişenī, com., fiind în stăpînirea mazileī Alexandra Ştirbecioaia.

Chindeştī saū **Cîndeştī,** *com. rur.*, distr. Siret, aşezată maī jos de com. Rogojeştī, pe malul stîng al Siretuluī, în valea formată de el şi de pîrîul Molniţa, la hotarul cu Romînia.

Suprafaţa 4.11 km.²; populaţia 676 locuitorī ruteni; religie gr. or.

Este punctul final al drumuluī distr. ce vine de la Sinăuţiī-de-Jos; ţine de şcoala şi biserica din Rogojeştī.

La 1776 era un teritoriū, pe care s'aū aşezat, probabil 2 anī în urmă, o colonie de emigraţī. La 1780, a fost unită cu Gura Molniţeī şi cu Rogojeştī. La 1784, numaī cu Gura Molniţeī.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 234 hect. pămînt arabil, 61 hect. fînaţurī, 25 hect. grădinī, 83 hect. islaz, 20 hect. pădure.

Se găsesc 31 caī, 230 vite cornute, 133 oī, 140 porcī; 14 stupī.

Chindeştī (Cîndeştī), *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 0.78 km.²; populaţia 8 locuitorī, dintre carī 7 israeliţī.

Chiseleu (Kisseleū), *com. rur.*, distr. Coţman, aşczată în masa compactă, la N. de cele 4 lacurī de S., din care îşī ia naştere pîrîul Soviţa şi lipită de com. Borăuţī.

Suprafaţa 11.29 km.²; populaţia 2117 locuitorī, rutenī, gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluī cu 2101 locuitorī şi cătunul Douheī Coneţ (Dowhyj Konec).

Prin drumurile comunale precum şi cu drumul princip. este legat cu localităţile vecine Cernăuţī - Zaleszczyck - Horodenka (Galiţia).

Ţine de şcoala populară din Borăuţī; are o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae“.

La 1776, era în poseeia boeruluī Enache Doni.

Aci s'a găsit în 1865 o secure de piatră, fără coadă, cu ascuţişul poleit, probabil din epoca aşa numită transitorie, precum şi o agrafă mare de bronz şi o brăţară de sticlă.

Populaţia se ocupă, în mare parte, cu agricultura, cu grădinăria şi cu pescuitul.

Comuna posedă 1850 hect. pămînt arabil, 46 hect. fînaţurī, 117 hect. grădinī, 153 hect. izlaz, 41 hect. pădure şi 34 hect. bălţī şi heleştee.

Se găsesc 262 caī, 463 vite cornute, 966 oī, 339 porcī şi 82 stupī.

Chiseleu, *moşie*, cu adm. part. distr. Coţman.

Suprafaţa 11.88 km.²; populaţia 143 locuitorī, rutenī, israeliţī şi puţinī polonī; rutenīī sunt gr. cat. în mare parte, ceilalţī gr. or. şi rom. cat.

Coprinde pe lîngă moşia Chiseleū şi tîrlele: Ccha (Czecha), Haideica (Haydeyka) şi Metniţa (Metnyca) (v. fiecare).

Chiseliţenī (Kisselitze), *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşczată pe rîul Putila, puţin maī sus de Storoneţ-Putila, între Dihtinei la N. şi Torachi la S.

Suprafaţa 27.98 km.²; populaţia 777 locuitorī, rutenī; relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Chiseliţenī, care, împreună cu tîrla Vecliv, numără 184 locuitorī, şi 2) din cătunele: Bachiv (Bakiw), Baschiv (Biskiw), Ceculivca Chicera (Czeczuliwka Kyczera), Cecinlivschi Grunī (Czeczuliwski Gruń), Dihtineţ, Liscovăţ, Mistecīco (Misteczko), Mocerchi (Moczerky), Moisivca (Mojsiwka), Plosca, Socole, Plosca nad Hainarivschim Potocom (v. fiecare).

Este străbătută de drumul districtual Vijniţa-Storoneţ-Putila; are o şcoală populară cu două clase şi o biserică parohială cu hramul „Pogorîrea sf. Duh.“ La 1776, era cătun.

Populaţia, formată din Huţanī, se ocupă cu prăsila de vite, cu stînăria şi cu exploatarea de pădurī.

Comuna posedă 120 hect. pămînt arabil, 747 hect. fînaţurī, 9 hect. grădinī, 514 hect. izlaz, 9 hect. poenī, 1333 hect. pădurī.

Se găsesc 87 caī, 574 vite marī cornute, 1000 oī, 240 porcī şi 45 stupī.

Chisia, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Ceahor, distr. Cernăuţī.

Are 3 case şi 13 locuitorī.

Chitca, *trecatoare* peste lanţul muntos al Lucineī (v. Carpaţiī Bcovineī I.) străbătută de un drumuleţ de vară şi care e în-

semnată pentru priveliştea pitorească ce se oferă de înălţimea plaiuluĭ acesteĭ trecătorĭ maĭ ales spre partea munţilor Jenăuluĭ.

Ciahor (Czahor), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată, în masă compactă, pe stînga pîrîuluĭ Derehluĭ, afluente al Prutuluĭ, între com. Corovia şi Molovia.

Suprafaţa 14.28 km.²; populaţia 2070 locuitorĭ, rutenĭ şi romînĭ; relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă cu acelaş nume, care împreună cu tîrla Rutca, numără 1988 locuitorĭ; 2) din tîrlele: Chisia (Kisia), Cutie, Selcstie şi Văduvarĭ (Woduwaria) (v. fiecare).

Este străbătută de un drum distr. care o leagă pe de o parte cu com. Mologhia, iar pe de alta cu drumul princip. Cernăuţĭ-Siret şi de linia ferată princip Cernăuţĭ-Iţcanĭ.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru".

La 1776 erà în posesia mînăstireĭ Putna. La 1774 a fost unită cu Mologhia.

Este întemeiată pe teritoriul istoric numit „Cozminul„ (v. Cozminul).

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1122 hect. pămînt arabil, 47 hect. fînaţurĭ, 19 hect. grădinĭ, 167 hect. izlaz, 7 hect, pădure.

Se găsesc 106 caĭ, 671 vite marĭ, 249 oĭ şi 371 porcĭ.

Ciarnipotoc (Czarny Potok, pe rom. *pîrîul negru*), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, la confluenţa luĭ cu pîrîul Biali, aproape de com. Onut, precum şi de hotarul ţăreĭ spre Basarabia.

Suprafaţa 9.04 km.²; populaţia 1323 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Na Horb.

Prin drumurĭ de ţară comunică cu comunele Onut şi Samuşin, precum şi cu drumul principal Cernăuţĭ-Uscie-Biskupie (Galiţia); este străbătută de noul drum distr. Dobronăuţ-Onut.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail".

Această comună este menţionată pentru prima oară într'un hrisov din anul 1433 sub numele de „Pîrîul Negru". La 1776 aparţinea Mareluĭ Paharnic Iordache Păşcanu.

După tradiţiune aci ar fi fost odată o comunitate de străinĭ carĭ îşĭ aveaŭ capela lor; aceasta a fost dărîmată de Tătarĭ, în timpul invaziunilor lor.

In apropierea localităţeĭ, la 2 km. spre S., în cursul pîrîuluĭ, se află o cascadă cu o înălţime de 2 m.

Populaţia se ocupă de preferinţă cu agricultura.

Comuna posedă 1006 hect. pămînt arabil, 22 hect. fînaţurĭ, 7 hect. 50 a. grădinĭ, 85 hect. izlaz, 10 hect. pădure.

Se găsesc 69 caĭ, 211 vite marĭ cornute, 429 oĭ, 240 porcĭ şi 68 stupĭ.

Ciarnipotoc (Czarny Potok), *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 2.62 km.²; populaţia 32 locuitorĭ, în majoritate israeliţĭ, restul polonĭ şi rutenĭ.

Ciarnipotoc (Gzarny-Potok-Pîrîul Negru). *pîrîŭ* afl. al Nistruluĭ, izvoraşte de sub dealul Turlivschi, străbate locurile de la Pohorlăuţĭ şi primind pe dr. afluentul Bialipotoc (Pîrîul Alb) ce vine de sub dealul Berda, se varsă în Nistru lîngă com. Onut, distr. Coţman formînd de la com. Ciarnipotoc şi până la vărsarea sa în Nistru hotarul între Bucovina şi Rusia.

Ciartoria (Czartoria), *com. rur.*, aşezată în partea de N.-E. a districtuluĭ Storojineţ, pe ţărmul drept al Ceremuşuluĭ.

Suprafaţa 4.84 km.²; populaţia 710 locuitorĭ, aproape toţĭ rutenĭ; religia gr. or.

Este tăiată de drumul distr. Zeleneŭ - Văşcăuţ; staţie de drum de fer a linieĭ Nepolocăuţ-Vijniţa; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D."

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 463 hect. pămînt arabil, 39 hect. fînaţurĭ, 4 hect. grădinĭ, 117 hect. izlaz, 100 ha. pădure.

Se găsesc 40 caĭ, 192 vite marĭ cornute, 20 de oĭ, 50 de porcĭ şi 26 stupĭ.

Ciartoria (Czartoria), *moşie*, cu adm. spec., distr. Storojineţ. Suprafaţa 3.74 km.²; populaţia 33 locuitorĭ, în majoritate israeliţĭ, restul rutenĭ, romînĭ puţinĭ.

Cibăul, *pîrîŭ*. afluent pe st. Bistriţeĭ, izvoraşte sub muntele Fîntîna-Stanculuĭ, în Transilvania, şi formează de la intrarea sa pe terit. Bucovineĭ (nu departe de muntele Stara-Opcina), şi până la împreunare cu Bistriţa (în apropierea com. Cîrlibaba, distr. Cîmpu-Lung) hotarul spre Transilvania.

Acest pîrîŭ are, pe cît se

www.digibuc.ro

pare, legătură cu vre-un gisement geologic aurifer, năsipul săŭ aducînd în adevăr la unele epocĭ micĭ cantitățĭ de aur. Pe malurile Cibăuluĭ se şi afla încă în secolul trecut un rest de colonie de aurarĭ țiganĭ.

Căutarea auruluĭ încetase însă a se practica deja pe timpul venireĭ Austriacilor.

Cibeniĭ, *cătun,* pendinte de satul Storoneț, com. rur. Storoneț-Putila, distr. Vijnița

Are 10 case şi 82 locuitorĭ.

Cigăuşul, *pîrîŭ,* mic afluent pe st. Humoruluĭ, se varsă în Moldova (v. Humora), izvoraşte nu departe de muntele Călugărița şi se varsă în Humor în dreptul mănăstireĭ Humoruluĭ, distr. Gurahumora.

Cimirna, *munte,* 1223 m., ține de lanțul carpatin Cornu-Tom natic (v. Carp. Bucov.) şi se găseşte în apropierea local. Lăpuşna, distr. Vijnița.

Cincăul (Czinkeu), *com. rur.,* distr. Coțman, aşezată în masă compactă, la o depărtare de 3 km. de apa Nistruluĭ.

Suprafața 8.74 km.^{2}; populația 1438 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 1400 locuitorĭ cătunele Horodiştea şi Nahaiarnine (Na Hajarnyne).

Prin drumurĭ de țară comunică cu comuna Vasileŭ, de care este lipită cu comuna Toutry, precum şi cu drumul princip. Cernăuțĭ-Zaleszczyki.

Are un oficiŭ poştal, o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Treime".

La 1776, era în posesia mazililor Ioniță Volcinschi, Manoli Tabora şi Mihalachi Giurgiuvan.

Populația se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1759 hect. pămînt arabil, 13 hect. fînațurĭ, 7 hect. 50 a. grădinĭ, 85 hect. islaz, 6 hect. pădure şi 8 hect. heleştee.

Are 118 caĭ, 136 vite cornute, 425 oĭ, 90 porcĭ şi 75 stupĭ.

Cincăul, *moşie,* cu adm. part., distr. Coțman.

Suprafața 10.63 km.^{2}; populația 139 locuitorĭ, în majoritate israelițĭ, restul rutenĭ gr. or. rom, cat. şi polonĭ.

Ciocanul, *vechiŭ cătun,* pendinte de com. rur. Ruşiĭ-Moldovițeĭ, distr. Cîmpu-Lung.

Ciocanul, *fermă,* pendinte de moşia cu adm. spec. Stupca, distr. Gurahumora.

Are 2 case şi 9 locuitorĭ.

Ciocanul, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Moldovițeĭ, izvoraşte de sub culmea Demacuşeĭ şi după ce maĭ primeşte pîrîiaşul Cremeniştea, se varsă în Moldovița, în fața punctuluĭ aşa numit Şesul Mănăstireĭ.

Ciocăneştĭ, *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată pe rîul Bistrița Aurie la N. de Iacobenĭ.

Suprafața 94.43 km.^{2}; populația 835 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or., precum şi puținĭ germanĭ şi israelițĭ.

Se compune: 1) din satul cu acelaş nume, care împreună cu tîrlele Orata şi Recea are 725 locuitorĭ; şi 2) din cătunele Botuşel, Breaza şi Suhard (v. fie-care).

Se află lîngă drumul princip. Iacobenĭ-Cîrlibaba; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

Aci se aflaŭ odinioară mine de plumb, carĭ azĭ sunt părăsite.

Populația se ocupă cu prăsila de oĭ, cu exploatarea de pădurĭ şi cu plutaritul pe Bistrița Aurie.

Comuna posedă 17 hect. 50 a. loc arabil, 681 hect. fînațurĭ, 2 hect. grădinĭ, 552 hect. islaz, 1154 hect. poenĭ, 6933 hect. pădure.

Se găsesc 74 caĭ, 923 vite marĭ cornute, 1713 oĭ, 181 porcĭ şi 34 stupĭ.

Ciocîlca (Czokielka), *pădure,* pe malul stîng al Siretuluĭ, aproape de com. Şipot, între pîraele Isvorul Mic şi Petrovăț, distr. Vijnița.

Ciocîlca, *spinare muntoasă,* formează una din ramificările de N. ale Carpaților Păduroşĭ (v. Carpațiĭ Bucovineĭ).

Cioflăul, *culme,* intermediară, care leagă Poiana Măruluĭ cu culmile Călugărița şi Obcina Cacica; țin împreună de sistemul muntos Obcina Marc saŭ Arşița (v. Carpațiĭ Bucovineĭ). Are şi un pisc cu acelaş nume (1065 m.)

Cioralecul (Czoralek), *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijnița.

Are 7 case şi 37 locuitorĭ, huțanĭ gr. or.

Ciornişul, *pîrîiaş,* izvoraşte de sub poalele munteluĭ Şurdin şi împreună cu pîraiele: Bursucă-Zubrinița-Izvoraş (Zwaricz) Petrovăț formează începuturile Siretuluĭ Mare.

www.digibuc.ro

Ciornohuze (Czornohuzy), *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe partea dreaptă a riuluĭ Ceremuş, între Vijniţa şi Ispas.

Suprafaţa 33.23 km² împreună cu Bahna, Rivna, Vijenca şi Vijniţa; populaţia 1412 locuitorĭ, rutenĭ relig. gr. or. şi puţinĭ israeliţĭ.

Cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 1396 locuitorĭ şi cătunul Luh (v. Luh, cătun).

Este lipită de drumul distr. Vijniţa-Văşcăuţ, precum şi de linia ferată locală Nepolocăuţ-Vijniţa; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M.-D.“ de care ţine şi Soloneţul-pe-Ceremuş, cîte o parte din Bahna şi din Ispas.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu prăsila de vite.

Se găsesc 24 caĭ, 364 vite cornute, 16 oĭ, 209 porcĭ, 2 stupĭ.

Ciornohuze-Ispas (Czornohuzy-Ispas), *sat,* care, împreună cu satul de reşedinţă Ispas şi cu satul Măidan Ispas, formează com. rur. Ispas, distr. Vijniţa.

Are 394 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or., carĭ ţin de parohia din Ciornohuze.

Ciornohuze-Ispas (Czornohuzy-Ispas), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Ispas, distr. Vijniţa.

Are o singură casă şi 7 locuitorĭ.

Ciornoloziĭ, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Sf. Onufreĭ, distr. Siret.

Ciotina, *cătun,* pendinte de com. rur. Iacobenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 4 case şi 24 locuitorĭ.

Ciotina, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Bistriţeĭ, izvorăşte în apropierea munteluĭ Gura - Pĭeile şi se varsă în ea, după ce primeşte ca mic afluent pîrîul Vacaria, maĭ jos de com. Iacobenĭ, distr. Cîmpulung.

Ciota, *deal,* 485 m. alt., în partea de E. a localităţeĭ Burla, distr. Rădăuţĭ, formînd hotarul între acest distr. şi Gurahumora.

Ciovnic (Czownyk), *tîrlă,* pendinte de moşia Onut pr. zisă, care la rîndu-ĭ este o parte din moşia cu adm. part. Onut, distr. Coţman.

Cipelmoca (Czypelmoka, adică *Ciapli Noga,* care ar însemna pe romîneşte *piciorul cocoruluĭ*), *munte,* 1382 m. înălţime, ţine de şirul carpatin al Tomnaticuluĭ (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte în apropierea localităţĭ Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Cireşnia (Cziroisznia), *culme,* 878 m. înaltă, ţine de spinarea carpatină Cruhla (v. Carp. Bucovineĭ).

Cireşĭ, *com. rur.*, distr. Storojineţul, aşezată pe dreapta Siretuluĭ-Mic.

Suprafaţa 6.22 km²; populaţia 1019 locuitorĭ în mare majoritate romînĭ; relig. gr. or.

Este tăiată de drumul districtual Bănila Moldovenească-Budineţ.

Are o şcoală pop. cu o clasă; ţine de biserica parohială din Budineţ, cu hramul „Sf. Arhangheli Mihail şi Gavril“.

Aci se află un ferestrăŭ cu aburĭ şi o fabrică de spirt.

Populaţia odinioară maĭ mult ruteană este azĭ aproape cu desevîrşire romînească şi se ocupă cu creşterea vitelor şi cu agricultura; ceĭ săracĭ cu tăiatul pădurilor.

Comuna posedă împreună cu satul Opaeţ, 625 hect. pămînt arabil, 483 hect. fînaţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 254 hect. izlaz, 1480 hect. pădure.

Se găsesc 67 caĭ, 568 vite cornute, 24 oĭ, 247 porcĭ şi 77 stupĭ.

Cireşĭ-Abramovicĭ, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 14.68 km²; populaţia 200 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ aduşĭ din Galiţia, restul israeliţĭ şi polonĭ.

Cireşĭ-Grigorcea, *moşie boerească,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 5.20 km²; populaţia 153 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul romînĭ, israeliţĭ şi polonĭ.

Cireşĭ - Sahnovicĭ, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 3.21 km²; populaţia 14 locuitorĭ, dintre carĭ 10 romînĭ gr. or. şi 4 israeliţĭ.

Cisîra, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Dorneĭ, izvoraşte de sub poalele culmeĭ Dealul-Cisîra şi, după ce udă poalele masivuluĭ muntos Piluganiĭ - Predenilor, se varsă în Dorna, maĭ sus de aşa numita Poiana Ţiganilor, distr. Cîmpulung.

Ciudeiul, *tîrg,* în distr. Storojineţ aşezat pe pîrîul cu acelaş nume, la confluenţa sa cu Sireţelul.

Suprafaţa 17.69 km²; populaţia 2331 locuitorĭ, în majoritate romînĭ; relig. gr. or.

Este tăiat de drumul mare Storojineţ-Vicovul de Sus şi

unit cu Pătrăuţiĭ de jos printr'un drum comunal; staţiune de drum de fer a linieĭ Ciudeiŭ-Carapciu pe Siret, unită şi ea cu linia Storojineţ-Hliboca.

Are un oficiŭ telegrafo-poştal; o perceptorie; 2 şcoale cu cite 4 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

Ciudeiul este însemnat pentru cantitatea mare de lemne ce se aduc la gara sa din valea Siretuluĭ Mic.

Tradiția povesteşte despre un izvor miraculos de apă ce s'ar fi aflat în această localitate şi la care veniau oamenĭ din toate părţile spre a se vindeca de boale de ochĭ. De la cuvântul slav *„Ciudo"* (minune), pare că se trage şi numele localităţeĭ.

Populaţia se ocupă cu comerţul, cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1065 hect. pămînt arabil, 374 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 322 hect. izlaz, 566 hect. pădure.

Se găsesc 111 caĭ, 823 vite cornute, 70 de oĭ, 203 porcĭ şi 75 stupĭ.

Ciudeiul, *afluent* al pîriuluĭ Sereţel, se varsă în rîuleţul Siretul Mic (v. Sireţelul). Izvoraşte din pîriiaşele Valicul şi Zugraviţa, ce răsar de lîngă com. Althütte, distr. Storojneţ.

Ciudeiul, *moşie,* atenenţă a moşieĭ Huta-Nouă, distr. Storojineţ.

Are 52 locuitorĭ, romînĭ şi străinĭ.

Ciumărna, *sat,* distr. Cîmpulung, aşezat într'o înfundătură a pîriuluĭ cu acelaş nume, afluente al Moldoviţeĭ.

Suprafaţa 24.04 km.²; populaţia 309 locuitorĭ, aproape exclusiv huţanĭ şi rutenĭ; relig. gr. or.

Cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi cătunele: Calul, Dumbravnic, Hreţ, Mestecăniş şi Tomnatic (v. fiecare).

Are o biserică filială cu hramul „Sf. Nicolae", depinzînd de bis. parohială din Vatra Moldoviţeĭ.

A fost întemeiat pe cît se spune de dezertorĭ ruşĭ.

După tradiţiune, acest sat a fost cuibul unor renumiţĭ hoţĭ de boĭ, de la care a rămas, cum crede poporul, o mulţime de comorĭ ascunse în pădurea Smidovata.

Intre aniĭ 1840—54 se aflaŭ aci mine de fer ale căror urme se văd şi astăzĭ în cătunul atenent Mestecăniş. Aceste mine aparţineau familieĭ Manz.

Populaţia, formată în majoritate din Huţanĭ, se ocupă cu prăsila de vite şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 14 hect. pămînt arabil, 420 hect. fînaţurĭ, 1 hect. 50 a. grădinĭ, 520 hect. izlaz, 17 hect. poenĭ, 1409 hect. pădure.

Se găsesc 38 caĭ, 297 vite cornute, 550 oĭ, 115 porcĭ şi 3 stupĭ.

Ciumărna, *pîrîŭ,* afluent pe st. rîuleţuluĭ Moldoviţa, izvoraşte în apropierea culmeĭ Orata Mare şi, după ce udă satul Ciumărna (distr. Cîmpulung) şi ocoleşte coamele Dealuluĭ Mănăstireĭ, se varsă prin Şesul Mănăstireĭ în Moldoviţa, în faţa înălţimeĭ Runcul-Bouluĭ, com. Vatra Moldoviţa, distr. Cîmpulung.

Ciunbreana, *tîrlă,* pendinte de moşia Stupca, pr. zisă, ce ţine de corpul moşieĭ cu adm. spec. Stupca, distr. Gurahumora.

Ciunciul Roşu, *înălţime* de 888 m., între pîraele Voivodeasa şi Bereheza, la N.V. de com. Sucevita, distr. Rădăuţi.

Ciunciurile, *pîrîu,* pe st. pîriuluĭ Stupca; se varsă în Suceava la poalele culmeĭ Isenoaia, nu departe de muntele Ciunciurile, distr. Suceava; primeşte, lîngă satul Drăgoeştĭ, afluentul cu acelaş nume, ce se varsă în pîriul Stupca, maĭ sus de punctul Balta-Rotundă în apropierea com. Ioseffalva sau Tolova, distr. Gurahumora.

Ciungiĭ, *înalţime,* ce ţine de reg. de coline dintre Moldova şi Suceava, distr. Suceava, şi are ca ramificaţiunĭ înălţimile Budeganul şi Corceanul. Vîrfurile proeminente se ridic la 692 m. nu departe de cät. Păltinoasa, distr. Gurahumora.

Cîmpul-Mare, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Frătăuţul Noŭ, distr. Rădăuţĭ.

Are 3 case şi 5 locuitorĭ.

Cîmpulung, *district,* cuprinzînd în sine ocolurile judecătoreştĭ Cîmpulung şi Dorna-Vatra, are o suprafaţă de 2350 km. pătraţi cu peste 60.000 locuitori. Acest district se mărgineşte la E. cu districtul Gurahumora, la N. cu cel al Rădăuţului, la V. cu Transilvania şi Ungaria, iar la S. cu regatul Romînieĭ.

Acest distr. situat în regiunea cu desavîrşire muntoasă a Bucovineĭ, este cu toată lipsa destul de mare de pamînt arabil, bogat în deosebite producte naturale şi solul săŭ prezintă pe lîngă o suprafaţă acoperită de păduri preţioase, maĭ ales în molidiş, straturĭ minerale de o varietate şi îmbelşugare,

www.digibuc.ro

ce deschid țării perspectiva unui viitor strălucit. Exploatările miniere încercate pînă acum, dacă nu au reușit din pricina instalațiunilor primitive, au ridicat totuși prosperitatea districtului, înzestrîndu-l cu drumuri excelente și favorizînd în acelaș timp utilizarea surselor minerale, prin cari localitataa Dorna-Vatra a devenit astăzi o stațiune balneară de frunte. Înfățișarea pitorescă a întregului district a contribuit, de asemenea, ca administrația să'i dea o atențiune deosebită și districtul a fost în totdeauna loc căutat în timpul verii. Stabilimentele de industrie de lemn sporesc pe zi ce trece, încît districtul Cîmpulungului prezintă pretutindenea o mare dezvoltare.

Populațiunea sa rurală este aproape exclusif romînească, afară de Rușı-Mol lovița, Ciumărna, Moldova, ș. a. cîteva localități de munte colonizate prin Huțani emigrați din distr. Vijniței, așa numiții brănișteni (vezi Vijnița.distr.Istor.). Afară de acești locuitori, cari țin de religia ortodoxă, ca și Romînii, districtul mai are însă și colonii nemțești, aduse din diferite părți ale Germaniei și Austriei cu ocazia înființării stabilimentelor miniere (Iacobeni, Pojorîta, Eisenau, ș. a.), locuitori cari sunt parte de religie catolică, parte protestantă. Incolo tipul general al acestui district îl prezintă romînizmul cel mai curat și atît graiul, cît și portul poporului de la țară s'a conservat aproape nealterat, în ciuda tuturor influențelor străine de la luarea Bucovinei încoace. Mai ales fizicul oamenilor de la satele mai retrase este impunător și nu mai puțin de admirat este curățenia moravurilor acestor locuitori de viță veche.

Apa care udă de preferință districtul Cîmpulung este Bistrița supranumită Aurie, de pe urma nisipului amestecat cu aur, ce'l aduc une-ori afluenții Bistriței in jurul localității Cîrlibaba și din care extrăgeau în vremuri locuitorii țigani (aurarii) mici cantități de aur. Bistrița vine din Maramureș și traversînd districtul de la Cîrlibaba în direcție oblică, o părăsește mai jos de Dorna, pentru a trece în Romînia. Districtul mai este însă udat aproape în curs pararel cu rîul Bistriței, și de Moldova, care își continuă calea încă distanță bună prin Bucovina, udînd și distr. invecinat Gurahumora. Piciorul posterior al configurației Bucovinei este la rîndul său oarecum detrunchiat de corpul geografic al Bucovinei prin un al treilea rîu destul de important, adică Dorna, care se varsă în Bistrița. Deasupra acestei confluențe, adică în dreptul tîrgului Dorna-Vatra, se înalță și munții cei mai ridicați ai Carpaților bucovineni, Giumalăul (1958 m.) și Rarăul (1657 m). cu faimoasele sale formațiuni stîncoase, Pietrele Doamnei.

Districtul este străbătut de marele drum carpatin, care duce de la Cîmpulung prin Dorna în Transilvania și se bifurcă la Iacobeni într'o șosea nu mai puțin artistic construită, ce apucă prin Cîrlibaba, spre Maramureș. Pe lîngă acest drum măiestru, construit de inginerii militari ai guvernului austriac în vedere că Bucovina era petec de pămînt strategic, ce unia Galiția cu Transilvania, districtul mai are și alte cîteva căi de comunicație practicabile. De cîțiva ani încoace linia ferată locală ce se desprinde din calea principală Lemberg-Cernăuți-Iași (în stația Hatna), se întinde chiar până în Dorna-Vatra, avînd și o bifurcație ce duce de la tîrgul Vama la Rușii - Moldovița. Prin acest drum de fer bogățiile în lemnărie fină ale Bucovinei aŭ ajuns să fie exportate în toate regiunile lumei și o sumă de stabilimente industriale noi aŭ răsărit prin diferite localități muntoase ale districtului.

Populațiunea rurală se ocupă cu creșterea vitelor cornute și a oilor, însă și cu păduritul (facerea de șindrile și lucrul la ferestraie), care'i aduce mare venit. Această înflorire industrială aŭ și salvat mulțimea de coloniști germani rămași pe urma minelor de fer părăsite, și cari astăzi își pot cîștiga hrana zilnică. Apropierea hotarului romînesc contribue deasemenea mult la prosperitatea economică a districtului, favorizînd și negoțul reciproc.

Districtul Cîmpulung, care făcea pe vremea domniei moldovene parte din ținutul Sucevei, era în mare parte proprietate domnească; populațiunea se bucura însă de oare cari drepturi speciale. In cele 15 sate, cari alcătuiaŭ această parte privilegiată a Moldovei, domnul își avea vornicii săi delegați, cari cîrmuiaŭ cu mare băgare de samă pe acești scutelnici adese ori prea aplicați la răzvrătiri. Așa de exemplu dările către domn, le hotărau Cîmpulungenii ei înșii. Sunt cunoscute prea bine certurile nesfîrșite ce le aveaŭ ei cu mînăstirea Moldoviței, care avea și dînsa proprietăți în-

www.digibuc.ro

tinse în părţile acelea şi stăruia mereŭ de a înfrîna unele din drepturile samovolnice ale muntenilor, deveniţĭ în cele din urmă, precum ne spun cronicele, semeţĭ peste fire şi inaccesibilĭ pentru mîna de rînd a legilor.

După statistica din urmă distr. Cîmpulung prezintă ca proprietate: 2345 hect. pămînt arabil, 40.397 hect. fînaţurĭ, 283 hect. grădinĭ, 24.559 hect. izlaz, 12.863 hect. poienĭ 150.781 hect. pădure. Animale domestice eraŭ 4253 caĭ, 37.172 vite marĭ cornute, 55.449 oĭ, 11.709 porcĭ. Soc. posedă şi 2404 stupĭ.

Cîmpulung, *oraş,* centrul districtuluĭ politic şi al ocolului judecătoresc cu acelaş nume, este situat pe malul drept al rîuluĭ Moldova, la piciorul munţilor Măgura şi Runcu. Are o suprafaţă de 139 km. pătr. cu 7000 de locuitorĭ, din carĭ Romîniĭ formează marea majoritate, iar restul se compune din evreĭ şi germanĭ.

Ca localitate cu titlu de oraş comuna se compune pe lingă centrul Cîmpulung din următoarele mahalale: Cocoşul, Izvorul Alb, Pîrîul Corlăţenĭ, Pîrîul Leleĭ, Pîrîul Moriĭ, Sub Muncele, Valea Saca, Vicovanu şi tîrlele Hurgiş şi Valea Caselor.

Oraşul este străbătut de drumul mare carpatin, ce vine din spre Gurahumora şi duce în Transilvania, apoĭ maĭ este centrul uneĭ reţele de cîteva alte drumurĭ districtuale. Prin Cîmpulung trece însă şi linia ferată locală Hatna, Dorna-Vatra avînd aci două staţiunĭ, la ambele capete ale oraşuluĭ.

Cîmpulungul este sediul unuĭ căpitan districtual (prefect), a uneĭ judecătoriĭ şi perceptoriĭ; are două şcolĭ populare de cîte şase clase şi două de cîte 3 clase, precum şi o şcoală industrială pentru lucrarea lemnuluĭ. Are un spital destul de mare, diferite institute de credit şi un cabinet de lectură romîn.

Cultul populaţiuneĭ ortodoxe este îngrijit de patru biserici, din care prima e în partea de de sus a oraşuluĭ, cu hramul „Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ" şi a fost zidită 1823 de diaconul Miron Ciupercă, avînd ca filială şi o clădire deosebită cu hramul „Naştereĭ Domnuluĭ" clădită la 1813. A doua biserică principală este cea din mijlocul oraşuluĭ, cu hramul „Sf. Nicolae", zidită de curînd pe locul unde fusese întemeiată la 1698 de domniĭ Moldoveĭ Ioan şi Toader Calinah, clădirea veche de lemn, dăruită în urmă satuluĭ Ciumîrna. A treia biserică şi cea mai mare, cu hramul „Naştereĭ Maiceĭ Domnuluĭ" şi care deserveşte partea de jos a oraşuluĭ, a fost zidită la 1854 de Ioniţă Şalvariu din fundul Moldoveĭ. Afară de asta se află la Cîmpulung o bisericuţă pentru catolicĭ şi protestanţĭ şi o capelă greco-catolică.

Istoricul oraşuluĭ îşĭ are începuturile sale deja în veacul al doisprezecilea, cînd s'a fundat, după cum se crede, în regiunea aceasta prima republică moldovenească, alcătuită probabil din Romînii de peste Carpaţĭ, emigraţi din cine ştie ce pricină. Această republică a trăit în neatîrnare relativă a acelor vremuri timp de 100 de anĭ, până a fost în sfîrşit încorporată în noul principat al Moldoveĭ întemeiat de Dragoş-Vodă. Deşi expusă invaziunilor celor ce căutaŭ trecătoarea cea maĭ lesnicioasă prin Carpaţĭ, Cîmpulungeniĭ aŭ ştiut să'şĭ păstreze mult timp autonomia lor, dovadă că şi domnitoriĭ Moldoveĭ erau siliţi să le acorde tot felul de privilegiĭ, ce concordau cu meritele Cîmpulungenilor ca apărătorĭ aĭ hotarelor ţăriĭ. Eĭ îşi alegeaŭ vornicii singuri sau primiaŭ pe ceĭ recomandaţĭ de Vodă, platiau dărĭ maĭ mult de bună voie şi eraŭ scutiţi de multe obligaţiuni generale celorlalţĭ supuşi.

Imprejurimea Cîmpulunguluĭ este extrem de romantică, maĭ ales Rarăul apropiat cu Pietrele Doamneĭ şi Valea Deeĭ locurĭ, carĭ sunt foarte căutate în timp de vară de numeroşi excursionişti.

Proprietatea comuneĭ după ultima statistică se compune din: 295 hect. pămînt arabil, 3769 hect. fînaţuri, 57 hect. grădinĭ, 1117 hect. imaşuri, 6?7 hect. poeni şi 7545 hect. pădurĭ. Animale domestice număra comuna: 478 caĭ, 2708 vite cornute, 5640 oĭ, 1005 porcĭ. Soc. au şi 276 stupĭ.

Cîndreniĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Dorna-Cîndreni, distr. Cîmpulung.

Are 16 case şi 77 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Cîrlibaba, *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată într'un ţinut f. pitoresc, la confluenţa rîuleţuluĭ cu acelaş nume, cu rîul Bistriţa Aurie, în faţa localităţiĭ ungureşti Ludwigsdorf.

Suprafaţa 25. 86 km.²; populaţia 415 locuitorĭ în majoritate rutenĭ de rel. gr. or.

Se compune din următoarele cătune: Fluturica, Ildul, Măgura, Prislop, Tătarca şi Ţapul (v. fie-care).

Este străbătută de drumul princ. Iacobenĭ-Cîrlibaba, construit cu multă artă, care trece apoĭ în Transilvania, avînd o bifurcaţie spre Maramureş.

Are un oficiu poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică locală cu hramul „Sf. Ap. Petru şi Pavel"

La 1775, nu exista această comună. Ea a fost înfiinţată la 1797, cînd descoperindu-se în acest loc mine de argint şi de plumb, un oare care Manz a întemeiat aci o colonie de minerĭ numită Mariensee, unde s'aŭ stabilit îndată numeroase familii de Germanĭ. Aceste mine sunt părăsite astă-zĭ.

In partea de V a comuneĭ, lîngă rîuleţul Cibău, s'aŭ găsit acum vre-o 40 de ani un coif, o scară de şea şi diferite obiecte de piatră.

Populaţia cătunelor, formată din Huţanĭ, şi aceia a centrului din rămăşiţe de coloniştĭ, se ocupă cu prăsila de oĭ, cu exploatarea de pădurĭ şi cu plutăritul.

Comuna posedă 14 hect. 50 ar. pămînturĭ arabile, 719 hect. fînaţurĭ, 54.50 a. grădinĭ, 521 hect. islaz 1167 poenĭ şi 2050 hect. pădure.

Se găsesc 56 caĭ, 422 vite cornute, 490 oĭ şi 79 porcĭ.

Cîrlibaba, *moşie,* cu adm. spec., distr. Cîmpulung.

Suprafaţa 19.57 km²; populaţia 445 locuitorĭ, germanĭ, israeliţĭ şi puţinĭ romînĭ.

Cîrlibaba, *pîrîu,* afluent pe st. Bistriţeĭ, îşi adună apele din isvoarele Bahna şi Doscina, izvoraşte între şirurile muntoase Stara Viprina şi Tomnatic-Dărîmoasa, nu departe de trecătoarea Lucava (distr. Rădăuţĭ) şi se varsă în Bistriţa, care lîngă com. Cîrlibaba, după ce maĭ primeşte în sine pîrîiaşe, are la rîndul săŭ treĭ afluenţĭ cu numele de Tatarca de Sus, Tatarca de Jos şi Tatarca-Potoc.

Cîrlibaba (Munţiĭ Cîrlibaba). *creasta* muntoasă dintre pîrîul Cîrlibaba şi valea rîuluĭ Cibău care se termină la sud cu muntele Fluturica, d'asupra rîuluĭ Bistriţeĭ. (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ): Punctul culminant al acesteĭ creste muntoase strîmte însă înalte este muntele Ţapul cu 1663 m.

Cîrligata, *deal* (490 m.), distr. Storojineţ; se mărgineşte la S. cu com. Neuhütte, la N. cu Tandoaea, la V. cu Bataranĭ şi la E. cu cîmpul Dunăvăţuluĭ.

Cîrligata, *crîng,* distr. Storojineţ, continuare spre rîuleţul Ciudeiŭ, a pădureĭ Zubroviţa.

Clădita-Mare, *munte,* 1072 m. înălţ., făcînd parte din culmea Ciumărna, cam la S. E. de com. rur. Stulpicanĭ, districtul Cîmpulung, formînd hotarul între Bucovina şi Romînia.

Clădita-Mică, *cătun,* pendinte de com. rur. Negrileasa, distr. Cîmpulung. Are 5 case şi 28 locuitorĭ

Clădita-Mică, *munte,* 996 m. înălţ., făcînd parte din culmea Ciumărna la S. V. de Clădita-Mică şi la S. E. de com. rur. Stulpicanĭ, distr. Cîmpulung.

Clevchisca Chicera (Klewkiwska Kyczera), *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 3 case şi 17 locuitorĭ.

Cliffi, *poiană,* distr. Cîmpulung, 1175 m. alt., la S.-E. de muntele cu acelaşĭ nume.

Cliffi, *munte,* 1376 m. alt., făcînd parte din culmea Grebenul, între Tarniţa la N. şi Alunişul la S., distr. Cîmpulung; formează hotarul între Bucovina şi Romînia.

Climăuţĭ, *com. rur.,* distr. Siret, aşezată pe pîrîul cu acelaşĭ nume, între Băiuţĭ şi hotarul cu distr. Rădăuţĭ, precum şi în vecinătatea comuneĭ Fîntîna-Albă.

Suprafaţa 10.75 km.²; populaţia 1309 locuitorĭ lipovenĭ de secta bespopovţilor (fără preoţĭ).

Este străbătută de drumul distr. Siret-Fîntîna-Albă; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Nicolae"; atenenţă a parohieĭ din Costişa, pentru puţiniĭ locuitorĭ de rit. gr. or.

Această comună este menţionată, pentru prima dată, într'un hrisov din 31 Martie 1490, al luĭ Ştefan-cel-Mare. La 1776, era în posesia mănăstireĭ Putna. In 1780, s'a aşezat aci o puternică colonie de Lipovenĭ veniţĭ din Moldova.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu negoţul de poame, şi cu creşterea vitelor. Este foarte mult căutată însă pentru săpăturĭ de iazurĭ, ş. a.

Comuna posedă 880 hect. pămînt arabil, 67 hect. fînaţurĭ, 39 hect. grădinĭ, 2 hect. 50 ariĭ izlaz, 44 hect. pădure.

Se găsesc 297 caĭ, 278 vite cornute, 290 porcĭ şi 24 stupĭ.

Climăuţĭ cu **Fîntîna-Albă,** *moşie,* cu adm. part., districtul Siret.

www.digibuc.ro

Suprafața 2.59 km.². Este acoperită cu păduri și livezi.

Climăuțul, *pîrîŭ,* afl. pe st. Sucevei, izvorăște maĭ sus de localit. Fîntina-Albă și, după ce udă sat. Climăuțĭ, se varsă în Suceava, și lîngă com. Andreasfalva, distr. Rădăuț.

Clișcăuțĭ. V. Ostrița.

Cliveștĭ (Chliwestie), *com. rur.*, distr. Coțman, așezată în masă compactă, nu departe de pîrîul Sovița, între comunele Havrileștĭ și Stauceni.

Suprafața 7.23 km.²; populația 1230 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Este în apropiere de drumul distr. Nepolocăuțĭ - Stăucenĭ; are o școală populară cu o clasă și o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail".

Această comună s'a înființat pe teritoriul satuluĭ vechiŭ Clivodin, probabil imediat după anul 1503, cînd printr'un hrisov, Ștefan-cel-Mare confirmă dreptul de proprietate asupra acestuĭ sat episcopieĭ de Rădăuțĭ.

Aci s'aŭ găsit numeroase obiecte din epoca preistorică. O fabrică de spirt, admirabil organizată, funcționează în această localitate.

Populația se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 999 hect. pămînt arabil, 59 hect. fînațurĭ, 9 hect. grădinĭ, 14 hect. izlaz, 118 hect. pădurĭ și 3 hect. heleștee.

Se găsesc 45 caĭ, 233 vite cornute, 361 oĭ, 64 porcĭ și 20 de stupĭ.

Cliveștĭ, *moșie,* cu adm. part., distr. Coțman.

Suprafața 5.11 km.²; populația 63 locuitorĭ, în majoritate israelițĭ, restul polonĭ și rutenĭ.

Clivodin (rut. Kliwodin), *com. rur.*, distr. Coțman, așezată în masă compactă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Sovița, maĭ la N de tîrgul Coțman, între com. Suchovercha și Davideștĭ.

Suprafața 10.49 km.²; populația 1584 locuitorĭ, rutenĭ de relig. gr. or. precum și ceva israelițĭ și foarte puținĭ romînĭ.

Se află lîngă drumul principal Zaleszczyki - Cernăuțĭ; este legată prin drumurĭ de țară cu comunele vecine sus menționate.

Această comună este așezată pe un teritoriŭ, numit odată Coțmanul-Mare.

Intr'un hrisov din anul 1503, al luĭ Ștefan-cel-Mare, se confirmă proprietatea episcopieĭ de Rădăuțĭ asupra acesteĭ comune. Intr'un alt hrisov din 6 Oct. 1519, al luĭ Ștefan Bogdan, se spune că pe teritoriul acesteĭ comune s'aŭ întemeiat coloniĭ.

Din pricina maĭ multor răsboae, această comună a fost distrusă, însă a fost reconstituită în aniĭ 1766—67, prin coloniĭ de emigrațĭ din Galiția.

Populația se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 833 hect. pămînt arabil, 16 hect. fînațurĭ, 4 hect. grădinĭ, 17 hect. izlaz, 31 hect. pădure.

Se găsesc 160 caĭ, 101 vite cornute, 120 oĭ, 97 porcĭ.

Clivodin, *moșie,* cu adm. part., distr. Coțman.

Suprafața 0.54 km.²; populația 11 locuitorĭ, israelițĭ.

Clocucĭca, *suburbie* a orașuluĭ Cernăuțĭ situată, spre N.-V. de acesta pe pîrîul cu același nume. Are aproape 2000 de locuitorĭ, toțĭ romînĭ și de religie gr or. Eĭ se ocupă cu grădinăritul, cu agricultura-parte însă cu creșterea de anĭ, male de casă, cu cărăușitul și birjăria și cu negoțul mic.

Are o școală pop. de băiețĭ și una de fete cu cîte 4 cl. și o biserică ort. filială cu hramul Sf. Treimĭ, care se afla înainte în centrul orașuluĭ Cernăuț. Această biserică a fost fondată de fostul episcop al Rădăuțuluĭ Dositeiŭ Herescul, cu fratele săŭ, medelnicerul Ilie și soția acestuia Ecaterina.

Partea aceasta a municipiuluĭ Cernăuțĭ era odinioară proprietatea domnuluĭ Moldoveĭ. Pentru prima oară se găsește pomenită într'un hrisov al luĭ Vasile Lupul din Aprilie 1635 sub numele de Clacașna (probabil de la cuv. clăcaș).

Suburbia posedă 330 hect. de pămînt arabil, 60 hect. fînațurĭ, 85 hect. grădinĭ, 60 hect. izlaz și 16 hect. pădure.

Se găsesc 180 caĭ, 490 vite cornute, 29 oĭ, 325 porcĭ și 52 stupĭ.

Clodișoara, *padure,* distr. Gurahumora, spre S. de Părteștiĭ-de-Jos.

Cnișău (Knysziw), *catun*, pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijnița.

Are 10 case și 38 locuitorĭ.

Coasta, *deal* mic (450 m.) ce desparte com. Cupea de Corceștĭ, cunoscut sub numirea de „La Coastă", distr. Storojineț.

Coasta Inaltă, *inalțime* de 774

m., în partea de N. a vîrfuluĭ Şoldan, aproape de com. rur. Crasna Ilschi, distr. Storojineţ.

Marginele sale sunt udate de 3 ape: Sereţelul spre S.-E., p. Dumitriţa spre N.-V. şi p. Hacacĭ spre N.-E.

Cobela, *tîrlă,* pendinte de moşia Camena propriu zisă, care, împreună cu cătunul Hlibicioc, formează moşia cu adm. part. Camena, districtul Cernăuţĭ.

Cobilărica, *pîrîu* ce izvoraşte de sub muntele Ostreĭ de Sud şi împreunîndu-se cu pîr. Ostra lîngă Butea Floareĭ, formează afluentul pe st. Suheĭ; se varsă în Moldova, distr. Cîmpulung (v. Ostra şi Suha).

Cobila, *culme,* ţine de lanţul munţilor Tomnaticuluĭ şi se ridică d'asupra pîrîuluĭ Ialovicioara, care o desparte de culmea Iarovăţul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Cobilioara, *pîrîiaş* care împreună cu Isvorul şi Alunişul formează începuturile rîuluĭ Suceava. Isvorăşte de sub poalele munteluĭ Doşcina şi a culmeĭ Douha Riza.

Cociuba, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Cernăuca, distr. Cernăuţĭ.

Cocorul, *munte,* 921 m. alt., la S.-E. de oraşul Cîmpulung şi la V. de pîrîul Izvorul-Alb, face parte din ramificaţiile sistemuluĭ muntos Rărăul, distr. Cîmpulung.

Cocoşul, *cătun,* pendinte de com. rur. Breaza, districtul Cîmpulung.

Are 214 locuitorĭ, romînĭ gr. or.

Cocoşul, *munte,* 1071 m. alt., mică ramificaţie a coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, între pîraele Izvorul Moriĭ şi Corlăţenĭ, distr. Cîmpulung.

Colacul, *cătun,* pendinte de com. rur. Fundul-Moldoviĭ, distr. Cîmpulung.

Are 37 case şi 172 locuitorĭ.

Colacul, *complex* de micĭ dealurĭ acoperite cu livezĭ şi crîngurĭ, în partea de N. a pădureĭ cu acelaş nume, distr. Cîmpulung.

Colanul, *pîrîiaş,* izvoraşte de sub muntele Vîrful Şoldan, distr. Storojneţ şi se revarsă lîngă Lunca Frumoasă în pîrîul Sireţel (v. Sireţel).

Colbul, *pîrîŭ,* afluent pe st. Bistriţeĭ, izvoraşte de sub poalele munteluĭ Piatra-Stîneĭ şi se varsă în Bistriţa străbătînd maĭ întîĭ culmea Dealu-Crelu, distr. Cîmpulung.

Comanul, *tîrlă,* pendinte, de moşia cu adm. spec Solca distr. Gurahumora.

Comarne, *cătun,* pendinte de satul de reşedinţă Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 14 case şi 57 locuitorĭ Huţanĭ.

Comarnicul, *munte,* ţine de culmea Bobeica (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ, Obcina Mare) are o înălţime de 1186 m. şi formează hotarul între districtele Cîmpulung şi Gurahumora.

Comaşivca (Komasziwka), *tîrlă,* pendinte de com. rur. Bojanczuk, distr. Coţman.

Comăneştĭ, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe pîrîul Botuşana, afluent al pîrîuluĭ Soloneţ.

Suprafaţa: 9.44 km.²; populaţia 1247 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este în apropierea drumuluĭ distr. Cacica-Suceava; haltă a linieĭ ferate Hatna-Cîmpulung.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D".

La 1776, jumătate era în posesia mazilului Simion Tăutul, care a zidit aci în anul 1772 o biserică; cealaltă jumătate era în posesia mînăstireĭ Humorului.

Comuna şi-a luat numirea probabil de la o colonie de Cumanĭ ce s'a stabilit în timpurĭ aci.

In Comăneştĭ se află o fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 821 hect. pămînt arabil, 110 hect. fînaţurĭ, 11 hect. grădinĭ, 136 hect. islaz, 115 hect. pădure.

Se găsesc 65 caĭ, 381 vite cornute, 184 oĭ, 369 porcĭ, 72 stupĭ.

Comăreştĭ, *com. rur.,* distr Strojineţ, aşezată pe malul drept al Siretuluĭ, între Jadova şi Panca.

Suprafaţa 3.95 km.²; populaţia 956 locuitorĭ, rutenĭ relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ şi din cătunele Biscăŭ şi Tisovăţul.

În apropiere se află drumul distr. Berhomet-Storojineţ, de care Comăreştĭ este legat printr'un bun drum comunal;

www.digibuc.ro

de asemenea e legat şi cu Comăreştĭ-Slobozia.

E staţie de drum de fer a linieĭ Berhomet-Hliboca.

Are o şcoală populară cu o clasă; o biserică parohială cu hramul „Adormirea M. D." de care ţin cătunele Bescăŭ şi Tisovăţul.

La 1776 era în posesia protopopuluĭ Eftimie.

De Comăreştĭ ţine pădurea Fintiniţa. În această pădure se află Movila Jazova, pe care se văd 2 brazĭ uriaşĭ, crescuţĭ la o laltă, cu o înălţime de 20 m. Este o credinţă în popor, că sub aceştĭ brazĭ se află o comoară.

Poate de aci să provie şi numele satuluĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 357 hect. pămînt arabil, 95 hect. fănaţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 303 hect. izlaz, 1959 hect. pădure.

Se găsesc 18 caĭ 444 vite cornute, 111 oĭ, 178 porcĭ şi 40 de stupĭ.

Comăreştĭ-Biscăŭ, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Strojoneţ.

Suprafaţa 14.34 km.^{2}; populaţia 108 locuitorĭ, în maj. israeliţĭ şi rutenĭ; relig. gr. or. şi mosaică.

Comăreştĭ-Halpern, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Strojineţ.

Suprafaţa 5.20 km^2; populaţia 227 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ; relig. gr. or.

Se compune din 2 moşii: 1) Comăreştĭ-Halpern (propriŭ zis) şi 2) Comăreştĭ-Slobozia-Halpern.

Comăreştĭ-Slobozia, saŭ Fîntîniţa, *com. rur.,* distr. Storojineţ, aşezată spre N-E de Comăreştĭ.

Suprafaţa 2.43 km^2; populaţia 752 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Este în apropiere de drumurile districtuale Storojineţ-Sniatin şi Berhomet-Storojineţ, precum şi de linia ferată Berhomet-Hliboca. De acestea 2 din urmă este legată prin drumul comunal Comăreştĭ-Slobozia—Gara Comăreştĭ.

Posedă o şcoală populară cu o clasă, o biserică particulară întreţinută de boerul Calmuschi, care are ca atenenţă biserica filială din Revna, fostă întîĭ filială a mînăstireĭ „Schitu Mare", maĭ tîrziŭ parohială şi în cele din urmă fiilială a bisericeĭ din Slobozia-Comăreştĭ.

Aci e o colonie de locuitorĭ scutelnicĭ (ruptaşĭ), precum se vede chiar din numele Slobozia, înfiinţată pe domeniul comuneĭ Comăreştĭ. La 1776 forma un singur sat şi moşie în proprietatea protopopuluĭ Eftimie.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 875 hect. pămînt arabil 444 hect. fînaţurĭ, 750 hect. grădinĭ, 202 hect. islaz, 1229 hect. pădure.

Se găsesc 84 caĭ, 315 vite cornute, 126 porcĭ, 87 stupĭ.

Comăreştĭ-Slobozia-Halpern, *moşie,* cu administraţie specială, atenenţă a moşieĭ Comăreştĭ-Halpern.

Are o populaţie de 177 locuitorĭ rutenĭ.

Comăreştĭ-Vasilco, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 45.98 km.^{2}; populaţia 210 locuitorĭ izraeliţĭ şi rutenĭ gr. cat.

Coniatin (Koniatyn), *com. rur.,* distr. Vijniţa, aşezată pe Ceremuşul Alb, între Dolhopole şi Iabloniţa.

Suprafaţa 21.46 km.^{2}; populaţia 1091 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Coniatin, aşezat la confluenţa pîrîuluĭ cu acelaş nume cu Ceremuşul Alb. Are 393 locuitori şi avînd ca cătune atenente Hliboca şi Pleta; şi 2) din satul Semacova (v. Semacova, sat).

Satul de reşedinţă este lîngă drumul de munte Iabloniţa-Stebne; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „St. Vasile."

La 1776 depindea de Cîmpulungul Rusesc.

Numele săŭ provine de la cuvîntul rusesc Konj = cal. Această numire este în legătură cu o legendă care spune că acest loc era cuibul unor renumiţĭ hoţĭ de caĭ.

Populaţia, formată din Huţanĭ, se ocupă cu prăsila de vite şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 172 hect. pămînt arabil, 1023 hect. fînaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 382 hect. izlaz, 13 hect. poenĭ, 1311 pădurĭ.

Se găsesc 108 caĭ, 552 vite marĭ cornute, 1117 oĭ, 270 porcĭ şi 93 stupĭ.

Coniatin (Koniatyn), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Putila, distr. Vijniţa.

Coniatire, *pîrîŭ,* afl. ce răsare la sudul culmeĭ Hliboca şi se varsă în Ceremuş, în faţa localit. Ferescul, districtul Vijniţa,

Corceanul, *culme* secundară

www.digibuc.ro

care constitue o ramificare a grupuluĭ deluros Ciunciurile (v. Ciunciurile) şi umple tot spaţiul la S. de pîrîul Ilişeştĭ.

Corceanul, complex de fîneţurĭ şi pădurĭ, districtul Suceava, mărginindu-se cu com. Stroeşti, St. Ilie, Şcheia şi Buninţi, precum şi cu *complexul* Crihora.

Corceştĭ, *com. rur.*, district. Storojineţ, aşezată pe pîrîul Corceatca, afluent pe dreapta al Siretuluĭ Mic.

Suprafaţa 10.55 km.²; populaţia 1126 locuitorĭ, astăzĭ aproape toţĭ romînĭ, deşi într'o vreme majoritatea era ruteană; relig. e gr. or.

Se află lîngă drumul comunal Pătrăuţĭ-Frătăuţĭ; are o şcoală pop. cu o clasă, un cabinet de lectură „Luceafărul" şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Vasile".

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor, precum şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 695 hect. pămînt arabil, 194 hect. fînaţurĭ, 7 hect. grădinĭ, 914 hect. islaz, 718 hect. pădure.

Se găsesc 57 caĭ, 316 vite cornute, 120 porcĭ, 45 stupĭ.

Corcestĭ, *moşie,* atenenţă a moşieĭ Cupca, distr. Storojineţ.

Are 10 locuitorĭ.

Corciatca, *pîrîŭ,* afluent pe dr. rîuleţuluĭ Siretul mic, izvoraşte la S. de sat Corceştĭ, luînd naştere din pîraicle Huluĭ şi Berenĭ şi după ce udă com. Corceştĭ, distr. Storojineţ, se varsă în Siretul Mic, maĭ jos de localitatea Pătrăuţul de Jos, distr. Rădăuţĭ.

Coritniţa (Korytnica), *pîrîŭ,* afl. pe dr. Ceremuşuluĭ. Răsare sub culmea Grun şi se varsă în Ceremuş lîngă localit. Bănila Rusească.

Corlata, *com. rur.*, distr. Gurahumora, aşezată pe pîrîul Drăgoeştĭ, între comunele Stupca Berchişeştĭ şi Dragoeştĭ.

Suprafaţa 5.79 km.²; populaţia 679 locuitorĭ în majoritate romînĭ, de relig. gr. or., restul germanĭ şi puţinĭ israeliţĭ.

Prin drumurĭ comunale, este legată cu com. învecinate, precum şi cu drumul distr. Suceava-Gurahumora, ce trece prin apropiere.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril", atenenţă a parohieĭ din Berchişeştĭ.

Făcea odată parte din satul Berchişeştĭ şi era în stăpînirea boeruluĭ Corlata.

La 1776 era în posesia boeruluĭ Ioniţă Cantacuzino.

Populaţia — formată din locuitorĭ originarĭ şi din colonişti romînĭ transilvănenĭ — se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 303 hect. pămînt arabil, 32 hect. fînaţurĭ, 6 hect. 50 a. grădinĭ, 93 hect. islaz, 128 hect. pădure, 0 hect. 54 a. heleştee.

Se găsesc 35 caĭ, 214 vite cornute, 8 oĭ, 109 porcĭ şi 29 stupĭ.

Corlata, *pîrîŭ,* afluent pe st. Moldoveĭ, izvorăşte din culmea Corlata, ocoleşte dealul La treĭ Movile şi se varsă în Moldova, lîngă com. Brăeştĭ, districtul Cîmpulung.

Corlăteniĭ, *pîrîŭ,* mic afluent pe st. Moldoveĭ, izvoraşte sub Butea Deluţuluĭ, ocoleşte Runcul Corlătenĭ şi se varsă în Moldova, maĭ jos de comuna Sadova, distr. Cîmpulung.

Corlăţelele, *numire* dată de popor *com. rur.* Brăeşti, distr. Gurahumora.

Se împarte în 2: Corlăţelele-de-Sus şi Corlăţelele-Goale sau Brăeştiĭ-Prunculuĭ.

Cornodovata, *masiv* muntos, ţine de munţiĭ Obcina-Feredeul şi se găseşte între izvoarele rîuleţuluĭ Brodina.

Cornul, *pisc* de munte pe culmea cu acelaş nume, 1308 m. (v. Cornu cu Tomanticul, culmĭ şi Carp. Bucov.), în apropierea local. Lăpuşna, distr. Vijniţa.

Cornul, *culme,* care împreună cu culmea Tomnaticul şi alte micĭ masivurĭ, formează două lanţurĭ muntoase ale Carp. Păduroşĭ din Bucovina (v. Carp Bucov.).

Cornul, *crîng,* distr. Strojineţ. între com. Iordăneştĭ şi Cupca,

Cornul Lunceĭ, sau **Stănileştĭ,** *moşie,* cu adm. spec. distr. Gurahumora.

Suprafaţa 3.99 km.²; populaţia 38 locuitorĭ, în majoritate romînĭ.

Are un oficiŭ vamal; ţine de şcoala şi biserica din com. Băeşeşti, de care depindea odată şi moşia.

Corostovata, *cătun,* pendinte de *com. rur.* Hliniţa, distr. Storojineţ, aşezat la hotarul de N. E. al distr.

Are 169 locuitorĭ, ţiganĭ rutenizaţĭ.

Localitatea aceasta e vestită prin mulţimea de lăutarĭ, carĭ poartă numele de Hliniţenĭ,

www.digibuc.ro

şi 'şi câştigă pâinea cutreerînd toată ţara şi cîntînd pe la bîlciurĭ. Colonia aceasta ţigănească pare a avea un trecut istoric, cu privilegiĭ vechĭ boereştĭ. Locuitorĭ maĭ bătrînĭ ştiu şi romîneşte.

Corovia, *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe valea pîrîuluĭ cu acelaş nume, afluent al pârîuluĭ Derehluĭ, între comunele Ceahor şi Voloca.

Suprafaţa 11.02 km.²; populaţia 1481 locuitorĭ, parte romînĭ, parte rutenĭ; religia gr. or.

Este aşezată lîngă drumul princip. Cernăuţĭ-Siret, din care pleacă 2 drumurĭ distr.. unul la Mologhia şi altul la Voloca; nu departe e şi linia ferată Cernăuţĭ-Hliboca.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

Această localitate s'a înfiinţat pe teritoriul comuneĭ Cuciur-Mare şi aparţinea, la 1776, mânăstireĭ Putna.

La 1497, regele polon Albrecht făcu acì revista armateĭ sale şi la 1581 a fost loc de luptă cu Tătariĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 760 hect. pămînt arabil, 109 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 151 hect. islaz, 14 hect. pădure.

Se găsesc 91 caĭ, 488 vite marĭ, 564 oĭ şi 303 porcĭ.

Corovia, *pîrîŭ*, izvorăşte de sub dealul Spasca, în apropierea com. Mihalcea şi, alimentat de pîrîiaşele: Spasca, Cecina apoĭ Camena şi Vîlcoveţul, se varsă în pîr. Derehluĭ, lîngă com. Corovia, distr. Cernăuţĭ.

Corovia (Korowia), *cătun*, pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 9 case şi 48 locuitorĭ.

Cosacul, *complex* de micĭ dealurĭ acoperite cu livezĭ şi pădurĭ la marginea de N. a păduriĭ cu acelaş nume, distr. Cîmpulung.

Cosovanca (Kossowanka), *cătun*, pendinte de satul Lucaveţ-de-Jos, com. rur. Lucaveţ pe Siret, distr. Vijniţa.

Are 16 case şi 73 locuitorĭ.

Cosovanca, *cătun*, pendinte de tîrgul Jadova, distr. Storojineţ.

Costeştĭ, *com. rur.*, distr. Storojineţ, aşezată pe dealurĭ, spre N.-V. de com. Căbeştĭ, cu care se învecineşte.

Suprafaţa 18.21 km.²; populaţia 2515 locuitorĭ, în majoritate romînĭ; relig. gr. or.

Este legată printr'un drum comunal de drumul districtual Storojineţ-Sniatin; are o şcoală populară cu o clasă si o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

La 1776 aparţinea, în mare parte, mazilului Vasile Coman şi a şaptea parte numaĭ, mănăstireĭ Suceviţa.

Populaţia se ocupă cu agricultură şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1022 hect. pămînt arabil, 208 hect. fînaţurĭ. 51 hect. grădinĭ, 161 hect. islaz, 336 hect. pădure.

Costişa, *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată pe malul stîng al Suceveĭ şi lipită de partea E. a com. Frătăuţul Nou.

Suprafaţa 56.82² km., împreună cu Frătăuţul-Nou; populaţia 1149 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este legată cu cele 2 drumurĭ distr. care pleacă unul din Frătăuţul-Nou şi altul din Rădăuţĭ şi se unesc într'unul singur la hotarul distr. Siret, continuîndu-se printr'un drum de ţară spre St. Onufreı.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşt. M. D".

Este întemeiată pe teritoriul vechiuluĭ sat Frătăuţĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Costişa, *moşie*, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are 8 case şi 110 locuitorĭ, şi coprinde şi hergheliile Horaiţa şi Mitoca.

Costişa, *deal*, 472 m. înalt., spre E. de com. şi pîrîu Ilişeştĭ, distr. Gurahumora.

Costîna, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată pe rîul Ilişeştĭ, la confluenţa sa cu rîul Suceava.

Suprafaţa: 10.87 km.²; populaţia: 1480 locuitorĭ, esclusiv romînĭ, de relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 542 locuitorĭ şi din satul Berindeştĭ.

Este străbătută de drumul distr. Cacica-Suceava; legată cu drumul principal Suceava-Siret, precum şi cu linia ferată Cernăuţĭ-Suceava printr'o şosea comunală Costîna-Hatna.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „St. Gheorghe, fondată la 1812 de Gheorghe şi Ioan de Cîrstea.

La anul 1546, Petru Rareş a dăruit jumătate din această localitate mînăstireĭ Sf. Ilie.

www.digibuc.ro

Acum cîţi-va anĭ s'a găsit aci o sabie lungă de 1,25 m. care se află în muzeul din Cernăuţĭ; de asemenea s'aŭ găsit şi măsele de mamut, aduse de apa pîrîuluĭ, care curge prin partea învecinată.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1017 hect. pămînt arabil, 228 hect. fînaţurĭ, 18 hect. grădinĭ, 231 hect. izlaz, 101 hect. pădure, 0.25 a. heleştee.

Se găsesc 137 caĭ, 478 vite cornute, 508 oĭ, 308 porcĭ şi 200 stupĭ.

Costîna, *moşie,* cu adm. spec., distr. Suceava. Suprafaţa 17.75 km.²; populaţia 161 locuitorĭ, romînĭ şi străinĭ.

Se compune din moşiile: Costîna pr. zisă cu 9 case şi 95 locuitorĭ, Hatna şi Călineştiĭ-luĭ-Enache, (vezĭ fiecare).

Costrijiuca (Kostryziwka), *cătun,* pendinte de com. rur. Zwiniacze, distr. Coţman.

Are 312 locuitorĭ.

Este aşezat în masă compactă, pe dreapta Nistruluĭ, între comuna de care depinde şi comuna Luca.

Ţine de biserica parohială din Luca.

Coşcĭuĭa, *cătun,* pendinte de com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ. Este aşezat pe pîrîul Comăreştĭ, la confluenţa sa cu p. Dumitriţa.

In Coşcĭuĭa se găseşte un frumos castel.

Are 138 locuitorĭ rutenĭ şi romînĭ, gr. or.

Coşcĭuĭa, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 48.00 km.²; populaţia 222 locuitorĭ, majoritatea rutenĭ; relig. gr. or.

Coşna, *pîrîu,* se naşte din isvorul Văcarilor şi isvorul Vulveĭ, care isvorăşte de sub culmea Butea-Amarenilor, din Transilvania şi se împreună apoĭ cu pîrîul Teşna, formînd la un loc un confluent pe st. Dorneĭ. Pînă la confluenţă acest pîrîu constituie valea Coşneĭ, primind încă Izvorul Banuluĭ, pîrîul Făgeţel şi pîrîul Livadieĭ.

Cotoşul, *ramificaţie* a culmeĭ muntoase ce se desprinde din lanţul carpatin Obcina Mare saŭ Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Cotovăţul, *pîrîu,* afluent pe st. Siretuluĭ, isvorăşte de sub dealul Cotovăţ şi după ce udă com. Oprişenĭ, se varsă în rîul Siret, mai jos de local. Cerepcăuţĭ, distr. Siret.

Cotul Bainschi, *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezat pe micĭ dealurĭ, între com. Mologhia şi hotarul din spre Romînia.

Suprafaţa 6.02 km.²; populaţia 327 locuitorĭ, rutenĭ şi puţinĭ romînĭ; relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară comunică cu localităţile vecine; are o biserică filială cu hramul „Naşterea M. D"., atenenţă a parohieĭ din Lucaviţa-de-Sus.

Această comună a fost înfiinţată în timpurile din urmă şi s'a numit astfel după un proprietar.

La 1776, aparţinea maziluluĭ Costandache Şahan.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 237 hect. pămînt arabil, 63 hect. fînaţurĭ 161 hect. grădinĭ, 849 hect. islaz, 185 hect. pădure.

Se găsesc 13 caĭ, 126 vite cornute, 14 oĭ şi 71 porcĭ.

Cotul-Călineştilor-luĭ-Vasilache (Vezĭ Călineştiĭ-luĭ-Vasilache).

Cotul Ostriţeĭ, *com., rur.* distr. Cernăuţĭ aşezată în masă compactă nu departe de malul stîng al Prutuluĭ şi lipită în partea sa V. de com. rur. Mahală.

Suprafaţa 10.98 km.²; populaţia 1211 locuitorĭ romînĭ; relig. gr. or.

Este în apropiere de drumul princip. Noua Suliţă-Sadagura şi de linia ferată Noua Suliţă-Cernăuţĭ; prin partea sa de N. trece un drum de ţară maĭ scurt de la Boian la Buda.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi ţine de biserica parohială din Mahală.

Pînă în timpurile din urmă, forma parte integrantă din com. rur. Mahală, numită înainte vreme Ostriţa, de care despărţindu-se şi devenind comună cu adm. part. fiind-că era parte mărginaşe din Ostriţa, s'a numit Cotul Ostriţeĭ.

Se povesteşte că în balta din apropiere, numită „Ghiol Alexiu", s'a înecat, în timpul războiuluĭ Turco-Rus din 1739, un întreg detaşament de armată turcească cu tunurĭ, cu caĭ şi cu mulţĭ banĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 636 hect. pămînt arabil, 155 hect. fînaţurĭ, 17 hect. grădinĭ, 192 hect. izlaz, 12 hect. pădure şi 8 hect. ½ bălţĭ şi heleştee.

Se găsesc 45 caĭ, 479 vite cornute 411 oĭ şi 208 porcĭ.

Coţman, *district* politic, com.

www.digibuc.ro

pus din ocolurile judecătoreşti. Coțman şi Zastavna. Se mărgineşte la E. cu Rusia şi puțin cu distr. Cernăuți, la N. şi V. cu Galiția şi la S. cu distr, Cernăuți. Are o suprafață de 826 km². şi 100.000 de locuitori.

Acest district se află aproape cu desăvîrşire pe şes, avînd formațiuni colinare puține şi încă mai puține păduri. Agricultura prevalează deci asupra altor ocupațiuni ale locuitorilor, deşi terenurile nu sunt în tot-dauna prea fertile. Lipsa combustibilului şi mai ales al lemnului de construcție este simțitoare. In schimb districtul acesta este bogat în bălți şi heleşteie pline de peşti variați, mai cu seamă în împrejurimile comunelor Stăuceni şi Chiseleu. Afară de asta populațiunea creşte multe vite.

Locuitorii sunt exclusiv Ruteni băstinaşi, oameni sîrguitori, cari îşi cîştigă pînea greu prin munca cîmpului, pe la fabricele de spirt şi ca lucrători cu ziua. Episcopia din Rădăuți, avea înaintea ocupațiunei austriace moşii împrejurul tîrgului Coțman, ast-fel că se găsia în acest district şi destul element romînesc. Urme de populație romînească se văd şi astă-zi în numele de familii, mai ales la răzeşimea împrăştiată în jurul tîrgului Zastavna şi în cîte-va localități din acest district, care fusese proprietăți boereşti moldovene.

Districtul este udat la partea de N. de fluviul Nistrului, care formează hotarul între Bucovina şi Galiția, iar în partea de jos de afluenții din stînga Prutului.

Căile de comunicație care sunt reprezintate prin drumul mare ce vine din Galiția pe la Zviniace şi atingînd Coțmanul, se împreună la Mămăieşti cu cel carpatin şi prin mai multe şosele comunale destul de practicabile, din cari cele mai frecventate sunt pe distanțele dintre Babin-Nepolocauți şi Sadagura-Brodoc. O linie ferată locală se desprinde din calea principală Lemberg-Cernăuți-Iaşi ducînd la tîrgul Coțman şi de acolo pe la vechiul schit Crisciatee, în Galiția.

Istoricul districtului ne spune despre luptele între domnii Moldovei şi craii poloni. Localitatea Şipeniț, moşia şi locul de naştere a marelui nostru cronicar şi om de stat Miron Costin, se afla în acest district. Lingă localitatea Samuşin, pe Nistru, a fost trecătoarea oştilor moldovene şi polone şi acolo s'a şi dat o fioroasă luptă cu Tătarii. La Prelipcea aŭ fost aduşi, încă pe vremea domniei moldoveneşti (1760), colonişti germani, pentru înjghebarea meseriei de postăvărie. Amintiri din luptele cu Tătarii prezintă apoi şi şanțurile de lingă satul Onut.

Proprietatea districtului Coțman era după ultima statistică: 39.019 hect. pătrate pămînt arabil, 1129 hect. fînațuri, 1082 hect. grădini, 2841 izlaz, 13.53 poieni, 2589 hect. pădure. Animale domestice numără districtul: 8654 cai, 23456 vite cornute, 22409 oi, 11632 porci şi 2363 stupi de albine.

Coțman (Kotzman), *tîrg*, aşezat pe malul drept al pîrîului Sovița, care dă aci naştere la mai multe helc ştee.

Suprafața 23.45 km.²; populația 4500 locuitori, din cari cea mai mare parte ruteni, iar restul poloni, germani şi israeliți; religia la ruteni este în majoritate gr. or., apoi gr. cat.

Se compune din vatra tîrgului şi cătunul Zahorbi (Zahorby).

Este străbătut de şoseaua prineipală ce duce, pe de o parte în Galiția spre Zaleszszyki, iar pe de altă parte la Cernăuți. Din el pleacă drumurile distr. Coțman-Nepolocăuți şi Coțman-Berhomet pe Prut, ce-l leagă cu Storojineț şi Stăneşti. Este stație a liniei ferate locale ce se bifurcă din linia ferată principală în punctul Lujeni.

Este reşedința unui căpitan (prefect); are, pe lîngă oficiile administrative obişnuite şi jud. de ocol, un biurou telegrafo-poştal, 2 şcoli populare cu cîte 6 clase, o şcoală specială de industrie, o biserică gr. or. parohială cu hramul „Sf. Nicolae“, una rom. cat. şi una gr. cat.

Coțmanul este pomenit, ca sat, făcînd parte din propietatea episcopii Rădăuțului, lucru care se confirmă, printr'un hrisov al lui Stefan-cel-Mare, de la 1503 şi altul de pe vremea lui Bogdan-cel-Chior, de la 1519.

După tradiție, tîrgul şi-ar avea numele, de la o fată Chița Apostoluc (Coțman-Chițman) care ar fi scăpat tîrgul de urgia Turcilor, înecînd pe un paşă, ce a iubit-o. In legătură cu această legendă se aducea un tablou cu data anului 1798, care se păstrează la primăria tîrgului şi reprezintă această întîmplare. De fapt însă, termenul îşi va fi avînd origina în numele Cosma (Cosmeni-Cosmani). Interesant este vechiul clopot ce se păstrează în biserica ortodoxă încă din

www.digibuc.ro

secolul al XVII-lea, ca dar, pe care l-ar fi hărăzit un boier cu numele de Ghica, întru pomenirea răpăusateĭ sale fiice. Populaţia ortodoxă atribue acestuĭ clopot, făcătorie de minunĭ.

Lîngă Coţman s'aŭ găsit în diferite rîndurĭ obiecte din epoca de piatră şi de bronz, precum şi podoabe de argint aparţiitoare epoceĭ de fer.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi prăsila vitelor şi cu negoţul de caĭ, pentru care se ţin bîlciurĭ vestite în anumite părţĭ ale districtuluĭ.

Tîrgul posedă 2388 hect. pămînt arabil, 267 hect. fînaţurĭ, 8 hect. şi 50. a. grădinĭ, 124 hect. izlaz, 447 hect. pădure.

Se găsesc 324 caĭ, 605 vite cornute, 990 oĭ 738 porcĭ şi 101 stupĭ de albine.

Coţman, *moşie,* cu adm. part., distr. cu acelaş nume.

Suprafaţa 16.81 km.^{2}; populaţia 206 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul polonĭ, israeliţĭ, germanĭ, ş. a.

In privinţa confesiuneĭ, în afară de israeliţĭ, sunt în majoritate gr. or., şi rom. cat., restul gr. cat., şi armenĭ uniţĭ.

Coprinde, pe lîngă moşia Coţman, pr. zisă, şi cătunul Zahorbĭ.

Covaţovca (Kowacowka), *fermă,* pendinte de moşia cu adm. part. Carapciu-pe-Ceremuş, distr. Vijniţa.

Crasna Ilschi, *com. rur.,* districtul Storojineţ, aşezată pe malul drept al pîrîuluĭ Sireţelul, afluent al Siretuluĭ-Mic.

Suprafaţa 22.29 km.^{2}; populaţia 1434 locuitorĭ, românĭ; relig. gr. or.

Este legată printr'un drum comunal de drumul principal Storojineţ-Vicovul-de-Sus; are o şcoală pop. cu 3 clase ce serveşte şi pentru Crasna-Putneĭ; o biserică parohială cu hramul „Naşterea Sf. Ioan" de care ţine şi Huta-Veche, Crasna-Putneĭ şi Huta-Ilschi.

La 1776, era în posesia mânăstireĭ Putna. Forma odinioară o singură moşie cu Crasna Putneĭ şi a fost cumpărată de episcopul Huşilor, Filoteĭ, şi dăruită mînăstireĭ Putna, care a pierdut-o cu timpul. O jumătate a trecut în stăpînirea maziluluĭ Ilschi. Cuvîntul „Huta" reaminteşte existenţa de fabricĭ de sticlă (Glashütte) care au fost odată pe acolo.

De Crasna-Ilschi, ţin cătunele Huta-Ilschi, Isero şi Lunca-Frumoasă.

In Crasna-Ilschi este o fabrică de spirt, un ferăstrău cu aburĭ, având două gatere şi un izvor de slatină.

Populaţia se ocupă cu agricultura, şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1218 hect. pămînt arabil, 806 hect. fînaţurĭ, 17 hect. grădinĭ, 131 hect. izlaz, 3573 hect. pădure.

Se găsesc 104 caĭ, 537 vite, 56 oĭ, 206 porcĭ, 36 stupĭ.

Crasna-Ilschi, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 48.02 km.^{2}; populaţia 656 locuitorĭ, în majoritate romînĭ şi germanĭ.

Se compune din moşiile: 1) Crasna-Ilschi (propriu-zisă), 2) Lunca şi 3) Sireţel.

Crasna-Putneĭ, *sat,* pendinte de com. rur. Crasna-Ilschi, distr. Storojineţ, aşezată pe malul stîng al pîrîuluĭ Sireţel, afluente al Siretuluĭ-Mic.

Suprafaţa 10.75 km.^{2}; populaţia 1359 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este legat, prin drumurĭ comunale, de drumul distr. Hliniţa-Gurahumora, precum şi de comunele Huta-Veche şi Huta-Nouă, legate, la rîndul lor cu tîrgul Ciudeiŭ; ţine de şcoala şi biserica din Crasna Ilschi.

Forma la început o singură moşie şi comună cu Crasna-Ilschi, în posesia mînăstireĭ Putna. Printr'o poruncă domnească, jumătate trecu în stăpînirea maziluluĭ Ilschi, aşa că la 1776, numaĭ o jumătate, aşa numita Crasna-Putneĭ, era în stăpînirea mînăstireĭ.

Populaţia se ocupă cu fîneţele, cu creşterea vitelor şi cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 389 hect. pămînt arabil, 383 hect. fînaţurĭ, 36 hect. grădinĭ, 1.283 hect. izlaz, 618 hect. pădure.

Se găsesc 92 caĭ, 1.037 vite cornute, 612 oĭ, 562 porcĭ şi 214 stupĭ.

Crasna-Putneĭ, *moşie,* atenenţă a moşieĭ Huta-Nouă, distr. Storojineţ.

Are 8 locuitorĭ.

Cremeniştea, *mic afluent* al pîr. Ciocan, se varsă în rîuleţul Moldoviţa; izvorăşte de sub culmea Cremeniştea, maĭ jos de muntele Feredeul, distr. Câmpulung.

Crihora, *complex* de pădure şi fînaţ, distr. Suceava, pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Ilişeştĭ, aproape de Costîna.

Crişciatec (Kryszczatek) *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată pe malul drept al Nistruluĭ, faţă în faţă cu localitatea galiţiană Zaleşcechi (Zaleszczyki), pe o înălţime f. pitorească.

www.digibuc.ro

Suprafaţa 4.87 km.²; populaţia 999 locuitorĭ ruteni, gr. or., şi ceva israelițĭ.

Este străbătută de drumul principal Cernăuţĭ Zaleszcyki, din care se desprinde o raramură la Horovenca (Galiţia); comunică cu comunele vecine conriverane prin drumurĭ de ţară.

Are o şcoală populară cu o clasă, şcoală special creată pentru populaţia moldovenească, imediat după ocuparea Bucovineĭ (de unde se poate conchide că exista populaţie romînă); o biserică cu hramul „Sf. Ioan Teologul", zidită la 1766 (v. Crişciatec, mînăstire).

La 1776, depindea de schitul cu acelaş nume, ce se află aci.

In această localitate se află o carieră din care se scoate piatră de pavaj f. mult căutată.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 713 hect. pămînt arabil, 10 hect. fînaţurĭ, 3 hect. grădinĭ, 93 hect. islaz, 5 hect. pădure şi 4 hect. heleştee.

Se găsesc 35 caĭ, 162 vite cornute, 152 oĭ, 119 porcĭ şi 37 stupi.

Crisciatec (Kriszczatek), fost *schit*, în distr. Coţman, pe malul Nistruluĭ, la hotarul Bucovineĭ spre Galiţia.

A existat până la 1776, cînd s'a desfiinţat prin neînţelegerea ivită între călugărĭ, făcînd loc comuneĭ de astă-zĭ cu acelaş nume. Intr'un document de la 1768 se zice că acest schit ar fi fost chiar odată mînăstire în toată regula. Pozitiv se ştie numaĭ că un negustor romîn, Preda Hagiul, ar fi clădit biserica pe înălţimea stîncoasă, unde se află şi un admirabil izvor de apă. La desfiinţare, schitul avea cincĭ călugărĭ.

Crişciatec (Kryszczatek), *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa, 4.13 km.²; populaţia 104 locuitorĭ, aproape toţĭ israelițĭ.

Coprinde pe lîngă moşia Crişciatec pr. zisă, şi tîrlele Nahainicĭ (Na Hajnicĭ) şi Nacopireca (Na Kopireka) (v. fiecare).

Criva, *cătun*, pendinte de com. rur. Broscăuţul-Vechĭŭ, distr. Storojineţ.

Are 95 locuitorĭ.

Criva, *tîrlă*, pendinte de moşia Camena, pr. zisă, care, împreună cu cătunul Hlibicioc, formează moşia cu adm. part. Camena, distr. Cernăuţĭ.

Criva, *deal*, 486 m., ţine de reg. deluroasă dintre Prut şi Ceremuş.

Criva, *pădure*, distr. Storojineţ spre S.-E. de Broscăuţul-Noŭ şi spre N. de Storojineţ.

Acĭ maĭ sunt urmele unor coloniĭ de ţiganĭ boiereştĭ.

Crivăţul, *tîrlă*, pendinte de moşia Voitinel, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Crivăţul *(Krywak), afluent* al pîr. Sireţelul Mic, isvorăşte din păd. Fîntiniţa aproape de muntele Treĭ Movile şi se varsă în Sireţelul Mic, maĭ sus de com. Davidenĭ.

Crivăţul, *mic afluent*, pe dr. pîr. Solca (v. Solca); isvorăşte de sub dealul Căşvana.

Crivei, *cătun*, pendinte de com. rur. Cuciur-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 9 case şi 37 locuitorĭ.

Crivei, *pîrîiaş*, ce răsare sub culmea Criveţ, (distr. Cernăuţĭ) şi se varsă în pîr. Derehluĭ (v. Derehluĭ).

Cruciana, *tîrlă*, pendinte de moşia Pătrăuţ, atenenţă a moşieĭ cu adm. spec. Pătrăuţ, distr. Suceava.

Cruhla (Kruhla), *spinare muntoasă*, ce ţine de ramificările nordice ale Carpaţilor Păduroşĭ (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ VIII), şi maĭ poartă denumirea de Munţiĭ Berhometuluĭ.

Cuciur Mare, *com. rur.*, cea maĭ mare a Bucovineĭ, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe partea stîngă a pîrîuluĭ Derehluĭ.

Suprafaţa 106.17 km.²; populaţia 8566 locuitorĭ în majoritate rutenĭ, restul romînĭ relig. gr. or. precum şi puţinĭ polonĭ şi israelițĭ.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă cu 7869 locuitorĭ; 2) din cătunele: Bazaniuca, Berezova, Bursucan, Hlicĭne, (Hlyczne), Dumaisca, Hadilov, Hlibicioc, Corovia, Crivei, Luchi, Molovateĭ, Ocruh, Rachiuschii (Rakiwskyj), Rivne, Zadoveĭ, Sniace, Stînca, Suheĭ, Vilehovce (Wilchowcze); 3) din tîrlele: Dobrova, Hrinava şi Vijnc.

Este străbătută de drumul distr. Tărăşenĭ- iret şi de linia ferată Cernăuţĭ-Hliboca, care are aci staţie.

Are un oficiŭ telegrafo-poştal; 2 şcolĭ populare cu cîte 4 clase şi 2 bisericĭ parohiale, f. frumoase, cu hramurile „Adorm. M. D." şi „Sf. Dumitru."

Această comună este menţionată pentru prima oară într'un hrisov din 25 Decemvrie 1421, unde se spune că Alexan-

www.digibuc.ro

dru Vodă cel Bun a dăruit-o unuĭ oarecare Boguş. Doamna Ruxanda, mama luĭ Bogdan, prin hrisovul din 30 Martie 1575, a dăruit-o mînăstireĭ Putna, în posesia căreia se găsea şi la 1776.

Cuciur Mare, *moşie,* cu adm. part., dist. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 23.79 km.^{2}; populaţia 111 locuitorĭ, israeliţĭ, rutenĭ, polonĭ, germanĭ şi cîţĭ-va romînĭ.

Se compune: 1) din moşia Cuciur-Mare, cu 9 case şi 35 loc.; 2) din fermele: Iablonovăţ şi Sălişte (v. fie care).

Teritoriul moşieĭ, a fost pe vremurĭ cu mult maĭ mare ca astăzĭ. O parte bună din el a trecut la localităţile Storojineţ, Mihalcea, Corovia şi Voloca.

In pădurea din apropierea acesteĭ localităţĭ se vede un teren împietrit pe o mare întindere, numit „Camenĭ" (adică Petroasa) unde poporul crede c'ar fi fost odată un oraş.

Pe această moşie se află adevărate pădurĭ de merĭ, cu ale căror fructe locuitorĭ fac un întins negoţ.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi cu pomăritul.

Moşia posedă 4029 hect. pămînt arabil, 2225 hect. finaţurĭ, 161 hect. grădinĭ, 849 hect. izlaz, 3057 hect. pădure, 0 hect. 77 a. heleştee.

Se găsesc 587 caĭ, 2501 vite marĭ cornute, 782 oĭ şi 1171 porcĭ.

Cuciur Mic (Kuczurmik), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată în masă compactă, pe ambele părţĭ ale pîrîuluĭ Cuciur, între com. Verbăuţ la N. şi hotarul cu distr. Cernăuţĭ la S.

Suprafaţa 15.55 km.^{2}; populaţia 2326 locuitorĭ rutenĭ gr. or. şi puţinĭ izraeliţĭ.

Este străbătută de drumul principal Cernăuţĭ-Noua Suliţă, din care se desprinde aci o ramură, apucînd spre Zaleszczyki (Galiţia).

Are o şcoala populară cu o clasă şi 2 bisericĭ dintre carĭ una parohială cu hramul „Sf. Nicolae", iar cealaltă filială cu acelaş hram, zidită în 1822 de proprietariĭ Gheorghe şi Alexandru Taboră, Mihail Borcea şi Alexandru Onciul.

La 1776, o jumătate din această comună era proprietate a Mareluĭ Vornic Constantin Sturdza, iar cealaltă jumătate era stăpînită de maziliĭ Tănase Tăutul şi Neculae Onciul. Prima menţiune despre această comună, este făcută într'un hrisov ce datează din 12 Aug. 1654. In aniĭ 1766-67, s'aŭ aşezat aci rutenĭ emigraţĭ din Galiţia.

Populaţia se ocupă în deosebĭ cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1551 hect. pămînt arabil, 79 hect. finaţurĭ, 24 hect. grădinĭ, 190 hect. izlaz, 292 hect. pădure şi 12 hect. heleştee.

Se găsesc 170 caĭ, 573 vite marĭ cornute, 299 oĭ, 178 porcĭ şi 28 stupĭ.

Cuciur Mic, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 6.90 km.^{2}; populaţia 131 locuitorĭ, rutenĭ gr. or. şi polonĭ.

Cula, *tîrlă,* pendinte de vatra com. Frătăuţul Noŭ, dist. Rădăuţĭ.

Culăuţĭ (Kuleutz), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată în masă compactă, pe malul drept al Nistruluĭ, între comunele conriverane Repujineţ şi Vasileu.

Suprafaţa 4.83 km.^{2}; populaţia 727 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Prin drumurĭ de ţară e legată cu comunele sus menţionate, precum şi cu drumul princip. Cernăuţĭ-Zaleszczyki (Galiţia).

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D," zidită în anul 1777 de răzeşiĭ Teodor Cautiş şi Ioan Masec.

La 1776 aparţinea maziluluĭ Ioniţă Moţoc.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 582 hect, pămînt arabil, 1 hect. finaţurĭ. 16 hect. grădinĭ, 75 hect. izlaz.

Se găsesc 70 caĭ, 89 vite marĭ cornute, 192 oĭ, 64 porcĭ şi 12 stupĭ.

Culăuţĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 2.50 km.^{2}; populaţia 47 locuitorĭ, rutenĭ şi polonĭ.

Cupca, *com. rur.,* distr. Storojineţ, aşezată pe ambele malurĭ ale Siretuluĭ mic.

Suprafaţa 18.77 km.^{2}; populaţia 1739 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este tăiată de drumul distr. Ciudeĭ-Petriceanca şi de linia ferată Ciudeĭ-Carapciu; e haltă de drum de fer; are un oficiŭ poştal, o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mih. şi Gavril."

A fost sat şi moşie dăruită odinioară de către Alexandru-cel-Bun, boeruluĭ Ivan Cupcic; urmaşul acestuia, George Cupcic, o dărui mînăstireĭ Putna, aşa că la 1776 se găsea în posesia acesteĭ mînăstirĭ. Prin

www.digibuc.ro

locuitorĭ se maĭ menţine o tradiţie despre prădăciunile Suezilor lui Carol al XII, carĭ au petrecut în acest loc.

Populaţia, formată din locuitorĭ băstinaşĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1104 hect. pămînt arabil, 288 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 221 hect. izlaz, 695 hect. pădurĭ.

Se găsesc 76 caĭ, 753 vite marĭ cornute, 308 oĭ, 422 porcĭ şi 93 stupĭ.

Cupca, *moşie mînăstirească,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 23.02 km.^{2}; populaţia 42 locuitorĭ, germanĭ, izraeliţi şi rutenĭ.

Se compune din moşiile: 1) Cupca (propriŭ zisă); 2) Iordăneştĭ, 3) Carapciu, 4) Corceştĭ şi 5) Sucevenĭ.

La 1776 era proprietatea mînăstireĭ Putna.

Curmătura Bouluĭ, *munte,* 1040 m. alt., făcînd parte din coama muntoasă Obcina-Feredeul, distr. Cîmpulung.

Cutie, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Ceahor, districtul Cernăuţĭ.

Are 4 case şi 20 locuitorĭ.

www.digibuc.ro

D

Dadul, *munte* ce ţine de culmea cu acelaş nume (v. Lucina, lanţ muntos) şi are înălţimea de 1527 m. Se află în apropierea localit. Cîrlibaba, distr. Cîmpu-lung.

Dadul, *culme laterală* ce ţine de lanţul muntos al Lucinei (v. Lucina, lanţ muntos). Are punctul cel maĭ ridicat în muntele Dadul, 1527 m. Se află în apropierea localit. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Davidenĭ, *com. rur.*, distr. Storojineţ, aşezată pe partea stîngă a Siretuluĭ Mic.

Populaţia: 1881 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or. pe lângă carĭ s'aŭ pripăşit în ultimiĭ anĭ şi o colonie de Mazurĭ, lucrătorĭ de la velniţele părăsite din apropiere.

Este în apropierea drumuluĭ districtual Bănila Moldovenească-Budineţ.

Are un oficiu poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „S-ţiĭ Arhangheli Mihail şi Gavril" ce ţine sub dependinţa sa biserica filială din Slobozia Davidenilor (saŭ Znebul), precum şi o parte din enoriaşiĭ com. Cireş.

La 1776, era moşie pendinte de com. Bănila Moldovenească şi puţin după aceasta s'a întemeiat pe ea satul cu acest nume.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi foarte mult cu facerea fineţelor.

Comuna posedă 884 hect. pămînt arabil, 557 hect. grădinĭ, 254 hec. islaz, 1904 hect. pădurĭ.

Are 170 caĭ, 722 vite cornute, 239 porci, 108 stupĭ.

Davidenĭ, *moşie boerească*, cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 24.24 km²; populaţia 16 locuitorĭ, dintre carĭ 13 israeliţĭ.

La 1776, făcea parte din moşia Bănila-Moldovenească.

Davideştĭ, *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată în masă compactă între cele două Soviţe şi în vecinătatea comunelor Stăucenĭ la N. V. şi Clivodin la S. E.

Suprafaţa 9.12 km²; populaţia 984 locuitorĭ rutenĭ de relig. gr. or.

Este legată prin drumurĭ de ţară cu comunele sus menţionate, precum şi cu drumul distr. Stăucenĭ-Nepolocăuţ. Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „S-ţiĭ Arh. Mihail şi Gavril".

Această comună este pomenită într'un zapis din 20 Octombrie 1451. A fost posesiunea episcopieĭ de Rădăuţĭ, încă maĭ 'nainte de 1519, cînd Bogdan cel Chior, printr'un hrisov din 6 Octombrie al acestuĭ an, confirmă această posesie.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 743 hect. pamînt arabil, 70 hect. finaţurĭ, 7 hect 50 a. grădinĭ, 63 hect. izlaz, 41 hect. pădure.

Are 71 caĭ, 199 vite, 252 oĭ, 73 porcĭ şi 19 stupĭ de albine.

Davidovicĭ (Dawidowicz), *tîrla*, pendinte de moşia Babin pr. zisă, care la rîndu-ĭ este o parte din moşia cu adm. part. Babin, distr. Coţman.

Dănila, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată în apropiere de maluĭ stîng al rîuluĭ Suceava, în partea de N. a distr.

Populaţia 713 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ; relig. gr. or.

Se află lîngă drumul princip. Siret-Suceava; are o biserica particulară cu hramul „S-ţi Cosma şi Damian".

Acĭ s'aŭ găsit în anul 1874, prin surparea unuĭ mal, o mulţime de obiecte de aur, despre

www.digibuc.ro

carĭ poporul crede că ar fi fost îngropate de hoţĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; mare parte părăseşte în timpul anuluĭ ţara şi vine în Romînia să caute de lucru.

Comuna posedă 300 hect. pămînt arabil, 72 hect. fînaţurĭ, 7 hect. 50 a. grădinĭ, 233 hect. islaz, 17 hect. pădure.

Are 34 caĭ, 190 vite cornute, 416 oĭ, 162 porcĭ, 35 stupĭ.

Dănila, *moşie*, distr. Suceava, consistînd numaĭ din pădurĭ şi păşunĭ, fără nicĭ un locuitor.

Suprafaţa 1.20 km^2.

Dărîmoasa, *culme* mică, ţine de lanţul muntos al Lucineĭ, formînd o ramificaţie de E. a acestuia (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ I).

Dărmăneştĭ (saŭ Ghermăneştĭ), *sat*, pendinte de com. rur. Hatna, distr. Suceava.

Are 336 locuitorĭ, aproape esclusiv rutenĭ; relig. gr. or.

Deacul, *culme* secundară, ţine de înodătura muntoasă Obcina Chiril şi Capaţina (v. Obcina Chiril) şi se întinde între pîraele Gemene şi Slătioara, aproape de hotarul Romînieĭ, distr. Cîmpulung.

Dealul-Alexa, *munte*, 977 m. alt., face parte din ramificaţia muntoasă a Tomnaticuluĭ, la E. de pîrîul Fălcău şi cam la V. de muntele Petruşca, distr. Rădăuţĭ.

Dealul-Alexa-Drancu, *munte* 1282 m. alt., face parte din culmea Mestecăneşti (v. Carpaţii Bucovineĭ), între pîrîul Argestru şi rîul Bistriţa Aurie, la N. de com. Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Dealul-Ardeloaia, *munte*, 1087 m. alt., între pîrîul cu acelaş nume şi Valea Neagră, în apropiere de com. Breaza, distr. Cîmpulung, făcînd parte din ramificaţiile coameĭ muntoase Obcina-Feredeul.

Dealul-Braduluĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Frumosul, distr. Cîmpulung.

Are 4 case şi 19 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Dealul-Caldu, *culme*, care porneşte din masivul Giumălăuluĭ şi se bifurcă, o ramură apucînd spre valea Colbuluĭ şi cealaltă spre pîrîul Rusca; ajunge până la înălţimea de 1535 m. şi ţine de sistemul muntos Giumalăŭ Rărău, distr. Cîmpulung.

Dealul-Cirana, *coamă de deal*, 656—698 înălţime, la V. de com. Putna, distr. Rădăuţĭ.

Dealul-Cojoculuĭ, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Părteştĭ-de-Sus, distr. Gurahumora.

Are 2 case cu 12 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Dealul-Colaculuĭ, *munte*, 1155 m. alt., între rîul Moldova şi pîrîul Moroşan, în vecinătatea com. rur. Fundul Moldoveĭ, făcînd parte din ramificaţiile coameĭ muntoase Obcina Feredeul, distr. Cîmpulung.

Dealul-Colbuluĭ, *munte*, 1483 m. alt., din care izvorăşte valea cu acelaş nume, între munţiĭ Piatra Stîneĭ, Munceiĭ, Piatra Albă, Rarăul, Piatra Doamneĭ şi Runculeţul, făcînd parte din sistemul muntos al Rarăuluĭ, distr. Cîmpulung.

Dealul-Comoriĭ, *deal*, 763 m. alt., între muntele Alunişul, din care se desprinde la E. şi com. Putna la V., distr. Rădăuţĭ.

Dealul-Corhana, *munte*, 1148 m. alt., face parte din sistemul muntos al Rarăuluĭ, la E. de muntele Bărnărel şi la V. de rîul Bistriţa Aurie şi de cătunul Georgicenĭ, com. Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Dealul-Cotos, *munte*, 986 m. alt., între pîraele Ascuncel şi Boul şi la S. de rîul Suceava, în apropierea com. Straja, distr. Rădăuţĭ.

Dealul-Creţ, *culme laterală*, ţine de lanţul muntos al Rarăuluĭ şi se găseşte în apropierea masivuluĭ Giumălăŭ, la S.-E. spre Valea Bistriţeĭ Auriĭ, alăturea cu culmea Caldu, distr. Cîmpulung. Piscul cel maĭ înalt în această culme are o altitudine de 1443 m.

Dealul-Cruceĭ, *munte*, 850—995 m. alt., între cele 2 pîrae din care se formează pîrîul Putnişoara şi Poeana Cruceĭ, în apropierea comunelor Putna şi Suceviţa, distr. Rădăuţĭ.

Dealul-Crucilor, *munte*, 871 m. înalt, ţine de grupul de culmĭ Cornu-Tomnaticul (v. Carp. Bucovineĭ) şi se află lîngă local. Bănila-Moldovenească, distr. Storojineţ.

Dealul-Deiĭ, *munte*, 1195 m. alt., face parte din coama muntoasă Obcina-Feredeul, între munţiĭ Tomnaticul la E. şi Curmătura Boului la V., distr. Cîmpulung.

Dealul-Dicsu, *ramificaţie mun-*

www.digibuc.ro

toasă, se desprinde din Obcina Mare sau Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), cam la N. de lanţul principal.

Dealul-Dobreĭ, *munte,* 973m. alt. pe unul din povîrnişurile laterale de V. ale coameĭ Obcina-Mare şi la E. de coama laterală Afiniţa, distr. Cîmpulung.

Dealul-Dobrineĭ, *munte,* 818 m. alt., spre E. de com. Mînăstirea Humoruluĭ, distr. Gurahumora.

Dealul-Draculuĭ, *deal,* cu o înălţime de 457 m., în com. rur. Dracineţ, distr. Storojineţ.

Dealul-Edereĭ, *numire romînească* a colonieĭ germane Lichtenberg, distr. Gurahumora.

Dealul-Fătuluĭ, *deal,* 539 m. alt., pe malul stîng al Suceviţeĭ, la V. de com. Marginea, distr. Rădăuţĭ.

Dealul-Floceĭ, *munte* mic, 1001 m. alt., spre V. de valea Izvoruluĭ Alb, face parte din Obcina Flocenilor, sistemul muntos Rarăul, distr. Cîmpulung.

Dealul-Florenilor, *vechiŭ cătun* bisericesc, pendinte de com. rur. Dorna Căndrenilor, distr. Cîmpulung. Acum face parte din vatra satuluĭ.

Are o şcoală populară cu o clasă.

Dealul-Ghirileŭ, *munte* mic, 907 m. alt., la confluenţa pîraielor Suha şi Brăneştĭ, între localităţile Stuplicanĭ şi Doroteia-Potoniţa, distr. Cîmpulung.

Dealul-Gigiŭ, *deal,* 862 m. alt., la N. de Măgura Vaceĭ şi la S. de com. Straja, distr. Rădăuţı.

Dealul-Glodului, *cătun,* pendinte de com. rur. Breaza, distr. Cîmpulung.

Are 2 case şi 19 locuitorĭ romînĭ gr. or.

Dealul-Grămada, *munte,* 1055 m. alt., la N-E de muntele Rarăŭ; face parte din acelaş sistem muntos, distr. Cîmpulung.

Dealul-Grosuluĭ, *munte* mic, 970 m. alt., ramificaţiune din Obcina Ursuluĭ, sistemul muntos al Rarăuluĭ, la E. de pîrîul Plotoniţa, distr. Cîmpulung.

Dealul-Ianculuĭ, *deal,* 465 m. alt., în vecinătatea localităţeĭ Ţibenĭ (Istenegsits), distr. Siret.

Dealul-Ilinceĭ, *deal* mic (426 m.), distr. Storojineţ, la S. de Pătrăuţul-de-Jos.

Dealul-Leahuluĭ, *deal,* 539 m. alt., între com. Voitinel şi Vicovul de Jos, distr. Rădauţĭ.

Dealul-Logofătuluĭ (Logoszïwskyj Grun) *cătun,* pendinte de com. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 16 case şi 57 locuitorĭ.

Dealul-Lung, *munte,* 1088 m. alt., ramificaţie a coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, între pîraele Isvorul Alb şi Varvaria, distr. Cîmpulung.

Dealul-Maluluĭ, *deal,* 559 m. alt., pe malul drept al Suceveĭ, face parte din ramif. secund. Alunişul, la V. de com. Vicovul-de-Jos, distr. Radăuţı.

Dealul-Moriĭ, *tîrlă,* pendinte de moşia Stupca, distr. Gurahumoruluĭ.

Are o moară şi 2 case cu 11 locuitorĭ.

Dealul-Munceilor, *creasta de munte,* foarte stîncoasă (1592 m.), aflătoare pe masivul Rarăuluĭ, nu departe de Petrele Doamneı (v. Rarăul, lanţ muntos), deasupra obîrşieĭ Izvoruluĭ Alb, în apropierea orăşeluluĭ Cîmpulung.

Dealul-Negreĭ, *munte,* 1312 m., ţine de grupul înălţimilor carı pătrund din munţiĭ mărginaşı aı Bucovineı în S. Carpaţilor (v. Carp. Buc.

Dealul-Negru, *munte,* 1221 m. alt., la S. de muntele Bobeţ. şi la N. de com. rur. Fundul Moldoveĭ, face parte din ramificaţiile coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, distr. Cîmpulung.

Dealul - Negureştilor, *munte* mic, 876 m. alt., între Pîrîul luĭ Vasile, rîul Moldoviţa şi Dealul Soculuı, ramificaţie a culmeĭ secundare Măgura, în vecinătatea localităţilor Deia şi Freudenthal, distr. Cîmpulung.

Dealul-Oglinda, *pisc,* aflator pe culmea Dealul Oglinda, ţine de lanţul carpatin Obcina-Mare saŭ Arşiţa (v. Carpaţiı Bucovineı) şi se găseşte în apropierea comuneĭ Putna, distr. Rădăuţĭ; are o înălţime de 1167 m.).

Dealul-Praşca, *munte mic,* 975 m. alt., din care izvorăşte pîrîul cu acelaş nume, făcînd parte din Obcina-Flocenilor, ramificaţie a sistemuluĭ muntos Rarăul, distr. Cîmpulung.

www.digibuc.ro

Dealul-Rădăcineĭ, *munte,* 1180 m. alt., de o formă triunghiulară, cu baza în muntele Şolboc şi cu vîrful la confluenţa văilor Giorostenĭ şi Izvoruluĭ Alb, făcînd parte din sistemul muntos al Rarăului, distr. Cîmpulung.

Dealul-Răŭ, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Moldoveĭ, izvorăşte din păd. Cosaculuĭ (distr. Cîmpulung) şi ocolind culmea Brînculeţul, se varsă în Moldova maĭ jos de poalele culmeı Dealul-Răŭ.

Dealul-Răŭ, *deal,* 828 m. alt., între comunele Fürstenthal la E. şi Suceviţa la S.-V., distr. Rădăuţĭ.

Dealul-Rusu, *munte,* ţine de culmea Poiana Măruluĭ, care face parte din sistemul Obcina-Mare (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se află în apropierea comuneĭ Poiana-Miculuĭ, distr. Rădăuţĭ.

Are şi un pisc cu acelaş nume (1194 m.).

Dealul-Scoruşuluĭ, *ramificaţie* mică muntoasă, ţine de munţiĭ Suharduluı (v. Suhardul), distr. Cîmpulung.

Dealul - Secereĭ, *ramificaţie* mică muntoasă, 785—914 m. alt., se desprinde din lanţul carpatin Obcina-Mare saŭ Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineı) şi se lăţeşte între izvoarele pîrîuleţuluĭ Putna, distr. Cîmpulung.

Dealul - Slatina, *deal,* 882 m. alt., din coastele căruia izvoràsc pîraele Slatina şi Remeseŭ, în apropierea localităţilor Vicovul-de-Jos şi Voitinel, distr. Rădauţĭ.

Dealul-Soculuĭ, *munte* mic, 942 m. alt., ramificaţie a culmeĭ secundare Măgura, între Pîrîul luĭ Vasile, pîrîul Deia şi Dealul Negureştilor, în vecinătatea com. Deia, distr. Cîmpulung.

Dealul-Strigoaea, *munte,* 906 m. alt., ramificaţie a Dealuluĭ Oglinda; din coastele luĭ izvorăşte pîrîul Putna, distr. Rădăuţĭ, lîngă hotarul acestuı distr. cu al Cîmpulunguluĭ

Dealul-Suharduluĭ, *culme,* ce ţine de munţiĭ Suharduluĭ (v. Carpaţiĭ Bucov.) şi se găseşte lîngă loc. Dorna-Candrenĭ distr. Cîmpulung.

Dealul - Tătăraşĭ, *deal,* distr. Suceava, 400 m. alt., spre V. de Ipoteştĭ şi la S. de complexul de pădurĭ cu acelaş nume.

Dealul-Tofla, numele părţiĭ de N. a culmeĭ ce se naşte din continuarea povîrnişelor cresteĭ Piatra-Dorneı, care se găsesc în partea Bucovineĭ (v. Carpaţiĭ Bucov).

Dealul-Tomeĭ, *munte,* 1015 m. alt, pe coama laterală Afiniţa, la S.-V. de înălţimea Bobeica, distr. Cîmpulung.

Dealul-Ţăranca, *deal,* 506 m. alt., la N.-V. de localitatea Calafindeştĭ, distr. Siret, formînd hotarul între Bucovina şi Rominia.

Dealul-Ursoaea, *munte,* 922 m. alt., la V. de pîrîul şi localitatea Putna, distr. Rădăuţĭ.

Dealul-luĭ-Vasile, *munte mic,* 707 m. alt., între Pîrîul luĭ Vasile la E., Pîrîul Trifuluĭ la V., rîuleţul Boul la N.-V. şi rîul Moldoviţa la N.-E.; formează o ramificaţie a culmeı secundare Măgura, în vecinătatea comuneĭ Vatra-Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Deia, *sat,* distr. Cîmpulung, aşezat pe pîrîul cu acelaş nume, afluente al Moldoviţeĭ. la confluenţa luĭ cu pîrîiaşul Deiţa.

Suprafaţa. 28.61 km²; populaţia 340 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este în apropiere de drumul distr. Vama-Ruşiĭ-Moldoviţeĭ şi de linia ferată Vama-Ruşiĭ-Moldoviţa.

Ţine de şcoala populară şi de biserica parohială din Frumosul.

La 1776 era cătun pendinte de satul Moldoviţa pe care Petru Rareş l-a dăruit în anul 1534 mănăstireĭ Moldoviţa.

Populaţia se ocupă cu prăsila de oĭ şi cu exploatarea de pădurĭ.

Satul posedă 14 hect. păm. arabil, 381 hect. fînaţurĭ, 0,69 a. grădinĭ, 211 hect. izlaz, 58 hect. poenĭ, 2155 hect. pădure.

Are 12 caĭ, 252 vite cornute, 432 oĭ, 97 porcĭ şi 29 stupĭ de albine.

Deia, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Moldoviţeĭ, izvoraşte de sub culmea Dealul-Soculuĭ şi, după ce primeşte micul afl. Deiţa, se varsă în Moldoviţa, în dreptul satuluĭ Frumosul, distr. Cîmpulung.

Deiţa, *mic afluent,* al pîr. Deia, ce se varsă în Moldoviţa; izvoraşte din Poiana-Fîntînele, distr. Cîmpulung. (v. Deia).

Deleniĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Presecarenĭ, distr. Storojineţ.

Atenenţă a parohieĭ din Presecărenı.

www.digibuc.ro

Deleniĭ, *cătun,* pendinte de tîrgul Vama, distr. Cîmpulung.

Are 12 case și 102 locuitorĭ, rominĭ, gr. or.

Demacușa, *cătun,* pendinte de com. rur. Rușiĭ-Moldoviței, distr. Cîmpulung.

Are 177 locuitorĭ, rominĭ, gr. or.

Demacușa, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Moldovița, își adună apele sale din izvoarele împrăștiate între muntele Feredeul, muntele Pașcan și culmea Dealul-Petriș și, primind pe st. pîraiele: Tomnatic și Petac, urmează valea Demacușiĭ și se varsă, ocolind Obcina-Slatina, în rîul Moldovița, lîngă com. Rușiĭ Moldoviței.

Denesiuca (Denesiwka), *tîrlă,* pendinte de moșia cu adm. part. Zucica, distr. Cernăuțĭ.

Derehluĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Mologhia, distr. Cernăuțĭ.

Are 184 locuitorĭ, rutenĭ gr. or.

Derehluĭ, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Prutuluĭ, izvorăște din bahnele păd. Stilo, între localit. Hliboca și Mihucenĭ și, primind numeroșĭ micĭ afluențĭ, precum Bursucul, Crivoriĭ, Tisovățul, Hlisna și Corovia, se varsă în rîul Prut, în fața localit. Ostrița, distr. Cernăutĭ, udind în cursul său comunele: Cuciur-Mare, Voloca, Mologhia și Ceahor.

Derman, *deal,* 501 m. alt. la S. de com. rur. Botușana, distr. Gurahumura.

Diaca, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Bistrițeĭ, izvorăște de sub poalele munteluĭ Vîrful-Vulveĭ, în Transilvania și formează pîna la împreunare cu Bistrița hotarul Bucovineĭ (maĭ jos de com. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung), spre Transilvania.

Dibrova, *tîrlă,* pendinte de moșia cu adm. part. Cerepcăuțĭ, distr. Siret.

Dibrova, *cătun,* pendinte de com. rur. Volcineț, distr. Siret.

Are 10 case și 46 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Dihterca (Dichterka), *cătun,* pendinte de Dihtineț, satul de reședință al com. rur. cu acelaș nume, distr. Vijnița.

Are 15 case și 55 locuitorĭ, huțanĭ.

Dihtineț (Dichtinetz), *cătun,* pendinte de com. rur. Chiselițenĭ, distr. Vijnița.

Are 11 case și 42 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Dihtineț (Dichtinetz), *com. rur.,* distr. Vijnița, așezată pe pîrîul cu acelaș nume, la confluența sa cu Putila.

Suprafața 29.80 km².; populația 1579 locuitorĭ, aproape esclusiv huțanĭ gr. or. și cîțĭ-va israelițĭ.

Se compune: 1) din satul de reședință *Dihtineț* care împreună cu tîrlele Grunĭ, Chicerca și Socoli, are 784 locuitorĭ, avînd pe lîngă sine și *cătunele:* Besașin, Dichterca, Lipovțe, Ruda și Tarnorica cu Bucovinca: și 2) din satul atenent *Greblena* (vezĭ Greblena, sat).

Partea centrală a comuneĭ e străbătută de drumul districtual Vijnița-Storoneț-Putila. Are o școală populară cu o clasă și o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru".

Aci se află urme de izvoare de *pacură.*

Populația se ocupă cu prasila de vite, cu stînăria și cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 213 hect. pamînt arabil, 1201 hect. fînațurĭ, 35 hect. grădinĭ, 231 hect. islaz, 1290 hect. pădure.

Se găsesc 107 caĭ, 890 vite cornute, 1900 oĭ, 485 porcĭ și 150 stupĭ.

Dihtineț (Dichtinetz), *tîrla,* pendinte de moșia cu adm. part. Putila, distr. Vijnița.

Dihtineț, *pîrîŭ,* afl. pe st. rîulețuluĭ Putila (v. Putila). Izvorăște din pad. Maximeț, la poalele munteluĭ cu acelaș nume și se varsă în Putila, lîngă com. Dihtineț, distr. Vijnița.

Dobra, *cătun,* pendinte de tîrgul Vama, distr. Cîmpulung.

Are 9 case și 48 locuitorĭ, rominĭ gr. or.

Dobra, *pîrîŭ,* afl. pe st. Moldoveĭ, izvorăște de sub Dealul Dobreĭ și după ce ocolește Runcul-Focșiĭ, se varsă în Moldovița, maĭ sus de stația de dr. de f. Moldovița, distr. Gurahumora.

Dobronăuț, *com. rur.,* distr. Cernăuțĭ, așezată la izvoarele pîrîuluĭ Biali, în colțul extremuluĭ N. al districtuluĭ, și aproape de com. rur. Horoșauț (Coțman).

Suprafața 26.80 km.²; populația 1496 locuitorĭ rutenĭ; relig. gr. or.

Este ultimul punct al drumuluĭ princip. ce vine de la Noua-Sulița și Sadagura; de aci încolo, pleacă un drum distr. spre com. Ciarnipotoc (Pîrîul Negru) distr. Coțman

www.digibuc.ro

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „St. Nicolae".

La 1776, era în posesia spătaruluĭ Ioniţă Cuza.

Comuna posedă 1284 hect. pămînt arabil, 232 hect. finaţurı, 31 hect. grădinĭ, 119 hect. islaz, 1008 hect. pădure, 7 ½ hect. bălţı şi heleştee.

Se găsesc 107 caĭ, 570 vite marĭ, 31 oĭ şi 267 porcĭ.

Dobronăuţ, *moşie,* cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 17.63 km.²; populaţia 199 locuitorĭ, dintre carĭ 3 părţĭ rutenĭ, gr. or., gr. cat. şi rom. cat. şi o parte germanı, israeliţĭ şi polonĭ.

Dobrova, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Cuciur-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 2 case şi 8 locuitorĭ.

Dolha, *vechiŭ cătun,* pendinte de com. rur. Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Dolha, *munte,* (1405 m.), ţine de şirul carpatin Hrebenişce-Staviloare (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte în apropierea localitaţiĭ Serghie, distr. Vijniţa.

Dolhopole (Cîmpulungul Rusesc), *com. rur.,* distr. Vijniţa, aşezată pe dreapta Ceremuşuluı Alb, între Stebne la N. şi Coniatin la S.-V.

Populaţia 1063 locuitorĭ, rutenĭ; relig. gr. or.

Se compune din satul de reşedinţă cu 642 locuitorĭ şi din cătunele: Domencovata, Hencereva-Chicera (Hanczerewa-Kyczera), Reicale (Reikale) şi Vipcina (Wipczyna).

Partea centrală a comuneĭ este străbătută de drumul de munte Iabloniţa-Stebne. Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „St. Dumitru.

Această comună este menţionată într'un hrisov, datînd din 21 Octombrie 1606, pe timpul domnieĭ luĭ Simeon Movilă, unde se spune că aparţinea mînăstireĭ Suceviţa. La 1776 era însă în stăpînirea a 8 boerĭ şi a mînastireĭ Putna. După un an de la ocuparea Bucovineĭ, era stăpînită numaĭ de: Ioniţă Sturza, Ioniţă Cantacuzino şi Iordache Darie. Numele rutenesc Dolhopole, de la cuvintele ruseştı, dolgo = lung şi pole = cîmp, este identic cu romînescul Cîmpulung. Comuna însă purta chiar numele deCîmpulungul Rusesc, punctul central al ocoluluĭ cu acelaş nume.

Acest ocol avea încă din timpul cucerireĭ teritoriuluĭ de către Ştefan cel Mare, 1498, drepturĭ speciale, carĭ se deosebeaŭ de privilegiile ocoluluĭ numit Cîmpulungul Moldovenesc, prin faptul, că locuitoriĭ ce purtaŭ numele de brănişteni (ţăranĭ liberĭ), plăteaŭ dărĭ maĭ micĭ şi ţineaŭ, împreună cu vornicul lor, de ţinutul vechiŭ al Cernăuţuluĭ.

Lîngă pîrîul Pîrcălab, în partea de sus a comuneĭ, se găseşte o peşteră numită după prinţul Rudolf al Austrieĭ.

Populaţia, formată din Huţanĭ, se ocupă cu prăsila de vite, cu exploatarea pădurilor şi cu plutăritul.

Comuna posedă 120 hect. pămînt arabil, 673 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 241 hect. islaz, 214 hect. pădure.

Se găsesc 81 caĭ, 540 vite cornute, 1186 oı, 281 porcĭ şi 76 stupĭ.

Dolhopole, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Putila, distr. Vijniţa.

Are 2 case şi 18 locuitorı.

Dombrova, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Lucaveţ, distr. Vijniţa.

Domencovata, *catun,* pendinte de com. rur. Dolhopole, distr. Vijniţa.

Are 109 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Dorna, *rîu,* afl. pe dr. Bistriţeĭ, izvorăşte în masivul muntos Căliman şi intră în Bucovina la S. de com. Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung. De aicĭ ia rîul un curs spre V. formînd Valea-Dorneĭ şi se îndreaptă lîngă Podul-Coşneĭ spre E, continuînd această direcţiune pînă la Dorna-Vatra, unde se varsă în rîul Bistriţa.

Distanţa percursă pe teritoriul Bucovineĭ este de 34 km., în care străbate o parte din distr. Cîmpulung, trecînd prin com. Poiana-Stampeĭ şi Dorna-Căndrenĭ şi ajungînd la o lăţime de 50 m.

Rîul Dorna e practicabil pentru plute, însă numaı în timpul vereĭ şi are ca afluenţĭ pe st.: Dornişoara cu Greblişul, Teşniţa, pîraĭele: Coşna şi Teşna (carĭ formează hotarul Bucovineĭ spre Transilvania), Izvorul Alb şi pîr. Hazuluĭ.

Afluenţiĭ pe dr. sînt: Roşu, Gsira, Neagra şi Secu.

Dorna-Căndreni, *com. rurală,* distr. Cîmpulung, aşezată pe rîul Dorna, afluente al Bistriţeĭ Auriĭ.

Populaţia 2228 locuitorĭ, romînĭ relig. gr. or., cu puţinĭ israeliţĭ şi germanĭ.

Se compune din vatra sa

www.digibuc.ro

tuluĭ cu 1818 locuitori şi din cătunele atenente: Cândrenĭ, La Izvor, La Piatra, Piluganĭ, Piluganiĭ-Pralenilor, Poiana-Negri şi Smizi (v. fiecare).

Este străbătută de drumul mare carpatin, care de aci trece în Transilvania. Secţia locală a acestuĭ drum e numită de popor pînă azĭ drumul Tătarilor.

Are un oficiŭ telegrafo-poştal; o şcoală populară cu o clasă în satul de reşedinţă şi alte 2 în cătunele atenente Poiana-Negri şi Dealu-Florenilor; o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D." în satul de reşedinţă şi alta filială în Poiana-Negri.

La 1762, Ioan Ţăpărdăŭ şi Metodiu Cîrpă, aŭ zidit acì o biserică, care s'a dărîmat abia în al 70-lea an al secoluluĭ trecut.

La 1776, era unită cu Vatra-Dorneĭ, într'un singur sat numit Dorna şi erà proprietate, jumătate a caseĭ domneştĭ şi cea-l-altă jumătate a mînăstireĭ Suceviţa.

Lîngă muntele Ouşor, s'aŭ găsit de repetate orĭ monede, arme, săgeţĭ, vîrfurĭ de lăncĭ, cămăşĭ de zale ş. a., probabil de pe timpul invaziunilor tătăreştĭ.

La ocuparea Bucovineĭ, s'a găsit acì urme de exploatărĭ de aramă (Valea Arameĭ) şi de spălătoriĭ de aur.

Numele comuneĭ provine, după legendă, dela colonistul transilvănean Vasile Candrea, care nume este săpat pe o piatră la biserică.

Acì se găsesc izvoare feruginoase, de care se folosesc în parte vizitatoriĭ băilor de la Vatra-Dorneĭ.

Populaţia, formată în mare parte din coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ, precum şi cu exploatarea de păduri şi cu plutăritul în timpul veriĭ.

Com. posedă 91 hect. pămînt arabil, 3917 hect. fînaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 1487 hect. islaz, 2515 hect. poeni, 13410 hect. pădure.

Se găsesc 326 caĭ, 4135 vite cornute, 3820 oĭ, 1030 porcĭ şi 63 stupĭ de albine.

Dorna-pe-Giumălăŭ, *cătun*, pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Are 515 locuitorĭ.

Dorna - Vatra, *tîrg*, situat la vărsarea rîuleţuluĭ Dorna în Bistriţa Aurie, distr. Cîmpulung. Are o suprafaţă de 169.89 kilom. pătraţĭ cu peste 5000 de locuitorĭ, carĭ afară de un număr oarecare de evreĭ şi germanĭ, sunt toţĭ romînĭ şi de religiune ortodoxă.

Comuna se compune, afară de tîrgul Dorna propriŭ zis, încă din cătunele rurale: Argestru, Dorna-pe-Giumălău, Bulicenĭ, Călineştĭ, Chilia, Gheorghicenĭ, Rusca, Gura Negriĭ, Haşu Moroşenĭ, Popeniĭ, Roşu şi Şarul Dorneĭ.

Este străbătut de marele drum carpatin şi e şi staţie a drumuluĭ de fer local Hatna-Cîmpulung cu prelungirea pînă la Dorna.

Dorna - Vatra este centrul unuĭ ocol judecătoresc, avînd judecătorie, percepţie, 2 şcoale cu cîte 6 clase, una pentru fete şi alta pentru băeţi, poştă, telegraf, un mare stabiliment pentru fabricare de lemnărie industrială de export şi o şchelă de plute pe Bistriţa. Aci se află şi marele stabiliment balnear cu instalaţiunĭ moderne, apele feruginoase fiind bine captate şi stabilimentul avînd şi o instalaţiune pentru băi de nomol.

Cultul este îngrijit de o biserică ortodoxă cu hramul „Sf. Mariei", ce se află în centrul tîrguluĭ şi de o biserică ortodoxa filială în cătunul Moroşenĭ cu hramul „Sf. Arhangheliĭ Mihail şi Gavril", pe lîngă care maĭ sînt în fiinţă şi 8 bisericuţi de cimitir pe la cătunele împrăştiate, unde liturghia se face de către paroh şi cei doi preoţi auxiliari, la anumite sărbători marĭ.

Populaţiunea se ocupă cu prăsila vitelor şi oilor şi cîştigă mult în timpul verii cu băile, carĭ sunt bine frecuentate. Locuitoriĭ de prin cătune găsesc afară de asta destulă ocupaţiune cu plutăritul pe rîul Dornei şi a Bistriţei, precum şi cu ceva negoţ peste graniţa romînă.

Ca proprietate rurală, Dorna ţinea pînă la 1776 pe jumatate de averea curţii domnitoare din Moldova; cealaltă jumătate erà averea mînăstirei Suceviţa. Intr'o vreme se ocupau şi la Dorna, ca la Cîrlibaba, familiĭ de ţigani cu spălatul aurului din nisipul Bistriţei.

Ca avere comunală Dorna posedă: 68 hect. pămînt arabil; 4327 hect. fînaţuri; 21,5 hect. grădini; 2087 hect. izlaz; 310 hect. poienĭ şi 9700 hect. pădure. Animale domestice sunt în Dorna: 439 caĭ, 5240 vite cornute, 5269 oi şi 712 porcĭ.

Dorneşti, *sat vechiŭ*, ce se află pe apa Suceveĭ, între comunele Frătăuţul-Noŭ şi Hadicfalva.

Este menţionat pentru prima dată, într'un hrisov din 20 August 1550, prin care Domni-

www.digibuc.ro

torul Moldoveĭ, Petru Ioan. l-a dăruit bisericeĭ mitropolitane cu hramul „Sf. George“ din Suceava. Prin documentul din 12 Ianuarie 1680, Ştefan Petriceicu-Vodă, care avea aci o casă pentru vară, l-a făcut danie mînăstireĭ Sf. Onufreĭ.

În scurgerea vremurilor, acest sat a dispărut, aşa că la 1776 era numaĭ moşia cu acest nume.

La 1777, cea maĭ mare parte a acesteĭ moşiĭ, prin înţelegerea dintre episcopul Herescu şi guvernatorul austriac trecù în posesia mînăstirei Burdujenĭ, decĭ la Rominia; restul rămase pe teritoriul Bucovineĭ şi pe el s'aŭ întemeiat 2 comune: Frătăuţul-Noŭ şi Hadifcalva (v. fiecare).

Dorneştĭ, *fermă*, pendinte de com. rur. Andreasfalva, distr. Rădăuţĭ.

Are 2 case şi 15 locuitorĭ rominĭ.

Dornişoara, *pîrîu*, afluent pe st. rîuluĭ Dorna (v. Dorna), se formează din apele pîriuluĭ Rusuluĭ şi pîr. Dornişoara-Cracu, ce izvorăsc din apropierea munteluĭ Măgura-Caluluĭ, în Transilvania; intră pe teritoriul Bucovineĭ nu departe de com. Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung şi se varsă ceva maĭ sus în rîul Dorna, primind maĭ întîĭ pe st. ca mic afluent pîr. Grebliş.

Doroşăuţ (Doroszoutz), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată pe malul stîng al Nistruluĭ, la confluenţă cu pîrîul Toutri, aproape în faţa localităţeĭ galiţiene Zazulince.

Populaţia 2211 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Horodişcin (Horodywszczyn).

Este străbătută de drumul distr. Zastavna-Doroşăuţ, care o leagă cu drumul principal Cernăuţ-Zaleszczyki (Galiţia), precum şi cu cel princip. Cernăuţĭ-Uscie-Biskupic (Galiţia), prin intermediul drumuluĭ districtuluĭ Horoşăţ-Iurcauţ-Zastavna; prin drumurĭ de ţară comunică cu Ocna şi Porholăuţ.

Are o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „St. Vasile“.

La 1776, era în posesia familieĭ Iamandi.

Aci s'aŭ găsit în 1896, o mulţime de monede vechi polone, datînd din prima jumătate a secoluluĭ al XIII-lea.

Nistrul, avînd în dreptul aceste localităţĭ ţărmurĭ stîncoase, este prevăzut cu 2 podurĭ de piatră.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu prasila de vite şi cu pescuitul.

Doroşăuţ, *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 7.50 km.; populaţia 62 locuitorĭ, în majoritate israeliţĭ, restul polonĭ şi rutenĭ.

Cuprinde pe lîngă moşia Doroşăuţ pr. zisă cu 4 case şi 20 locuitorĭ, şi cătunele: Horodişcin şi odaia (v. fie-care).

Comuna posedă 1835 hect. pămînt arabil, 77 hect. fînaţurĭ, 6 hect. grădinĭ, 93 hect. islaz şi 70 hect. pădure.

Se găsesc 140 caĭ, 444 vite cornute, 187 oĭ, 209 porcĭ şi 41 stupĭ de albine.

Dorotea, *mic afl.* pe dr. pîr. Suha, ce se varsă în Moldova lîngă comun Bucşoaia, distr. Cîmpulung (v. Suha): izvoraşte maĭ jos de Pietrile Brusturosuluĭ, distr. Cîmpulung.

Dorotea-Plotoniţa, *com. rur.*, distr. Cîmpulung, aşezată în valea Suha, între cele 2 pîrae, afluenţĭ aĭ săĭ, Doroteiŭ şi Brăneşti.

Populaţia 853 locuitorĭ rominĭ, relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. şi de linia ferată locală Hatna-Cîmpulung.

Cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 815 locuitorĭ şi cătunul Ţarina (v. Ţarina, căt.).

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Înălţarea Domnuluĭ“, atenenţă a parohieĭ din Bucşoaia.

La 1776 era cătun, pendinte de Bucşoaea.

Populaţia se ocupă cu prasila de oĭ şi de vite marĭ, precum şi cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 58 hect. pămînt arabil, 833 hect. fîneţurĭ, 3 hect. grădinĭ, 377 hect. izlaz şi 2273 hect. pădurĭ.

Se găsesc 72 caĭ, 523 vite cornute, 1381 oĭ, 289 porcĭ şi 84 stupĭ de albinĭ.

Dosul, *munte*, 1295 m. alt., ramificaţie a culmeĭ muntoase Obcina-Feredeul, între muntele Blahur şi cătunul Porcescul, comuna Breaza, distr. Cîmpulung.

Douheĭ Chineţ (Dowhyj Kineć), *cătun*, pendinte de com. rur. Chiseleŭ, distr. Coţman.

Are 4 case şi 16 locuitorĭ.

Dracineţ, *com. rur.*, distr. Storojineţ, aşezată pe partea stîngă a pîriuluĭ Hliniţa.

Populaţia 3008 locuitorĭ, aproape esclusiv rutenĭ, relig. gr. or.

Este străbătută de drumul princip. Sterojineţ-Hliniţa; are

www.digibuc.ro

un oficiŭ poștal; o școală populară cu 2 clase și o biserică parohială cu hramul „St. Nicolae".

Se compune din vatra satuluĭ și din cătunul Ordonanța, numit astfel, după o legendă, pentru că acì s'ar fi așezat un paznic de către Turcĭ, pe timpul stăpînireĭ lor.

La 1776, era în posesia mînăstireĭ Probota.

În apropiere se află un deal, numit Dealul-Draculuĭ, dela care se zice că ar fi provenit și numirea de Dracineț, dată comuneĭ și care are legătură cu numirea slavă de Ciartoria, ce o poartă o comună învecinată.

Populația se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Comuna posedă 1935 hect. pămînt arabil, 604 hect. fînațurĭ, 45 hect. grădinĭ, 407 hect. islaz, 658 hect. pădure.

Se găsesc 197 caĭ, 1137 vite cornute, 277 oĭ, 668 porcĭ, 130 stupĭ.

Dracineț, *moșie*, cu administrație specială, distr. Storojineț.

Suprafața 11.60 klm.².

Populația 64 locuitorĭ, de diferite naționalitățĭ și confesiunĭ.

La 1776, era proprietatea mînăstireĭ Probota.

Dragomireștĭ, *numire vechie* a *com. rur.* Mitocul-Dragomirneĭ. (Distr. Suceava).

Dragomirna, *mînăstire*, situată lîngă com. rur. Mitocul-Dragomirneĭ, distr. Suceava, la hotarul țăreĭ despre Romînia.

A fost fondată de către Mitropolitul Moldoveĭ Anastasie Crimca, la anul 1602, pe teritoriul Dragomireștĭ, moștenit de la tatăl săŭ Ilie Crimca. Zidurile împrejmuitoare aŭ fost ridicate, în urmă, de domnul Moldoveĭ Miron Movilă Barnovschi. La 1642 a fost loc de apărare pentru o samă de locuitorĭ și tîrgovețĭ suceveni ce se refugiase acì de urgia luĭ Timuș Hatmanul, ginerele luĭ Vasile Lupu, care a și prădat-o și ars-o fără cruțare. Mînăstirea are pînă în prezent monahĭ și servă astăzĭ ca biserică cu hramul „Coborîrea Sf. Duh", avînd pe lîngă sine o capelă pentru serviciul de iarnă cu hramul „Sf. Nicolae" și o biserică a schituluĭ cu hramul „Sf. Ioan Teologul".

Bunurile acesteĭ mînăstirĭ eraŭ:

1) Dragomireștĭ, dăruită de fondator, astăzĭ încorporată la Mitocul-Dragomirneĭ;

2) Jumătate din Rușciorĭ pe Suceava, din care după încorporarea Bucovineĭ cea maĭ mare parte rămase Moldoveĭ;

3) Bîrnova;

4) Buninți;

5) Costeștĭ.

Hrisoavele mînăstireĭ Dragomirna s'aŭ pierdut în urma năvălireĭ cazacilor luĭ Timuș, în timpul celeĭ d'a doua domniĭ a luĭ Vasile Lupul (1652).

In timpul încorporăriĭ Bucovineĭ, mînăstirea poseda și următoarele moșiĭ, aflătoare în Moldova: Dobronăuțiĭ, Nicșeniĭ, Uriceniĭ, Slătinoaia și Flăminziĭ.

Astăzĭ mînăstirea este întreținută de fondul rel. gr. or. și are un egumen cu 12 călugărĭ.

Dragomirna, *tîrlă*, pendinte de moșia Mitocul, atenență a moșieĭ cu adm. spec. Pătrăuțĭ, distr. Suceava.

Dragomirna, *pîrîŭ*, afl. pe st. Suceveĭ, izvorăște la hot. Romînieĭ maĭ sus de M-rea Dragomirna, distr. Suceava, și curgînd printre satele Lipovenĭ și Mitoca Dragomirna, se varsă în dreptul localit. Ițcaniĭ-Noĭ, distr. Suceava.

Dragoșa, *cătun*, pendinte de com. rurală Frumosul, distr. Cîmpulung.

Are 472 locuitorĭ, romînĭ, gr. or., carĭ locuesc acì pe timpul veriĭ prășind vitele lor.

Numele săŭ provine, după legendă, de la Dragoș-Vodă, care ar fi zidit acì o biserică.

Pe locul numit Poiana Măruluĭ, ce depinde de acest cătun, se crede c'ar fi existat odată un sat, din care nu se vede azĭ nicĭ o urmă.

Dragoșa, *cătun*, pendinte de com. rurală Vatra-Moldoviței, distr. Cîmpulung.

Are 3 case și 10 locuitorĭ.

Dragoșa, *pîrîŭ*, afluent pe st. Moldoviței, izvorăște de sub poalele munteluĭ Prislop, maĭ sus de Poiana Măruluĭ și după ce străbate așa numita pădurea Măcrișuluĭ, se varsă în Moldovita, în dreptul halteĭ de dr. de f. Dragoșa, distr. Gurahumora.

Dragoșina, *afluent* al rîulețuluĭ Sucevița, izvorăște sub poiana Tresora și se unește cu el maĭ sus de M-rea Suceviței, distr. Rădăuțĭ (v. Sucevița).

Drăgoeștĭ, *com. rur.* districtul Gurahumora, așezată pe partea dreaptă a pîrîuluĭ cu acelaș nume.

Suprafața 18.48 klm.²; populația 1734 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.; sînt însă și cîțĭ-va germanĭ de relig. evangelică.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ și ferma Seci.

www.digibuc.ro

Este aşezată lingă drumul distr. Suceava-Gurahumora. Are o şcoală populara cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşt. M. D.“, de care ţine şi biserica filială din Vornicenı (saŭ Tolova-Mică).

A fost dăruită de fiiĭ luĭ Dragoş-Voda, de monahul Teodosie şi de sora sa Eudochia, mînăstireĭ Voroneţ. La 5 Aprilie 1558, Alexandru Lăpuşneanu confirmă această danie.

In această localitate circulă o mulţime de poveştĭ, ce aŭ de eroŭ pe Dragoş. Se află, apoĭ, acĭ, ruinele uneĭ cetăţĭ, ale uneĭ mînăstirĭ şi ale uneĭ bisericĭ. In aceste ruine s'aŭ găsit table de piatră cu chipurĭ istorice sapate în ele.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 959 hect. pămint arabil, 155 hectare fînaţurı, 45 hect. grădinĭ, 450 hect. islaz, 0 hect. 3 a. viĭ, 209 hect. pădure, 0 hect. 11 a. heleştae.

Se găsesc 135 caĭ, 886 vite cornute, 731 oı, 709 porcĭ, 116 stupĭ.

Drăgoeştĭ, *moşie*, cu administraţie specială, distr. Gurahumora.

Suprafaţa 8.75 klm.², populaţia 27 locuitorı, dintre carı 23 israeliţĭ şi 4 romînĭ.

Se compune din moşiile: 1) Drăgoeşti, pr. zisă, cu ferma La Căsoaia, avînd 3 case şi 13 locuitorı, şi 2) Lucaceştĭ, cu ferma Samuş în Băeşeştĭ (vezĭ Lucaceştĭ, moşie).

Depindea odată de com. cu acelaş nume (vezĭ Drăgoeştĭ, com).

Drăgoeştĭ, *mic afluent* al pîr. Ciunciurile cu care împreună se varsă în pîr. Stupca (v. Stupca), izvorînd în apropierea munteluı Ciunciurile şiudind sat. Dragoeşti, distr. Gurahumora.

Drăgoşanca, *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 1.68 klm.²; populaţia 15 locuitorĭ, în majoritate germanĭ.

Drăgoşanca, *cătun*, pendinte de com. rur. Sf. Onufreĭ, distr. Siret.

Are 18 case şi 32 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Druc, *tîrlă*, pendinte de vatra comuneĭ Bilca, districtul Rădăuţı.

Dubăuţĭ (Duboutz), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată în masă compactă pe ţărmul sting al Prutuluĭ, la S. O. de com. Berhomet-pe-Prut.

Populaţia: 1080 locuitorĭ ruteni, de relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Sniatin-Storojineţ, numit şi drumul mare carpatin care e prevăzut cu un pod de lemn peste Prut şi care o uneşte cu Berhomet-pe-Prut şi cu Hliniţa; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.“

Această comună a fost dăruită de Ştefan-cel-Mare, prin hrisovul din 3 Noembrie 1463, luĭ Andreicu Şortoreischi. La 1776, era în posesia Mareluĭ Vornic Ioniţă Sturza.

Aci se află un castel frumos, zidit de un moşier.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 955 hect. pămînt arabil, 35 hect. fînaţurĭ, 19 hect. grădinĭ, 62 hect. islaz, 17 hect. pădurı.

Se găsesc 56 caı, 215 vite cornute, 185 oĭ, 248 porcĭ şi 60 stupĭ de albine.

Dubăuţĭ, *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 4.78 klm.²; populaţia 99 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul germanĭ şi polonĭ.

Pe lîngă moşia Dubăuţĭ, pr. zisă, cu 76 locuitorĭ, maĭ coprinde şi cătunele: Dubivciuc (Dubiwczuk) şi Ţarinchi (Zarinky) (v. fie-care).

Dubina (Dubyna), *tîrlă*, pendinte de moşia Onuţ pr. zisă, care la rîndu-ĭ este o parte numaĭ din moşia cu adm. part. Onuţ, distr. Coţman.

Dubivciuc (Dubiwczuk), *cătun*, pendinte de moşia cu adm. part. Dubăuţĭ, distr. Coţman.

Are 4 case şi 16 locuitorĭ.

Dubova, *cătun*, pendinte de com. rur. Mihalcea, distr. Cernăuţı.

Are 176 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or. Îşĭ trage numele de la pădurile de stejar (dub) ce se găsesc acĭ.

Dubova, *fermă*, pendinte de moşia cu adm. part. Tereblecea, distr. Siret.

Are 5 case şi 34 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Dubovăţ, *complex de micĭ înălţimĭ*, acoperite cu stejăriş şi cu fîneţurĭ, distr. Storojineţ.

Din el izvoraşte pîrîul Dubovăţ, care se varsă în Siret.

Se mărgineşte la V. cu pîr. Dubovăţ şi la S. cu Storojeineasca.

Dubovăţ, *pîrîŭ*, afluent pe dr. Siretuluĭ, ce izvoraşte în regiunea deluroasă care se întinde de la Movila Jarova la S., spre Dealul Munceluluĭ şi se varsă în rîul Siret maĭ jos de tîrgul Storojineţ.

www.digibuc.ro

Dubrova, *cătun,* pendinte de catunul Lucaveţ-de-Jos, com. rur. Lucaveţ, distr. Vijniţa.
Are 20 case şi 84 locuitori, ruteni gr. or.

Dubul, *cătun,* pendinte de satul Argel, distr. Cîmpulung.
Are 5 case şi 18 locuitori, huţanĭ.

Dubul, *mic afluent,* pe st. rîuleţuluĭ Moldoviţa (Argel), cu care se împreună ceva mai sus de Argel, în faţa munteluĭ Pohaĭ, distr. Rădăuţĭ.

Dumanisca, *cătun,* pendinte de com. rur. Cuciurmare, distr. Cernăuţĭ.
Are 7 case şi 27 locuitori, rutenĭ, gr. or.

Dumaninschi, *tîrlă,* pendinte de moşia Camena pr. zisă, care la rîndu-ĭ este o parte din moşia cu adm. part. Camena, distr. Cernăuţĭ.

Dumbrava, *numele uneĭ regiuni,* linga com. Hliboca, distr. Siret, presărată cu stejari şi care se zice ca e identică cu Dumbrava Roşie (Dumbrăvile Roşi după cronicari), unde se pare că Ştefan cel Mare a pus, în toamna anului 1497, pe prizonieriĭ poloni din armata învinsuluĭ rege Albrecht, să are o fâşie mare de pămînt, semănîndu-o apoi cu ghindă.

Dumbrava, *tîrla,* pendinte de moşia cu adm. part. Stăneşti, distr. Siret.

Dumbravnic, *catun,* pendinte de satul Ciumărna, distr. Cîmpulung.
Are 31 case cu 123 locuitorĭ, huţanĭ.

Dunăvăţul, *catun,* pendinte de com. rur.. Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ.

Dunăvăţul, *cîmp,* cunoscut sub numirea de „Cîmpul Dunăvăţului", distr. Storojineţ, aşezat la poalele răsăritene ale dealului Cirligata şi ale Dumbrăvii Tandoaea, întinzîndu se pînă la com. Cireş.

După-Luncă, *cătun,* pendinte de com. rur. Frumosul, distr. Cîmpulung.
Are 8 case şi 42 locuitori, romîni gr. or.

Duşa, *pîrîu,* afl. pe st. rîuleţuluĭ Siretul Mic, izvorăşte de sub Dealul Humoria şi se revarsă în Siretelul Mic, mai jos de com. Pătrăuţul de Sus, distr. Storjineţ.

Dutca, *afluent mic,* pe dr. Ceremuşuluı Alb, izvorăşte de sub poalele muntelui Maximeţ, distr. Vijniţa.

Dvorleţ (Dworlec), *munte,* ţine de şirul carpatin Hrebenişte Staviloare (v. Carpaţii Bucovinei) şi se găseşte în apropierea localităţii Sergie. distr. Vijniţei; are 1471 m.

www.digibuc.ro

E

Eisenaŭ (saŭ Prisaca), *moșie,* cu adm. spec., distr. Cîmpulung. între Vama și Cîmpulung.

Suprafața 3.39 km²; populația 786 locuitorĭ germanĭ. de relig. evanghelică și puținĭ rom. catolicĭ.

Este lîngă drumul principal Gurahumora — Cîmpulung; haltă de drum de fer a linieĭ Hatna - Cîmpulung; are o școală; și o casă de economie a coloniștilor germanĭ.

Eisenthal, v. Văcăria.

Erdhütten, *moșie,* atenență a moșieĭ cu adm. part. Izvor, distr. Rădăuțĭ.

Are 9 case și 164 loc., huțanĭ.

Ereștĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuțĭ.

Este așezat la poalele munteluĭ cu acelaș nume.

Are 131 locuitorĭ, huțanĭ.

Ereștĭ, *munte,* cu 1247 m., situat nu departe de comuna Seletin, distr. Rădăuțĭ.

www.digibuc.ro

F

Falcăul, *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Este aşezat pe pîrîul cu acelaş nume.

Are 4 case şi 42 locuitorĭ, huţanĭ.

Falcăul, *localitate,* cu fabrică de scîndurĭ, pendinte de moşia Seletin, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Isvor, distr. Rădăuţĭ.

Are 6 case şi 94 locuitorĭ de diferite naţionalităţĭ.

Falcăul, *tîrlă,* pendinte de vatra com. Straja, distr. Rădăuţĭ.

Falcăul, *afluent,* pe st. Suceveĭ, isvoraşte din partea de N. E. a şiruluĭ muntos Tomnaticul şi, cu rgîndpeste Poidna de Sus, se varsă în Suceava, aproape de tot de gura pîr. Tomnaticul, maĭ jos de căt. Frasin, distr. Rădăuţĭ.

Falcăuţul, *afluent mic,* pe st. Suceveĭ, isvoreşte de sub muntele Petruşca şi se varsă în Suceava, gură în gură cu pîr. Falcăuluĭ, maĭ jos de căt. Frasin, distr. Rădăuţĭ.

Faţa-Runculuĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.

Are 24 case şi 79 locuitorĭ, romînĭ, gr., or.

Favarniţa, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Ceremuşuluĭ (v. Ceremuşul). Isvoraşte de sub muntele Smidovata şi se varsă în Ceremuş, maĭ jos de localit. Petroşenĭ (distr. Vijniţa).

Făgeţel, *munte mic,* 820 m. alt., ramificaţie a munteluĭ Pauşa, în vecinătatea localităţiĭ Ruşiĭ-pe-Boul, distr. Cîmpulung.

Făgeţel, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Breaza, distr. Cîmpulung.

Are 3 case şi 19 locuitorı.

Făgeţel, *pădure,* din care izvorăşte pîrîul cu acelaş nume, afluent al rîuleţuluĭ Coşma, distr. Cîmpulung.

Făgeţel, *poiană,* la poalele de N.-V. ale munteluĭ Măgura, distr. Cîmpulung.

Făgeţel, *pîrîŭ,* izvorăşte din Transilvania şi formează împreună cu izvorul Banuluĭ şi cu pîrîiaşul Livadeĭ, pîr. Coşna care este afluent pe st. Dorneĭ.

Făgeţel, *afluent mic,* pe dr Moldoveĭ, izvorăşte sub muntele Tîmpa şi se varsa în Moldova, lîngă satul Breaza, distr. Cîmpulung.

Feredeul de Sus, *munte* (1460 m.), se găseşte între localităţile Breaza şi Moldova (Suliţa), distr. Cîmpulung şi ţine de sistemul culmilor Obcina Feredeul.

Figoruvea, *tîrlă,* pendinte de vatra com. Tereblecea-Romînească, distr. Siret.

Fîntîna-Albă, (sau Biala-Kiernica), *com. rur.*, distr. Siret, aşezată în colţul de N.-V. al districtuluĭ, la hotarul cu Rădăuţĭ, spre V. de com. Climăuţĭ, şi anume la poalele dealuluĭ păduros Fundătura.

Suprafaţa 8.16 km.^{2}; populaţia 997 locuitorĭ lipovenı-ruşĭ starovierţĭ (de legea veche).

Este ultimul punct al drumuluĭ distr. ce vine de la Siret; prin drumurĭ de ţară, comunică cu Cuciurmare (Cernăuţĭ) și cu Frătauţul-Nou (distr. Rădăuţı).

Are o biserică mare de rit ortodox rusesc, împreună cu o

www.digibuc.ro

mînastire de calugari, în care rezidă mitropolitul lipovenesc, recunoscut nu numai de Lipovenii bucovineni, ci şi de cei din ţara romînească (Dobrogea). Afară de asta posedă şi o mînăstire de maici, de acelaş rit.

Această comună este menţionată într'un hrisov din 20 Iunie 1463. La 1776, nu exista probabil fiind-că fusese distrusă. A fost, însă, reîntemeiată în 1784, prin o colonie de Lipoveni şi numită de ei Biala Kiernica.

Populaţiunea se ocupă cu agricultura, în special însă cu grădinăritul şi cu cultivarea pometelor, exploatînd nu numaĭ pe cele din localitate ci şi pomete din locuri mari depărtate, luate în arendă.

Este de remarcat că abstinenţa de băuturi spirtoase şi de tutun, precum şi de ori-ce contact social cu alte naţionalităţi, aŭ făcut ca aceşti locuitorĭ să rămîna în obiceiurile lor stramoşeşti, aduse din Rusia, şi să ducă o viaţă relativ f. morală, deşi ignorentă, neavînd pînă acum nici măcar şcoală în localitatea lor.

Comuna posedă 444 hect. pămînt arabil, 108 hect. fănaţuri, 74 hect. grădini, 55 hect. izlaz, 135 hect. pădure.

Se găsesc 185 cai, 183 vite mari corhute, 166 porci şi 130 stupi.

Fîntîna-Gălbazeĭ, *loc de păşune,* la E. de aşa zisa regiune de păşunĭ Mănila, distr. Cîmpulung.

Fîntînele, *poiană,* distr. Cîmpulung, între izvoarele ceorĭ 2 pirae Deiţa şi Florĭ, şi la S.-V. de muntele Iezărel.

Fîntînelul, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Suceveĭ, izvoraşte în apropierea oraşului Rădăuţi şi, unindu-se cu numeroasele izvoare de prin prejur, se varsa după un curs nu tocmai lung în Suceava, în dreptul com. Satul Mare, distr. Rădăuţĭ.

Fîntîniţa, *padure,* pendinte de com. rur. Comăreştĭ, distr. Storojineţ.

Este coprinsă, între com. Davidenĭ, la S., şi com. Comăreştii la N.

La poalele ei se deschid o mulţime de poeni.

Floca, *mic afluent,* pe dr. Suceviţei, izvorăşte din Poiana Brusturului şi se varsă în Suceviţa, lîngă satul Marginea, distr. Rădăuţi (v. Suceviţa).

Flora, *munte,* 1139 m. alt., ramificaţie a coamei muntoase Obcina-Feredeul, la E. de rîul Moldova, între Dealul Ardeloaia şi Piatra Furculuĭ, distr. Cîmpulung.

Florinta, *tîrlă,* cu 2 case, pendinte de moşia Mihoveni, atenenţă a moşieĭ cu adm. spec. Pătrăuţĭ, distr. Suceava.

Fluturica, *cătun,* pendinte de com. rur. Cîrlibaba, districtul Cîmpulung.

Are 201 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Fluturica, *pisc,* ce ţine de Munţiĭ Cîrlibabei şi se aflà în apropierea localit. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung (1347 m.).

Fogodisten, supranumire dată *com.* Iacobeştĭ, (v. Iacobeştĭ, distr. Suceava,) după colonia de Secuĭ din Transilvania, ce a fost fondată acolo la ocuparea Bucovineĭ. Acest nume însemnă în limba maghiară „Bine primit de D-zeŭ“

Franzthal, *cătun,* pendinte de com. rur. Mologhia, distr. Cernăuţĭ.

Are 106 locuitorĭ, rutenĭ şi romîni gr. or.

Aci s'aŭ găsit obiecte din epoca de piatră.

Işĭ trage numele dela Impăratul Francisc Iosef I, care, venind din Rădauţi, s'a oprit aci şi a luat masa pe o colină: valea ce se deschidea înaintea ochilor, atrăgînd admiraţia Impăratului, fu numită „Franzthal“.

Franzthal, *moşie,* cu adm. part., distr. Cernăuţi.

Suprafaţa 14.80 km.²; populaţia 111 locuitorĭ, rutenĭ, israeliţi, germanĭ şi romînĭ; majoritatea este de relig. gr. orientală.

Coprinde pe lîngă moşia Franzthal, propriu zisă, şi tîrla Rutca.

Frasinĭ, *com. rur.,* districtul Cîmpulung, aşezată pe partea dreaptă a văiĭ Suha, la confluenţa sa cu rîul Moldova, şi lipită în partea de N. de com. rur. Bucşoaea.

Suprafaţa 17.62 km.²; populaţia 1008 locuitorĭ, jumătate rutenĭ şi germanĭ. de relig. gr. or. pentru majoritate.

Este străbătută de drumul distr. şi de linia ferată industrială Bucşoaea-Ostra; peste marginea de nord a com. trece drumul mare Gurahumora-Cîmpulung, precum şi linia ferată Hatna-Cîmpulung. Este staţie de dr. de f. are un oficiu telegrafic; ţine de şcoala şi de biserica din Bucşoaea.

www.digibuc.ro

La 1776 era în posesia mînăstireĭ Voroneţ.

Are o fabrică mare de scindurĭ.

Populaţia se ocupă cu exploatarea pădurilor şi cu lucrul în fabrică; parte însă se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ.

Comuna posedă 112 hect. păm. arabil, 287 hect. fînaţurĭ, 4 hect. grădinĭ, 289 hect. izlaz, 1070 hect. pădure.

Se găsesc 47 caĭ, 349 vite cornute, 369 oĭ, 249 porcĭ, 48 stupĭ de albine.

Frasinĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 10 case şi 52 locuitorĭ, huţanĭ.

Frasinĭ, *localitate* cu herghelie de caĭ, pendinte de moşia Seletin, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Izvor, distr. Rădăuţĭ.

Are 7 case şi 68 locuitorĭ de diferite naţionalităţĭ.

Frasinul, *deal* (563 m.), spre V. de com. Neuhütte şi spre S.-E. de com. Bănila-Moldovenească, distr. Storojineţ.

Frătăuţul-Noŭ, *com. rur.*, districtul Rădăuţĭ, aşezată pe malul stîng al Suceveĭ şi lipită de comunele Bilca la V. şi Costişa la E.

Populaţia 3482 locuitorĭ romînĭ de relig. gr. or. şi cîţĭ-va germanĭ, rom. cat. şi evang.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă, care, împreună cu tîrlele Besnia, Iacobaşĭ şi Pietroasa, numără 3384 locuitorĭ; 2) din cătunul Ruda şi 3) din tîrlele Hulpare, Cîmpul-Mare, Tărnauca şi Undipopic (v. fie-care).

Printr'un drum distr., comunică cu Pătrăuţul (Storojineţ) şi cu oraşul Siret; prin altul, întreţinut numaĭ pînă la hotarul distr., cu Fîntîna-Albă, Climăuţĭ; e legată şi prin drumurĭ de ţară.

Are o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.“

Este întemeiată pe teritoriile comunelor Frătăuţul-Vechiŭ şi Dorneştĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna aceasta, împreună cu Costişa, posedă 4627 hect. pămînt arabil, 823 hect. fînaţurĭ, 27 hect. grădinĭ, 857 hect. islaz, 1730 hect. pădurĭ.

Se găsesc 319 caĭ, 1460 vite cornute, 423 oĭ, 834 porcĭ şi 138 stupĭ.

Frătăuţul-Noŭ, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are 5 case şi 34 locuitorĭ, coprinzînd în sine şi tîrla Ocruh.

Frătăuţul-Vechiŭ, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are 4 case şi 59 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Coprinde în sine şi tîrla Ogorul Domnesc.

Frătăuţul-Vechiŭ-Nemţesc, *comună rurală*, distr. Rădăuţĭ, lipită de Frătăuţul-Vechiŭ-Romînesc (v. Frăt. V. Rom.).

Suprafaţa 27.38 klm.², împreună cu Frătăuţul-Vechiŭ-Romînesc; populaţia 1273 locuitorĭ germanĭ, de relig. ev. şi puţinĭ numaĭ de cea rom. cat.

Se serveşte de aceleaşĭ drumurĭ ca şi Frătăuţul-Vechiŭ-Romînesc (v. Frăt. V. Rom.); are o şcoală populară germană cu 4 clase şi o biserică de rit evangelic.

Colonie înfiinţată de numeroase familiĭ germane, la 1787, pe teritoriul com. Frătăuţul-Vechiŭ (v. Frătăuţul V. Rom.).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi maĭ ales cu creşterea vitelor, în care escelează printr'o frumoasă prăsilă de caĭ.

Se găsesc 347 caĭ, 556 vite cornute, 88 oĭ, 462 porcĭ.

Frătăuţul-Vechiŭ-Romînesc, *comună rurală*, distr. Rădăuţĭ, aşezată pe malul drept al fl. Suceava, între Andrásfalva şi Gălăneştĭ şi în faţa Frătăuţuluĭ-Noŭ.

Suprafaţa 27.38 klm.²; populaţia 8316 locuitorĭ romînĭ; relig. gr. or.

Este unită cu Rădăuţĭ, printr'un drum principal, şi cu Vicovul-de-Jos printr'un drum distr. ce trece prin Gălăneştĭ.

Are un oficiŭ poştal, o şcoală populară cu 4 clase şi una filială cu o singură clasă; o biserică cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril“.

Teritoriul com. corespunde cu vatra veçhiuluĭ sat romînesc Frătăuţĭ, care este amintit, pentru prima oară, într'un hrisov din 1429, al luĭ Alexandru-cel-Bun. Ştefan-cel-Mare, l-a dăruit mînăstireĭ Putna, prin hrisovul din 14 Oct. 1488.

Pe părţĭ din acest teritoriu s'aŭ întemeiat comunele de azĭ, Frătăuţul-Noŭ şi Costişa (v. fie-care).

Insemnat este vechiul cătun identificat cu vatra comuneĭ şi numit Tocmitura, pentru legendele referitoare ce circula prin popor (v. Tocmitura).

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna aceasta, împreună

www.digibuc.ro

cu Frătăuţul-Vechiŭ-Nemţesc, poseda 17.16 hect. pămînt arabil, 212 hect. fînaţurĭ, 29 hect. grădinĭ, 696 hect. islaz, 48 hect. pădure.

Se găsesc 276 caĭ, 1760 vite cornute, 338 oĭ, 932 porcĭ, 307 stupı.

Freudenthal, *moşie,* cu adm. spec., distr. Cîmpulung, la S.-E. de Vatra-Moldoviţeĭ.

Suprafaţa 2.88 klm.²; populaţia 174 locuitorĭ, germanĭ, de relig. ev. pentru majoritate şi rom. cat. pentru o a treia parte.

Este străbătută de drumul distr. Vatra-Ruşiĭ-Moldoviţeĭ; haltă de drum de fer a linieĭ locale Vama-Ruşiĭ-Moldoviţeĭ.

Are o şcoală şi o capelă de rit evangelic.

Colonie germană, întemeiată pe teritoriul com. rur. Vatra-Moldoviţeı, la 1809, de către proprietarul de mine Manz.

Se găsesc 10 caĭ, 163 vite cornute, 55 oĭ, 119 porcĭ, 21 stupĭ.

Froşchi (Froszky), *cătun,* pendinte de com. rur. Sergieni, distr. Vijniţa.

Are 212 locuitorı, huţanĭ.

Frumoasa (saŭ Frumosul), *com. rur.*, distr. Cîmpulung, aşezată la confluenţa pîriuluĭ cu acelaş nume cu Moldoviţa.

Suprafaţa 66.62 klm.²; populaţia 1639 locuitorĭ romînĭ, de relig. gr. or., şi puţinĭ germanĭ şi israeliţı.

Se compune: 1) din satul Frumosul pr. zis, care are împreună cu tîrla Fundul Frumosuluĭ 1106 loc., şi 2) din cătunele atenente Dealul-Braduluĭ, Dragoşa şi După-Luncă (v. fie-care).

Este străbătută de drumul distr. şi de linia ferată locală, Vama-Ruşi-Moldoviţeĭ. care are aci haltă.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D."

Această comună s'a întemeiat pe teritoriul numit „Branişte", pendinte de satul Moldoviţa.

La 1534 această localitate a fost făcută danie, de către Petru Rareş, mînăstireĭ Moldoviţa, în stăpînirea căreia se găsea şi la 1776.

Acì se aflaŭ odată mine. Are ferestrae marĭ cu o desvoltată industrie de lemnărie.

Populaţia se ocupă cu exploatarea pădurilor şi cu lucrul în ferăstrae precum şi cu prăsila de oĭ.

Comuna posedă 97 hect. pămînt arabil, 825 hect. fînaţurĭ, 6 hect. grădinĭ, 545 hect. islaz, 159 hect. poenĭ şi 5000 hect. pădure.

Se găsesc 105 caĭ, 649 vite cornute, 1500 oĭ, 400 porcĭ şi 115 stupĭ de albine.

Frumoasa, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. spec. Sf. Ilie.

Are 2 case şi 9 locuitorı.

Frumoasa, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Storojineţ.

Are 2 case şi 18 locuitorĭ.

Este numaĭ o jumătate a moşieĭ Frumoasa ceal'altă jumătate ţine de comuna Bosancea (vezĭ Bosancea com.).

Frumoasa, *fermă,* pendinte de com. rur. Sf. Ilie, distr. Suceava.

Are 2 case şi 16 locuitorĭ.

Frumoasa, *pîrîŭ,* afluent pe st. Moldoviţeĭ, îşĭ adună apele din maı multe izvoare înprăştiate între muntele Tomnaticul şi poiana Higa şi se varsă în Moldoviţa, lîngă com. Frumoasa, în dreptul înălţimeĭ Runcul Cădoĭ, distr. Cîmpulung.

Frumosul, *tîrlă,* pendinte de satul Pojorita (pr. zis) com. rur. Pojorita, distr. Cîmpulung.

Fruntea, *munte,* 1075 m., ce ţine de culmea Travien (v. Carp. Bucov. VIII), şi se găseşte nu departe de local. Şipot-Privat, distr. Vijniţa.

Fruntea, *culme mică,* care se desprinde din culmea laterală Dadul (v. Dadul, culme), avînd şi 2 vîrfurĭ cu acelaş nume, unul la N., de 1473 m. şi altul de 1350 m., distr. Cîmpulung.

Fruntea, *pădure,* pe malul stîng al Siretuluĭ Mare, la N.-V. de com. rur. Şipot, distr. Vijniţa.

Fundătura, *deal,* 483 m. alt., la N. de com. Fîntîna-Albă, distr. Siret.

Fundătura, *înălţime,* situată nu departe de com. Fîntîna Albă, distr. Rădăuţĭ şi care ţine de reg. colinară dintre Siret şi Suceava.

Fundoaea, *tîrlă,* pendinte de satul Iacobenĭ, com. rur. cu acelaş nume, distr. Cîmpulung.

Fundoiul, *munte* (1350 m.), ce ţine de culmea Mestecăneştiĭ (v. Mestecăneştĭ, culme) şi se află în apropierea localit. Iacobenĭ, distr. Cîmpulung.

Fundul-Frumosuluĭ, *tîrlă,* pendinte de satul Frumosul propriu zis, care este o parte din

www.digibuc.ro

com. rur. Frumoasa, distr Cîmpulung.

Fundul-Moldoveĭ, *com. rur.*, distr. Cîmpulung, aşezată pe o mare întindere pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Moldova, între Pojorîta şi Breaza.

Suprafaţa 246.10 km.; populaţia 2.509 locuitorı romînĭ, relig. gr. or. precum şi puţinı germanĭ şi israeliţĭ.

Se compune din satul Fundul Moldoveĭ propriŭ zis, cu 1973 locuitorĭ şi din cătunele atenente: Arseneasa, Botoş, Colacul, Tătarca şi Valea Stiheĭ (v. fie-care).

Este străbătută de drumul distr. Pojorîta-Breaza. Are un oficiu poştal, o şcoală populară cu 3 clase şi 2 biserici: una parohială cu hramul „Sf. Dumitru“ în Fundul Moldoveĭ-de-Jos şi alta filială cu hramul „Sf. Nicolae“ în Fundul Moldoveĭ-de-Sus.

Aci există o casă de economii a Romînilor.

La 1776, era domeniu domnesc.

Prin apropierea acesteĭ comune şi anume prin văile Tătarca şi Tătărcuţa, pare a fi avut loc ultima trecere a Tătarilor, atît la intrarea lor în Ungaria şi Transilvania, cît şi la întoarcere.

De cîteva sute de anĭ se exploatează aci o mină de cupru cu maĭ multe grote ca Peta, Runcu ş. a. Această mină a fost causa înfiinţăriĭ a uneĭ coloniĭ germane, numită Luisenthal la 1805. Mina era la început proprietate a statuluĭ, dar la 1821 trecu în posesia antreprenoruluĭ Manz.

Are ferestrae cu industrie de lemn, o fabrică de argăseală şi maĭ multe morĭ.

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ şi germanĭ, se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ, precum şi cu stînăria; germaniĭ sunt minerĭ.

Comuna posedă 150 hect. pămînt arabil, 5.746 hect. fînaţurĭ, 24 hect. grădinĭ, 4.106 hect. islaz, 706 poenĭ şi 13.770 hect. pădure.

Se găsesc 416 caĭ, 3.300 vite cornute, 6.500 oĭ, 415 porcĭ şi 129 stupĭ de albine.

Fundul - Pojorîteĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Pojorîta, distr. Cîmpulung.

Are 135 locuitorĭ, romînı, gr. or.

Fundul-Putneĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Pojorîta, distr. Cîmpulung.

Are 4 case şi 24 locuitorĭ.

Furcăul, *munte*, se înalţă în faţa mănăstireĭ Suceviţa, distr. Rădăuţĭ ţine de lanţul muntos Obcina-Feredeul.

Fusteica, *cătun*, pendinte de com. rur. Onut, distr. Cotman.

Are 2 case şi 8 locuitorı.

Fürstenthal (rom. Voivodeasa), *com. rur.*, distr. Radăuţı, aşezată, în lungime, pe pîrîul Voivodeasa, afluent al Suceviţeĭ, între localităţile Marginea şi Suceviţa.

Populaţia 982 locuitorı germanĭ, rom. cat.

Este lîngă drumul distr. Marginea-Suceviţa; are o şcoală primară germană şi o biserică rom. cat.

Colonie, întemeiată la 1803, de numeroase familiĭ germane venite din Boemia aci cu ocazia înfiinţăriĭ uneı fabricĭ de sticlă, care arse în anul 1888, şi nu s'a maı reînfiinţat.

In această localitate se afla un monument comemorativ al viziteĭ făcute în 1888, de arhiducele Rudolf al Austrieı.

Populaţia se ocupă în special cu exploatarea de pădurı.

Comuna posedă 123 hect. pămînt arabil, 58 hect. fînaţurĭ, 7 hect. 50 a. grădinı, 211 hect. izlaz, 175 hect. pădure.

Se găsesc 88 caı, 262 vite cornute, 230 porcĭ, 38 stupı.

Fürstenthal, *moşie*, atenenţa a moşieı cu adm. part. Marginea, distr. Rădăuţı.

Are 13 case şi 96 locuitorı, coprinzînd pe lîngă sine şi teritoriul numit Fabrica de sticlă (Glashütte).

Fusa, *masiv muntos*, ce se desprinde din şirul carpatin Obcina-Mare sau Arşiţa şi se găseşte între pîraele Ciumarna şi Dragoşa (v. Carpaţiı Bucovineĭ), nu departe de localitatea Ciumărna, distr. Gura-humora, avînd o înălţime de 1163 m.

Fusce, *catun*, pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ. Este aşezată pe povîrnişul dealuluı Crasna.

Are 6 case şi 25 locuitorı.

www.digibuc.ro

G

Gaveleŭ, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Gogolina, distr. Cernăuţĭ.

Găina, *culme mică,* ce ţine de lanţul muntos al Lucinei şi formează o ramificaţie de E. al acestuia, întinzîndu-se între păraiele Lucava Smideştĭ şi Tatarca (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Gălăneştĭ, *com. rur.,* distr. Rădăuţĭ, aşezată pe malul drept al Suceveĭ, între Vicovul-de-Jos la V. şi Frătăuţul-Noŭ la E.

Suprafaţa 17.72 km.², împreună cu Voitinel; populaţia 627 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Mesteceni.

Este străbătută de drumul distr. Frătăuţul-Vechiŭ—Vicovul-de-Jos, care se uneşte aci cu cel distr. ce vine de la Rădăuţi; staţie de fer a linieĭ ferate Rădăuţĭ.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică locală cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

La ocuparea Bucovinei nu exista.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Are 56 caĭ, 450 vite cornute, 303 oĭ, 240 porcĭ, 30 stupĭ.

Gălăneştĭ, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardegthal, distr. Rădăuţ.

Are 2 case şi 15 locuitorĭ, coprinzînd pe lîngă sine şi herghelia Mesteceni.

Găurenĭ, *sat,* în partea de N. a distr. Suceava, aşezat într'o văgăună, la poalele dealuluĭ Găvăneasa.

Suprafaţa 1.21 km.²; populaţia 236 locuitorĭ, majoritate rutenĭ, de relig. gr. or.

Este legat cu localităţile învecinătoare prin drumuri cîmpene; are o biserică filială cu hramul „Sf. Dumitru", atenenţă a parohieĭ din Romaneştĭ.

La 1776, era în posesia mazililor Vasile Semencĭuc şi Ştefan Mălinescu.

Numele provine de la fundătura în care este aşezat satul.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor şi maĭ ales cu munca cu ziua în Romînia.

Posedă 281 hect. pămînt arabil, 51 hect. fînaţurĭ, 3 hect. grădini, 70 hect. imaşuri, 5 hect. pădure.

Se găsesc 4 caĭ, 95 vite cornute, 61 oi, 21 porcĭ.

Găvăneasa, *deal,* 435 m. alt., spre E. de localitatea Cranicești, distr. Siret, şi formînd hotarul spre distr. Suceava.

Gemine, *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată pe o mare întindere dealungul pîrîuluicu acelaş nume, afluent al pîrîului Suha.

Suprafaţa 53.01 km.²; populaţia 673 locuitori, în majoritate huţanĭ, de relig. gr. or.

Se compune din vatra satului cu 434 locuitori şi din cătunele: Juncĭ, Mesteceni, Mestişoara, Runcul, Şipota şi Urzica (v. fie-care).

Este legat de Stulpicani printr'un drum neîntreţinut,

Are o şcoala populară cu o clasa şi o biserica parohiala cu hramul „Sf. Ap Petru şi Pavel" de care depinde bisericile filiale din Slătioara şi Ostra.

Aparţinea, la 1776, mînăstirei Voronet.

In privinţa numelui sau sînt două tradiţiuni. Dupa una com. îşi derivă numele de la primii locuitori ai săi care erau gemeni; iar dupa cealalta, de la întemeetorul ei, numit Geman, un

www.digibuc.ro

monah fugit din mînastirea Rarău și pripășit acolo.

Populația, formată din huțani și din coloniști romîni transilvăneni, se ocupă cu prăsila de oi și cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 74 hectare pămînt arabil, 944 hect. fînațuri, 8hect. gradini, 387 hectare imașuri, 3820 hect. pădurĭ.

Se gasesc 51 caĭ, 462 vite cornute, 1500 oĭ, 260 porci și 72 stupĭ de albine.

Gemine, *afluent* al pîr. Suha ce se varsă în Moldova (v. Suha). Răsare de sub poalele munților Sturzĭ și Căpățina, aproape de hotarul Romîniei și, trecînd prin satul Gemine, maĭ primește pîrîiașul Plotonița cu Slătioara și pîr. Adina. Ocolind culmea Dealul Grosului și partea de E. a Opcineĭ Ursului, se revarsă în Suha, maĭ jos de com. Stulpicanĭ.

Georgicenĭ, *catun,* pendinte de tîrgul Vatra-Dornei, districtul Cîmpulung.

Este așezat pe stînga rîuluĭ Bistrița Aurie la piciorul muntelui Corhana.

Are 114 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Gherzoi, (Gerzoj), *catun,* pendinte de satul de reședință Sergienĭ, com. rur. Sergienĭ, distr. Vijnița.

Giorostenĭ, *pîrîiaș,* care împreuna cu izvorul Giumălăuluĭ, dă naștere pîr. Isvorul ce se varsă în Moldova (v. pîr. Isvorul), distr. Cîmpulung. Răsare sub poalele muntelui Giumalău formînd Valea Giorosteni ce se intinde sub Opcina-Flocenilor și sub culmea Piatra Nitana.

Giumalău, *masiv muntos,* face parte din lanțul culmilor Rarauluĭ care ține de șirul principal al Carpaților Păduroșĭ din Bucovina. Punctul cel maĭ ridicat e muntele Giumalău cu 1859 m. care reprezintă înălțimea cea mai mare din Bucovina și este situat nu departe de localit. Vatra Dorneĭ, distr. Cîmpulung. Vîrful său rotunzit se compune din două ridicăturĭ gemenĭ, de unde probabil i se trage și numirea (Gemenău) și trimite spre valea Bistriței niște coame păduroase întunecate, ce se întind pînă la localit. Vatra Dorneĭ (v. Rărăul, lanț muntos).

Ascensiunea Giumalăuluĭ este destul de obositoare și se face dinspre Vatra Dorneĭ sau maĭ cu înlesnire, de și maĭ mult ocol, din partea localit. Iacobenĭ. sau pe la cătunul Rusca. Din punctul de vedere geologic e interesant că acest munte împreună cu tot lanțul Rarăuluĭ sunt constituițĭ din alte formațiunĭ de cît ceilalțĭ Carpațĭ aĭ Bucovineĭ și anume din form. paleozoice și mezocoice inferioare.

Giumalău, *tîrla,* pendinte de satul Pojorita, com. rur. Pojorita, distr. Cimpulung.

Gîrbăuț, (Gerboutz), *com. rur.*, distr. Siret, așezată pe pîrîul cu acelaș nume, la poalele dealuluĭ Baloșa, între com. Șinăuțiĭ-de-Sus și de Jos, în apropierea hotaruluĭ dinspre Romînia.

Suprafața 4.62 km.²; populația 691 locuitorĭ, rutenĭ de relig gr. or.

Prin drumurĭ de țară comunică cu comunele sus menționate, cu com Tereblești, cît și cu ramura drumuluĭ princip. Cernăuțĭ-Siret,

Ține de școala din Sinăuțiĭ-de-Jos și de biserica din Șinăuțiĭ-de-Sus.

S'a înființat pe teritoriul vechiuluĭ sat Șinăuți, de la 1774. La 1776, aparținea marelui logofăt Lupu Balș, La 1780, a fost unită cu Sinăuțiĭ.

Populația se ocupă cu agricultura și cu creșterea vitelor; o mare parte trece, în timpul veriĭ. în Romînia, la lucrul cîmpuluĭ.

Comuna posedă 381 hect. pămînt arabil, 13 hect. fînațurĭ, 4 hect. grădinĭ, 11 hect. imașurĭ, 37 hect. pădurĭ.

Se găsesc 31 caĭ, 159 vite cornute, 212 oi, 108, porcĭ și 30 stupĭ.

Gîrbăuț, *moșie,* v. Sinăuțiĭ-de-sus, moșie cu adm. part., distr. Siret.

Gîrbosul, *pîrîu,* afl. pe st. rîulețuluĭ Siretul Mic, răsare de sub culmea deluroasă Leurda și se varsă în Siretul Mic în dreptul com. Pătrăuțul-de-sus, distr. Storojineț.

Gîrbova, *mic afluent* al pîr. Botușul, ce se varsă în rîul Moldova (v. Botușul), răsărind de sub plaiul Moștișteĭ, distr. Cîmpulung.

Gîrla, *deal,* 385 m. alt., la E. de com. rur. Tărășenĭ, distr. Siret.

Glashütte (Fabrica de sticlă), *teritoriŭ,* pe care a fost vechea fabrică de sticlă, căreia se datorește întemeierea coloniei Fürstenthal (v. Fürstenthal).

www.digibuc.ro

Depinde de moşia Fürstenthal, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Marginea, distr. Rădăuţĭ.

Glit, *com. rur.,* distr. Gurahumora, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, afluente al pîr. Solca, spre N.-V. de com. Arbora.

Suprafaţa 15.49 km.² împreună cu Lichtenberg; populaţia 1006 locuitorĭ, germanĭ, rutenĭ, romînĭ, ş. a., de relig. rom. cat. gr. cat. şi gr. or.

Este străbătută de drumul principal Solca-Vicov; are o şcoală part. germ. şi o bis. rom. cat.; gr. orientaliĭ ţin de bis. parohială din Marginea.

Populaţia, formată din familiĭ originare de romînĭ şi rutenĭ, peste carĭ aŭ survenit numeroase familiĭ de germanĭ din Eger (Boemia), se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 400 hect. pămînt arabil, 75 hect. fînaţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 270 hect. imaşurĭ, 1.573 hect. pădurĭ.

Se găsesc 90 caĭ, 405 vite cornute, 52 oĭ, 292 porcĭ, 134 stupĭ.

Glit, *pîrîŭ,* afl. pe st. Solceĭ (v. Solca); răsare sub poalele munteluĭ Pleşul şi, primind pîrîiaşele Adîncata şi Seaca, se varsă în Solca, în dreptul com. Arbora, distr. Rădăuţĭ.

Gogulina (saŭ Stroeştiĭ-de-sus), *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe ţărmul stîng al Prutuluĭ, într'un teritoriŭ mlăştinos, între Noua Suliţă şi Lehuceniĭ Tăutuluĭ.

Suprafaţa 6.60 km.²; populaţia 449 locuitorĭ rutenĭ şi foarte puţinĭ romînĭ, izraeliţĭ şi polonĭ; relig., pentru cea maĭ mare parte, este cea gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Gaveleŭ.

Prin drumurĭ de ţară este legată atît cu localităţile vecine sus menţionate, cît şi cu drumul principal Noua Suliţă-Sadagura, ce trece pe la N. la 2 km. depărtare, paralel cu linia ferată Noua Suliţă-Sadagura.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru".

La 1776, această comună era numaĭ o parte din com. Stroeştĭ-pe-Prut. Cu timpul o jumătate proape din sus menţionata comună s'a deslipit, formînd o comună cu adm. part., numită Gogulina saŭ Stroeştiĭ-de-Sus.

Populaţia se ocupă cu agricultura, precum şi cu lucrul în magaziile din Noua Suliţă.

Comuna posedă 349 hect. arabil, 144 hect. fînaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 0 hect. 13 a. viĭ, 48 hect. imaşurĭ, 43 hect. pădure.

Se găsesc 47 caĭ, 154 vite marĭ, 157 oĭ.

Grafiuca, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. specială Iujineţ, distr. Coţman.

Grafiuca, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Şerăuţiĭ-de-Sus, distr. Cernăuţĭ

Grăniceştĭ, *com. rur.,* distr. Siret, aşezată între pîrîul Horaeţ şi dealul Stîrca, la hotarul districtelor Suceava şi Rădăuţĭ.

Suprafaţa 12.48 km.²; populaţia 1183 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or.

Este străbătută de drumul principal Siret-Suceava. Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

Această comună este menţionată, pentru prima oară, într'un hrisov din 13 Martie 1615 prin care domnul Moldoveĭ, Ştefan Tomşa, o dărueşte mănăstireĭ Solca. Această danie a fost confirmată şi de Radu Mihnea, prin hrisovul din 20 Februarie 1625.

La 1776, se afla tot în posesia numiteĭ mănăstirĭ. La 1780, a fost unită cu comunele Iacobeştĭ, Romaneştĭ şi Gaurenĭ (distr. Suceava).

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ, peste carĭ au venit emigraţĭ din Transilvania, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 833 hect. pămînt arabil, 226 hect. fînaţurĭ, 11 hect. gradinĭ, 135 hect. imaşurĭ, 1 hect. 50 a. pădure.

Se gasesc 101 caĭ, 554 vite cornute, 664 oĭ, 348 porcĭ şi 169 stupĭ.

Greaţca, *numire,* dată de popor, *satuluĭ* Calineştiĭ-luĭ-Enache.

Greaţca, *moşie* cu adm. spec. distr. Suceava.

Suprafaţa 4.49 km²; populaţia 81 locuitorĭ, dintre carĭ 63 romînĭ gr. or.

Grebenul, *culme* ce ţine de lanţul principal al Carpaţilor Paduroşi Bucovinenĭ şi se întinde pe o distanţă de 10 kil., de la muntele Hrebin şi până la piscul ce poartă el însuşi numele de Grebenul (v. Carpaţiĭ B.). Punctul cel maĭ înalt al aceteĭ culmĭ este muntele Balea Obcineĭ (1477 m.) care se numeşte şi Bitca Oblinc.

Greblena, *sat,* distr. Vijniţa,

www.digibuc.ro

formînd, împreună cu satul de reşedinţă Dihtineţ, o singură com. rur. cu numele Dihtineţ.

Suprafaţa 29.80 km.², împreună cu satul de reşedinţă Dihtineţ; populaţia 795 locuitori ruteni şi f. puţini israeliţi; relig. gr. or.

Se compune: 1) din vatra satuluĭ, care, împreună cu tîrlele Lipovăţ şi Ruda, are 469 locuitorĭ; şi 2) din cătunele: Gruni, Chicerca (Kyczerka), Mancile(Manczyly), cu Groapa şi Socoli (Sokoly) (v. fie-care).

Este aşezat la N.-V. de satul de reşedinţă, la piciorul munteluĭ Hanger.

Grebliş, *pîrîŭ,* mic afluent pe st. Dornişoareĭ care se varsă în rîul Dorna, distr. Cîmpulung (v. Dorna, riu).

Groapa, *grup de case şi trup de pămînt* ce formează un singur cătun cu Mancile (Manczyly) şi depinde de satul Greblena, com. rur. Dihtineţ, distr. Vijniţa.

Gropana saŭ **Rudeştĭ,** *moşie,* cu adm. part. distr. Siret.

Suprafaţa 8.04 km.²; populaţia 40 locuitorĭ rutenĭ, israeliţi, germani, ş. a.

Gropeniĭ (Gropana saŭ Rudeştĭ), *com. rur.,* distr. Siret, aşezat pe dealurĭ, la hotarul ţăreĭ cu Romînia, în vecinătatea localităţilor Bălcăuţĭ şi Botuşeniţa.

Suprafaţa 1.36 km.²; populaţia 254 locuitorĭ rutenĭ, de relig. parte gr. or., parte gr. cat.

Printr'un drum de ţară, este pusă în legătură cu drumul distr. Siret-Suceava, ce trece prin apropiere; ţine de şcoala şi biserica din Bălcăuţ.

La 1776, era cătun, pendinte de Botuşeniţa şi era în posesia mazilului Teodor Hulubei. A fost unit la 1780 cu Butuşeniţa şi Bălcăuţi.

Populaţia se ocupă puţin cu agricultura şi cu creşterea vitelor; mare parte însă trece în Romînia, în timpul verei la munca cîmpuluĭ.

Comuna posedă 272 hect. pămînt arabil, 28 hect. fînaţurĭ, 2 hect. 50 a. grădinĭ, 22 hect. imaşurĭ, 102 hect. pădurĭ.

Se găsesc 6 caĭ, 46 vite cornute, 5 oĭ, 30 porci şi 50 stupĭ.

Gropile, *colonie* de Germanĭ înfiinţată pe teritoriul com. rur. Bălăceana, distr. Storojineţ. Are 25 locuitorĭ.

Gropile, *tîrlă,* atenenţă a moşieĭ cu adm. spec. Stroeşti, distr. Suceava.

Gropile, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Toporăuţ. distr. Cernăuţĭ.

Grunĭ, *cătun,* pendinte de satul Stebne, com. rur. Stebne cu Szpetki, distr. Vijniţa.

Are 7 case şi 32 locuitorĭ.

Grunĭ, *cătun,* pendinte de satul Greblena, atenenţă a com. rur. Dihtineţ, distr. Vijniţa.

Are 117 locuitorĭ huţanĭ.

Grunĭ, *tîrlă,* pendinte de Dihtineţ, satul de reşedinţă al com. rurale cu acelaş nume, distr. Vijniţa.

Grunĭ-Velechi(Welechij-Grunj), *pisc,* ce se ridică pe masivul aşa numit Muntele-Ostrei (v. Ostra munte); are o înălţime de 1385 m.

Gura-Bouluĭ, *cătun,* pendinte de com. rurală Vatra-Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 4 case şi 28 locuitorĭ.

Gura-Coşneĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 111 locuitorĭ.

Gura-Haitiĭ, *vîrf,* 1610 m., ce ţine de munţiĭ La Roşĭ (v. Carp. Bucovineĭ, şi se găseşte în aprop. localit. Dorna-Candreni, distr. Cîmpulung.

Gurahumora, *district,* înfiinţat de curînd. Are o suprafaţă de 818.70 kilom. patraţĭ, cu 55.000 locuitorĭ şi se mărgineşte la E. cu districtul Suceava, la N. cu districtul Rădăuţĭ, la V. cu districtul Cîmpulung şi la S. cu regatul Romînieĭ.

Este împărţit în două ocolurĭ judecătoreştĭ, adică Gurahumora şi Solca, din care ce. dintăĭ făcea pînă la 1893 parte din districtul Suceveĭ, iar al doilea din districtul Rădăuţĭ.

Regiunea districtuluĭ este colinară şi parte muntoasă; are însă complexurĭ întinse de cîmpiĭ ce sunt foarte bine cultivate şi chiar mănoase.

Pe lîngă bogăţia exterioară a pămîntuluĭ, ce prieşte atît la agricultură cît şi la prăsila vitelor şi la industria lemnăriei, acest district maĭ are şi un alt factor de prosperitate specială, şi anume minele bogate de sare de la Cacica şi izvoarele de slatină (sare lichidă), împrăştiate prin diferite localităţĭ, cum de ex. în împrejurimile Solceĭ, ce 'şĭ trage de la acest lucru chiar numele (solĭ înseamnă pe slavoneşte sare).

Populaţiunea rurală este în majoritate romînească, excepţie făcînd coloniile de Germanĭ din

www.digibuc.ro

satele Bori, Poiana-Miculuĭ, Ilişeşti şi Lichtenberg, apoĭ colonia maghiară Ioseffalva, fondată la 1786 pe teritoriul cătunuluĭ romînesc de odinioară, Vorniceni, şi micile coloniĭ de Slovacĭ din Poiana-Miculuĭ şi din Soloneţul-Noŭ. Aceştĭ Slovacĭ s'aŭ pripăşit în mare parte ca lucrătorĭ aduşĭ la salinele din Cacica şi la tăiatul pădurilor.

Districtul Gurahumora este udat în partea de S. de rîul Moldoveĭ, ce intră în district, nu departe chiar de tîrguleţul Gurahumora, şi părăseşte districtul la Baiaşeştĭ, pentru a'şĭ continua cursul pe pămîntul Romîniei.

In privinţa căilor de comunicaţie, acest district este bine înzestrat, avînd de cîţĭ va anĭ încoace o linie ferată locală, care străbate în contururĭ bine chibzuite părţile cele maĭ principale ale districtuluĭ, atingînd bine-înţeles localitatea Cacica cu salinele eĭ, precum şi reşedinţa districtuluĭ însăşĭ. Aci, în apropierea tîrguluĭ Gurahumoruluĭ, se întîlnesc de asemenea şi cele două drumurĭ principale ale Bucovineĭ, adică şoseaua împăratuluĭ Franz, ce vine din direcţiunea Suceveĭ şi drumul mare Carpatin, ce se coboară de la Solca în jos şi, împreunîndu-se, continuă în direcţia spre Cîmpulung-Dorna. Afară de asta maĭ are districtul şi alte drumurĭ foarte bune, din carĭ cel maĭ de samă duce spre hotarul romîn, la Cornu-Lunceĭ.

Districtul Gurahumora, ca şi cel al Suceveĭ, este plin de amintirĭ istorice, probă înainte de toate mănăstirile în parte încă conservate din acest district, între carĭ cea maĭ de samă este Moldoviţa. Urmează apoĭ mănăstirea Humoruluĭ, Voroneţul şi Solca, despre carĭ se vorbeşte pe rînd la locurile lor. In acest district a avut probabil loc (lîngă tîrgul Gurahumora) ciocnirea grozavă a celor două popoare invadatoare, carĭ aŭ frămîntat Europa, adică a Hunilor şi a Goţilor (376), lucru ce se conchide din ambele soiurĭ de arme aflate în multe locurĭ împreună. Lîngă comuna Valea Sacă a avut loc o luptă crîncenă între regele ungar Mateĭ Corvin şi Moldovenĭ. Cele maĭ scumpe amintirĭ le prezintă însă localitatea Dragoieşti, cu ruinele cetăţii şi mănăstireĭ ce trebue să fi existat acolo, şi care dacă nu sunt precizate prin nicĭ o dată istorică, totuşĭ aŭ rămas pînă astăzĭ izvorul a o mulţime de tradiţii şi legende populare interesante şi nesecate.

Despre prosperitatea agricolă şi economică a acestuĭ district ne daŭ dovadă cifrele ultimeĭ statisticĭ. După aceasta districtul Gurahumoruluĭ posedă: 22.839 hect. pămînt arabil, 5.757 hect. finaţurĭ, 534 hect. grădinĭ, 10.239 hect. imaşurĭ, 31.395 pădurĭ, 5 hect. heleştae.

Animale domestice posedă districtul: 3.370 caĭ, 22.000 vite cornute, 11.700 oĭ, 19.300 porcĭ.

Loc. posedă 2.540 stupĭ.

Gurahumora, *tîrg*, în districtul şi în centrul ocoluluĭ judecătoresc cu acelaşĭ nume, situat la revărsarea pîriuluĭ Humorul în Moldova. Are o suprafaţă de 24.61 km. pătr. cu aproape 4.000 de locuitorĭ, din carĭ majoritate romînĭ, iar restul evreĭ şi meseriaşĭ de diferite naţionalităţĭ.

Tîrgul este străbătut de drumul mare Carpatin, de linia ferată locală Hatna-Dorna, avînd legătură cu districtul şi prin alte căĭ de comunicaţie maĭ puţin bune. Drumul mare Carpatin se uneşte nu departe de tîrg cu şoseaua Impăratuluĭ Franz; iar o şosea specială foarte bună duce de la Gurahumora la salinele din Cacica. Afară de micĭ stabilimente industriale, tîrgul nu are decît negoţul provincial cu vite şi cereale, pe care îl practică însă esclusiv evreiĭ.

Gurahumora e sediul căpitanuluĭ districtual (prefectura). Aci se găsesc, pe lîngă judecătoria de ocol, două şcoale populare cu cîte 6 clase, un oficiŭ telegrafic-poştal, o perceptorie, o casă de economie şi un cabinet de lectură romîn.

Are o biserică catolica, una greco-catolică, una protestantă şi o biserică mare ortodoxă cu hramul „Arhanghelilor Mihail şi Gavril", zidită de curînd.

Ca istoric tîrgul nu prezintă nicĭ un interes, localitatea fiind pînă la mijlocul veacului trecut un simplu sat.

După statistica din urmă, comuna Gurahumora avea următoarea proprietate: 600 hect. pămînt arabil, 329 hect. finaţurĭ, 36 hect. grădinĭ, 226 hect. imaşurĭ, 939 hect. pădurĭ.

Animale domestice eraŭ: 126 caĭ, 672 vite cornute, 88 oĭ, 586 porcĭ. Loc. aŭ şi 722 stupĭ de albine.

Gurahumora, *moşie,* cu adm. spec., distr. cu acelaş nume.

Suprafaţa 8.24 km^2; populaţia 91 locuitorĭ, în majoritate germ. rom. cat., restul romînĭ.

Se compune din moşiile: Gurahumora, cu 12 case şi 67 locuitorĭ; Mînăstirea Humoruluĭ, Poiana-Miculuĭ şi Voroneţ (vezĭ fiecare).

www.digibuc.ro

Gura Mireseĭ, *moşie,* distr. Suceava, aflatoare în vecinătatea de E. a com. rur. Uideştĭ.

Suprafaţa 1.71 km^2. N'are nici un locuitor, consistînd numaĭ din pădurĭ şi din păşunĭ.

Gura Molniţeĭ, *moşie,* pendinte de moşia cu adm. part. Rogojeştĭ, distr. Siret.

Are 2 case şi 13 locuitorĭ.

Gura Negreĭ, *cătun,* pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Are 284 locuitorĭ.

Gura Ostreĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Stulpicanĭ, distr. Cîmpulung.

Are 21 case şi 104 locuitorĭ.

Gura Plaiuluĭ, *tîrlă,* pendinte de moşia Vicovul-de-Sus, pr. zisă, care la rîndu-ĭ face parte din Moşia Vicovul-de-Sus, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. ce poartă acelaş nume, distr. Rădăuţĭ.

Gura Pojorîteĭ, *tîrlă,* pendinte de satul Pojorîta (pr. zisă) care este o parte din com. rur. Pojorîta, distr. Cîmpulung.

Gura Solciĭ, *sat,* pendinte de com. rur. Iacobeştĭ, distr. Suceava. Are 254 locuitorĭ, majoritate romînĭ.

Are o capelă de cimitir pendinte de parohia Romaneştĭ.

Gura Voroneţ, *complex de pădure şi livezĭ,* spre E. de com. cu acelaş nume, distr. Gurahumora.

www.digibuc.ro

H

Hacacĭ, *munte mic* (832 m.), în partea de N. a cătunuluĭ Coșcĭuia, com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineț.

Din poalele luĭ de S.-E. izvorește pîrîul Hacaceĭ; iar cele de E. sunt udate de p. Dumitrița, unit cu p. Comăreștĭ.

Hadicfalva (rom. Dorneștĭ), *com. rur.*, distr. Siret, așezată pe malul stîng al rîuluĭ Suceava, în vecinătatea distr. Rădăuțĭ.

Suprafața 21.41 km²; populația 3.539 locuitorĭ maghiarĭ-ciangăĭ, de relig. rom. cat.

Este străbătută de un drum distr. ce vine de la Rădăuțĭ și care se unește cu drumul princip. Siret-Suceava în cătunul Ratuș, com. Negostina; prin marginea sa din spre apa Suceveĭ, trece linia ferată Cernăuțĭ-Ițcanĭ, din care se desprinde aci o ramură, apucînd spre Rădăuțĭ.

Stație de drum de fer; are un oficiu telegrafo-poștal; o școală populară maghiară cu 4 clase și o bis. rom. cat.

Colonie maghiară, întemeiată în anul 1785, pe teritoriul vechiuluĭ sat romînesc Dorneștĭ (v. Dorneștĭ).

Numele Hadicfalva (satul luĭ Hadik) i s'a dat în onoarea Feldmareșaluluĭ Baron Andreaș Hadik de Futak.

In apropierea localităței și anume la poalele munteluĭ Iancu s'au găsit schelete omeneștĭ, carĭ, împreună cu tumuliĭ ce se văd aci, denotă că pe locul acesta aŭ locuit oamenĭ, în negura vremurilor trecute.

Populația se ocupă cu creșterea vitelor, cu agricultura, cu grădinăria și în deosebĭ cu cultivarea verzeĭ și a cepeĭ; mulțĭ din locuitorĭ sunt cărăușĭ saŭ se îndeletnicesc cu agricultura.

Comuna posedă 1978 hect. pămînt arabil, 217 hect. fînațurĭ, 55 hect. grădinĭ, 40 hect. imașurĭ.

Se găsesc 436 caĭ, 961 vite cornute, 827 oĭ, 1.155 porcĭ și 1.117 stupĭ.

Hadicfalva saŭ **Rudeștĭ,** *moșie* cu adm. part., distr. Siret.

Suprafața 3.84 km.²; populația 27 locuitorĭ izraelițĭ, rutenĭ ș. a.

Hadilov (Hadylow), *catun*, pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuțĭ.

Are 10 case și 49 locuitorĭ, rutenĭ.

Haciungu, *culme muntoasa*, ce se desprinde din lanțul carpatin Obcina Mare sau Arșița (v. Carpațiĭ Bucovineĭ) și se întinde de la izvoarele rîulețuluĭ Putna spre regiunea colinară dintre Suceava și Sucevița.

Haideĭca (Haydeyka), *tîrla*, pendinte de moșia cu adm. part. Chiseleŭ, distr. Coțman.

Halița, *complex* de locurĭ arabile și pășunĭ, la confluența celor două Sireturĭ, spre N. de com. Cupca și Sucevenĭ, distr. Storojineț.

Hangerul, *munte*, ce ține de munțiĭ Maximeț-Losova (v. Carpațiĭ Bucovineĭ) și se afla în apropierea local. Dihtineț, distr. Vijnița.

Hardeggthal, *localitate*, cu o herghelie de caĭ, depinzînd de moșia Horodnicul-de-Sus. atenență a moșieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuțĭ.

Iși trage numele de la contele Hardegg, care a venit de multe orĭ aci la vînătoare.

Hardeggthal, *moșie*, cu admi-

www.digibuc.ro

nistraţia particulară, distr. Rădăuţĭ.

Suprafaţa 87.12 km.²; populaţia 496 locuitorĭ, 2 părţĭ germanĭ rom. cat. şi ev., o parte romînĭ, gr. or., şi o alta rutenĭ gr. cat., polonĭ, ş. a.

Se compune: 1) din moşiile: Andrasfalva, Rădăuţul Nemţesc, Bilca, Frătăuţul-Noŭ, Frătăuţul-Vechiŭ, Gălăneştĭ, Horodnicul-de-Sus, Horodnicul-de-Jos, Costişa, Satul-Mare Romînesc, Voitinel şi Volovăţ (v. fie-care); 2) din hergheliile: Burla şi Milişăuţ (v. fie-care).

Se găsesc 855 caĭ, 488 vite cornute, 73 porcĭ, 9 stupĭ.

Haşu, *cătun,* pendinte de com. rur. Iacobenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 9 case şi 34 locuitorĭ.

Haşu, *cătun,* pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Are 8 case şi 57 locuitorĭ.

Hatna, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe pîr. Hatna, afluent al rîuluĭ Suceava.

Suprafaţa 11.79 km.²; populaţia 2263 locuitorĭ, aproape esclusiv rutenĭ, de relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 1927 locuitorĭ şi din satul Dărmăneştĭ.

Este punctul de întîlnire a 2 drumurĭ: unul principal Siret-Suceava şi altul distr. Siret-Hatna. E staţie de drum de fer a linieĭ Cernăuţĭ-Suceava, din care se desprinde aci o ramură ducînd spre Cîmpulung.

Are un oficiŭ telegrafo-poştal; o şcoală populară cu 2 clase; o biserică parohială cu hramul „Inălţarea Domnuluĭ".

La 1776 era cătun.

Populaţia formată din Huţulĭ (saŭ Huţanĭ), veniţĭ din distr. Rădăuţuluĭ, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor şi parte cu exploatarea pădurilor şi cu lucrul în Romînia.

Comuna posedă 907 hect. pămînt arabil, 70 hect. fînaţurĭ, 18 hect. grădinĭ, 303 hect. imaşurĭ, 162 hect. pădure.

Are 89 caĭ, 804 vite cornute, 765 oĭ, 723 porcĭ, 46 stupĭ.

Hatna, *pădure,* distr. Strojineţ, în partea de N. a cătunuluĭ Hatniĭ.

Hatna, *mic afluent,* pe st. Suceveĭ, ce răsare între dealurile Călineştĭ Poparîncu şi, ramificîndu-se sub formă de viroage numeroase, se varsă în rîul Suceava, în faţa sat. Hatna, distr. Suceava.

Hatna, *moşie,* ţine de moşia cu adm. spec. Costîna, distr. Suceava.

Are 5 case cu 34 locuitorĭ.

Hatniĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Carpaciŭ-pe-Siret, distr. Strojineţ. Cultul bisericesc se face de parohia din Prescărenĭ.

Havrileştĭ saŭ **Gavrileştĭ** (rut. Hawryliwce), com. rur., distr. Coţman, aşezată în masă compactă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Sovica, între Cliveştĭ şi Ivancăuţĭ.

Suprafaţa 6.40 km.²; populaţia 1040 locuitorĭ, rutenĭ de relig. gr. or. precum şi puţinĭ israeliţĭ.

Se află lîngă drumul distr. Stăucenĭ-Nepolocăuţĭ. Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

Această comună este menţionată pentru prima oară, într'un hrisov al Voevoduluĭ Alexandru, purtînd data de 2 Iunie 1453, sub numele slav Gawrilovce, cu ocazia cumpărăriĭ eĭ de către Logofătul Mihail.

După hrisoavele domneştĭ, unul din 1503, dela Ştefan cel Mare şi altul din 1519, dela fiul săŭ Bogdan, se poate vedea că această localitate se afla în posesiunea episcopuluĭ de Rădăuţĭ, şi atuncĭ ca şi la 1776.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 759 hect. imaşurĭ, 46 hect. pădurĭ şi 39 pămînt arabil, 15 hect. fînaţurĭ, 26 hect. grădinĭ, 29 hect. hect. bălţĭ şi heleştee.

Se găsesc 33 caĭ, 174 vite cornute, 241 oĭ, 59 porcĭ şi 20 stupĭ de albine.

Havrileştĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 3.06 km.²; populaţia 50 locuitorĭ, germanĭ, polonĭ şi izraeliţĭ.

Havriş, *mic afluent,* pe dr. Suceviţeĭ, răsare de sub dealul Cireşuluĭ şi se varsă în Suceviţa, în faţa com. Marginea, distr. Rădăuţĭ (v. Suceviţa).

Hencereva-Chicera, (Hanczcrewa Kiczera) *catun,* comună rurală Dolhopole, distr. Vijniţa.

Are 158 locuitorĭ, rutenĭ.

Hepa, *cătun,* pendinte de com. rur., Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 6 case şi 30 locuitorĭ, huţanĭ.

Este aşezat la poalele munteluĭ cu acelaş nume.

Hepa, *munte,* ce ţine de şirul carpatin Obcina Feredeul şi

www.digibuc.ro

se găsește între localitățile Straja și Seletin, distr. Rădăuți (1160 m.).

Higa, *cătun,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.
Are 30 case și 96 locuitori, romîni.

Higia, *munte,* 916 m. alt., la Sud de Dealul Lung și anume la confluența văii Sadova cu rîul Moldova, în vecinătatea com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.

Hilga, *munte,* 1002 m. alt., făcînd parte din sistemul muntos Rărăul, la S. de Bîtca Mureșan, distr. Cîmpulung.

Hilgea, *cătun,* pendinte de com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineț și așezat pe pîrîul Hilgea, la confluența sa cu Siretul Mic.
Aci se găsește un ferestrău cu aburi.

Hilgea, *moșie,* cu adm. specială, distr. Storojineț.
Suprafața 26.35 km.²; populația 57 locuitori, în majoritate israeliți.

Hirna, *cătun,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.
Are 50 case și 165 locuitori romîni.

Hirna, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Pojorîta, distr. Cîmpulung.
Are 2 case și 8 locuitori.

Hîrboveț, *mic afluent,* pe dr. Suceviței, cu care se împreună aproape gură în gură cu pîrîul Volovățu, mai sus de com. Rădăuț, distr. Rădăuți (v. Sucevița). Răsare din lunca Suceviței.

Hlibicioc, *cătun,* pendinte de com. rur. Broscăuțul - Noŭ, distr. Storojineț.

Hlibicioc, *cătun,* pendinte de com. rur. Cuciur-Mare, distr. Cernăuți.
Are 9 case și 40 locuitori ruteni.

Hlibicioc, *cătun,* pendinte de moșia cu adm. part. Comena, distr. Cernăuți.
Are 4 case și 17 locuitori, ruteni.

Hlibicioc, *complex de mici dealuri și livezi,* pe partea dreaptă a pîrîului cu acelaș nume, spre E. de Storojineț, distr. Storojineț.

Hlibicioc, *pîrîu,* afl. pe dr. Ceremușului, răsare sub păd. Taboriș și se varsă în Ceremuși în fața tîrguletului Vășcăuți, distr. Vijnița.

Hlibicioc, *pîrîu,* afluent pe st. rîului Siret, ce răsare de sub dealul Domalenschi Țeclan, mai sus de căt. Hlibicioc și alimentat de o mulțime de izvoare și pîrîiașe, ce-și aŭ obîrșia lor pe terit. întinsei com. Cuciur Mare, se varsă în rîul Siret, aproape de localit. Ropcea, distr. Storojineț, formînd valea largă a Hlibiciocului.

Hliboca (Hliboka), *tîrg,* distr. Siret, așezat în valea Siretului și despărțit numai prin cîteva fînețe de com. rur. Presecăreni (distr. Sorojineț). Suprafața proprietăților comunale e de 14,95 km. patrați, în care se cuprind și cele 'două atenențe Chicerca și Cinstea, cu 4700 locuitori, din cari cea mai mare parte sunt ruteni gr. or. și alți slavi gr. cat.

E străbătut de drumul principal Cernăuți-Siret, din care se bifurcă un drum ce duce la Storojineț și alte căi comunale. Ca stație principală a liniei mari Lemberg-Cernăuți-Suceava, servește ca punct de legătură pentru linia ferată locală Hliboca-Berhomet pe de o parte și linia locală Hliboca-Siret pe de altă parte. Are două școli populare cu cîte 4 clase, o biserică ortodoxă ce ține de protopresbiteriatul Storojinețului și una gr catolică. Are și bancă popul. cu un cab. de lect.
Populația slavă străină s'a pripășit aci pe urma punctului de întîlnire a celor trei linii ferate, fiind trebuință de mulți lucrători, precum și cu ocazia înființărei unei mari fabrici de spirt. Actualmente funcționează în Hliboca și alte fabrici, din cari una de cărămizi foarte căutate. Tîrgul de vite ce se ține în Hliboca începe a fi de asemenea foarte căutat, avînd legătură bună cu satele bogate de prin prejur.

Hliboca, *cătun,* pendinte de satul Semacova, com. rur. Coniatin, distr. Vijnița.
Are 9 case și 48 locuitori, ruteni.
Este așezat pe dealuri, la V. de satul Semacova, și e numai o parte din cătunul Hliboca, cea-l-altă parte depinzînd de satul de reședință Coniatin.

Hliboca, *moșie* cu adm. part., distr. Siret.
Suprafața 29.43 km.²; populația 122 locuitori, ruteni și izraeliți.
Coprinde pe lîngă moșia Hliboca, pr. zisă, și tîrlele Bodnari, Chicerea și Ploce.

www.digibuc.ro

Hliniţa, *com. rur.,* distr. Storojineţ. aşezată la confluenţa pîrîuluĭ Hliniţa cu Prutul.

Suprafaţa 1.19 km²; populaţia 1975 locuitorĭ, în majoritate ruteni, de relig. gr. or. Se compune din vatra satuluĭ cu 1806 locuitorĭ şi din cătunul Corostovata cu 169 locuitorĭ. Are şi o colonie de ţiganĭ. Este străbătută de drumul principal Storojineţ - Sniatin; are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

La 1776, mazilul Teodor Flondor, în a căreĭ posesie se afla, a zidit aci o biserică al căreĭ patronat este, până în ziua de azĭ, deţinut de familia Flondor.

In apropierea Hliniţeĭ, se găsesc ruine istorice, probabil din vremea Polonilor, căcĭ poartă numele caracteristic de „Mozdzirne-Zamky" (adică : castelele cu obuziere).

Pe teritoriul comuneĭ se află o vie.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; ţiganiĭ însă, carĭ într'o vreme eraŭ foarte numeroşĭ, practică meseria de lăutarĭ ambulanţĭ, odinioară vestiţĭ, maĭ ales pentru ariile şi cîntecele lor bătrîneştĭ moldovene. Limba acestor artiştĭ aĭ natureĭ era pînă nu de mult cea romînească; astă-zĭ însă numaĭ ceĭ bătrînĭ maĭ ştiŭ romîneşte. Colonia se maĭ menţine în cătunul Corostovata şi a fost răŭ decimată la 1866 prin holeră şi foamete.

Comuna posedă 992 hect. pămînt arabil, 87 hect. fînaţurĭ, 16 hect. grădinĭ, 159 hect. imaşurĭ. 523 hect. pădure.

Se găsesc 87 caĭ, 385 vite cornute, 153 oĭ, 300 porcĭ, 71 stupĭ.

Hliniţa, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Prutuluĭ, răsare sub dealul Criva, la S. de com. Broscăutul Vechiŭ, distr. Storojineţ şi primind pe st. pîrîiaşele Lazăr şi Cabena, iar pe dr. pîrîiaşele Vivlar şi Lopatnic, se varsă în Prut la N. localit. Hliniţa, distr. Storojineţ, după ce a udat comunele Bobeştĭ şi Dracineţ, distr. Storojineţ.

Hliniţa-Flondor, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ. Suprafaţă 14.64 km²: populaţia 20 locuitorĭ; proprietate a familieĭ Flondor.

Hliniţa-Nadler, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ. Suprafaţa 4.26 km²; populaţia de 33 locuitorĭ, toţĭ izraeliţĭ.

Hlisna, *pîrîiaş,* ce răsare pe marginea de S. a com. Cuciur-Mare şi se varsă în pîr. Derehluĭ (v. Derehluĭ).

Hoiniceni, *cătun,* pendinte de com. rur., Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ.

Are 199 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Holeţchi-Velechiĭ (Holeckij Welekij), *munte,* 1.014 m., ce ţine de grupul de culmĭ Cornu-Tomnaticul (v. Carp. Bucovineĭ şi se află în apropiere de com. Şipot Privat, distr. Vijniţa.

Holmul, *culme mică,* ce este aşezată la E. de lanţul carpatin Obcina-Mare saŭ Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se întinde între pîrîul Suceviţeĭ şi pîrîul Şoarecul. Are şi un pisc ce poartă acelaş nume (874 m).

Holmul, *deal,* 560—930 m. alt., între pîraele Dragoşina la V., Suceviţa la N. şi Şoarecu la O., în vecinătatea com. Suceviţa, distr. Rădăuţĭ.

Holoşena (Holoszyna), *cătun,* pendinte de com. rur. Iabloniţa, distr. Vijniţa.

Are 170 locuitorĭ rutenĭ.

Horaiţa, *localitate,* cu o herghelie, pendinte de moşia Costişa, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Horaiţa, *pîrîŭ,* afluent pe st. Suceveĭ, răsare de sub culmea Prilog şi udînd sat. Romaneştĭ, se varsă în Suceava în faţa localit. Mileşăuţul de jos, distr. Rădăuţĭ.

Horaiţa, *culme mică,* ce ţine de reg. colinară dintre Siret şi Suceava şi se află în apropierea com. Mitoca-Dragomirna, distr. Suceava.

Horecea (şi Ludi-Horecea), *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul drept al Prutuluĭ, între Cernăuţĭ şi Ostriţa.

Suprafaţa 3.12 km²; populaţia 630 locuitorĭ, rutenĭ şi romînĭ, de relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară, comunică cu oraşul Cernăuţĭ; şi cu drumul principal. In apropiere se află un vad peste Prut.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D.", fostă mănăstire (v. Horecea, mănăstire).

Numele săŭ vechiŭ este Horecea. Cu timpul a primit şi numirea Ludi (adică oameni pripăşiţĭ) spre deosebire de mahalaua Cernăuţuluĭ Horecea. Localitatea purta odată nu-

www.digibuc.ro

mele Scutela, fiind-că locuitorii acestei comuni eraŭ scutiţi de biruri.

In apropierea comunei se află o pădurice, în mijlocul căreia există o peşteră, ce servea drept beciŭ, în care călugării de la mănăstirea Horecea păstraŭ fructele în timpul ernei.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi puţin cu ale grădinăriei.

Comuna posedă 110 hect. pămînt arabil, 13 hect. fînaţuri, 17 hect. grădini, 22 hect. imaşuri, 9 hect. pădure.

Are 40 cai, 139 vite mari, 122 oi, 125 porci.

Horecea, *mahala* a Cernăuţului, aşezată pe malul Prutului şi înconjurată de o pădure frumoasă, care serveşte Cernăuţenilor în timp de vară drept loc de excursiuni frecvente; formează o secţiune comunală deosebită cu parohie proprie.

Are 750 de locuitori, cea mai mare parte Romînî şi de religie ortodoxă, ce se ocupă cu plugăria şi pescăritul. Are o şcoală pop. şi o biserică frumoasă, foastă mănăstire (v. Horecea, mănăstire).

Mahalaua Horecea posedă 198.44 hect. pămînt arabil, 8.49 hect. fînaţuri, 35.77 hect. grădini, 72 hect. imaşuri şi 10 hect. pădure.

Locuitorii posedă 40 de cai, 139 de vite cornute, 122 oi, 125 porci şi 19 stupi de albine.

Horecea, *mînăstire,* astă-zi biserică parohială a comunei rurale cu acelaş nume (v. Horecea, com. rur.) se pare că 'şi trage începuturile sale pe urma unei sihăstrii, ce se află în pădurea de pe malul Prutului. La 1730 a clădit episcopul de Rădăuţi şi mai tîrziu mitropolit al Moldovei, Antoniu, pe acel loc o biserică de lemn cu cîte-va chilii de călugări. La rangul de mănăstire a fost ridicată această mică chinovie abia în vremea egumenului Artimon, care a terminat pe la 1766 clădirea de peatră cu ajutorul Mitropolitului Gavril şi a marelui logofăt Cilibiu. In chiliile construite după un anume stil, adică între naosul şi turnurile bisericei, vieţuiaŭ la luarea Bucovinei de către Austria încă 20 de monahi. Odată cu secularizarea celorlalte mănăstiri, a fost desfiinţată şi Horecea.

Mănăstirea poseda între alte proprietăţi concedate de Vodă Grigori Kalimah, şi dreptul încasării taxelor pentru trecerea Prutului cu podul umblător ce se află în apropiere, iar dincolo de hotar avea moşiile Mogoşeşti şi Nahoreni.

Horodiştea, *vechiu cătun,* în care s'au pus bazele com. rur. de azi, Voloca-pe-Derehlui, distr. Cernăuţi.

Horodiştea, *deal,* 515 m., se găseşte în apropierea comunelor Voloca şi Mihuceni, distr. Cernăuţi şi nu departe de localitatea unde, se pretinde astă-zi cu oare care certitudine, că ar fi fost *Codrul Cosminului*, vestit prin epizodul sîngeros de la 1498, cînd ostaşii lui Ştefan cel Mare aŭ călcat armata regelui polon Albrecht.

Horodiştea, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Cincău, districtul Coţman.

Are 2 case şi 4 locuitori.

Horodivcin (Horodywszczyn), *cătun,* pendinte de moşia cu adm. part. Doroşauţ, distr. Coţman.

Are 7 case şi 29 locuitori, ruteni, gr. or.

Horodivcin (Horodywszczyn), *tîrla,* pendinte de com. rur. Doroşăuţ, distr. Coţman.

Horodnicul, *afluent,* al pîr. Saha, ce curge în Suceava (v. Saha); răsare sub muntele Petroasa şi primind pe st. pîriiaşul Locescu si pe dr. pîrîiaşul Tesora, se împreună lîngă sat. Horodnicul de Sus cu pîr. Topliţa şi constitue pîr. Saha (v. Saha).

Horodnicul, *coama muntoasa,* ce ţine de reg. colinară dintre Moldova şi Suceava şi se întinde între rîul Suceava şi afluentul ei Suceviţa, formînd un triunghiu scurt şi avînd ca punt culminant dealul Osoiu.

Horodnicul-de-Jos, *com. rur.*, distr. Rădăuţi, aşezată pe un mic afluente al pîrîului Horodnic, spre V. de Radăuţi.

Suprafaţa 19.80 km.^{2}; populaţia 2100 locuitori romîni, de relig. gr. or.

Este în apropierea drumului princip. Marginea-Vicovul-de-Jos, precum şi a drumului distr. Rădăuţi-Gălăneşti.

Are o casă de economie; un cabinet de lectură; o şcoală populară cu 3 clase; o biserică parohială cu hramul „Sf Ioan“ şi o alta filială în vechiul cătun Calugăriţa, cu hramul „Inălţarea Sf. Cruci“, zidită la anul 1591 în locul schitului de călugăriţe ce durase până atunci, în acest loc.

In hrisoave se pomeneşte despre această com. ca fiind

www.digibuc.ro

unită cu Horodnicul-de-Sus, într'o singură comună numită Horodnic.

In apropiere se văd peste 60 de tumulĭ, dintre carı unele aŭ fost sapate în 1893 şi s'au găsit în ele unelte de piatră, resturĭ de cărbunĭ de lemn, fragmente de oase împietrite, etc.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 2083 hect. pămînt arabil, 430 hect. fîneţurĭ, 21 hect grădinĭ, 292 hect. imaşurĭ, 1367 hect. pădurĭ.

Se găsesc 183 caĭ, 1243 vite cornute, 227 oĭ, 832 porcĭ şi 280 stupĭ.

Horodnicul-de-Jos, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are 8 case şi 85 locuitorĭ romînĭ gr. or. Coprinde şi herghelia Preditul-Noŭ, precum şi tîrlele Preditul-Mijlociŭ, Tocuritura şi Topliţa.

Horodnicul-de-Sus, *com. rur.,* distr. Rădăuţĭ, aşezată pe pîraele Topliţa şi Horodnic, fiind lipită de partea de S.-V. a Horodniculuĭ-de-Jos şi spre V. de Rădăuţĭ.

Suprafaţa 31.00 km.^{2}; populaţia 2592 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or.

Este străbătută de drumul principal Marginea - Vicovul-de-Jos şi în apropiere de drumurile distr. Rădăuţĭ-Gălăneştĭ şi Rădăuţĭ-Marginea.

Are 2 şcoale populare, una cu 2 clase şi alta cu 4 clase; o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru" şi o casă de economie.

A fost până în timpurile din urmă unită cu Horodnicul-de-Jos, într'o singură comună numită Horodnic, care este menţionată pentru prima dată, într'un hrisov din 20 August 1474, al luĭ Ştefan-cel-Mare. Intr'un hrisov posterior, din timpul luı Iancu Vodă, cu data de 14 Februarie 1582, se vede că aparţinea familieĭ Diaculuĭ Vadicĭ. Prin hrisovul din 12 Iulie 1597, de la Ieremia Movilă, a fost dăruită mănăstireĭ Suceviţa.

Populaţia formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ din Transilvania, se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi cu pădurîtul.

Comuna, una din cele maĭ frumoase şi maĭ bogate din Bucovina, posedă 1897 hect. pămînt arabil, 550 hect. fînaţurĭ, 28 hect. grădinĭ, 543 hect. imaşurĭ, 1367 hect. pădurĭ.

Se găsesc 130 caĭ, 1321 vite cornute, 277 oĭ, 1118 porcĭ şi 116 stupĭ.

Horodnicul-de-Sus, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are 6 case şi 50 locuitorĭ romînĭ, gr. or., împreună cu hergheliile Preditul-Vechiŭ şi Hardeggthal.

Horoşăuţĭ (Horoszoutz), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată pe ambele părţĭ ale pîruluĭ cu acelaş nume, între com. Boianciuc şi hotarul spre distr. Rădăuţĭ.

Suprafaţa 9.45 km.^{2}; populaţia 1642 locuit., rutenĭ, gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Berdo.

Este străbătută de drumul distr. Iurcăvăţ-Horoşăuţĭ, care o leagă cu drumurile principale Cernăuţĭ-Uścıe Biskupie (Galiţia) şi Noua Suliţă-Dobronovăţ.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.".

La 1776, era proprietatea cămăraşilor Mihalachi Bognischi şi Mihail Vlaicu.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 860 hect. pămînt arabil, 59 hect. fînaţurĭ, 47 hect. grădinĭ, 110 hect. imaşurĭ, 738 hect. pădurĭ, 3 hect. 50 a. heleştee.

Se găsesc 95 caĭ, 492 vite cornute, 287 oĭ, 195 porcĭ şi 44 stupĭ de albine.

Horoşăuţĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 10.46 km.^{2}; populaţia 101 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ gr. or.

Coprinde, pe lîngă moşia Horoşăuţ pr. zisă, şi tîrla Berdo.

Hovineţ (Howynec), *mic afluent* pe st. Sereţeluluĭ Mic, izvoreşte din păd. Fîntîniţaş i se varsă în Sireţelul Mic, lîngă înălţimile cunoscute sub numele de Selişcioara, maĭ sus de com. Davidenĭ, distr. Storojineţ.

Hrabusna, *cătun,* pendinte de satul Putila, com. rur. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Are 119 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Hrabusna, *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Hraniţa, *pîrîŭ,* afl. pe st. Moldoveĭ, ce ia naştere din pîrîiaşele Pripasna şi Trepare, în apropierea com. Stroeştĭ, distr. Suceava, şi formează de la localitatea Litenĭ şi până la confluenţa cu pîr. Buneştĭ hotarul între Bucovina şi Romînia, primind înainte de vărsarea

www.digibuc.ro

sa în Moldova, pe terit. romîn la dr. încă pîrîiaşele Stupca şi Ciunciurile, carĭ izvorăsc şi ele în Bucovina.

Hreben, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.
Are 131 loc., huţanĭ, gr. or.

Hreben, *culme laterală,* ce se desprinde din munţiĭ Losova-Maximeţ (vezĭ Carpaţiĭ Bucevineĭ).

Hreben-Izvor, *munte,* ce ţine de culmea Obcina Feredeul şi se află nu departe de localitatea Izvor, distr. Rădăuţ, avînd o înălţime de 1368 m.

Hrebeneştĭ (Hrebenyszte), *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Iabloniţa, distr. Vijniţa.

Hrebeneţ, *munte* (13464 m.), ce ţine de culmile sistemuluĭ Obcina Feredeul şi se află spre N.-V. de comuna Şipot Cameral, nu departe de hotarul Ungarieĭ, distr. Cîmpulung.

Hrebeniştea, *culme,* ce formează partea de N. a şiruluĭ muntos Hrebeniştea-Stăvioare şi este despărţită de restul sudic printr'un plaiŭ aşezat între valea Putileĭ şi a Ialovicioareĭ (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Hrebeniştea, *munte* (1.424 m.), ce ţine de şirul carpatin Hrebeniştea-Stăvioare (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte în apropiere de hotarul Galiţieĭ în distr. Vijniţa.

Hrebeniştea - Stăvioare , *şir muntos,* la nordul Carpaţilor-Pădureşĭ aĭ Bucovineĭ (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) avînd ca punct culminant pe muntele Dverleţ (Dwerlec).

Hrebin, *cătun,* pendinte de com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.
Are 3 case şi 9 locuitorĭ.

Hrebin, *cătun,* pendinte de com. rur. Sergieni, distr. Vijniţa.
Are 142 locuitorĭ, huţanĭ, gr. or.

Hrebin, *cătun,* pendinte de com. rur. Toraceni, distr. Vijniţa.
Are 19 case şi 109 locuitorĭ, huţanĭ, gr. or.

Hrebin, *munte* (înălţ. 1.432 m), ce ţine de inodătura de culmĭ Obcina Chiril şi Căpăţîna, care face parte din şirul principal al Munţilor Păduroşĭ Bucovinenĭ; se află în apropierea oraşuluĭ Cîmpulung pe hotarul Romînieĭ.

Hreţ (Hrec), *cătun,* pendinte de satul Ciumărna, distr. Cîmpulung.
Are 3 case cu 13 locuitorĭ.

Hrinava (Hrynawa), *tîrlă,* pendiote de com. rur. Cuciurmare, distr. Cernăuţĭ.
Are 3 case şi 17 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Hrinceşti, *sat vechiŭ,* ce pare, după tradiţiune, că ar fi existat spre E. de comuna de azĭ Căzvana, distr. Gurahumora (vezĭ Căjvana).

Hrobi (Hroby), *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.
Are 185 locuitorĭ, huţanĭ şi rutenĭ, gr. or.

Hrobi (Hroby), *vîrf de munte,* situat pe culmea Stara Vipcina (v. Stara Vipcina), avînd o înălţime de 1.505 m.; se află între comunele Izvor şi Moldova (Suliţa), distr. Rădăuţĭ.

Hrobi-Potoc (Hroby-Potok), *izvor,* ce răsare din masivul muntos Hrobi, chiar sub poalele munteluĭ cu acelaş nume şi împreună cu izvorul Lucava daŭ naştere riuluĭ Moldova (distr, Cîmpulung), împreuninduse lîngă culmea Camienca (Kamienka).

Hucăul, *pîrîŭ,* afl. pe st. Prutuluĭ, ce răsare sub dealul Baş, la S. de localit. Toporouţ, aproape de hotarul Galiţieĭ, între culmile deluroase Savcina şi Cuciuba (Savczyna Kuczuba) şi după ce udă com. Toporouţ şi Rarancea, se varsă în Prut în dreptul tîrguleţuluĭ Boian, distr. Cernăuţĭ.

Huliu, *pîrîiaş,* care constitue împreună cu pîrîul Bereni afluentul Corciatsca (Corczatka); izvorăsc la S. de com. Corceştĭ, distr. Storojineţ.

Hulpari, *tîrlă,* pendinte de com rurală Frătăuţul-Noŭ, distr. Rădăuţĭ.
Are 3 case şi 10 locuitorĭ.

Humena, complex de pădurĭ şi fineţe, distr. Storojineţ, la S. de Sucevenĭ, lîngă hotarul de S.-E. al districtuluĭ.

Humoria, *mic platoŭ* (508 m.), distr. Storojineţ, cuprins între ultimele ramificaţiunĭ ale lanţurilor de coline ce merg spre Siret.
Se mărgineşte la N. cu Siretul, la S. cu pîrîul Arsovăţ, la V. cu înălţimile Leurda şi Poiana-Mare, iar la E. cu crîngul Corn şi cu locurile arabile ale com. Iordăneştĭ.

Humoria, *culme,* ce ţine de reg. deluroasă dintre Siret şi Suceava.

www.digibuc.ro

Humorul, *mînăstire,* în districtul Gurahumora, pe malul drept al rîulețuluĭ cu acelaş nume. A fost fondată la 1427, de către fiĭ vorniculuĭ Lazăr, numiți Stanciu şi Costea, pe teritoriul satuluĭ Dobrin ce exista în acel loc şi li se dăruise de domnul Alexandru-cel-Bun. Insuşĭ domnul a dăruit apoĭ această mînăstire cu moşiile Dvorniceni, Stauceni şi Glodenĭ.

In timpul domnieĭ luĭ Petru Rareş, între aniĭ 1527 şi 1530, mînăstirea, precum şi tot ce o încunjura, a căzut prada pusstiireĭ, precum ne arată şi astăzĭ încă ruinele de pe locul acela. Sfîntul lăcaş a fost totuşĭ reconstruit la mică depărtare, de către logofătul Toader Bobojoc şi soția acestuia Anastasia la anul 1536, aşa cum se găseşte şi acum. Serveşte astăzĭ ca biserică parohială a comuneĭ Mînăstirea Humor. In interiorul eĭ se văd încă lespezile mormintelor ctitoriceştĭ.

La secularizarea mînăstireĭ Humor de către austriacĭ, se aflaŭ acolo încă 11 monahĭ. De această mănăstire țineaŭ moşiile Humora şi Gurahumora, o parte din satul Baiaşeştĭ, apoĭ Parteştiĭ, fracțiunĭ din satele Comaneştĭ şi Romaneştĭ şi muntele Măgura.

In Moldova mînăstirea Humor avea moşiile Vorniceni, Strahotinul, Feredieni, Covasna, Dersca, precum şi ceva podgoriĭ.

Humorul, *mare afluent,* al riuluĭ Moldova, ce-şĭ adună izvoarele sale sub coamele culmilor dintre Humorĭ, Poiana-Măruluĭ, Poiana-Miculuĭ şi Scoruşetul, şi se varsă în Moldova lîngă tîrgul Gurahumora, în districtul cu acelaş nume.

In cursul săŭ şerpuit, Humorul primeşte încă pe dr. pîrîul Lunceĭ, pîr. Madernița şi pîr. Lerseĭ, iar pe st. pîraele Cigăuş şi Varvata. Formînd o vale din cele maĭ încîntătoare şi plină de micĭ stabilimente pentru exploatarea lemnărieĭ, udă satele Pleşi, Poiana-Miculuĭ, Mănăstirea Humoruluĭ şi Bori.

Humorul, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Bistrițeĭ, izvoreşte de sub poalele culmeĭ Butea-Armeanuluĭ şi se varsă maĭ jos de com. Cirlibaba, distr. Cimpulung.

Huta-Ilschi, *cătun,* pendinte de com. rur. Crasna Ilschi, distr. Storojineț.

Huta-Nouă (v. Neuhütte).

www.digibuc.ro

I

Iablonița (Jablonitza), *com. rur.*, distr. Vijnița, așezată pe Ceremușul Alb, la S.-E. și lipită de Coniatin.

Suprafața 65.30 km.²; populația 1190 locuitorĭ ruțenĭ și un mic număr de izraelițĭ.

Se compune: 1) din satul de reședință Iablonița, care, împreună cu tîrla Hrebeneștĭ, numără 673 locuitorĭ; și 2) din cătunele: Holoșena, Ialovicioara și Plaĭ (v. fie-care).

E străbătut de un drum de munte care vine de la Vișnița și trece prin Coniatin, Dolhopole și Stebne și ajunge la Storoneț-Putila.

Are o școală populară cu o singură clasă; o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail" în satul de reședință, precum și o capelă în Ialovicioara (v. Ialovicioara, cătun).

La 1776, era sat pendinte de Cîmpulungul Rusesc.

Populația formată din Huțanĭ, gr. or., se ocupă cu prăsila de vite și cu plutăritul.

Comuna posedă 121 hect. pămînt arabil, 982 hect. fînațurĭ, 12 hect. grădinĭ, 841 hect. imașurĭ, 226 hect. poenĭ, 5569 hect. pădurĭ.

Se găsesc 125 caĭ, 574 vite cornute, 1008 oĭ, 239 porcĭ și 54 stupĭ.

Iablonița (Jablonitza), *cătun*, pendinte de moșia cu adm. part. Putila, distr. Vijnița.

Are 8 case și 16 locuitorĭ.

Iablonovăț, *fermă*, pendinte de moșia cu adm. part Cuciur Mare, distri Cernăuțĭ.

Are 7 case și 35 locuitorĭ.

Iablonovăț, *tîrlă*, pendinte de moșia Camena, pr. zisă, care împreună cu cătunul Hlibicioc, formează moșia cu adm. part. Camena, distr. Cernăuțĭ.

Iacobașĭ, *tîrlă*, pendinte de vatra com. Frătăuțul-Noŭ, distr. Rădăuț.

Iacobenĭ, *com. rur.*, Cîmpulung, așezată pe ambele malurĭ ale Bistrițeĭ Auriĭ.

Suprafața este de peste 50 de km. patrațĭ, fiindcă comuna se compune din vatra satuluĭ curat romînească și trasă maĭ mult pe partea munteluĭ avînd două cătune Ciotina și Hașiĭ și din coloniile germane stabilite în regiunea minieră din vale și carĭ compun atenențele Manzthal, Eisenthal și Pucios. Populațiunea totală e de 3300 locuitorĭ, din carĭ 1000 sunt romînĭ băstinașĭ, gr. or., iar restul coloniștĭ germanĭ parte catolicĭ, parte evangelicĭ.

Comuna e străbătută de marele drum carpatin ce vine dinspre Cîmpulung, trece spre Dorna și leagă Bucovina cu Transilvania și de soseaua de artă nu de mult construită ce se îmbină de aci luînd direcția spre Cîrlibaba și trecînd în Maramureș. Iacobeniĭ au și stație de cale ferată a linieĭ locale Hatna-Dorna.

In comună se află 4 școlĭ populare și treĭ bisericĭ, din carĭ una gr. orientală cu hramul Sf. Gheorghe, una catolică și una protestantă. Are oficiu telegrafo-postal, bancă pop. și cabinete de lectură, unul romîn și altul german.

Comuna este importantă prin stabilimentele miniere ce s'au înființat aci încă pe la 1872 din inițiativa unor minierĭ bogațĭ venițĭ din Ungaria (comit. Zips). Intreprinderea a trecut apoĭ în minile familieĭ Manz din Stiria, care la rîndul eĭ a

www.digibuc.ro

adus între anii 1784-98 coloniştĭ numeroşĭ germanĭ deprinşĭ cu lucrul la mine şi au fondat aci o industrie minieră foarte temeinică, ce s'a ţinut pînă la 1860. După o decadenţă destul de lungă exploatările miniere, maĭ ales acele de mangan, au fost continuate de către stat, avînd ca locurĭ de căpetenie regiunile de la Arsiţan şi Puciosul.

In Iacobenĭ se află o administraţie montană, uzine marĭ de fonderie şi fasonare de fer brut, apoĭ un ferestrău mare de lemnăriĭ industriale şi cuptoare pentru fabricarea varuluĭ.

Populaţiunea romînească se ocupă cu plutăritul pe Bistriţa şi cu prăsila vitelor şi nu s'a amestecat de loc cu cea germană.

La O. de Iacobenĭ se găseşte plaiul Mestecăneştĭ peste care trece vestitul drum carpatin, iar în apropiere încîntătoarea regiune numită Valea Putneĭ.

Iacobenĭ, *moşie,* cu adm. spec., distr. Cîmpulung.

Iacobeştĭ (saŭ Fogodisten), *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată între satele Romaneştĭ şi Dănila.

Suprafaţa 2.18 km.²; populaţia 572 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, de relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 318 locuitorĭ şi din satul atenent Gura-Solciĭ.

Este aşezată aproape de drumul princip. Suceava-Siret.

Are 2 şcolĭ cu cîte o clasă, una romînească şi alta ungurească; locuitoriĭ romînĭ ţin de biserica parohială din Romaneştĭ.

La 1776, o jumătate aparţinea mănăstireĭ Ilişeştĭ, dăruită fiind la anul 1737 de către voevodul Grigore Ghica; cealaltă jumătate aparţinea mazilului Alexandru Vasilco. La anul 1777, după alţiĭ la 1779, a fost mărită cu coloniştĭ ungurĭ - Secuĭ, din Transilvania, carĭ aŭ dat comuneĭ supranumele de Fogodisten.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Se găsesc 21 caĭ, 150 vite cornute, 47 oĭ, 111 porcĭ şi 49 stupĭ.

Iacobeştĭ (saŭ Fogodisten), *moşie* cu adm. part. spec., distr. Suceava.

Suprafaţa 6.64 km.²; populaţia 57 locuitorĭ, dintre carĭ 31 romînĭ şi 21 izraelițĭ; relig. gr. or. şi mozaică (vezĭ Iacobeştĭ, com.).

Ialovicioara *sat,* care, împreună cu satul de reşedinţă Plosca, formează com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Este aşezat la confluenţa pîrîuluĭ cu acelaş nume cu Ceremuşul Alb, spre S.-V. de satul de reşedinţă, la o însemnată depărtare.

Se compune din cătunele: Calensca Chicera (Kalenska Kyczera), Ozirna, Polenschi (Poleńskyj) şi Stih (v. fiecare).

Comunică cu satul de reşedinţă, precum şi cu Iabloniţa şi Storoneţ-Putila, prin drumeacurĭ de călărie, prin potecĭ şi chiar prin drumurĭ de căruţe.

Are 19 case şi 81 locuitorĭ huţanĭ, gr. or. şi o capelă cu cimitir.

Ialovicioara, *cătun,* pendinte de com. rur. Iabloniţa, distr. Cîmpulung.

Are 101 locuitorĭ huţanĭ, gr. or.

Ialovicioara, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 6 case şi 22 locuitorĭ huţanĭ gr. or.

Ialovicioara, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Ceremuşuluĭ Alb ce-şĭ adună apele sale la poalele munteluĭ Tomnaticul şi sub culma Cobila şi se varsă în rîul Ceremuş, în apropierea culmeĭ Oglinda, distr. Vijniţa.

Iarnovăţul, *pîrîŭ,* afl. pe st. rîuleţuluĭ Siretul Mic, răsare de sub poalele munteluĭ Muncel, distr. Storojineţ şi se varsă în Sireţel, în dreptul satuluĭ Cireşĭ.

Iarovăţul, *culme* ce ţine de lanţul munţilor Tomnaticuluĭ şi se ridică d'asupra pîrîuluĭ Ialovicioara, care o desparte de culmea soră Coliba (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Iaroviţa, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 25 case şi 85 locuitorĭ huţanĭ gr. or.

Iaroviţa, *pisc,* ce ţine de şirul carpatin al munţilor Tomnaticuluĭ, 1580 m. (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Iazlovăţul, *com. rur.,* distr. Gurahumora aşezată pe valea formată de pîrîul cu acelaş nume, afluent al rîuluĭ Suceava.

Suprafaţa 17.92 km.²; populaţia 1682 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este legată, printr'un drum comunal cu com. Arbora, pe unde trece dr. distr. Rădăuţĭ-Cacica şi prin drumurĭ comunale cu Milişăuţul-de-Sus şi cu cel de Jos precum şi cu Burla,

www.digibuc.ro

Are o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae“ şi o şcoală populară cu o clasă.

Intr'un hrisov, datînd din 1 Aprilie 1448, se face mențiune de această comună, ceea-ce însemnează că întemeierea sa este foarte veche. A fost mult timp în posesia mînăstireĭ Suceviţa, care la 1625 a cedat-o com. Solca în schimbul com. Iubăneştĭ şi Cristeneştĭ, schimb confirmat şi de domnul de atuncĭ Radu Mihnea.

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ, peste carĭ aŭ venit colonişti transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1293 hect. pămînt arabil, 76 hect. fînaţurĭ, 16 hect. grădinĭ, 258 hect. imaşurĭ, 34 hect. pădurĭ.

Se găsesc 77 caĭ, 1003 vite cornute, 259 oĭ, 747 porcĭ şi 183 stupĭ.

Iazlovăţul, *pîrîŭ,* afl. pe st. Solceĭ (v. Solca). Răsare din păd. Glituluĭ şi, primind, maĭ sus de staţiunea herghelieĭ Burla, pîriiaşul Secul, udă com. Iazlovăţ, se varsă în Solca, nu departe de punctul Gura-Solceĭ, distr. Rădăuţĭ.

Iedul, *cătun,* pendinte de com. rur. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Are 11 case şi 42 locuitorĭ romînĭ, gr. or.

Iedul, *pisc,* ce ţine de munţiĭ Cîrlibabeĭ şi se află în apropierea localit. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung (1576 m,).

Iencelo (Jenczelo), *cătun,* pendinte de satul Tovarniţa, com. rur. Răstoace, distr. Vijniţa.

Are 8 case şi 36 locuitorĭ.

Ierono, *mic afluent* al pîr. Boul, ce se varsă în rîuleţul Moldoviţa (v. Boul), răsărind de sub poalele munteluĭ Ierono.

Ierono, *munte,* 1274 m. alt., între pîrîul cu acelaş nume şi muntele Pausa, a căruĭ ramificaţie vine aproape de com. rur. Ruşiĭ-pe-Boul, distr. Cîmpu lung.

Ieşaniuca (Jeszaniwka), *cătun,* pendinte de com. rur. Verenceanca, distr. Coţman.

Are 8 case şi 52 locuitorĭ.

Ieşaniuca (Jeszaniwka), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Verenceanca, distr. Coţman.

Are 2 case şi 12 locuitorĭ.

Iezărelul, *munte,* 842 m. alt., între pîriiaşele Puşcĭ şi Florĭ precum şi rîul Moldova, făcînd parte din ramificaţiunile coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, distr. Cîmpulung.

Iezerul, *pîrîŭ,* mic afluent al pîr. Sadova, ce se varsă în Moldova (v. Sadova), răsărind sub culmea Dealul Petrişul, distr. Cîmpulung.

Igeştĭ, *com. rur.,* distr. Storojineţ, aşezată pe ambele părţĭ ale Sireţeluluĭ, între Ciudeĭ şi Pătrăuţ.

Suprafaţa 26.20 km.²; populaţia 2363 locuitorĭ, toţĭ romînĭ; relig. gr. or.

Este în apropiere şi legat de drumul comunal Ciudeĭ-Pătrăuţul-de-Jos, prin drumeacurĭ răŭ întreţinute. Are o şcoală populară cu 2 clase; o sală de lectură „Progresul“, o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.“; o casă de economie.

Se compune din vatra satuluĭ şi din căt. Zamca.

La 1776, era în posesia mazilului Petre Morţun şi a nobilului polon Ioan Reus.

E sediul multor familiĭ vechĭ răzeşeştĭ, cu nume carĭ indică că aŭ fost, cele maĭ multe, aduse, probabil, din Pocuţia-veche. Trăgîndu-se din şleahta polonă, locuitoriĭ aŭ conservat, până astăzĭ încă, semnele caracteristice origineĭ lor, atît în port, cît şi în vorbe. De altfel însă sunt romanizaţĭ.

După o legendă, comuna îşĭ derivă numirea dela primul locuitor al eĭ, colon venit din Transilvania, cu numele Egiş.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; o mare parte însă din locuitorĭ părăsesc, în timpul anuluĭ, ţara lor şi caută de lucru în Rominia.

Comuna posedă 1590 hect. pămînt arabil, 453 hect. fînaţurĭ, 9 hect. grădinĭ, 252 hect. imaşurĭ, 615 hect. pădurĭ.

Se găsesc 171 caĭ, 722 vite cornute, 239 porcĭ, 108 stupĭ.

Igeştĭ, *moşie boerească* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 4.27 km.²; populaţia 40 locuitorĭ, romînĭ şi izraeliţĭ.

La 1776, era în posesia mazilului Petre Morţun şi a nobilului polon Ioan Reus.

Ilinca (Jelinka), *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Ivancăuţ, com. rur. Ivancăuţ, districtul Coţman.

Ilişeştĭ, *com. rur.,* distr. Gurahumora, aşezată pe partea stîngă a pîr. cu acelaş nume, lîngă hotarul cu distr. Suceava.

Suprafaţa 30.11 km.²; popu-

www.digibuc.ro

laţia 3726 locuitorĭ, parte romînĭ gr. or. parte germanĭ, rom. cat. şi ev.

Este străbătută de drumul principal Suceava-Gurahumora; are un oficiŭ telegrafo-poştal. E în apropiere de staţia Păltinoasa, a linieĭ ferate Hatna-Cîmpulung.

Are 2 şcolĭ populare, una romînească şi alta germană, cu cîte 6 clase fie-care; 3 bisericĭ dintre carĭ una rom. parohială gr. ortod. cu hramul „Adorm. M. D.", alta ev. de conf. aug. şi a treia rom. cat.; 2 case de economiĭ, ale celor 2 populaţiunĭ.

La 1776, pe teritoriul pe care se află acum această comună, se afla o mînăstire zidită în anul 1714 şi în care se găseaŭ încă 6 monahĭ.

După întemeerea sa, această comună, a fost distrusă de maĭ multe orĭ de Turcĭ şi de Tătarĭ. In apropiere se află ruinele uneĭ cetăţĭ despre care se zice că era pe timpul vereĭ locul de petrecere al uneĭ domniţe.

Numele provine, probabil, de la posesorul săŭ Ilişescu. Populaţia—formată din familiĭ originare şi mărită cu emigranţĭ transilvănenĭ şi apoĭ cu coloniĭ germane aşezate acì la 1787—se ocupă cu agricultura şi cu creştera vitelor. In această din urmă ramură, escelează populaţiunea germană, prin o frumoasă prăsilă de caĭ. Mulţĭ din locuitoriĭ germanĭ sunt meseriaşĭ.

Comuna posedă 1485 hect. pămînt arabil, 159 hect. fînaţurĭ, 40 hect. grădinĭ, 866 hect. imaşurĭ, 370 hect. pădurĭ.

Se găsesc 618 caĭ, 1415 vite cornute, 300 oĭ, 1484 porcĭ.

Ilişeştĭ, *moşie,* cu adm. spec., distr. Gurahumoruluĭ.

Suprafaţa 5.87 km.²; populaţia 10 locuitorĭ.

Coprinde pe lîngă moşia Ilişeşti pr. zisă şi tîrla Opcina.

Depindea odată de com. cu acelaş nume.

Ilişeştĭ, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Suceveĭ, răsare lîngă com. Ilişeştĭ şi se varsă în Suceava. în dreptul localit Costîna, distr. Suceava.

Intre Putne, *coamă de deal,* 627—1032 m. alt., ramificaţie a dealuluĭ Oglinda, între pîrîul Putnişoara la O. şi despărţit de pîrîul Putna, prin dealul Băbăcăria, lîngă com. Putna, distr. Rădăuţĭ.

Iordăneştĭ (saŭ Hălăcenĭ), *com. rur.*, distr. Storojineţ, situată pe ambele malurĭ ale Siretuluĭ mare, între Ropcea şi Carapciu.

Suprafaţa 23.30 km.²; populaţia 1755 locuitorĭ, numaĭ romînĭ; relig. gr. or.

Este aşezată lîngă drumul districtual Storojineţ-Petriceanca şi lîngă linia ferată Storojineţ-Hliboca.

Are o şcoală cu o clasă; o biserică cu hramul „St. Arhanghelĭ Mihail şi Gavril", care deserveşte şi cătunele Slobozia Ropceĭ şi Pribanul.

A fost maĭ întîĭ în posesia mînăstireĭ Putna, apoĭ a boeruluĭ Iordache Balş şi maĭ tîrziŭ a mînăstireĭ Moldoviţa.

La 1776, o jumătate se găsea în posesia răzeşilor, iar cealaltă jumătate în posesia maziluluĭ Nicolae Lescoĭ.

In Iordăneştĭ, pe malul Siretuluĭ, s'a găsit o secure de piatră.

Populaţia d'aci se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1343 hect. pămînt arabil, 227 hect. fînaţurĭ, 23 hect. grădinĭ, 253 hect. imaşurĭ, 560 hect. pădurĭ.

Se găsesc 103 caĭ, 1242 vite cornute, 45 oĭ, 309 porcĭ, 248 stupĭ.

Iordăneştĭ (saŭ Hălăcenĭ), *moşie boerească,* aparţiitoare vecheĭ familiĭ moldoveneştĭ Grigorcea şi formînd împreună cu Carapciul pe Siret o singură moşie, cu administraţie specială.

Iordăneştĭ, *moşie,* atenenţă a moşieĭ Cupca, distr. Storojineţ. Are 3 locuitorĭ.

Ioseffalva (saŭ Tolova), *com. rur.*, distr. Gurahumoruluĭ, aşezată pe pîrîu Stupca, afluente al Hraniţiĭ.

Suprafaţa 7.06 km.²; populaţia 992 locuitorĭ, parte romînĭ, parte maghiarĭ; relig. gr. or. şi rom. cat.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Podul-Toloveĭ.

Este situată lîngă drumul distr. Suceava-Gurahumora; are o şcoală populară romînească cu o clasă şi o alta maghiară o biserică rom. cat.; s'a asigurat teren pentru construirea uneĭ bisericĭ filiale gr. or., atenenţă a parohieĭ din Drăgoeşti.

După vechĭ tradiţiĭ, această localitate se numea Vornicenĭ şi era un sat pendinte de vechea comună Drăgoeşti, avînd sediul unuĭ pîrcălab.

După desfiinţarea acestuĭ sat, a rămas în locu-ĭ un teritoriŭ, care la 1776 era în proprietatea Mitropolieĭ din Iaşĭ, de la care, un an maĭ tîrziŭ, a trecut în stăpînirea boeruluĭ Ionache Cantacuzen.

La 1786, s'aŭ aşezat pe acest

www.digibuc.ro

teritoriŭ numeroase coloniĭ de Maghiarĭ carĭ aŭ înfiinţat comuna de azĭ Ioseffalva, numită ast-fel în onoarea Impăratuluĭ Iosef al II-lea.

O mulţime de monede şi arme turceştĭ, găsite aci, pare a învedera că vechiul sat a fost ocupat odată de Turcĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 586 hect. pămînt arabil, 73 hect. fânaţurĭ, 4 hect. 50 a. grădinĭ, 12 hect. imaşurĭ.

Se găsesc 78 caĭ, 428 vite cornute, 323 oĭ, 322 porcĭ şi 32 stupĭ.

Iozefovca (Iosefówka), *cătun*, pendinte de com. rur. Cadobeştĭ, distr. Coţman.

Are 7 case şi 68 locuitorĭ.

Ipoteştĭ, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată nu departe de malul drept al fl. Suceava, între Bosancea la S. şi Suceava la N.

Suprafaţa 8.84 km.²; populaţia 1.522 locuitorĭ, aproape esclusiv rutenĭ; relig. gr. or.

Printre Ipoteştĭ şi com. Tişeuţĭ şi Lisaura trece drumul distr. Suceava-Bosancea, care se continuă apoĭ pînă la extremul punt, Chilişenĭ.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică cu hramul „Sf. Arhangheli Mihail şi Gavril".

La 1776 era în posesia boeruluĭ Ienachi Cantacuzino. Numele comuneĭ provine, după legendă, de la un păstor mahomedan cu numele Ipo.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 554 hect. pămînt arabil, 396 hect. finaţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 94 hect. imaşurĭ, 0 hect. 8 a. heleştae.

Se găsesc 66 caĭ, 385 vite cornute, 280 oĭ, 180 porcĭ, 8 stupĭ.

Isarĭ, *cătun,* pendinte de satul Lucaveţ-de-Jos, com. rur. Lucaveţ-pe-Siret, distr. Vijniţa.

Are 205 locuitorĭ.

Isarĭ, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Lucaveţ, distr. Vijniţa.

Ispas, *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe dreapta fl. Ceremuş, între Millie şi Cernohuze.

Suprafaţa 28.40 km.²; populaţia 4047 locuitorĭ, rutenĭ şi puţinĭ izraeliţĭ; relig. gr. or.

Coprinde, pe lîngă satul de reşedinţă Ispas, cu 3403 locuitorĭ, şi satele Cernohuze-Ispas şi Măidan-Ispas (v. fie-care).

Este în apropiere de drumul distr. Vijniţa-Văşcăuţĭ şi de linia ferată Nepolocăuţĭ-Vijniţa. Are un oficiŭ telegrafo-poştal; o şcoală populară cu 3 clase şi alta filială cu o singură clasă; o biserică parohială cu hramul „Inălţarea Domnuluĭ" în satul de reşedinţă şi alta filială în Măidan-Ispas; o parte din comună ţine însă de enoria bisericeĭ din Cernohuze.

La 1776, aparţinea Mazililor Iordache Tomaţeĭ, Ştefan Giurgiuvan, Iordache Lazul şi Iordache Darie.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu prăsila de vite.

Comuna posedă 1805 hect. pămînt arabil, 2156 hect. finanaţurĭ, 56 hect. grădinĭ, 561 hect. imaşurĭ, 1544 hect. pădurĭ.

Se găsesc 96 caĭ, 1543 vite cornute, 186 oĭ, 545 porcĭ, 157 stupĭ.

Ispas, *moşie*, cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 35.68 km.²; populaţia 194 locuitorĭ polonĭ şi rutenĭ; relig. rom. cat., pentru majoritate, gr. cat. şi gr. or. pentru rest.

Se compune din moşia Ispas, pr. zisă, cu 141 locuitorĭ, şi din localităţile Cernohuze-Ispas şi Măidan-Ispas saŭ Zvar (v. fiecare).

Ispas Maidanschi, *deal*, 494 m., în apropierea com. rur. Căbeşti, distr. Storojineţ, ţine de regiunea deluroasă dintre Prut şi Ceremuş.

Istenşegiţ, (rom. Ţibenĭ), *com. rur.*, distr. Siret, aşezată între malul stîng al Suceveĭ şi dealul Stîrca, spre V. de Crăiniceştĭ, în faţa localităţilor din distr. Rădăuţĭ, Satulmare şi Bădăuţ.

Suprafaţa 22.44 km.²; populaţia 2558 locuitorĭ, maghiarĭ-cingăĭ; religia romînă catolică.

Prin drumurĭ de ţară comunică cu localităţile vecine precum şi cu drumul principal Siret-Suceava; e haltă de drum de fer a linieĭ Cernăuţĭ-Iţcanĭ.

Are o şcoală populară maghiară cu o clasă şi o biserică rom. cat.

Comună întemeiată în 1777, pe teritoriul vechiuluĭ sat romînesc Ţibenĭ (v. Ţibenĭ), de către o colonie de Maghiarĭ, strămutaţĭ din Zamostia şi veniţĭ aci sub conducerea misionaruluĭ Marconfy.

Comuna este alcătuită în arhitectura caracteristică acesteĭ popor, cu o stradă mare şi lungă, pe marginile căreia sunt înşirate case aproape uniforme.

www.digibuc.ro

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1518 hect. pămînt arabil, 281 hect. finaţurĭ, 52 hect. grădinĭ, 234 hect. imaşurĭ.

Se găsesc 295 caĭ, 894 vite cornute, 450 oĭ, 605 porcĭ, 115 stupĭ.

Iţcaniĭ-Gară, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe malul stîng al rîuluĭ Suceava, între Iţcaniĭ-noĭ şi Bunințĭ.

Suprafaţa 1.42 km.²; populaţia 711 locuitorĭ, parte germanĭ, parte izraeliţĭ; relig. rom. cat. şi mozaică pentru majoritate, gr. cat şi ev. pentru rest.

Alăturĭ de com. este un pod de lemn peste Suceava ce serveşte de trecere drumuluĭ princip. Siret-Suceava. E staţie de drum de fer a linieĭ ce vine dela Cernăuţĭ şi se bifurcă aci, o ramură apucînd spre Suceava şi alta în Romînia.

Are un oficiu vamal; un oficiu telegrafo-poştal; o şcoală populară cu o clasă; ţine de biserica filială din Iţcaniĭ-Vechĭ; are un biuroŭ de poliţie.

A fost înfiinţată în anul 1880, ca comună cu administraţie specială, pe teritoriul com. Iţcaniĭ-Noĭ.

Populaţia se ocupă în deosebĭ cu negoţul.

Comuna posedă 68 hect. pămînt arabil, 7 hect. fînaţurĭ, 4 hect. grădinĭ, 7 hect. imaşurĭ, 12 hect. pădurĭ.

Are 13 caĭ, 45 vite cornute, 6 porcĭ.

Iţcaniĭ-Noĭ, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe pîrîul Rustorba, afluente al rîuluĭ Suceava, la hotarul cu Romînia.

Suprafaţa 3.20 km.²; populaţia 415 locuitorĭ, în majoritate germanĭ; relig. ev.

Este situată lîngă drumul principal Siret-Suceava; punct de trecere în Romînia; are un oficiŭ vamal şi o şcoală populară cu o clasă; populaţia romînă ţine de biserica cu hramul „Sf. Nicolae" din Suceava.

A fost fondată la anul 1787, pe teritoriul com. Iţcaniĭ-Vechĭ, de o colonie de Germanĭ.

Populaţia se ocupă cu negoţul, precum şi cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 201 hect. pămînt arabil, 41 hect. fînaţurĭ, 5 hect. grădinĭ, 63 hect. imaşuri.

Se găsesc 158 caĭ, 224 vite cornute, 150 porcĭ, 64 stupĭ.

Iujineţ (Juzynetz), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezat în masă compactă pe dreapta iazuluĭ Górny-Staw.

Suprafaţa 4.35 hect.²; populaţia 1032 locuitorĭ, de relig. gr. or. şi foarte puţinĭ izraeliţĭ.

Prin drum. de ţară e legat cu com. vecine Chiseleu, Stauceni, Verenceanca şi Suhoverha.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică locală cu hramul „Sf. Apostol şi Ev. Ioan".

Această comună este menţionată ca existentă pe timpul luĭ Alexandru Lăpuşneanu. Intr'un hrisov al domnitoruluĭ Iancu Iane, din 28 Februarie 1582, se spune că această localitate aparţinea familieĭ Rohosna. La 1776, era în posesia Mareluĭ Stolnic Iordache Păşcanu.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 670 hect. pămînt arabil, 36 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 54 hect. imaşurĭ, 2 hect. 50 a. pădurĭ, 75 hect. heleştee şi bălţĭ.

Se găsesc 61 caĭ, 101 vite cornute 120 oĭ, 51 porcĭ şi 21 stupĭ.

Iujineţ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 3.95 km.²; populaţia 35 locuitorĭ, aproape toţĭ izraeliţĭ.

Coprinde în sine şi tîrla Grafiuca.

Iurcăuţĭ (Jurkoutz), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată, în masă compactă, între comunele Verbăuţĭ şi Boianciuc, la izvorul unuĭ pîrîiaş ce alimentează lacul de la poalele dealuluĭ Turliveschiĭ.

Suprafaţa 9.26 km.²; populaţia 1734 locuitori, rutenĭ, gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Horoşovăţ-Iurcăuţĭ-Zastavna ce o pune în comunicaţie cu drumurile princip. Noua Suliţă-Dobronovăţ, Cernăuţĭ-Uscie Biskupie (Galiţia) şi Cernăuţĭ-Zaleszezyki (Galiţia).

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. treĭ Erarhĭ".

La 1776 era în posesia CaterineĭMacrioaia şi a luĭ George Cuciuc. In aniĭ 1766—67, s'a stabilit acĭ o colonie de emigraţĭ din Galiţia.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 1702 hect. pămînt arabil, 24 hect. fînăţurĭ, 74 hect. grădinĭ, 125 hect. imaşurĭ, 15 hect. pădure şi 14 hect. eleştee.

Se găsesc 168 caĭ, 355 vite cornute, 111 oĭ, 148 porcĭ şi 53 stupĭ de albine.

Iurcăuţĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 10.99 km.²; popu-

www.digibuc.ro

lația 151 locuitorĭ, rutenĭ și izraelițĭ, precum și puținĭ poloni; ruteniĭ sunt gr. or., gr. cat. și rom. cat.

Se compune: 1) din moșia Iurcăuțĭ, pr. zisă, care, împreună cu tîrlele Tătarca și Turliv, numără 65 locuitorĭ; 2) din cătunul Staryj Filwarok (v. Storyj Fli.).

Ivancăuțĭ (Iwankoutz, rut. Iwankiwci), *com. rur.*, distr. Coțman, așezată în masă compactă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Sovica.

Suprafața 20.26 km.²; populația 1945 locuitorĭ rutenĭ gr. or., precum și cîțĭ-va izraelițĭ.

Coprinde în sine: 1) vatra satuluĭ, care, împreună cu tîrlele Ilinca și Pelepischi, numără 1917 locuitorĭ; 2) ferma Na-Cussi și 3) tîrla Stanca (v. fie-care).

Este străbătută de drumul distr. Nepolocăuțĭ-Stauceni; are o școală populară cu o clasă și o biserică parohială cu hramul „Nașterea Maiciĭ Domnuluĭ".

Această comună este menționată, pentru prima oară, într'un zapis, confirmat de Voevodul Alexandru în 27 Oct. 1451. La 1776 era în posesiunea luĭ Constantin Ianoș.

Populația, în parte compusă din răzeșĭ, se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1774 hect. pămînt arabil, 103 hect. fînațurĭ, 25 hect. grădinĭ, 29 hect. imașurĭ, 4 hect. 50 a. pădurĭ și 1 hect. 50 a. heleștee.

Se găsesc 191 caĭ, 526 vite cornute, 358 oĭ, 320 porcĭ și 25 stupĭ.

Ivancovăț, *deal*, 313 m., ce ține de culmea Berdo Horodiște, în apropierea tîrguluĭ Coțman.

Ivoreștĭ, *munte*, ce ține de șirul Obcina Feredeul și se găsește în apropierea localităților Breaza și Moldova (Sulița), districtul Cîmpulung. Are o înălțime de 1434 m.

Izacĭ, *pîrîŭ*, afluent pe dr. Moldoveĭ, răsare de sub Pietrile Izacĭ și udînd com. Capul Cîmpuluĭ se revarsă în Moldova, față în față cu gura pîr. Stoieneasa, ce vine din cea-l'altă parte, lîngă punctul Dohotăria, distr. Gurahumora.

Izavca (Izawka), *tîrlă*, pendinte de com. rur. Șerăuțiĭ-de-Jos, distr. Cernăuțĭ.

Are 2 case și 10 locuitorĭ.

Izero, *cătun*, pendinte de com. rur. Crasna-Ilschi, distr. Storojineț.

Izvoare (Iswory), *cătun*, pendinte de com. rur. Piedecăuțĭ-Țopenĭ, distr. Coțman.

Are 13 case și 57 locuitorĭ.

Izvor, *moșie*, cu adm. part., distr. Rădăuțĭ.

Suprafața 225.32 km.²; populația 423 locuitorĭ, rutenĭ și germanĭ, precum și puținĭ romînĭ, izraelițĭ, polonĭ, ș. a.

Se compune din moșiile atenente: Seletin, Șipot și Erdhüthen (v. fiecare).

Izvoraș (Zwarycz), *pîrîiaș*, ce răsare sub culmea Strimca și împreună cu pîraiele: Bursucăŭ, Ciorniș, Zubraneț și Petrove formează începuturile Siretuluĭ Mare.

Izvorul, *cătun*, pendinte de com. rur. Pojorîta, distr. Cîmpulung.

Are 125 locuitorĭ.

Izvorul, *pîrîŭ*, afluent pe dr. Moldoveĭ, ce răsare sub poalele munteluĭ Giumălăŭ, luînd naștere din izvorul Giumălăuluĭ și pîrîiașul Giorostenĭ și vărsîndu-se în Moldova maĭ josde com. Pojorîta la piciorul micilor vîrlfurĭ Adam și Eva, districtul Cîmpulung.

Izvorul, *pîrîiaș*, care, împreună cu Cobilioara și Alunișul, formează începuturile rîuluĭ Suceava. Răsare de sub coamele șiruluĭ muntos Hrobi la N.-V. de muntele Hrobi, în dosul căruia se află obîrșiile rîuluĭ Moldova, adică pîrîiașele Hrobi și Lucava, și udă moșia Izvor, distr. Rădăuțĭ.

Izvorul, *mic afluent* pe dr. Moldoveĭ, răsare de sub muntele La Crucea și se varsă în Moldova lîngă orașul Gura Humora, formînd așa numita Lunca Codruluĭ.

Izvorul Alb, *pădure*, la poalele de S.-V. ale munteluĭ Oușor, distr. Cîmpulung.

Izvorul Alb, *pîrîŭ*, afl. pe dr. Moldoveĭ, ce răsare sub poalele munților: Piatra albă și Rarăŭ și se varsă în Moldova în fața orașuluĭ Cîmpulung, formînd valea Izvoruluĭ Alb.

Izvorul Alb, *pîrîŭ*, afluent pe st. Dorneĭ, izvorește sub culmea Butea-Pralenilor, trece prin păd. Izvoruluĭ-Alb și se varsă în Dorna mai în jos de dealul Florenilor, nu departe de com. Dorna-Căndrenĭ, distr. Cîmpu-Lung.

Izvorul cu Bobeica, *cătun*, pendinte de com. rur. Șipot, distr. Rădăuțĭ.

Are 279 locuitorĭ; un of.

www.digibuc.ro

poştal şi o capelă de cimitir.

Izvorul Morții, *mic afluent,* pe st. Moldovei, răsare de sub munții Dealul-lung şi Cocoşul şi, udînd poalele Runcului Corlățenĭ, se varsă în Moldova maĭ jos de com. Sadova, distr. Cîmpulung.

Izvorul Negru, *pîr.*, afluent pe st. Moldoveĭ, ia naştere sub culmea Runculețul şi, formînd Valea neagră, se varsă în Moldova ceva maĭ sus de cotitura ce o face împrejurul munteluĭ Leafa, primind înainte de revărsare micul afluent Ardeloaia.

www.digibuc.ro

J

Jadova, *tîrg,* distr. Storojineţ, aşezat la confluenţa pîrîuluĭ Ţediuca cu Siretul, aproape de hotarul apusan al distr.

Suprafaţa 29.99 km.²; populaţia 2974 locuitorĭ, aproape esclusiv rutenĭ şi romînĭ rutenizaţĭ de relig. gr. or.

Se compune din vatra tîrguluĭ Iadova şi din cătunele: Bechiv, Jadova Nouă, Odaĭa, Boĭan şi Cosovanca.

Este aşezat lîngă drumul districtual Storojineţ-Berhomet pe Siret, precum şi lîngă linia ferată Hliboca-Berhomet, la care este staţie.

Are un oficiŭ telegrafo-poştal; o şcoală populară cu 2 clase; o biserică rom. cat. şi una gr. or. parohială cu hramul „St. Arh. Mihail şi Gavril".

La 1776, era proprietate domnească.

Populaţia, formată din locuitorĭ băştinaşĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, astăzĭ rutenizaţĭ, se ocupă cu negoţul, cu agricultura şi creşterea vitelor.

Posedă 1935 hect. pămînt arabil, 1021 hect. fînaţurĭ, 49 hect. grădinĭ, 698 hect. imaşurĭ, 2932 hect. pădure.

Se găsesc 270 caĭ, 1185 vite cornute, 20 de oĭ, 420 porcĭ, 302 stupĭ.

Jadova, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 29.25 km²; populaţia 848 locuitorĭ în majoritate germanĭ, de relig. ev

Janĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Toracenĭ, districtul Vijniţa.

Are 5 case şi 20 locuitorĭ.

Jucĭca (Zuczka), *vechiŭ sat,* distr. Cernăuţĭ, din care s'a format cu timpul comunele rurale de azĭ: Jucĭca-Veche şi Jucĭca-Nouă (v. fie-care).

Este menţionat pentru prima oară într'un hrisov din 8 Aprilie 1627, al domnuluĭ Moldoveĭ Miron Barnovschi Movilă. La 1725, era în posesia boeruluĭ Gheorghe Ursache, de la care, după moarte, trecu ca moştenire la domnitorul Gr. Ghica. Acesta, prin documentul din 2 Aprilie 1741, îl dărui mînăstireĭ Barnovschi.

Prin aşezarea de coloniştĭ aci, în diferite rîndurĭ, şi maĭ ales în 1782, satul s'a mărit f. mult şi s'a despărţit în 2 comune cu adm. part: Jucĭca Veche, unde a fost vatra vechiuluĭ sat, şi Jucica-Nouă, formată maĭ mult din coloniştĭ (v. fie-care).

Jucĭca (Zuczka), *moşie,* cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 24.75 km²; populaţia 615 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or. şi puţinĭ gr. cat, romînĭ, izraeliţĭ, germanĭ şi polonĭ.

Coprinde pe lîngă moşia Jucĭca pr. zisă, şi tîrlele: Denesiwka, Metnica, Moschiv şi Stanehora.

Jucĭca-Nouă (Neu-Zuczka), com. rur., distr. Cernăuţĭ, aşezată la confluenţa pîraelor Moşcov şi Şerăuţĭ, la N. de Jucĭca-Veche, şi lipită de partea de O. a tîrguluĭ Sadagora.

Suprafaţa 11.55 km²; populaţia 2239 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul izraeliţĭ şi polonĭ; rutenii sunt în mare parte gr. or. şi numaĭ puţinĭ rom. cat. şi gr. cat.

Este situată lîngă drumul princip. Noua Suliţă-Sadagora şi lîngă cel de la Sadagora la Dobronăuţĭ.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D."

In timpul ocupăriĭ Bucovineĭ erau numaĭ cîte-va case pe teritoriul acesteĭ comune şi ţineaŭ de comuna de atuncĭ Jucĭca (v. Jucĭca, sat vechiŭ). Prin aşezarea a numeroşĭ coloniştĭ,

www.digibuc.ro

în acest loc, s'a desvoltat o comună nouă care s'a deslipit, sub numele de azĭ.

In această localitate se află o măreaţă clădire pentru cavalerie, construită cu cheltuiala fonduluĭ religionar gr. or., care are aci întinse proprietăţĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi cu tăierea de lemne în pădurea fonduluĭ religionar.

Comuna posedă 458 hect. pămînt arabil, 135 hect. fînaţurĭ, 29 hect. grădinĭ, 96 hect. imaşurĭ, 722 hect. pădure.

Se găsesc 63 caĭ, 288 vacĭ, 138 oĭ, 248 porcĭ şi 14 stupĭ de albine.

Jucĭca-Vechie (Alt-Zuczka), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul stîng al Prutuluĭ, la confluenţa luĭ cu pîrîul Moşcov, care se uneşte la rîndu-ĭ cu Zudobriuca (Cuciur) şi cu Şubraneţ, între Jucĭca-Nouă şi Sadagora de o parte, şi între Buda şi Mahala de alta.

Suprafaţa 22.08 km.^{2}; populaţia 2904 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Este situată lîngă drumul princip. Noua Suliţă-Cernăuţĭ; staţie de drum de fer a linieĭ Noua-Suliţă-Jucĭca, care se bifurcă acĭ, o ramură apucînd spre Lujenĭ şi alta la Cernăuţĭ.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

Forma până în timpurile din urmă, împreună cu Jucĭca-Vechie, o singură comună sub numele de Jucĭca (v. Jucĭca).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1.045 hect. pămînt arabil, 262 hect. fînaţurĭ, 50 hect. grădinĭ, 274 hect. imaşurĭ, 920 hect. pădure şi 12 hect. bălţĭ şi heleştee.

Se găsesc 103 caĭ, 887 vite marĭ, 288 oĭ, 339 porcĭ şi 29 stupĭ de albine.

Juncĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Gemine, distr. Cîmpulung.

Are 4 case şi 16 locuitorĭ.

www.digibuc.ro

K

Kalenska - Kyczera (Calensca-Chicera), *cătun,* pendinte de satul Ialovicioara, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 4 case şi 21 locuitorĭ.

Karlsberg, *com. rur.,* distr. Rădăuţĭ, aşezată pe un afluent al Putneĭ, nu departe de com. Putna şi de malul drept al Suceveĭ.

Suprafaţa 8.25 km.^{2}; populaţia 942 locuitorĭ germanĭ, rom. cat.

Este în apropiere de un bun drum comunal, ce leagă localitatea Putna cu Vicovul-de-Jos, şi este legată printr'o linie ferată laterală cu drumul de fer local Hadic-Frasin.

Are o şcoală populară germană cu 2 clase şi o bis. rom. cat.

Colonie germană întemeiată la anul 1797, cu ocazia construireĭ uneĭ fabricĭ de sticlă în acest loc, de către comerciantul din Rădăuţĭ, Zossel Rechenberg, care a adus lucrătorĭ din colonia galiţiană Lubaczów.

Populaţia se ocupă cu exploatarea de pădurĭ şi cu zidăria.

Comuna posedă 86 hect. pămînt arabil, 93 hect. fînaţurĭ, 6 hect. 50 a. grădinĭ, 66 hect. imaşurĭ, 815 hect. pădurĭ.

Se găsesc 48 caĭ, 345 vite cornute, 4 oĭ, 239 porcĭ şi 10 stupĭ.

Karlsberg, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuţĭ.

Are 2 case şi 10 locuitorĭ.

Komasziwka, (Comaşiuca), *cătun,* pendinte de moşia cu adm. part. Boianciuc, distr. Coţman.

Are 131 locuitorĭ.

Kominski, (Cominschi), *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţ.

Are 4 case şi 29 locuitorĭ.

Este aşezat pe o coastă a munteluĭ Sergieva.

Koriszoty (Corişoti), *mic afl.,* pe st. rîuleţuluĭ Moldoviţa, răsare la poalele munteluĭ Roscoveţ şi se împreună cu Moldoviţa, ceva maĭ jos de minele de fer de la Rudolfshüte, distr. Cîmpulung.

Krasnyj Dil *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 20 case şi 95 locuitorĭ.

Este aşezat pe coastele munteluĭ cu acelaş nume.

Krasnyj Dil (*cătun,* pendinte de satul de reşedinţă Plosca, com. rur., Plosca, distr. Vijniţa.

Are 18 case şi 85 locuitorĭ.

Krasny Dil (= Dealul Frumos), *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 143 locuitorĭ.

Krasnyj Dil, *culme muntoasă,* ce formează o ramificare a munţilor Şurdin sau Racova şi se întinde între albia Suceveĭ şi pîrîul Plosca.

Kuninski, (Cuninschi) *afluent* pe dr. pîr. Brodina, ce se varsă în Suceava (v. Brodina); răsare sub poalele culmeĭ Roszosza.

Kurykiw (Curichiv), *cătun,* pendinte de com. rur. Vijenca, distr. Vijniţa.

Are 2 case şi 22 locuitorĭ.

Kurykiw, *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Vijenca Mică, com. rur. Vijenca, distr. Vijniţa.

Kut, *tîrlă,* pendinte de vatra comuneĭ Andrasfalva, distr. Rădăuţĭ.

Kuzia, *cătun,* pendinte de com. rur. Brodok, distr. Coţman.

Are 5 case şi 14 locuitorĭ.

www.digibuc.ro

L

La Căsoaie, *fermă,* pendinte de moşia Drăgoeştĭ, pr. zisă, care e o parte din corpul moşieĭ cu adm. spec. Drăgoeştĭ, distr. Gurahumora.

La Crucea luĭ Iacob, *tîrlă,* pendinte de vatra com. rur. Tereblecea Nemţească, distr. Siret.

La Fînaţ, *fermă,* pendinte de moşia cu adm. spec. Şcheia, distr. Suceava.

Are o singură casă şi 24 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

La Grui, *poiană,* distr. Cîmpulung, între dealurile Ghirilaŭ la N. şi Runcul-Tochin la S. şi piraele Brăneştĭ la O. şi Negrileasa la V.

La Hoţenploţ, *tîrlă,* pendinte de vatra com. Tereblecea-Nemţească, distr. Siret.

La Izvor, *cătun,* pendinte de com. rur. Dorna-Candrenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 10 case şi 37 locuitorĭ.

La Luncĭ, *cătun,* pendinte de tîrgul Vama, distr. Cîmpulung.

Are 7 case şi 41 locuitorĭ.

La Maşina, *fermă,* pendinte de moşia cu adm. spec. Stupca, distr. Gurahumoruluĭ.

Are 2 case şi 36 locuitorĭ.

La Molniţa, *tîrlă,* pendinte de vatra com. Tereblecea-Romînească, distr. Siret.

La Piatra, *catun,* pendinte de com. rur. Dorna-Cândrenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 10 case şi 47 locuitorĭ.

La Prisaca, *cătun,* pendinte de com. rur. Tereblecea-Nemţească, distr. Cernăuţĭ.

Are 3 case şi 15 locuitorĭ.

La Runcu, *cătun,* pendinte de com. rur. Poiana Stampi, distr. Cîmpulung.

Are 313 locuitorĭ.

La Şipot, *fermă,* pendinte de moşia cu adm. spec. Tolova Mică, distr. Gurahumora.

La Toacă, *mic munte,* 821 m. alt., spre V. de com. Bori, distr. Gurahumora.

Larga, *mic afluent,* pe dr. Moldoveĭ, răsare maĭ jos de com. Capul Cîmpuluĭ sub Opcina Largeĭ şi se varsă în Moldova în faţa com. Capul Codrului, distr. Gurahumora.

Lasova, *catun,* pendinte de satul de reşedinţa Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 3 case şi 12 locuitorĭ.

Laşchiuca (Laszkówka), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată în 2 mase compacte pe piriul Sovica, la S. de tîrgul Coţman.

Suprafaţa 13.62 km.²; populaţia 1718 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or., precum şi puţinĭ izraeliţĭ şi polonĭ.

Se compune din 2 sate: 1) Laşchiuca-Vechie (rut. Stara-Laszkówka) aşezat pe stînga pîriuluĭ Sovica, la confluenţa luĭ şi unit cu Vitiliuca; 2) Laşchiuca-Nouă (rut. Nowa-Laszkówka) pe dreapta pîriuluĭ Sovica.

Este situată lîngă drumul principal Zaleszczyki-Cernăuţĭ precum şi lîngă linia ferată Lujenĭ-Coţman.

Are o şcoala populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

Această comună este menţionată pentru prima oară, într'un zapis confirmat de Ştefan cel Mare la 1503. La

www.digibuc.ro

1766—67 s'aŭ aşezat aci numeroşĭ emigraţĭ din Galiţia. La 1776 era în posesia episcopieĭ din Rădăuţĭ.

Aci se face un vestit bîlciŭ de caĭ, în fie-care an.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1170 hect. pămînt arabil, 101 hect. fînaţuri, 170 grădinĭ, 127 hect. imaşurĭ, 0 h. 33 a. pădurĭ şi 3 h. 50 a. heleştee.

Se găsesc 140 caĭ, 395 vite cornute, 253 oĭ, 270 porcĭ şi 70 stupĭ de albine.

Laşchiuca (Laszkówka), *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 0.98 km.²; populaţia 30 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ gr. or., restul izraeliţĭ.

Coprinde pe lîngă moşia Laşchiuca, pr. zisă, şi tîrla Scabora.

Latişenĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.

Are 28 case şi 95 locuitorĭ.

Laura, *cătun*, pendinte de com. rur. Vîcovul-de-Sus, distr. Rădăuţĭ.

Are 118 locuitorĭ şi o şcoală populară cu o clasă.

Laura, *pîrîŭ*, afluent pe st. Suceveĭ, ce răsare sub poalele culmeĭ Coasta Inaltă şi ocolind masivul înălţimilor ce poartă asemenea numele de Laura, se varsă în Suceava, maĭ jos de com. Straja, distr. Rădăuţĭ.

Laurenca, *cătun*, pendinte de com. rur. Bănila Moldovenească, districtul Storojineţ.

Are 114 locuitorĭ.

Lazăr, *culme*, 508 m., ce ţine de reg. deluroasă dintre Siret şi Suceava şi se găseşte în apropierea com. Călineştiĭ-luĭ-Cuparencu, distr. Suceava.

Lazăr, *pîrîiaş*, ce răsare sub culmile deluroase Romanca şi se varsă în pîr. Hliniţa la N. de localit. Bobeştĭ, distr. Storojineţ.

Lăpuşna (Lopuszna), *staţiune balneară*, cu institut de hydroterapie şi cură de lapte; pendinte de moşia cu adm. part. Berhomet pe Siret, distr Vijniţa.

Are 195 locuitorĭ şi o haltă de drum de fer *Tepliţa;* ţine de şcoala şi biserica din Berhomet pe Siret.

Lăpuşna, *pădure*, pe malul st. al Siretuluĭ, spre V. de com. cu acelaş nume, distr. Vijniţa.

Lăpuşna, *pîrîŭ*, afluent pe st. Siretuluĭ, răsare sub muntele Smidovata şi se varsă în albia Siretuluĭ, maĭ sus de sat. Lăpuşna, distr. Storojineţ.

Leafa, *munte*, ce ţine de ramificaţiunile sistemuluĭ Obcina Feredeul şi se înalţă cu 1094 m. nu departe de localităţile Moldoviţa şi Sadova, distr. Cîmpulung.

Lefile, *mic afluent*, pe st. Moldoveĭ; ia naştere sub muntele Piatra-Fusculuĭ şi se revarsă în Moldova în faţa văeĭ Botoşuluĭ, distr. Cîmpulung.

Leglia, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Verbăuţĭ, distr. Coţman.

Lehuceniĭ-Tăutuluĭ (Lehuczeny), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul stîng al Prutuluĭ, la locul unde Prutul formează micĭ insule şi lipită de com. rur. Gogolina saŭ Stroeştiĭ-de-Sus.

Suprafaţa 8.88 km.²; populaţia 646 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul polonĭ.

Este în apropiere de drumul princip. Noua Suliţă-Cernăuţĭ şi Sadagora, precum şi de linia ferată Noua Suliţă - Cernăuţĭ.

Ţine de şcoala şi de biserica din Gogolina saŭ Stroeştiĭ-de-Sus.

La 1776, era în posesia luĭ Ioan Tăutul şi de aci numirea sa, de Lehuceniĭ-Tăutuluĭ.

In această localitate s'a găsit, cu ocazia unor săpăturĭ, măsele de mamut carĭ se păstrează în muzeul din Viena.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi cu pescuitul.

Comuna posedă 374 hect. pămînt arabil, 215 hect. imaşurĭ, 54 hect. pădure şi 0 h 42 a. heleştee.

Se găsesc 52 caĭ, 170 vite marĭ, 269 oĭ, 195 porcĭ şi 9 stupĭ de albine.

Lehuceniĭ-Tăutuluĭ, *moşie*, cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 2.14 km.²; populaţia 43 locuitorĭ, polonĭ, romînĭ şi izraeliţĭ.

Lenţeştĭ (rom. şi Lencăuţĭ), *vechiŭ sat*, distr. Cernăuţĭ, din care s'a format cu timpul 2 comune cu administraţiĭ speciale şi numite: Lenţeştĭ-Privat şi Lenţeştĭ-Cameral (v. fie-care).

In apropierea acestuĭ sat, şi anume în locul unde se văd şi astă-zĭ încă valurĭ de pămînt, pîrcălabul Boldur, cu 3000 de Moldovenĭ, a nimicit, în ziua de 29 Oct. 1496, un detaşament de armată polonă, compus din 600 cavalerĭ ma-

www.digibuc.ro

surici, şi care venea să dea ajutor regelui Albrecht.

La 1776, o parte din acest sat o poseda mănăstirea Barnovschi, iar cea-l-altă parte Toma Iamandi.

După această împărţire s'aŭ format cele 2 comune din ziua de azĭ, şi anume com. Lenţeştĭ-Cameral şi Lenţeşti-Privat (v. fiecare).

Lenţeşti, (rom. şi Lencăuţĭ), *moşie*, cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 3.01 km.^{2}; populaţia 47 locuitorĭ, în mare parte izraeliţĭ, cîţĭ-va polonĭ şi 4 rutenĭ gr. cat.

Cuprinde pe lîngă moşia Lenţeştĭ pr. zisă şi tîrla Camenca.

Lenţeştĭ-Cameral (rom. şi Lencăuţĭ), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul stîng al Prutuluĭ în faţa satuluĭ Bila, la N.-V. de oraşul Cernăuţĭ şi lipită de com. Lenţeştĭ-Privat.

Suprafaţa 3.63 km.^{2}; populaţia 508 locuitorĭ, în mare parte rutenĭ gr. or., restul izraeliţĭ, polonĭ şi germanĭ.

Coprinde pe lîngă satul de reşedinţă cu 448 locuitorĭ, şi cătunul Denesiuca (v. Denesiuca).

Este situată lîngă drumul principal Cernăuţĭ-Sniatin, precum şi lîngă linia ferată Cernăuţĭ-Lujeni.

Ţine de şcoala din Lenţeştĭ-Privat şi are o biserică filială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril", atenenţă a parohieĭ din Lenţeşti-Privat.

Aparţinea la 1776 mînăstireĭ Barnovschi (v. Lenţeştĭ, vechiŭ sat).

Populaţia se ocupă cu agricultura. Comuna posedă 157 hect. pămînt arabil, 63 hect. fînaţurĭ, 19 hect. grădinĭ, 159 hect. imaşurĭ, 27 hect. pădure, 2 ½ hect. bălţĭ şi heleştee.

Se găsesc 20 caĭ, 131 vite marĭ, 119 oĭ şi 73 porcĭ.

Lenţeştĭ-Privat (rom. şi Lencăuţĭ), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul stîng al Prutuluĭ, în partea de V. a com. Mămăcştiĭ-Noĭ şi lipită de com. Lenţeştĭ-Cameral.

Suprafaţa 10.84 km.^{2}; populaţia 1100 locuitorĭ, rutenĭ; relig. gr. or.

Prin partea sa de N. trece drumul princip. Cernăuţĭ-Sniatin şi linia ferată Cernăuţĭ-Lujenĭ.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică filială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

La 1776, era în posesia luĭ Toma Iamandi (v. Lenţeştĭ, sat vechiŭ).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 619 hect. pămînt arabil, 275 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 63 hect. imaşurĭ.

Se găsesc 49 caĭ, 260 vite marĭ, 224 oĭ, 97 porcĭ şi 20 stupĭ de albine.

Leucăŭ (Lewkiw), *sat*, pendinte de com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 292 locuitorĭ şi coprinde în sine pe lîngă vatra satuluĭ cu 279 locuitorĭ şi cătunul Bahna (v. Bahna, cătun).

Leucăŭ (Lewkiw), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Mihowa-Osadţa, distr. Vijniţa.

Leurda, *fîneţe şi micĭ pădurĭ*, distr. Storojineţ, la S. de Albovăţ şi la N. de Pătrăuţul de Sus.

Lichtenberg (saŭ Lichtendorf, rom. Dealul-Ederci), *sat*, distr. Gurahumora, aşezat în partea de N.-V. a com. Glitt, de care este lipit, avînd casele înşirate pe o mare întindere, pe ambele părţĭ ale drumuluĭ distr. Vicov-Solca.

Suprafaţa 15.49 km.^{2} împreună cu com. Glitt; populaţia 404 locuitorĭ, germanĭ; relig. rom. cat.; are o şcoală populară rom. cat. cu o clasă.

Este o colonie de Germanĭ boemĭ, întemeiată în anul 1836.

Numele i s'a dat, de coloniştĭ, după dealul din apropiere care era curăţit de pădure [germ. lichten = a rări].

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu exploatarea de pădurĭ.

Se găsesc 89 caĭ, 221 vite cornute, 84 porcĭ, 11 stupĭ.

Liliecĭ (Leleczy), *afluent* pe st. Siretuluĭ, ce răsare în păd. Stebniculuĭ, adunîndu-şĭ izvoarele de sub poalele munteluĭ Rumotsca şi vărsîndu-se în Siret lîngă punctul Măidan, maĭ jos de halta drumuluĭ de fer Tepliţa, distr. Storojineţ.

Lipovăţ (Lypowec), *cătun*, pendinte de Dihtineţ, satul de reşedinţă al com. rur. cu acelaş nume, distr. Vijniţa.

Are 335 locuitorĭ.

Lipovăţ (Lypowec), *cătun*, pendinte de vatra satuluĭ Greblena, com. rur. Dihtineţ, distr. Vijniţa.

Lipovenĭ (saŭ Sub-Prisaca), *sat*, distr. Suceava, aşezat pe dr. pîr. Dragomirna.

Suprafaţa 6.49 km.^{2}; populaţia 514 locuitorĭ, ruşĭ de naţionalitate; limba de vorbire, cea ruteană; ţine de cultul

www.digibuc.ro

staroverților saŭ rascolnicilor (vechĭ ortodocșĭ) din Dobrogea, de unde-șĭ procură și preoțiĭ lor.

Este legat de com. Ițcaniĭ-Noĭ, printr'un drum de cîmp.

Acest sat s'a înființat la anul 1774 de o colonie de Lipovenĭ, carĭ fiind persecutațĭ de biserica de stat rusească, s'aŭ refugiat maĭ întîiŭ în Crimeea; de aci, fiind decimațĭ de Tătarĭ, aŭ trecut în România (Moldova) și de aci în Bucovina.

Populația se ocupă cu agricultura, cu creșterea vitelor și cu pomăritul; parte, însă, trece în Romînia la lucrul de cîmp, în timpul vereĭ.

Posedă 333 hect. pămînt arabil, 44 hect. fînațurĭ, 12 hect. 50 a. grădinĭ, 166 imașurĭ, 284 hect. pădurĭ.

Se găsesc 94 caĭ, 115 vite, 67 oĭ, 360 porcĭ, 16 stupĭ.

Lipovenĭ, *colonie,* înființată la 1845, pe teritoriul com. rur. Lucaveț-pe-Siret, prin așezarea aci a numeroase familiĭ Are 298 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu săparea de șanțurĭ și iazurĭ (v. Lucaveț-pe-Siret, com. rur.).

Lipovenĭ, *moșie,* atenență a moșieĭ cu adm. spec. Pătrăuțĭ, distr. Suceava.

Are 2 case cu 5 locuitorĭ.

Liscovăț, *cătun,* pendinte de com. rur. Toracenĭ, distr. Vijnița.

Are 3 case și 13 locuitorĭ.

Liscovăț (Liskowetz), *tîrlă,* pendinte de com. rur. Chiselițenĭ, distr. Vijnița.

Are 2 case și 9 locuitorĭ.

Liscovățul, *mic afluent,* pe st. rîuluĭ Siret, ce răsare sub muntele Liscovăț, traversează regiunea de dealurĭ cu același nume și se varsă în rîul Siret, lîngă tîrgulețul Storojineț, distr. Storojineț

Litenĭ, *com. rur.*, distr. Suceava, așezat pe partea stîngă a pîrîuluĭ Hranița, la hotar cu Romînia.

Suprafața 9.05 km.²; populația: 701 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Suceava - Gurahumora și legată de Buneștĭ printr'un drum de țară.

Are o școală populară cu o clasă și o biserică filială cu hramul „Sf. Nicolae", atenență a parohieĭ din Zahareștĭ.

La 1776 era proprietatea boeruluĭ Ioniță Bașota, mare paharnic. La 1778, a fost mărită cu coloniștĭ transilvănenĭ.

Populația se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Comuna posedă 965 hect. pămînt arabil, 140 hect. fînațurĭ, 4 hect. grădinĭ, 16 hect. imașurĭ, 1 hect. 50 a. pădurĭ, 2 hect. helește.

Se găsesc 46 caĭ, 214 vite cornute, 415 oĭ, 203 porcĭ, 70 stupĭ.

Litenĭ, *moșie,* cu adm. specială, distr. Suceava.

Suprafața 6.97 km.²; populația 71 locuitorĭ, dintre carĭ 25 vorbesc limba polonă, 16 l. rom. 12 l. ruteană, și 12 l. germană; în privința relig. 37 sunt gr. cat., 13 rom. cat., 9 mozaicĭ, 6 gr. or. și 6 sunt de alte relig.

Forma odinioară un singur sat și moșie cu com. de azĭ Litenĭ (vezĭ Litenĭ, com.).

Lizaura, *sat,* distr. Suceava, așezat pe dr. fl. Suceava, în marginea de E. a orașuluĭ Suceava, pe teritoriul „Tătăraș".

Suprafața 1.85 km.²; populația 570 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Prin drumeacurĭ de cîmp este legată de drumul distr. Suceava-Bosancea.

Ține de biserica parohială cu hramul „Sf. Dumitru" din Suceava.

Făcea odată parte integrantă din orașul Suceava. Populația se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Posedă 144 hect. pămînt arabil, 2 hect. fînațurĭ, 12 hect. grădinĭ, 17 hect. imașurĭ, 30 hect. pădurĭ.

Se găsesc 29 caĭ, 204 vite, 27 oĭ, 197 porcĭ, 47 stupĭ.

Locescu, *mic afluent,* al pîr. Horodnicul, ce formează împreună cu Toplița pîr. Saha (v. Horodnicul și Saha). Răsare maĭ jos de izvoarele sărate din apropierea herghelieĭ Voitinel, distr. Rădăuțĭ.

Lopatnic, *pîrîiaș,* ce răsare sub Dealul Draculuĭ, nu departe de izvorul pîr. Corovia (v. Corovia) și se varsă în pîr. Hlinița, în fața com. Dracineț, distr. Storojineț.

Lopușna, *pîr.*, afl. pe dr. Ceremușuluĭ (alb), ce ia naștere în apropierea munteluĭ Losova, primind pe dr. pîr. cu același nume și se revarsă în Ceremuș nu departe de culmea Ciornej Dil, distr. Vijnița.

Losova, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, districtul Vijnița.

Are 2 case și 8 locuitorĭ.

Losova (Lisova), *munte,* 1429 m. ce ține de culmea Maximeț-Losova și se găsește în apro-

www.digibuc.ro

pierea com. Dolhopole (Cîmpulungul Rusesc), districtul Vijnița.

Lostunul, *pîr.*, afl. al rîulețuluî Putila, ce se varsă în Ceremuș (v. Putila). Răsare la poalele de sud ale munteluî Kozicîne și se varsă în rîulețul Putila maî jos de satul Plosca, distr. Vijnița.

Lostunul, *afluent*, pe dr. Siretuluî, răsare de sub muntele Bucova și se varsă în Siret în dreptul com. Șipot Privat, distr. Vijnița.

Luboc, *cătun*, pendinte de satul de reședință Mărenicenî, com. rur. Mărenicenî, distr. Vijnița.

Are 7 case și 34 locuitorî.

Luc, *tîrlă*, pendinte de moșia cu adm. part. Luca, distr. Coțman.

Luca, *com. rur.*, distr. Coțman, așezată, în masă compactă, pe malul drept al Nistruluî, la N.-V. de localitatea galițiană Zaleszezyki și în vecinătatea com. rur. Prelipce.

Suprafața 6.76 km.^{2}; populația 592 locuitorî rutenî, gr. or.

Prin drumurî de țară comunică cu localitățile vecine, precum și cu drumul principal Crisciatec-Horodenca (Galiția).

Are o școală populară cu o clasă și o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

Comuna este menționată, pentru prima oară, în 1662, cu ocazia unuî războiŭ din timpul luî Ștefan-Petriccicu-Vodă (1662—1674).

In urma aceste date, se pare că comuna ar fi fost distrusă, căcî nu exista în 1742 cînd se zidi aci un schit, de către Mazilul Atanasie Țința (v. Luca, schit).

Populația se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 760 hect. pămînt arabil, 140 hect. finațurî, 9 hect. grădinî, 24 hect. imașurî, 70 hect. bălțî.

Se găsesc 48 caî, 108 vite cornute, 187 oî, 109 porcî și 19 stupî de albine.

Luca, *schit*, ce se găsea pe teritoriul com. Zviniace, distr. Coțman, înființat fiind la 1742 de către mazilul Atanasie Țintă, pe locul, unde pare că fusese mai înainte un început al actualeî com. Luca (v. Luca com.). Intr'un hrisov de la 1747, acestuî schit i se atribue proprietatea uneî părțî a com. Zviniaee, posesiune, care a fost apoî usurpată de de către răzeșiî de prin prejur.

Lipsa mijlocelor de întreținere a fost, în urmă, și motivul desființăreî schituluî de către administrația austriacă.

Luca, *moșie*, cu adm. part., distr. Coțman.

Suprafața 3.71 km^2; populația 49 locuitorî, rutenî, israelițî și romînî.

Coprinde pe lîngă moșia Luca pr. zisă și tîrlele Țarinca Luc Slimuzivca, Slimuzivca na Horî (v. fie-care).

Lucacî, *creastă de munțî*, ce formează una din cele două ramurî ale masivuluî Petrosul la hotarul de S. al Bucovineî și constitue împreună cu creasta Peatra Dorneî și ramificările dintre ambele creste așa numițî Munțî la Roșî (v. Carpațiî Bucovineî.

Lucașivca (Lukasiwka) *tîrlă*, pendinte de moșia cu adm. part. Prelipcea, districtul Coțman.

Lucava, *mic afluent*, pe st. Moldoveî ce răsare în apropierea masivului muntos Hosternic și, formînd trecătoarea carpatină cunoscută sub numele de Pasul Lucava, se varsă în Moldova, lînga com. Sulița ce poartă și numirea de Moldova, distr. Cîmpulung.

Lucava-de-Sus, *izvor*, ce răsare sub muntele Știrbul și înpreună cu izvorul Hrobi-Potoc, dau naștere rîuluî Moldova, împreunîndu-se lîngă culmea Camienca (distr. Cîmpulung).

Lucava-Smideștî *afluent*, al Moldoveî ce răsare sub poalele de N. al cateneî muntoase Lucina și străbătînd printre masivurile stîncoase ceî se pun în cale între coamele înălțimilor Dărimoasa și Găina, formează trecătoarea Lucava sau pasul Moldova, împreunîndu-se cu Moldova în mijlocul com. Sulița (Moldova).

Lucavăț, *moșie*, cu adm. part. distr. Vijnița.

Suprafața 42.20 km^2; populația 88 locuitorî israelițî în majoritate, apoî rutenî, romînî ș. a., fiecare cu confesiunea națiuneî sale.

Coprinde pe lîngă moșia Lucavăț pr. zisă, și tîrlele Dombrowa, Issarî, Maidan, Nad Kossowankow, Săliște, Serafina și Teplicia (v. fiecare).

Lucavățul-de-Jos, *sat*, pendinte de com. rur. Lucavăț-pe-Siret, distr. Vijnița.

Are 1222 locuitorî rutenî. gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra sa-

www.digibuc.ro

tuluĭ cu 13 case şi 66 locuitorĭ şi cătunele: Burdivschĭ, Dibrova, Issarĭ, Cosovana, Sălişte şi Seratineţ (v. fiecare).

Are o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

Aci se află o fabrică de spirt (v. Lucavăţ-pe-Siret, com. rur).

Lucavăţul-de-Sus, *sat,* pendinte de com. rur. Lucavăţ, distr. Vijniţa.

Are 913 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 7 case şi 34 locuitorĭ şi cătunele Mînăstirişte şi Volcineţ (v. fiecare).

Are o staţie de drum de fer şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Paraschiva"; ţine de şcoala populară din Lucavăţ-de-Jos.

Se află aci o fabrică de scînduri cu 5 gatere. (v. Lucavăţ-pe-Siret, com. rur.).

Lucavăţ-Maidan, *sat,* pendinte de com. rur. Lucavăţ-pe-Siret, Vijniţa.

Are 277 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Aci se află o fabrică de scînduri cu un singur gater (v. Lucavăţ-pe-Siret. com. rur).

Lucavăţ-Maidan, *moşie,* cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 4,14 km²; populaţia 26 locuitorĭ israelitĭ şi rutenĭ; relig. mosaică, gr. or. şi rom. cat.

Lucavăţ-pe-Siret, *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe o mare întindere, pe malul stîng al Siretuluĭ Mare, între Berhomet şi hotarul despre distr. Storojineţ.

Suprafaţa 24,84 km²; populaţia 2710 locuitorĭ rutenĭ şi ceva israeliţĭ şi lipovenĭ, relig. gr. or. pentru marea majoritate.

Se compune din satele: Lucavăţ-de-Sus, Lucavăţ-de-Jos şi Lucavăţ-Maidan; precum şi din colonia Lipovenĭ (v. fiecare).

Este lipită de drumul districtual Jadova-Berhomet, care se bifurcă aci, o ramură apucînd spre Vijniţa; staţie de drum de fer a linieĭ Hliboca-Berhomet.

Are o şcoală populară cu 3 clase şi 2 bisericĭ parohiale, una în Lucavăţ-de-Sus şi alta în Lucavăţ-de-Jos (v. fiecare).

La 1776 forma un singur sat cu numele Lucavăţ şi era stăpînirea mazililor Ilie Cîrstea Şetvarĭ şi Vasile Pancu. Sub această numire e pomenit într'un hrisov din 1741. Abia de la 1780 incoace, începe a se accentua o împărţire a luĭ in 2: Lucavăţ-de-Sus şi Lucăvăţ-de-Jos.

Populaţia ruteană se ocupă cu agricultura, prăsila de vite, precum şi cu exploatarea de pădurĭ şi fînaţurĭ; iar cea lipoveană cu lucrul cu ziua şi este f. mult căutată, mai ales la săpatul iazurilor şi şanţurilor, pentru care posedă o mare iscusinţă.

Comuna posedă 1099 hect. pămînt arabil, 2357 hect. fînaţuri, 582 hect. imaşurĭ, 2392 hect. pădure.

Se găsesc 215 caĭ, 1062 vite cornute, 5301, 313 porcĭ şi 205 stupĭ de albine,

Lucaviţa, *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe partea stîngă a pîrîuluĭ Mamorniţa, între comunele Cotul Bainschi şi Mamorniţa, la hotarul dinspre Romînia.

Suprafaţa 8.43 km².; populaţia 1513 locuitorĭ rutenĭ, de relig. gr. or.

Se împarte în 2: în Lucaviţa-de-Sus şi Lucaviţa-de-Jos.

Printr'un drum districtual comunică cu com. Mamorniţa şi cu drumul principal Cernăuţĭ-Vama. Cu comunele învecinate Cotul Bainschi şi Molodia, este legată prin drumurĭ de ţară.

Are o şcoală populară cu o clasă şi 2 bisericĭ, una parohială cu hramul „Sf. Dumitru" în Lucaviţa-de-Sus, de care depinde şi filiala din Cotul-Bainschi; şi altă filială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril" în Lucaviţa-de-Jos, atenenţă a parohieĭ din Lucaviţa-de Sus.

Comuna este menţionată, pentru prima dată, într'un hrisov din 4 Iulie 1741. De la 1776, cînd se afla în posesia luĭ Constantin Lepădatu şi a luĭ Ioan Dracinicĭ, datează şi împărţirea eĭ în Lucaviţa-de-Sus şi de Jos.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 724 hect. pămînturĭ arabile, 41 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 24 hect. imaşurĭ, 0,37 a. bălţĭ.

Se găsesc 97 caĭ, 330 vite marĭ, 210 oĭ, 269 porcĭ şi 17 stupĭ de albine.

Lucaviţa, *moşie,* cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 5.27 km.²; populaţia 92 locuitorĭ, rutenĭ şi israeliţĭ.

Lucăceştĭ, *sat,* distr. Gurahumora, aşezat între pîraele Hraniţa şi Şomuz, la izvoarele lor şi lîngă com. Drăgoeştĭ şi Mazanaeştĭ.

Suprafaţa 7.97 km.²; populaţia 296 locuitorĭ romînĭ. relig. gr. or.

www.digibuc.ro

Este lipit de drumul distr. Suceava-Gurahumora; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Dumitru".

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor. Posedă 652 hect. pămînt arabil, 58 hect. fînaţurĭ, 4 hect. 50 a. grădinĭ, 58 hect. imaşurĭ, 3 hect. pădure.

Se găsesc 29 caĭ, 142 vite cornute, 88 oĭ, 106 porcĭ, 27 stupĭ.

Lucăceştĭ, *moşie,* ce ţine de corpul moşieĭ cu adm. spec. Drăgoeştĭ, distr. Gurahumora.

Are 3 case şi 14 locuitorĭ, împreună cu ferma atenenţă Samuş în Băeşeştĭ.

Luchi (Luky). *cătun,* pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 11 case şi 48 locuitorĭ.

Lucina, *lanţ muntos,* ce ţine de şirul principal al Carpaţilor Păduroşĭ din Bucovina şi care se întinde pe o dist. de 18 km. de la muntele Lucina pînă la pîr. Botoş, avînd înălţimile Lucina (1590), Tatarca, Ştirbul şi Tîmpa, distr. Rădăuţĭ (v. numirile speciale). Ca ramificaţiĭ secundare acest lanţ maĭ are, între pîr. Lucava Smideştĭ şi pîr. Tatarec, culmile Darimoasa şi Găina, şi la S. de acest din urmă pîrîŭ, culmea Tîmpeĭ. Spre V. maĭ are apoĭ culmea Tatarceĭ şi ceva maĭ la S. culmea Daduluĭ cu muntele Dadul.

Lucina, *localitate* cu herghelie, pendinte de moşia Şipot, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 7 case şi 9 locuitorĭ.

Aci sunt grajdurĭ şi clădirĭ întinse în carĭ sunt adăpostite pe timp de vară prăsilele de caĭ ale statuluĭ austriac, distr. Rădăuţĭ.

Lucina, *munte,* (1590 m), ţine de lanţul carpatin al Lucineĭ (v. Lucina, lanţ muntos). Se află nu departe de localitatea Moldova (Suliţa), distr. Rădăuţĭ, în apropierea stabilimentelor de herghelii de caĭ a statuluĭ austriac.

Luciul, *deal,* distr. Suceava, 400 m. alt., între dealul Roşia la V. şi dealul Căldăruş la E.

Ludi-Horecea, v. Horecea.

Ludi-Humora, (adică podaniĭ de la Humor), *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe pîrîul Soloneţ.

Suprafaţa 7.52 km.^{2}; populaţia 926 locuitorĭ rutenĭ romanizaţĭ, relig. gr. or.

Este punctul de întîlnire a drumurilor Suceava-Cacica distr. şi Ludihumora-Suceava principat.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Arhanghelĭ Mihail şi Gavril", atenenţă a parohieĭ din Comăneştĭ.

Comuna a fost întemeiată de o colonie de Rutenĭ, pe teritoriul din jurul mînăstireĭ Humoruluĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 364 hect. pămînt arabil, 76 hect. fînaţurĭ, 8 hect. 50 a. grădinĭ, 117 hect. imaşurĭ, 314 hect. pădurĭ.

Se găsesc 28 caĭ, 300 vite cornute, 310 oĭ, 90 porcĭ, 43 stupĭ.

Luh, *cătun,* pendinte de com. rur. Ciornohuze, distr. Vijniţa.

Are 3 case şi 16 locuitorĭ.

Luh, *catun,* pendinte de com. rur. Şipeniţĭ, distr. Coţman.

Are 291 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Luh, *tîrla,* pendinte de moşia cu adm. part. Prelipcea, distr. Coţman.

Luisental (Luisenthal), *moşie,* cu adm. spec., distr. Cîmpulung, lipită în partea sa de N. de com. rur. Fundul Moldoveĭ.

Suprafaţa 3,57 km^2.; populaţia 650 locuitorĭ germanĭ; relig. rom. cat. şi ev.

Este situată lîngă drumul distr. Pojorita-Breaza; are o şcoală partic. şi o biserică rom. cat.

Colonie germană întemeiată la 1805, pe teritoriul com. rur. Fundul Moldoveĭ, cu ocazia exploatăreĭ mineĭ de aramă din acest loc.

Se găsesc 31 caĭ, 163 vite cornute, 55 oĭ, 119 porcĭ şi 21 stupĭ de albine.

Lujenĭ (Luzan), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată în masa compactă, pe un teren supus inundaţiunilor, pe ambele părţĭ ale pîrîuluĭ Sovica, la confluenţa sa cu Prutul, între comunele: Şipeniţ şi Mămăeştiĭ-Vechĭ.

Suprafaţa 11,71 km^2.; populaţia 2420 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or., cea mai mare parte; f. puţinĭ rom. cat.; în mic număr se găsesc şi israeliţĭ şi polonĭ.

Este străbătuta de drumul principal Sniatin-Cernăuţĭ şi printr'un admirabil drum districtual legată cu drumul principal Zaleszczki-Cernăuţĭ.

Este staţie de drum de fer a linieĭ Lemberg-Cernăuţĭ, care se uneşte aci cu linia ferată locală ce vine de la Zaleszczyki.

Are un oficiu telegrafo-poştal

www.digibuc.ro

o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „Inălţarea Domnuluĭ“, zidită, din piatră, de un oare care Teodor Vitolt, posesorul acesteĭ comunĭ pe la anul 1452 după cum se poate vedea din zapisul din 7 Septembrie acest an, prin care Costea Vraniş, o vinde acestuĭ Vitolt.

Această biserică a fost prădată şi jefuită în nenumărate rîndurĭ, de Turcĭ, şi căzînd în mînă a fost restaurată, în 1770, de Maria, soţia Mareluĭ Stolnic Iordache Luca, în posesia căruia se afla comuna şi la 1776.

In apropierea comuneĭ s'aŭ găsit o mulţime de obiecte din epoca de piatră.

Are o fabrică de zahăr, o bancă de credit şi o casă de economiĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1293 hect. pămînt arabil, 190 hect. fînaţurĭ, 9 hect. grădinĭ, 60 hect. imaşurĭ, 42 hect. pădurĭ şi 8 hect. heleştee.

Se găsesc 106 caĭ, 442 vite cornute 606 oĭ, 389 porcĭ şi 25 stupĭ de albine.

Lujenĭ, *moşie,* cu adm. part. distr. Coţman.

Suprafaţa 6,65 km².; populaţia 85 locuitorĭ în majoritate israeliţĭ. restul rutenĭ şi germanĭ.

Lunca, *moşie,* particulară, distr. Storojineţ.

Are populaţie de 109 locuitorĭ. Formează moşia Crasna-Ilschi, împreună cu alte 2 moşiĭ: Şireţel şi Crasna-Ilschi.

Lunca-Frumoasă, *cătun,* pendinte de com. rur. Crasna-Ilschi, distr. Storojineţ.

Aci s'a înfiinţat la anul 1817 o fabrică de sticlă.

Lunca-Negrileasa, v. Negrileasa.

Luncuşoara, *sat,* pendinte de com. rur. Rus-Mînăstioara, distr. Suceava.

Lungul, *deal,* distr. Suceava, 350 m. alt., spre N. de satul Buneştĭ.

Lungul-Nou, *munte,* (1382 m.) ce ţine de şirul carpatin aşa numit al Şurdinuluĭ saŭ Racoveĭ, găsindu-se lîngă localitatea Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Lungul Vechĭ, *munte,* (1379 m.) munte ce ţine de lanţul carpatin Racova saŭ Şurdin şi se găseşte în apropiere de local. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Lunguleţul, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Moldoviţeĭ. răsare de sub poalele culmeĭ Paltin şi se revarsă în Moldoviţa, faţă în faţă cu pîr. Timoteĭ, care vine din st., maĭ sus de căt. Raşca, distr. Cîmpulung.

Lupoaia, *munte,* 1163 m. alt., din care izvorăşte pîrîul cu acelaş nume; face parte din ramificaţia muntoasă ce se desprinde, în dreptul munteluĭ Prislop, din coama laterală Poiana Măruluĭ.

Se află la S. de muntele Fusa, între pîraele Ciumărna la V. şi Dragoşa la N., distr. Cîmpulung.

Lupoaia, *pîrîŭ,* afluent pe st. Moldoviţeĭ, ce izvorăşte între muntele Fusa şi muntele Lupoaia şi după ce străbate aşa numita Pădurea Ponoruluĭ, se varsă în Moldoviţa, lîngă staţiunea de dr. de f. Vatra-Moldoviţa.

Lupşinul, *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ. Aşezat pe coastele munteluĭ cu acelaş nume.

Are 359 locuitorĭ, huţanĭ, gr. or.

Lupşinul, *spinare muntoasă,* ce ţine de munţiĭ Obcina Feredeul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se află între pîrîul Sipitul şi rîul Suceveĭ.

Luptu, *deal,* 503 m., ce coteşte pîrîul Soloneţ şi ţine de reg. deluroasă Suceava-Moldova.

Luptu, *pădure,* spre E. de com. rur. Solca, distr. Gurahumora.

www.digibuc.ro

M

Macova, *pădure,* la S. de Sadova şi la hotarul de V. al distr. Storojineţ.

Macova *şir muntos,* ce constitue una din ramificările de nord ale Carpaţilor Păduroşi din Bucovina (vezĭ Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi poartă şi numele de Munţiĭ Şurdinuluĭ.

Macova, *localitate,* pendinte de moşia cu adm. part. Mega, distr. Vijniţa.

Aci se află o fabrică de scîndurĭ cu un singur gater.

Macovateĭ, *pisc,* (1422 m); ce ţine de munţiĭ Tomnaticuluĭ (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte în apropierea localităţĭ Şipot-Cameral, distr. Rădăuţĭ.

Magherniţa, *pîr.,* mic afluent pe dr. pîrîuluĭ Humor care se varsă în Moldova (v Humorul); răsare sub poalele culmeĭ Runcul Arinişuluĭ şi se împreună cu Humorul lîngă com. Mînăstirea Humoruluĭ, distr. Gurahumora.

Magherniţa, *mic afluent* al pîrîuluĭ Voroneţ, ce se varsă în Moldova (v. Voroneţul); izvoraşte de sub Pietrile Brusturosuluĭ şi se împreună cu Voroneţul, lîngă com. Voroneţ, distr. Gurahumora.

Mahala (odinioară Ostriţa), *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezată nu departe de malul stîng al Prutuluĭ şi lipită de comunele vecine Buda şi Cotul Ostriţeĭ.

Suprafaţa 19.25 km^2.; populaţia 1947 locuitorĭ romînĭ, relig. gr. or.

Prin apropierea eĭ trece drumul principal Noua Suliţă-Cernăuţĭ şi Sadagora, precum şi linia ferată Noua Suliţă-Jucica, la care este haltă.

Are o şcoală populară cu 4 clase şi o biserică populară cu hramul Cob. Sf. Duh.

Această comună, pînă la anexarea Bucovineĭ la Imperiul Austriac, se numea Ostriţa. Cu această ocazie i s'a dat numirea de Mahala, pe care o conservă şi azĭ. Ştefan cel Mare a cumpărat-o de la fraţiĭ Tabuci şi Pojar şi a dăruit-o, prin hrisovul său din 25 Aprilie 1472, mînăstireĭ Putna, în posesia căreia se găsea şi la 1776.

Din teritoriul eĭ se desprinse o parte marginaşe, care mărindu-se cu noĭ coloniştĭ, deveni com. cu adm part. sub numele de Cotul Ostriţeĭ (v. Cotul Ostriţeĭ). La 1780, este menţionată ca fiind în unire cu Cotul Ostriţeĭ şi cu cealaltă comună vecină Buda.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 1.188 hect. pămînt arabil, 260 hect fînaţurĭ, 35 hect. grădinĭ, 323 hect. imaşurĭ, 16 hect. pădure şi 11 hect. 50 a. bălţĭ şi heleşteĭe.

Se găsesc 110 caĭ, 755 vite marĭ, 673 oĭ, 389 porcĭ şi 186 stupĭ, de albine.

Malatineţ (Malatynetz), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată în masă compactă, lîngă un iaz, format de pîrîul Mlenovca, un afluent al pîrîuluĭ Sovica, la V. de Stauceni şi la S. de Iujineţ.

Suprafaţa 0.89 km.^{2}; populaţia 1262 locuitorĭ rutenĭ de relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară e legată cu comunele vecine; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

La 1776, era în posesia boerilor Constantin Sturza şi Iordache Cantacuzino.

www.digibuc.ro

Aci s'a găsit o frumoasă podoabă de argint din epoca de fer.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1169 hect. pămînt arabil, 102 hect. fînaţurĭ, 19 hect. grădinĭ, 95 hect. imaşurĭ, 28 hect. pădurĭ, 20 hect. bălţĭ şi heleştee.

Se găsesc 58 caĭ, 252 vite cornute, 427 oĭ, 127 porcĭ şi 22 stupĭ de albine.

Malatineţ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 5.52 km.^{2}; populaţia 32 locuitorĭ, germanĭ, polonĭ, israeliţĭ şi rutenĭ, de diferite confesiunĭ.

Malineşne, *cătun,* pendinte de com. rur. Podzaharicĭ, districtul Vijniţa.

Are 25 case şi 97 locuitorĭ.

Mamorniţa, *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe partea stîngă a pîriuluĭ cu acelaşĭ nume, afluent al Prutuluĭ, între comunele Lucaviţa şi Ţurenĭ, la hotarul dinspre Romînia.

Suprafaţa 1.16 km^2; populaţia 522 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Este străbătută de drumul dist. Lucaviţa-Vama.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Nicolae", atenenţă a parohieĭ din Ţurenĭ.

La 1776, era în posesia mazilului Nicolae Potlog şi a luĭ Vasile Brăescu.

La 1779 s'a adăogat la această comună şi satul Slobozia Mamorniţeĭ.

In 1780, era unită cu Lucaviţa, Cotul Bainschi şi Ţurenĭ. De aceea purta şi numele de Slobozia Mamorniţeĭ şi Ţurenĭ. Intr'un hrisov datînd din secolul al XV-lea e menţionată sub numirea de Mămurenĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 444 hect. pămînt arabil, 18 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 27 hect. imaşurĭ şi 57 ariĭ bălţĭ.

Mamorniţa, *moşie,* cu admin. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 2.68 km.^{2}; populaţia 80 locuitorĭ, israeliţĭ şi rutenĭ.

Se găsesc 15 caĭ, 106 vite cornute, 141 oĭ, 83 porcĭ şi 3 stupĭ de albine.

Mancili-cu-Gropa, *cătun,* pendinte de satul Greblena, com. rur. Dihtineţ, distr. Vijniţa.

Are 11 case cu 56 locuitorĭ.

Manzthal' (saŭ Tolovan), *cătun,* pendinte de moşia cu adm. spec. Iacobenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 9 case cu 46 locuitorĭ.

Marginea, *com., rur.,* distr. Rădăuţĭ, aşezată pe ambele malurĭ ale Suceviţeĭ, între localităţile Suceviţa, Fürstenthal, Horodnicul-de-Sus şi Volovăţ, în spre S.-V. de Rădăuţĭ.

Suprafaţa 36.82 km.^{2}; populaţia 3203 locuitorĭ romînĭ, de relig. gr. or.

Este străbătută de drumul princip. Vicovul-de-Sus—Solca (Gurahumora), precum şi de drumurile distr. ce vin, unul din Rădăuţĭ şi altul din Suceviţa; printr'un drum comunal e legată cu Volovăţul.

Are o şcoală populară cu 2 clase; o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mih. şi Gavril" şi o casă de economie.

La 1776, era numaĭ un grup de case pe teritoriul aşa numit „Prundul", pendinte de com. Volovăţ şi ca atare aparţinînd mînăstireĭ Suceviţa.

Fiind aşezată în marginea pădureĭ, i s'a şi dat numele de Marginea.

Se află aci o fabrică de scîndurĭ cu 6 gatere.

Populaţia formată din coloniştĭ veniţĭ din Transilvania, se ocupă cu aflricultura şi maĭ ales cu creşterea de vite şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 1417 hect. pămînt arabil, 639 hect. fînaţurĭ, 33 hect. grădinĭ, 680 hect. imaşurĭ, 4074 hect. pădurĭ.

Se găsesc 242 caĭ, 1697 vite cornute, 405 oĭ, 1156 porcĭ şi 82 stupĭ de albine.

Marginea, *moşie,* cu adm. part., distr. Rădăuţĭ.

Suprafaţa 95.04 km.^{2}; populaţia 265 locuitorĭ în majoritate germanĭ rom. cat., restul romînĭ, rutenĭ, polonĭ ş. a.

Se compune: 1) din Marginea, moşie atenenţă, (v. Marginea, moşie); 2) din moşiile: Fürstenthal şi Suceviţa (v. fie-care).

Marginea, *moşie,* atenenţă, a moşieĭ cu adm part. Marginea, distr. Rădăuţĭ.

Are 15 case şi 96 locuitorĭ.

Coprinde pe lîngă moşia Marginea propriu-zisă şi tîrla Şoarec; are 13 case şi 67 locuitorĭ precum şi ferma Arşiţa (v. Arşiţa, fermă).

Marginea Rîpeĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 126 locuitorĭ.

Marianca, *cătun,* pendinte de moşia cu adm. part. Borăuţĭ, distr. Coţman.

Are 2 case şi 11 locuitorĭ.

www.digibuc.ro

Marianca, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Borăuţi, distr. Coţman.

Mariţa, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.
Are 2 case şi 7 locuitori.

Maximeţ, *cătun,* pendinte de satul Storoneţ. com. rur. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.
Are 6 case şi 7 locuitori.

Maximeţ, *munte,* (1344 m.) ce ţine de culmea Maximeţ-Losova şi se găseşte nu departe de comuna Dolhopole (Cîmpulungul Rusesc), distr. Vijniţa.

Maximeţ-Losova, *culme muntoasă* (v. Carpaţii Bucovinei).

Mazanaeşti, *com. rur.*, distr. Gurahumora, aşezată la izvoarele pîrîului Şomuz şi lipită de com. Drăgoeşti în partea sa de N.
Suprafaţa 5.31 km.²; populaţia 687 locuitori, romîni, precum şi puţini germani ş. a.; relig. gr. or. pentru majoritate, rom. cat., ev. şi mosaică pentru rest.
Este situată lîngă drumul distr. Suceava - Gurahumora; are un oficiu poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică deservită de preotul de la filiala Lucaceşti.
La 1776 era cătun şi aparţinea mînăstirei Slatina.
Populaţia — formată din locuitori originari şi din colonişti transilvăneni — se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.
Comuna posedă 400 hect. pămînt arabil, 15 hect. fîneţuri, 9 hect. grădini, 91 hect. imaşuri 0.55 hect. păduri, şi 0. hect. 9 a. heleştee
Se găsesc 38 cai, 315 vite cornute, 117 oi, 251 porci şi 68 stupi.

Măceşul, *cătun,* pendinte de com. rur. Stulpicani, distr. Cîmpulung.
Are 29 case şi 149 locuitori, romîni gr. or.

Măcrişul, *culme mică,* ce se desprinde ca ramificaţiune din şirul carpatin Obcina - Mare sau Arsita, în apropriere de localitatea Frumosul, distr. Cîmpulung, avînd şi o înălţime cu acelaş nume, 1055 m. alt. (v. Carpaţii Bucovinei).

Măgura, *cătun,* împreunat din tîrlele Plaiu Musteţi şi Ploşniţa, pendinte de com. rur. Breaza, distr. Cîmpulung.
Are 928 locuitori, romîni, gr. or.

Măgura, *cătun,* pendinte de com. rur. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.
Are 2 case şi 9 locuitori.

Măgura, *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţi, aşezat pe pîrîul Pohoniciara.
Are 191 locuitori, huţani. gr. or.

Măgura, *cătun,* pendinte de com. rur. Stulpicani, distr. Cîmpulung.
Are 2 case şi 14 locuitori.

Măgura, *munte,* cu numire de altmintrelea foarte comună în Carpaţii Bucovinei, ce ţine de şirul Obcina Feredeul şi se află în apropierea localităţii Breaza, distr. Cîmpulung, avînd o înălţime de 1359 m.

Măgura, *munte,* 1113 m. alt., între rîul Moldova şi pîrîul Praşca, în vecinătatea com. Pojoriţa şi Sadova, precum şi a oraşului Cîmpulung, făcînd parte din Obcina Flocenilor, ramificaţie a sistemului muntos Rărăul, distr. Cîmpulung.

Măgura, *culme muntoasă* 1206 m. alt.. ce se desprinde din coama muntoasă Obcina Feredeul, între rîuleţele Boul şi Deia, trimiţînd ramificaţii spre rîul Moldoviţa, districtul Cîmpulung.

Măgura-Bătrînă, *mică ramificaţie muntoasă,* ce ţine de lanţul munţilor Rărăului şi se găseşte situată între pîraiele Salatrue şi Suha, distr. Cîmpulung, avînd şi o înălţime cu acelaş nume (1126 m. alt).

Măgura-Bobeicuţei, *pisc,* ce ţine de Munţii Cîrlibabei şi se află în apropierea local. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung (1566 m.).

Măgura-Brezii, *munte,* 1138 m. alt., ramificaţie a muntelui Măgura, în vecinătatea com. Breaza, distr. Cîmpulung.

Măgura-Cailor, *mică ramificaţie muntoasă* ce ţine de lanţul munţilor Rărăului şi se află între pîrîul Sălătruc şi rîul Moldova, distr. Cîmpulung.

Măgura-Mare, *munte,* ce ţine de lanţul carpatin Obcina Mare sau Arşiţa şi se găseşte la O. de mînăstirea Putnei, distr. Rădăuţi (832 m.)

Măgura-Mare, (832 m.) *şi Mică,* (799 m.), mici munţi, făcînd parte din culmea secundară Alunişul, ramif. muntoasă Obcina mare, în apropierea com. Putna, distr. Rădăuţi.

Măgura-Vacii, *munte,* ce ţine

www.digibuc.ro

de lanţul carpatin Obcina Mare sau Arşiţa şi se găseşte in apropierea com. Putna, distr. Rădăuţĭ (1139 m.).

Măgura-Voloca, *munte* ce ţine de ramificările de N. ale şirului carpatin Obcina Feredeul (1220 m.).

Măgurele, *complex de dealurĭ* acoperite cu padurĭ şi cu livezĭ, la N. de muntele Răchitişul, distr. Cimpulung.

Măgureţul, *munte*, 1029 m. alt., ramificaţie a coameĭ muntoase Obcina Feredeul, între pîr. Varvara şi Zebrauca, şi valea Sadoveĭ, distr. Cimpulung.

Măguriţa, *cătun,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cimpulung.

Are 31 case şi 91 locuitori romînĭ, gr. or.

Măidan, *cătun,* pendinte de com. rur. Soloneţul-Nou, distr. Gurahumroa.

Are 29 case, cu 172 locuitorĭ romînĭ, gr. or.

Măidan, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Lucaveţ, distr. Vijniţa.

Măidan, *poiană,* distr. Storojineţ, despărţită în două de hotarul de V. al districtuluĭ; se mărgineşte la N. cu păd. Senu, la R. cu pîr. Senu, la S. cu rîuleţul Pantin şi la V. cu Mega.

Măidan-Ispas, *sat,* care, împreună cu satul de reşedinţă Ispas şi cu satul Ciornohuze-Ispas, formează com. rur. Ispas, distr. Vijniţa.

Are 250 locuitorĭ, rutenĭ gr. or. Posedă o biserică filială cu hramul „Sf. Dumitru", atenenţă a parohieĭ din Ispas.

Măidan-Ispas, sau Zvar, *cătun*, pendinte de moşia cu adm. part. Berhomet-pe-Siret, distr. Vijniţa.

Are 141 locuitorĭ huţanĭ, gr. or.

Mămăeştĭ, *comună veche*, districtul Cernăuţĭ, împărţită astă-zĭ în două comune separate: Mămăeştiĭ-Vechĭ (saŭ de Sus) şi Mămăeştiĭ-Noĭ (saŭ de Jos) (v. fie-care).

Aparţinea, pe vremurĭ, mînăstireĭ Suceviţa. La 31 Martie, 1648, cînd Vasile Lupu inchină bunurile acesteĭ mînăstirĭ Schituluĭ Mare din Galiţia, trece şi această comună sub noua stăpînire. Domnul Moldoveĭ, Ilie Alexandru, dă mînăstireĭ Schitul-Mare un hrisov de danie relativ la Mămăeştĭ. Un altul, din 1676, relativ tot la această comună, a fost pierdut cu ocazia uneĭ jefuirĭ a mînăstireĭ de către Turcĭ şi Tătarĭ. Se maĭ vorbeşte, apoĭ, despre această comună, în alte două hrisoave: unul de la Duca-Vodă, cu data de 9 Februarie 1669 şi altul de la Petru Ştefan, cu data de 26 Martie 1673. In acesta din urmă se pomeneşte despre aşezarea aci a 20 de familiĭ polone. La 1766 şi 1767 comuna se măreşte cu emigraţĭ din Galiţia. La 1776, aparţinea Schituluĭ-Mare din Galiţia, care avea în această localitate două mînăstirĭ filiale, una cu 11 călugărĭ şi alta cu 10.

Mămăeştiĭ-de-Jos(saŭ Noi), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul sting al Prutuluĭ şi lipită în partea sa de V. cu comuna Mămăeştiĭ-de-Sus (saŭ Vechĭ), lîngă hotarul din spre distr. Coţman.

Suprafaţa 15.62 km²; populaţia 2659 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or. şi cîţĭ-va israelițĭ.

Este lipită de linia ferată Nepolocăuţĭ-Cernăuţĭ, precum şi de drumul principal Sniatin-Cernăuţĭ, care se uneşte aci cu cel princip. Zaleszezyki (Galiţia)-Cernăuţĭ.

Are o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul Adorm. M. D.

La 1776 forma o singură comună cu Mămăeştiĭ-de-Sus, sub numirea de Mămăeştı (v. Mămaeştı) şi era în posesia Schituluĭ-Mare, din Galiţia.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 493 hect. pămînt arabil, 6 hect. fînaţurĭ, 671 hect. pădure şi 63 arĭ heleştee.

Se găsesc 142 caĭ, 639 vite cornute, 913 oĭ şi 326 porcĭ.

Mămăeştiĭ-de-Sus, (saŭ Vechi), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe partea stîngă a Prutului, la hotarul din spre distr. Coţman.

Suprafaţa 15.68 km²; populaţia 1985 locuitorĭ, rutenĭ, religie gr. or.

Este lipită de linia ferată Nepolocăuţı-Cernăuţĭ, precum şi de drumul princip. Sniatin-Cernăuţı, care se uneşte aci cu cel princip. Zaleszezyki (Galiţia)-Cernăuţı.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Ioan Botezătorul."

La 1776, forma o singură comună cu Mămăeştiĭ-de-Jos, sub numirea de Mămăeştĭ (v. Mămăeştĭ), şi era în posesia Schituluĭ-Mare, din Galiţia.

In privinţa calificativuluĭ

www.digibuc.ro

„Vechĭ", se crede că e dat acesteĭ localitaţı în urma transportăriĭ şi clădireĭ aci a uneı vechĭ biserici din Mămăeştiide-Jos saŭ Noĭ; decı comuna aceasta este înfiinţată în urma celeĭ noĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 2108 hect. pămînt arabil, 260 hect. fînaţurĭ, 20 hect. grădinı, 270 hect. imaşurĭ, 11 hect. pădure şi 41 ariĭ heleştee şi bălţı.

Se găsesc 103 caı, 579 vite cornute, 273 oĭ, 321 porcı şi 61 stupĭ de albine.

Mămăeştiĭ-Noĭ (Neu-Mamajestie), v. Mămăeştiĭ-de-Jos.

Mămăeştiĭ-Vechĭ (Alt-Mamajestie), v. Mămăeştiĭ-de-Sus.

Mănăila, *poiană,* la poalele de O. ale lanţuluĭ muntos Obcioara, distr. Cîmpulung.

Mănăsteriştea (Manasteriska), *mahala* a oraşuluĭ Cernăuţĭ, cu 2600 locuitorĭ, parte colonişti germanĭ, parte colonişti pripăşiţĭ din Galiţia şi numaĭ puţinĭ romînı.

Populaţia se ocupă cu felurite meserii, cu salahoria şi parte cu grădinăritul şi agricultura. Germaniĭ sunt bunĭ zidarĭ, carĭ lucrează mult prin Romînia.

Are o şcoală cu 6 clase pentru ambele sexe, iar cultul ţine de oraşul Cernăuţĭ.

Se găsesc 135 caĭ. 391 vite cornute, 86 oĭ, 302 porcı şi 44 stupĭ de albine.

Măreniceni (saŭ Mareniceştı), rut. Marenicze, *com. rur.*, districtul Vijniţa, aşezată pe rîul Ceremuş, puţin maĭ sus de Gura-Putileĭ.

Suprafaţa 33.72 km.²; populaţia 797 locuitorı, rutenı, relig. gr. or.

Se compune din: 1) satul de reşedinţa Mărenicenı cu 650 locuitorı şi care coprinde pe lîngă vatra satuluı cu 549 locuitorĭ şi cătunele Bochiv, Luboc şi Zarcinĭ (v. fie-care); 2) satul Biscăŭ (v. Biscaŭ, sat).

Partea centrală a comuneĭ este străbătută de drumul distr. Vijniţa-Storoneţ-Putila.

Are o biserică parohială cu hramul „Sf. Simion" în satul de reşedinţă şi alta filială în Biscăŭ: de această parohie depinde şi filiala din Petrăşenı; ţine de şcoala din Gura-Putileĭ. (Uslie Putila).

Populaţia, formată din Huţanĭ, se ocupă cu agricultura şi cu prăsila de vite, iar în timpul vereĭ şi cu plutăritul pe Ceremuş.

Comuna posedă 77 hect. pămînt arabil, 981 hect. fînaţurĭ, 10 hect. grădinĭ, 452 hect. imaşurĭ, 120 hect. poenĭ, 2263 hect. pădurĭ.

Se găsesc 91 caĭ, 359 vite cornute, 1206 oĭ, 217 porcı şi 21 stupĭ de albine.

Mărişorĭ, *deal* (695 m.), între pîraele Hacacĭ la S.-V. şi Valicuţ la E., precum şi rîuleţul Sireţel la S., aproape de com. rur. Crasna-Putna şi Althütte, distr. Storojineţ.

Mega, *sat,* distr. Vijniţa, format din grupurĭ de case împrăştiate prin curăturile pădureĭ de la piciorul dealuluĭ Pantin, în partea extremuluı O. al districtuluĭ, aproape de Banila Moldovenească (distr. Storojineţ).

Suprafaţa 2.30 km.²; populaţia 420 locuitorı, rutenı; relig. gr. or.

Este străbătut de drumul distr. Bănila Moldovenească—Berhomet; are o şcoală populară cu o singură clasă; ţine de biserica parohială din Mihova.

Numele săŭ provine, probabil, de la un fost posesor al săŭ, emigrat Ungur, numit Mega.

Populaţia, formată din rutenı gr. or., se ocupă cu prăsila de vite şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 188 hect. pamînt arabil, 159 hect. fînețurĭ, 640 grădinĭ, 148 hect. imaşurı, 1384 hect. pădurı.

Se găsesc 23 caı, 189 vite cornute, 19 oı, 83 porcı şi 40 stupı de albine.

Mega, *moşie,* cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 16.74 km.²; populaţia 82 locuitorı, israeliţı şi rutenĭ; relig. mozaică, gr. or. şi rom. cat.

Se compune din moşia Mega pr. zisa cu 8 case şi 43 locuitorı, şi din localitatea Makowa (v. Macova).

Meleş, *catun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţı.

Are 363 locuitorĭ.

Meleş-Cobele, *catun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădauţı.

Are 128 locuitori huţanĭ gr. or.

Mereţeĭ, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată pe pîrîul Hatna la S. de Călineştiĭ-luĭ-Enache, la E. de Iacobeştĭ şi Dănila, şi lipit, în partea sa de S., de Hatna.

Suprafaţa 8.53.²; populaţia 1558 locuitorĭ, rutenĭ: relig. gr. or.

www.digibuc.ro

Se compune din vatra satuluĭ cu 1264 locuitorĭ și din satul Mereţeiĭ-Micĭ sau Mereţeica.

Este așezată lîngă drumul distr. Siret-Hatna; ţine de școala populară și de biserică parohială Hatna.

La 1776, o jumătate aparţinea mazilulúĭ Ioniţă Costanu și alta a luĭ Costantin Cosmiţă.

Aci s'aŭ găsit, de mai multe orĭ, obiecte de aur și alte podoabe, toate din timpurile vechĭ. Intre giuvaericale, merită o deosebită atenţie, o brăţară în chip de șarpe, probabil de origine gotică.

Populaţia, formată din vechĭ coloniștĭ rutenĭ veniţĭ din Tarnopol (Galiţia), — peste carĭ au venit, la 1778, coloniștĭ transilvănenĭ — se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Comuna posedă 1024 hect. pămîntul arabil, 100 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 112 hect. imașurĭ, 244 hect. pădurĭ, 2 hect. heleștee.

Se găsesc 56 caĭ, 480 vite cornute, 340 de oĭ, 330 porcĭ, 4 stupĭ.

Mereţeĭ, *moșie,* cu administraţiune specială, distr. Suceava.

Suprafaţa 7,71 km.^{2}; populaţia 46 locuitorĭ, dintre care 43 israelițĭ și 3 rutenĭ gr. or.

Forma, la 1776, o singură administraţie cu Mereţeiĭ com. (vezĭ Mereţeiĭ, com.).

Mereţeiĭ-Micĭ saŭ Mereţeica, *sat,* pendinte de com. Mereţeĭ, distr. Suceava.

Se găsesc 294 locuitorĭ rutenĭ de relig. gr. or.

Merlova, *tîrlă,* pendinte de satul de reședinţă Seletin, com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Mestecăneștĭ, *culme,* ce ţine de șirul principal al munţilor Pădurosĭ din Bucovina și se întinde pe o dist. de 20 km. de la pîr. Botușuluĭ (afl. al Moldoveĭ) și pînă la Obcina Mică, avînd ca puncte mai ridicate m-tele Botoș (1477 m.), Bîrnarelul (1324) și Fundoiul (1350 m.), aflătoare toate între localităţile Cîrlibaba și Dorna, distr. Cîmpulung. Această culme e traversată de șoseaua principală ce duce din valea Moldoveĭ prin valea Putneĭ în valea Bistriţeĭ.

Mestecăniș, *cătun,* pendinte de satul Ciumărna., distr. Cîmpulung.

Se găsesc 10 case cu 49 locuitorĭ.

Aci se văd urmele uneĭ mine de fer, care a funcţionat între aniĭ 1840—54 și care aparţinea familieĭ Manz, (din Iacobenĭ).

Mestecenĭ, *numire,* romînească a com. rur. Augustendorf din distr. Storojineţ (vezĭ Augustendorf).

Mestecenĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. distr. Cîmpulung.

Se găsesc 3 case și 8 locuitorĭ.

Mestecenĭ, *localitate,* cu herghelie, pendinte de moșia Gălăneștĭ, atenenţă a moșieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Mestecenĭ, *tîrlă,* pendinte de vatra com. Gălăneștĭ, distr. Rădăuţĭ.

Mestișoara, *cătun,* pendinte de com. rur. Gemine, distr. Cîmpulung.

Se găsesc 2 case și 10 locuitorĭ.

Metniţa, *tîrlă,* pendinte de moșia cu adm. part. Chiseleŭ, distr. Coţman.

Metniţa, *tîrlă,* pendinte de moșia cu adm. part. Jucica, distr. Cernăuţĭ.

Mezebrodi, *cătun,* pendinte de moșia cu adm. part. Berhomet-pe-Siret, distr. Vijniţa.

Mezebrodi, *sat,* pendinte de com. rur. Podzaharicĭ, distr. Vijniţa.

Are 216 locuitorĭ.

Mican, *poiană,* distr. Storojineţ, la poalele păd. Fîntîniţa; se mărginește la S. cu Seliștoara, la N. cu poiana Zvar, la E. cu pîr. Crivăţ și la V. cu pîr. Hovineţ.

Miclaușa, *mic afluent,* pe st. Moldoveĭ; răsare dedesubtul poianeĭ Fîntînele, revărsîndu-se în Moldova în faţa sat. Eisenau (Prisaca), distr. Cîmpulung, udînd poalele așa numiteĭ culmĭ Barabasca.

Mihalcea, *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, așezată pe pîrîul Corovia, între orașul Cernăuţĭ și com. Camena.

Suprafaţa 42.01 km.^{2}; populaţia 2641 locuitorĭ rutenĭ, în majoritate gr. or. precum și ceva romînĭ și israelițĭ.

Se compune: 1) din vatra satuluĭ cu 1918 locuitorĭ ce coprinde și vechile cătune: Vapniarca și Ocruh și 2) din cătunele: Dubova, Perleva, Spasca, Tarnauca și Voloca (v. fie-care).

Este așezată lîngă drumul principal Cernăuţĭ-Storojineţ. Are o școală populară cu 2 clase și 2 bisericĭ, una parohială cu hramul „Adorm. M. D.“ în satul de reședinţă și

alta filială în cătunul Spasca.

Această comună este menţionată, pentru prima dată, într'un hrisov din 14 Martie 1490. La 1776 era stăpînită de boerul Teodor Mănescu, cu fiii săĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea de vite, precum şi cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 1226 hect. pămînt arabil, 881 hect. fînaţurĭ, 26 hect. grădinĭ, 817 hect. imaşurĭ, 1176 hect. pădure.

Se găsesc 145 caĭ, 1095 vite cornute, 2901 oĭ, 239 porcĭ şi 247 stupĭ de albine.

Mihalcea, *moşie*, cu adm. part. distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 11.73 km.^{2}; populaţia 60 locuitorĭ, în majoritate izraeliţĭ, restul rutenĭ rom. cat.

Mihoderca, *afluent*, al pîr. Mihodra, ce se revarsă în rîul Siret (v. Mihodra). Răsare în şesul Bahna la E. de tîrgul Vijniţa şi se împreună cu pîr. Mihodra, în apropierea dealuluĭ Lipovenĭ.

Mihodra, *cătun*, pendinte de moşia cu adm., part. Berhomet-pe-Siret, distr. Vijniţa.

Are 10 case şi 52 locuitorĭ.

Mihodra, *pîrîu*, afluent pe st. riuluĭ Siret, ce răsare lîngă dealul Cruhla, în apropierea tîrguluĭ Vijniţa şi curgînd prin şesul Bahna de a lungul poalelor Carpaţilor, udă sătişoarele: Alexanderdorf, Caterinendorf şi Mihodra şi, primind pe dr. piraiele Soloneţ şi Slaveţ, iar pe st. pe Mihoderca, se varsă în riuleţul Siret, lîngă com. Comareştĭ, distr. Storojineţ.

Mihova, *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, în toată întinderea sa.

Suprafaţa 6.43 km.^{2}; populaţia 2194 locuitorĭ, rutenĭ gr. or. şi ceva israeliţĭ.

Se compune din următoarele sate: Mihova-de-Sus, Mihova-de-Jos, Mihova-Măidan, Levchiv şi Vilsec (v. fie-care).

Este străbătută de drumurile districtuale Jadova-Berhomet şi Bănila Moldovenească-Berhomet; este situată în apropiere de linia ferată Nepolocăuţi-Vijniţa.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Ioan cel Nou“ de care ţin şi enoriaşiĭ din Mega.

La 1776, era cătun pendinte de satul Lucaveţ-pe-Siret.

Aci se află 2 fabricĭ de spirt şi una de scîndurĭ cu un gater.

Populaţia, formată parte din rutenĭ, parte din huţanĭ, are diferite ocupaţiunĭ, potrivit regiuneĭ în care locueşte. Aşa, ceĭ de la munte trăesc din exploatarea pădurilor, fînaţelor şi prăsila de vite; iar ceĭ de la şes sunt agricultorĭ şi crescătorĭ de vite.

Comuna posedă 1202 hect. pămînt arabil, 1195 hect. fînaţurĭ, 20 hect. grădinĭ, 725 hect. imaşurĭ, 3782 hect. pădurĭ.

Se găsesc 166 caĭ, 994 vite cornute, 100 oĭ, 350 porcĭ 163 stupĭ.

Mihova, *afluent* pe dr. Siretuluĭ, ce răsare sub muntele Treĭ Movile, din păd. Mărcuş, în apropierea sat. Lăpuşna şi, după ce formează Valea Mihoveĭ şi udă com. cu acelaşĭ nume, se varsă în rîul Siret, mai sus de localit. Lucavăţ, distr. Storojineţ.

Mihova-de-Jos, *sat*, pendinte de com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 678 locuitorĭ rutenĭ gr. or. şi coprinde în sine, pe lîngă vatra satuluĭ, cu 220 locuitorĭ, unde este reşedinţa comuneĭ, şi cătunele: Babiciova şi Bahna (v. fie-care).

Aci se află şcoala şi biserica comuneĭ.

Mihova-de-Sus, *sat*, pendinte de com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 928 locuitorĭ rutenĭ gr. or. şi coprinde în sine pe lînga vatra satuluĭ, cu 613 locuitorĭ, şi cătunele: Babiciova, Bahna şi Usole (v. fie-care).

Mihova-Măidan, *sat*, pendinte de com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 143 locuitorĭ rutenĭ gr. or. şi coprinde în sine, pe lîngă vatra satuluĭ care, împreună cu tîrla Bahna, numără 106 locuitorĭ, şi cătunul Babiciova (v. Babiciova, cătun).

Mihova-Osadţa, *moşie*, cu adm. part., distr. Vijniţa.

Are 22 case şi 93 locuitorĭ, israeliţĭ şi rutenĭ.

Pe lîngă moşia Mihova Osadţa, coprinde şi tîrla Levchiv.

Mihova-Vasilco-Bazil, *moşie*, cu adm. part. distr. Vijniţa.

Suprafaţa 35.40 km.^{2}; populaţia 65 locuitorĭ, în majoritate israeliţĭ, restul rutenĭ.

Pe lînga moşia Bazil, pr. zisă, maĭ coprinde în sine şi localitatea Vovce unde se afla o mină de fer părăsită.

Mihova-Vasilco-Catinca, *moşie*, cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 15.43 km.^{2}; po-

www.digibuc.ro

pulaţia 81 locuitorî, rutenî, israeliţî ş. a.

Mihovenî, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată pe malul drept al riuluî Suceava şi despărţită de Buninţî prin drumul distr. Suceava-Cacica.

Suprafaţa 1.39 km.²; populaţia 1095 locuitorî, rominî gr. or. şi cîţî-va polonî.

Are un oficiŭ poştal şi o şcoală populară, ce serveşte şi pentru Buninţî; ţine de biserica parohială din Buninţî.

La 1776 aparţinea mînăstireî Pătrăuţî.

Populaţia, formată din locuitorî originarî şi din coloniştî transilvănenî, se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 567 hect. pămînt arabil, 314 hect. fînaţurî, 17 hect. grădinî, 243 hect. imaşurî, 200 hect. pădure.

Se găsesc 56 caî, 304 vite cornute, 545 oî, 290 porcî, 40 stupî.

Mihovenî, *moşie*, atenenţă a moşieî cu adm. spec. Pătrăuţî, distr. Suceava.

Are 3 case cu 17 locuitorî.

Se compune din Mihoveniî pr. zis cu o singură casă şi din tirla Florinta cu 2 case.

Forma la 1776 o singură administraţie cu com. de azî Mihovenî, în stăpînirea mînăstireî Pătrăuţî.

Mihucenî, *com. rur.*, distr. Siret, aşezată pe pîr. Derehluî, între localităţile Hliboca, Trestiana şi Tărăşenî şi lîngă hotarul dinspre distr. Cernăuţî.

Suprafaţa 4.38 km.²; populaţia 735 locuitorî rutenî; relig. gr. or.

Este în apropierea drumuluî distr. Tărăşenî-Hliboca, a drumuluî princip. Cernăuţî-Siret şi a linieî ferate Cernăuţî-Hliboca.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D."

Această comună este menţionată, pentru prima dată, într'un act de danie din 2 Februarie 1508, al luî Bogdan-Vodă. La 1776, aparţinea mazilulul Ioniţă Strişca şi era unită cu Trestiana. La 1780 era unită cu Trestiana şi cu Tărăşenî.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Intreaga regiune a acesteî localităţî este plină de izvoare subterane, carî pricinuesc surpărî continue de teren, din care causă linia ferată de acolo a trebuit să construiască digurî formidabile şi costisitoare.

Comuna posedă 515 hect. pămînt arabil, 57 hect. fînaţurî, 19 hect. grădinî, 16 hect. imaşurî, 142 hect. pădurî.

Mihucenî, *grup de înălţimî*, corespondente cu înălţimile Spasca, în apropierea pîrîuluî Derehluî şi care ţin împreună de şirul deluros ce se întinde paralel cu cursul Siretuluî, avînd ca puncte culminante dealurile Vivoz şi plaiul Paltin. Fundăturile ce înconjoară aceste inălţimî sunt extrem de mlăştinoase şi pline de isvoare nesecate, lucru care a pricinuit enorme inconveniente şi cheltuelî la construirea linieî ferate (secţia Cuciur-Mare-Hliboca), primejduită şi acum încă, din timp în timp, de surpăturî subite de terenurî.

Mihucenî, *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 4.32 km.²; populaţia 9 locuitorî israeliţî.

Milişăuţ, *sat vechiŭ*, din care s'aŭ format cu timpul 2 comune aparte: Milişăuţul-de-Sus (districtul Rădăuţî) şi Milişăuţul-de-Jos (distr. Suceava).

In apropierea şesuluî numit Varniţa, pendinte de acest sat, a construit Ştefan-cel-Mare o biserică, probabil în amintirea uneî victorii repurtată de el asupra Tătarilor.

La 1776 o jumătate din acest sat aparţinea mînăstireî Solca, prin hrisovul din 20 Ianuarie 1760; iar cea-l'altă parte aparţinea mînăstireî Sf. Ilie, prin hrisovul de danie al Irineî, fiica luî Gheorghe Mînzul şi al soţuluî eî Grigoraş, hrisov confirmat în 9 Ianuarie 1761 de Domnul Moldoveî.

Milişăuţ, *herghelie*, pendinte de moşia cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţî.

Are 3 case şi 32 locuitorî.

Milişăuţul-de-jos (saŭ Slobozia-Prunculuî), *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată pe malul st. al riuluî Suceava, la intrarea luî în district.

Suprafaţa 2 km.²; populaţia 455 locuitorî, rominî; religia gr. or.

Este în apropiere de drumul principal Siret-Suceava, precum şi de linia ferată Cernăuţî-Iţcanî.

Are o biserică filială cu hramul „Sf. Nicolae", atenenţă a parohieî din Romaneştî.

Forma odinioară un singur sat cu moşia Milişăuţul-de-Sus, sub numele de Milişăuţ, (v. Milişăuţul-de-Sus).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 274 hect. pămînt arabil, 20 hect. fînaţurî

www.digibuc.ro

3 hect. grădinĭ, 143 hect. imaşurĭ.

Se găsesc 21 caĭ, 148 vite cornute, 117 oĭ, 104 porcĭ, 7 stupĭ.

Milişăuţul-de-Jos (saŭ Slobozia), *moşie*, cu adm. specială, distr. Suceava.

Suprafaţa 1.77 km.²; populaţia 42 locuitorĭ, în majoritate israeliţĭ, relig. mosaică.

Depindea o dată de com. Milişăuţul-de-Jos (v. Milişăuţul-de-Jos, com.).

Milişăuţul-de-Sus, *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată pe malul drept al Suceveĭ şi lipită în partea de N.-V. de localitatea Rădăuţĭ.

Suprafaţa 20.70 km.²; populaţia 2564 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul romînĭ şi ceva germanĭ; relig. gr. or. pentru rutenĭ şi romînĭ, ev. pentru germanĭ.

Prin drumurĭ de ţară comunică, cu Rădăuţul, cu Iaslovăţul (Gurahumora), cu Milişăuţul-de-Jos (Suceava), precum şi cu drumul princip. Suceava-Siret.

Este staţie de drum de fer a linieĭ Suceava-Hadicfalva; are un oficiŭ telegrafo-poştal; o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Procopiŭ".

Forma odinioară un singur sat cu moşie, împreună cu Milişăuţul-de-Jos, distr. Suceava, sub numele de Milişăuţ (v. Milişăuţ).

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ romînĭ, peste carĭ aŭ venit Rutenĭ, probabil fugarĭ militarĭ din Galiţia şi în anul 1787 coloniştĭ germanĭ, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1502 hect. pămînt arabil, 101 hect. fînaţurĭ, 18 hect. grădinĭ, 418 hect. imaşurĭ, 21 hect. pădurĭ.

Se găsesc 164 caĭ, 930 vite cornute, 1600 oĭ, 723 porcĭ, 127 stupĭ.

Millie, *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată, în masă compactă, pe partea dreaptă a riuluĭ Ceremuş, între com. Ispas şi Bănila-Rusească.

Suprafaţa 11.26 km.²; populaţia 2023 locuitorĭ, rutenĭ de religiune gr. or. şi ceva israeliţĭ.

Se compune: 1) din satul cu acelaş nume, care numără 1766 locuitorĭ; şi 2) din cătunele Beresniţa şi Ţarina-Lazoc (v. fie-care).

Este lipită de drumul distr. Văscăuţĭ-Vijniţa, precum şi de linia ferată Nepolcăuţĭ-Vijniţa, la care este staţie.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Paraschiva".

La 1776, aparţinea, jumătate mazilului Ioan Flondor; iar cealaltă jumătate, Mareluĭ Vornic Ioniţă Sturza.

Populaţia se ocupă cu prăsila de vite şi cu agricultura.

Comuna posedă 1158 hect. pămînt arabil, 335 hect. finaţuri, 18 hect. grădinĭ, 188 hect. imaşurĭ, 357 hect. pădurĭ.

Se găsesc 62 caĭ, 640 vite cornute, 217 oĭ, 133 porcĭ, 15 stupĭ.

Millie-Bohosiewicz, *moşie*, cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 4.12 km.²; populaţia 109 locuitorĭ, israeliţĭ şi polonĭ.

Cuprinde pe lîngă moşia Millie Bohosiewicz şi tîrlele Berezniţa şi Carina Laşoc (v. fie care).

Millie-Flondor I, *moşie*, cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 2.94 km.²; populaţia 24 locuitorĭ, rutenĭ, israeliţĭ şi romînĭ.

Pe lîngă moşia Millie-Flondor I, pr. zisă, coprinde şi tirla Berezniţa.

Millie-Flondor II, *moşie*, cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 3.63 km.²; populaţia 43 locuitorĭ, israeliţĭ polonĭ şi rutenĭ.

Pe lîngă moşia Millie-Flondor II, pr. zisă, mai coprinde şi tîrlele Berezniţa şi Carina Lasok (v. fie-care).

Mînăsterca, *cătun*, pendinte de moşia cu adm. part. Onut, distr. Coţman.

Se găsesc 5 case şi 39 locuitorĭ.

Mînăstioara, *cătun*, pendinte com. rur. Rus-Plavalar, distr. Suceava.

Se găsesc 42 locuitorĭ, şi o mînăstire f. veche, fostă odinioară schit şi care acum serveşte ca biserică filială atenenţă a parohieĭ din Rus-Mînăstioară.

Mînăstioara, v. Sf. Onufreĭ, com. rur., distr. Siret.

Mînăstirea-Horaeţ, *deal*, 434 m. alt., la V. de com. Sf. Onufreĭ, distr. Siret.

Mînăstirea - Humoruluĭ, *com. rur.*, distr. Gurahumora, aşezată pe valea Humoruluĭ, care se varsă în rîul Moldova.

Suprafaţa 115.34 km.²; populaţia 1268 tocuitorĭ romînĭ; relig. gr. or.

Este unită, prin drumurĭ comunale, cu Gurahumora, Poiana-Miculuĭ şi cu Pleş.

Are o şcoală populară cu

2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.", odinioară mînăstire (v- Mînăstirea-Humoruluĭ, mîn.).

Comună înființată pe teritoriul unde a fost probabil odinioară satul Dobrin şi mînăstirea Humoruluĭ cea veche, fondată între aniĭ 1527—1530.

Intr'un hrisov din anul 1490 se face, pentru prima oară, mențiune de această comună.

Populația se ocupă cu creşterea vitelor, cu exploatarea de pădurĭ, precum şi cu cultura vițeĭ de vie.

Comuna posedă 343 hect. pămînt arabil, 1168 hect. fînațurĭ, 14 hect. grădinĭ, 2527 hect. imaşurĭ, 7302 hect. pădurĭ.

Se găsesc 75 caĭ, 822 vite cornute, 869 oĭ, 519 porcĭ, 25 stupĭ

Mînăstirea - Humoruluĭ, *moşie,* ce ține de corpul moşieĭ cu adm. spec. Gurahumora, distr. Gurahumora

Are 2 case şi 14 locuitorĭ.

Mînăstirişte (Manasteryszcze), *cătun,* pendinte de satul Lucavăț-de-Sus, com. rur. Lucavăț-pe-Siret, distr. Vijnița.

Are 469 loc., rutenĭ, gr. or.

Minte, *cătun,* pendinte de satul de reşedință Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijnița.

Are 12 case şi 64 locuitorĭ.

Minte (Minty), *munte,* de 1326 m., ce ține de şirul carpatin Hrebenisce-Stăvioare (v. Carpațiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte în apropiere de comuna Plosca, distr. Vijnița.

Mistecĭco, *cătun,* pendinte de com. rur. Chiselițenĭ, distr. Vijnița.

Are 18 case şi 78 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Mitcăŭ (Mitkeu), *com. rur.,* distr. Coțman, aşezată pe malul drept al Prutuluĭ, la vărsarea pîrîuluĭ Riza, între comunele conriverane Brodoc şi Mosorovca.

Suprafața 4.65 km.^{2}; populația 917 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Este lîngă drumul princip. Noua Suliță - Uscie Biskupie (Galiția) şi legată cu comunele conriverane susmenționate, prin drumurĭ de țară.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială, atenență a parohieĭ din Brodoc.

La 1776, o jumătate din comună era în posesia Schituluĭ Mare, prin hrisovul de danie din 1710 al Ileneĭ Savin, confirmat în 4 Iulie 1712 de Nicolae Alex. Mavrocordat; cea-l-altă jumătate o stăpînea Iordache Aslan. In aniĭ 1766 şi 1767, s'au aşezat aci emigrațĭ din Galiția.

Populația se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 484 hect. pămînt arabil, 26 hect. fînațurĭ, 20 hect. grădinĭ, 45 hect. imaşuri, 3 hect. 50 a. pădurĭ, 2 hect. heleştee.

Se găsesc 32 caĭ, 138 vite cornute, 78 oĭ, 66 porcĭ şi 19 stupĭ de albine.

Mitcăŭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coțman.

Suprafața 1.75 km.^{2}; populația 20 locuitorĭ, în majoritate polonĭ.

Mitoca, *localitate cu herghelie,* pendinte de moşia Costişa, atenență a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuțĭ.

Mitocul, *moşie,* atenență a moşieĭ cu adm. spec. Pătrăuțĭ, distr. Suceava.

Are 11 case cu 56 locuitorĭ.

Se compune din moşia Mitocul pr. zis şi din tîrla Dragomirna.

Forma odinioară o singură administrație cu com. Mitocul-Dragomirneĭ (v. Dragomirna, com.).

Mitocul-Dragomirneĭ (sau Dragomireştĭ), *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată la hotarul cu Romînia, între pîrîul Dragomirneĭ şi pîrîul Daduluĭ.

Suprafața 19.33 km.^{2}; populația 3083 locuitorĭ, în majoritate romînĭ; relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 5714 loc. şi din căt. Mitocul-Noŭ.

Este legată cu Ițcaniĭ Noĭ printr'un drum comunal, bine întreținut; are un cabinet de lectură „Mitropolitul Silvestru", o şcoală populară cu 4 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

La 1551, Ştefan-cel-Mare a dăruit-o Mitropolieĭ Suceava. Maĭ tîrziu a ajuns în stăpînirea familieĭ Crimca (vezĭ Mitocul Dragogomirneĭ, mînăstire).

Maĭ înainte de ocupațiunea Bucovineĭ de către Austria, se aflau aci Lipovenĭ, carĭ au fugit, cînd au intrat Ruşiĭ la 1769.

Populațiunea, formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi exploatarea de pădurĭ; o bună parte, însă, trece în Romînia, unde este întrebuințată la munca cîmpuluĭ.

Comuna posedă 1071 hect. pămînt arabil, 285 hect. fînațurĭ, 23 hect. grădinĭ, 487 hect. imaşurĭ, 2217 hect. pădurĭ.

Se găsesc 201 caĭ, 862 vite cornute, 647 oĭ, 900 porcĭ, 90 stupĭ.

www.digibuc.ro

Mitocul-Nou, (Neŭ-Mitoc), *cătun,* pendinte de com. rur. Mitocul-Dragomirneĭ, distr. Suceava.

Are 369 locuitorĭ, romînĭ gr. or.

Moara-Carp, *localitate cu moară,* pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Storojineţ.
Are 2 case, cu 6 locuitorĭ.

Moara-Carp, *localitate cu moară şi casă,* făcînd parte din moşia Bosancea pr. zisă, care la rîndu-ĭ depinde de moşia cu adm. spec. Bosancea, distr. Suceava.

Este numaĭ o jumătate din Moara Carp; cea-l-altă jumătate depinde de com. Bosancea (vezĭ Bosancea, com. şi Moara Carp, pend. de Bosancea, com.).

Mocreţul, *pîrîu,* afl. pe st. rîuleţuluĭ Siretul Mic, răsare de sub poalele dealuluĭ Humoria în dr. staţiuneĭ drumuluĭ de fer Pătrăuţĭ, distr. Storoineţ.

Mocerchi, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Chiseliţenĭ, distr. Vijniţa.

Are 4 case şi 12 locuitorĭ.

Moĭsivca (Moise), *cătun,* pendinte de com. rur. Chiseliţenĭ, distr. Vijniţa.

Are 113 locuitorĭ, rutenĭ gr. or.

Moldavschi-Plos, *tîrlă,* pendinte de satul de reşedinţă Şipot, com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Moldova, *rîŭ,* se formează din piraiele Hrobi şi Lucava-de-Sus, care răsar din şirul carpatin al Lucineĭ şi se împreună la piciorul munteluĭ Camieneş, nu departe de com. Suliţa (Moldova), distr. Rădăuţĭ. Rîul descrie de aci înainte şi pînă la com. Suliţa o curbă îndreptată spre S. şi apucă apoĭ o direcţie de SE. pe care o continuă pînă la împreunarea sa cu pîr. Tatarec. Aci formează o îndoitură spre Ost, apucă iarăşĭ direcţia SE şi se îndreaptă la S. de coama Paşcanuluĭ, spre miază-zi pînă la com. Breaza, distr. Cîmpu-Lung, de unde curge apoi din nou spre SE. La sud de muntele Leafa, Moldova cîrmeşte iarăş spre miază-zi, curge în direcţie de E. prin valea eĭ proprie (Moldova) pînă spre oraşul Cîmpulung, iar aci se îndreapta spre NE. pentru a se înpreuna lîngă com. Vama (distr. Cîmpulung), cu rîuleţul Moldoviţa. La N de halta c. f. Frasin, Moldova apucă iar spre E. curgînd astfel pînă la orăşelul Gurahumora, continuînd de aci înainte o direcţie SE. pînă la intrarea eĭ în Romînia, în apropiere de com. Cornul-Lunceĭ.

Distanţa pe care o străbate Moldova pe terit. Bucovineĭ e de 103 km., pe care întindere atinge pe rînd localităţile principale: Suliţa (în Moldova), Breaza, Fundul-Moldoveĭ, Pojorîta, Cîmpulung, Prisaca, Vama, Frasin, Bucşoaia, Gurahumora, Capul-Codruluĭ, Baiaşeşti şi Cornul-Lunceĭ.

Cursul acestuĭ rîŭ prezintă caracterele apelor de munte, avînd o înclinare de 11 m. pe km., ceea ce face că de la obîrşia sa şi pînă la loc. Fundul Moldoveĭ se mişcă cu o repeziciune torenţială. Abia după părăsirea văeĭ de jos a Moldoveĭ, rîul începe a curge maĭ liniştit, neavînd de cît jumătate din înclinaţiunea sus arătată. Tot din aceste cauze Moldova străbate munţiĭ cu multe cotituri, ducînd cu ea, maı ales cînd sunt apele marĭ, bolovanĭ şi bucăţı de stîncă destul de considerabile.

Lîngă Pojorîta, rîul Moldova începe a se ramifica şi continuă, în special de la localitatea Capul-Cîmpuluĭ şi pînă la hotarul Romîniei, a se desface în numeroase braţe.

Lăţimea Moldoveĭ este la început minimă, pe lîngă Cîmpulung ajunge 20 m. şi creşte la hotar pînă la 60 m., prezintînd o adîncime de maximum 2 m.

Albia Moldoveĭ e stîncoasă şi întinzîndu-se maĭ jos în vale pe terenurĭ aluviale şi diluviale, dînsa depune în partea aceasta prundiş şi sfărîmăturı stîncoase, care se risipesc pe distanţe destul de marĭ, prefăcînd solul în teren neroditor. Moldova înclină adese orı spre inundărĭ la care sunt expuse în special localit.: Cîmpulung, Vama, Capul-Cîmpuluĭ şi Baiaşeştĭ.

Cu toate acestea rîul nu se potriveşte pentru plutărit.

Afluenţiĭ Moldoveĭ pe st. sunt piraele: Breaza, Izvorul-Negru, Sadova, Izvorul-Morii, Corlăţianul, Dea, Lelea, Hurtişul şi Miclăuşa, apoĭ rîuleţul Moldoviţa, care purta la început numele de Argel şi primeşte la rîndul săŭ pe dreapta afluenţiĭ: Rozoşa-Mala, Dubul, Raşca, Corişot, Timoteĭ, Putna, Ciumărna, Lupoaia, Dragoşa, Frumoasa, Pir. Brazilor şi Fundoiul, iar pe dr.: Porcescul, pîrîul Turculeţ, Lunguleţul, Demacuşa cu afl. ei Petac, apoĭ pîrîiaşul Ciocanul, Boul, Vasile, Deia, Raşca şi izvorul Floarea. Maĭ figurează pe stînga ca afluenţĭ aĭ Moldoveĭ: Dobra, Belteagul, Tocila, Humorul, Bucovăcio-

www.digibuc.ro

rul, Stoieneasa, Corlata şi pîr. Şomuzul, care constitue hotarul spre România.

Afluenţiĭ Moldoveĭ pe dr. sunt pîraiele: Lucava, Tatarec, Botuşul cu afluenţiĭ săĭ: Botoşelul şi Gîrba, apoĭ Dealul-Răŭ, Putna, Izvorul-Ciumălăuluĭ, Frasca, Flocea, pîrîul Caselor, Şandrul, Căldăruş, Salatruc, pîr. Suha cu afluenţiĭ săĭ: Ostra, Geminc, Negrileasa, Brăneştĭ, Valea-Seacă şi Doroteia; apoi pîraiele Brusoaia, Voroneţ-Izvor, Isacĭ, Balcoaia şi al doilea pîr. cu numele de Valea-Seacă.

Moldova-Aluniş, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 9 case şi 39 locuitorĭ.

Moldova-Găina, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 5 case şi 22 locuitorĭ.

Moldova-Hreben, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 6 case şi 19 locuitorĭ.

Moldova-Cruhla, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 3 case şi 7 locuitorĭ.

Moldova-Spenţora, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 4 case şi 16 locuitorĭ.

Moldova-Suliţa, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 462 locuitorĭ, huţanĭ, gr. or., o şcoală populară cu o clasă şi o biserică locală cu hramul „Sf Nicolae".

Este aşezat pe rîul Moldova, la locul unde intră în distr. Câmpulung.

Moldova-Smideştĭ, *tîrlă,* pendinte de satul de reşedinţă Şipot, com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Moldova-Ştirbul, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 6 case şi 27 locuitorĭ.

Moldoviţa, *rîŭ,* afluent pe st. Moldoveĭ, poartă la început numele de Argel. Răsare dintre coastele culmeĭ Cruhla Riza, continuînd cursul săŭ sub acelaş nume pînă la satul Argel, distr. Cîmpulung şi confluenţa cu pîr. Raşca, de unde numele de Moldoviţa. Ca afluenţĭ primeşte pe st. pîr. Rozoşa-Mala, ce răsare sub poalele munteluĭ cu acelaş nume, ceva maĭ jos de obîrşia Argeluluĭ însu-şĭ, apoĭ pîr. Dubul, care răsare sub muntele Sihloaia, pîr. Raşca, pîr. Corişoteĭ, Timoteĭ, pîr. Putna cu afluentul săŭ Săcrieşĭ, pîraiele: Ciumărna, Plupoaia, Dragoşa, Frumoasa, pîr. Brazilor şi Fundoiul. Pe dr. primeşte pîr. Porcescul, pîr. Turculeţ, Lunguleţul, Demacuşa cu Petacul, Ciocanul, Boul, Vasile, Deia, Raşca şi pîr. Floareĭ.

Molid, *cătun,* pendinte de com. rur. Stulpicanĭ, distr. Cîmpulung.

Are 15 case şi 74 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Molid, *cătun,* pendinte de tîrgul Vama, distr. Cîmpulung.

Are 4 case şi 13 locuitorĭ.

Molniţa, *pîrîŭ,* afluent pe st. Siretuluĭ, răsare din izvoare ce se găsesc pe terit. romînesc şi formează, incepînd ceva maĭ sus de cât. Poienĭ, distr. Siret, în tot cursul săŭ pînă la revărsarea în Siret, lîngă com. Rogojeştĭ, distr. Siret, hotarul între Bucovina şi Romînia. In calea sa udă comunele Sinăuţiĭ de Sus şi Sinăuţiĭ de Jos şi primeşte aproape de revărsare pîr. Racoveţ.

Molniţa, *complex de pădurĭ şi livezĭ,* între pîrîul cu acelaş nume şi localitatea Poienĭ, distr. Siret.

Mologhia (Molodia), *com. rur.* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe un pîrîaş, afluente al Derehluiuluĭ, între comunele Ceahor, Ţurenĭ, Cotul Bainschi şi Corovia.

Suprafaţa 58.36 km²; populaţia 4874 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, restul germanĭ şi rutenĭ; relig. gr. or. pentru majoritate, rom. cat. pentru germanĭ.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 4584 locuitorĭ şi cătunele Derehluĭ şi Franzthal (v. fie-care).

Este tăiată prin partea sa de N., de drumul distr. Corovia-Mologhia; prin drumurĭ de ţară, comunică cu localităţile vecine sus menţionate precum şi cu drumul princip. Cernăuţĭ-Vama, ce trece prin apropiere; haltă de drum de fer a linieĭ Cernăuţĭ-Hliboca.

Această comună este aşezată pe teritoriul istoric „Cozminul" (v. Cozminul).

Prin hrisovul din 3 Aprilie 1488, Ştefan cel Mare a dăruit teritoriul acesta, mînăstireĭ Putna, în posesia căreia se găsea şi la 1776. Inainte, comuna era locuită esclusiv de Romînĭ; cu timpul însă s'au

www.digibuc.ro

așezat aci colonii de Germani și Ruteni. Primele familii de Germani aŭ venit în 1782 din Mainz și Manheim. Rutenii aŭ venit din Galiția de O. O puternică colonie străină s'a așezat în acest loc în anul 1787.

Populația se ocupă cu agricultura, cu creșterea vitelor, precum și cu grădinăria și pomicultura.

Comuna posedă 2000 hect. pămînt arabil, 673 hect. fânațuri, 49 hect. grădini, 436 hect. imașuri și 2576 hect. pădure.

Se găsește 385 caĭ, 1492 vite cornute, 550 oi, 1260 porci și 270 stupi de albine.

Molovateĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuțĭ.

Are 7 case și 25 locuitorĭ.

Moranica, *vechiŭ cătun,* pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Suceava.

Morĭ, *mic munte,* 808 m. alt., acoperit cu păduri și livezĭ, lîngă pîr. Putna și în vecinătatea com. Putna, distr. Rădăuțĭ.

Morile, *micĭ ramificațiunĭ muntoase,* ce se desprind din lanțul carpatin Obcina Mare sau Arșița (v. Carpații Bucovineĭ) și se întind între valea Brodineĭ și a Suceveĭ.

Moroșan, *pîrîŭ,* afl. pe st. Moldoveĭ, răsare de sub vîrful Babețĭ și se revarsă în Moldova în fața văiĭ Cîrligătura, maĭ sus de com. Fundul Moldoveĭ, distr. Cîmpulung.

Moroșenĭ, *cătun,* pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Are 22 case și 84 locuitorĭ, rominĭ, gr. or.

Moroza, *munte,* (1342 m.) ce ține de culmea Maximeț-Losova) (v. Carpații Bucovineĭ), și se găsește în apropierea local. Dihteniț, distr. Vijnița.

Moșchiu (Moszkiw), *tîrlă,* pendinte de moșia cu ad. part. Jucica, distr. Cernăuțĭ.

Moșcof, *pîrîŭ,* afl. pe st. Prutuluĭ, ce răsare la N. de localit. Cernauca dintre culmile deluroase Cobilina și ocolind dealul Moșcof se varsă în Prut, maĭ jos de tîrgulețul Sadagura, unindu-se înainte de ca revărsare cu pîr. Zadobrovca, distr. Cernăuțĭ.

Mosoriuca (Mossorówka), *com. rur.,* distr. Coțman, așezată, în masă compactă, pe malul drept al Nistruluĭ, în fața localitățeĭ galițiene Kolodróbka, între com. conriverane Milcăŭ și Samușin.

Suprafața 3.67 km.²; populația 657 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or. și foarte puținĭ israelițĭ.

Este situată lîngă drumul principal Noua-Suliță - Cernăuțĭ-Uscie-Biskupie (Galiția), prevăzut cu un pod plutitor peste Nistru.

Are o școală populară cu o clasă și o biserică locală cu hramul „St. Arh. Mihail și Gavril".

La 1776 eră în posesia mazililor Ioniță și Manole Potlog. Pentru prima oară, este menționată această comună în 1583.

Aci s'aŭ găsit monede vechĭ polone.

Populația se ocupă cu agricultura.

Comun aposedă 603 hect. pămînt arabil, 0 h. 29 a. fînațurĭ, 22 hect. grădinĭ, 31 hect. imașurĭ, 8 a. pădurĭ.

Se găsesc 38 caĭ, 83 vite cornute, 62 porcĭ, 17 stupĭ de albine.

Mosoriuca (Mossorówka), *moșie,* cu adm. part., distr. Coțman.

Suprafața 3.71 km.²; populația 43 locuitorĭ, în majoritate israelițĭ, restul rutenĭ gr. cat. și gr. or.

Mozdzirne-Zamchi, *val* întărit, din epoca polonă, aflător în apropierea com. Hlinița, distr. Storojineț, în partea de răs. a păd. Propasna.

Muncel, *cătun,* pendinte de com. rur. Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 4 case și 6 locuitorĭ.

Muncel, *cătun,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.

Are 160 case și 514 locuitorĭ, rominĭ gr. or.

Muncel, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Ostra, distr. Cîmpulung.

Are 6 case și 24 locuitorĭ.

Muncel, *munte,* între pîraele Botușana și Gemene, făcând parte din sistemul muntos al Rărăuluĭ și consistând din 2 vîrfurĭ despărțite prin pîrîul cu acelaș nume: Muncelul-Mare la N., 1157 m. alt., și Muncelul-Mic la S., 1173 m. alt., cel d'intîĭ în vecinătatea com. Geminĭ și cel d'al doilea în vecinătatea com. Ostra, distr. Cîmpulung.

Muncel, *munte,* 1286 m., ce ține de șirul carapatin Obcina Feredeul și situatlîngă comunaSadova, districtul Cîmpulung.

Muncel, *deal mic* (mușcel) (443 m.), distr. Storojineț, în partea de N. a com. Dăvidenĭ și la S. de „Poiana Primăvăraticeĭ"

www.digibuc.ro

Muncel, *afluent,* al pîr. Ostra ce se varsă în Suha (v. Suha şi Ostra), răsărind de sub muntele Muncelul Mic, distr. Cîmpulung.

Muniac, *tîrlă,* pendinte de satul Soloneţul-Noŭ şi care, împreună cu cătunul Măidan, formează com. rur. Soloneţul-Noŭ, distr. Gurahumora.

Muntele-Lung, *ramificaţie mică muntoasă,* ce se desprinde paralel din culmea Grebenul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), între Muntele Ostreĭ la O. şi Piciorul Lung la V., distr. Cîmpulung.

Muntele-Ostreĭ, *mica ramificaţie muntoasa,* ce se desprinde sub formă de masiv, din culmea Grebenul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ, între pîraele Brătoasa şi Ostra, la S. de com. Ostra, distr. Cîmpulung şi avînd 2 vîrfurĭ cu acelaş nume, unul la N., 1210 m. alt. şi altul la S., 1385 m., precum şi o mică culme laterală numită Grunĭ Velichi, 1183 m.

Munteniĭ, vezĭ Broscăuţiĭ-Vechĭ.

Muşeniţa, *sat,* distr. Siret, aşezat pe pîrîul cu acelaş nume ce formează un mic lac lîngă local. Văscăuţĭ şi se varsă apoĭ în Siret. Supraţaţa 2.81 km.²; populaţia 299 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară comunică cu satul Băncestĭ, de care este lipit, cu Văşcăuţiĭ şi cu drumul distr. Siret-Fîntîna Albă; ţine de şcoala din Văscăuţĭ; are o bis. filială cu hramul „Buna Vestire", atenenţă a parohieĭ din Văscăuţĭ.

Numele acestuĭ sat este menţionat, pentru prima dată, într'un hrisov din 30 Noembrie 1728. La 1776 era încă cătun. La 1780 a fost unit cu Văşcăuţiĭ, Slobozia Perjuluĭ şi Bănceştĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Posedă 323 h. pămînt arabil 24 h. fînaţurĭ, 9 h. grădinĭ, 15 h, imaşurĭ, 0 h. 50 a. pădurĭ.

Se găsesc 37 caĭ, 139 vite cornute, 47 oĭ, 98 porcĭ şi 65 stupĭ.

www.digibuc.ro

N

Na Capireca, (Kapireka), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Crişceatec, distr. Coţman.

Na Cusi, (Kussi) *fermă,* pendinte de com. rur. Ivancăuţĭ, distr. Coţman.

Are 4 case şi 19 locuitorĭ.

Na Haiarninţe, (Hajarnynec), *cătun,* pendinte de com. rur. Cincăŭ, distr. Coţman.

Are 8 case şi 34 locuitorĭ.

Na Hainiţi, (Hajnici), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Crişceatec, distr. Coţman.

Na Horb, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Pîriul-Negru, distr. Coţman.

Na Plosca, *cătun,* pendinte de satul de reşedinţă Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 208 locuitorĭ huţanĭ gr. or.

Na Vinohradi, (Wynohradi), *fermă,* pendinte de moşia cu adm. part. Văscăuţĭ-pe-Ceremuş, distr. Vijniţa.

Nad Cosovancov, (Kossowankow =D'asupra Cosovancilor) *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Lucaveţ, distr. Vijniţa.

Neagra, *pîr.* afluent pe dr. Dorneĭ, izvorăşte în Munţiĭ Caliman în România şi după ce primeşte lingă com. Şarul-Dorneĭ afluentul Sărişor, formează hotarul între Bucovina şi România pînă la vărsarea în Dorna, lingă localitatea Gura-Negreĭ distr. Cimpulung. Impreună cu pîr. Sărişor, Neagra udă platoul numit Poiana-Vînătoruluĭ şi ocoleşte pe st. masivul muntos Dealu-Negreĭ.

Negostina (odinioară Negrişeni), *com. rur.,* distr. Siret, aşezată pe pîrîul Soloneţ, afluent al fluviuluĭ Siret, la S. de oraşul Siret, lîngă hotarul ţăreĭ cu România.

Suprafaţa 9.68 km²; populaţia 1210 locuitorĭ, rutenĭ. relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Negostina, care, împreună cu tirla Ratuş, numără 1189 locuitorĭ, şi 2) din ferma Odaia (v. Odaia, fermă).

Este străbătută de drumul distr. Siret-Hatna; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru".

La 1776, era numaĭ un teritoriu numit Negrişenĭ, pe care în 1779 s'a aşezat o colonie de rutenĭ. ce aŭ înfiinţat comuna de azĭ Negostina. a 1780, La fost unită cu oraşul Siret.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1232 hect. pămînt arabil, 159 hect. fînaţurĭ, 19 hect. 50 a. grădinĭ, 42 hect. imaşurĭ şi 28 hect. pădure.

Se găsesc 62 caĭ, 313 vite cornute, 155 oĭ, 270 porcĭ şi 24 stupĭ.

Negostina, *moşie,* cu adm. part. distr. Siret.

Suprafaţa 5.66 km²; populaţia 118 locuitorĭ rutenĭ, israeliţĭ şi polonĭ.

Se compune: 1) din moşia Negostina, pr. zisă, cu 3 case şi 12 locuitorĭ; şi 2) din ferma Odaia (v. Odaia, fermă).

Negrileasa (saŭ Lunca Negrileasa), *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, afluent al pîrîuluĭ Suha,

Suprafaţa 31.36 km²; populaţia 718 locuitorĭ, dintre carĭ 3 părţĭ romînĭ şi o parte germanĭ, israeliţĭ, rutenĭ, polonĭ ş. a.; religia gr. or. pentru majoritate.

Se compune din satul Negrileasa pr. zis, din cătunele Clădita Mică şi Secătura, precum şi din tîrla Arşiţa Giugei (v. fiecare).

Comunică cu valea Suha şi cu drumul distr. Bucşoaea-Ostra ce trece pe acolo, print'un drum răŭ întreţinut.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică cu hramul „St. Arh. Mihail şi Gavril".

La 1776, constituia numaĭ

www.digibuc.ro

un grup de case aşezat pe teritoriul comuneĭ Stulpicanĭ, şi era proprietatea mînăstireĭ Voroneţ.

Aci se găseşte o fabrică de scîndurĭ cu 6 gatere.

Populaţia se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ şi maĭ ales cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 30 hect. pămînt arabil, 388 hect. finaţurĭ, 4 hect. grădinĭ. 393 hect. imaşurĭ, 2257 hect. pădurĭ.

Se găsesc 48 caĭ, 301 vite cornute, 4100 oĭ, 147 porcĭ şi 75 stupĭ de albine.

Negrileasa, *afluent* al pir. Suha, răsare pe terit. Moldoveĭ în dosul culmeĭ Baiaşescul şi primind în cursul său pîriiaşul Runcul, udă sat. Schwarzthal şi Negrileasa şi formează o vale destul de largă, vărsîndu-se în Suha, aproape de gurile pîraielor Frăţeştĭ, Ostra şi Gemine, lingă com. Stulpicanĭ, distr. Cîmpulung (v. Suha).

Negrişenĭ, *numire vechie, a teritoruluĭ* pe care s'a înfiinţat în 1779 com. rur. Negostina (v. Negostina).

Negru, *rîuleţ,* afluent pe dr. Dorneĭ, ce se formează din pîr. Ascuţitul şi pîr. Pinteĭ, care răsar unul de sub poalele munteluĭ Ascuţitul şi cel-l'alt de sub coborişul Pietriĭ Juganuluĭ sau Vîrful Pinteĭ. Acest rîuleţ avînd un curs foarte puternic, primeşte maĭ în jos de Poĭana-Negriĭ pîr. Piatra, udă pe dr. culmile: Butea-Pripor şi Butea-Mare, ĭar pe st. masivurile: Dealu Tofla şi Butea-Prelenilor. Formează spaţioasa Vale-Neagră şi se varsă în Dorna în faţa dealuluĭ Florenilor, lingă com. Dorna-Căndrenĭ, distr. Cîmpu-Lung.

Nemericenĭ, *deal,* distr. Suceava, 409 m. alt., la N. de vama Nemericenĭ.

Nemericenĭ, *punct vamal,* pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Suceava.

Are 3 case şi 11 locuitorĭ.

Nepolocăuţĭ, (Nepolokoutz), *com rur.,* distr. Coţman, aşezată în masă compactă pe malul stîng al Prutuluĭ, la confluenţa luĭ cu Ceremuşul.

Suprafaţa 11.57 km.²; populaţia 1314 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, gr. or., restul israeliţĭ, ş. a.

Este în apropiere de drumul princip. Sniatin-Cernăuţĭ, cu care este legat printr'un drum districtual ce se bifurcă apoĭ, o ramură apucind la Coţman şi alta la Staucenĭ.

Staţie de drum de fer a linieĭ principale Lemberg-Cernăuţĭ, din care se desprinde aci o ramură, apucînd la Vijniţa.

Are un oficiŭ telegrafo-poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică gr. or.

La 1776, era în posesia luĭ Andreĭ Tăutul. Aci se află vărniţĭ părăsite.

Populaţia, germană şi ruteană, se ocupă cu munca cîmpuluĭ, şi maĭ ales cu cultura tutunuluĭ ; israeliţiĭ, cu negoţul.

Comuna posedă 955 hect. pămînt. arabil, 12 hect. finaţurĭ, 7 hect. grădinĭ, 17 hect. imaşurĭ, 30 hect. pădurĭ.

Se găsesc 139 caĭ, 337 vite cornute, 182 oĭ, 145 porcĭ şi 9 stupĭ de albine.

Neuhütte (rom. Huta-Nouă, de la cuv. Hütte = fabrică de sticlă), *com. rur.,* distr. Storojineţul, aşezată într'o pădure pe pîriul Valicut, afluent al rîuleluĭ Cĭudeĭ.

Suprafaţa 7.71 km² împreună cu Althütte (v. Althütte); populaţia 481 locuitorĭ, în majoritate germanĭ; restul rom.; relig. rom. cat.

Este legată prin drumurĭ comunale de Huta-Veche şi de Cĭudeĭ, prin care trece drumul principal Hliniţa Gura-Humora; are o şcoală pop. cu o clasă; ţine de biserica parohială din Cĭudeĭ.

Aci s'a înfiinţat, la 1814, o nouă fabrică de sticlă în locul celeĭ din Althütte, care nu maĭ funcţiona.

Şi aicĭ ca şi în Althütte, s'aŭ adus coloniştĭ germanĭ.

Populaţia se ocupă cu creşterea vitelor şi cu exploatarea pădurilor.

Se găsesc 50 caĭ, 908 vite cornute, 412 oĭ, 475 porcĭ, 189 stupĭ.

Neuhütte (rom. Huta-Nouă), *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 31.76 km²; populaţia 143 locuitorĭ, israeliţĭ şi germanĭ; relig. mosaică şi rom. cat.

Coprinde pe lingă moşie Huta-Nouă (propriŭ zisă) şi moşiile atenanţe Cĭudeĭ, Huta-Veche şi Crasna Putna.

Neu-Zadova (saŭ Cotul Jadoveĭ) *cătun,* pendinte de tîrgul Jadova, distr. Storojineţ.

Aci se găseşte o fabrică de scîndurĭ cu 2 gatere, 4 ferăstrae circulare şi 4 strungurĭ carĭ produc material pentru scaune. Un jilip (scoc pe care alunecă lemnele) leagă fabrica cu pădurea tăiată.

Niagota, *pîrîiaş,* ce răsare de sub muntele Cacika şi se re-

www.digibuc.ro

varsă în pîr. Blîndețul (afl. pe st. Solonețuluĭ), distr. Rădăuțĭ.

Nica, *mică baltă,* distr. Suceava, la S. de tîrla Bursucĭ.

Este între balta Bulaĭ și balta Podișor.

Niemciț (Njemczyc), *plaiŭ,* în apropierea com. Rastoace, distr. Vijnița, ce leagă valea Vijenca cu cea a Ceremușuluĭ și este străbătut de șoseaua care duce de la Vijnița la Putila.

Nievolnița, *grup de înălțimĭ,* situat la O. de pîrîul Derehluĭ, lîngă com. Corovia, distr. Cernăuțĭ.

Nisipitul, *tîrlă,* pendinte de satul de reședință Seletin, com. rur. Seletin, distr. Rădauțĭ.

Nistrul, *fluviŭ,* ce răsare la poalele Carpaților-Păduroșĭ, în Galiția, și formează la N. hotarul între Galiția și Bucovina. Lîngă localit. Babin el atinge terit. Bucovineĭ și, luînd un curs de E, descrie două serpentine micĭ și una mare, părăsind apoĭ Bucovina în dreptul com. Onut, distr. Coțman. Distanța ce o parcurge Nistrul pe terit. Bucovineĭ este de 57 km., iar regiunea ce ocupă basinul acestuĭ fluviu are o întindere de 323 km. p.

Afluentul principal al Nistruluĭ pe dr. este pîr. Ciarnipotoc (Czarnypotok Pîrîul Negru). Acesta răsare sub dealul Turlivschi, străbate locurile pe lîngă com. Pohorlăuț și primind pe dr. afluentul Bialipotoc (Byalypotok Pîrîul Alb), ce vine de sub dealul Berdo, se varsă în Nistru, lîngă com. Onut. Cursul de jos al pîrîiașuluĭ Bialipotoc pînă la localit. numită Ciarnipotoc și în urmă pîr. Ciarnipotoc însușĭ pînă la revărsarea sa în Nistru, formează hotarul între Bucovina și Rusia.

Lățimea Nistruluĭ la intrarea în Bucovina este de 200 m., iar la eșire ajunge pînă la 250. Adîncimea variază între 2 și 6 m., avînd o înclinațiune de 0.4. Apa Nistruluĭ, de obiceiŭ turbure, curge pe o albie stîncoasă, deși malurile Nistruluĭ sînt foarte ridicate și ajung la unele locurĭ chiar înălțimea de 150 m. In schimb Nistru nu pricinuește inundațiunĭ și, avînd o adîncime suficientă, este navigabil nu numaĭ pentru plute marĭ, ci și pentru vaporașe. Caracteristic maĭ este faptul că Nistrul prezintă fenomenul unuĭ flux și reflux deși nu considerabil, însă regulat (zilnic).

Nistrul, neputînd fi trecut cu piciorul, este înzestrat cu maĭ multe podurĭ umblătoare, din carĭ cele maĭ principale se află la Doroșăuț, Samușin, Brodok și Mosorivca. Lîngă localit. Zviniace malurile fluviuluĭ sunt legate printr'un pod masiv de comunicație ordinară și altul mare pentru drumul de fer.

Noua-Suliță, (Nowosielica Satul Noŭ) saŭ Stroeștiĭ-de-Jos, *com. rur.,* distr. Cernăuțĭ, așezată pe malul stîng al Prutuluĭ, la confluența sa cu pîr. Răchitna, la hotarul țăriĭ cu Basarabia.

Suprafața 6.63 km.²; populația 697 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, restul israelițĭ precum și puținĭ rutenĭ și polonĭ; relig. major. cea gr. or.

Este ultimul punct al drumuluĭ distr. ce vine de la Cernăuțĭ și de la Sadagora; mare stație de drum de fer a linieĭ ferate Lujeni-Noua-Suliță, care se continuă apoĭ prin Rusia pînă la Odesa.

Are un oficiŭ telegrafo-poștal; o școală populară cu o clasă; ține de biserica parohială din Gogolina saŭ Stroeștiĭ-de-Sus.

Această comună este o parte din vechea com. Stroeștĭ. Despre ea se vorbește într'o danie a luĭ Petru-Vodă, de la 1856, cu deosebire că această com. aparținea pe atuncĭ ținutuluĭ Hotinuluĭ, precum se vede din împrejurarea că și astăzĭ încă există în Basarabia satul rusesc cu acelaș nume. Diferite terenurĭ din împrejurimea com. țineaŭ de teritoriul rusesc, până la 1828, cînd s'a regulat definitiv hotarul dintre Bucovina și Basarabia. Aceasta ne dovedește că com. veche Stroeștĭ nu se întindea spre O. atît cît teren coprinde azi com. Noua Suliță și că acest teren a fost luat de la com. rusească Noua-Suliță, de unde și numirea ce poartă.

In 1848, aŭ stat aci trupe ruseștĭ.

Populația se ocupă cu agricultura, precum și cu lucru în magaziile ce se află în acest loc.

Comuna posedă 127 hect. pămînt arabil, 231 hect. fînațurĭ, 35 hect. grădinĭ, 323 hect. imașurĭ, 35 h. și 50 a. pădurĭ și 24 heleștee.

Se găsesc 27 caĭ, 79 vite cornute, 151 porcĭ și 75 stupĭ de albine.

Noua Suliță, *moșie,* cu adm. part., distr. Cernăuțĭ.

Suprafața 2.36 km.²; populația 426 locuitorĭ în majoritate israelițĭ, ¼ rutenĭ gr. or. și gr. cat. și ¼, polonĭ, germanĭ și romînĭ.

www.digibuc.ro

O

Obcina, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. spec. Ilişeştĭ, distr. Gurahumora.

Obcina, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. specială Stupea, distr. Gurahumora.

Are 3 case şi 24 locuitorĭ.

Obcina-Boul, *mic munte,* 937 m. alt., din care izvorăşte pîrîul Şandru; face parte din ramificaţiile sistemuluĭ muntos al Rărăuluĭ, distr. Cîmpulung.

Obcina Cacica, *mică culme,* ce se întinde paralel cu lanţul carpatin Obcina Mare sau Arşiţa (v. Carpaţiĭ Buc.), de care ţine. Are la N. ca hotar văile Solonețuluĭ şi Solceĭ, iar la O. se închiagă cu regiunea colinară dintre Moldova şi Suceava.

Are un pisc ce poartă numele Cacica (807 m.).

Obcina-Chiril (Căpăţina), *înnodătură de culmĭ* ce se întind de la munt. Tudorescul şi pînă la munt. Hreben pe o dist. de 10 km., avînd ca punct culminand munt. Hreben (1432 m.) (v. Hreben, munte). Se află pe hotarul dintre Bucovina şi Romînia, distr. Cîmpulung.

Obcina-Costeliva, *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 12 case şi 64 locuitorĭ. Este aşezat în faţa satuluĭ de reşedinţă, pe malul drept al Suceveĭ.

Obcina-Curmătura, *ramificaţie muntoasă,* ce ţine de munţiĭ Obcina Feredeul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), şi ocupă spaţiul între pîraiele Argel şi Petac.

Obcina-Feredeul, *lanţ muntos,* ce maĭ poartă şi numele de Obcina-Slatina; se întinde de la plaiul Izvoarele şi se înnoadă cu Obcina-Mare în muntele Veşiĭ Velichiĭ, (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), care este şi punctuĭ culminant al acestuĭ sistem (1496 m.).

Obcina-Flocenilor, *ramificaţie muntoasă* secundară ce ţine lanţul Rărăuluĭ şi se întinde de la O. de pîr. Giorăstăŭ şi în sus pînă lîngă oraşul Cîmpulung, avînd ca culme maĭ ridicată piscul Piatra Nitana (v. Rarăul, lanţ).

Obcina-Mare, saŭ Arşiţa, *lanţ muntos* (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), ce se desprinde din înnodătura munteluĭ Veşiĭ Velichiĭ, la N. de pîrîul Argel şi se întinde pînă la împreunarea văiĭ Humoruluĭ cu cea a Moldoveĭ, reprezintînd o lungime de 63 km. şi avînd ca punct de culminaţiune muntele Veşiĭ Maleĭ (1419 m.).

Obcina-Măcieşuluĭ, *ramificaţie muntoasă,* ce se desprinde la N. de culmea Baiaşescul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ şi, întinzându-se între piraicle Ostra şi Negrileasa, trece pe teritoriul Romînieĭ.

Obcina-Slatina (v. Obcina-Feredeul).

Obcina-Tresoara, *mică culme muntoasă,* aşezata înaintea lanţuluĭ carpatin Obcina-Mare saŭ Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) la S. de pîriul Şoarecul.

Obcina - Ursuluĭ, *ramificaţie muntoasă* a lanţuluĭ munţilor Rarăuluĭ şi care se găseşte în apropierea local. Stulpicanĭ, distr. Cîmpulung.

Obcinoara, *munte,* 1378 m. alt., făcînd parte din culmea Grebenul, între munţiĭ Butea Oblînc la N. şi Tarniţa la S., distr. Cîmpulung, formînd. hotarul între Bucovina şi Romînia.

Ocna, *com. rur.,* distr. Coţman aşezată pe ambele părţĭ ale pîriuluĭ Chiţa, afluent al Nistruluĭ, între comunele Mitcau şi Pohorlăuţ.

www.digibuc.ro

Suprafaţa 12.01 km.²; populaţia 1863 locuitorĭ, rutenĭ-gr. or. şi puţinĭ izraeliţĭ.

Este străbătută de drumul principal Noua Suliţă-Cernăuţĭ-Uscie Biskupie (Galiţia); prin drumurĭ de ţară comunică cu comunele Doroşăuţ, Onut, Pîrîul Negru şi Brodoc.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Apostol şi Ev. Ioan".

La 1776, era în posesia Marelui Paharnic Gheorghe Iordache Paşcanu. In aniĭ 1766 şi 1767 s'aŭ aşezat aci emigraţĭ din Galiţia.

In această localitate se află un castel f. frumos, al familieĭ baronilor de Wildburg, precum şi o fermă cu o fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1351 hect. pămînt arabil, 21 hect. fînaţurĭ, 45 hect. grădinĭ, 26 hect. imaşurĭ, 66 hect. pădurĭ şi 3 hect. heleştee.

Se găsesc 151 caĭ, 253 vite cornute, 305 oĭ, 245 porcĭ şi 44 stupĭ de albine.

Ocna, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 3.77 km.²; populaţia 74 locuitorĭ, în majoritate polonĭ, restul izraeliţĭ şi ruteni.

Ocolena, *cătun,* pendinte de satul Tovarniţa, com. rur. Răstoace, distr. Vijniţa.

Ocruh, *tîrlă,* pendinte de moşia Frătăuţul-Noŭ, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Ocruh, *vechĭ cătun,* pendinte de com. rur. Mihalcea, distr. Cernăuţĭ.

Ocruh, *cătun,* pendinte de com, Cuciur-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 4 case şi 22 locuitorĭ.

Ocruh, *deal,* 324 m., ce ţine de regiunea deluroasă dintre Prut şi Ceremuş.

Odaia, *cătun,* pendinte de moşia cu adm. part. Doroşăuţĭ, distr. Coţman.

Are 3 case şi 13 locuitorĭ.

Odaia, *cătun,* pendinte de tîrgul Iadova, distr. Storojineţ.

Odaia, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. par. Văşcăuţĭ, distr. Siret.

Odaia, *fermă,* pendinte de com. rur. Negostina, distr. Siret.

Are 4 case şi 21 locuitorĭ. Aci se află o fabrică de spirt.

Odaia, *fermă,* pendinte de moşia cu adm. part. Negoştina, distr. Siret.

Are 106 locuitorĭ.

Odzirna, *cătun,* pendinte de satul Ialovicioara, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 2 case şi 16 locuitorĭ.

Ogorul-Domnesc, *tîrlă,* pendinte de moşia Frătăuţul-Noŭ, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are 110 locuitorĭ.

Olteana, *cîmp arabil,* distr. Storojineţ, între Igeştĭ şi Pătrăuţul de Jos, la unirea Sireţeluluĭ cu Siretul Mic.

Onut, com. rur., distr. Coţman, aşezată, în masă compactă, pe malul drept al Nistruluĭ, la locul unde el părăseşte ţara, la confluenţa sa cu pîrîul ce poartă acelaş nume cu comuna

Suprafaţa 7.35 km.²; populaţia 964 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or. şi cîţĭ-va izraeliţĭ.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 956 locuitorĭ, şi cătunul Fusteica (v. Fusteica).

Prin drumurĭ de ţară, comunică atît cu comunele vecine Samuşin şi Pîrîul-Negru cum şi cu drumul princip. Noua Suliţă-Cernăuţĭ-Uście Biskupie (Galiţia).

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae", ce are ca atenenţă filiala din Samuşin.

La 1776 era în posesia Mareluĭ Stolnic Iordache Paşcanu.

In această localitate s'a găsit, în a doua jumătate a secoluluĭ trecut, o secure de piatră, precum şi maĭ multe monede vechĭ polone, puse într'un vas de aramă.

Cam 2 km. depărtare la N. se află un castel f. frumos, aşezat într'o pădurice, — proprietate particulară. De asemenea se văd, în apropiere, vechĭ şanţurĭ, şi se crede că ar fi de pe timpul războaelor tătăreştĭ. In ţărmul Nistruluĭ se găsesc stîncĭ de gips şi alabastru, ne-exploatate încă.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 656 hect. pămînt arabil, 4 hect. 50 a. fînaţurĭ, 20 hect. grădinĭ, 70 hect. imaşurĭ, 87 hect. pădurĭ.

Se găsesc 96 caĭ, 126 vite cornute, 313 oĭ, 150 porcĭ şi 52 stupĭ de albine.

Onut, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 2.73 km.²; populaţia 80 locuitorĭ, izraeliţĭ şi rutenĭ; ruteniĭ sunt parte gr. cat., parte gr. or.

Se compune: 1) din moşia

www.digibuc.ro

Onut, pr. zisă, care împreună cu tîrlele Ciovnic şi Dibina, numără 41 locuitorĭ; 2) din cătunul Mînăstirea (v. Mînăstirea, cătun).

Opaeţ, *cătun vechĭŭ,* pendinte de com. rur. Budineţ. distr. Storojineţ.

Oprişenĭ, (saŭ Panţirĭ), com. rur., distr. Siret, aşezată pe un pîrîŭ, afluente al Cotovăţuluĭ, spre NV. de Tereblecea şi SV. de Stăneştĭ.

Suprafaţa 26.67 km.²; populaţia 1602 locuitorĭ, romînĭ de relig. gr. or. şi puţinĭ polonĭ.

Prin marginea sa de SV. trece drumul princip. Cernăuţĭ-Siret, care se uneşte aci cu drumul distr. ce vine de la Presecărenĭ (distr. Storojineţ); prin drumurĭ de ţară, comunică cu localităţile vecine, sus menţionate.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D.".

Această comună este menţionată într'un hrisov, din 17 Martie 1428, al luĭ Alexandru cel Bun, prin care o dărueşte boeruluĭ Bril. Intr'un alt hrisov, însă, din 3 Aprilie acelaş an, numitul domn dărueşte comuna aceasta boeruluĭ Oprişa, de la care, de sigur, îşĭ trage şi numele. După aceasta, comuna ajunse în posesia mînăstireĭ Moldoviţa, ceea ce se vede din hrisovul de confirmare dat de Ştefan-cel-Mare, în 26 Aug. 1503. La 1776 se afla tot în posesia acesteĭ mînăstirĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor; o bună parte trece, în timpul vereĭ, în Romînia, la munca cîmpuluĭ.

Comuna posedă 1016 hect. pămînt arabil, 277 hect. fînaţurĭ, 15 hect. grădinĭ, 160 hect. imaşurĭ, 738 hect. pădurĭ.

Se găsesc 152 caĭ, 544 vite cornute, 80 de oĭ, 602 porcĭ şi 56 stupĭ.

Orata, *pîrîŭ,* afluent pe st. Bistriţeĭ, izvorăşte de sub poalele munteluĭ Orata, distr. Cîmpulung.

Orata, *tîrlă,* pendinte de satul Ciocăneştĭ. care la rîndu-ĭ formează o parte din com. rur. Ciocăneştĭ, distr. Cîmpulung.

Orata (Mare şi Mică), complex de pădurĭ şi livezĭ, la V. de muntele Rizena, distr. Cîmpulung.

Orăşenĭ, (Oroszeny), com. rur. distr. Coţman, aşezată în lungime pe malul stîng al Prutuluĭ la confluenţa luĭ cu pîrîul Tureţchi şi la hotarul districtuluĭ cu Galiţia.

Suprafaţa 12.77 km.²; populaţia 2454 rutenĭ, gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 2440 locuitorĭ şi ferma Chasura.

Este străbătută de drumul Sniatin-Cernăuţĭ; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

Această comună este menţionată ca existentă în anul 1691. La 1776, era în posesia Mareluĭ Spătar Constantin Palade.

Numele săŭ provine de la cuvîntul romînesc orăşan, pl. Orăşenĭ, saŭ, maĭ bine, de la numele unuĭ posesor al săŭ de pe vremurĭ, boerul Orăşanu.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1936 hect. pămînt arabil, 46 hect. fînaţurĭ, 9 hect. grădinĭ, 62 hect. imaşurĭ, 325 hect. pădurĭ, 50 a. heleştee.

Se găsesc 70 caĭ, 413 vite cornute, 777 oĭ, 324 porcĭ şi 60 stupĭ de albine.

Orăşenĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 13.64 km.²; populaţia 120 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul germanĭ şi polonĭ, de dif. conf.

Coprinde pe lîngă moşia Orăşenĭ, pr. zisă, şi ferma Chasura.

Ordonanţa, *catun,* pendinte de com. rur. Dracineţ, distr. Storojineţ, care îşĭ trage numele din timpul Turcilor, de la paznicul ce fusese aşezat aci.

Osoiŭ, *deal,* 582 m. alt.. în apropierea com. Horodnicul-de-Sus, distr. Rădăuţĭ; ţine de culmea Horodnicul (v. Horodnicul, culme).

Ostra, *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, care se uneşte cu pîrîul Negrileasa, sub numirea de Suha.

Suprafaţa 98.82 km²; populaţia 631 locuitorĭ, o parte rutenĭ şi alta germanĭ şi romînĭ.

Se compune din satul Ostra pr. zis şi din tîrlele Muncel, Poiana Flcei şi Predeal, precum şi din fabrica de scîndurĭ Băeşescul (v. fie-care).

Este legată cu Bucşoaea printr'un drum districtual şi printr'o linie ferată industrială ce trece prin Stulpicanĭ şi prin Frasin.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filiaiă cu hramul „Sf. Dumitru", atenenţă a parohieĭ din Geminĭ.

Este o colonie întemeiată la

începutul secoluluĭ trecut de Huţanĭ din Galiţia.

Are un ferestreŭ.

Populaţia se ocupă cu exploatarea pădurilor şi cu prăsila de oĭ.

Comuna posedă 31 hect. p. mînt arabil, 350 hect. fînaţurĭ 3 hect. 400 a. grădinĭ, 170 hect imaşurĭ, 742 hect. poenĭ şi 7011 hect. pădurĭ.

Se găsesc 41 caĭ, 393 vite cornute, 1000 oĭ, 215 porcĭ şi 30 stupı de albine.

Ostra, *sat,* aşezat pe dealurĭ, între Stăneştiĭ-de-Jos şi Dracineţ, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 13.71 km², împreună cu Bărbeştĭ; populaţia 210 locuitorĭ, aproape esclusiv rutenĭ; relig. gr or.

Este legat prin 2 drumurĭ cîmpene de satele limitrofe sus menţionate; ţine de şcoala populară din Zeleneŭ; are o biserică filială cu hramul „Sf. Dumitru“, atenenţă a parohieĭ din Zeleneŭ.

La 1776, jumătate era în posesia mazilului Mihalache Calmuschi; iar cea-l-altă jumătate, în posesia mînăstireĭ Suceviţa.

Se găsea aci, pe acea vreme, un schit cu numele Ostra, precum şi o mică mînăstire, zidită în anul 1762 de mazilul Nicolae Calmuschi, clădire ce durează şi azĭ. De la acest schit s'a numit şi satul.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Se găsesc 16 caĭ, 78 vite cornute, 21 oĭ, 44 porcĭ, 9 stupĭ de albine.

Ostra, *aflneut* al pîrîuluĭ Suha, ce se varsă în Moldova (v. Suha). Răsărind desub muntele Ostreĭ şi primind la obîrşia sa piraiele: Cobilărică şi Brăteasa, cu care din urmă se împreună lîngă com. Ostra, şi maĭ primind în urmă şi pîrîul Muncel, se varsă aproape de o dată cu pîrîul Gemine, în faţa com. Stulpicanĭ (distr. Cîmpulung) în matca Suheĭ.

Ostriţa (odinioară Clişcăuţı), *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul drept al Prutuluĭ, la confluenţa luĭ cu pîrîul Derehluĭ, între oraşul Cernăuţĭ şi com. Ţurenĭ.

Suprafaţa 17.19 km²; populaţia 1949 locuitorĭ romînĭ; relig. gr. or.

Este lipită de drumul principal Cernăuţĭ-Vama; are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adormirea MaiceĭDomnuluĭ.“

Această comună se numea, înainte vreme, Clişcăuţĭ. Sub această numire este menţionată pentru prima dată în 1472. Prin hrisovul din 6 Martie 1490, Ştefan cel Mare o dărueşte mînăstireĭ Putna.

În timpul deselor răsboae, com. Chlişcăuţĭ a fost distrusă şi pe urmele eĭ s'a întemeiat de colonişti din Transilvania, o altă comună cu numele de azĭ Ostriţa.

Populaţia se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi cu pescuitul.

Comuna posedă 1032 hect. pămînt arabil, 62 hect. fînaţurĭ, 26 hect. grădinĭ, 233 hect. imaşurĭ, 13 hect. pădurĭ şi 49 hect. bălţĭ şi heleştee.

Se găsesc 120 caĭ, 607 vite cornute, 373 oĭ, 409 porcĭ şi 34 stupĭ de albine.

Oşehlib, (Osjechlib), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată în masă compactă, pe partea stîngă a pîrîuluĭ Sovica, între Ivaucăuţĭ şi Şipeniţĭ şi la V. de tîrgul Coţman.

Suprafaţa 7.28 km²; populaţia 1725 locuitorĭ, rutenĭ de, relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Nepolocăuţĭ-Coţman şi legată cu comunele indicate maĭ sus, prin drumurĭ de ţară.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae“ zidită la anul 1779 de boerul Iordache Cantacuzino, fost Mare Spătar, în a căruĭ posesie se găsea comuna la 1776. Într'un hrisov, datînd din 2 Noembrie 1463, este menţionată această comună, cu ocazia dăruireĭ eĭ, de către Ştefan cel Mare, boeruluĭ polon, Andriĭ Czartoryjski.

Numele săŭ vine de la cuvintele ruseştĭ: osjek = loc îngrădit şi chlib = pîne.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1087 hect pămînt arabil, 72 hect. fînaţurĭ, 28 hect. grădinĭ, 162 hect. imaşurĭ, 1 hect. 50 a. pădure.

Se găsesc 90 caĭ, 413 vite cornute, 770 oĭ, 312 porcĭ şi 60 stupĭ de albine.

Oşehlib, *moşie,* cu adm. part. distr. Coţman.

Suprafaţa 4.87 km.²; populaţia 51 locuitorĭ, în majoritate polonĭ, restul israeliţĭ şi rutenĭ, de diferite confesiunĭ.

Ozero, *ochiŭ de mare* (lac de gheţar), ce se găseşte în apropierea comuneĭ Argel. distr. Cîmpulung.

Intinderea acestuĭ ochiŭ de mare este cam de 104 ariĭ. Apa sa nu-ĭ bună de băut şi peştiĭ ce se găsesc aci aŭ un miros de baltă, greŭ de suportat.

www.digibuc.ro

P

Paltin, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.
Are 3 case şi 14 locuitorĭ.

Paltin, *culme secundară,* ce ţine de Obcina Chiril şi Căpăţîna (v. Obcina Chiril) şi se găseşte la S. de pîrîul Gemine, în apropierea localităţilor Stulpicanĭ şi Gemine, distr. Cîmpulung.

Paltin, *munte,* 1177 m. alt., la N.-O. de muntele Păuşa a căruĭ ramificaţie este, în apropierea localităţeĭ Ruşiĭ-pe-Boul, distr. Cîmpulung.

Panca, *com. rur.,* distr. Storojineţ aşezată pe ambele ţărmurĭ ale Siretuluĭ, puţin maĭ sus de Storojineţ.
Suprafaţa 10.19 km.²; populaţia 1862, locuitorĭ, rutenĭ; relig. gr. or.
Este străbătută de drumul distr. Storojineţ-Jadova; haltă a linieĭ ferate Hliboca-Berhomet; are o şcoală pop. cu o clasă; o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru", avînd ca atenenţă bis. filială din Zabahna.
La 1776, aparţinea mazililor Alexandru Vasilco, Onciul şi Gheorghe Prejul.
Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.
Comuna posedă 1567 hect. pămînt arabil 543 hect. fînaţurĭ, 23 hect. grădinĭ, 721 hect. imaşurĭ, 1328 hect. pădurĭ.
Se găsesc 83 caĭ, 813 vite cornute, 240 porcĭ, 155 stupĭ.

Panca-Ianoş, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.
Suprafaţa 14.02 km.²; populaţia 84 locuitorĭ, germanĭ, israeliţĭ, rutenĭ şi polonĭ; relig. rom. cat., mozaică şi gr. or.

Panca-Vasilco, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.
Suprafaţa 19.12 km.²; populaţia 143 locuitorĭ, israeliţĭ şi rutenĭ; relig. mozaică, gr. or. şi rom. cat.

Pantin, *cătun,* pendinte de com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ.

Pantin, *deal,* 556 m., ce ţine de reg. colinară aflătoare între Siretul Mare şi Mic.

Pantinul, *pîrîŭ,* afluent pe st. rîuleţuluĭ Siretul Mic, răsare de sub culmea muntoasă Pantin şi se varsă în Sireţel, maĭ jos de sat. Augustendorf, distr. Storojineţ, primind pe st. pîrîiaşul Senu.

Paporotno, *complex de culmĭ* din carĭ izvorăşte pîr. Bruşniţa.
Este coprins ca cu un brîŭ în partea de S.-V. de pîr. Bruşniţa.

Paşcan, *munte* (1483 m.) ce ţine de şirul capartin Obcina Feredeul şi se găseşte nu departe de localitatea Breaza, distr. Cîmpulung.

Paşcan, *complex păduros,* distr. Cîmpulung pe stînga riuluı Moldova, la hotarul N-V. al districtuluĭ.

Pădurea Botoşuluĭ, din care izvorăşte pîrîul cu acelaş nume, la E. de muntele cu acelaş nume şi la N. de pădurea Cosaculuĭ, distr. Cîmpulung.

Pădurea-Colaculuĭ, *padure,* la N. de muntele Mestecăneştı şi la N. de cătunul cu acelaş nume, care e lipit de com Ciocăneştı, distr. Cîmpulung.

Pădurea-Cosaculuĭ, *pădure,* pe coasta răsăriteană a lanţuluĭ muntos Obcina, între Pădurea

www.digibuc.ro

Ursuluĭ la S. şi Pădurea Botoşuluĭ la N., distr. Cîmpulung.

Pădurea-Frumoaseĭ, *pădure,* distr. Cîmpulung, la N. de muntele Măcrişuluĭ, şi despărţind în două Pădurea Măcrişuluĭ.

Pădurea-Glituluĭ, *pădure,* la V. de com. rur. şi la N. de pîrîul cu aceleaşĭ nume, distr. Gurahumora.

Pădurea-Lespezĭ, *pădure,* distr. Storojineţ, între com. Corceştĭ şi locul numit Porcăria.

Din ea izvorăşte pîr. Seredni şi Petrovăţu, carĭ se unesc şi se varsă în Siretul Mic, aproape de Pătrăuţul de Jos.

Pădurea-Măcrişuluĭ, *lung lanţ păduros,* înşirat aproape paralele cu Obcina Mare, în partea eĭ de V., distr. Cîmpulung.

In dreptul munteluĭ Comarnicul, Pădurea Măcrişuluĭ este despărţită aproape în două, de Pădurea Frumoaseĭ.

Pădurea Nedeleĭ, *pădure,* distr. Cîmpulung, se mărgineşte la S. cu muntele Ascuţita Mare, la O. cu valea Moldoveĭ şi la N.-V. cu muntele Ascuţita Mică.

Pădurea - Ponoruluĭ, *pădure,* distr. Cîmpulung, între rîuleţul Ciumărna la V. şi pîrîul Lupoaeĭ la O.

Pădurea-Sasă, *pădure,* distr. Cîmpulung, la V. de com. rur. Frasin, la N. de pîrîul Valea Sacă, la S. de pădurea Nedeleĭ şi la O. de muntele Ascuţita Mare.

Pădurea-Ursuluĭ, *pădure,* din care izvorăşte pîrîul cu acelaş nume, pe coasta răsăriteană a lanţuluĭ muntos Obcina, distr. Cîmpulung.

Pădurea - Ursoaea, *pădure,* distr. Gurahumora, între punctele Glodişoara, Baranca si Bucovăţ.

Păltinoasa, *sat,* pendinte de com. rur. Capul-Codruluĭ, distr. Gurahumora, aşezat pe partea stîngă a pîrîuluĭ Bucovicior, aproape de confluenţa sa cu rîul Moldova.

Are 1173 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, gr. or., restul germanĭ, izraeliţĭ ş. a., de diferite confesiunĭ.

Este situat lîngă cele 2 drumurĭ Suceava - Gurahumora, unul princip. şi altul distr. precum şi lîngă linia ferată Hatna-Cîmpulung, la care e staţie.

Are un oficiu telegrafic; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Nicolae", atenenţă a parohieĭ din Capul-Codruluĭ.

Aci se găseşte o fabrică de scîndurĭ cu 4 gatere şi o linie ferată portativă.

Păltinoasa, *moşie,* ce ţine de corpul moşieĭ cu adm. spec. Capul-Codruluĭ, distr. Gurahumora.

Depindea odată de satul cu acelaş nume (vezĭ Păltinoasa sat).

Părhăuţĭ, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezat pe pîrîul Soloneţ, în apropiere de confluenţa sa cu rîul Suceava.

Suprafaţa 9.11 km², populaţia 1087 locuitorĭ, romînĭ, relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Suceava-Cacica; staţie de drum de fer a linieĭ Hatna-Cîmpulung; are o biserică parohială şi o şcoală populară cu o clasă.

La 1776, aparţinea maziluluĭ Vasile Calmuschi. Pe teritoriul acestĕ comune s'a zidit în anul 1502, prin cheltuiala Mareluĭ Logofăt Gavril Trotoşanu, o biserică de piatră, care durează şi azĭ.

Aci s'a găsit o foarte frumoasă brăţară de aur, cu o greutate de 49 ducaşĭ, precum şi un lanţ tot de aur, admirabil lucrat. Se crede că aceste obiecte ar fi provenind din India şi datează din timpul năvăliriĭ barbarilor.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 817 hect. pămînt arabil, 126 hect. fînaţurĭ, 6 hect. 50 a. grădinĭ; 237 hect. imaşurĭ, 158 hect. pădurĭ.

Se găsesc 34 caĭ, 378 vite cornute, 400 oĭ, 230 porcĭ, 24 stupĭ.

Părhăuţĭ, *moşie,* cu adm. spec., distr. Suceava.

Suprafaţa 2.05 km²; populaţia 46 locuitorĭ, parte romînĭ, parte izraeliţĭ şi puţinĭ germanĭ; relig. gr. or. pentru majoritate, mozaică şi rom. cat. pentru rest.

La 1775, forma un singur sat şi moşie cu comuna de azĭ Părhăuţĭ în stăpînirea maziluluĭ Vasile Calmuschi.

Părteştiĭ - de - Jos, *com. rur.,* distr. Gurahumora, aşezată pe pîrîul Soloneţ spre E. şi aproape lipită de Cacica.

Suprafaţa 15.85 km²; populaţia 2466 locuitorĭ, romînĭ, relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 2436 locuitorĭ, din cătunul Bucovăţ şi din tîrla Strigoaea (v. fie-care).

Este aşezată lîngă drumul distr. Cacica-Suceava; staţie de drum de fer a linieĭ Hatna-

www.digibuc.ro

Cîmpulung; are o şcoală populară cu 3 clase, o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae" şi o casă de economie romînească.

Forma odată un singur sat şi moşie cu Părteştiĭ-de-Sus, sub numirea de Părteştĭ şi aparţinea mînăstireĭ Humorul, după dania unuĭ oare-care Voevod Ştefan, confirmată la 1633 de Eustaţiŭ Dabija-Vodă.

Aci se văd o mulţime de tumuli, numiţĭ de popor movile tătăreştĭ.

Populaţia se ocupă cu creşterea vitelor şi puţin cu agricultura.

Comuna posedă 987 hect. pămînt arabil, 376 hect. fînaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 477 hect. imaşurĭ, 2.973 hect. păduri.

Se găsesc 139 caĭ, 1064 vite cornute, 785 oĭ, 1163 porcĭ, 25 stupĭ.

Părteştiĭ-de-Sus, *com. rur.*, dist. Gurahumora, aşezată pe pîrîul Soloneţ, spre N. şi lipită de Cacica.

Suprafaţa 9.25 km.², împreună cu Soloneţul-Nou are o populaţie 1163 locuitorĭ, romînĭ, relig. gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 1151 locuitorĭ şi tîrla Dealul Cojoculuĭ.

Este străbătută de drumul principal. Solca-Gurahumora; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sţiĭ. Mihail şi Gavril" de care ţine şi com. Soloneţul-Nou şi tîrgul Cacica.

Forma odată un singur sat şi moşie cu Părteştiĭ-de-Jos, sub numirea de Părteştĭ şi aparţinea mînăstiriĭ Humorul, după dania unui oare-care Voevod Ştefan, confirmată la 1633 de Eustaţiŭ Dabija-Vodă.

Populaţia se ocupă cu creşterea vitelor şi puţin cu agricultura.

Comuna posedă 762 hect. pămînt arabil, 451 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 588 hect. imaşurĭ, 2.034 hect. pădurĭ.

Se găsesc 66 caĭ, 581 vite cornute, 290 de oĭ, 540 porcĭ, 69 stupĭ.

Pătrăuceanca, *afluent*, pe st. Suceveĭ, răsare de sub dealurile Calineştĭ şi Cuparencu şi traversînd localit. Patrăuţĭ, se varsă în Suceava în faţa satuluĭ Buninţĭ, districtul Suceava.

Pătrăuţĭ, *mînăstire*, astăzĭ biserică parohială în com. rur. Pătrăuţĭ pe Suceava (distr. Suceava). A fost zidită de Ştefan cel-Mare la 1487. Războaiele ce au clocotit însă pe petecul de pămînt, unde se afla acest sfînt lăcaş, erau pricină că mînăstirea a rămas multă vreme părăsită. Abia între aniĭ 1709 şi 1724 ea a fost restaurată de către episcopul Rădăuţuluĭ Calistru, aşezîndu-se în ea maicĭ, ce au şi stăpînit mînăstirea cu multă rîvnă pînă la secularizarea eĭ de către Austriacĭ. La 1776 se aflau la Pătrăuţĭ încă 37 de maicĭ.

Mînăstirea posedă pe lîngă satul Pătrăuţuluĭ, încă moşia Mihovenĭ.

Pătrăuţĭ, *moşie*, cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 31.22 km.²; populaţia 109 locuitorĭ izraeliţĭ, polonĭ şi germanĭ; relig. mozaică, rom. cat., gr. or. şi gr. catolică.

Se compune din: Pătrăuţul I. cu 80 locuitorĭ şi Pătrăuţul II. cu 29 locuitorĭ.

La 1766, era proprietatea leahuluĭ Bahminschi.

Pătrăuţĭ, *moşie*, cu administraţie specială distr. Suceava.

Suprafaţa 42.07 km.²; populaţia 109 locuitorĭ, dintre carĭ majoritatea o formează romîniĭ şi germanii, restul rutenĭ, izraeliţĭ, ş. a.; relig. gr. or. pentru majoritate, apoĭ rom. cat., mozaică şi ev.

Se compune din moşiile: 1) Pătrăuţul pr. zis cu tîrlele Crucĭana şi Racoveţ, avînd împreună 22 locuitorĭ; 2) Mihovenĭ; 3) Mitocul; 4) Lipovenĭ şi 5) Buninţĭ (vezĭ fie-care în parte).

Pătrăuţul, *pîrîiaş*, afl. al pîr. Seredina ce se varsă în Siretul Mic (v. Seredina). Răsare de sub culmea Porcaria, distr. Storojineţ şi împreună cu Seredina la S de dealul Ilincei.

Pătrăuţul-pe-Siret, *com. rur.*, distr. Storojineţ, aşezată pe ambele părţĭ ale Siretuluĭ Mic, la confluenţa sa cu Sireţelul.

Suprafaţa 36.46 km²; populaţia 3324 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Se compune din Pătrăuţul de Sus, pe stînga Siretului Mic şi din Pătrăuţul de Jos, pe dreapta Siretuluĭ Mic.

Este aşezată lîngă drumul districtual Ciudeĭ-Petriceanca, care se bifurcă aci, o ramură apucînd spre Frătăuţ; staţie de drum de fer, a linieĭ Ciudeĭ-Carapciu; are 2 şcolĭ pop. cu cu cîte o clasă; 2 bisericĭ parohiale, una cu hramul „Sf. Paraschiva" în Pătrăuţul de Sus, cea-l-altă cu hramul „Adormirea M. D." în Pătrăuţul de Jos; o casă de economiĭ.

La 1776, era proprietatea leahuluĭ Bahminschi.

Se maĭ numeşte şi Pătrăuţul Turculuĭ. Spune o legendă că primul fondator al acestuĭ sat

www.digibuc.ro

s'ar fi numit Petre Turculeţ, de la care s'a dat numire şi satuluĭ.

In Pătrăuţul de Sus se află o fabrică mare de scîndurĭ cu 2 gatere.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1943 hect, pămînt arabil, 875 hect. fînaţuri, 36 hect. grădinĭ, 1120 hect imaşurĭ, 2.661 hect. pădurĭ.

Se găsesc 262 caĭ, 1858 vite cornute, 347 oĭ, 841 porcĭ şi 126 stupĭ.

Pătrăuţul-pe-Suceava, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată pe pîrîul Pătrăuceanca, afluente pe stînga al rîuluĭ Suceava.

Suprafaţa 22.56 km²; populaţia 2667 locuitorĭ, rominĭ; relig. gr. or.

Coprinde pe lîngă vatra satuluĭ şi tîrla Prisaca.

Printr'o şosea comunală este legată de drumul distr. Suceava-Siret, care trece prin apropiere.

Are o şcoală populară cu 2 clase; o biserică parohială cu hramul „Înălţarea Sf. Crucĭ" şi un cabinet de lectură.

Pe teritoriul acesteĭ comune a zidit Ştefan-cel-Marc o biserică la 1487 (vezĭ Pătrăuţĭ, mînăstire).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; în timpul erneĭ, o bună parte, îşĭ agoniseşte pîinea zilnică, în pădurile fonduluĭ religionar, prin tăiatul lemnelor.

Comuna posedă 990 hect. pămînt arabil, 227 hect. fînaţurĭ, 26 hect. grădinĭ, 752 hect. imaşurĭ, 1413 hect. pădurĭ.

Se găsesc 135 caĭ, 881 vite cornute, 1074 oĭ, 700 porcĭ, 178 stupĭ.

Pătrimineasa, *pîrîŭ,* afl. pe st. Suceveĭ, răsare sub dealul Vîlveĭ şi se varsă în Suceava între sat. Frataŭţul-Noŭ şi Fratăuţul-Vechiŭ, distr. Rădăuţĭ.

Pătulĭ, *munte,* 957 m. alt., ramificaţie a coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, între pîraele Matarc şi Ezeruluĭ, precum şi valea Sadoveĭ, distr. Cîmpulung.

Păuşa, *munte,* ce ţine de şirul carpatin, al Obcineĭ Feredeul şi se află în apropierea localităţiĭ Ruşiĭ-pe-Boul, distr. Cîmpulung, avînd o înălţime de 1377 m.

Peceştĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Pojorîta, distr. Cîmpulung.

Are 5 case şi 26 locuitorĭ.

Pecicăŭ, *munte,* 1240 m., ce ţine de culmea Travien (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ şi se găseşte lîngă loc. Petrascenĭ, distr. Vijniţa.

Pelepcova, *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 6 case şi 29 locuitorĭ.

Pelepivschi, *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Ivancăuţĭ, com. rur. Ivancăuţĭ, distr. Coţman.

Perdeli, *cătun,* pendinte de com. rur. Satul-Mare-Rominesc, district. Rădăuţĭ.

Are 8 case şi 43 locuitorĭ.

Perecrestie, *munte,* 1014 m., munte ce ţine de grupul de culmĭ Cornu-Tomnaticul (v. Carp. Bucovineĭ, şi se găseşte nu departe de local. Şipot-Privat, distr. Vijniţa.

Perecrestie, *pădure,* pe malul drept al Siretuluĭ, la N. de pîrîul cu acelaş nume, districtul Vijniţa.

Perecrestie, *mic afluent,* pe dr. Siretuluĭ, răsare de sub muntele cu acelaş nume şi se varsă în Siret maĭ sus de com. Lăpuşna, distr. Vijniţa.

Perleva, *cătun,* pendinte de com. rur. Mihalcea, distr. Cernăuţĭ.

Are 123 locuitorĭ.

Persoliuca, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Zastavna, distr. Coţman.

Persoliuca, *moşie,* care împreună cu alte 2 moşiĭ: Bacalovca şi Taborovca, formează moşia cu adm. part. Verbăuţĭ, distr. Coţman.

Are 5 case şi 35 locuitorĭ.

Perzilovca, *cătun,* pendinte de com. rur. Văşcăuţĭ-pe-Siret, distr. Siret.

Are 196 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Peste Apă, *cătun,* pendinte de com. rur. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuţĭ.

Are 310 locuitorĭ rominĭ, gr. or.

Petac, *mic afluent,* al pîr. Demacuşa, care se revarsă pe dr. Moldoviţeĭ în apropierea înălţimeĭ Gruni-Paltin (v. Demacuşa).

Petrăşenĭ (Petrasze), *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe malul drept al Ceremuşuluĭ, maĭ sus şi în vecinătatea com. rur. Mărecinenĭ.

Suprafaţa 13.28 km.²; populaţia 494 locuitorĭ rutenĭ; relig. gr. or.

Se compune din satul de reşedinţă cu acelaş nume, care

www.digibuc.ro

numără 384 locuitori, şi din satul Tovarenca (v. Tovarenca, sat).

Este străbătută de drumul distr. Vijniţa-Storoneţ-Putila; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Naşterea M. D.", ce depinde de parohia din Mărenicenĭ.

La 1776, era numaĭ un grup de case răsleţe.

Populaţia, formată din Huţanĭ, se ocupă cu prăsila de vite, cu exploatarea pădurilor şi cu plutăritul pe Ceremuş.

Comuna posedă 48 hect. pămînt arabil, 385 hect. fînaţurĭ, 17 hect. grădinĭ, 127 hect. imaşurĭ, 711 hect. pădurĭ.

Se găsesc 28 caĭ, 145 vite cornute, 561 oĭ, 116 porcĭ, şi 173 stupĭ.

Petriceanca, *cătun*, pendinte de com. rur. Camenca, ditr. Siret.

Are 123 locuitorĭ ruteni şi romînĭ gr. or.

Este aşezată pe malul stîng al Siretuluĭ, aproape de com. Sucevenĭ (distr. Storojineţ).

Aci se bifurcă drumul distr. ce vine de la Cerepcăuţĭ, o ramură apucînd spre Sucevenĭ şi alta la Hliboca.

Petrovăţ, *pîrîiaş*, ce izvoreşte sub coama munteluĭ Travien şi, împreună cu pîraiele: Bursucan, Gorniş, Zubraneţ şi Izvoraş, formează începuturile Siretuluĭ.

Petruşca, *munte*, 1145 m., ce ţine de grupul de culmĭ Cornul-Tomnaticul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte în apropierea com. Straja, distr. Rădăuţĭ.

Petruşca, *pădure* (721 m.), aflătoare între com. rur. Crasna Ilschi şi cătunul săŭ Lunca-Frumoasă, distr. Storojineţ.

Piabuc, *cătun*, pendinte de com. rur. Rîvna, distr. Vijniţa.

Are 12 case şi 58 locuitori.

Piatra-Albă, *munte*, 1297 m. alt., la N.-V. de muntele Rărăul, lingă valea Izvoruluĭ Alb şi făcînd parte din sistemul muntos al Rărăuluĭ, distr. Cîmpulung.

Piatra-Dorneĭ, *creastă muntoasă*, ce formează una din cele două ramurĭ ale masivuluĭ Pietrosul, la hotarul de S. al Bucovineĭ şi constitue, împreună cu creasta Lucacĭ şi ramificările dintre ambele aceste creste, aşa numiţiĭ Munţĭ La Roşĭ (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Piatra-Dorneĭ, *pisc*, pe creasta cu acelaşi nume (1651 m.), ce se găseşte pe hotarul Bucovineĭ şi a Transilvanieĭ, la S. de local. Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung.

Piatra-Fusculuĭ,[1] *munte*, 1236 m. alt., la V. de rîul Moldova, între munţiĭ Bobeţĭ la S. şi Flora la N., ramificaţie a coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, distr. Cîmpulung.

Piatra-Neagră, *munte*, 1402 m. alt., la S. de muntele Runculeţ, făcînd parte din sistemul muntos al Rărăuluĭ, distr. Cîmpulung şi formînd hotarul între Bucovina şi Romînia.

Piatra-Nitană, *munte*, 1203 m. alt., făcînd parte din Obcina Flocenilor, ramificaţie a sistemuluĭ muntos Rărăul, la O. de valea Izvoruluĭ Giumălăŭ, distr. Cîmpulung.

Piatra-Pinuluĭ, *deal*, 643 m., lîngă riul Suceava la S. de oraşul Gurahumora, distr. Gurahumora.

Piatra-Răchita, *complex de padure şi livezi*, la S. de com. Soloneţul-Nou, distr. Gurahumora.

Piatra-Stîneĭ, *munte*, 1409 m., alt., la V. de Dealul Colbuluĭ şi la S. O. de muntele Şolbog, făcînd parte din sistemul muntos al Rărăuluĭ distr. Cîmpulung.

Piciorii-Munceilor. Sub numele acesta se înţeleg povîrnişurile cresteĭ Piatra Dorneĭ, întrucît acesta se găseşte pe teritoriul Bucovineĭ (v. Carp. Bucov.), formînd astfel restul de ramificărĭ ieşite din munţiĭ mărginaşĭ aĭ Transilvanieĭ.

Piciorul-Braduluĭ, *munte*, în formă triunghiulară, cu baza în rîul Bistriţa Aurie şi cu vîrful în unghiul făcut de ramificaţia munteluĭ Caldu, distr. Cîmpulung, avînd o înălţime de la 940—1500 m.

Piciorul-Lat, *munte*, 1225 m. alt., făcînd parte din culmea Mestecăneştĭ (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ, la N. de muntele Obcina-Mare şi la V. de apa vaiĭ Putna, distr. Cîmpulung.

Piciorul-Lung, *colină*, 859 m. alt., între pîraele Brusturoasa şi Slătioara, distr. Gurahumora.

Piciorul-Lung, *munte*, 1153 m. alt., ce se desprinde paralel din culmea Grebenul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), la V. de Muntele Lung, distr. Cîmpulung,

www.digibuc.ro

Piciorul-Lung, *mic munte,* 864 m. alt., la N.-V. de com. Stulpicanĭ și făcînd parte din Obcina Măceșuluĭ, distr. Cîmpulung.

Piciorul-Slătioareĭ, *colină,* 923 m. alt., între pîraele Slătioara și Voroneț, distr. . .

Piciorul-Șușarțeĭ, *mică culme muntoasă,* ce se desprinde din Obcina Isacĭ, de la hotarul Bucovineĭ cu Romînia, și merge pînă la culmea perpendiculară Brusturoasa, formînd hotarul între districtele Cîmpulung și Gurahumora și avînd o înălțime maximă de 1013 m.

Pid-Demen,(Sub-Demen) *cătun,* pendinte de satul de reședință Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijnița.

Are 16 case și 52 locuitorĭ. huțanĭ gr. or.

Piedecăuțĭ (Piedykoutz) **cu Țopenĭ,** *com. rur.,* distr. Coțman, așezată în masă compactă, pe malul stîng al Prutuluĭ și Berhomet-pe-Prut.

Suprafața 10.27 km.^{2}; populația 1151 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or. și puținĭ izraelițĭ.

Se compune din 2 sate; Piedecăuțĭ și Țopenĭ; precum și dintr'un cătun numit Izvoare.

Prin bune drumurĭ comunale e legată cu Nepolocăuțĭ, Zelencŭ, Berhomet-pe-Prut, precum și cu drumul princip. Sniatin-Cernăuțĭ, ce trece prin apropiere.

Are o școală populară cu o clasă și o biserică parohială cu hramul „Sf. Apostol și Ev. Ioan“, ambele în Piedecăuțĭ.

La 1776, nu eraŭ unite aceste 2 sate într'o singură comună și ca atare fie-care are istoricul săŭ aparte.

Piedecăuțĭ este menționat într'un hrisov din 1691 al regeluĭ polon Ioan al III-lea, care l-a dăruit unuĭ general al săŭ numit Holubowski.

La 1776 era în posesia boeruluĭ Ilie Strișca. Numele săŭ probabil, vine de la cuvîntul romînesc piedică.

Pentru Țopenĭ, v. Țopenĭ, sat.

În această comună se află un fierăstrăŭ circular și o fabrică de scîndurĭ cu 2 gatere, o moară cu abur este în legătură cu această fabrică. Pe lîngă acestea maĭ funcționează aci și o fabrică de spirt

Populația se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 631 hect. pămînt arabil, 31 hect. fînațurĭ, 21 hect. grădinĭ, 21 hect. imașurĭ, 10 hect. heleștee.

Se găsesc 67 caĭ, 338 vite cornute, 607 oĭ, 225 porcĭ și 39 stupĭ de albine.

Piedecăuțĭ-Țopenĭ, *moșie,* cu adm. part., distr. Coțman.-

Suprafața 2.41 km.^{2}: populația 47 locuitorĭ, în majoritate izraelițĭ, restul rutenĭ și polonĭ.

Pietrele-Arse, *mic munte,* 1020 m. alt., între Pîrîul Caselor și izvoarele altor pîraie, făcînd parte din sistemul muntos al Rărăuluĭ, distr. Cîmpulung.

Pietrele - Brusturosuluĭ, *mic munte,* 918 m. alt., făcînd parte din culmea Brusturoasa, și formînd hotarul în acest loc între districtele Cîmpulung și Gurahumora.

Pietrele - Doamneĭ, grupă de stîncĭ aflătoare pe masivul Rărăuluĭ (v. Rărăul, lanț muntos), 1648 m., avînd ceva maĭ jos și o ridicătură stîncoasă deosebită, ce poartă numele de Piatra Albă. Se află de-asupra obârsieĭ Izvoruluĭ Alb (afl. al Moldoveĭ), în apropierea orășeluluĭ Cîmpulung.

Pietrele-Roșĭ, *munte,* (1623 m.), ce-șĭ trage acest nume de la țancurile roșiatice ale petroaielor din vîrful săŭ și ține de Munțiĭ Roșiĭ (v. Carpațiĭ Bucovineĭ). Este situat la hotarul dintre Romînia și Bucovina, nu departe de localitatea Dorna Candrenĭ.

Pietroasa, *sat,* pendinte de com. rur. Teodoreștĭ, distr. Suceava. Are 559 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or.

Aci se aflaŭ odinioară cariere de piatră, pe povîrnișul munteluĭ Ursoaia, de unde se explică și numele de Pietroasa.

Pietroasa, *tîrlă,* pendinte de moșia Voitinel, atenență a moșieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuțĭ.

Pietroasa, *tîrlă,* pendinte de vatra com. Frătăuțul - Noŭ, distr. Rădăuțĭ.

Pietroasa, complex de livezĭ și pădurĭ, la O. de com. rur. Tereblecea, distr. Siret.

Pietroasa, *mic munte,* 874 m. alt., la O. de comunele Marginea și Horodnicul-de-Sus, distr. Rădăuțĭ.

Pietrosul, *tîrlă,* pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ distr. Cîmpulung.

Piluganĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Dorna - Căndrenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 7 case și 27 locuitorĭ.

www.digibuc.ro

Piluganĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 207 locuitorĭ. romînĭ gr. or.

Piluganiĭ - Pralenilor, *cătun,* pendinte de com. rur. Dorna-Căndrenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 8 case şi 30 locuitorĭ.

Pîrcălab, *tîrlă,* pendinte de moşia Şipot, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Izvor, distr. Rădăuţĭ.

Are împreună cu tîrla Sărata, 2 case şi 12 locuitorĭ.

Pîrîul-Brazilor, *afluent,* pe st. Moldoviţeĭ; izvorăşte de sub culmea Dealul Brazilor şi, odată cu pîr. Fundoaeĭ, se revarsă lîngă halta de drum de c. f. Frumoasa, distr. Cîmpulung.

Pîrîul-Cailor, *cătun,* pendinte de com. rur. Pojorîta, distr. Cîmpulung.

Are 5 case şi 22 de locuitorĭ.

Pîrîul-Cailor, *afluent,* pe st. Moldoveĭ, care îşĭ adună izvoarele sale de sub Munţiĭ Muncelului şi se varsă in Moldova, în faţa com. Luisenthal (valea Luisiĭ), distr. Cîmpulung.

Pîrîul-Caselor, *afluent,* pe dr. Moldoveĭ, ce izvoreşte de sub Obcina-Arşiţa şi Dealul Grămada şi formînd Valea Caselor, se varsă la cotitura Moldovei, maĭ jos de oraşul Cîmpulung.

Pîrîul-Cîrsteĭ, *mic afluent,* pe dr. Putneĭ, care se varsă în Moldova, distr. Cîmpulung şi izvoreşte în apropierea culmeĭ Dealul Tiniş.

Pîrîul-Colaculuĭ, *pîrîŭ,* ce izvoreşte de sub poalele munteluĭ Colacul şi se varsă în Bistriţa, lîngă căt. Sînta-Maria, distr. Cîmpulung.

Pîrîul-Deiĭ *mic afluent,* pe st. Moldoveĭ, răsare de sub muntele Dealul Bota, nu departe de culmea Dealul Deiĭ, care dă pe cealaltă parte naştere pîr. Dea (ce se împreună cu Moldoviţa) şi se varsă in Moldova, maĭ jos de com. Sadova, distr. Cîmpulung.

Pîrîul-Dornenceĭ, *afluent,* pe dr. Bistriţeĭ, izvoreşte din apropierea munteluı Suharzelu şi se varsă în faţa afl. din st. Bratia, maĭ sus de com. Iacobenĭ, distr. Cîmpulung.

Pîrîul-Floareĭ, *mic afluent,* pe dr. Moldoviţeĭ, răsare de sub muntele Iezerel şi se varsă în Moldoviţa, maĭ sus de com. Vama, udînd căt. Stîrpitura, dinst.

Pîrîul-Floceĭ, *afluent,* pe dr. Moldoveĭ, izvoreşte de sub Obcina Flocenilor şi se varsă în Moldova, maĭ sus de oraşul Cîmpulung, între gurile pîr. Dea şi Selea, ce vin din cealaltă parte.

Pîrîul-Hazuluĭ, *afluent,* pe st. Dorneĭ, izvoreşte de sub poalele munteluĭ Ouşor şi se varsă în Dorna, după ce străbate plaiurile: Piciorul Căndrenilor şi Pecereniĭ.

Pîrîul-Hurgiş, *mic afluent,* pe st. Moldoveĭ, izvoreşte de sub Runcul Priseceĭ şi se varsă în Moldova, maı jos de oraşul Cîmpulung.

Pîrîul-Izvoruluĭ, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub poalele munteluĭ Vultur şi împreună cu Pusta formează lîngă localit. Solca, distr. Rădăuţĭ, albia pîr. Solca, ce se varsă în Suceava.

Pîrîul-Mazăre, *cătun,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.

Are 10 case şi 24 locuitorı.

Pîrîul-Leleĭ, *mic afluent,* pe st. Moldoveı, ia naştere la poalele munteluı Prislop şi se varsă în Moldova, maı sus de oraşul Cîmpulung.

Pîrîul-Lerseĭ, *mic afluent,* pe dr. pîr. Humor, ce se varsă în Moldova (v. Humorul), răsarind de sub poalele Runcul Arinişuluĭ şi primind la rindul său pîrîiaşul Larga. Desparte curgînd Runcul Largeı de Valea-Largă, după care se împreună cu Humorul, maĭ jos de com. Mănăstirea Humoruluı, distr. Gurahumora.

Pîrîul-Livedeĭ, *pîrîŭ,* izvoreşte din Transilvania şi formează împreună cu izvorul Banuluı şi cu pîr. Fasitiel, pîr. Coşna, care este afluent pe st. Dorneı.

Pîrîul-Lunceĭ, *mic afluent,* pe dr. pîr. Humorul, ce se varsă în Moldova (v. Humorul), izvoreşte de sub muntele Rogoza şi se varsă în faţa Mănăstireĭ Humoruluı, distr. Gurahumora.

Pîrîul-Moriĭ, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.

Are 7 case şi 6 locuitorı.

Pîrîul-Rece, *catun,* pendinte de com. rur. Slătioara, distr. Cîmpulung.

Are 10 case şi 36 locuitorı

Pîrîul-Trifuluĭ, *mic afluent,* al

www.digibuc.ro

pir. Boul ce se varsă în Moldoviţa, izvorînd de sub poalele munteluĭ Măgura. distr. Cîmpu-Lung (v. Boul).

Pîrîul-Ursuluĭ, *afluent* pe dr. Moldoveĭ, izvoreşte din păd. Ursuluĭ şi se varsă în Moldova, sub culmea Dealul Colaculuĭ, în faţa văiĭ Moroşan, formată de rîuleţul cu acelaş nume care vine din cea-l-altă parte, din spre Dealul Negru, distr. Cîmpulung

Pîrîul Zbranca, *cătun,* pendinte de com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.

Are 38 case şi 149 locuitorĭ.

Plaievca, *tîrlă,* pendinte de satul Argel, distr. Cîmpulung.

Are 3 case şi 16 locuitorĭ.

Plaiul, *cătun,* pendinte de com. rur. Iabloniţa, distr. Vijniţa.

Are 246 locuitorĭ, ruteni, gr. or.

Plaiul, *cătun,* pendinte de com. rur. Bănila - Moldovenească, distr. Storojineţ.

Are 162 loc., romînĭ gr. or.

Plaiul-Mesticănişuluĭ, *plaiŭ,* ţine de culmea Mestecăneşti (v. Mestecăneşti, *culme*), şi este important prin faptul că, avînd înălţimea cea maĭ mică, ce se găseşte în partea ziseĭ culmĭ, serveşte ca punct de trecere pentru şoseaua mare a Bucovineĭ, ce leagă valea Moldovei cu cea a Putneĭ şi cea a Bistriţeĭ-Auriĭ.

Plaiul Munteluĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Slătioara, distr. Cîmpulung.

Are 89 locuitorĭ.

Plaiul-Mustăţeĭ, *tîrlă,* pendinte de cătunul Măgura, com. rur. Breaza, districtul Cîmpulung.

Plaiul-Paltin, *deal,* 493 m., ce ţine de înălţimile Mihuceni (v. Mihuceni, înălţimĭ) şi se găseşte lîngă Cuciur-Mare. distr. Cernăuţĭ.

Plaiul - Şurdin, *trecătoare,* ce duce peste curmătura munteluĭ Şurdin, maĭ sus de satul Şipot-Privat, distr. Vijniţa. Pe aci se văd încă bine urmele, adică serpentinele, unuĭ drum vechiŭ, ce fusese construit de administraţia militară austriacă la ocupaţiunea Bucovineĭ din punct de vedere maĭ mult strategic şi care drum constituia şi comunicaţiunea între valea Siretuluĭ şi cea a Suceveĭ.

Plaiul - Vancin, *plaĭ,* ţine de munţiĭ Şurdin saŭ Racova. Peste acest plaiŭ trece o potecă de călărit ce porneşte de la drumul strategic vechiŭ, astă-zĭ părăsit, din Pasul Şurdinuluĭ (v. munţiĭ Şurdin saŭ Racova) cam în apropierea cătunuluĭ Bursucăŭ şi după ce străbate valea pîrîuluĭ Zvaricĭ (Izvoraş) şi străbate plaiul Vancin, trece prin valea Porculinuluĭ şi se coboară la Storeneţ Putila, distr. Vijniţa. Această potecă e frecventată mult de turiştĭ pentru frumuseţile sale pitoreştĭ şi serveşte şi ca drum de comunicaţiune, însă numaĭ în timp de vară.

Plamania, *munte,* 1130 m. alt., făcînd parte din şirul muntos al Fuseĭ, între pîraele Lupoaeĭ la V. şi Dragoşa la O. distr. Cîmpulung.

Plescinţe, *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 24 case şi 96 locuitorĭ, huţanĭ, gr. or.

Pleş, *sat,* distr. Gurahumora, aşezat pe partea stîngă a văiĭ Humoruluĭ, puţin spre N. de com. Mînăstirea Humoruluĭ.

Suprafaţa 3.46 km.²; populaţia 215 locuitorĭ, polonĭ; relig. rom. cat.

Este legat cu com. Mînăstirea Humoruluĭ, printr'o şosea comunală bine întreţinută şi cu drumul princip. Cacica-Solca, printr'un drum distr.

Este o colonie înfiinţată la anul 1835 de Slovacĭ şi transformată în sat de sine stătător la 1848.

Populaţia se ocupă cu prăsitul oilor şi maĭ ales cu esploatarea pădurilor.

Se găsesc 12 caĭ, 133 vite cornute, 15 oĭ, 56 porcĭ.

Pleşa, *munte,* (1329 m.) ce ţine de lanţul carpatin Şurdin saŭ Racova, în apropierea local. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Pleşa, *pădure,* la O. de muntele Vancin, între comunele Şipot şi Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Pleşa, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Şerăuţiĭ-de-Sus, distr. Cernăuţĭ.

Pleşniţa (Plesznitza), *cătun,* pendinte de com. rur. Zeleneu, distr. Coţman.

Are 375 loc., rutenĭ gr. or.

Pleşul, *munte,* (841 m. alt.), ce ţine de culmile laterale ale lanţuluĭ carpatin Obcina-Mare saŭ Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se află în apropierea localităţiĭ Cacica, distr. Rădăuţĭ, lîngă hotarul cu distr. Gurahumora.

www.digibuc.ro

Pleta, *cătun*, pendinte de Coniatin, satul de reşedinţă al com. cu acelaş nume, distr. Vijniţa.

Are 10 case şi 48 locuitorĭ.

Pleta, *cătun*, pendinte de satul Semacova, com. rur. Coniatin, distr. Vijniţa.

Are 7 case şi 33 locuitori şi e numaĭ o parte din întreg cătunul; cea-l-altă parte, purtînd acelaş nume, depinde de satul de reşedinţă Coniatin.

Ploce, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Hliboca, distr. Siret.

Plosca, *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe afluenţĭ aĭ Ceremuşuluĭ Alb, aproape cu hotarul distr. Rădăuţĭ.

Suprafaţa 69.06 km.^{2}; populaţia 1012 locuitorĭ, huţani şi rutenĭ gr. or., şi un mic număr de izraeliţĭ.

Se compune din: 1) satul de reşedinţă Plosca aşezat pe piraele Plosca şi Lostun, afluenţĭ aĭ rîuluĭ Putila, care la rîndul săŭ este afluent al Ceremuşuluĭ Alb; numără, împreună cu tîrla Suşicĭ, 76 locuitorĭ şi are ca cătune: Bahna, Budin, Hrebin, Comarne, Crasneĭ, Losova, Minte, Na Plosca, Pid Demen, Polenc, Ciuchivschi Grunĭ, Rozicineĭ, Şerochiĭ, Vipcenca, Vijenca, Voloschiĭ Grunĭ, Za Ploscu (v. fie-care); şi 2) satul *Ialovicioara* (v. Ialovicioara, sat).

Satul de reşedinţă este străbătut de drumul districtual Storoneţ-Putila-Seletin, care trece peste plaiul Plosca.

Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sţiĭ Ap. Petru şi Pavel.

Comuna s'a intemeiat maĭ înainte de 1501, cînd este menţionată, pe teritoriul numit Braniştea, care aparţinea mînăstireĭ Putna.

La 1776 era în stăpînirea maziluluĭ Gafenco. Pînă în al 50-lea an al secoluluĭ trecut depindea de com. Storoneţ-Putila.

Aci se află *o ecluză* de artă pentru hăituitul plutelor pe vreme de secetă. Una maĭ mică se găseşte la depărtare nu tocmaĭ însemnată.

Populaţia se ocupă cu prăsila vitelor şi cu plutăritul.

Comuna posedă 96 hect. pămînt arabil, 1615 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 1824 hect. imaşurĭ, 725 hect. poenĭ şi 4164 hect. pădurĭ.

Se găsesc 170 caĭ, 743 vite cornute, 1371 oĭ, 342 porcĭ şi 73 stupĭ.

Plosca, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Putila, distr. Vijniţa.

Are 3 case şi 13 locuitorĭ.

Plosca, *mic afluent*, al pîr. Putila. Izvoreşte sub poalele munteluĭ Plosca şi se varsă în rîuleţul Putila, lîngă com. Plosca, distr. Vijniţa.

Plosca, *plai*, (986 m.), ce împreună culmea Stăvioare (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ, cu munţiĭ Şurdinuluĭ şi leagă în acelaşĭ timp valea Putileĭ cu cea a Suceveĭ. Peste acest plaĭ duce un drum bun şi foarte frecuentat, ce reprezinta linia de comunicaţie între Transilvania şi Galiţia, adică valea Suceveĭ şi cea a Ceremuşuluĭ.

Plosca-Cameral, *cătun*, pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 249 locuitorĭ, huţanĭ gr. or.

E aşezat la poalele Plaiuluĭ Satel.

Plosca-d'asupra-pîrîuluĭ-Hainar, (Plosecza Nad Hainariwskim Potokom), *catun*, pendinte de com. rur. Chiseliţenĭ, distr. Vijniţa.

Are 9 case şi 32 locuitorĭ.

Ploscea, (Ploszcza), *catun*, pendinte de com. rur. Chiseliţenĭ, distr. Vijniţa.

Are 11 case şi 56 locuitorĭ.

Ploschiĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 9 case şi 38 locuitorĭ.

Ploşniţa, *tîrlă*, pendinte de catunul Măgura, com. rur. Breaza, distr. Cîmpulung.

Plotoniţa, *pîrîiaş*, care împreună cu pîrîiaşul Slatioara formează afluent ce se revarsă în pîr. Gemine (v. Gemine), răsărind de sub Obcina Boul şi Arşiţa Capreĭ.

Podenĭ, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. spec. Bosancea, distr. Suceava.

Podenĭ, *deal*, distr. Suceava, 300 m. alt., la N. de tîrla cu cu acelaş nume.

Are 2 case cu 12 locuitorĭ.

Podireĭ, *catun*, pendinte de com. rur. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuţĭ.

Are 5 case şi 24 locuitorĭ.

Podişor, *baltă*, distr. Suceava, între tîrla Strîmba şi ferma Parzic, la poalele dealuluĭ Strîmbu. Este alimentata din bălţile din N. Bulaĭ şi Nica. Apa sa se scurge în pîrîul Roşia.

www.digibuc.ro

Podişul-Moldovean, *platoŭ,* de care ţin dealurile din stînga Siretuluĭ. Se întinde în Bucovina pe spaţiul cuprins de cursul acestuĭ rîu, pînă la trecerea sa pe teritoriul Romîniei.

Podul-Toloveĭ, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Ioseffalva (Tolova), distr. Gurahumora.

Podul-Răŭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Pojorita, districtul Cîmpulung.
Are 2 case şi 5 locuitorĭ.

Pohaneştĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.
Are 315 locuitorĭ, huţanĭ gr. or.

Pohaneştĭ-Arşiţa, *tîrlă,* pendinte de satul de reşedinţă Şipot, com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Pohaneştĭ-Gheza, *tîrlă,* pendinte de satul de reşedinţă Şipot, com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Pohaneştĭ-Prosarĭ, *tîrlă,* pendinte de satul de reşedinţă Şipot, com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Pohaneştĭ-Taşuliţa, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.
Are 2 case şi 9 locuitorĭ.

Pohar, *cătun,* pendinte de com. Argel, distr. Cîmpulung.
Are 11 case şi 47 locuitorĭ.

Pohar, *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.
Are 7 case şi 27 locuitorĭ.

Pohonicioara, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Suceveĭ, îşĭ adună apele sale sub masivul muntos Szalaszy Welyky, şi se revarsă în Suceava, maĭ sus de cât. Illa, jud. . . .

Pohorlăuţĭ, *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată în masă compactă, lîngă un lac, din care izvorăşte Pîrîul Negru.
Suprafaţa 9.60 km.²; populaţia 1859 locuitorĭ rutenĭ, 2 părţĭ gr. or. şi o part. gr. cat.
Este străbătută de drumul princip. Sadagura şi Cernăuţĭ-Uścic Biskupie (Galiţia); prin drumurĭ de ţară, este legată cu com. învecinate.
Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae“.
Această comună este menţionată, pentru prima dată, în 1451. La 1760 a fost vîndută de Manuel Globnicovicĭ, logofătuluĭ Mihail. La 1766—67, s'aŭ aşezat acĭ numeroşĭ emigranţĭ din Galiţia. La 1776 era proprietate a Comorniculuĭ Bognischi.
In această localitate se află 4 grote, din carĭ curg pîrîiaşe şi unde se crede c'ar fi locuit hoţĭ. Una din ele maĭ mare se crede c'ar fi servit de ascunzătoare locuitorilor vechiuluĭ sat Pohorlăuţĭ, darîmat cu ocazia unuĭ războĭ dintre Turcĭ şi Polonĭ. Din acel sat n'a rămas de cît o cruce de piatră, unde se crede c'a fost biserica.
Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.
Comuna posedă 1342 hect. pămînt arabil, 4 hect. fînaţurĭ, 64 hect. grădinĭ, 38 hect. imaşurĭ, 11 hect. 50 a. pădurĭ, 21 hect. bălţĭ.
Se găsesc 139 caĭ, 2'8 vite cornute, 719 oĭ, 112 porcĭ şi 55 stupĭ.

Pohorlăuţĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.
Suprafaţa 5.70 km.²; populaţia 156 locuitorĭ, rutenĭ, polonĭ şi izraeliţĭ; ruteniĭ sunt gr. cat., gr. or. şi rom. cat.

Poiana, *sat,* pendinte de com. rur. Reuseniĭ, distr. Suceava.
Are 149 locuitorĭ, toţĭ romînĭ, gr. or.

Poiana-Alexi, *complex de fînaţurĭ,* între muntele Sterpar la N. şi pîr. Putna la S., distr. Cîmpulung.

Poiana-Bucşoiţeĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Bucşoaia, distr. Cîmpulung.
Are 6 case şi 37 locuitorĭ.

Poiana-Buculuĭ, *mic masiv muntos,* (564 m.), care desparte vl. Soloneţuluĭ, afluent al Siretuluĭ, de sorginţile Bilca Mare şi Bilca Mică Peste Poiana-Buculuĭ trece drumul districtual de la Vîrcov la Storojineţ.

Poiana-Cicinilor, *poiană,* distr. Cîmpulung, 987 m. alt., la poalele de N. ale dealuluĭ Corhana.

Poiana-Ciungĭ, *poiană,* distr. Cîmpulung, 1515 m. alt., la poalele de SV. ale munteluĭ Giumălăŭ.

Poiana-Cruceĭ, *înălţime,* ce ţine de munţiĭ Obcina Feredeul şi se găseşte lîngă local. Putna şi mănăstirea Suceviţa, distr. Rădăuţĭ, avînd o înălţime de 1092 m.

Poiana-Feruluĭ, distr. Cîmpulung, 1136 m. alt., la N. de muntele Obcina-Mare.

Poiana-Floarţeĭ, distr. Cîmpulung, la N. de dealul Sălătruc.

www.digibuc.ro

Poiana-Floceĭ, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Ostra, distr. Cîmpulung.
Are 12 case şi 63 locuitorĭ.

Poiana-Frasinuluĭ, *poiană,* la SV. de com. rur. cu acelaş nume, distr. Cîmpulung.

Poiana-Haciungul, *munte,* 940 m. alt., din care izvorăşte pîriul Voitinel şi făcînd parte din culmea Alunişuluĭ, ramif. muntoasă Obcina Mare, distr. Rădăuţĭ.

Poiana-Humoruluĭ, *munte,* 1433 m. alt., distr. Cîmpulung, între pîrîul cu acelaş nume la O., pîrîul Deacu la V. şi dealul Şuvaruluĭ la S.

Poiana - Iovăneştilor, *poiană,* aşezată pe pîrîul Teşna la N., distr. Cîmpulung.

Poiana-Negri, *cătun,* pendinte de com. rur. Dorna-Candreni, distr. Cîmpulung.
Are 20 case şi 77 locuitorĭ, romînĭ gr. or.

Poiana - Oaleĭ, *poiană,* distr. Cîmpulung, la N. de pădurea Argestru şi la S. de muntele Obcina Mare.

Poiana Păruluĭ, *culme,* ce ţine de lanţul carpatin Obcina Mare sau Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se întinde de la muntele Sihloaia pînă la piscul cu acelaş nume, ce formează hotarul între distr. Cîmpulung şi Gurahumora (1173 m.) şi se întinde în direcţie paralelă cu sistemul acesta muntos spre valea Moldoviţeĭ.

Poiana Măruluĭ, *sat vechiŭ,* ce se crede că ar fi existat pe locul cu acelaş nume pendinte azĭ de cătunul Dragoşa, com. rur. Frumosul, distr. Cîmpulung.

Poiana Micenilor, *poiană,* distr Cîmpulung, între isvoarele pîr. Putna la N. şi Ruşca la S.

Poianna-Miculuĭ (saŭ Buchenhain), *com. rur.,* distr. Gurahumora, aşezată d'alungul văiĭ Humora, spre N-V. de com. Mînăstirea Humoruluĭ.
Suprafaţa 23.70 km²; populaţia 1222 locuitorĭ, parte polonĭ, parte germanĭ; relig. rom. cat.
Este legată de com. mînăstirea Humora, printr'un drum mare comunal; iar cu Solca şi cu Suceviţa, numaĭ printr'un drumeac de călărit.
Are o şcoală şi o biserică rom. cat.
Aparţinea odată Mînăstiriĭ Humorul. In anul 1838, s'a aşezat aci o numeroasă colonie de germanĭ din Boemia şi de Slovacĭ. La 1844 a devenit comună de sine stătătoare.
Numele de Buchenhain i s'a dat de către coloniştĭ, după pădurile de fag ce se găseaŭ acì.
Acì s'aŭ găsit 3 topoare din periodul neolitic.
Populaţia se ocupă cu creşterea vitelor, cu stînăria şi cu exploatarea de pădurĭ.
Se găsesc 39 caĭ, 987 vite cornute, 267 oĭ, 205 porcĭ, 18 stupĭ.

Poiana-Miculuĭ, *moşie,* ce ţine de corpul moşieĭ cu adm. spec. Gurahumora, distr. Gurahumora.
Are o casă şi 5 locuitorĭ.

Poiana Meşneĭ, *poiană,* din care izvoreşte pîrîul Teşniţa, situată între cătunul La Runcu la S. şi Faţa Tătaruluĭ la N., distr. Cîmpulung.

Poiana-Primăvăraticeĭ, *poiană,* distr. Storojineţ, mărginindu-se în partea de N. cu Păd. Fîntîniţa şi în partea de S. cu Muncel.

Poiana-Sîrbuluĭ, distr. Cîmpulung, la poalele de S. ale munteluĭ Măgura Batrînă şi la capătul lanţuluĭ muntos Obcina Ursuluĭ.

Poiana - Stampeĭ, *com. rur,* distr. Cîmpulung, aşezată pe partea stîngă a rîuluĭ Dorna.
Suprafaţa 68.78 km²; populaţia 1073 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.
Se compune din vatra satuluĭ, cu 136 locuitorĭ, aşezata pe pîrîul Dornişoara şi din cătunele: Gura Coşneĭ, La Runcu, Muncel, Pilugani, Pralenĭ, Romaneştĭ, Tătarĭ şi Teşna (v. fie-care).
Este străbătută de drumul princip. Vatra Dorneĭ-Poiana Stampeĭ, care trece apoĭ în Ungaria.
Are un oficiŭ poştal, o şcoală populară cu o clasă şi o biserică locală cu hramul „S-ţiĭ Arh. Mihail şi Gavril".
La 1776, teritoriul pe care se află această comună depindea de Dorna.
Spre S-V. de această localitate, pe teritoriul Transilvanieĭ, se găseşte trecătoarea Bărgăuluĭ.
Populaţia se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ, cu stînăria şi cu exploatarea pădurilor.
Comuna posedă 11 hect. 50 a. pămînt arabil, 1070 fînaţurĭ. 1 hect. grădinĭ, 540 hect. imaşurĭ şi 5116 hect. pădurĭ.
Se găsesc 145 caĭ, 1800 vite

www.digibuc.ro

cornute, 512 oi, 303 porcĭ şi 18 stupĭ de albine.

Poiana-Stînişoara, 790-905 m. alt., făcînd parte din culmea secundară Alunişul, între muntele Alunişul şi Poiana Haciungul, distr. Rădăuţĭ.

Poiana-Şuvaruluĭ, *poiană,* distr. Cîmpulung, la S. de dealul cu acelaş nume şi la N. de muntele Butea Armanului.

Poiana-Ţiganuluĭ, *poiană,* la S-V. de Poiana Teşna şi în apropiere de cătunul Piluganiĭ-Pralenilor, distr. Cîmpulung.

Poiana-Ursuluĭ, *poiană,* distr. Cîmpulung, la hotarul său de în parte de N. a complexuluĭ Orata Mare.

Poienĭ, com. rur., distr. Gurahumora, aşezată pe o vălcea, la confluenţa eĭ cu pîrîul Racova, între Solca, Botuşana, Arbora şi Cacica.

Suprafaţa 13.81 km.²; populaţia 1382 locuitorĭ, rominĭ; relig. gr. or.

Prin şosele comunale este legată cu comunele învecinate şi cu drumurile distr. şi principale ce trec prin ele.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşt. M. D.".

Populaţia se ocupă maĭ ales cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 894 hect. pămînt arabil, 283 hect. finaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 190 hect. imaşurĭ, 177 hect. pădurĭ.

Se găsesc 110 caĭ, 834 vite cornute, 848 oĭ, 990 porcĭ şi 186 stupı.

Poieniţa, *deal,* 502 m., ce ţine de regiunea deluroasă dintre Prut şi Ceremuş.

Poieniţa, *poiană,* pe un mic platoŭ (502 m.), distr. Storojineţ, spre N. de Storojineţ şi spre S. de Broscăuţul-Noŭ.

Poienĭ-pe-Siret, *sat,* distr. Siret, aşezat pe o vălcea la hotarul ţăriĭ cu Romînia.

Suprafaţa 6.32 km.²; populaţia 500 locuitorĭ, rominĭ; relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară este legat cu comunele vecine: Stăneştiĭ-de-Jos, Tereblecea şi Şinăuţiĭ-de-Sus; ţine de şcoala din Stăneştiĭ-de-Jos; are o biserică filială cu hramul „Sf. Dumitru", atenenţă a parohieĭ din Stăneştiĭ-de-Sus.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Posedă 342 hect. pămînt arabil, 81 hect. finaţurĭ, 7 hect. 50 a. grădinĭ, 28 hect. imaşurĭ, 157 hect. pădurĭ.

Se găsesc 33 caĭ, 236 vite cornute, 84 oĭ, 103 porcĭ, 48 stupĭ.

Pojorîta, *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată la intersecţia rîuluĭ Moldova cu pîrîul Putna, între Cîmpulung şi Fundul Moldoveĭ.

Suprafaţa 100.39 km.; populaţia 1540 locuitorĭ romînĭ şi puţinĭ germanĭ şi izraeliţĭ; relig. gr. or. pentru majoritate.

Se compune din: 1) satul Pojorîta pr. zis, care împreună cu tîrlele atenanţe: Giumălăŭ, Frumosul, Gura-Pojorîteĭ, Spărtura şi Valea Stejar, are 1143 locuitorĭ; 2) cătunele Fundul Pojorîteĭ, Fundul Putneĭ, Izvorul, Pîrîul Cailor, Peceştĭ, Poduul Răŭ, Runcul, şi Valea Pojorîteĭ; 3) tîrla Hirna (v. fie-care).

Pojorîta se află la unirea celor 2 drumurĭ: unul distr. Breaza-Pojorîta şi altul princip. Iacobenĭ-Cîmpulung. Este staţie de drum de fer, a linieĭ Cımpulung-Vatra-Dornei. Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Niculae". Are două societăţĭ de economie, una romînească şi alta germana. Are morĭ şi ferestrae însemnate cu ateliere de industrie de lemn.

Aci s'a înfiinţat o colonie germană la 1805, cu ocazia instalăriĭ minelor de aramă şi de fer, la Pîrîul Cailor. Aceste mine încetînd de a maĭ exista, locuitoriĭ se ocupă cu ferestegia şi cu agricultura. In locul minelor părăsite s'a înfiinţat aci un stabiliment pentru fabricarea aşa numiteĭ lînĭ de lemn. Afară de asta există aci şi vărniţĭ însemnate.

Localitatea are pe lîngă o poziţie foarte pitorcască şi avantagiul că este ferită de vînturĭ, în cît se bucură de o vegetaţie extraordinară maĭ ales în pomĭ roditorĭ.

Comuna posedă 128 hect. pămînt arabil, 1664 hect. finaţurĭ, 25 hect. grădinĭ, 930 hect. imaşurĭ, 972 hect. poenĭ, 6610 hect. pădurĭ.

Se găsesc 151 caĭ, 873 vite cornute, 2000 oĭ, 325 porcĭ şi 62 stupĭ de albine.

Pojorîta, *moşie,* cu adm. spec., distr. Cîmpulung, lîngă com. rur. cu acelaş nume.

Suprafaţa 4.41 km.²; populaţia 611 locuitorĭ in majoritate germanĭ. restul romînĭ, izraeliţĭ, polonĭ ş. a.; relig. rom. cat. pentru majoritate, ev., gr. or. şi mosaică pentru rest.

Aro o şcoală cu 1 clasă.

Polenschiĭ, *cătun,* pendinte de

www.digibuc.ro

satul Ialovicioara, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.
Are 9 case şi 32 locuitori.

Poliana, *cătun,* pendinte de com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ.
Are 69 locuitorĭ romînĭ şi ruteni gr. or. Aci e o biserică filială cu hramul „Inălţarea St. Crucĭ", atenenţă a parohieĭ din Stăneştĭ de Sus. pe Ceremuş.

Polonenca, *cătun,* pendinte de satul Argel, distr. Cîmpulung.
Are 18 case şi 72 locuitorĭ huţanĭ şi romînĭ gr. or.

Polonîştea (Polonenca), *pisc de munte,* ce ţine de lanţul carpatin Obcina Mare sau Arşiţa şi se află la N. de pîrîul Argel, nu departe de localităţile Ruşiĭ Moldoviţei şi Moldova (Suliţa) distr. Cîmpulung (1165 m.).

Pontul Euxin, (vezĭ Hilgea).

Popeniĭ, *cătun,* pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.
Are 106 locuitorĭ romînĭ.

Porcăria, o fundătură înconjurată de toate părţile de ramificaţiunĭ de coline, la hotarul de S. al distr. Storojineţ, între com. Corceştĭ şi cele două Crasne. Are ca vecinătăţĭ, Păd. Lespezĭ la E. şi Ursoaea la V.

Porcescul, *cătun.* pendinte de com. rur. Breaza, distr. Cîmpulung. Este aşezat pe pîrîul Breaza maĭ sus de Runcu.
Are 243 locuitorĭ romînĭ gr. or.

Porcescul, *pîrîŭ,* mic afluent pe dr. Moldoviţeĭ (Argel) răsare de sub Culmea Rădvanuluĭ, distr. Câmpulung.

Porculeniĭ, *cătun,* pendinte de satul Putila. com. rur. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.
Are 201 locuitorĭ huţanĭ, gr. or.

Porculeniĭ, *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Storoneţ, com. rur. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Porculinul, *pîrîŭ,* afl. al rîuleţuluĭ Putila, ce se varsă în Ceremuş (v. Putila). Răsare sub poalele munteluĭ Vancin, şi se revarsă în Putila, maĭ jos de locolit. Serghienĭ, distr. Vijniţa.

Pozaharicĭ saŭ Zaharicĭ (rut. Podzaharycz), *com. rur.,* district. Vijniţa, aşezată pe Ceremuş, între Răstoace şi Rivna.
Suprafaţa 10.95 km.²; populaţia 1.075 locuitorĭ huţani, rutenĭ; relig. gr. or.
Se compune: 1) din satul de reşedinţă cu acelaş nume, care are 762 locuitorĭ şi care, pe lîngă vatra satuluĭ cu 563 locuitorĭ, maĭ are şi cătunele Haroviv Smuhar (v. fiecare); 2) din satele: Malineşne şi Mejebrode (v. fiecare).
Este nu departe de drumul distr. Vijniţa-Storoneţ-Putila; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „St. Vasile".
La 1776, era cătun, tot sub această dublă numire.
Populaţia, formată din huţanĭ, se ocupă cu prăsila de vite, cu esploatarea pădurilor şi cu plutăritul pe Ceremuş.
Comuna posedă 72 hect. pămînt arabil, 275 hect. fînaţurĭ, 42 hect. grădinĭ, 75 hect. imaşurĭ, 567 hect. pădurĭ.
Se găsesc 10 caĭ, 217 vite cornute, 619 oĭ, 110 porcĭ.

Praleniĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Poiana - Stampeĭ, distr. Cîmpulung.
Are 118 locuitorĭ, romînĭ, gr. or.

Prasca, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Moldoveĭ, ia naştere sub dealul Prasca şi se varsă în Moldova, maĭ jos de com. Pojorita, udînd căt. Fundul-Pojoriteĭ.

Preditul - Mijlociŭ, (Brădetul), *tîrlă,* pendinte de moşia Horodnicul-de-Jos, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Preditul-Noŭ, (Brădetul) *localitate cu herghelie,* pendinte de moşia Horodnicul-de-Jos, atenanţă a moşieĭ cu adm. part Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ

Preditul-Vechiŭ (Brădetul), *herghelie,* pendinte de moşia Horodnicul-de-Jos, atenanţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Prelipcea (Prelipeze), *com. rur.,* distr. Coţman, aşezată la isvorul unuĭ pîrîiaş, la o depărtare de 2 km. de malul drept al Nistruluĭ, între comunele Luca şi Babin.
Suprafaţa 7.00 km²; populaţia 856 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.
Prin drumurĭ de ţară, comunică atît cu localităţile conriverane, sus numite, cît şi cu drumul principal Crişceatec-Horodenca (Galiţia).
De pe platoul pe care este aşezată Prelipcea, este trasată o linie, ce descrie o curbă foarte mare şi merge parte prin stîncĭ, în jos spre Nistru.

www.digibuc.ro

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adormirea Maicei Domnuluĭ". Aci se afla şi un pastorat protestant, pînă la 1775, cînd a fost desfiinţat.

La 1776, aparţinea stolniculuĭ Iordache Manole şi se numea încă Niemcina, numire care, de atuncĭ, a dispărut.

A fost întemeiată, în anul 1760, de contele Stanislaŭ Poniatowski, cu coloniştĭ germanĭ aduşĭ din Elbing şi Breslaŭ. Gîndul luĭ era, să formeze un oraş industrial, însă nu reuşi. Încă din 1774, această colonie începu să decadă, iar la 1790 s'a disolvat ca totul.

În această localitate s'aŭ găsit, de repetate orĭ, obiecte din vîrsta preistorică.

Din carierele de piatră, ce se găsesc în apropiere, se scot plăcĭ albe şi roşiĭ de gresie.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1693 hect. pămînt arabil, 18 hect. fînaţurĭ, 84 hect. grădinĭ, 145 hect. imaşurĭ, 210 hect. pădurĭ.

Se găsesc 104 caĭ, 246 vite cornute, 33 oĭ, 83 porcĭ şi 43 stupĭ de albine.

Prelipcea, *moşie,* cu administraţie particulară, distr. Coţman.

Suprafaţa 5,31 km²; populaţia 72 locuitorĭ, rutenĭ în majoritate, restul polonĭ şi israeliţĭ; ruteniĭ sînt gr. cat., gr. or. şi rom. cat.

Cuprinde pe lîngă moşia Prelipcea, propriŭ zisă, şi tîrlele: Luh, Lucasivca (Lukasiwka), Slimuziuca (Slimuziwka) şi Vimohiv (Wymohiw).

Prelogul, *deal,* 462 m. alt, la V. de localitatea Botuşeniţa, distr. Siret.

Presecăreniĭ, *com. rur.,* distr. Storojineţ, aşezată pe ţărmul stîng al Siretuluĭ, aproape de confluenţa celor două Sirete.

Suprafaţa 4.19 km²; populaţia 674 locuitorĭ, romînĭ, rel. gr. or.

Este străbătută de drumurile distr. Storojineţ-Petriceanca şi Carapciu-Oprişenĭ: haltă a linieĭ ferate Berhomet-Hliboca.

Ţine de şcoala pop. din Carapciu; are o biserică parohială cu hramul „St. Ioan Botezătorul", avînd sub dependenţa sa biserica filială din Carapciu si cătunele Strîmtura şi Delenĭ.

Aci, pe valea Siretuluĭ, s'aŭ găsit numeroase obiecte din epoca de piatră şi de bronz.

Are o fabrică de spirt.

Populaţia, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1061 hect. pămînt arabil, 150 hect. fînaţurĭ, 6 hect. 50 a. grădinĭ, 110 hect. imaşurĭ, 765 hect. pădurĭ.

Se găsesc 27 caĭ, 277 vite cornute, 44 oĭ, 76 porcĭ, 73 stupĭ de albine.

Presecăreniĭ, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 18.08 km²; populaţia 87 locuitorĭ, în majoritate romînĭ; relig. gr. or. pentru majoritate, mosaică şi rom. cat. pentru rest.

Prevorochiĭ, *com. rur.,* distr. Siret, aşezat, la isvorul pîrîuluĭ între Stăneştiĭ-de-Jos şi Tărăşenĭ.

Suprafaţa 9.86 km²; populaţia 645 locuitorĭ, romînĭ; rel. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară comunică cu comunele vecine sus menţionate: ţine de şcoala şi biserica din Tăraşenĭ.

Această comună este menţionată într'un hrisov din 17 Martie 1418, prin care Alexandru cel Bun confirmă dania făcută de boerul Bril, mînăstireĭ Moldoviţa.

Ştefan cel Mare, prin hrisovul din 26 August 1503, recunoaşte numiteĭ mînăstirĭ posesiunea, pe care, pînă la secularizare, a păstrat-o asupra acestuĭ sat. La 1780, a fost unită cu Stăneştiĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 535 hect. de pămînt arabil, 127 hect. fînaţurĭ, 6 hect. grădinĭ, 105 hect. imaşurĭ şi 192 hect. pădurĭ.

Se găsesc 37 caĭ, 281 vite cornute, 18 oĭ, 157 porcĭ şi 56 stupĭ de albine,

Pribanul, *cătun vechiŭ,* pendintede com. rur. Ropcea, distr. Storojineţ.

Pripasna, *pîrîiaş,* ce răsare lîngă com. Stroeştĭ, distr. Suceava, şi, împreunîndu-se lîngă sat. Zahareştĭ cu pîrîiaşul Trepare, formează împreună albia pîr. Hraniţa. udînd com. Litenĭ, distr. Suceava.

Pripasna, *tîrlă,* pendinte de moşia Stroeştĭ pr. zisă, atenenţă a moşieĭ cu adm. spec. Stroeştĭ, distr. Suceava.

Prisaca, numire rom. a moşieĭ cu adm. spec. Eisenaŭ, distr. Cîmpulung.

Prislopul, *căt.,* pendinte de com. rur. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Are 18 case şi 72 locuitorĭ.

Prislopul, *mic munte,* 833 m.

www.digibuc.ro

alt., făcînd parte din ramificaţiile culmeĭ Brusturoasa avînd la piciorul săŭ de S, şi o poiană cu acelaş nume, în apropierea localităţeĭ Dorotea-Plotoniţa, distr. Cîmpulung.

Prislopul, *munte,* 1171 m. alt., din care isvorăşte pîrîul Leleĭ, la S. de muntele Tomnaticul, ramificaţie a coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, distr. Cîmpulung.

Prislopul, *munte,* ce ţine de culmile laterale ale lanţuluĭ carpatin Obcina Mare saŭ Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) se află nu departe de satul Ciumărna, distr. Cîmpulung, are 1181 m. alt. şi formează hotarul între districtele Cîmpulung şi Rădăuţĭ.

Prislopul, *poiană,* la poalele de S. ale munteluĭ cu acelaş nume şi la N. de pîrîul, Brusturoasa, distr. Cîmpulung.

Propasna, *deal,* pendinte de de com. rur. Hliniţa, distr. Storojineţ, în partea dreaptă a pîrîuluĭ Hliniţa, între com. Hliniţa şi Dracineţ. Aci s'a găsit un frumos pumnal de bronz şi vîrfurĭ de săgeţĭ.

Properul, *cătun,* pendinte de satul Stebne, com. rur. Stebne cu Spetchi, dtstr. Vijniţa.

Are 13 case şi 41 locuitorĭ.

Prosenca, *poiană,* distr. Storojineţ, aparţinînd com. rur. Bănila Moldovenească şi mărginindu-se la N. cu Seliştora şi pîr. Hovineţul. la V. cu pîr. Senu, la E. cu pîr. Crivăţul şi la S. cu siretul mic.

Prundul, *teritoriŭ,* pe care s'a întemeiat com. de azĭ Marginea, distr. Rădăuţĭ (v. Marginea şi Volovăţ).

Prutul, *rîŭ,* isvoreşte din Galiţia de sub clina nordică a culmeĭ Cernahora, nu departe de obîrşia Nistruluĭ. El atinge în apropierea localit. Orăşenĭ teritoriul Bucovineĭ şi formează de aci în cursul săŭ, îndreptat spre S., hotarul între Galiţia şi Bucovina pînă la com. Nepolocăuţĭ, unde începe apoĭ a traversa Bucovina însă-şĭ luind o direcţiune de Ost. Maĭ jos de sat. Lehucenĭ şi pînă la Noua Suliţa, Prutul formează hotarul între Bucovina şi Romînia, părăsind apoĭ ţara.

Prutul străbate în cursul săŭ, indicat maĭ sus, o distanţă de 71 km., ocupînd cu afluenţiĭ săĭ pe terit. Bucovineĭ o supraf. de 3615 km. p. Lăţimea sa la intrarea în Bucovina e de aproape 100 m., iar la eşire ajunge pînă la 160 m., avînd o inclinaţiune medie de 0,9. Apa sa este în cele maĭ multe cazurĭ turbure şi aduce în timp de inundaţiunĭ mult nomol, depunînd ast-fel pe malurile sale straturĭ de pămînt foarte roditor, care vin apoĭ în folosul regiunilor expuse inundaţieĭ. In general Prutul îşĭ schimbă foarte mult albia, rupînd dintr'o parte a malurilor şi depunînd pămîntul în alte părţĭ. Adîncimea sa nu trece peste 5 m. Prutul udă în cursul săŭ comunele: Orăşenĭ, Nepolocăuţĭ, Berhomet, Zeleneŭ, Revăcăuţ, Lujeniĭ, Mamaeştĭ, Revna, Lencăuţĭ, Rohozna, oraşul Cernăuţĭ apoĭ Jucika, Lehucenĭ, Gogolina şi Noua Suliţa, din carĭ cele maĭ multe sînt expuse aproape în fie-care an inundărilor.

Apa Prutuluĭ e foarte practicabilă pentru plutărit şi în multe părţĭ are trecătorĭ cu podurĭ umblătoare.

La Nepolocăuţĭ şi Cernăuţı Prutul are podurĭ de linie ferată, construite cu multă artă. Pentru traficul de rînd rîul are însă şi 2 podurĭ de şosea şi anume unul maĭ sus de Cernăuţĭ, iar cel l-alt lîngă com. Hliniţa.

Dintre afluenţii Prutului cel maĭ important este Ceremuşul, care formează hotarul între Galiţia şi Bucovina şi prezintă caracterele unuĭ rîu de munte, ce devine, în timpul primăvereĭ, extrem de torential, (v. Ceremuşul).

Afluenţiĭ Prutuluĭ pe st. sînt pîraele: Turleţchi Soviţa de la Mamaeştii Vechı şi Soviţa de la Mamaeştii Noĭ, Şubrăneţul, Zadobrivca şi pîrîul Moşcov, care două din urmă se împreună înainte de revărsare în Prut; apoĭ vin pîraiele: Hucăŭ şi Răchita (Rokitna), caredin urmă constitue hotarul spre Rusia.

Afluenţiĭ ceĭ maĭ principalii aĭ Prutuluĭ pe dr. sînt: Ceremuşul cu Ialoviciora, Lopuşna, Putila, Tovarniţa, Vijenca, Coretniţa, Berezniţa şi Hllbiciocul, apoĭ Brusniţa, Hliniţa şi pîrîul Derehluĭ cu afluentul săŭ Corovia.

Prutul, *mic afluent* al pîr. Demacuşa, care se varsă în Moldoviţa; răsare de sub poalele înălţimiĭ Curhana-Paltin (v. Demacuşa).

Puciosul, *cătun,* pendinte de com. rur. Iacobenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 152 locuitorĭ, rom. gr. or

Pusta, *pîrîiaş,* care împreună cu pîrîiaşul Izvorul dă naş-

www.digibuc.ro

tere pîr. Solca (v. Solca). El răsare de sub Piatra Muierilor şi se împreună cu pîriiaşul Izvoruluĭ, maĭ sus de localit. Solca, distr. Rădăuţĭ.

Puşca, *mic afluent,* pe dr. Moldoviţeĭ ce isvorăşte la poalele munteluĭ Puşca-Arsă şi se revarsă maĭ jos de halta drum de fer Frumoasa, distr. Cîmpulung.

Puşca-Arsă, *mic munte,* 765 m., între pîrîul Deia şi rîul Moldova, făcînd parte din ramificaţiunile coameĭ muntoase Obcina-Feredeul distr. Cîmpulung.

Putila, *tîrguleţ,* vezĭ Storoneţ-Putila şi Uscie-Putila.

Putila, *moşie,* cu adm. part. distr. Vijniţa.

Suprafaţa 80.80 km.²; populaţia 101 locuitorĭ, germanĭ, rutenĭ, polonĭ şi israeliţĭ, relig. rom. cat., gr. or., gr. cat. şi mozaică.

Se compuue din următoarele moşiĭ: Dihtineţ, Dolhopole, Iabloniţa, Coniatin, Plosca, Sergienĭ, şi Storoneţ (v. fie-care).

Putila, *afluent,* al rîuluĭ Ceremuş, îşĭ adună izvoarele sale sub partea de N. a şiruluĭ muntos Stăvioare şi primind pe dr. pîraiele afluente, Plosca Lostun, Putelivca, Porculin şi Biscuĭ, iar pe st. pîraele, Slatina, Ripien, Storoneţ, Dihtineţ se varsă în Ceremuş, lîngă localit. Uście Putilla cea maĭ jos de Gura Ceremuşuluĭ Negru, care vine din Galiţia, distr. Vijniţa.

Putilivca, *pîrîu afluent* ,al rîuleţuluĭ Putila, ce se varsă în Ceremuş (v. Putila). Răsare sub poalele munţilor Rozişneĭ (de sus) şi Bucovăţ şi se varsă în Putila, faţă in faţă cu gura pîr. Slatina, ce vine din st., distr. Vijniţa.

Putna, *com. rur.,* distr. Rădăuţĭ, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, la confluenţaluĭ cu pîrîul Putnişoara.

Suprafaţa 116,06 km.²; populaţia 1359 locuitorĭ, romînĭ gr. or. şi puţinĭ germ. rom. cat.

Este ultimul punct al drumuluĭ comunal ce vine de la Vicovul-de-Jos; este staţie de drum de fer a liniei locale Hadicfalva.Frasin; are o şcoala populară cu 4 clase şi o biserică parohială, f. veche. (v. Putna, mînăstire); are o casă de economie şi un cabinet de lectură.

Aci se afla o fabrică de scîndurĭ cu 12 gatere.

A existat şi o fabrică mare de ciment.

Populaţia, se ocupă cu creşterea vitelor şi cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 244 hekt. pămînt arabil, 791 hekt. finaţurĭ, 13 hekt. 50 a. grădini, 194 hekt. imaşurĭ, 12215 hekt. pădurĭ.

Se găsesc 83 caĭ, 440 vite cornute, 331 oĭ, 423 porcĭ şi 31 stupĭ.

Putna, *mînăstire,* situată lîngă com. rur. cu acelaş nume, distr. Rădăuţĭ, avînd o poziţie f. romantică, între munţĭ, nu departe de confluenţa Putneĭ cu Putnişoara.

A fost fondată de către Domnul Moldoveĭ, Ştefan cel Mare, la anul 1466 şi sfinţită cu mare solemnitate în urma izbînzeĭ ce o repurtase asupra Tătarilor la Lipinţĭ (1469) Voevodul Vasile Lupul (1634-1654) a reclădit mînăstirea din noŭ — cum se zice — în urma bănueliĭ că sub temelia eĭ s'ar fi aflînd ascunse comorĭ marĭ. Terminată a fost, însă, abia de către Gheorghe Ştefan-Vodă, 1658, în care interval, a avut loc şi vestitele prădăciunĭ ale mînăstirilor din Bucovina, pricinuite de hatmanul tătăresc Bogdan Chmielnicki (1654) de carĭ, n'a scăpat nicĭ mînăstirea Putneĭ. Acest Chmielnicki a întrebuinţat acoperişul de plumb al bisericeĭ pentru a-şĭ face din el gloanţe şi ghiulele. Forma de cetăţue, cu zidurĭ de apărare, şanţurĭ, pod de lanţ şi turnurĭ cu meterez, carĭ înconjuraŭ biserica majestoasă a mînăstireĭ, precum se vede aceasta de pe un portret conservat, a căpătat-o mînăstirea, abia sub mitropolitul Iacob Stamatie (1757) ce pare a o fi îngrijit cu multă rîvnă. Reparaţiunile posterioare făcute de către fondul religionar (1850) aŭ nimicit, din nefericire, întreg caracterul antic de stil bizantin al mînăstireĭ, periclitînd chiar clădirea ca atare.

Astăzĭ mînăstirea posedă o biserică princip. cu hramul „Adorm. M. D." şi o alta laterală pentru serviciul de iarnă, cu hramul „Sf. Ap. Petru şi Pavel". Conventul mînăstiresc se compune dintr'un egumen şi 10—15 călugărĭ. In interiorul mînăstireĭ se află mormîntul luĭ Ştefan cel Mare, care, precum se spune, a fost spoliat, tot pe vremea Mitropolituluĭ Iacob, de odoarele ce posedă, lucru ce se vede dintr'o scrisoare misterioasă a acestuĭ Mitropolit, de la 2 Martie 1757. Alăturĭ de mormîntul mareluĭ domn se maĭ găsesc încă,

www.digibuc.ro

alte 10 morminte, acoperite de pietre comemorative, cu inscripţiĭ bine conservate.

La S. de mînăstire pe pîrîul Vizăul, se găseşte o chilie, bine conservată, săpată într'o stîncă uriaşă, cum pretinde tradiţia, de către un pustnic, anume Daniil. Maĭ în fundul văiĭ rîuluĭ Putna, la V. de mînăstire, se maĭ văd, încă ruinele uneĭ filiale, a conventuluĭ, ce poartă şi astă-zĭ, încă, numele de Săhăstrie. Un fost egumen al Putneĭ, cu numele Sila, a organisat la 1758, această colonie călugărească, ridicînd clădirea de piatră ale căreĭ urme se văd şi acuma.

Moşiile dăruite mînăstireĭ Putna şi în a căror posesiune se găsea conventul la ocuparea Bucovineĭ de către Austriacĭ sunt:

1. Vicovul-de-Sus, prin hrisovul din 15 Septembrie 1465. Pe acest teritoriŭ s'a fondat maĭ tîrziŭ localitatea Bilca.

2. Vicovul-de-Jos, prin hrisovul din 20 Septembrie 1472.

3. Voitinul, astă-zĭ Voitinel, prin hrisovul din 1490.

4. Măşcăteşciĭ, saŭ jumătatea de sus a Satuluĭ Mare, prin hrisovul din 1490.

5. Botuşeniţa }
6. Climăuţul } Prin hrisovul din 14 Oct. 1488.
7. Frătăuţul }

8. Vieşaniĭ, astăzĭ Cuila, pe Horaiţ, în apropiere de Siret, prin hrisovul din 7 Maĭ 1488.

9. Tărnăuca, acum pe teritoriul Frătăuţuluĭ-Noŭ, prin hrisovul din 7 Maĭ 1479.

10. Bălcăuţul, prin hrisovul din 10 Sept. 1470.

11. Greciĭ, între Siret şi Sinăuţĭ, prin hrisovul din 6 Aprilie 1488.

12. Braniştea, prin hrisovul din 15 Martie 1490.

13. Cosminul, prin hrisovul din 3 Aprilie 1488.

14. Clişcăuţĭ, astă-zĭ Ostriţa, prin hrisovul din 6 Martie 1490.

15. Ostriţa, actualmente Mahală şi Cotul-Ostriţeĭ, prin hrisovul din 25 Aprilie 1472.

După exemplul fericituluĭ întemeietor al mînăstireĭ, care i-a făcut atîtea daniĭ, ea a fost înzestrată şi de alţĭ pioşĭ donatorĭ, cu moşiĭ şi bunurĭ. Aşa bunăoară:

1. Domnul Moldoveĭ, Petru Şchiopul, a donat moşia Pleşniţĭ, între Bădăuţĭ şi Pîrlişenĭ, astăzĭ Ţibenĭ, prin hrisovul din 20 Oct. 1587

2. Episcopul de Rădăuţĭ, Calistru, a donat moşia Tereblecea, prin hrisovul confirmat de domnitorul Grigorie Ghica în 15 Ianuarie 1748, precum şi o pătrime din com. Ropcea.

3. Georgiu Cupciu, Mare Vornic, a donat moşiile Camenca, Tomeştĭ şi Cupca, prin hrisovul confirmat de Ştefan cel Mare, la 2 Fevruarie 1503.

4. Prodan, vătaf de umblătorĭ (aprozĭ), $^2/_8$ din moşia Petricenĭ, astă-zĭ Petriceanca, prin hrisovul din 3 August 1731.

5. Dosofteiŭ, egumen, maĭ tîrziŭ episcop de Rădăuţĭ, $^3/_8$ din moşia Petricenĭ prin actul de cumpărătoare din 20 Decembrie 1756.

6. Maria Comisoia şi Irina Stolniceasa, fiice ale Vistierniculuĭ Pelin, moşia Ciudeiul prin hrisovul din 15 August 1707.

7. Filoteiŭ, episcop de Huşĭ, moşia Crasna, prin hrisovul de confirmare al domnitoruluĭ Ştefan Tomşa, din 11 Ianuarie 1631; o jumătate, însă, din această moşie, o pierdu mînăstirea printr'o hotărîre domnească.

8. Daniil Nacul, jumătate din moşia Carapciu pe Siret, prin hrisovul din 1 Septembrie 1757.

Mînăstirea la rîndul ei cumpără moşia Cuciurul-Mare, pe teritoriul căreia s'aŭ întemeiat, maĭ tîrziŭ, localităţile Voloca şi Corovia.

Prin cale de schimb, mînăstirea dobîndi:

1. Stăucenii, prin hrisovul de schimb din 22 Maĭ 1773.

2. Măneuţiĭ, astă-zĭ Mestecenĭ, între Vicovul-de-Jos şi Gălăneştĭ, prin hrisovul confirmat de Ştefan cel Mare, la 6 Martie 1487.

In fine dobîndi această mînăstire, moşia Bălăşineştiĭ, pe Suceava, prin hrisovul luĭ Stefan cel Mare, din anul 1490, în urma supunereĭ mînăstireĭ de călugăriţe din Horodniculde-Jos, către această mînăstire.

In afară de acestea, mînăstirea Putna, maĭ poseda şi în Moldova următoarele moşiĭ şi bunurĭ:

Staucenii, Frumoasa, Ştubeeniĭ, Petricaniĭ, Pustiul, Podraga, Brătineştiĭ, jumătate din Şerpenĭ, precum şi un lac de peştĭ şi o vie la Odobeştĭ. In fine mînăstirea avea şi cîteva case în Cernăuţĭ şi în Siret.

La luarea Bucovineĭ, 1777, se aflaŭ la mînăstirea Putna mulţĭ călugărĭ, între carĭ trăia retras şi un Mitropolit al Moldove. Tot în vremea aceea, funcţiona în mînăstire, o şcoală, care avea, însă, maĭ mult menirea d'a forma clericĭ-monahĭ.

Putna, *catun,* pendinte de com. rur. Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 211 locuitorĭ, huţanĭ gr. or

Putna, *trup de moşie,* atenenţă

a moşieĭ cu adm. part. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuţĭ.
Are 12 case şi 106 locuitorĭ, rominĭ, gr. or.

Putna *afluent,* pe dreapta Moldoveĭ, ce ia naştere din pîr. Putna, care răsare sub culmea Dealul Caldu, lîngă Poiana Ticenilor şi din Putna Mare ce îşĭ are izvoarele între munţiĭ Giumălău, Dealul Giliĭ şi muntele Alunul. Formînd Valea Putneĭ, unde se găseşte localitatea pitorească cu acelaş nume, pîrîul maĭ primeşte pe partea dreaptă pîr. Tiniş şi pîr. Cîrsteĭ şi se varsă apoĭ în Moldova, maĭ jos de culmea Piciorul Văcăria, lîngă com. Pojorîta, distr. Cîmpulung.

Putna, *afluent,* pe st. Moldoviţeĭ, răsare de sub culmea Dealul între Putne care culme, îşĭ poartă ac. nume pentru că masivul eĭ serveşte pe partea cealaltă ca obîrşie pentru pîraiele Putna şi Putnişoara, ce ţin de basinul Suceveĭ. Pîr. Putna primeşte la rîndul său lîngă culmea Berluc pîrîiaşul. Săcrieşi şi împreunîndu-se cu dînsul, străbate plaiul Dolha şi se varsă în Moldoviţa, la punctul Runcul, mai sus de com. Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, districtul Cîmpulung.

Putna, *rîuleţ,* afl. pe dr. Suceveĭ, îşĭ adună apele sale sub culmile Dealul Oglinda şi Dealul Rusu, şi prind pe dr. pîrîiaşul Putna Mare şi pe st. pîrîiaşul Ursoaica, iar în apropierea aşa numiteĭ stîncĭ a luĭ Daniil, maĭ jos de culmea Intre Putne, maĭ primind pe dr. pîr. Vecenĭ, Traversînd com. M-reĭ Putneĭ şi după ce s'a împreunat pe st. încă cu pîr. Scunca Mare, se varsă în Suceava, lîngă loc. Carlsberg, distr. Rădăuţĭ.

Putna, *pîrîŭ mic,* care împreună cu isvorul Putna daŭ naştere pîr. Putna ce se varsă în Moldova lîngă, com. Pojorîta, distr. Cîmpulung. El isvorăşte de sub poalele munţilor Alun, Sterpar şi Giumălăŭ.

Putna-Mare, *pîrîŭ,* afluent al rîuleţuluĭ Putna ce se varsă în Suceava (v. Putna); răsare sub masivul muntos Dealul Cruciĭ, nu departe de muntele Hopelanca şi se împreună cu Putna în faţa M-reĭ Putneĭ.

Putrida, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Storojineţ.
Are 7 case şi 23 locuitorĭ.

Putrida, *tîrlă,* pendinte de moşia Şcheia pr. zisă, atenenţă a moşieĭ cu adm. spec. Şcheia, distr. Suceava.

www.digibuc.ro

R

Rachivschiĭ, (Rakiwskyj) *căt.*, pendinte de com. rur. Cuciurul-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 5 case şi 23 locuitorĭ.

Racova, *afl.* pe st. pîr. Soloneţul (v. Soloneţ); răsare de sub dealul Paltin, curge pe lîngă comunele Poienĭ şi Botoşana şi ocolind culmea Dealul Racova se varsă în Soloneţ, maĭ sus de localit. Părteşti-de-Jos, distr. Rădăuţĭ.

Racova, *cătun*, pendinte de com. rur. Romaneştĭ, distr. Suceava.

Are 111 locuitorĭ, romînĭ gr. or.

Racova, *deal,* 413 m. alt. la S. de Botuşana, distr. Gurahumora.

Racova, *munte*, 1285 m. ce ţine de şirul carpatin Şurdin sau Racova şi se găseşte lîngă local. Serghieva, distr. Vijniţa.

Racoveţul, *mic afluent*, al pîr. Molniţa, ce se varsă în Siret, (v. Molniţa) şi răsare în mijlocul şesuluĭ mlăştinos numit La Bahna, maĭ sus de oraşul Siret, distr. Siret.

Racoveţul, *tîrlă*, pendinte de moşia Pătrăuţĭ pr. zisă, atenanţă a moşieĭ cu adm. spec. Pătrăuţĭ, distr. Suceava.

Rangul, *munte,* 1021 m. alt., făcînd parte din culmea Clima Ciumărna (v. Clima Ciumărna) în apropiere de localitatea Negrileasa, distr. Cîmpulung.

Rarancea, *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe pîrîul Hucăŭ, afluente al Prutuluĭ, între com. Toporăuţĭ şi Mahală.

Suprafaţa 39.66 km.²; populaţia 4275 locuitorĭ, rutenĭ, în majoritate gr. or. restul gr. cat ; se găsesc apoĭ ceva izraeliţĭ, polonĭ şi puţinĭ romînĭ.

Este străbătută de drumul distr. Jucika-Veche-Toporăuţĭ; prin drumurĭ de ţară comunică cu Jucika-Nouă şi cu drumul princip. Sadagora-Dobrovăţ.

Are o şcoală cu 4 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.“ de care ţin 5 enoriĭ şi anume: Rarancea, Cruhliţa, Bălan, Vipceanca şi Cărnaz.

La 1776, aparţinea mînăstireĭ Slatina.

La 1739, aŭ fost bătuţĭ aci Turciĭ de către Ruşĭ.

Inainte vreme, această comună îşĭ avea sediul lîngă hotarul ţării, în aproprierea comuneĭ ruseştĭ Răchitna, de unde locuitoriĭ, spre a fi maĭ feriţĭ de invasiunile turceştĭ, de pe vremea ocupaţieĭ Hotinuluĭ, s'aŭ retras spre pădure şi s'aŭ aşezat pe teritoriul pe care se află şi azĭ această comună.

Populaţia a fost pe vremurĭ romînească, probă despre aceasta este că pînă la 1851 se făcea slujba în biserică satuluĭ, în limba romîeă. Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 2808 hect. pămînt arabil, 344 hect. fînaţurĭ, 23 hect. grădinĭ, 98 hect. imaşurĭ, 281 hect. pădurĭ şi 83 heleşteie.

Se găsesc 326 caĭ, 1224 vite cornute, 241 oĭ, 717 porcĭ şi 135 stupĭ de albine

Rarancea, *moşie,* cu adm, part. distr. Cernăuţı.

Suprafaţa 11.13 km.²; populaţia 53 locuitorĭ israeliţı şi rutenĭ gr. or. şi gr. cat., romînĭ numaĭ 4.

Rarancea-Slobozia, *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ aşezată pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Rachita, care formează hotarul între Bucovina şi Basarabia, spre O. de Boian.

Suprafaţa 11.26 km.²: populaţia 1170 locuitorĭ, rutenĭ de relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară e legată cu comuna Rarancea şi Boian, precum şi cu drumul princip. Noua Suliţă-Cernăuţĭ-Sadagora.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială

www.digibuc.ro

cu hramul „St. Arh. Mihail şi Gavriil".

La 1776 era cătun pendinte de com. Rarancea şi a fost întemeiat de ţăranĭ scutelnicĭ.

În această localitate se află o fîntînă, despre care poporul crede, că a fost făcută de Turcĭ.

Populaţia, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 850 hect. arătură, 132 hect. fînaţurĭ, 61 hect. grădinĭ, 831 hect. imaşurĭ, 3 hect. pădure.

Se găsesc 167 caĭ, 372 vite cornute, 332 oĭ, 290 porcĭ şi 29 stupĭ de albine.

Rarăul, *lanţ muntos*, ţine de şirul principal al Carpaţilor Păduroşĭ bucovinenĭ şi se întinde de la Obcina Mică pînă la culmea Todorescul, pe o dist. de 17 km.

Are o fizionomie extrem de stîncoasă şi floră alpestră în care intră mult căutată floare a regineĭ sau albumiţa.

Păreţiĭ acestuĭ lanţ se coboară în mod prăpastios pe valea Bistriţeĭ, maĭ ales ceĭ din masivul Rarăuluĭ însuşĭ, care constitue o grupă de stîncĭ foarte pitoresc aşezate cum sînt Pietrele Doamneĭ (1647 m.) Piatra Albă şi Dealu Munceilor (v. numirile speciale).

Ca punct culminant în acest sistem e considerat muntele Giumalăŭ (1857^{m}.), cel maĭ înalt pisc din Bucovina (v. Giumalău), apoĭ munţiĭ Alunul, Dealu Colbuluĭ, Todorescul şi piscul Rarău (v. numirile speciale).

Ca ramificaţiĭ se deprind din această culme, cu liniile lateralr ale Alunuluĭ, Obcina Flocenilor sau Măgura, culmea Todoresculuĭ şi încă două micĭ culmĭ adică: Dealu Caldu şi Dealu Crelu (v. culmile cu acest nume).

Rarăul, *munte*, ce ţine de partea centrală a cateneĭ carpatine a Rarăuluĭ (1653 m. v. Rarăul, lanţ muntos). Se află în apropierea orăşeluluĭ Cîmpulung.

Raşca, *cătun*, pendinte de com rur. Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 374 locuitori, parte rominĭ, parte rutenĭ gr. or.

Raşca, *mic afluent*, pe st. rîuleţuluĭ Moldoviţa. răsare sub poalele munteluĭ Sihloaia şi după ce udă culmea Dealul Oglinda, se varsă în Moldoviţa, maĭ jos de muntele Răşcoveţĭ, distr. Rădăuţĭ.

Ratuşul, *tîrlă*, pendinte de satul de reşedinţă Negostina, com, rur. Negostina. distr. Siret.

Este în apropierea localităţiĭ Bălcăuţĭ; e străbătută de drumul princip. Siret - Suceava, care se uneşte, în acest loc, cu drumul distr. ce vine de la Rădăuţĭ, trecînd prin Hadicfalva.

Ratuşul, *moşie şi tîrlă*, atenenţă a moşieĭ St. Ilie, pr. zisă, pendinte la rîndu-ĭ de moşia cu adm. spec. St. Ilie.

Răchitişul, *tîrlă*, pend. de com. rur. Breaza, distr. Cîmpulung.

Are 3 case şi 10 locuitorĭ.

Este aşezată, pe stînga rîuluĭ Moldova, maĭ sus de satul de reşedinţă Breaza.

Rădăuţĭ, *distr*. cuprinzînd în sine două ocolurĭ judecătoreştĭ, şi anume ocolul de şes al Rădăuţuluĭ şi cel muntos al Seletinuluĭ, are o suprafaţă 1502 kilom. patraţĭ, cu peste 80,000 locuitorĭ. El se mărgineşte la N. cu districtele Vijniţa şi Storojineţ, la E. cu districtul Siretuluĭ şi cu un colţ al distr. Suceveĭ, la S. cu disrictele Cîmpulung şi Gurahumora şi la V. cu Ungaria şi Galiţia.

Acest district formează, prin faptul că se alcătuieşte în mare parte din regiunea basinuluĭ rîuluĭ Suceveĭ, un şes întins aşezat la poalele Carpaţilor, carĭ la rîndul lor constituiesc a doua jumătate a districtuluĭ, adică ocolul muntos Seletin. De aci şi configuraţiunea aproape heterogenă a soluluĭ celor două jumătăţĭ de district. Partea şesuluĭ prezintă cîmpiĭ foarte întinse şi mănoase, cultivate cu multă pricepere, dat fiind că în districtul Rădăuţuluĭ să află foastele proprietăţĭ ale vechii episcopiĭ ce constituesc actualmente un domeniu de stat cu o herghelie militară, administrat de oamenii guvernuluĭ austriac în condiţiunile cele maĭ economice, şi împărţit în ferme şi gospodăriĭ sistematice combinate cu prăsilă de vite în regulă. Acest lucrurĭ n'au lipsit a influenţa mult şi asupra progresuluĭ agricol şi economic al populaţiuneĭ rurale din district. Partea muntoasă compunîndu-se la rîndul eĭ din moşiile mînăstireştĭ secularizate, ce formează, astăzĭ aşa numitul fond bisericesc greco oriental, se află sub o administraţie nu maĭ puţin bine organizată, care exploatează în mod raţional pădurile bogate ce acopăr culmile muntoase ale districtuluĭ. Astfel întreg ţinutul Rădăuţuluĭ prezintă un aspect de cultură occidentală superioară şi este de fapt şi cel maĭ bogat şi înaintat între toate districtele Bucovineĭ. Maĭ ales prăsila vitelor cornute şi a cailor a intrat de cîte-va de-

www.digibuc.ro

cenii, pe urmă raselor excelente introdu-se, într'un stadiu de prosperitate, care poate concura cu orice ţară în Europa. Indemnul dat de administraţiunea statuluĭ a avut aci roadele sale netăgăduite şi acest district ar putea servi cu bun cuvînt din punct de vedere economic ca model Romîniei învecinate.

Ca populaţiune şi acest district are majoritatea sa în Romînĭ, dar nu este maĭ puţin adevărat ca şi alte naţionalităţĭ îşĭ au aci mase destul de compacte. Partea muntoasă a districtuluĭ, adică ocolul Seletin, este locuită de aşanumiţiĭ Huţanĭ, viţă de popor cumanică, romanizată şi în urmă slavizată, care se ocupă cu prăsila oilor şi ceva industrie de lemnărit, prezintă însă caracterul uneĭ generaţiĭ ce merge spre peire, maĭ ales pe urma ravagiilor alcolizmuluĭ şi ale sifilisuluĭ. Vin apoĭ coloniile germane din Badeuţĭ, Carlsberg, Fürstenthal, Frătăuţul Vechiŭ şi cele maghiare din Hadicfalva şi Andreasfalva, cari din urmă au pierdut din prosperitatea lor veche prin reemigrarea în Ungaria, ce au încercat-o pe urma îndemnărilor unor emisarĭ patrioţĭ speculanţĭ.

Districtul este udat în toată lăţimea sa de la V. la E. de apa Suceveĭ cu numeroşiĭ eĭ afluenţĭ, care părăseşte lîngă comuna Andreasfalva districtul şi făcînd o cotitură spre S., formînd hotarul spre districtul Siretuluĭ.

Districtul Rădăuţuluĭ este străbătut de linia ferrată locală Hadicfalva Straja, cu bifurcaţiunĭ Carlsberg şi Putna. Apoĭ este traversat şi de drumul carpatin Vicov-Marginea şi de cîte-va căĭ districtuale foarte bine întreţinute.

Populaţiunea rurală se ocupă cu agricultura şi cu prăsila vitelor cornute şi a cailor, carĭ sunt de o calitate superioară, profitînd de încuragiarea mare din partea herghelieĭ statuluĭ, ce'şĭ are depozitele de harmăsarĭ în diferitele localităţĭ ale districtuluĭ. In deosebĭ se ocupă coloniştiĭ nemţĭ cu acest negoţ, pe cînd coloniştiĭ ungurĭ maĭ fac şi cărăuşie cu lemne, în special pe timpul ierneĭ. Industria lemnărieĭ e foarte mare, în deosebĭ pe la locurile muntoase, exploatările de ferestreie fiind instalate în stil mare şi cu maşinĭ sistematice, aşa de ex. la Suceviţa, la Straja şi Fălcăŭ, etc. Un timp scurt luase mare avînt fabricaţiune de sticlă la Fürstenthal şi cea a cimentuluĭ şi varuluĭ hidraulic la Straja şi Putna. Prin aceste industrii, precum şi cu facerea linieĭ ferate locale, au intrat însă multe elemente de populaţiune străină în district.

Ca amintirĭ istorice districtul are în prima linie mănăstirea Putneĭ, unde zac osemintele mareluĭ eroŭ şi domn al Moldoveĭ, Stefan-cel-mare. Nu maĭ puţin interesante sunt mînăstirea Suceviţeĭ şi episcopia de la Rădăuţĭ, precum şi biserica din Volovăţ legate strîns cu istoria domnilor noştriĭ moldovenĭ şi despre care este a se vedea partea istorică, la localităţile respective citate în ordinea alfabetică.

Districtul Rădăuţĭ avea după ultima statistică: 27699 hect. pătraţĭ pămînt arabil, 17637 he t. fînaţurĭ, 489 hect. grădinĭ 16640 hect. imaşurĭ, 9798 hect. poienĭ, 105861 hect. pădurĭ şi 557 hect. heleştee. Ca animale domestice numără: 2743 de caĭ, 33641 vite cornute, 19600 oĭ, 4532 porcĭ şi 3068 stupı.

Rădăuţi, *oraş* f. vechiu şi pînă la 1781 reşedinţă episcopală, care de atuncĭ s'a strămutat la Cernăuţĭ; se află situat în mijlocul fertilei văĭ a Sucevei pe pîrîul Fîntînel şi între Temnic (Topliţa) şi Suceviţa; formează aşezare în masă de sătenĭ. Oraşul s'a ridicat graţie aşezăriĭ în el a episcopieĭ Bucovineĭ şi înfiinţăriĭ în apropiere a mînăstiriĭ Putna. Vechiul tîrg la centru, este stăpînit aproape exclusif de evreĭ. Oraşul împreună cu satul de prin prejur are o suprafaţă de 27,62 km.[2] Numără peste 13.000 locuitorĭ, din carĭ ceĭ dela periferia rurală a Rădăuţului sunt romînĭ gr. or. iar ceĭ din centrul oraşuluĭ sunt germanĭ, evreĭ şi puţinĭ maghiarĭ şi armenĭ, cu ceva romînĭ.

Rădăuţul este sediul uneĭ prefecturĭ (capitanat), al unei judecătoriĭ de ocol, perceptorie avînd un liceŭ real şi o herghelie împărătească care posedă moşiĭ de agricultură şi cu prăsilă de vite ce se întind pînă aproape de hotarul Ungariei. Aci se întîlnesc două şosele principale şi trece şi linia ferată locală Hadicfalva-Brodina. Administraţia herghelielor cu direcţia moşiilor odinioară episcopeşti, sunt în seama statului austriac.

Afară de liceu şi de şcoala agronomică inferioară, R. maĭ are două şcolĭ populare de cîte 6 clase, două de cîte 4 clase o casă de economie, precum şi o societate de lectură romînească, un spital mare, şi celelalte oficiĭ ale unuĭ centru districtual. In R. se afla cea maĭ vechie fabrică de hârtie şi o fabrică de chibriturĭ.

www.digibuc.ro

Cultul este îngrijit de o biserică gr. or. cu hramul Sf. Nicolae, care a fost odată catedrală episcopală (v. Rădăuţĭ mînăstire).

Populaţiunea germană se ocupa pînă nu de mult cu industria fabricăriĭ trăsurilor de tot felul pe o scară foarte întinsă, iar cea romînească practică de asemenea tot felul de industriĭ casnice. Astăzi toată această industrie este în descreştere şi înlocuită de cîteva fabricĭ. Fabrica cea maĭ veche a Bucovineĭ pentru facerea hîrtieĭ care se aflase într'o vreme aci, a încetat şi ea pe urma negoţuluĭ evreiesc bazat pe import meschin. Oraşul face însă acum comerţ întins cu productele cîmpului şi a animalelor domestice ce se aduc la zilele de tîrg foarte frecuentate. Deasemenea şi prasila excelentă de caĭ propagată de herghelia statului contribue la desvoltarea acesteĭ localităţĭ importante. Fabricĭ maĭ insemnate sunt cea de bere, cea de tăbăcărie, una de spirt, de pielărie şi de cărămizĭ. In oraş se găseşte şi o cazarmă model pentru armata teritorială.

Rădăuţĭ, *mînăstire,* astăzĭ biserică parohială în oraşul distr. cu acelaşĭ nume, a fost reîntemeiată odată cu înfiinţarea episcopieĭ de aci, de către Alexandru-cel-bun, la anul 1402, căcĭ se vede dintr'un epitaf aflător în interiorul bisericeı, că pe acelaş loc stătuse deja înainte vreme un schit, caruia îĭ dăruise nepoata luĭ Lazco Voievod, pe la sfîrşitul veacului al 14-a moşia, Coţman.

In momentul ocupăriĭ Bucovineĭ de către Austriacĭ episcopia Rădăuţuluĭ coprindea maĭ mult de jumătate din vechiul ţinut al Suceveĭ (v. Bucovina, starea înainte de ocupaţiune) decĭ trecea şi peste hotarul Bucovineĭ actuale, precum şi ţinuturile Rădăuţuluĭ şi a Cernăţuluĭ. Eparhia a fost păstorită de la întemeiare şi pînă la ocupaţiunea austriacă de 42 de episcopĭ. Ultimul, Dositeiu Cherescul, a cedat stăruinţelor guvernuluĭ austriac şi desfăcîndu-se de domeniile episcopieĭ sale în schimbul uneĭ salarierĭ fixe de 6000 florinĭ pe an, s'a strămutat la Cernăuţĭ, unde s'a şi stabilit noua reşedinţă a eparhieĭ bucovinene, care s'a transformat în urmă în mitropolie adăogîndu-ĭse şi eparhia Dalmaţieĭ.

Biserica episcopală este interesantă prin clădirea sa originală, şi reprezintă o bazilică veche fără turnurĭ şi fără bolta în mijloc. In interiorul eĭ se află şase morminte ctitoriceştĭ cu pietrele şi epitafele, bine conservate din care se poate vedea că aci au fost pristăviţĭ Bogdan (1370), Lazco (1374), Roman (1392), Ştefan I. (1398), Bogdan II. (1452) şi nepoata amintită maĭ sus. Pridvorul bisericeĭ a fost făcut maĭ tîrziu, şi anume de Alexandru Lăpuşneanu.

Episcopia cu chinovia eĭ poseda pe lîngă moşia Rădăuţĭ, astăzĭ domeniu special al statuluĭ austriac cu vestita herghelie de caĭ, încă moşiile Coţman, Laşchiuca, Suhoverha, Clivodin, Davideştĭ, Cliveştĭ, Gavrileştĭ, apoĭ o crîşmă în tîrgul Suceveĭ şi o grădină în tîrgul Cernăuţuluĭ, loc pe care a fost clădită în urmă biserică Sf Parascheva.

Rădvan, *pisc,* se ţine de ramificările şiruluĭ carpatin Obcina Feredeul şi are o înălţime de 1282 m.

Răstoace, (rut. Rostoki), *com. rur.,* aşezată pe malul drept al fl. Ceremuş, între Petrăşenĭ şi Pozaharicĭ, la capătul trecătoareĭ Niemceiţ.

Suprafaţa 56.07 km.^{2}; populaţia 1783 locuitorĭ rutenĭ gr. or. şi cîţĭ-va israeliţĭ.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă cu acelaş nume, cu 1314 locuitorĭ şi care pe lîngă vatra satuluĭ cu 1033 locuitorĭ coprinde şi cătunele Cereşniv şi Smuhar (v. fiecare); 2) din satul Tovarniţa (Towarnica).

Este străbătută de drumul distr. Vijniţa-Storoneţ-Putila; are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

Cu toată regiunea muntoasă în care se află această localitate, ea are livezĭ cu prune ce aduc rod bun şi abundent, cu care se face export pe o scară f. întinsă.

Pe lîngă aceasta, populaţia formată din Huţanĭ, se maĭ ocupă şi cu prăsila de vite, cu plugăritul şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 201 hect. pămînt arabil, 1550 hect. fînaţurĭ, 54 hect. grădinĭ, 327 hect. imaşurĭ, 3348 hect. pădurĭ.

Se găsesc 148 caĭ, 843 vite cornute, 1475 oĭ, 364 porcĭ şi 81 stupĭ.

Recea, *tîrlă,* pendinte de satul Ciocăneştĭ, care la rîndu-ĭ, este o parte din com. rur. Ciocăneştĭ, distr. Cîmpulung.

Recea, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Bistriţeĭ, răsare de sub culmea

www.digibuc.ro

Piciorul lui Ştefan şi se varsă în Bistriţa, în apropierea căt. Sînta - Maria, distr. Cîmpu-Lung, aproape în faţa gureĭ pîr. Colacul, ce vine din partea stîngă.

Recetişul, *munte,* (1236 m.) ce ţine de şirul carpatin Obcina Feredeul.

Reci, *culme,* ce ţine de munţiĭ Suharduluĭ (v. Carp. Bucov. B. I.) şi se găseşte nu departe de Dorna - Candrenĭ, distr. Cîmpulung.

Reicale, *cătun,* pendinte de com. rur., Dolhopole, districtul Vijniţa.

Are 118 locuitorĭ puţanĭ.

Remezeul, *mic afluent,* pe dr. Suceveĭ, ce răsare sub poalele munteluĭ Alunişul şi se varsă în Suceava în mijlocul sat. Vicovul-de-Jos, districtul Rădăuţĭ.

Repecivsca (Repeczewska), *munte,* 1265 m. ce ţine de şirul carpatin Hrebenisce-Stavioare (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte la N. de com. Şipot Cameral, districtul Rădăuţĭ.

Repormucina, *cătun vechiŭ,* pendinte de com. rur. Ruşiĭ-Moldoviţeĭ. districtual Cîmpulung.

Aci se află isvoare de petrol.

Repujineţ, (Repużynetz), *com. rur,*. distr. Coţman, aşezată în masă compactă, pe un platou, la o depărtare numaĭ de 1 km. de malul drept al Prutuluĭ, între comunele Crişceatec şi Culăuţĭ.

Suprafaţa 10.28.² km; populaţia 1489 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Prin drumurĭ de ţară, comunică atît cu localităţile conriverane sus menţionate, cît şi cu drumul principal Noua Suliţă-Cernăuţĭ-Zaleszezyki (Galiţia).

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială.

Această comună este menţionată într'un hrisov datînd din 1436.

La 1776, se afla în posesia maziluluĭ Vasile Marcu.

Din carierele de piatră, de pe malul Nistruluĭ, se scoate o gresie albă, foarte frumoasă. O cărămidărie şi o varniţă, ce aŭ funcţionat odată aci, sînt acum părăsite.

În această localitate se află o vie şi o fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă în mare parte maĭ ales cu agricultura. Comuna posedă 1520 hect. pămînt arabil, 40 hect. fînaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 226 hect. imaşurĭ, 388 hect. pădurĭ şi 0 hect. 50 a. heleştee.

Se găsesc 74 caĭ, 204 vite, 750 oĭ, 217 porcĭ şi 14 stupĭ de albine.

Repujineţ, *moşie,* cu administraţie particulară, distr. Coţman.

Suprafaţa 12.90 km.²; populaţia 124 locuitorĭ, în majoritata rutenĭ; restul polonĭ şi israeliţĭ; ruteniĭ sînt gr. cat şi gr. or.

Reusenĭ, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, într'un centru de comune aşezate în jurul său şi anume: Uideştĭ la E., Securicenĭ la V., Rus. Mînăstioară la Nord şi Rus. Plavalar la S.

Suprafaţa 3.28 km²; populaţia 637 locuitorĭ, esclusiv romînĭ; rel. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 366 locuitorĭ şi din satele atenanţe: Poiana şi Silion.

Prin drumurĭ de ţară este legată de comunele învecinătoare, precum şi de drumul districtual Suceava-Chilişenĭ ce trece prin partea sa de N. la depărtare de 1 km.

Are o şcoală populara şi o biserică parohială cu hramul „Tăierea Capuluĭ Sf. Ioan Botezătorul", zidită de Ştefan cel Mare, la anul 1502, întru pomenirea vecinică a tătăluĭ său Bogdan, care a fost omorît aci de Petre Aron, în ziua de 16 Oct. 1450.

Ne fiind terminată această biserică la moartea luĭ Ştefan cel Mare, a fost continuată de fiul săŭ Bogdan al III-lea.

La 1876 com. era în posesia boeruluĭ Sterban Silion.

Populaţia — formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ — se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor, precum şi cu cultura viţeĭ de vie.

Comuna posedă 234 hect. pămînt arabil, 14 hect. fînaţurĭ, 26 hect. grădinĭ, 28 hect. viĭ, 91 hect. imaşurĭ, 110 hect. pădurĭ.

Se găsesc 41 caĭ, 280 vite cornute, 112 oĭ, 257 porcĭ şi 38 stupĭ.

Reusenĭ, *moşie,* cu administraţie specfală, distr. Suceava.

Suprafaţa 1.99 km²; populaţia 34 locuitorĭ, dintre carĭ 21 rom. gr. or. şi 13 israeliţĭ.

La 1776, com. era tot un trup cu Reusenĭ în stăpînirea boeruluĭ Sterban Silion.

Revacăuţĭ (Rewakoutz), *com.*

www.digibuc.ro

rur., distr. Coţman, aşezată în masă compactă pe malul stîng al Prutuluĭ, între com. Piedicăuţĭ şi Nepolocăuţĭ, de carĭ este chiar lipită.

Suprafaţa 4.78 km²; populaţia 774 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Este strebătută de drumul distr. Nepolocăuţĭ-Berhomet pe Prut; ţine de şcoala din Nepolocăuţĭ; are o biserică filială cu hramul „St. Nicolae", atenenţă a parohieĭ din Nepolocăuţĭ.

La 1776, aparţinea mareluĭ visternic Ioan Cantacuzeno.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 617 hect. pămînt arabil, 7 hect. 50 a. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 33 hect. imaşurĭ, 0.71 a. pădure şi 6 hect. heleştee.

Se găsesc 26 caĭ, 281 vite cornute, 29 oĭ, 235 porcĭ, 8 stupĭ de albine.

Revacăuţĭ, *moşie,* cu administraţie particulară, distr. Coţman.

Suprafaţa 2.54 km²; populaţia 17 locuitorĭ, în majoritate israeliţĭ, restul germanĭ şi rutenĭ.

Revna, *com. rur.,* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul drept al Prutuluĭ, în faţa comuneĭ Mămăeştiĭ-Vechĭ şi lîngă com. Strileţehiĭ Cut.

Suprafaţa 20.16 km²; populaţia 147 locuitorĭ, rutenĭ; relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţa Revna', care împreună cu tîrla Vesnĭarea, numără 942 locuitorĭ; 2) din cătunul Burdeĭ (v. Burdeĭ).

Prin drumurĭ de ţară comunică cu localităţile vecine menţionate maĭ sus, precum şi cu drumul principal Sniatin-Cernăuţĭ, ce trece pe la N. de com. Mămăeştĭ, şi cu cel distr. Cernăuţĭ-Hliniţa.

Are o şcoală populară cu o clasă, şi o biserică parohială cu hramul „St. Nicolae" de care ţine şi Strileţehii Cut.

Această comună este întemeiată pe teritoriul com. Mămăeştĭ şi a fost dăruită de către Solomon Bîrlădeanu, Schituluĭ Mare prin 2 documente, unul din 9 Febr. 1669, pe timpul luĭ Duca-Vodă, şi altul din 26 Martie 1673, pe timpul domnuluĭ Petru Ştefan.

Aci a zidit în anul 1744, Isaia, proegumenul Schituluĭ Mare, o mînăstire de lemn.

Populaţia se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 164 hect. pămînt arabil, 53 hect. fînaţurĭ, 11 hect. grădinĭ, 114 hect. imaşurĭ şi 1011 hect. pădure.

Se găsesc 35 caĭ, 305 vite cornute, 61 oĭ, 227 porcĭ şi 2 stupĭ de albine.

Revna, *moşie,* cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 21.01 km.²; populaţia 83 locuitorĭ în majoritate israeliţĭ, restul rutenĭ gr or. şi gr. cat., şi germanĭ.

Se găsesc 19 caĭ, 189 vite cornute, 11 oi şi 83 porcĭ.

Rimetsca, *culme muntoasă,* ce ţine de spinarea Cruhla (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), şi prezintă ca pisc o înălţime de 1084 m. aflîndu-se lîngă localitatea Lăpuşna, distr. Vijniţa.

Rineştĭ, *complex de crînguri,* fîneţurĭ şi ogoare, pendinte de com. Comăreştĭ la S. căreia se află distr. Storojineţ.

Ripien, *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 22 case şi 86 locuitorĭ.

Ripien, *afluent,* pe st. rîuleţuluĭ Putila. Răsare de sub culmea cu aeelaş nume şi primind pîrîiaşul Staica, se varsă în Putila, în faţa localit. Serghienĭ, distr. Vijniţa.

Rivna, *cătun,* pendinte de com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ. Aci se găsesc varniţĭ.

Are 91 locuitorĭ.

Rivna, *com. rur.,* distr. Vijniţa, aşezată pe dreapta fl. Ceremuş şi anume la locul, unde el scapă din munţĭ şi trece în cîmpie, între tîrgul Vijniţa şi com. rur. Pozaharicĭ.

Suprafaţa 33.23 km.² împreună cu Bahna, Cernohus, Vijenca şi Vijniţa; populaţia 505 locuitorĭ rutenĭ; relig. gr.or.

Coprinde pe lîngă satul de reşedinţă cu acelaş nume, care numără 447 locuitorĭ, şi cătunul Piabuc (v. Piabuc, cătun).

Este unită cu Vijniţa, printr'un drum de car; are o biserică filială cu hramul „St. Dumitru" şi ţine de şcoala din Vijniţa.

Este loc de debarcare pentru plutele ce vin din munţĭ. Podulaţia, formată din Huţanĭ, se ocupă maĭ mult cu plutăritul.

Să găsesc 6 caĭ, 79 vite cornute, 7 oĭ, 54 porcĭ şi 3 stupĭ.

Rivne, *cătun,* pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 7 case şi 28 locuitorĭ.

Riza, *cătun,* pendinte de com. rur. Toracenĭ, distr. Vijniţa.

Are 4 case şi 13 locuitorĭ.

www.digibuc.ro

Riza, *culme laterală*, ce se desprinde din munţiĭ Maximeţ-Losova (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), şi are un pisc cu acelaş nume (1032 m.).

Riza, *munte*, ce ţine de lanţul carpatin al Tomnaticuluĭ (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte în apropierea localităţĭ Serghieva, distr. Vijniţa, avînd o înălţime 1377 m.

Riza Hencerivsca, *cătun*, pendinte de com. rur. Toräcenĭ, distr. Vijniţa.

Are 9 case şi 23 locuitorĭ.

Riza Paleni, *cătun*, pendinte de satul Storoneţ, com. rur. Storoneţ-Putila, districtul Vijniţa.

Are 9 case şi 43 locuitorĭ.

Riza Serghiĭsca, *cătun*, pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 20 case şi 70 locuitorĭ.

Rochitna, (rom. Rachita), *pîrîu*, afl. pe st. Prutuluĭ, răsare deasupra satuluĭ cu acelaş nume şi se varsă în Prut, în dreptul tîrguleţuluĭ Nouasuliţa, formînd hotarul între Bucovina şi Rusia.

Rogojeştĭ, *com. rur*, distr. Siret, aşezată între fluviul Siret şi pîrîul Molniţa, maĭ sus de Chindeşti.

Suprafaţa 7.59 km^2; populaţia 1041 locuitorĭ în majoritate rutenĭ; restul romînĭ, rel. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Şinăuţiĭ-de-Jos Chindeştĭ; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea Maiceĭ Domnuluĭ."

La 1776 era numaĭ moşie care, la 1777, era ca treime în proprietatea marelui paharnic Ioan Cantacuzino.

Curînd după această dată s'a aşezat aci o colonie de rutenĭ, veniţĭ din Galiţia.

La 1780, a fost unită cu Chindeştĭ şi cu Gura Malniţeĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 517 hect. pămînt arabil, 140 hect. fînaţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 201 hect. imaşurĭ şi 60 hect. pădurĭ.

Se găsesc 115 caĭ, 425 vite cornute, 395 oi, 246 porcĭ şi 160 stupĭ de albine.

Rogojeştĭ, *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 5.31 km^2; populaţia 100 locuitorĭ rutenĭ, romînĭ, israeliţĭ, polonĭ şi germanĭ.

Coprinde pe lîngă moşia Rogojeştĭ, propriŭ zisă, cu 10 case şi 87 locuitorĭ şi moşia Gura Molniţeĭ (v. Gura Molniţeĭ).

Rogoza, *munte*, ce ţine de culmea Bobeica (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ, Obcina Mare), se găseşte în apropierea localităţeĭ Mînăstirea Humoruluĭ, distr. Gurahumora, avînd 1077 m. şi formînd hotarul între distr. amintit şi districtul Cîmpulung.

Rohozna, *com. rur.*, districtul Cernăuţĭ, aşezată pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Zadobrivca, afluent al Prutuluĭ, în apropierea tîrguluĭ Sadagora.

Suprafaţa 22.09 km.^{2}; populaţia 3967 locuitorĭ, două părţĭ rutenĭ şi o parte israeliţĭ; rutenii sînt în majoritate gr. or., restul rom. cat. şi numaĭ puţinĭ gr. cat.

Este lipită de drumul princip. Cernăuţĭ - Usciebiscupie (Galiţia) legată printr'un bun drum cu Sadagora; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea N. D.".

Această comună este menţionată, pentru prima oară, într'un hrisov în anul 1600. La 1776 era în posesia mazililor Constantin Răşcanu, Grigoraş Brînzanu, Ilie Caracal, Manole Potlog şi Toma Iamandi.

Are o fabrică de spirt.

Aci se află izvoarele de apă cari alimentează oraşul Cernăuţĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 1360 hect. pămînt arabil, 278 hect. fînaţurĭ, 9 hect. grădinĭ, 95 imaşurĭ, 0, h. 90 a. pădure.

Se găsesc 211 caĭ, 580 vite cornute, 17 oĭ, 413 porcĭ şi 34 stupĭ de albine.

Rojina, *deal*, distr. Suceava 435, m. alt., din care izvorăşte pîrîul cu acelaş nume.

Romanca, complex de coline micĭ şi de fîneţe, distr. Storojineţĭ, între comunele Bobeştı, Broscăuţul-Noŭ şi Cornăreştiĭ-Slobozia.

Romaneştĭ, *catun*, pendinte de com. rur. Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 12 case şi 46 locuitorı.

Romaneştĭ, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată pe partea stîngă a pîrîuluĭ Horaiţul.

Suprafaţa 3.08 km^2; populaţia 614 locuitorĭ, aproape esclusif romînĭ, relig. gr. or.

Se compune din vatra sa-

www.digibuc.ro

tuluĭ, cu 503 locuitori şi de cătunul Racova.

Prin drumurĭ de ţară este legată de comunele învecinate şi de drumul distr. Siret-Hatna.

Are o şcoală populară şi o biserică parohială cu hramul „St. Nicolae", de care ţin bisericile filiale din Găureni şi din Slobozia-Prunculuĭ, precum şi comunele Iacobeşti, Milişăuţul-de-Jos şi Gura-Solciĭ.

La 1766 o parte din ea se afla în stăpînirea boeruluĭ Lupu Balş şi a vorniculuĭ Constantin Sturza.

Într'un hrisov, datînd de la 1566—1572, este menţionată această comună, fiind dăruită de Bogdan-Vodă, Mitropolieĭ din Suceava.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi maĭ ales cu munca cu ziua.

Comuna posedă 627 hect. pămînt arabil, 45 hect. fînaţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 70 hect. imaşurĭ, 236 hect. pădurĭ, 2 hect. 50 a. heleştee.

Se găsesc 11 caĭ, 187 vite cornute, 128 oĭ, 134 porcĭ, 13 stupĭ de albine.

Romaneştĭ - Bogdanovicĭ, *moşie*, cu administraţie specială, distr. Suceava.

Suprafaţa 4.01 km²; populaţia 34 locuitorĭ, dintre carĭ 14 vorbesc limba polonă, 17 limba germană şi 3 limba ruteană; în privinţa religiuneĭ 16 sînt rom. cat., 7 armenĭ uniţĭ, 3 gr. or. şi 8 israeliţi.

Odinioară era unită cu moşia Romaneştĭ-Botoşanĭ, şi forma o singură moşie alipită la satul cu acelaş nume (v. Romaneştĭ com.).

Romaneştĭ - Botuşenĭ, *moşie*, cu administraţie specială, distr. Suceava.

Suprafaţa 3.41 km², populaţia 55 locuitorĭ, dintre carĭ 28 vorbesc limba germană, 16 limba romînă, 8 limba ruteană şi 3 alte limbĭ; în privinţa relig. 24 sînt gr. or., 22 israeliţĭ şi 9 rom. cat.

La 1776, era alipită de com. Romaneştĭ ca şi moşia Romaneştĭ-Bogdanovicĭ.

Ropcea, *com. rur.*, distr. Storojineţ, aşezată pe ambele malurĭ ale Siretuluĭ, între Iordăneştĭ şi Storojineţ.

Suprafaţa 17.30 km²; populaţia 2021 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu o populaţie de 1934 locuitorĭ şi din cătunul Slobozia-Ropcea.

Este lîngă drumul distr. Storojineţ-Petriceanca; haltă de drum de fer a linieĭ Berhomet-Hliboca; are 2 şcoale primare, o sală de lectură „Deşteptarea" şi o biserică parohială cu hramul „Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ".

A patra parte din Ropcea, fostă înainte a mînăstireĭ Putna, aparţinea la anul 1776, împreună cu cele-l'alalte 8 părţĭ, mazililor Ursache Soroceanu şi Ursache Coşcoteanu.

Această comună este pomenită într'un hrisov datînd din anul 6956 1448, ceea-ce însemnează că întemeierea eĭ este foarte veche.

La 1691, a fost nimicită aci, printr'un mare viscol, armata luĭ Sobieschi, care se întorcea pe vreme de iarnă din vestita expediţie de jaf întreprinsă în ţara Moldoveĭ. Viscolul cumplit înămoli aci tunurile şi carele de muniţie ale regeluĭ lacom, încît trebui să le lase acolo pînă în primavară şi să-şĭ salveze viaţa cu oameniĭ săĭ. Din aceştia aŭ perit totuşĭ destul de mulţĭ în acea iarnă geroasă, iar alţiĭ s'aŭ pribegit pe la locuitoriĭ din apropiere. De acolo va fi rămas de sigur şi vorba care maĭ există încă şi astăzĭ: „De la Ropcea maĭ la vale umblă foametea călăre."

Intre locuitoriĭ Ropceĭ, ce se ocupă maĭ toţi cu lucratul pămîntuluĭ, creşterea vitelor şi parte cu pescuitul, sunt multe familiĭ cu nume polon, carĭ deşi cu totul romanizate, arată destul de clar originea lor, maĭ ales că şi se pretind a fi de neam (şleahtă leşească).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 191 hect. pămînt arabil, 361 hect. fînaţurĭ, 15 hect. grădinĭ, 554 hect. imaşurĭ, 1057 hect. pădurĭ.

Se găsesc 162 caĭ, 915 vite cornute, 150 oĭ, 270 porcĭ, 120 stupĭ de albine.

Ropcea-Achner, *moşie*, cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 7.79 km²; populaţia 148 locuitorĭ, rutenĭ, israeliţĭ, polonĭ şi cîţĭva romînĭ; relig. gr. cat., mosaică, rom. cat. şi gr. or.

Moşia aceasta forma la 1776 împreună cu Ropcea-Barbulo singură moşie, proprietate a mînăsireĭ Putna.

Ropcea-Barbu, *moşie*, cu administraţie specială, distr. Storojineţ.

Suprafaţa 6.04 km²; populaţia 116 locuitorĭ, romînĭ în majoritate; relig. gr. or. şi mosaică.

Moşia aceasta, împreună cu Ropcea-Achner, formaŭ la

www.digibuc.ro

1776, o singură moşie, proprietate a mînăstireĭ Putna.

Ropocelul, *cătun,* pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.
Este aşezat pe pîrîul cu acelaş nume.
Are 195 loc. huţanĭ, gr. or.

Ropocelul, *cătun,* pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.
Are 102 locuitorĭ.

Ropocelul, *pîrîŭ,* afluent pe st. Suceveĭ, răsare dintre munţiĭ Chicerca (Kicerka) şi Repocivsca şi se varsă în Suceava, în faţa sat. Ropocel, distr. Rădăuţĭ.

Rosişneĭ, *cătun,* pendinte de reşedinţa satului Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.
Are 9 case şi 31 locuitorĭ.

Rosişneĭ, *cătun,* pendinte de satul Semacova, com. rur. Coniatin, distr. Vijniţa.
Are 135 locuitori.

Rosişneĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.
Are 7 case şi 40 locuitorĭ.

Rosişneĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Toraceni, distr. Vijniţa.
Are 8 case şi 47 locuitori.

Rosişneĭ, *pădure,* în com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ, în care se află renumita Scala Doboş. (V. Bănila Moldovenească).

Rosişneĭ, *afluent* al pîrîuluĭ Rusca ce se varsă în Suceava (v. Rusca), răsărind sub muntele cu acelaş nume.

Roşa, saŭ Roşişea, mahala a oraşuluĭ Cernăuţĭ, avînd încă cătunele Stînca, Poiana Roşie. Cecina, (Ţiţina) Ceru şi Huc, formează o fracţiune comunală cu o parohie specială.
Are 6500 locuitorĭ, din carĭ jumătate sunt romînı băştinaşĭ ce locuiesc maĭ mult în zisele cătune şi coloniştı germanĭ aduşĭ de administraţia austriacă la 1782 din regiunile Rinuluĭ. Locuitorii romînı sunt de religie ortodoxă şi se ocupă cu plugăritul, cu grădinăria şi parte şi cu exploatarea carierelor de piatră, aflătoare sub dealul Cecineĭ (Stînca). Coloniştii germanĭ sunt agricultorĭ vestiţĭ, cultivatorĭ de caĭ, dar se ocupă de asemenea cu grădinăritul şi în timpul verii practică şi meseria de meşteri zidarĭ, lucrînd în Rusia şi Romînia învecinată.
Are o şcoală populară cu 6 clase pentru băieţĭ şi una de 4 clase pentru fete. Biserica veche gr. or. cu hramul „St. Arhangelĭ Mihail şi Gavril“, a fost clădită de maziliĭ Const. Ianoş, Lazăr Grecu şi Stanislav Grigoraş, iar la 1887 a fost înlocuită printr'o clădire nouă foarte frumoasă.
Aci se află şi o cazarmă mare de cavalerie.
Suburbia posedă 111 hect. pămînt arabil, 610 hect. fînaţurĭ, 192 hect. grădinĭ, 356 hect. imaşurĭ şi 427 hect. pădure foarte frumoasă cu o carieră vestită de piatră sub poalele muntelui Cecina.
Ca animale domestice se găsesc în Roşa 518 caĭ, 1696 vite cornute, 219 oĭ, 519 porcı şi 182 de stupĭ de albine.

Roşa, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Dorneĭ, răsare sub culmea Piatra-Dorneĭ, şi se varsă în Dorna, sub poalele culmei Ciungii-Chiperenilor, la un loc ce poartă numele Gura-Roşiĭ, maĭ jos de com. Poiana-Stampeı, distr. Cımpulung.

Rosoşul (Rososcz), *catun,* pendinte de satul Argel, distr. Cîmpulung.
Are 3 case şi 6 locuitorı.

Rosoşul, *mic afluent,* pe stînga pîrîuluı Soloneţ, răsare de sub poalele munteluı Pietroasa şi se varsă în Soloneţ lîngă com cu acelaşĭ nume, distri Rădăuţĭ (v. Soloneţ).

Roşia, *deal,* 300 m. alt., distr. Suceava, din care isvoraşte pîrîul cu acelaş nume, afluente al pîr. Hrănicea.
Este spre V. de tîrla cu acelaş nume.

Roşia, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. spec. Bosancea, distr. Suceava.
Are 3 case cu 13 locuitorı.

Roşiĭ, sau Munţii La Roşĭ, sunt o ramificare a Carpaţilor mărginaşı Transilvănienı ce se gasesc la S. Bucovineĭ şi maı poartă şi numele Munţii Dorneĭ (v. Carpaţii Bucovineı).

Roşul, *cătun,* pendinte de tîrgul Dorna-Vatra, distr. Cîmpulung.
Are 271 loc. romînı, gr. or.

Rotunda, *munte,* 1183 m. alt., ţine de culmea Bobeica (v. Carpaţii Bucovinei, Obcina Mare), se află între munţii Comarnicul şi Bobeica, şi formează ca şi aceştea un hotar natural între districtele Gurahumora şi Cîmpulung.

Rotundul, *munte,* (1341 m.) ce ţine de lanţul carpatin Şurdin

sau Racova şi se găseşte lîngă local. Seletin, distr. Rădăuţi.

Rovnina, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Zastavna, distr. Coţman.

Rozoşa - Mala, *mic afluent,* pest. pîrîul Moldoviţa (Argel), care isvorăşte de sub poalele munteluĭ cu acelaşĭ nume în apropiarea culmei Cruhla-Riza şi se împreună, după ce strabate şirul muntos Ĭelensca, cu Moldoviţa, în apropierea satului Argel, dist. Rădăuţĭ.

Rucovul, *munte,* 1107 m. alt., făcînd parte din culmea Tomnaticului, la S-O. de muntele Petruşca, şi în apropierea com. Straja, distr. Rădăuţĭ.

Ruda, *cătun,* pendinte de com. rur. Frătăuţul-Noŭ, distr. Rădăuţĭ.
Are 14 case şi 78 locuitorĭ.

Ruda, *cătun,* pendinte de Dihtineţĭ, satul de reşedinţă al com. rur. cu acelaşĭ nume, distr. Vijniţa.
Are 130 locuitorĭ rutenĭ.

Ruda, *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Greblena, atenenţă a com. rur. Dihtineţĭ, distr. Vijniţa.

Ruda, *fermă,* pendinte de com. rur. Bainţĭ, distr. Siret.
Are 7 case şi 30 locuitorĭ. Este haltă de drum de fer a linieĭ Hliboca-Suceava.

Rudca, *fermă,* pendinte de moşia cu adm. part. Babin, distr. Coţman.
Are 2 case şi 13 locuitorĭ.

Rudeştĭ, v. Gropenĭ.

Rudolfshütte, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Ruşiĭ Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Runcul, *cătun,* pendinte de com. rur. Breaza, distr. Cîmpulung.
Are 8 case şi 50 locuitorĭ. Este aşezat pe părîul Breaza.

Runcul, *cătun,* pendinte de com. rur. Pojorita, distr. Cîmpulung.
Are 7 case şi 34 locuitorĭ.

Runcul, *cătun,* pendinte de com. rur. Gemine, distr. Cîmpulung.
Are 23 case şi 93 locuitorĭ.

Runcul, *tîrlă,* pendinte de satul Sadova, care la rîndu-ĭ este o parte din com. rur. Sadova, distr. Cîmpulung.

Runcul, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Runcul, *munte,* 1142 m. alt., în vecinătatea oraşuluĭ Cîmpulung, la N. O. de dealul Prasca şi la O. de muntele Măgura, făcînd parte din Obcina Flocenilor, ramificaţie a sistemuluĭ muntos Rărăul, distr Cîmpulung.

Runcul Arinişuluĭ, *înălţime,* 915 m. alt. pe povîrnişurile de V. ale cultureĭ Obcina-Mare, între pîraele Beteagu şi Tocila, distr. Cîmpulung.

Runcul Basoliĭ, *deal,* 602 m. alt., la O. de părîul Laura, şi la N. de locul unde se unesc com. Straja şi Vicovul de Sus, distr. Rădăuţĭ.

Runcul Căetoaeĭ, *mic munte,* 830 m. alt., între părîul Deia şi fl. Moldoviţa, ramificaţie a culmeĭ secundare Măgura, în vecinătatea comunelor Deia şi Frumosul, distr. Cîmpulung.

Runcul Căndrenilor, *culme,* ce ţine de munţiĭ Suharduluĭ (v. Carpaţiĭ Bucov.) deasupra local. Dorna Candrenĭ districtul Cîmpulung.

Runcul Focşiĭ, *înălţime,* 1012 m. alt., pe culmea laterală Afiniţa, între pîraiele Dobra şi Fundoiu, şi la N. de confluenţu Moldoviţeĭ cu Moldova, distr. Cîmpulung.

Runcul Frumos, *cătun,* pendinte de com. rur., Ruşiĭ Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.
Are 88 locuitorĭ.

Runcul Porculuĭ, *înălţime,* 858 m. alt., pe unul din povîrnişurile de V. ale culmeĭ Obcina Mare, între pîraele Beteagu şi Tocila şi la S. de Runcul Arinişuluĭ, distr. Cîmpulung.

Runcul Prisăciĭ, *munte,* 1137 m. alt., între fl. Moldova la O. şi muntele Tomnaticul la V., făcînd parte din coama muntoasă Obcina-Feredeul, distr. Cîmpulung.

Runcul-Rusca, *coamă de munte* ce se desprinde din Dealu-Caldu sit. pe st. Bistriţeĭ, între com. Rusca şi Călineştĭ, distr. Cîmpulung.

Runcul Tăutuluĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Slătioara, distr. Cîmpulung.
Are 11 case şi 55 locuitori.

Runcul Tochin, *mic munte,* 846 m. alt., în vecinătatea com. Stulpicani, între pîraele Brăneşti şi Ostra, distr. Cîmpulung.

Runculeţul, *munte,* 1489 m. alt., făcînd parte din sistemul Ră-

răuluĭ, între Piatra Neagră şi Piatra Doamneĭ, distr. Cîmpulung, formînd hotarul dintre Bucovina şi Romînia.

Runculeţul, *munte*, 1059 m. alt., ramificaţie a coameĭ muntoase Obcina-Feredeul, între pîraiele Zebrauca şi Metare, precum şi Valea Sadoveĭ, distr. Cîmpulung.

Rusca, *cătun*, pendinte de tîrgul Dorna-Vatra, distr. Cîmpulung.

Are 11 case, 46 locuitorĭ şi o şcoală populară.

Este situat la confluenţa pîrîuluĭ cu acelaş nume cu rîul Bistriţa Aurie.

Rusca, *cătun*, pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 194 locuitorĭ.

Este aşezat pe pîrîul cu acelaş nume.

De aci pleacă aşa numitul drum militar, peste plaiul Şurdin, la Berhomet.

Rusca, *pîrîu*, afluent pe st. Bistriţeĭ, isvorăşte din culmea Dealu-Caldu, distr. Gurahumora şi se împreună cu Bistriţa lîngă com. cu acelaş nume.

Rusca, *pîrîu*, afluent pe st. Suceveĭ, răsare de sub muntele Şurdin şi, primind în calea să afl. Rszişnei cu rîuleţul său Zubre, se varsă în Suceava, în faţa localit. Rusca, distr. Rădauţĭ udînd pe dr. muchea cateneĭ muntoasă Crasnei Dil.

Rusca, *pîrîu*, afl. al rîuleţului Suceviţa (v. Suceviţa), răsare sub culmile Orata Mare, Hopeleanca şi Capul Dealuluĭ şi, formînd în cursul său lîngă satul Şipot o mică cascadă, se împreună cu Suceviţa, mai sus de Mînăstirea Suceviţeĭ, distr. Rădăuţĭ.

Rusca Ulma, *tîrla*, pendinte de satul de reşedinţă Seletin, com. rurală Seletin, districtul Rădăţui.

Ruseasca, *cătun*, pendinte de tîrgul Dorna-Vatra, distr. Cîmpulung.

Are 15 case şi 68 locuitori.

Rusu-Mînăstioara, *com, rur.*, distr. Suceava, aşezată pe malul drept al rîuluĭ Suceava aproape de confluenţa sa cu pîrîul Reuseni.

Suprafaţa 5.50 km.²; populaţia 813 locuitori, romîni, relig. gr. or.

Se compune din vatra satului cu 626 locuitori şi din satul atenent Luncuşoara.

Prin marginea sa de S. trece drumul distr. Suceava-Chilişeni, are o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mih. şi Gavril“ de care ţin filialele din Rusu-Plavalar şi Mînăstioara, precum şi satul Rusu Poeni.

Forma odinioară o singură comună împreună cu Rusu-Plavalar şi Rusu-Poeni în stăpînirea familieĭ Balş.

Îşi derivă numele de la primul eĭ posesor Rusu-Balş.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi puţin cu cultura viţeĭ de vie.

Comnna posedă 410 hect. pămînt arbil, 34 hect. fînaţuri, 6 hect. 50 a. grădini cu viĭ, 166 hect. imaşuri 29 hect. păduri.

Se găsesc 32 cai, 347 vite cornute, 85 oi, 261 porci şi 21 stupi.

Rusu-Mînăstioara, *moşie*, cu administraţie specială, distr. Suceava.

Suprafaţa 1.98 km.²; populaţia 50 locuitori, dintre carĭ sunt 38, israeliţĭ 7, romîni.

Depindea odată de com. de azĭ Rusu-Mînăstioara (vezi R-Min. com.)

Rusu-Plavalar, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată la hotarul cu Romînia, pe pîrîul Reusenĭ şi lipită în partea de N-E cu com. Reusenĭ.

Suprafaţa 8.62 km.²; populaţia 882 locuitori, escusiv romînĭ; relig. gr. or.

Se conpune din vatra satuluĭ cu 840 locuitori şi din cătunul Mînăstioara.

Este unită cu comunele învecinătoare prin drumurĭ de cîmp, carĭ dau, în cele din urmă, în drumul distr. Suceava-Chilişenĭ.

Are o şcoală populară cu o clasă şi 2 bisericĭ filiale, una în Rus-Plavalar cu hramul „Sf. Dumitru“ şi alta, în Mînăstioara.

Este pomenită într'un hrisov din anul 1478, prin care Ştefan cel Mare oferă luĭ Radu Gribovici aceastā comună, cu defirite privilegiĭ.

La 1776 era în stăpînirea jupînesei Ilinca Balş.

Forma odată, împreună cu Rusu-Mînăstioara şi Rusu-Poenĭ, o singură comună, proprietate a boeruluĭ Rusu Balş, de la care îşĭ derivă şi numele.

Populaţia se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi puţin cu cultura viţeĭ de vie; o parte însă trece în Romînia, vara, la secerat şi iarna, la exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 420 hect. pământ arabil, 55 hect. fânaţuri, 33 hect. grădinĭ, 120 hect. imaşurĭ, 360 hect. păduri.

www.digibuc.ro

Se găsesc 54 caĭ, 335 vite cornute, 560 de oĭ, 317 porcĭ 61 stupĭ.

Rusu-Plavalar, *moşie,* cu adm. spec. distr. Suceava.

Suprafaţa 7.35 km.²; populaţia 27 locuitorĭ, în majoritate rom. gr. or.

Depindea înainte de com. de azĭ Rusu-Plavalar (vezĭ Rusu-Plav. com.)

Rusu-Poeni, *sat,* distr. Suceava, aşezat pe malul drept al rîului Suceava, aproape de Chilişenĭ.

Suprafaţa 3.39 km.²; populaţia 217 locuitori, rominĭ; relig. gr. or.

Este legat printr'un drum cîmpean de drumul distr. Suceava—Chilişenĭ; ţine de biserica parohială din Mînăstioara.

Forma odinioară, împreună cu Rusu-Mînăstioara şi Rusu-Plavalar, o singură comună în stăpînirea boeruluĭ Rusu Balş, de la care a provenit şi numele acestor comune.

Populaţia se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi pescuitul.

Posedă 453 hect. pămînt arbil, 136 hect. fînaţurĭ, 1 hect. 50 a. grădinĭ, 64 hect. imaşurĭ, 56 hect. pădurĭ.

Se găsesc 15 caĭ, 122 vite cornute, 24 oĭ, 106 porcĭ şi 28 stupĭ.

Rustorba, *mic afluent,* pe st. Suceveĭ ce răsare pe terit. rominesc şi, primind lîngă com. Mitoca-Dragomirna pîr. Dadul curge de a lungu! hotaruluĭ ţăreĭ pînă la localit. Iţcaniĭ Noĭ unde se varsă in Suceava, aproape gură în gură cu pîr. Dragomirna, distr. Suceava.

Rusul, *poiană,* între pîrîul cu acelaş nume şi pîrîul Dornişoara-Cracu, distr. Cîmpulung.

Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată pe valea Moldoviţeĭ.

Suprafaţa 227.18 km.²; populaţia 2244 locuitori, dintre cari 3 părţi ruteni şi o parte germani, israeliţi, poloni şi cîţiva romîni; relig. gr. or. pentru majoritate.

Se compune: 1) din satul Ruşiĭ-Moldoviţeĭ pr. zis care împreună cu tîrlele atenente Rudolfshütte şi Runcul, are 495 locuitori; 2) din cătunele: Ascunsul, Demacuşa, Marginea Rîpeĭ, Putna, Raşca, Runcul Frumos şi Sacrieşu; precum şi 3) din tîrla Zegrava (v. fie-care).

Este străbătută de drumul distr. şi de linia ferată Vama-Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, la care este staţie.

Este legată cu Argelul printr'un drum neîntreţinut; iar cu Putna, Poiana-Miculuĭ şi Breaza, prin simple drumeacuri de cal, peste munte.

Are şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

Teritorul pe care se află azĭ acestă comună, depindea odată de satul Moldoviţa şi aparţinea la 1776 mînăstireĭ cu acelaş nume.

Această comună este intemeiată de o colonie de huţani de unde şi numele ce'i s'a dat.

Se găsesc aci mai multe morĭ, o fabrică de scîndurĭ cu 12 gatere, o fabrică pentru producere chimică de esenţă extrasă din lemn reşinos şi o linie portativă pentru transportul lemnărieĭ exploatate,

Populaţia se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ, dar maĭ ales cu esploatarea pădurilor şi cu lucrul în fabricĭ.

Comuna posedă 110 hect. pămînt arabil, 1.773 hect. fînaţurĭ, 17 hect. grădinĭ, 1440 hect. imaşurĭ, 2000 hect. poenĭ 17.000 hect. pădure.

Se găsesc 219 caĭ, 2,500 vite cornute, 2,800 oĭ, 900 porcĭ, 113 stupĭ de albine.

Ruşiĭ-pe-Boul, *com. rur.,* distr. Cîmpulung, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, spre S-E. de Vatra-Moldoviţeĭ,

Suprafaţa 91.31 km.²; populaţia 846 locuitorĭ, rutenĭ şi rominĭ; relig. gr. or.

Se compune; 1) din satul Ruşii-pe-Boul, pr. zis, cu 685 locuitori şi 2) din cătunele: Spărtura şi Trif (v. fie-care).

Este legată cu Vatra-Moldoviţeĭ, printr'un drum comunal; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică locală cu hramul „St. Varvara"; o casă de economie a populaţiuneĭ rutene.

Teritoriul, pe care se află azĭ această comună, depindeà adinioară de satul Moldoviţa, şi aparţinea, la 1776, mînăstireĭ cu acelaş nume.

In apropiere se află pădurea Valcani, unde se zice că ar fi iernat odată un prinţ polon, numit Michail Dombrowski, cu un corp de armată (v. Valcani, păd.)

De asemenea se află în apropiere muntele Pauşa, la piciorul căruia se găseşte o peşteră, unde se zice c'ar fi locuit adinioară hoţĭ.

După legendă, se crede că aci Dragoş-Vodă ar fi omorît un zimbru, de unde şi numirea de Boul, dată acestei localităţi. Numirea de Ruşĭ i s'a dat în urmă aşezărĭ uneĭ coloniĭ de huţanĭ în acest loc.

www.digibuc.ro

Aci se află o fabrică de scîndurĭ cu un gater.

Populaţia se ocupă cu prăsila de oĭ, cu exploatarea pădurilor precum şi cu lucrul în fabrică.

Comuna posedă 68 hect. păm. arb. 1057 hect. fînaţuri, 11 hect. grădinĭ. 644 hect. imaşurĭ 1800 hect. poenĭ şi 5600 hect. pădurĭ.

Se găsesc 65 caĭ, 743 vite cornute, 850 oĭ, 370 porcĭ şi 40 stupĭ de albine.

Rutca, *tîrlă*, pendinte de satul de reşedinţă Ceahor, comuna rurală Ceahor, districtul Cernăuţĭ.

Rutca, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Franzthal, distr. Cernăuţĭ.

www.digibuc.ro

S

Saca, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. spec. Solca, distr. Gurahumora.

Sadagura, *tîrg*, situat pe malul drept al pârîuluĭ Moşcov; se găseşte în proxima apropiare a Cernăuţuluĭ, de care este despărţit numaĭ de apa Prutuluĭ. Are o suprafaţă de 1,41 km. patraţĭ cu 571 de case şi 5.000 de locuitorĭ, în majoritate evreĭ, care 'şĭ au aci centrul lor religios, rabinatul vestit al Sadagureĭ, fiind rabinul de aci capul nu numaĭ al evreilor din Bucovina, dar şi al celor din ţările mărginaşe: Polonia, Basarabia şi Moldova.

Pe lîngă templul cel mare cu şcoala sa specială şi alte cîteva sinagogĭ, tîrgul maĭ are o biserică catolică şi una ortodoxă cu hramul Sf. Niculae.

Sadagura, fiind centrul ocoluluĭ judecătoresc cu acelaş nume, are decĭ o judecătorie, oficiu telegrafo-poştal, perceptorie, două şcolĭ de cîte patru clase pentru băieţĭ şi fete şi alte instituţiunĭ maĭ micĭ.

Tîrgul este străbătut de drumul principal, ce duce la hotarul romîno-rus şi de linia ferată locală Cernăuţĭ-Noua-Suliţa, avînd haltă la marginea tîrguluĭ.

Sadagura ca numire este traducerea slavă a numeluĭ propiu ce'l purta generalul rus, care a fondat în acest loc pe la 1770 o monetărie, aducînd coloniştĭ germanĭ. Acest general, Paul Gartenberg, este iniţiatorul acelor monete de aramă moldovene-ruseştĭ, ce se găsesc astăzĭ încă în multe locurĭ, şi serveau în timpul ocupaţiuneĭ ruse, şi cîtva timp încă după luarea Bucovineĭ de către Austriacĭ, ca banĭ de valoare comună.

După desfiinţarea monetărieĭ, coloniştiĭ s'au împrăştiat, remănînd ca localitatea să se desvolte maĭ tîrziu, maĭ ales pe urma intereselor religioase ale rabinatuluĭ sus pomenit.

Tot aci îşĭ are reşedinţa sa şi familia boierească din Bucovina, baron Mustaţă.

După ultima statistică, comuna Sadagura posedă 58 ha. de pămînt arabil, 10 ha. şi jumătae. fînaţurĭ, 46 ha. grădinĭ. 118 ha. imaşurĭ şi 3.64 ha. pădure. Se găsesc şi 221 caĭ, 89 vite cornute, 300 porcĭ şi 34stupĭ de albinĭ.

Sadagura, *moşie*, cu adm. part. distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 0.57 km²; populaţia 200 locuitorĭ, israeliţĭ şi rutenĭ; romînĭ numaĭ 6.

Sadăul, *cătun*, pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 668 locuitorĭ, şi o biserică locală cu hramul „Sf. Vasile".

Este aşezat la confluenţa pârîuluĭ Sadău cu Suceava.

Sadăul, *afl. pe st. Suceveĭ*, ce răsare sub poalele munteluĭ Lungul, în apropierea obîrşieĭ Siretuluĭ, şi se varsă în Suceava, în faţa com. Sadău, distr. Rădăuţĭ.

Sadchiv, (Sadkiw), *cătun*, pendinte de vatra satuluĭ Tovarniţa, ce ţine de com. rur. Petrăşenĭ, distr. Vijniţa.

Sadova, *com. rur.*, distr. Cîmpulung, aşezată la confluenţa văiĭ cu acelaş nume cu rîul Moldova.

Suprafaţa 68.05 km²., populaţia 1.310 locuitorĭ, escluziv romînĭ; relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul cu acelaş nume, care împre-

www.digibuc.ro

ună cu cătunul Runcul, are 84 locuitorĭ; 2) din cătunele: Muncel, Pîrîul Mazăre şi pîrîul Zbranca; precum şi 3) din tîrlele: Mariţa şi Pîrîul Moriĭ (v. fie care)

Este legată printr'un drum de car, cu drumul princip. şi linia ferată, Cîmpulung-Iacobenĭ, ce trece prin apropiere.

Comuna se împarte în 1) Gura Sadoveĭ, unde se află o şcoală populară şi o biserică parohială cu hramul„ Sf. Gheorghe„ şi 2) în Fundul Sadoveĭ, cu o biserică locală avînd hramul „Sf. Niculae" şi o şcoală populară cu 2 clase.

La 1776 era propietate a Domnului Moldoveĭ.

Are maı multe morĭ şi ferestrae cu industrie de lemne.

Populaţia, formată din locuitori originarĭ, peste carĭ au survenit coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ.

Comuna posedă 83 hect. pămint arab. 2212 hect. fînaţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 970 hect. imaşurĭ, 3500 hect. pădurĭ.

Se găsecs 204 caĭ, 1.400 vite cornute, 2000 oĭ, 304 porcĭ, 85 stupĭ de albine.

Sadova, *cătun*, pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 11 case şi 63 locuitorĭ.

Sadova, *mare afluent*, pe st. Moldoveĭ, ce răsare de sub poalele dealului Petriş şi ale muntelui Ardeloaia şi primind pe st. sa pîr. Iezeruluĭ şi pîr. Varvareĭ, se varsă, formînd lunga vale a Sadoveĭ, în Moldova, lîngă com. Sadova, distr. Cîmpulung.

Saha, *pîr afl. pe dr. Suceveĭ*, îşĭ adună apele sale din pîraiele Topliţa şi Horodnicul, ce se împreună maĭ jos de sat. Horodinicul de Sus, distr. Rădăuţĭ, ocoleşte, dealul Osoiu şi udînd sat. Horodnicul de Jos, primeşte în apropierea oraşuluĭ Rădăuţĭ pîr. Temnic şi se varsă în Suceava, lîngă com. Satul Mare.

Saha, *tîrlă*, pendinte de moşia Andrasfalva, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Salaşin sau **Salce,** *tîrlă*, pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 3 case şi 14 locuitorĭ.

Samcina, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Toporăuţĭ, distr. Cernăuţĭ.

Samuşul în Băeşeştĭ, *fermă*, pendinte de moşia Lucaceştĭ, ce ţine la rîndu-ĭ de corpul moşieĭ cu adm. spec. Drăgoeştĭ, distr. Gurahumora.

Sapigora, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Tastanova, distr. Coţmanĭ.

Sapihul, *munte*, 1428 m. alt., făcînd parte din culmea Aluluĭ, sistemul muntos al Rărăuluĭ, la S. V. de muntele Alunul şi la S. O. de muntele Strînsul, distr. Cîmpulung.

Satul - Mare - Nemţesc, *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, lipită de com. Satul-Mare-Romînesc (v. Satul Mare Rom.).

Suprafaţa 18.00 km.²; împreună cu Satul-Mare-Romînesc; populaţia 1085 locuitorĭ germanĭ, de conf. ev. şi rom. cat.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă, cu 1033 locuitorĭ, şi 2) din cătunul Perdelli (v. Perdelli, căt.).

Se serveşte de aceleaşĭ căĭ de comunicaţie ca şi Satul-Mare-Romînesc (v. Satul Mare Rom.); are o şcoală populară germană cu 2 clase şi o casă de economie.

Colonie, întemeiată la anul 1787, de numeroase familiĭ germane, aduse pe teritoriul com. Satul-Mare, care de atuncĭ, spre deosebire, a luat supranumirea de „Romînesc" (v. Satul Mare Rom.).

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Se găsesc 198 caĭ, 410 vite cornute, 3 oĭ, 508 porcĭ, 25 stupĭ.

Satul - Mare - Romînesc. *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată pe malul drept al Suceveĭ, la confluenţa sa cu pîraiele Temnic şi Saha, cam în spre S-O. de Rădăuţĭ.

Suprafaţa 18.00 km.²; împreună cu Satul-Mare-Nemţesc; populaţia 1238 locuitorĭ, romînĭ, relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă cu 1195 locuitorĭ, şi 2) din cătunul Perdelli (v. Perdelli, căt.).

Este legată cu Rădăuţĭ printr'un drum districtual; prin drumurĭ de ţară comunică cu Rădăuţĭ, precum şi cu Hadicfalva, Istenşeghiţ şi Crainiceştĭ (Siret), pe unde trece drumul princip. Suceava-Siret.

Are o şcoală populară cu 4 clase, şi o biserică cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril" şi o casă de economie. Printr'un hrisov din 24 Februarie 1582, Domnul Moldovei Iancu Sasul, a dăruit-o mînăstirei Sf. Ilie, în posesia căreia se găsea şi la 1776. O parte din teritoriul comuneĭ pe

www.digibuc.ro

care s'a întemeiat în 1787 o colonie germană, s'a despărţit sub numele special de Satul-Mare-Nemţesc (v. Satul Mare Nemţesc).

În apropiere s'aŭ găsit de repetate ori, vîrfurĭ de săgeţĭ de bronz.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna aceasta, împreună cu Satul-Mare-Nemţesc, posedă 1129 hect. pămînt arabil, 230 hect. fînaţuri, 13 hect. grădinĭ, 198 hect. imaşurĭ, 11 hect. pădure.

Se găsesc 87 caĭ, 372 vite cornute, 160 oĭ, 322 porcĭ, 10 stupĭ.

Satul-Mare-Romînesc, *moşie*, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are o casă şi 4 locuitorĭ.

Săcrieşul, *cătun*, pendinte de com. rur. Ruşiĭ Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 12 case şi 47 locuitorĭ.

Săcrieşul, *complex de păduri re şi livezĭ*, din care isvorăşte pîrîul cu acelaş nume, afluente al Putneĭ, la poalele de S. ale dealuluĭ cu acelaşĭ nume, distr. Cîmpulung.

Săcrieşul, *mic afluent*, al pîr. Putna, ce răsare de sub dealul Săcrieşuluĭ şi se împreună cu Putna la punctul Berluc, distr. Cîmpulung.

Săhăstria, se numesc nişte *ruine* a uneĭ vechĭ filiale a mînăstireĭ Putna, carĭ se află în fundul văiĭ rîuluĭ Putna, la V. de mînăstire (v. mînăstirea Putna), jud. Rădăuţĭ.

Sălătrucul, *afluent* pe dr. Moldoveĭ, îşĭ adună apele sale sub muntele Măgura Bătrînă şi Ascuţita Mare şi, ocolind culmea Secătura, udă înălţimile muntoase cuprinse sub numele Masivuluĭ Sălătruc şi se revarsă în Moldova în faţa staţiuneĭ dr. de fer. Molid.

Sălătrucul, *complex de pădurĭ şi fînețe*, înşirat pe ambele părţĭ ale rîuleţuluĭ cu acelaş nume, districtul Cîmpulung.

Sălătrucul, *culme mică laterală*, ce se desprinde din şirul carpatin, Obcina-Mare saŭ Arşiţa (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) în direcţiunea văiĭ Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Sălătrucul, *deal*, 1001 m. alt., pe culmea cu acelaş nume, între pîraiele Dobra la V. şi Beteagu la O., distr. Cîmpulung.

Săliştea, *vechiŭ cătun*, în jurul căruia s'a format com. rur. de azĭ, Voloca-pe-Derehluĭ.

Astă-zĭ face parte integrantă din vatra satuluĭ.

Săliştea, *cătun*, pendinte de satul Lucaveţ-de-Jos, com. rur. Lucaveţ, distr. Vijniţa.

Are 413 locuitorĭ, ruteni gr. or.

Săliştea, (Seleszcze), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Lucaveţ, distr. Vijniţa.

Săliştea, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Ceahor, distr. Cernăuţĭ.

Are 4 case şi 16 locuitorĭ.

Săliştea, *fermă*, pendinte de moşia cu adm. part. Cuciur Mare distr. Cernăuţĭ.

Are 7 case şi 41 locuitorĭ.

Săliştea, *loc arabil şi zăvoiŭ*, cunoscut sub numirea de „La Săliște“, pe dreapta Siretuluĭ Mic, distr. Storojineţ, între pîr. Corceasca şi com. Cupea.

Sărata, *cătun*, pendinte de com. rur. Şipot, distr. Rădăuţĭ.

Are 20 case şi 84 locuitorĭ.

Sărata, *tîrlă*, pendinte de moşia Şipot, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Isvor, distr. Rădăuţĭ,

Are împreună cu tîrla Pîrcălab, 2 case şi 12 locuitorĭ.

Sărişorul, *mic afluent* al pîr. Neagra, ce se varsă în Dorna. El răsare din munţiĭ Lucacĭ, şi după ce ocoleşte Poiana-Vînătoruluĭ şi udă poalele masivuluĭ Dealu-Negreĭ, se varsă în pîr. Neagra, lîngă com. romînească Şarul-Dorneĭ.

Sărişorul, *poiană*, distr. Cîmpulung, la N. de pîrîul cu acelaş nume, care serveşte de hotar între Bucovina şi Romînia.

Scala Doboş, *stîncă* la o alt, de 1073 m., pe vîrful unuĭ munte din pădurea Rosişneĭ pendinte de com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ. Pe ea se zice că ar fi locuit haiducul Doboş.

Schirivsca-Chicera, (Skiriwska-Kyczera saŭ Riza) *cutun*, pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.

Are 13 case şi 73 locuitorĭ.

Schwarzthal, (rom. *Vadul-Negrileseĭ) sat*, distr. Cîmpulung, aşezat pe pîrîul Negrileasa, aproape de isvorul săŭ.

Suprafaţa 9.03 km.^{2}; populaţia 510 locuitorĭ, germanĭ, relig. rom. cat.

www.digibuc.ro

Este legat cu valea Suha şi cu drumul distr. ce trece pe aci, printr'un drum neîntreţinut.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o casă de economii.

Teritoriul pe care se află azi satul, depindea de Negrileasa, mai înainte de anul 1838, cînd s'a aşezat aci o colonie de germani veniţi din Boemia.

Se găseşte în acest sat, o fabrică de scînduri cu 3 gatere.

Populaţia se ocupă mai ales cu exploatarea pădurilor.

Posedă 33 pog. păm. arabil, 94 hect. fînaţuri, 2 hect. grădini, 276 hect. imaşuri şi 485 hect. păduri.

Se găsesc 24 cai, 430 vite cornute, 8 oi, 105 porci şi 8 stupi de albine.

Scorbura, *munte mic,* 996 m. alt., la V. de com. Carlsberg, distr. Rădăuţi.

Scoruşul, *vechiŭ cătun,* pendinte de com. rur. Ciocăneşti, distr. Cîmpulung.

Scoruşul, *poiană,* distr. Cîmpulung, între dealul şi pîrîul cu acelaş nume.

Scoruşul, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Bistriţei isvoraşte de sub poalele muntelui Dealu-Scoruş, şi se varsă mai jos de com. Cîrlibaba.

Scoruşetul, *munte,* ce ţine de culmea Bobeica (v. Carpaţii Bucovinei şi Bobeica-Culme) şi se găseşte în apropiarea localit. Poiana Micului, distr Gurahumora, avînd o înălţime de 1220 m. şi formînd hotarul între distr. Cîmpulung.

Scunca Mare, *deal,* 653- m. alt., între pîrîul cu acelaş nume şi rîul Suceava, în vecinătatea com. Carlsberg, distr. Rădăuţi.

Seaca, *mic afluent* al pîr. Glit, (v. Glit), cu care se împreună mai jos de com. Glit, distr. Rădăuţi.

Secătura, *tîrlă,* pendinte de moşia Vicovul-de-Sus, care la rîndu-i face parte din moşia Vicovul-de-Sus, atenenţă a moşiei cu adm. part., ce poartă acelaş nume, distr. Rădăuţi

Secătura, *cătun,* pendinte de com. rur. Negrileasa. distr. Cîmpulung.

Are 2 case şi 16 locuitori.

Secătura, *deal,* 762 m. alt., distr. Gurahumora, între fl. Suceava şi pîraele Bucşoaea şi Voroneţ.

Secătura, *deal,* 731 m. alt., între fl. Moldova, la V. şi pîrîul Sălătrucul la O. distr. Cîmpulung.

Secul, *pîrîŭ,* afl. pe dr. Dornei ce răsare sub coama muntelui Piciorul Gavrilenilor şi se varsă în Dorna, faţă în faţă cu pîr. Hazului, care vine de la st., mai jos de com. Dorna-Candreni, distr. Cîmpulung.

Acest pîrîŭ este interesant prin faptul că în cursul săŭ dispare subit în pămînt şi după ce percurge o suterană de o lungime de peste 1 km., răsare la S. de Dealul Munceilor, iarăşi afară şi îndreptîndu-se spre N. îşi continuă drumul spre punctul de revărsare.

Securiceni, *sat,* distr. Suceava, aşezat in partea de N-V. a com. Rusu-Plavalar.

Suprafaţa 1.88 km.^{2}; populaţia 174 locuitori, numai romîni, relig. gr. or.

Prin drumuri de cîmp e legat cu com. învecinată Rusu-Plavalar şi Reusenii, precum şi cu drumul distr. Suceava-Chilişeni.

Are o biserică filială cu hramul Sf. Nicolae, atenenţă a parohiei din Reuseni; ţine de şcoala populară, de curînd făcută, din Reuseni.

La 1776, era în posesia boerului Constantin Caragea. Un an mai tirziŭ trece în stăpînirea boerului Balş; iar la 1783, este dăruită mînăstirei Sf. Ion din Suceava.

În acest sat s'aŭ găsit vîrfuri de săgeţi de bronz.

Populaţia se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor precum şi cu exploatarea pădurilor.

Posedă 194 hect. pămînt arabil, 25 hect. fînaţuri, 24 grădini, 50 hect. imaşuri.

Se găsesc 25 cai, 97 vite cornute, 63 de oi, 87 porci.

Securiceni, *moşie,* cu adm, spec, distr. Suceava.

Suprafaţa 1.43 km^2; populaşia 11 locuitori, romîni gr. or. Are o singură casă.

Depindea înainte de com. Securiceni, şi eraŭ, la 1776, în posesiunea boerului Constantin Caragea, (v. Securiceni com).

Seletinul, *tîrguleţ,* distr. Rădăuţi, aşezat în grupe împrăştiate pe o mare întindere, pe ambele maluri ale Sucevei, de la Straja şi pînă în apropiere de Şipot-Cam

Suprafaţa 111.70 km^2; populaţia 3.715 locuitori, mai bine de 2 părţi huţani, ruteni gr.or. şi puţini gr. cat.; o a treia

www.digibuc.ro

parte e formată din izraeliţĭ,germanĭ şi puţinĭ romînĭ şi polonĭ.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Seletin, care împreună cu tîrlele Merlova, Nisipitul şi Rusca Ulma, numără 837 locuitorĭ; 2) din cătunele atenente: Brodina, Ereştĭ, Falcău, Frasin, Fuşce, Hepa, Cuninschi, Opcina Costeliva, Crasneĭ Dil, Lupşin, Măgura, Plosca Cameral, Ropocel, Rusca, Sadău, Sipitul şi Ulma, (v. fie-care;) şi 3) din tîrlele: Paltin şi Salaşĭu (v. fie-care.)

Partea centrală a comuneĭ e străbătută de drumul distr. Vicovul-de-Sus.-Şipot, din care pleacă în cătunul Ropocel, o ramură, peste Plaiul Plosca, spre localitatea cu acelaş nume, iar din cătunul Rusca aşa numitul drum militar peste Plaiul Şurdinuluĭ la Berhomet.

Este sediul uneĭ judecătoriĭ de ocol; are un oficiu poştal o şcoală populară cu 4 clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D".

A fost pînă în timpurile din urmă cătun, menţionat fiind pentru prima oară, într'un hrisov din 13 Martie 1490 al lui Ştefan-cel-Mare. In acest hrisov se spune că Seletinul era propietatea mînăstireĭ Putna.

In această localitate s'au găsit, de repetate orĭ, obiecte vechĭ, între care o sabie veche franceză ş. a.

Populaţia, formată în majorit. din huţanĭ, se ocupă cu esploatarea de pădurĭ, cu prăsila de oĭ şi cu stînăria.

Comuna posedă 289 hect. pămînt arabil, 4077 hect. fînaţurĭ, 1 hect. grădinĭ, 3000 hect. imaşurĭ, 314 hect. poenĭ, 31.790 pădurĭ.

Se găsesc 569 caĭ, 3600 vite cornute, 4500 de oĭ, 1200 porcĭ, 290 stupĭ.

Seletin, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Izvor, distr. Rădăuţĭ.

Are 231 locuitorĭ.

Se compune: 1) din moşia Seletin, pr. zisă, cu 4 case şi 15 locuitorĭ; 2) din localităţile cu ferăstrae: Brodina şi Falcău; 3) din herghelia Frasin; şi 4) din tîrlele: Sipitul, Tabora şi Ulma (v. fie-care).

Seliciul, (Selicz), *mic afluent pe st. Siretuluĭ,* răsare maĭ jos de masivul deluros Zabic şi se varsă în Siret, maĭ jos de com. Iordăneştĭ, distr. Storojineţ.

Semacova, *sat,* care împreună cu satul de reşedinţă Coniatin, formează comuna rur. Coniatin, distr. Vijniţa.

Este aşezat la O. de satul de reşedinţă, şi are o populaţie de 626 locuitorĭ.

Se compune din vatra satuluĭ cu 410 locuitorĭ şi din cătunele: Hliboca, Pleta şi Rosişneĭ, (v. fie-care.)

Semeca, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Babin, distr. Coţman.

Semiatin (Semiatyn), *castel de vînătoare,* pendinte de moşia cu adm. part. Vilaucea, distr. Vijniţa.

Sf. Ilie, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe dr. pîr. Şcheia, afluent al rîuluĭ Suceava.

Suprafaţa, 15.09 km.²; populaţia 1402 locuitorĭ, aproape exclusif romînĭ, relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 1870 locuitorĭ şi din fermele Cereteĭ şi Frumoasa.

Este aşezată între cele 2 drumurĭ Suceava — Gurahumora, dintre carĭ unul princip. şi altul distr.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „St. Ilie".

Această comună s'a înjghebat de la 1457 încoace, în jurul mînăstireĭ „St. Ilie" zidită de Ştefan-cel-Mare pe acest loc, — la ce an, nu se ştie positif (v. St. Ilie, mînăstire).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1643 hect. pământ arabil, 250 hect. fânaţurĭ, 10 hect. grădinĭ, 77 hect. imaşurĭ.

Se găsesc 64 caĭ, 300 vite cornute, 465 oĭ, 150 porcĭ, 60 stupi.

Sf. Ilie, *mînăstire,* astăzĭ biserică parohială în com. rur. cu acelaşĭ nume (distr. Suceveĭ) a fost întemeiată, pe cît se crede, de Ştefan-cel-Mare la 1504, lucru care nu se poate constata cu certitudine, hrisovul respectiv fiind învechit şi rupt. Odată cu secularizarea celorlalte mînăstirĭ de către Austriacĭ, a fost desfiinţată şi aceasta, avînd în ultimul moment încă 8 monahĭ.

Mînăstirea Sfîntul Ilie poseda moşia Gropile, pe care este acum aşezat satul cu acelaşi nume; apoĭ maĭ avea Satul-Mare, cîte o jumatate din satele Costîna şi Mileşăuţĭ, iar în Moldova poseda moşiile Iuleştĭ, Hodera şi Iezerenĭ.

Sf. Ilie, *moşie,* cu adm. spec. distr. Suceava.

Suprafaţa 5.26 km.²; populaţia 106 locuitorĭ, romînĭ în majoritate, apoĭ germanĭ, israeliţĭ, rutenĭ ş. a.

Se compune din moşiie: 1) St. Ilie, propriu zisă, cu 977 locuitorĭ, care cuprinde şi tîr-

www.digibuc.ro

lele Cereteĭ şi Ratuş şi 2) Frumoasa.

Sf. Onufrei, (saŭ Mînăstioara), *com. rur.*, distr. Siret, aşezată între oraşul Siret şi dealul Mînăstirea Horaeţ, pe un pîrîu care se uneşte cu Soloneţul şi se varsă în fl. Siret.

Suprafaţa 9.70 km.²; populaţia 1111 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, de relig. gr. or.; restul germanĭ.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Sf. Onufreĭ saŭ Mînăstioara; şi 2) din cătunul Dragoşanca (v. Dragoşanca, căt.).

Este străbătută de drumul distr. Siret-Fîntîna Albă; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramai. Sf. Onufreĭ.

Această comună s'a întemeiat de coloniştiĭ transilvănenĭ.

In anul 1787, populaţia a fost sporită prin coloniştiĭ germanĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

St. Onufreĭ saŭ **Mînăstioara,** *moşie,* cu administraţie particulară, district Siret.

Suprafaţa 1.11 km²; populaţia 36 locuitorĭ, rutenĭ, israeliţĭ şi polonĭ.

Cuprinde pe lîngă moşia St. Onufreĭ, propriŭ zisă, şi tîrla Ciornolozĭ.

Sona, *munte şi masiv muntos,* 1359 m., ce ţine de culmea Maximeţ-Losova (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), şi se găseşte în apropierea com. Dolhopole (Cîmpulungul Rusesc, distr. Vijniţa).

Sentor, *mic munte,* 934 m. alt. între pîrîul cu acelaşi nume şi rîuleţul Boul, ramificaţie a munteluĭ Pauşa, aproape de localitatea Ruşiĭ-pe-Boul, distr. Cîmpulung.

Senu, *mic afluent al pîr. Pantin,* ce se varsă în Sireţel (v. Pantin).

Răsare din păd. Senu, distr. Storojineţuluĭ.

Senu, *pădure,* distr. Storojineţ, la hotarul de V. al distr, continuarea păd. Fîntîniţa.

Din ea isvoreşte pîrîul Senu, afluent pe st. al rîuleţuluĭ Pantin, care se varsă în Siretul-Mic.

Serafina, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Lucaveţ, distr. Vijniţa.

Serafineţ, *cătun,* pendinte de satul Lucaveţ-de-Jos, com. rur. Lucaveţ, districtul Vijniţa.

Are 297 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Seredina, *afluent,* pe dr. rîuleţuluĭ Siretul Mic, răsare din păd. Pătrăuţĭ şi primind pe st. pîriaşul Pătrăuluĭ, se varsă în dreptul com. Pătrăuţul-de-Jos, distr. Storojineţ, străbătînd păd. Lespezĭ.

Seredneĭ Tic, (Serednyj Tik), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Zastavna, distr. Coţman.

Sergienĭ saŭ **Sîrghienĭ,** (rut. Sergie), *com. rur.,* distr. Vijniţa, aşezată pe rîul Putila, şi lipită de com. Storoneţ-Putila, în partea de S-O.

Suprafaţa 102.25 km.²; populaţia 1978 locuitorĭ rutenĭ şi cîţĭ-va israeliţĭ, relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Sergienĭ, care împreună cu tîrlele Bucovăţ, Gherzoĭ şi Staica, numără 496 locuitorĭ; 2) din cătunele: Bahna Logofătuluĭ, Cioralec, Froschi, Hrebin, Clichvsca Chicera, Cnişiv, Crasneĭ Dil, Zagorifschiĭ Grunĭ, Pelepcova, Peşcinţe, Ploschiĭ, Pohar, Ripien, Riza, Serghisca, Rosişneĭ, Schirivsca Chicera, Tonenchĭ, Tisneţchiĭ, Vipcina Serghivsca (v. fie-care).

Satul de reşedinţă este străbătut de drumul districtual Storoneţ-Putila-Seletin; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Inălţarea Domnuluĭ".

La 1776, era cătun pendinte de Cîmpulungul Rusesc.

Populaţia se ocupă cu prasila vitelor, cu plutăritul şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 258 hect. pămînt arabil, 2617 hect. fînaţurĭ, 19 hect. grădinĭ, 1319 hect. imaşurĭ, 605 hect. poenĭ, 7069 hect. pădurĭ.

Se găsesc 320 caĭ, 994 vite cornute, 1480 oĭ, 304 porcĭ şi 36 stupĭ.

Sergienĭ, (Sergie), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Putila, distr. Vijniţa.

Are 3 case şi 5 locuitorĭ.

Serghieva, (Sergiewa), *munte,* 1221 m. ce ţine de lanţul carpatin Obeina-Mare saŭ Arşiţa şi se găseşte la V. de pîrîul Argelul, districtul Rădăuţĭ.

Seropan, *deal,* 518 m., lîngă com. Volovăţ, distr. Rădăuţĭ, şi ţine de reg. colinară dintre Suceava şi Moldova.

Sihloaia, *munte,* ce ţine de lanţul carpatin Obcina-Mare saŭ

Arşiţa şi se află la N. de pîrîul Argel, în apropierea localităţiĭ Putna, distr. Rădăuţı, 1235 m.

Silon, (saŭ Siliona, saŭ Silienĭ), *sat*, pendinte de com. rur. Reusenĭ, distr. Suceava.

Are 122 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or., numaĭ unul rom. cat., ţine de biserica parohială din Uideştĭ.

Se numeşte ast-fel după numele posesoruluĭ săŭ Şerban Silion.

Sinăuţĭ, *comună vechie*, despărţită astă-zĭ în 2: Sinăuţiĭ-de-Sus şi Sinăuţiĭ-de-Jos (vezĭ fie-care).

La 1776, aparţinea mazíluluĭ Ioniţă Şobastan şi ruptaşilor Andreĭ Dragonicĭ şi Constantin Mohoritu. La 1777 a trecut în posesia boeruluĭ Lupu Balş. La 1780, a fost unită cu Gărbăuţiĭ.

Sinăuţiĭ-de-Jos, *com. rur.*, distr. Siret, aşezată pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Molniţa, spre N-O. de oraşul Siret.

Suprafaţa 7-14 km.^{2}; împreună cu Sinăuţiĭ-de-Sus; populaţia 919 locuitorĭ, rutenĭ şi romînĭ, relig. gr. or.

Este punctul final al uneĭ armurĭ de şosea ce se desface din drumul princip. Cernăuţiĭ-Siret; comuna e legată cu oraşul Siret şi cu com. Rogojeştĭ, prin drumurĭ districtuale iar cu Gărbăuţĭ şi cu Sinăuţiĭ-de-Sus, prin drumurĭ de ţară; de asemenea e legată şi cu Botoşanĭ.

Are un oficiŭ vamal, unul poştal, o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Pogorîrea Sf. Duh".

A format pînă în timpurile din urmă, împreună cu Sinăuţiĭ-de-Sus, o singură comună, numită Sinăuţĭ (v. Sinăuţĭ).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna aceasta, împreună cu Sinăuţiĭ-de-Sus, posedă 977 hect. pămînt arabil, 144 hect. fînaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 37 hect. imaşurĭ, 96 hect. pădurĭ.

Se găsesc 43 caĭ, 190 vite cornute, 50 de oĭ, 200 porcĭ, 32 stupĭ.

Sinăuţiĭ-de-Jos, *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 1.97 km.^{2}; populaţia 129 locuitorĭ, în majoritate izraeliţĭ, restul germanĭ, rutenĭ, romînĭ, ş. a.

Sinăuţiĭ-de-Sus, *sat*, distr. Siret, aşezat pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Molniţa, care formează hotarul între Bucovina şi Romînia.

Suprafaţa 7.14 km.^{2}; împreună cu Sinăuţiĭ-de-Jos, populaţia 323 locuitorĭ, romînĭ, relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară comunică cu localităţile vecine: Sinăuţiĭ-de-Jos, Poienĭ, Tereblecea şi Gărbăuţĭ. Ţine de şcoala din Sinăuţiĭ-de-Jos; are o biserică parohială cu hramul „Inălţarea Sf. Crucĭ.

A format pînă în timpurile din urmă, împreună cu Sinăuţiĭ-de-Jos, o singură comună numită Sinăuţĭ (v. Sinăuţĭ).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Se găsesc 21 caĭ, 121 vite cornute, 16 oĭ, 140 porcĭ şi 114 stupĭ.

Sinăuţiĭ-de-Sus cu **Gărbăuţiĭ,** *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 4.10 km.^{2}; populaţia 40 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, restul rutenĭ ş. a.

Sipitul, *cătun*, pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ, aşezat pe valea Suceveĭ.

Are, 184 locuitorĭ, huţanĭ, gr. or.

Sipitul, *tîrlă*, pendinte de moşia Sletin, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Isvor, distr. Rădăuţĭ.

Are împreună cu tîrlele Tabora şi Ulma, 3 case şi 9 locuitorĭ.

Sipitul, *pîrîŭ*, afluent pe dr. Suceveĭ, răsare sub muntele Smideştĭ, şi primind pe st. pîrîaşul Tinosul, se varsă în Suceava, în dreptul căt. Sipitul.

Siret, *district politic* şi *ocol judecătoresc*. Are o suprafaţă de 524.60 km. patraţĭ, cu o populaţiune de 60.000 de locuitorĭ, şi se mărgineşte la E. cu Regatul Romînieĭ, la N. cu districtul Cernăuţuluĭ, la V. cu districtele Storojineţ şi Rădăuţĭ, iar la S. cu districtul Suceveĭ.

Acest distr. deşi are aparenţa uneĭ regiunĭ colinare, e totuşĭ compus maĭ mult din complexurĭ de pămînt arabil. Posedă însă şi pădurĭ, ce par a fi fost într'o vreme chiar codri nepătrunşĭ. Aceasta se poate vedea după întinderea ce o aŭ şi acum unele părţĭ arboroase, cum de ex. între localitaţile Hliboca-Tărăşenĭ. Aci terenul deşi păduros şi prăpăstios, prezintă şi regiunĭ mlăştinoase, datorite scurgereĭ unor izvoare ascunse şi nesăcate, carĭ sunt o particularitate curioasă, maĭ

www.digibuc.ro

ales în partea vestică, a distr. sub numele de Mihucenĭ. De ast-fel districtul este bine înzestrat de natură, oferind atît agriculturei, cît şi prasileĭ de vite toate înlesnirile posibile.

Siretul ca district, are populaţiunea cea maĭ variată din toată Bucovina. Majoritatea locuitorilor este romînească, întrece însă ca număr total cu puţin numărul ce'l constituesc celelalte naţionalităţĭ pripăşite prin împrejurărĭ curioase tocmaĭ în acest district. Intre aceste naţionalităţĭ străine, aŭ Ruteniĭ locul cel d'întîiŭ şi trebue de relevat, că nicăirea în Bucovina elementul lor nu s'aŭ lăţit atît de puternic şi repede ca în districtul Siretuluĭ. Ruteniĭ de aci sunt de altfel invadatorĭ involuntarĭ. Căcĭ din diferite date istorice cunoaştem că, aŭ fost aduşĭ din vremurĭ de prin părţile Pocuţieĭ şi stabiliţĭ pe la moşiile boiereştĭ din această parte a foasteĭ Moldove. Ba maĭ mult, căcĭ după ocuparea Bucovineĭ de către Austria, maĭ ales cînd s'a făcut schimbul moşiilor mînăstireştĭ, locuitoriĭ rutenĭ de pe la moşiile din Moldova, aŭ trecut, nu se ştie bine din ce pricină, cu grămada în Bucovina. Ast-fel s'a format d. ex: satul Bălcăuţĭ, între Radicfalva şi tîrgul Siret. Pe lîngă masele aceste compacte de element rutean pripăşit în mijlocul Romînilor, districtul a maĭ fost apoĭ împestriţat după ocuparea austriacă prin aducerea de coloniĭ ungureştĭ (Hadicfalva, Istenşeghiţ) coloniĭ de lipovenĭ (Fîntîna-Albă, Clinăuţ) şi coloniĭ de germanĭ Tereblecea şi Sf. Onufrĭ).

Districtul deşi poartă numele riuluĭ Siret, este totuşĭ percurs numaĭ în direcţie de mică diagonală de acest rîŭ, care intră în district pe la satul Camenca şi după ce udă centrul districtuluĭ, oraşul Siret, trece în Moldova, formînd pînă în punctul Călineştĭ chiar hotarul între Bucovina şi Romînia.

Districtul este străbătut de drumul principal (aşazisa şosea a Impăratuluĭ Franţ) şi de alte cincĭ drumurĭ districtuale destul de bune. Afară de asta este traversat şi de calea ferată principală Lemberg-Cernăuţ-Iaşĭ, (astă-zĭ linie de stat) din care se ramifică în staţiunea Hliboca două liniĭ locale şi anume: Cea d'întîiŭ în direcţiunea Storojineţ-Berhomet, iar a doua, care leagă Hliboca cu oraşul Siret.

Populaţiunea rurală se ocupă cu agricultura şi prasila vitelor, afară de coloniştiĭ germanĭ, carĭ făceaŭ într'o vreme şi negoţ însemnat cu caĭ. Lipoveniĭ se ocupă cu grădinăria, cu săpatul şanţurilor şi cu vînzarea ambulantă a fructelor, iar coloniştiĭ ungurĭ fac în parte şi cărăuşie. Apropiarea frontiereĭ romîne contribue mult la prosperitatea economică a acestuĭ district.

Districtul Siretuluĭ are şi puncte numeroase cu amintirĭ istorice. Aci (lîngă Hliboca) se află urmele uneĭ cetăţĭ foarte vechĭ antemoldave care prezintă la rîndul eĭ urme ce ne semnalează chiar epoca de piatră. Tot în acel district se văd numeroşĭ tumulĭ, ce denotă rămăşiţĭ din epoca feruluĭ. Lîngă Hliboca se pare că era situată vestita „Dumbrava Roşie“, unde aŭ ispăşit poloniĭ regeluĭ Albreht, bătuţĭ de Ştefan-cel-Mare la 1497, osînda, de a fi puşĭ în jug şi a ara un petec întreg de pămînt, care a fost sămănat apoĭ cu ghindă de stejar, făcîndu-se în urmă dumbravă. Sigur este însă că pe acele locurĭ a avut loc o bătălie între Moldovenĭ şi regele Ion Cazimir, la 1359.

Districtul are ca proprietate 33371 hect. pămînt arabil, 5339 hect. fînaţurĭ, 806 hect. grădinĭ, 4436 hect., 5729 pădurĭ. Statistica animalelor de casă prezintă: 4934 de caĭ, 19000 vite cornute, 7700 oĭ, 14092 porcĭ 3384 stupĭ de albine.

Siret, *oraş*, desigur cea maĭ veche localitate din Bucovina este situat pe malul drept al rîuluĭ cu acelaşĭ nume şi are o suprafaţă de 11.81 km. patr. cu 7400 de locuitorĭ. Populaţiunea băştinaşă e romînească, însă inferioară ca număr totaluluĭ de străinĭ ce aŭ invadat localitatea şi din carĭ evreiĭ prezintă majoritatea.

Oraşul Siret este centrul a şease căĭ de comunicaţie, din carĭ unul formează aşa numita şosea a Impăratuluĭ Franţ şi leagă Siretul cu Cernăuţul şi cu Suceava, iar cele-l'alte cincĭ duc în diferitele localităţĭ ale districtuluĭ. Pe lîngă asta oraşul este şi staţie finală a linieĭ ferate locale, ce se împreună la Hliboca cu calea ferată principală Lemberg-Cernăuţĭ-Iaşĭ.

Siretul este sediul unuĭ căpitan de district (prefect) şi centrul ocoluluĭ judecătoresc Siret. Are un gimnaziu cu patru clase, maĭ multe şcolĭ primare de ambe sexe, un cabibinet de lectură romîn, o casă de economiĭ, o fabrică de bere şi alte micĭ stabilimente industriale.

Pe lîngă bisericele de cult catolic şi protestant, Siretul posedă treĭ bisericĭ romîne-or-

www.digibuc.ro

todoxe, din carĭ două sunt de o vechime istorică extra-ordinară. Cea d'întiiŭ e biserica cu hramul Sf. Ioan, zidită între aniĭ 1372—1388, de domnul Moldoveĭ Petru Muşat. A doua este biserica cu hramul Sf. Treimĭ, întemeiată tot de unul din ceĭ d'întiiŭ domnĭ aĭ Moldoveĭ, şi anume de Ianeu Sas (1354—1358). A treia biserică cu hramul Sf. Dumitru, care, ca şi cea de a doua servesc astă-zĭ ca biserici filiale pe lîngă cea întiiĭ pomenită, este de dată maĭ nouă şi a fost clădită la 1730 de Ioan Sbiera din Ţibenĭ.

Istoricul oraşuluĭ Siret, de şi nu prea bine lămurit încă, ne arată localitatea ca cea maĭ veche din cîte le are Bucovina. Momentul origineĭ maĭ desluşite începe cu tradiţiunea, cum că aci s'ar fi aflat pe la începutul veaculuĭ al treĭ-sprezecelea o cetate al ordinuluĭ german cavaleresc al Iohaniţilor, cu care trebue să fi fost evident în legătură şi episcopatul catolic ce s'a întemeiat tot aci şi a durat de la 1374 şi pînă la 1401. Impreună cu acest episcopat a existat în Siret pe aceeaşĭ vreme şi un convent de călugărĭ Dominicaniĭ, însărcinaţĭ cu propagarea catolicismuluĭ între locuitoriĭ ortodocşĭ baştinaşĭ şi carĭ aŭ avut a se lupta în privinţa asta cu rezistenţă destul de mare, judecînd după faptul istoric, că doĭ din aceştĭ misionarĭ aŭ suferit martirul în Siret. După monetele romane găsite se poate conchide că Siretul a fost colonie romană însemnată, după ce fusese, cum arată săpăturile de lîngă Hliboca, probabil centrul uneĭ populaţiunĭ, ce se poate urmărĭ pînă în epoca de fer şi cea de peatră.

Orĭ-cum ar fi, rămîne totuşĭ un ce curios, că presupusele resturĭ din aceste amintirĭ istorice nu se văd, afară de valurile de pămînt în formă de întăriturĭ, asta poate din pricina că materialul din ruinele ce vor fi existat, s'aŭ întrebuinţat la clădirile oraşuluĭ actual. Istoricul moldovean al oraşuluĭ ar indica pe Sas-Vodă ca reîntemaiator al Siretuluĭ. Sigur este în or-ce caz că Siretul era pe la anul 1365 şi pînă la 1388 reşedinţa domnuluĭ Moldoveĭ Petru Laţcu. La 1361, oraşul a fost distrus de Tătarĭ. Municipalitatea Siretuluĭ avea ca şi cea a SuceveĭI organizaţiune germană.

Siretul ca comună urbană posedă 829 hect. de pămînt arabil, 56 hect. fînaţurĭ, 76 hect. grădinĭ, 96 imaşurĭ, 18, 5 hect. pădurĭ. Statistica animalelor domestice arată la rîndul eĭ: 222 caĭ, 670 vite cornute, 14 oĭ, 962 porcĭ şi 164 stupĭ de albine.

Siretul, *rîŭ*, ce se formează din Siretul-Mare şi Siretul-Mic. Siretul-Mare ia naştere din afluenţa pîraielor: Bursucăŭ, Ciorniş, Zubraniţa, Isvoraş şi Petrovăţ, din carĭ cel dintiiŭ îşĭ are obîrşia sa la piciorul munteluĭ Lungul Vechiŭ, al doilea sub poalele munteluĭ Şurdin, al treilea între povîrnişele culmeĭ Ciumărna, al patrulea însă răsare de sub culmea Strimca, pe cînd al cincilea isvorăşte sub coama munteluĭ Travien.

Siretul curge pînă la com. Şipot. în direcţiune de de-N-O. continuînd această direcţie şi maĭ departe pînă la sat. Lăpuşna, după ce a făcut însă o curbă. De la Lăpuşna el se ţine exact spre N. coteşte apoĭ spre N-O. menţinînd această direcţie pînă la com. Lucaveţ unde se desface în maĭ multe braţe. Apoĭ începe să curgă în şerpuiturĭ din ce în ce tot maĭ dese spre O. precurgînd valea sa destul de largă pînă la localit. Comăreştĭ, şi de acolo înainte spre S-O. cu cotiturĭ variate pînă la tîrgul Stărojineţ. De la Storojineţ Siretul se îndreaptă spre S. şi pe urmă puţin spre S-O. continuînd ast-fel cursul săŭ pînă la eşirea din ţară. Lîngă com. Sucevenĭ rîul primeşte pe dr. Siretul Mic şi ocolind în curbe marĭ orăşelul Siret pe la partea de N. formează de aci înainte şi pînă la localit. Cîndeştĭ hotarul între Bucovina şi România. Siretul percurge pe terit. Bucovineĭ o distanţă de 151 km. şi ocupă cu afluenţiĭ săĭ Suceava, Moldova şi Bistriţa cu care se împreună maĭ jos. în România, din întregul cuprins al Bucovineĭ suprafaţa cea maĭ considerabilă adică 6500 km. patr. Apa sa este foarte limpede şi se împarte chiar de la început în ramificaţiunile numeroase ale albieĭ sale, aducînd în timpul topireĭ zăpezilor cu sine mult nisip şi pietriş, pe care îl depune succesiv pe malurile sale, une-orĭ destul de distanţate, formînd terenurĭ nisipoase şi prundişurĭ numeroase.

Particularităţĭ deosebite faţă de cele-l'alte rîurĭ ale Bucovineĭ găsim la rîul Siretuluĭ prin faptul că, face chiar de la eşire din munţĭ, lîngă sat. Berhomet, distr. Starojineţ, o mulţime enormă de serpentine şi prin împrejurarea că în partea sa de jos malurile din st. sunt nămolite şi mlăştinoase, pe cînd cele din dr. se prezintă de regulă mult maĭ ridicate.

www.digibuc.ro

Lățimea Siretuluĭ variază foarte mult din causa mareluĭ număr al serpentinelor sale; totuşı se poate zice că la cursul superior ea este între 20 şi 50 m., iar în partea de jos între 50 şi 150 m. Tot asemenea şi adîncimea ar avea media pînă la 2 m., creşte însă la unele locurĭ pînă la 4 m. şi maĭ mult. Inclinațiunea acestui rîŭ în reg. muntoase e de 13 m., iar la şes 1 ½. Pe la mijlocul cursuluĭ saŭ pînă la localit. Văşcăuțĭ, Siretul poate fi încă traversat cu piciorul, de acolo înainte însă punțile şi podurile se impun. De la Berhomet în jos repeziciunea Siretuluĭ se potoleşte subit şi înclină spre inundațiunĭ numaĭ cît pe lîngă com. Jadova, Panca, Storojineț, Ropcea, Iordăneştĭ şi Presecărenĭ.

Apele joase ale Siretuluĭ nu permit plutăritul, cu atît maĭ mult însă sunt întrebuințate la iezăturĭ pentru punerea în mişcare a numeroaselor morĭ şi ferestraie. In multe locurĭ albia Siretuluĭ e închisă prin zăgazurĭ ce se întind pe toată lărgimea eĭ. La Lăpuşna, Mejibrodi, Storojineț şi Siret sunt construite peste rîŭ podurĭ marĭ şi solide, acestea fiind punctele de trecere ale şoselelor principale. Afară de asta şi cale ferată îşĭ are la Mejebrodi, Siret şi Cerepcăuțĭ, podurĭ speciale.

Afluențiĭ maĭ principalĭ aı Siretuluĭ sunt pe st. pîraiele: Lăpuşna, (Liliecĭ), Steleci, Stepnic-Suhi, Mihodra cu Mihoderca, cu Soloneţul şi cu Slaveţul, Bilca, Hlibiciocul, Selicĭ, Cotovățul şi înfine pîr. Molnița, care formează hot. spre Romînia,

Afluențiĭ Siretuluĭ pe dr. sunt pîr.: Lostun, Perehrestie, Mihova, Jidovca, Bucovul, Tisovățul, Dubovățul, rîulețul Siretul-Mic (vezi Siretul-Mic), şi în fine pîraiele Camenca şi Volcinețul.

Siretul-Mic, *rîuleț*, afluent pe dr. Siretuluĭ Mare, ia naştere din pîrîiaşele Dumitrița, Comăneştĭ şi Hilcea, care răsar între culmile ramificațiilor de N.ale munților Tomnaticuluĭ. După împreunarea acestor 3 pîrîiaşe Siretul-Mic, se îndreaptă spre N-O, primind în drum pe partea st. pîr. Pantinul, de unde se îndreaptă apoĭ spre O, curgînd în acea direcție pînă la com. Davidenĭ; de aci şi pînă la Pătrăuțul-de-Jos, ia o direcție S.-O. şi curge apoĭ spre R. unde se varsă lîngă localit. Sucevenĭ, distr. Storojneț în Siretul-Mare, formînd numeroase şi caracteristice şerpentine. Afluențiĭ Siretuluĭ-Mic pe st. sînt: Strahovățul, Solonețul-Mare, Pantinul, Hovinețul, Crivățul, Iarnovățul, Gîrbosul, Duşa, Mărețul şi pîr. Arşovăț. Iar pe dr. primeşte: Sirețelul cu afluențiĭ săĭ Ciudeĭ şi Frăsinetul, apoĭ pîr. Seredniĭ, Cercasca şi pîr. Tomescul.

De la obîrşia sa şi pînă la vărsare în Siretul-Mare, acest rîuleț percurge exclusif distr. Stărojinețuluĭ, udînd pe lîngă com. Sucevenĭ, unde-ĭ este punctul de vărsare, încă şi alte localit. principale, cum e de ex: Cupca, satele Pătrăuțul şi Budinițul, Opaețul, Davidenĭ şi Banila Moldovenească, Pătrăuțul-de-Sus şi Jos, etc.

Sirețelul, *pîrîŭ,* afluent al rîulețuluĭ Siretul Mic, răsare de sub muntele Petruşca, alăturĭ de obîrşia Fălcăuțuluĭ (ce ține de basinul Suceveĭ) şi primind pe st. sa pîrîiaşele: Colanul, Cacaciul şi pîr. Ciudeĭ, cu afluențiĭ acestuia Zubrovița şi Valicul, udă comunele Crasna-Putneĭ şi Crasna Ilschi, ia pe dreapta pîrîiaşul Solonet, udă tîrgulețul Ciudeiuluĭ şi împreunîndu-se lîngă com. Igeştĭ cu pîr. Frasinet, se varsă după multe şerpuiturĭ în rîulețul Siretul Mic, între localit. Pătrăuțul-de-Sus şi Pătrăuțul-de-Jos, distr Storojineț.

Sirețelul, *moşie*, particulară, distr. Storojineț.

Are o populație de 293 locuitorĭ.

Formează o singură moşie, numită Crasna-Ilschi, împreună cu Lunca (Weiler) şi cu Crasna-Ilschi (propriŭ zisă).

Sîrba, *tîrlă*, pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, pr. zisă, distr. Cîmpulung.

Sîrbul, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Boianciuc, distr. Coțman.

Slatina, *tîrlă*, pendinte de moşia Vicovul-de-Jos, atenență a moşieĭ cu adm. part. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuțĭ.

Slatina, *mic afluent,* pe st. rîulețuluĭ Putila, (v. Putila). Răsare de sub poalele munteluı Hreben şi se varsă în Putila, față în față cu gura pîrîuluĭ Putilivca, în apropierea isvoruluĭ de sare ce se află acolo, distr. Vijnița.

Slatina, *afluent*, al pîr. Voitinel, cu care se varsă în Suceava, (v. Voitinelul); răsare de sub poalele înălțimeĭ Dealul Slatina, şi se varsă în, pîr. Voitinel.

Slatina, *poiană*, distr. Cîmpulung, la poalele de N.-O., ale munteluĭ Măgura.

www.digibuc.ro

Slaveţ, *culme mică*, se ţine de spinarea carpatină Cruhla, (v. Carp. Bucovineĭ).

Slaveţul, *afluent*, al pîr. Mihodra, ce se varsă în riul Siret, (v. Mihodra). Răsare sub muntele Chiceroa şi, curgînd pe sub poalele culmei Slaveţ, se varsă în pîr. Mihodra, deasupra com. Lucavăţ, distr. Storojineţ.

Slătioara, *sat*, distr. Cîmpulung, aşezat în mijlocul uneĭ pădurĭ, pe pîrîul cu acelaş nume, afluent al pîrîuluĭ Gemine.

Suprafaţa 30.89 km²; populaţia 348 locuitorĭ, romînĭ, relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 168 locuitorĭ, şi din cătunele: Pîrîul Rece, Plaiul Munteluĭ şi Runcul Tăutuluĭ (v. fie-care).

Printr'un drum mare, neîntreţinut, este legat cu Gemine şi cu Stulpicanĭ, pe unde trece drumul distr. Ostra-Bucşoaea; cu Cîmpulung comunică numaĭ printr'un drumeac de călărit.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul Sf. Arh. Mihail şi Gavril.

Pînă la 1783, a fost proprietate a mînăstireĭ Voroneţ.

Işĭ derivă numele de la isvoarele de slatină ce se găsesc aci. Se maĭ află aci şi o fabrică de chiristegie.

Populaţia se ocupă cu prasila de oĭ, şi cu exploatarea pădurilor.

Satul posedă 11 hect. pămînt arabil, 380 hect. fînaţurĭ, 2 hect. grădinĭ, 100 hect. imaşurĭ, 17, hect. poenisĭ, 2556 hect. pădurĭ.

Se găsesc 36 caĭ, 294 vite cornute, 1800 oĭ, 80 porcĭ şi 23 stupĭ.

Slătioara, *pîrîiaş*, care, împreună cu pîrîiaşul Plotoniţa, formează un afluent pe st. pîr. Gemine (v. Gemine), răsărind din Obcina Arşiţa.

Slătioara, *mic afluent*, al pîr. Voroneţ ce se varsă în Moldova (v. Voroneţul), răsărind sub muntele Piciorul Slătioara, nu departe de hotarul Romînieĭ.

Slimuşiuca, (Slimusziwka), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Luca, distr. Coţman.

Slimuşiuca, (Slimusziwka), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Prelipcea, distr. Coţman.

Slimuşiuca (Slimusziwka) **Na Hori,** *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Luca, distr. Coţman.

Slobozia. Vezi Slobozia-Pruncului, com. şi Milişăuţul-de-Jos, moşie.

Slobozia-Berlinţĭ, *sat*, distr. Siret, aşezat în partea de V. a com. Oprişenĭ.

Suprafaţa 3.78 km.² împreună cu com. Berlinţĭ saŭ Stîrcea; populaţia 324 locuitorĭ, mare parte rutenĭ de relig. gr. or.

Este lîngă drumul princip. Cernăuţi-Siret şi lîngă cel districtual Oprişeni-Storojineţ şi printr'un drum de ţară comunică cu Trestiana; staţie de drum de fer a linieĭ locale Hliboca-Siret; ţine de şcoală şi biserica din com. Oprişenĭ.

Colonie de ţărani scutelnicĭ, înfiinţată pe teritoriul com. Berlinţĭ saŭ Stîrcea.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Se găsesc 11 caĭ, 91 vite cornute, 65 porcĭ şi 47 stupi.

Slobozia - Berlinţilor, *fermă*, pendinte de moşia cu adm. part. Stîrcea, dist Siret.

Slobozia-Davidenilor, (saŭ Zrubul) *catun*, pendinte de com. rur. Davideni, distr. Storojineţ.

Slobozia-Pruncululuĭ saŭ numai Slobozia, numire rutenească dată *com. rur.* Milişăuţul-de-Jos, distr. Suceava.

Este o colonie de scutelnicĭ de unde şi numele ce-l poartă.

Slobozia-Ropcea, *cătun*, cu o populaţie de 87 locuitorĭ, romînĭ, pendinte de com. rur. Ropcea, distr. Storojineţul.

Smizĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Dorna - Candreni distr. Cîmpulung.

Are 115 locuitori romîni gr. or.

Smuhar, *cătun*, pendinte de satul Pozahariei, com. rur. Pozaharieĭ, dist. Vijniţa.

Are 15 case şi 71 locuitorĭ.

Smuhar, *cătun*, pendinte de satul de reşedinţă Răstoace, com. rur. Răstoace, distr. Vijniţa.

Are 225 locuitorĭ, huţani gr. or.

Smuhar, *mic afluent*, pe dr. Ceremuşuluĭ, ce răsare sub poalele munteluĭ Cereşnia şi se varsă în dreptul localit. Răstoace distr. Vijniţa

Sniace, *cătun*, pendinte de com. rur. Cuciur-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 20 case şi 93 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

www.digibuc.ro

Snidovata (de la vechiul Snihovata, slav. *Muntele cu zăpadă), munte,* 1145 m., ce ține de culmea Travien (v. Carp. Buc.) și se află nu departe de satul Șipot pe Siret, distr. Vijnița.

Snop, *poiană,* distr. Cîmpulung, la N. de pîrîul cu acelaș nume, care se unește cu pîrîul Sărișor, ce servește de hotar între Bucovina și Romînia.

Socole, *cătun,* pendinte de com. rur. Chișelițeni, distr. Vijnița.
Are 142 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Socole Henciarisca, *cătun,* pendinte de com. rur. Toracenĭ, distr. Vijnițe.
Are 20 case și 88 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Socole, *tîrlă,* pendinte de Dihtinețu, satul de reședință al com. rur. cu acelaș nume, distr. Vijnița.

Solca, *tîrg,* distr. Gurahumora, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ cu același nume, într'o regiune pitorească prin înfățișarea ei muntoasă și acoperită cu pădurĭ.

Suprafața 10.98 km. pătrațĭ, cu 491 de case și 2400 de locuitorĭ, carĭ sînt, afară de cîteva sute de evreĭ și meseriașĭ germanĭ și slovacĭ, toțĭ de naționalitate romînă și religiune ortodoxă. Tîrgul este traversat de drumul mare principal (carpatin) ce duce de la Rădăuțĭ spre Gurahumora. Este sediul uneĭ judecătoriĭ de ocol, are perceptorie, o școală de băețĭ și una de fete cu cîte 4 clase, oficiul telegrafo-poștal, o casă de economiĭ și un cabinet de lectură romănesc.

In Solca se află stabilimente de băĭ și un ferestrăŭ mare cu aburĭ.

Are ca biserică, clădirea vechiĭ mînăstiriĭ Solca (v. Solca mînăstire) cu hramul Sf. Apostolĭ Petru și Pavel, precum și o biserică filială în localitatea Glit. In Solca se află însă și o biserică catolică.

Satul Solca din care a eșit tîrgul de astă-zĭ, este destul de însemnat în istoria țăriĭ, prin faptul că se pomenește deja în anul 1418 ca aparținînd unuĭ oare care Vlad, apoĭ boieruluĭ Cristea și în urmă, pîrcălabuluĭ din Suceava Luca Arbore, care murind decapitat (1533) l'a lăsat moștenire unuĭ oare-care Udrea Orbul, ce ținea de soție o nepoată a luĭ Arbore. Acest Udrea a schimbat cu mitropolitul Gheorghe Movilă satul în contra moșieĭ Stanileștĭ, peste care a maĭ primit, precum zic cronicele, încă 300 de zlotĭ și un pocal de argint. Mitropolitul Movilă a dăruit satul Solca mînăstireĭ sale Sucevița, danie ce a fost în urmă anulată de Tomșa Vodă, care a găsit de cuviință a dăruі satul mînăstireĭ Solca cu hrisov din 31 Iulie 1615.

La miază-noapte de Solca se află piscul vestit Piatra Muierilor, ce-șĭ are numele de la o legendă populară, care zice că acolo s'ar fi adăpostit pe vremea invaziuneĭ tătăreștĭ femeile din satul Solca.

La S.-V. însă se vede Dealu Vodă, așa poreclit după o altă tradițiune, care pretinde că în vîrful acestuĭ munte s'ar fi suit de multe orĭ domnul Ștefan-cel-Mare.

Posițiunea bine apărată și umbratică a Solceĭ a făcut ca Solca să fie căutată pe timp de vară de mulțĭ bolnavĭ, maĭ ales pulmonarĭ. Stabilimentele hidro-therapeutice înființate de curînd acolo, aŭ contribuit la frecvenția localitățiĭ, maĭ ales de către evreimea din Romînia.

Populația romînească se ocupă cu agricultura și negoțul; mazuriĭ și slovaciĭ pripășițĭ pe aci, lucrează la ferestreul mare cu aburĭ, saŭ la băile Solceĭ.

Comuna posedă 894 hect. de pămînt arabil, 203 hect. finațurĭ, 32 hect. grădinĭ, 340 hect imașurĭ și 3.120 hect. pădurĭ Animale domestice însă se găsiaŭ după ultima statistică: 121 caĭ, 580 vite cornute, 80 de oi, 1.074 porcĭ și 139 stupĭ de albinĭ.

Solca, *mînăstire,* astă-zĭ biserica parohială în tîrgul cu acelaș nume (distr. Gurahumora), a fost întemeiată de domnul Moldoveĭ, Ștefan Tomșa (1615) și a menținut pînă la 1788, cînd a fost secularizată de Austriacĭ. Din pricina răsboaielor, această mînăstire, a avut a suferi maĭ mult ca orĭ care. Afara de asta și proprietățile eĭ aŭ fost adesea obiectul unor certurĭ continue, maĭ ales fiindcă moșia Solca însășĭ fusese dăruită de mitropolitul Gheorghe Movilă, mult protejateĭ sale mînăstirĭ Sucevița.

Mînăstirea Solca era înzestrată cu proprietățĭ frumoase și numeroase, căcĭ avea în Bucovina pe lîngă moșia Solca, sau Arbore, (așa numită după proprietarul eĭ vechiŭ, pîrcălabul Luca Arbore, care a fost decapitat la 1523) încă moșiile Botușana, Cașvana, Hrinceștĭ, Rădăuțĭ, Crainiceștĭ, Drăganeștĭ, Ivancăuț, Pîrlișeniĭ, o parte din Mileșăuțĭ și culmile de munțĭ Cocoșul, Găina, Porcescul și Botoșul. Peste hotar, în Mol-

www.digibuc.ro

dova, aparţineaŭ mînăstireĭ Solca: moşiile Faraonĭ, Mînăstirenĭ, Ciorsacĭ, Costeştĭ şi heleşteul Luciuluĭ.

Pe la anul 1776 se maĭ aflaŭ în Solca 17 monahĭ, după secularizare, însă atît clădirea cît şi însăşĭ biserica aŭ fost utilizate ca magazinurĭ milităreştĭ.

Solca, *moşie,* cu administraţie specială, distr. Gurahumora.

Cnprinde pe lîngă moşia Solca pr. zisă şi tîrlele Arbora, Coman şi Saca.

Suprafaţa 136.47 km²; populaţia 92 locuitorĭ în majoritate germ. de relig. rom. cat.

Solca, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Suceveĭ, îşĭ adună apele sale din pîr. Isvorul şi pîr. Pusteţĭ, pe lîngă poalele munţilor Piatra-Muierilor şi Vulturul şi, udînd comunele Solca şi Arbora, se varsă în Suceava, lîngă punctul Gura Solceĭ, distr. Rădăuţĭ, după ce a primit încă pe dr. pîrîiaşul Criveţ, iar pe st. pîrîiaşele Glit şi Iaslovăţul.

Soloneţ, *com. rur.*, districtul Suceava, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume la confluenţa sa cu pîrîŭ Rosoş.

Suprafaţa 5.48 km²; populaţia 817 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este situată lîngă drumul distr. Suceava-Cacica, precum şi lîngă linia ferată Hatna-Cîmpulung.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Nicolae“ zidită la anul 1764 de Diamant Grebencea şi ţinînd de parohia Teodoreştĭ.

La 1776 era proprietatea mazililuĭ Mateĭ Bantoş şi a căpitanuluĭ Dumitru Strigiri.

Şi aci, ca şi în alte comune ale Bucovineĭ, s'aŭ aşezat coloniştĭ transilvănenĭ.

In această comună se află un isvor de apă sărată.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1.313 hect. pămînt arabil, 204 hect. fînaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 329 hect. imaşurĭ, 473 hect. pădurĭ.

Se găsesc 33 caĭ, 286 vite cornute, 378 oĭ, 323 porcĭ şi 21 stupĭ.

Soloneţ, *cătun,* pendinte de com. rurală Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ.

Are 314 locuitorĭ.

Soloneţ, *cătun,* pendinte de com. rur. Bahna, distr. Vijniţa.

Are 14 case şi 74 locuitorĭ.

Soloneţ, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. spec. Teodoreştĭ, distr. Suceava.

Are 6 case cu 38 locuitorĭ.

Depindea odată de com. Soloneţ (vezĭ Soloneţ com.).

Soloneţ, *culme mică,* ce ţine de spinarea carpatină Cruhla (v. Carp. Bucovineĭ).

Soloneţul, *rîuleţ,* afl. pe dr. Suceveĭ; răsare nu departe de localitatea Poiana-Miculuĭ, între munţiĭ Frasin şi Ozmolena, udă localit. Soloneţul-Nou şi Parteştiĭ-de-Sus şi primeşte maĭ jos de com. Cacica pîrîiaşele Blîndeţul pe dr. şi Racova pe st. Curge apoĭ prin com. Parteştiĭ-de-Jos, unde se împreună cu pîr. Varvata, udă localit. Ludi Humora, Comăneştĭ, primeşte lînga loc. Soloneţ pîrîiaşul Rosoş şi străbătînd comunele Teodoreştĭ şi Pietroasa, se varsă în dreptul localit. Parhăuţĭ, distr. Suceveĭ.

Soloneţul, *afluent* al pîr. Mihodra, ce se varsă în rîul Siretului (v. Mihodra), rasare între muntele Curicov şi Chicerca şi, ocolind culmea Soloneţ, se împreună cu pîr. Mihodra în dreptul satului, cu acelaş nume, distr. Vijniţa.

Soloneţul-Mare, *pîrîu,* afl. pe st. rîuleţului Siretul-Mic, care răsare sub muntele Velica Chicerca şi, primind la dr. sa pîriiaşul Soloneţul-Mic, se varsă în Siretul-Mic, ceva mai jos de sat. Augustendorf, distr. Storojineţ, aproape de tot de gura pîr. Pantin.

Soloneţul-Mic, *pîr.*, afl. al Soloneţului Mare, ce răsare sub acelaş munte ca Soloneţul Mare.

Soloneţul-Noŭ, *com. rur.*, districtul Gurahumora, aşezată pe pîrîul Soloneţ, spre N-V de Cacica şi spre V. de Părteştiĭ-de-Jos.

Suprafaţa 9.25 km², împreună cu Părteştiĭ-de-Sus, populaţia 889 locuitorĭ, polonĭ şi puţinĭ rutenĭ; relig. rom. cat. pentru majoritate şi gr. cat. pentru rest.

Se compune din satul Soloneţul-Noŭ, pr. zis, care împreună cu tîrla Muniac, are 1717 locuitorĭ şi din cătunul Măidan (vezi Măidan, căt.)

Este străbătuta de drumul districtul Solca-Gurahumora; are o şcoală rom. cat.

La 1776, era în stăpînirea mazilului Mateĭ Bantoş şi a neguţătoruluĭ Dumitru Stigiri.

Este o colonie de Slovaci aşezată peste populaţia de acĭ, formată din locuitori originari şi din emigranţĭ transilvăneni.

Spleny, [1]) pomeneşte d'un isvor de slatină în acest loc.

[1]) General austriac, autor al primei

www.digibuc.ro

Principala ocupație a locuitorilor este exploatarea de pădurĭ, se îndeletnicesc însă, și cu agricultura și cu creșterea vitelor.

Se găsesc 95 caĭ, 440 vite cornute, 167 oi, 340 porcĭ 43 stupĭ de albine.

Sovița-de-Jos, *pîrîŭ*, pr. afl. pe st. Prutuluĭ; răsare lîngă hotarul Galițieĭ, maĭ jos de local. Verenceanca și udînd tîrgulețul Coțman și com. Șciuca, se varsă în Prut în fața sat. Mamdeștiĭ Noĭ, distr. Cernăuțĭ.

Sovița-de-Sus, *pîrîu.* afl. pe st. Prutuluĭ, răsare maĭ sus de lacurile Staucenilor, distr. Coțman, pecare le alimentează, și curge, ocolind culmea Ivancăuțuluĭ, pe lîngă com. Șipeniț, vărsîndu-se în dreptul cat. Mamaeștiĭ Vechĭ, distr. Cernăuțĭ.

Spărtura, *cătun*, pendinte de com. rur. Rușiĭ-pe-Boul, distr. Gurahumora.

Este așezat pe părîul Ienono, afluent al pîrîului Boul.

Spărtura, *tîrlă*, pendinte de satul Pojorita (pr. zisă) care este o parte din com. rur. Pojorita, distr. Cîmpulung.

Are 91 locuitorĭ.

Spasca, *cătun*, pendinte de com. rur. Mihalcea, distr. Cernăuțĭ.

Are 205 locuitori romînĭ, gr. or. și o biserică filială,

Spasca, *deal*, 455 m., lângă cătunul cu aceaș nume, distr. Cernăuțĭ și ține de reg. deluroasă dintre Prut și Ceremuș.

geografiĭ a Bucovineĭ, publicată cu ocazia ocupațiuneĭ eĭ de armatele austriace și încorporarea eĭ la Imperiu.

Spasca, *grup de înălțimĭ* ce țin de regiunea colinară care se întinde pe linia Cernăuțĭ-Sinăuțiĭ-de-Jos și se găsește la V. de orașul Cernăuțĭ.

Spasca, *pîrîŭ*, ce răsare sub dealurile Spasca, distr. Cernăuțĭ, și se varsă în pîrîul Corovia (v. Corovia).

Spința, *poiană*, distr. Cimpulung, la N. de poiana Sărișor și la V. de Pietrile-Arse.

Staica (Stajka), *cătun*, pendinte de satul de reședință Serghienĭ, com. rur. Serghie, distr. Vijnița.

Staica, *munte*, (876 m.), ce ține de grupul de culmĭ Cornu-Tomnaticul (v. Carpațiĭ Buc.) și se găsește lîngă loc. Mihova, distr. Vijnița.

Staica, *mic afluent* al pîrîuluĭ Ripien, care se varsă în rîulețul Putila (v. Ripien). Răsare sub culmea Ripien.

Stanca, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Ivancăuțĭ, distr. Coțman.

Are 2 case și 9 lucuitori.

Stanehora, *tîrlă*, pendinte de moșia cu adm. part. Jujîca, distr. Cernăuțĭ.

Stara Obcina, *pisc*, ce ține de munții Cîrlibabeĭ. Are o înălțime de 1487 m. și se află în apropiarea localitățiĭ Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Stara Vipcina, (Wipczina) *culme muntoasă*, ce ține de șirul principal al Carpaților Păduroșĭ din Bucovina și se întinde de la poienile Zupanieĭ și pînă la muntele Lucineĭ, avînd ca punct mai ridicat pe muntele Hrobi (1505 m.) distr. Rădăuțĭ. (v. Carp. Bucov.)

Stareĭ Felvaroc (Staryj Filwarok), *cătun*, pendinte de moșia cu adm. part. Iurcăuțĭ, distr. Coțman.

Are 5 case și 86 locuitori.

Stăneștĭ, *ocol judecătoresc*, cuprinde pe lîngă tîrgul Stăneștĭ-de-Jos, unde e judecătoria, încă 10 comunĭ rurale și 8 administrațiĭ de moșiĭ independente, carĭ reprezint la un loc, un total de populațiune de peste 20.000 de suflete, element mai mult rutean.

Stăneștĭ, *veche comună*, despărțită astăzĭ în două comunĭ deosebite cu administrațiĭ speciale: Stăneștiĭ-de-Sus sau din Deal și Stăneștiĭ-de-Jos sau din Vale (v. fiecare).

La 1776, era o parte în proprietatea mazilului Constantin Stroescu; iar 3 părți aparțineau Mareluĭ Logofăt Lupu Balș. La 1780, a fost unită cu Prevorochi.

Stăneștĭ-de-Jos pe Ceremuș, *tîrg*, distr. Storojineț, așezat pe pîrîul Brusnița, afluent al Prutului. (v. Stăneștĭ; ocol judec).

Suprafața 8.26 km²; populația 2996 locuitorĭ, dintre carĭ, mai mult de jumătate, rutenĭ gr. or. restul israelițĭ și puținĭ românĭ.

Printr'o șosea comunală, este legat de drumul distr. Zeleneu-Jadova; este sediul uneĭ judecătoriĭ de ocol și aĭ uneĭ percepțiĭ; are un oficiŭ telegrafo-poștal, o școală populară cu 4 clase și una particulară cu 4 clase și una particulară cu o singură clasă; o

www.digibuc.ro

biserică parohială cu hramul „St. Nicolae".

La 1776, forma o singură comună cu Stăneştiĭ-de-Sus pe Ceremuş şi era proprietatea mazilului Ioan Goian.

Imprejurul comuneĭ se găsesc pretutindenĭ gropĭ foarte marĭ, aşà numiţi „Tumulĭ", carĭ, învedereazà că acì a fost o veche întăritură (colonie).

Populaţia se ocupă cu negoţul, precum şi cu agricultura şi creşterea vitelor.

Posedă 1.181 hect. pământ arabil, 95 hect. fînaţurĭ, 21 hect. grădinĭ, 119 hect. imaşurĭ, 64 hect. pădurĭ.

Se găsesc 114 caĭ, 756 vite cornute, 14 oĭ, 330 porcĭ, 94 stupĭ.

Stăneştĭ-de-Jos (din Vale) **pe Siret**, *com. rur.*, distr. Siret, aşezată pe pîrîul Radivola, afluent al pîrîuluĭ Molniţa, ce formează hotarul între Bucovina şi Romînia.

Suprafaţa 5.42 km.²; populaţia 655 locuitorĭ romînĭ, relig. grec. or.

Prin drumurĭ de ţară comunică cu localităţile vecine: Stăneştĭ-de-Sus, Poienĭ şi Tereblecea; are o şcoală populară 2 clase; ţine de biserica din Stăneştiĭ-din-Deal.

A format, împreună cu Stăneştiĭ-din-Deal sau de-Sus, pînă în timpurile din urma, o singură comună numită Stăneştĭ (v. Stăneştĭ).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor; o mare parte, trece, în timpul vereĭ în Romînia, la munca cîmpuluĭ.

Comuna posedă 493 hect. pămînt arabil, 138 hect. fînaţuri, 4 hect. 50 a. grădinĭ, 47 hect. imaşurĭ, 119 hect. pădure.

Se găsesc 61 cai, 297 vite cornute, 70 de oĭ, 260 porcĭ, 54 stupĭ.

Stăneştĭ-de-Sus pe Ceremuş, *com. rur.* distr. Storojineţĭ aşezată pe malurile pîrîulu, Bruzenca, afluent al pîrîuluĭ Bruşniţa.

Suprafaţa 17.19 km.²; populaţia, 1524 locuitorĭ, majoritate rutenĭ; relig. gr. or.

Este legată prin o şosea com. de drumul districtual Zeleneu-Jadova, ce trece prin apropiere; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „St. Nicolae" ce ţine sub dependenţa sa bis. filială din cătunul Poliana.

La 1776, formà o singură comună cu Stăneştiĭ-de-Jos pe Ceremuş şi era proprietatea mazilului, Ioan Goian.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1137 hect. pămînt arabil, 23 hect. fînaţurĭ, 343 hect. imaşurĭ, 1880 hect.

Se găsesc 118 caĭ, 5?4 vite cornute, 51 de oĭ, 320 porcĭ, 85 stupi.

Stăneştĭ-de-Sus (din Deal) **pe Siret**, aşezată la izvoarele pîrîuluĭ Molniţa, care formează hotarul între Bucovina şi Romînia.

Suprafaţa 5.54 km.²; populaţia 626 locuitorĭ, romînĭ; religia gr. or.

Prin drumurĭ de ţară, comunică cu localităţile vecine: Stăneştĭ-de-Jos, Oprişenĭ, Tereblecea şi Prevorochi; are o biserică parohială cu hramul „St. Paraschiva", care serveşte şi pentru enoriaşii din Stăneştĭ-din-Vale; ţine de şcoala din Stăneştiĭ-din-Vale.

A format, împreună cu Stăneştiĭ-de-Jos sau din Vale, până în timpurile din urmă, o singură comună numită Stăneştĭ (V. Stăneştı).

Populaţia, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 747 hect. pămînt arabil, 83 hect. fînaţurĭ, 4 hect. grădinĭ, 57 hect. imaşurĭ, 51 hect. pădurĭ.

Se găsesc 18 caĭ, 222 vite cornute, 230 de oi, 184 porcĭ şi 14 stupĭ.

Stăneştĭ pe Ceremuş, *moşie* cu administraţie specială, distr, Storojineţuluĭ. Suprafaţa 29.82 km.²; populaţia 294 locuitorii germani, ruteni, israeliţi ş. a.; relig. gr. or., gr. cat., rom. cat. şi mozaică.

La 1776, era proprietatea mazilului Ioan Goian.

Stăneştĭ pe Siret, *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 6.89 km.²; populaţia 36 locuitorĭ în majoritate polonĭ; restul romînĭ, rutenĭ şi germanĭ.

Cuprinde pe lîngă moşia Stăneştiĭ, pr. zisă şi tîrla Dumbrava.

Stănileşti, V. Cornul-Lunceĭ.

Stăucenĭ (Stawczan), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată în masă compactă, lîngă cele 2 iazurĭ de sud din carĭ curge pîrîul Soviţa.

Suprafaţa 15.31 km.²; populaţia 2.406 locuitori rutenĭ, de religie gr. or.

De această comună atîrnă şi tîrla Ţarschi (Carski).

Este situată lîngă drumul distr. Nepolocăuţĭ-Borăuţĭ şi legată, prin drumurĭ de ţară, cu comunele învecinate Iujineţul, Malatineţ şi Vereneanca.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială

www.digibuc.ro

cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

Această comună este menţionată pentru prima oară într'un hrisov datînd din anul 1475. La 1776 aparţinea mînăstirei Putna, care a obţinut-o de la boerul Iordache Balş, în schimbul comunelor: Dumbrăvenĭ, Vlădenĭ şi Iordăneştĭ. La 1739, s'a dat aci o luptă între Turcĭ şi Ruşĭ, în care Turciĭ aŭ fost învinşĭ

Din lacurile ce se află lîngă comună, se pescuesc cantităţĭ marĭ de peşte, cu care se face un comerţ întins.

Populaţia, în afară de pescuit, se ocupă cu agricultură şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1928 hect. păm. arab., 47 hect. fânaţurĭ, 11 hect. grădinĭ, 26 hect. imaşurĭ, 146 hect. heleştee şi bălţĭ.

Se găsesc 233 caĭ, 173 vite cornute, 74 oĭ, 100 porcĭ şi 6 stupĭ.

Stăucenĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 8.27 km.²; populaţia 20 locuitorĭ, parte israeliţĭ, parte polonĭ.

Cuprinde în sine şi tîrla Ţarschi (Carski).

Stăvioare (Stywiory), *culme,* ce constitue partea de sud a şirului carpatin Hrebenişcea-Stăvioare şi este despărţită de restul nordic al şiruluĭ prin plaiul aşezat între văile pîraielor Putila şi Ialoviciora. (v. Carpaţiĭ Bucuvineĭ.)

Stebne cu Spetchi, *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe Ceremuşul Alb, aproape de confluenţa sa cu Ceremuşul.

Suprafaţa 11.70 km.²; populaţia 626 locuitorĭ, rutenĭ; relig. gr. or.

Se compune din 2 sate: 1) Stebne cu 393 locuitorĭ, de care depinde şi cătunele: Grunĭ şi Procerc; şi 2) Spetchi (v. Spetchi).

Este străbătută de drumul distr. Iabloniţa-Uscie Putila; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.", precum şi o capelă.

Depindeà odată de Cîmpulungul Rusesc.

Populaţia, formată din huţani, se ocupă cu prăsila de vite şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 67 hect. păm. arab., 377 hect. fânaţurĭ, 9 hect. grădinĭ, 195 hect, imaşurĭ, 530 hect. pădurĭ.

Se găsesc 34 caĭ 1888 vite 3.400 oĭ, 852 porcĭ şi 260 stupĭ.

Stebnic, *pădure,* pe malul stîng al Siretuluĭ-Mare, spre N. V. de com. Lăpuşna, distr. Vijniţa.

Stebnicul, *pîrîu,* afl. pe st. rìuluĭ Siret, îşĭ adună isvoarele sale din jurul masivuluĭ muntos al Stebniculuĭ şi se varsă în rîul Siret, sub poalele munteluĭ Stojoc, maĭ sus de com. Berhomet p. S. distr. Storojineţ.

Stejec (Stezzek), *munte* (1417 m.), ce ţine de şirul carpatin Hrebenişce-Stăvioare (v Carpaţiĭ Bucovinei) şi e situat în apropierea comuneĭ Plosca, pistr. Vijniţa.

Stejăroaia, *moşie,* cu adm. spec. distr. Gurahumora, situată la V. de com. rur. Mazanaeştĭ.

Suprafaţa 11.93 km.²; populaţia 35 locuitorĭ, israeliţĭ şi romînĭ.

Ţine de şcoală şi biserica din Mazanaeştĭ.

Stermina, *munte,* 1072 m. alt., ţine de culmea Bobcica (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ, Obcina-Mare), se află între munţiĭ Rogoza şi Bobeica şi formează hotarul între districtele Gurahumora şi Cîmpulung.

Sterpar, *munte,* 1403 m. alt., făcînd parte din sistemul muntos al Rărăuluĭ, între pîraiele Putna şi Putna-Mare, spre V. de muntele Giumălăŭ, distr. Cîmpulung.

Sti-Meleş (Sty-Melesz), *munte,* (1398 m.), ce ţine de şirul carpatin Hrebenişce-Stăvioare (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se găseşte în apropierea localităţiĭ Plosca, distr. Vijniţa.

Stih, *cătun,* pendinte de satul Ialovicioana, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 4 case şi 12 locuitorĭ.

Stilo *pădure,* la N. de Hliboca, distr. Siret.

Stînca, *cătun,* pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 8 case şi 40 locuitorĭ.

Stîrca, *deal,* 487 m. alt., la O. de com. Ţibenĭ saŭ Istenşeghţi, distr. Siret.

Stîrcea saŭ Berlinţĭ (v. Berlinţĭ, *sat,*) distr. Siret, aşezat, în lungime, între com. Tereblecea şi Oprişenĭ.

Suprafaţa 3,78 km.²; împreună cu Slobozia Berlinţilor; populaţi 577 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or. şi ceva romînĭ şi polonĭ.

Este lipit de drumul princi-

www.digibuc.ro

pal Cernăuţĭ-Siret, staţie de drum de fer a linieĭ locale Hliboca-Siret; ţine de şcoala din Tereblecea şi are o biserică filială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril“, atenenţă, a parohieĭ din Tereblecea.

Acest sat este menţionat, pentru prima oară, într'un hrisov de proprietate al mitropolieĭ din Suceava, datînd din anul 1621. Din hrisoavele posterioare, unul din 22 Martie 1621. pe timpul luĭ Ioan Alexandru Vodă şi altul din 17 Aprilie, acelaş an, se vede că mitropolitul Suceveĭ, Anastasie, a dat acest sat boeruluĭ Ionaşco Gianga, în schimbul satuluĭ Uideştĭ. La 1776 aparţinea mazileĭ Ilinca Stîrcĭoaea, o ramură a familieĭ boiereştĭ Stîrcea, de la care îşĭ trage numele acest sat.

La 1780, a fost unit cu com. Tereblecea.

Populaţia, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor. Comuna posedă 1257 hect. pămînt arabil, 188 hect. fîneţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 88 hect. imaşurĭ şi 153 hec. pădurĭ.

Are 13 caĭ, 150 vite cornute 100 porcĭ, 18 stupĭ.

Stîrcea saŭ **Berlinţĭ**, *moşie,* cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 14.03 km^2; populaţia 122 locuitorĭ polonĭ, rutenĭ şi israeliţĭ precum şi câţiva germanĭ şi romînĭ.

Cuprinde pe lîngă moşia Stîrcea, pr. zisă, şi ferma Slobozia Berlinţilor.

Stoineasa, *mic afluent*, pe d. Moldoveĭ, răsare de sub muntele Ciunciurile şi se varsă în Moldova, mai jos de com. Capul-Codruluĭ, lîngă punctul aşa numit. Dohotărie.

Stojoc, *munte,* lîngă com. Berhomet pe Siret, 859 m., ce ţine de grupul de culmĭ Cornu-Tomnaticul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ,). Piscul acestuĭ munte e format de nişte stîncĭ găurite, în care tradiţia poporului pretinde că s'ar fi adăpostit haiducul legendar Doboş şi ar fi ascuns acolo comorĭ. Priveliştea asupra văiĭ Siretuluĭ e din acest punct superbă.

Storojeneasca, complex de *fîneţe,* crîngurĭ şi pădure, distr. Storojineţ, între Dubovăţ la N. şi Albovăţ la S.

Storojineţ (Storozynetz), *district,* cuprinde ocolurile judecătoreştĭ Storojineţ şi Stăneştĭ şi se mărgineşte la N. cu distr. Coţman, la O. cu districtele Cernăuţĭ şi Siret, la S. cu districtele Rădăuţĭ, iar la V. cu distr. Vijniţa.

Intinderea teritorială a acestuĭ district e de 1138 km^2, cu peste 70.000 de locuitorĭ, din care majoritatea sunt românĭ, iar restul rutenĭ şi o parte coloniştĭ de altă naţiune.

Căile de comunicaţie principale din acest district sunt reprezentate prin 5 şosele ce se concentrează toate în tîrgul Storojineţ (v. Storojineţ tîrg) şi prin linia ferată locală Hliboca-Berhomet-S. cu ramura sa laterală ce duce de la Carapciu la Ciudeĭ. Şosele însă sunt următoarele; şoselele districtuale de la Storojineţ la Cernăuţĭ, de la Storojineţ la Jadova şi de la Storojineţ la Hliboca; apoĭ şoseaua principală (drumul împărătesc), din care o ramură duce de la Storojineţ-Sniatyn, cu continuarea spre Galiţia, iar cealaltă, care duce în direcţia Ciudeĭ, cu continuare spre Gurahumora şi maĭ departe în Transilvania.

Apele ce udă acest district, sunt Siretul cu afluentul său maĭ însemnat Sîreţelul şi rîul Prutuluĭ. Acesta din urmă formează în mod fracţionar hotarul spre districtul Coţman, pe când Siretul traversează districtul Storojineţ dela V. spre E. intrînd pe la comuna rurală Jadova, udînd capitala districtuluĭ, adică tîrgul Storojineţ, şi ieşind lîngă comuna rurală Presecăreni, pentru a trece în districtul Siretuluı.

Regiunea districtuluĭ e maĭ mult colinară, presărată cu câmpiĭ foarte mănoase şi pădurĭ de fag. carpen şi stejar.

Acest district reprezintă ca proprietate rurală după ultima statistică 38.196 hect. pămînt arabil, 13.711 hectare fînaţurı, 755 hect. grădinĭ, 12.912 hect. imaşurĭ, 45.918 hect. pădurĭ.

În ce priveşte animalele de casă, districtul are 5.755 caĭ, 31.847 vite cornute, 3.335 oı, 11.764 porcĭ, 4566 stupĭ de albine.

Storojineţ (Storozynetz), *tîrg,* situat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Siret, (v. Storojineţ, district), ocupă o suprafaţă de 18,32 km. pătr. şi are o populaţie de 5674 de locuitorĭ, dintre carĭ aproape 3000 romînĭ, ce sunt de religie ortod. Restul sunt rutenĭ şi polonĭ pripăşiţı acolo încă dela unirea Bucovineĭ cu Galiţia, apoĭ mulţĭ evreĭ şi cîţĭ-va coloniştı germanĭ veniţĭ de dată maĭ recentă. Locuitoriĭ rutenĭ sunt de confesiune greco-catolică şi numaĭ poloniĭ şi germaniı rom. catolicĭ, avînd cîte o biserică aparte. Romîniĭ au două biserici, şi anume una mare în mijlocul tîrguluĭ, cu hramul Sf.

Gheorghe și alta mică maï veche, care se află în partea vetreï fostuluï sat, avînd hramul Sf. Arhangheli Mihail și Gavril.

Storojinețul este sediul unuï căpitan (prefect), și al judecătorieï ocoluluï Storojineț, avînd pe lîngă obicinuitele oficiï administrative districtuale, și un inspectorat silvic, post de jandarmï, oficiŭ metric, poștă și telegraf. Ca instituțiunï culturale are o școală de băiețï și una de fete cu cîte 6 clase, o școală filială în partea satuluï vechiŭ și o școală specială de împletit. In Storoj. se întrunesc 5 căï de comunicație din carï una își are podul săŭ peste Siret; tot aci e și o stațiune a linieï locale ferate Hliboca-Berhomet. Storojinețul avea între aniï 1860 și 70 și un stabiliment de băï foarte frecventat, maï ales pentru situațiunea favorabilă climaterică, și in urmă și o fabrică de bere căutată. Actualmente industria mare se reduce la 2 fabricï de spirt, 2 de tăbăcărie, cîte-va morï de măcinat și ferestraie de scindurï.

Localitatea Storojineț e relativ foarte veche, căcï o găsim pomenită într'un uric din anul 1448, prin care Roman Vodă dărueşte satul cu acest nume unuï oarecare Petre Tomin. Pe la 1176 satul Storojineț era proprietatea maziluluï Tudorachi Soroceanu. Până în anul 1847, Storojinețul ca moșie forma o proprietate din cele mai vaste și frumoase aparținînd boieruluï Niculaï Flondor, care a lăsat-o apoï moștenire pe jumătate fiuluï săŭ Gheorghe, după ce dăduse altă jumătate, și anume partea dinspre Panca, fiiceï sale Eufrosina, măritată după marele boer patriot Gheorghe Hurmuzaki. Această din urmă parte a trecut apoï în posesiunea familieï evreiești Ohrenstein (v. Storojineț Ohrenstein), iar restul proprietățiï din jurul comuneï (v. Storojineț Muntenï) a rămas în stăpînirea familieï Flondor cu toate drepturile de patronat local.

Deasupra Storojinețuluï, lîngă drumul ce duce spre Cernăuțï, se afla pînă în aniï 1866 o colonie numeroasă de țiganï, Criva, constituită din foști robï boierești și fugarï, ce exercitaŭ meseria de lăutarï și lingurarï. Decimațï prin foametea și holera de la 1866, eï au dispărut aproape cu totul, făcînd loc populațiuneï slave venite în localitate din părțile Galițieï. (V. Criva, cătun al com. rur. Broscăuțul Vechiŭ).

Posedă 2342 hect. pămînt arabil, 814 hect. fînațurï, 23 hect. grădinï, 308 hect. imașurï, 2096 hect. pădure.

Se găsesc 338 caï, 449 vite cornute, 560 porcï, 176 stupï.

Storojineț-Muntenï, *moșie*, cu administrație specială, distr. Storojineț.

Suprafața 28.84 km.²; populația 231 locuitorï în majoritate rutenï și israelițï, restul romînï și polonï; relig. gr. or., mozaică, gr. cat. rom. cat.

Storojineț-Ohrenștein, *moșie*, cu administrație specială, distr. Storojineț.

Suprafața de 16.77 km.²; populația 55 locuitori în majoritate israelițï;

Storoneț, *cătun*, pendinte de moșia cu adm. part. Putila, distr. Vignița.

Are 9 case și 49 locuitorï.

Storoneț, *pîrîŭ*, afl. pe st. rîulețuluï Putila (v. Putila). Răsare de sub culmea Polomiștea și se varsă în Putila, în fața com. Storoneț Putila.

Storoneț-Putila, *com. rur.*, distr. Vijinița, al căreï centru e așezat la confluența pîraelor cu acelaș nume, între Sergienï și Torachi.

Suprafața de 69.34²; populația 1656 locuitorï rutenï relig. gr. or. și ceva israelițï.

Se compune din două sate: *Storonețul*, care, împreună cu tîrlele Hrabusna și Porculenï, numără 943 locuitorï, și de care depind cătunele Brama sub Sadom, Bocacï, Țibenï, Maximeț și Riza Pralenï, împrăștiate de dealurï învecinate; și 2) *Putila*, cu 389 locuitorï, și care se compune din cătunele Bucovățu, Hrabusna, Porculenï și Zabje, precum și din tîrla Zhareț, tot pe dealurï. (v. fie-care).

Partea centrală a comuneï e străbătută de drumul distr. Vijnița-Seletin.

Are un oficiŭ telegrafo-poștal; o școală populară cu 2 clase și 2 bisericï una gr. or. cu hramul „Sf. Nicolae" și alta gr. cat.

Depindea odinioară de Cîmpulungul Rusesc.

Incă dela upă ocuparea Bucovineï, era sediul uneï judetoriï de ocol, avînd o perceptorie și alte oficiï maï micï. Aci se află mai multe băncï de credit și o casă de economie. Populația compusă din huțanï și în centrul localitățiï aproape numaï din evreï, se ocupă cu prasila vitelor, cu plutăritul și cu industria lemnărieï.

Comuna posedă 232 hect. pămînt arabil, 1769 hect. fînațurï, 17 hect. grădinï, 811

www.digibuc.ro

hect. imaşurĭ, 255 hect. poenĭ, 4712 hect. pădurĭ.

Se găsesc 172 caĭ, 1363 vite cornute, 794 porcĭ şi 250 stupĭ.

Straja, *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată pe malul sting al Suceveĭ şi lipită în partea sa de O. de com. Vicovul-de-Sus.

Suprafaţa 26.42 km.²; populaţia 2896 locuitorĭ, romînĭ de relig. gr. or. şi o f. mică fracţiune de israeliţĭ şi germanĭ.

Cuprinde pe lîngă vatra comuneĭ şi tîrla Fălcăŭ.

Este străbătută de drumul district. Vicovul de Sus-Şipot; prin apropiere, pe malul drept al Suceaveĭ, trece linia ferată Hadicfalva-Frasin.

Are o şcoală populară cu 4 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D".

A fost întemeiată pe teritoriul numit „Branişteа", dăruit de Stefan-cel-Mare, prin hrisovul din 13 Martie 1490, mînăstireĭ Putna. Intr'un alt document al luĭ Vasile Lupu, dela 1647, se pomeneşte că o parte din acest teritoriŭ a fost usurpată de către Ungurĭ şi Polonĭ.

In această localitate se află o fabrică de lemnărie de rezonanţă şi una de ciment.

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu prasila de oĭ şi de vite marĭ, precum şi cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 400 hect. arabil, 995 hect. fînaţurĭ, 13 hect. grădinĭ, 386 hect. imaşurĭ, 5367 hect. pădurĭ.

Se găsesc 178 caĭ, 1823 vite cornute, 1665 oĭ, 687 porcĭ, 160 stupĭ.

Straja, *moşie*, cu adm. part., distr. Rădăuţĭ.

Suprafaţa 47.95 km.²; populaţia 68 locuitorĭ, germanĭ, rom. cat.

Cuprinde, pe lîngă sine şi localitatea cu ferăstrăul Boul.

Strejinschi, *cătun*, pendinte de satul Storoneţ, com. rur. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Are 10 case şi 54 locuitorĭ.

Strigoaia, *staţie de drum de fer*, a linieĭ Hatna-Cîmpulung.

Depinde de com. rur. Părteştiĭ-de-Jos, distr. Gurahumora.

Are 2 case şi 10 locuitorĭ.

Strigoaia, *complex de pădurĭ şi păşunĭ*, la N.-V. de muntele Puşca-Arsă şi la S.-O. de pîrîul Deea.

Strigoaia, *plaiŭ*, ce ţine de şirul muntos Obcina-Mare saŭ Arşiţa, (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ), şi care serveşte ca trecătoare (636 m.) atît pentru şoseaua principală ce leagă valea Soloneţuluĭ cu a Moldoveĭ, cît şi pentru linia fer. locală Hatna-Cîmpulung.

Strileţchiĭ Cut, (Strileckij-Kut), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul dr. al Prutuluĭ, între oraşul Cernăuţĭ şi com. Revna.

Suprafaţa 11.80 km²; populaţia 1.477 loc., rutenĭ, relig., gr., or.

Este lîngă drumul distr. Cernăuţĭ-Hliniţa; ţine de şcoala şi biserica din Revna.

Populaţia se ocupă cu agricultura, prasila de vite şi cu pescăritul.

Se găsesc 43 caĭ, 425 vite cornute, 13 oĭ şi 211 porcĭ.

Strimca, *masiv muntos*, ce ţine de spinarea carpatină a Ciocîlca (vezĭ Carpaţiĭ Bucovineĭ) formînd totodată muntele Strimca cu 1.356 m. înnălţime.

Strîmba, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Bosancea, distr. Suceava.

Are 3 case cu un singur locuitor.

Strîmba, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. specială Bosancea, distr. Suceava.

Are 4 case cu 28 locuitorĭ.

Strîmbu, *deal*, distr. Suceava, 354 m. altitud., la N. de tîrla Strîmba.

Strîmtura, *cătun vechiŭ*, pendinte de com. rur. Presecărenĭ, distr. Storojineţ; atenenţă parohială a acesteĭ comune.

Strînsul, *munte*, 1377 m. altit., făcînd parte din sistemul muntos al Rărăuluĭ, la O. de localitatea şi de apa Valea Putneĭ, distr. Cîmpulung.

Stroeştĭ, *com. rur.* distr. Suceava, aşezată pe dreapta pîriuluĭ Trepar, afluent al pîr. Hraniţa.

Suprafaţa 13.01 km²; populaţia 1,952 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este în apropiere de drumul princip. Suceava-Gurahumora şi legată de comunele învecinate prin drumurĭ de cîmp.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul Naşterea M. Domnuluĭ.

La 1776, era proprietatea călugăruluĭ Stamati.

Populaţia formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1.820 hect. pămînt arabil, 222 hect. fîna-

www.digibuc.ro

ţurĭ, 17 hect. grădinĭ, 5 hect. imaşurĭ, 7 hect. şi 50 a. pădurĭ, 2 hect. 50 a. heleştee.

Se găsesc 138 caĭ, 664 vite cornute, 1.313 oĭ, 540 porcĭ, 50 stupĭ.

Stroeşĭ, *moşie,* cu adm. spec. distr. Suceava.

Suprafaţa 7.43 km²; populaţia 73 locuitorĭ, dintre care 62 romînĭ; relig. gr. or. ş. a.

Se compune: 1) din moşia Stroeştĭ, pr. zisă cu 5 case şi 34 locuitorĭ, cuprinzînd şi tîrlele Pripasna şi Toloca, şi 2) din tîrla Gropile.

Depindea odinioară de com. Stroeştĭ, şi eraŭ în stăpînirea călugăruluĭ Stamati.

Stroeştiĭ-de-Sus, (v. Gogolina).

Struhovăţul, *mic afluent,* pe st. Siretuluĭ-Mic, ce răsare sub poalele munteluĭ Laurenka şi se revarsă în Siretul-Mic maĭ sus de com. Banila Moldovenească, distr. Storojinet.

Strungiu, *cătun,* pendinte de com. rur. Bănila Moldovenească, distr. Storojineţ.

Are 72 locuitorĭ. Ţine de biserica parohială din Bănila Moldovenească.

Stulpicanĭ, *com. rur.*, distr. Cîmpulung, aşezată la confluenţa pîraelor, Negrileasa, Ostra şi Gemine, formînd aci un singur pîrîu, numit Suha.

Suprafaţa 53.17 km.²; populaţia 1567 locuitorĭ, români şi f. puţinĭ germanĭ şi israeliţĭ; relig. gr. or. pentru majoritate.

Se compune din vatra satului cu 902 locuitorĭ şi din cătunele: Gura Ostreĭ, Măcieşu, Măgura, Molid, Şesul Timoluĭ, Şipotu şi Ursoaea (v. fie-care).

Este lipită de drumul distr. şi de linia industrială Ostra-Bucşoaea. Are un oficiŭ poştal, o şcoală populară cu o clasă, o biserică parohială cu hramul „Inălţarea Domnuluĭ“ şi 2 case de economie.

La 1776, aparţinea mînăstireĭ Voroneţ, prin dania făcută de Ştefan-cel-Mare, (la ce an nu se poate spune cu precisie; probabil însă că la 1488, cînd a fost zidită mînăstirea); o parte din teritorul ei a rămas la Romînia, după cesiunea Bucovineĭ către Austria.

După credinţa poporuluĭ, numele comunei provine de la cuvîntul romînesc stulpig[1]).

Are mori şi ferestee cu industrie mare.

Populaţia se ocupă cu prasila de oĭ şi de vite marĭ, precum şi cu agricultura.

Comuna posedă 129 hect. pămînt arabil, 800 hect. fînaţurĭ,3738 hc. păduri.

Se găsesc 76 caĭ, 800 vite cornute, 2100 oi, 450 porci şi 91 stupĭ de albine.

Stupca, *com. rur.*, distr. Gurahumora, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, între comunele Ilişeşti la N. şi Drăgoeşti la S.

Suprafaţa 12.38 km.²; populaţia 2216 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Printr'un drum distr. este legată cu Ilişeştĭ şi cu drumul princip. Suceava. Gurahumora, ce trece pe acolo; iar prin şoselee comunale, cu comune vecine şi cu drumul distr. Suceava-Gurahumora.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Profetul Ilie“, zidită în locul celei făcute de boerul Vasile Balş, Ban, la 1766. La 1776, era stăpînită de Maria Balş. După tradiţiune, localitatea Stupca, făcea parte din teriitorul, aşa numit Boul, după care s'a numit o mulţime de tîrle, d. e. Faţa Boului şi altele). Intr'una din aceste tîrle, pare c'ar fi existat un castel, în locul de unde s'au desgropat, între 1884—87, cărămizi, avînd în relief oamenĭ înarmaţĭ, cavalerĭ ş. a. La localitatea numită „La Văduţ“ s'au găsit rămăşiţe de zidurĭ, oseminte omeneştĭ, lespezĭ ş. a. ceea ce denotă că aci a fost un cimitir. După legendă, boerul Boul, posesorul aceste ĭ localităţi, ar fi dăruit-o mînăstirei Secul, aflătoare azi în Romînia şi că monahiĭ d'acolo ar fi avut aci o stupină. de unde şi numele de Stupca. Inainte de ocupaţiunea austriacă se aşezase aci o colonie de Lipovenĭ, carĭ au emigrat în urmă.

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1541 hect. pămînt arabil, 129 hect. finaţurĭ, 30 hect. grădinĭ, 359 hect. imaşurĭ, 689 hect. pădurĭ, 2 hect. heleştee.

Se găsesc 62 caĭ, 697 vite cornute, 1068 ha. oi, 644 porcĭ şi 62 stupĭ.

Stupca, *moşie,* cu adm. spec. distr. Gurahumora.

Suprafaţa 15.84 km.²; populaţia 106 locuitori, germanĭ, romînĭ şi israeliţĭ; relig. rom. cat. şi ev. pentru, germani, gr. or. pentru romînĭ şi pentru puţiniĭ rutenĭ.

[1]) O prăjină de care se agaţă fîşiĭ de teĭ şi care serveşte a scociori şi a speria păstrăviĭ; aceştia fugind sunt prinşĭ în sac (plasă)

www.digibuc.ro

Se compune: din moşia Stupca pr. zisă cu tîrla Ciumbreana, avînd 3 case şi 26 locuitorĭ; din fermele Ciocan şi La Maşina; din tîrlele Dealuĭ Mori şi Opcina (v. fie-care).

Forma odată un singur sat şi moşie cu com. rur. de azĭ Stupca.

Stupca, *afluent,* al pîr. Hraniţa (v. Hraniţa), răsare maĭ sus de com. Stupca şi împreunîndu-se lîngă com. Ioseffalva (Tolova), distr. Gurahumora cu pîrîiaşul Ciunciurile, se varsă în pîrîul Hraniţa pe teret. Rominiei.

Sturz, *munte,* 1345 m. alt., la V. de muntele Grebenul pr. zis, făcînd parte din Obcina Căpăţîna. distr. Cîmpulung şi formînd hotarul între Bucovina şi Romînia.

Sub-Prisaca, vezĭ Lipovenĭ.

Suceava, *district politic* şi ocol judecătoresc, se mărgineşte la E. şi la S. cu regatul Rominieĭ, la N. cu districtul Siretuluĭ şi la V. cu districtele Rădăuţĭ şi Gurahumora. Are o suprafaţă de 576 km.^{2}; cu 70.000 de locuitorĭ.

Acest district ocupă o regiune al căreĭ sol foarte fertil variază între şes şi configuraţiune colinară, acoperită în multe locurĭ chiar cu pădurĭ, însă nu prea întinse. Punctul cel maĭ ridicat este dealul Teişor, lîngă Mihovenĭ (5232 m.). Poziţiunea favorabilă a localităţilor face că pe unele locurĭ să găsim podgoriĭ, cum de ex. la Rus şi Uideştĭ, în carĭ se cultivă viţa de vie cu destul succes. Pămînturile de asemenea bine aşezate şi păzite de curenturile prea marĭ ale crivăţuluĭ se pretează minunat la agricultură şi parte ca păşune excelentă pentru numeroasele vite ce se prăsesc în acest district.

Populaţiunea districtuluĭ este maĭ mult decît pe două treimĭ curat romînească, chiar şi în oraşul Suceava, unde elementul evreiesc şi cu cel armenesc aŭ intrat de timpuriŭ, dar cu toate adaosele străine de la timpul ocupaţiuneĭ austriace încoace, n'aŭ fost în stare să cotropiască dominaţiunea vechiuluĭ mediŭ moldovean. In stratele populaţiuneĭ rurale elementul nerominesc îl formează cîteva localităţĭ cu Rutenĭ, aduşĭ de domniĭ Moldoveĭ din Pocuţia (Hatna, Milesăuţ, ş. a.), apoĭ cîteva coloniĭ germane, cum este de ex. acea din Iţcaniĭ-Noĭ, colonia maghiară din Iacobeştĭ şi colonia de Lipovenĭ veniţĭ din Moldova cam tot pe la finea veaculuĭ al 18-lea şi aşezaţĭ în satul Lipovenĭ.

Districtul este udat de rîul Suceava, a căruĭ vale largă constitue şesul propriŭ zis, pe care se întind cîmpiile bogate şi bine cultivate ale sătenilor. Suceava intră în district maĭ jos de comuna Mileşauţĭ şi părăseşte districtul lîngă oraşul Suceava, formînd încă un timp, aproape pînă la localitatea Roşcanĭ, hotarul între Bucovina şi regatul Romînieĭ.

Districtul Suceveĭ este străbătut de calea ferată principală Lemberg - Cernăuţĭ - Iaşĭ, din care se desprinde de cîţĭva anĭ încoace în staţia Iţcanĭ o linie locală ce duce chiar pînă la oraşul Suceava. Afară de asta districtul este traversat de drumul principal, aşa numita şosea a împăratuluĭ Franz, ce vine dinspre tîrgul Siret şi ţinîndu-se paralel cu linia ferată, duce spre punctul vamal Burdujenĭ. Din Iţcaniĭ-Noĭ acest drum se îndreaptă spre oraşul Suceava continuîndu-se apoĭ în direcţia spre Cîmpulung. Districtul maĭ are însă şi alte căĭ de comunicaţie destul de bune, cum e de ex. cel de la Suceava spre Bosance şi spre Uideşti, sau cel spre Costîna.

Din punct de vedere istoric, districtul Suceveĭ este plin de locurĭ ce ne amintesc momente marĭ din trecutul Bucovineĭ, încă pe cînd ţinea de principatul Moldoveĭ. Toată suprafaţa de la oraş în jos, spre hotarul Romînieĭ, apoĭ în direcţiunea opusă spre Chilişenĭ, arată şi astăzĭ urmele vechilor întăririĭ ce se prelungeaŭ din vechea cetate a Suceveĭ (v. Suceava oraş) pe o parte şi din cetăţuia cu numele Zamca pe altă parte. Jos de tot, lîngă poiana Racova, ce ţine de comuna Uideştĭ, se vede un vechiŭ cîmp de luptă frămîntat în repeţite rîndurĭ de sînge moldovenesc, unguresc şi polon. Comuna Reusenĭ este locul, unde a fost decapitat Bogdan Voevod la 1455. St. Ilie ne arată locul aşezămîntuluĭ mănăstiresc fondat de însuşi Ştefan-cel-Mare la 1457. Nu departe de oraşul Suceava se vede însă şi astăzĭ frumoasa mănăstire Dragomirna, zidită la 1602 de Mitropolitul Crimca ş. a. m.

Districtul Suceveĭ poseda după ultima statistică: 31.294 hect. pămînt arabil, 5702 hect. fînaţurĭ, 850 hect. grădinĭ şi viĭ, 245 hect. imaşurĭ, 9188 hect. pădurĭ şi 64 bălţĭ şi heleşteie. Animale domestice număra districtul: 4653 caĭ, 11030 vite cornute, 22484 oĭ, 87 capre, 21897 porcĭ şi 3188 stupĭ cu albine.

www.digibuc.ro

Suceava, *oraş*, vechea capitală a principatului Moldoveĭ, astăzĭ centru districtual şi sediŭ de ocol judecătoresc cu acelaşĭ nume, este localitate situată pe malul rîpos din dreapta rîuluĭ Suceava, de la care îşi trage probabil şi numele.

Ca localitate cu titlu de comună urbană, Suceava se compune din oraşul Suceava propriŭ zis, din mahalalele Iţcaniĭ-Vechĭ, Cotu Şeptilicĭ, Zamca, şi din atinenţele Tataraşĭ, Mitoca (armeneşte Hatskadar) şi Zoteştĭ saŭ Postulachi. Are o suprafaţă totală de 23.03 km.², cu 1424 de case şi o populaţiune de 11103 locuitorĭ dintre carĭ 4000 sunt evreĭ, 3000 românĭ, iar restul germanĭ, armenĭ, slavĭ de diferite viţe, etc.

Oraşul este legat printr'o linie ferată locală cu drumul de fer principal Lemberg-Cernăuţĭ-Iaşĭ şi Roman, având ca punct de joncţiune staţiunea Iţcanĭ.

Pe drumul principal (carpatin) oraşul este legat cu celelalte localităţĭ marĭ (Cernăuţĭ, Rădăuţĭ, Siret, Gurahumoruluĭ, Câmpulung) ale Bucovineĭ, iar prin alte patru căĭ de comunicaţie bune comunică cu punctele vamale spre hotarul Romîniei şi cu câteva localităţĭ din împrejurime (Bosancea, Capucodruluĭ, Costîna).

Suceava este sediul unuĭ prefect de district (căpitan), are un tribunal provincial, un liceu cu clase româneştĭ, un spital, maĭ multe şcolĭ de fete şi băieţĭ şi diferite institute de cultură, între carĭ cel maĭ de seamă este „Şcoala Romînă", societate naţională, ce sprijineşte cu ajutorul fondurilor eĭ, elevĭ săracĭ şi susţine pe toate căile românismul. Acĭ se află un club român, şi o librărie cu tipografie şi editură românească.

Istoricul oraşuluĭ, vechiul tîrg al Suceveĭ cu cetatea sa vestită şi reşedinţa domnilor Moldoveĭ, este bogat în amintirĭ istorice şi ne vom mărgini a spune numaĭ lucrurile maĭ esenţiale. Originea Suceveĭ pare a duce pînă în secolul al doisprezecelea, deşi o tradiţie populară ne spune, cum că localitatea ar fi fondată de Dragoş-Vodă. Ca reşedinţă a domnilor Moldoveĭ Suceava se pomeneşte întîi la anul 1388 şi rămîne sediŭ domnesc pînă la 1563, cînd scaunul domnilor Moldoveĭ este mutat la Iaşĭ. După descripţiile istoricilor şi săpăturile făcute în aniĭ din urmă din iniţiativa guvernuluĭ austriac, Suceava constituia o cetate de seamă cu întăriturĭ formidabile, ce se întindeaŭ în exterior pe o rază de 4 km. şi ale căror urme se maĭ cunosc şi astăzĭ (Burdujenĭ, Salcea). Centrul cetăţiĭ îl forma palatul domnesc, apărat în faţa apeĭ Suceveĭ de un părete stîncos natural, iar din celelalte părţĭ înconjurat cu zidurĭ şi şanţurĭ, de carĭ ţinea probabil şi fortăreaţa Zamca (în urmă mînăstire armeană) ale căreĭ ruine sunt încă bine conservate. Spărtura de pămînt ce despărţea cetatea de târgul actual şi care formează albia afluentuluĭ Suceveĭ, Cacaina, avea, după cum ne spune tradiţia de la Ştefan-cel-Mare, un pod suspendat de piele de bivolĭ, legîndu-se astfel palatul cu biserica domnească (biserica Mirăuţuluĭ) situată în partea tîrgului vechiŭĭ.

Războaiele multiple ce aŭ bîntuit ţara Moldoveĭ, aŭ fost cauza că tîrgul Suceveĭ şi maĭ ales cetatea să fie călcate în nenumărate rîndurĭ de duşmanĭ. Cele maĭ straşnice atacurĭ le-a îndurat Suceava la 1394 din partea Ungurilor, la 1476 şi 1484 de către Turcĭ, la 1497 din partea Polonilor, sub regele Albrecht şi la 1509 tot din partea lor, sub Kamienietzki; la 1538 iarăşĭ din partea Turcilor, însă în repeţite rîndurĭ din partea Tătarilor. La 1653 a fost asediată şi luată pe rînd de Muntenĭ, de Cazaciĭ şi Tătariĭ luĭ Timuş, apoĭ de Poloniĭ şi Unguriĭ aliaţĭ cu dînşiĭ. La 1675 şi 1686 a fost arsă şi pustiită de către regele polon Sobieski şi în fine, după ce a maĭ fost prădată la 1740 de Cazacĭ, a fost dărîmată la 1766 după însăşĭ porunca domnuluĭ Moldoveĭ Cantacuzino. De atuncĭ Suceava a început să decadă şi abia de la înfiinţarea căiĭ ferate încoace s'a maĭ ridicat puţin prin traficul cu frontiera română din apropiere.

Monumentele istorice rămase pe urma evenimentelor petrecute în Suceava sunt destul de numeroase şi afară de sus menţionatele ruine ale foasteĭ cetăţĭ şi reşedinţĭ domneştĭ sunt reprezentate prin bisericele ce sunt încă în fiinţă. Cele maĭ interesante dintre ele sunt: Biserica cu hramul Sf. Dumitru, clădită la anul 1534 de Ştefan Vodă, fiul luĭ Petru Bogdan şi care a ars la 1809 împreună cu turnul cel mare, în care se gaseaŭ clopote vechĭ şi preţioase. Biserica cu hramul Sf. Niculae, clădită la 1611 de comisul Niculai Bräiescul şi marele postelnic Nicoară Prăjescul. Aceste două figurează astăzĭ ca bisericĭ parohiale. Suceava maĭ are însă şi două bisericĭ ortodoxe filiale cu vechime nu maĭ puţin istorică şi

anume: Biserica cu hramul Sf. Ion Botezătorul, zidită la 1643 de domnul Moldoveĭ Vasile Lupu şi biserica din mahalaua Iţcanii-Vechĭ, cu hramul Adormireĭ Maiceĭ Domnuluĭ, intemeiată la 1639 de călugăriţa Nazaria şi fiica sa Angelina, pe locul unde se aflase înainte deja o mînăstire de maicĭ, de care ţinea şi moşia Iţcaniĭ-Vechĭ şi care a existat pînă la secularizarea mînăstirilor de către Austriacĭ (1784).

Tot ca monument istoric trebue considerată şi biserica armenească cu hramul Sf. Axente din cetăţuia ruinată Zamca, care a fost odinioară mînăstire, întemeiată la 1602 şi a fost prădată şi arsă de cazaciĭ luĭ Timuş la 1653. In jurul eĭ se văd încă întăriturlle făcute de regele polon Sobieski, precum şi un turn vechiŭ de chindie foarte curios, însă cam ruinat.

Cea maĭ veche şi interesantă clădire bisericească din Suceava este însă aşa numita veche mitropolie a Suceveĭ cu hramul Sf. Gheorghe, avînd şi o chinovie de călugărĭ însărcinaţĭ cu paza moaştelor Sf. Ion-cel-Nou, care este patronul Bucovineĭ. Clădirea începută după stilul mînăstireĭ din Putna, la 1514, de către Bogdan-Vodă şi isprăvită de fiul acestuia, Ştefan, la 1522, a fost încă mărită şi înfrumuseţată la 1597 de mitropolitul Moldoveĭ Teofan şi în urmă (1589) de domnul ţăreĭ Petre Şchiopul, iar în urmă rămănînd o vreme părăsită, a fost restaurată de mitropolitul Iacob. In această biserică aŭ fost depuse moaştele Sf. Ion-cel-Noŭ, pe carĭ le dobîndise Alexandru cel Bun la 1402 de la negustorimea oraşuluĭ Trapezunt şi le aşezase în vechea mitropolie, fondată la 1399 de Iuga-Vodă, însă în urmă distrusă. Aci, în biserica nouă mitropolitană cu hramul Sf. Gheorghe, aŭ stat moaştele sfîntuluĭ pînă la 1630 cînd aŭ fost strămutate la Iaşĭ. La 1686 moaştele aŭ fost însă luate de regele polon Sobieski şi duse în Galiţia, la Zolkiew, unde aŭ stat pînă la 1783, cînd împăratul Austrieĭ Iossef II, a poruncit din pornire generoasă pentru noua sa ţară Bucovina, să fie aduse cu mare pompă înapoĭ la Suceava.

In fine, maĭ este biserica Mirăuţuluĭ, despre care se zice că ar fi pe locul vechiĭ mitropoliĭ, întemeiate de Iuga-Vodă la 1399. Restaurată astăzĭ cu multă cheltuială şi în mod somptuos din iniţiativa fonduluĭ religionar şi a guvernuluĭ austriac, ca monument istoric demn de atenţiune, acest edificiŭ prea frumos situat în vechea mahala a Mirăuţilor, pe malul gîrleĭ din faţa cetăţiĭ vechĭ, cu care vechea mitropolie se zice că era legată prin pomenitul pod aerian de piele de bivol, este un adevărat juvaier istoric al bisericeĭ ortodoxe romîne. Cauza devastăriĭ vechiĭ bisericĭ şi mitropoliĭ nu se documentează în istorie.

Pe lîngă aceste bisericĭ de rit ortodox, Suceava maĭ posedă una romano-catolică şi alta greco-catolică, precum şi o capelă protestantă.

Populaţiunea Suceveĭ s'a ocupat din vremurĭ cu negoţul, probă colonia veche armenească, care s'a aşezat acolo şi faptul că Suceava era loc vamal de căpetenie al principatuluĭ Moldoveĭ. Locuitoriĭ se ocupaŭ însă şi cu industria, maĭ ales cu cojocăria, care se menţine în parte şi astăzĭ. Pe lîngă aceasta Suceava era înconjurată de pomete întinse, în carĭ se cultivaŭ maĭ cu deosebire mere de soiŭ. De asemenea şi albinăritul, ba chiar şi cultura vermilor de mătase eraŭ aci în floare.

Ca proprietate comuna Suceava posedă: 1580 hect. pămînt arabil, 104 hect. fînaţurĭ, 110 hect. grădinĭ, 250 hect. imaşurĭ, 43 hect. pădure. Statistica animalelor de casă însă este; 348 caĭ, 666 vite cornute, 640 porcĭ şi 250 stupĭ de albine.

Suceava, *rîu* ce ia naştere din pîrîiaşele Cobiloara şi Izvor, din care cel dintîĭ răsare de sub coamele şiruluĭ munţos Hrobi, iar al doilea între povîrnişurile ramificaţiilor de S.E. Tomnaticuluĭ. Lîngă com. Şipot Cameral se împreună Cobiloara cu Izvorul, formînd albia Suceveĭ, care îşĭ ia apoĭ cursul, întîĭ spre N. până la confluenţa cu pîr. Ropocel. De aci Suceava curge o mică distanţă spre O. şi se îndreaptă apoĭ către N. iar lîngă com. Sadău apucă din noŭ direcţiunea spre Ost. De la Sadău şi pănă la împreunarea cu pîr. Falcău ea este îndreptată spre N.-O. de aci înainte ţine însă un timp direcţiunea spre O. Pe această ultimă distanţă Suceava se ramifică în numeroase braţe cu devenind torenţiala. Lîngă comunele Frătăuţiĭ Noĭ şi Vechĭ Suceava se întoarce spre S. O. şi încetă succesif a se maĭ ramifica. La S. de com. Hadikfalva rîul face un mic arc şi, curgînd pe lîngă com. Mileşăuţul de Sus, se îndreaptă mereu spre S. O. până la părăsirea terit. Bucovineĭ, schimbîndu-şĭ această direcţiune un moment numai între localită-

www.digibuc.ro

țile Rușiĭ-Mănăstioareĭ și Rușiĭ-Poienĭ. De la Ițcaniĭ Noĭ și până la Chilișenĭ, Suceava descrie asemenea serpentine destul de arcuite.

Lungimea acestui rîu pe terit. Bucovineĭ este de 153 km. și întrece așadară toate distanțele parcurse de celelalte rîurĭ. Apele sale au, prin faptul că răsar din creerul munților Carpațĭ, caracter aproape cu desăvîrșire torențial și cînd se umflă prin topîrea zăpezilor saŭ prin ploĭ de durată maĭ mare, Suceava se varsă din cauza înclinațiuniĭ eĭ considerabile de 8 m., cu mare putere prin valea sa, rostogolind în cale-ĭ lungă fărîmăturĭ de stîncĭ și cantitățĭ marĭ de petriș și nisip. Cu toate acestea apa Suceveĭ e limpede și fiindcă se alimentează tot din rîulețe ce vin din munte, e foarte rece.

Lățimea rîuluĭ acestuia variază foarte mult, ajungînd la unele locurĭ până la 100 m. Tot așa și adîncimea, care nu trece de 2 m., ceea ce face că nu e practicabilă de cît foarte puțin pentru plutărit și, putînd fi traversată cu piciorul, dispensează construirea de prea multe podurĭ și punțĭ.

Albia Suceveĭ, maĭ ales în partea ei de la munte, e stîncoasă și adesea orĭ cu dărîmăturĭ de pietre, care fac apoĭ, cu cît rîul ajunge maĭ la șes, loc unor prundișurĭ și luncĭ nisipoase destul de întinse. Suceava pricinuiește de multe orĭ inundațiuniĭ, deși nu-șĭ schimbă la asemenea ocaziunĭ de atîtea orĭ matca, precum o face d. ex. rîul Prut.

Afluențiĭ maĭ considerabilĭ aĭ Suceveĭ pe partea st. sunt: Ropocelul, Rusca, Tonchiĭ, Sădăul, Tomnaticul, Falcăuțul, Laura, Bilca cu pîrîiașele Bilca Mare și Bilca-Mică, Pătrimineasca, Tărnauca, Climăuțul, Horaețul, Patrăuceanca, Dragomirua și pîr. Rustorba, care formează în parte hotarul spre Rominia.

Afluențiĭ Suceveĭ pe dr. sunt: Pohanicioara, Sipitul cu pîrîiașul Tinosul, Brodina cu pîrîiașele Cuninschi și Brodinorsca, Ascunsul, Ascuncelul, apoĭ rîulețul Putna cu afl. săĭ Ursoaia, Putnișoara, Veceul și Scunca-Mare, apoĭ Remezeul, Slatina, Voitinelul, Fîntînelul, Saha și Temnicul, cu pîrîiașele Tesora, Horodnic și Toplița, apoi rîulețul Sucevița cu pîrîiașele sale Rusca, Bercheza și Voivodeasa, pe o parte și Dragoșina. Șoarecul, Floca-Havriș, Gîrbovețul și Volovățul pe cealaltă parte, apoi pîr. Solca cu afl. săĭ Glit și Iaslovățul, pîr. Soloneț cu pîrîiașele Blîndețul și Varvata, înfine pîr. Ilișești, pîr. Șchea și pîr. Racova, care formează hotarul spre Rominia, și la urmă încă Șomuzul-Mic, Buneștĭ, Ranеța, Stupca și Cinciurile.

Sucevenĭ (sau Tomeștĭ), *com. rur.*, distr. Storojineț, așezată pe partea stîngă a Siretuluĭ-Mic, la confluența sa cu marele Siret, între Cupca și Petriceanca.

Suprafața 10.22 km.²; populația 888 locuitori, exclusiv rominĭ; religia gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Ciudeĭ-Petriceanca, care o leagă cu stația de drum de fer Cupea, a linieĭ Ciudeĭ-Carapciu; are o școală pop. cu o clasă și o biserică parohială cu hramul „St. Arh, Mih. și Gavril".

La 1503, Ștefan-cel-Mare, a dăruit-o mînăstireĭ Putna, în posesia căreia se găsea și la 1776.

După tradiție comuna își trage numele de la întemeietorul ei, un sucevean, venit din Suceava.

Populația se ocupă cu agri, cultura și cu creșterea vitelo.r

Comuna posedă 540 hect. pămînt arabil, 189 hect. fînațuri, 7 hect. 50 a. grădinĭ, 42 hect. fînațurĭ, 687 hect. pădurĭ

Se găsesc 55 caĭ, 465 vite cornute, 267 porcĭ, 25 stupĭ.

Sucevenĭ, *moșie,* atenență a moșiei Cupea, distr. Storojineț.

Are 5 locuitori.

Sucevița, *com. rur.*, distr. Rădăuțĭ, așezată dealungul pîrîuluĭ cu acelaș nume, spre S.-V de com Marginea.

Suprafața 13.88 km.²; populația 1099 locuitorĭ rominĭ; relig. gr. or.

Printr'un drum distr. este legată cu Marginea, prin drumurĭ de călărie comunică cu Argel, Putna, și Poiana-Miculuĭ: are o școală populară (fostă mînăstirească) și o biserică cu hramul „Botezul Domnului", zidită în 1772 de arhimandritul Iosif, starețul mînăstirei.

Pe lîngă biserica asta se afla aci o alta maĭ veche, servind ca mînăstire, în posesia căreia se află și satul la anul 1586 dăruit de domnul Moldoveĭ Eremia Movilă (v. Sucevița, mînăstire).

Populația, se ocupă cu creșterea vitelor și cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 85 hect. pămînt arabil, 276 hect. fînețurĭ, 17 hect. grădini, 5851 hect. păduri.

Se găsesc 95 caĭ, 433 vite cornute, 529 oĭ, 331 porcĭ, 108 stupĭ,

Sucevița, *mînăstire,* situată

www.digibuc.ro

lîngă com. rur. cu acelaş nume, pe malul drept al pîriuluĭ cu acelaş nume, avînd o poziţie pitorească, între munţĭ distr. Rădăuţĭ.

A fost fondată de către 2 membri aĭ familieĭ domneştĭ Movilă, şi anume: Gheorghe Movilă, episcop de Rădăuţĭ, maĭ tîrziŭ mitropolit al Moldoveĭ, care zidit cu învoiala domnuluĭ Moldoveĭ Petru Şchiopul, pe moşia domnească Suceviţa, o mînăstire de lemn. Maĭ tîrziŭ fratele acestuia, Eremia Movilă, Mare Vornic (şi domn al Moldoveĭ între aniĭ 1695-1606), a zidit în 1578 biserica principală cu zidurile în formă de cetăţue ce o înconjoară şi alte clădirĭ ale mînăstiriĭ. Biserica aceasta tîrnosită cu mare solemnitate la 1581, servă şi azĭ ca biserică principală cu hramul „Invierea Domnuluĭ“ avînd pe lîngă sine şi o capelă pentru serviciul de iarnă cu hramul „Schimbarea la faţă“.

Mînăstirea aceasta este interesantă pentru pictura sa f. bine conservată şi ţinuta în frescurĭ.

Moşiile şi bunurile, carĭ aŭ fost dăruite acesteĭ mînăstirĭ sînt:

1) Volovăţul, de către mitropolitul Gheorghe Movilă, prin hrisovul din 20 Iunie 2589.

2) Mămăĭeştĭ, de către mitropolitul Gheorghe Movilă, prin hrisovul confirmat de Duca-Vodă, în 8 Februarie 1669.

3) Intiinsul teritoriŭ de lîngă Suceviţa, pe care se află acum localităţile Marginea (Predeal), Voivodeasa şi Dealul Edereĭ, de către Voevodul Petru III Şchiopul, prin hrisovul din 6 Ianuarie 1583;

4) Muntele Giumălăŭ, de către surorile Maria şi Paraschiva Arbore, prin hrisovul confirmat de voevodul Petre Şchiopul la 1 şi 11 Mai 1584;

Horodnicul-de-Sus şi Horodnicul-de-Jos, de către domnul Moldoveĭ Eremia Movilă, prin hrisovul din 12 Iulie 1597;

6) Jumătate din moşia Ploşniţa, a şeptea parte din moşia Costeştĭ şi jumătate din Bărbeştĭ (saŭ Mălineştĭ) de către Marele Vornic Iordache Cantacuzen, prin hrisovul confirmat din 12 Ianuarie 1739 şi prin hrisovul confirmat de Grigore-Ghica-Vodă la 1 Decembrie 1740.

In afară de acestea, mînăstirea maĭ poseda moşiĭ în Moldova, ca: Mîndreştiĭ, Seminiţa, Ibăneştiĭ, Măgura, Cristinceştiĭ, Noscova, Verbica, Osoneştiĭ şi David

Astăzĭ mînăstirea are un egumen şi 10-12 călugărĭ.

Suceviţa, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Marginea, districtul Rădăuţĭ.

Suceviţa, *rîuleţ*, afl. pe dr. Suceveĭ, răsare sub Poiana Măruluĭ, nu departe de Dealul dintre Humorĭ (în dosul căruĭ dă naştere pîr. Humor, ce ţine de basinul Moldoveĭ). Primeşte maĭ sus de M-rea Suceviteĭ pe st. pîriiaşele Rusca şi Bercheza, pe dr. pîrîiaşul Dragoşina, apoĭ maĭ primeşte lîngă com. Fürstenthal pe dr. pîr. Şoarecul şi pe st. pe Voivodeasa şi maĭ ia pe dr. încă pîriiaşele Floca şi Havris. Ramificîndu-se în mijlocul com. Marginea, taĭe cîmpul Horodniculuĭ, ĭa lîngă sat. Volovăţ maĭ jos de vadul Andreĭeseĭ, pîrîuluĭ Volovaţuluĭ, apoĭ pîr. Gîrbovăţul şi se varsă în Suceava, în drept. localit. Bădauţĭ, districtul Rădăuţĭ.

Suha, *cătun*, pendinte de com., rur. Bucşoaea, distr. Cîmpulung.

Are 13 sase şi 108 locuitori.

Suha, *rîuleţ*, afluent pe dr. Moldoveĭ, ce ia naştere la poalele Obcinei Ursuluĭ, sub Poeana Sîrbului şi, primind pe dr. afluenţii Gemene şi Negrileasa apoi pîriiaşele Brăneşti şi Doretea, iar pe st. ia sub Valea Seacă, formînd Valea Suheleĭ udă satele Stulpicanii şi Frasin vărsindu-se în Moldova, în faţa com. Bucşoaia, districtul Cîmpulung.

Suhard, *cătun*, pendinde de com. rur. Ciocăneştĭ, distr. Cîmpulung.

Are 5 case şi 23 locuitorĭ.

Suhard, *grupare de culmi*, ce ţine de Carpaţii Mărginaşi Transilvăneni şi se desprinde din masivul Inăului, la NV.. de local. Cîrlibaba, prelungindu-se ca creastă sub numele de Prelugii Gagii, pînă spre hotarul Bucovinei, atingîndu'l odată cu muntele Vîrful Vulvei, ce se ridică din ambele părţi.

Suhardul, (Dealul Suhardului) *mică remificatie* a munţilor Suhard (v. Carpaţii Bucov.) cu piscul Vîrful Caprei, ce se găseşte nu departe de local. Iacobeni distr. Cîmpulung.

Suharzelul, *pîrîu*, afluent pe dr. Bistriţei, isvorăşte sub poalele muntelui Suharzel şi se revarsă în Bistriţa mai sus de com. Iacobeni, distr. Cîmpu-Lung.

Suharzelul, *munte*, 1709 m. ce ţine de gruparea de culmi cunoscută sub numele de Munţiĭ

www.digibuc.ro

Suhardului (v. Carp. Bucovineï) şi se găseşte în apropiarea local. Iacebeni, districtul Cîmpulung.

Suhei, *căt.*, pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuţi. Are 4 case şi 19 locuitori.

Suhei (rîul secat), *pîrîu*, afluent pe st. Siretuli, ia naştere din păd. Zatalova, şi se varsă în rîul Siret, în faţa haltei dr. de fer Sahy, com. Berhomet p. S. distr. Starajineţ.

Suhoverha (Suchowercha), *com. rur.*, dirtr. Coţman, aşezată, în masă compactă, nu departe de malul drept al pîrîuluï Soviţa, între com. Clivodin şi tîrgul Coţman.

Suprafaţa 9.63 km.²; populaţia 1740 loc., ruteni, gr. ort. Este situată lîngă drumul principal Cernăuţï-Zaleszczyki; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. 3 Erarhï".

Această comună este menţiontă într'un hrisov al luï Ştefan-cel-Mare, din anul 1503, precum şi într'altul al luï Ştefan-cel-Tinăr, din 6 Oct. 1519.

La 1776 se găsea în posesia episcopiei de Rădăuţï.

Işï trage numele de la cuvintele ruseşti: sucho-uscat şi werch-înălţime, munte.

Populaţia, se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 773 km. pămînt arabil, 15 km. fînaţuri 90 km. grădini, 78 km. imaşuri, 180 km. păduri.

Se găsesc 163 cai, 146 vite cornute, 824 oi, 109 porci şi 63 stupi.

Suhoverha, *moşie,* cu administraţia distr. Coţman.

Suprafaţa 2.87 km.²; populaţia 17 locuitori, israeliţi, ruteni şi poloni.

Sumaţa, *mic afluent* pe dr. Moldoveï, ce răsare din Păd. Colaculuï şi, formînd Valea Sumata, se varsă în Moldova, lîngă vatra satuluï Fundul Moldoveï, distr. Cîmpulung.

Susicï (Suszycz), *tîrlă*, făcînd parte din satul de reşedinţă Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Svinenchiï (Swyneńkyj), *cătun*, pendinte de com. rur. Toraceni, distr. Vijniţa.

Are 128 locuitorï.

www.digibuc.ro

Ş

Şandru, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Moldoveĭ, răsare între Opcina Boul şi Arsiţa Capreĭ şi se varsă la cotitura Moldoveĭ maĭ jos pe oraşul Cîmpulung.

Şandrul-Mare, *munte,* 1145 m. alt., între Măgura Vaciĭ şi Sihloaea, distr. Rădăuţĭ.

Şanţuri (Schanzen), cătun, pendinte de com. rur. Şerăuţiĭ-de-Jos, distr. Cernăuţi.

Are 209 locuitorĭ.

Nuuirea provine dela săpăturile făcute aci, în scop de a se închide comunicaţia în această vale. La ce epizod războinic s'au făcut, nu e precis, dar se pare că datează din vremea regeluĭ polon Sobieski. Mai înainte se cunoştea şi gropile unde se aşezaseră tunurile. De asemenea s'a găsit aci şi o poartă zidită.

Şarul-Dorneĭ, *cătun,* pendinte de tirgul Vatra-Dorneĭ, distr. Cîmpulung.

Are 254 locuitori romînĭ, gr. or. şi o şcoală populară.

Şcabora (Szkabora), *tîrlă,* pendinte, de moşia cu adm. part. Laşciuca, distr. Coţman.

Şcheĭa, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe partea stîngă a pîrîuluĭ cu acelaş nume, aproape de oraşul Suceava.

Suprafaţa 9.96 km.^{2}; populaţia 1462 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Suceava-Părhăuţĭ, ce se continua apoi spre Cacica; aproape de drumul princip. Suceava-Gurahumora.

Are o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

La 1776 era în posesia logofătuluĭ Lupu Balş.

Aci se află o fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1313 hect. pămînt arabil, 204 hect. fînaţurĭ, 24 hect. grădinĭ, 50 hect. imaşurĭ, 30 hect. pădurĭ, 50 a. heleştee.

Se găsesc 99 caĭ, 509 vite, 1038 oi, 430 porcĭ, 34 stupĭ.

Şcheĭa, *moşie,* cu adm. spec. distr. Suceava.

Suprafaţa 12.26 km.^{2}; populaţia 143 locuitorĭ, dintre carĭ 52 vorbesc l. rom., 36 l. rut., 34 l. germ. şi 19 l. polonă; în privinţa relig. 54 sînt gr. or., 36 gr. cat., 27 rom. cat., 15 mosaicĭ şi 11 de alte religiĭ.

Se compune 1) din moşia Şcheia pr. zisă cu 14 case şi 84 locuitori, împreună cu tîrla Putrida, 2) din ferma La Fînaţ şi 3) din (fabrica de spirt Cereteia).

Depindea odinioară de com. Şcheia (vezi Şcheia com.).

Şcheĭa, *pîrîŭ,* afluent pe dr. Suceveĭ, răsare sub culmea munteluĭ Teişoara şi, udînd com. Sînt Ilie, se varsă în Suceava, în drept. localit. Şchea, distr. Suceava.

Şerăuţĭ, *sat,* vechiŭ din care s'a format în timpul din urmă, 2 comune cu adm. part. Şerăuţiĭ-de-Sus şi Şerăuţiĭ-de-Jos, (v. fie-care).

E menţionat pentru prima oară, într'un hrisov din 20 Iunie 1453, unde se spune că o jumătate aparţinea unuĭ logofăt numit Mihail. Prin hrisovul din 25 Ianuarie 1476, trece în stăpînirea mînăstireĭ Putna. La 1776, era în posesia mînăstireĭ Sf. Spiridon din Iaşĭ.

De acest sat depindea la 1780 şi cătunul Slobozia Şerăuţuluĭ, saŭ Slobozia, care cu timpul s'a identificat cu o parte a satuluĭ ce s'a deslipit

www.digibuc.ro

sub numele de Şerăuţiĭ-de-Jos (v. Şerăuţiĭ-de-Jos).

Şerăuţiĭ-de-Jos, (Unter-Szeroutz, saŭ Slobódka), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe pîrîul Şerăuţĭ, în vecinătatea localităţilor Jucĭca-Nouă şi Sadagura.

Suprafaţa 6.43 km.²; populaţia 797 locuitorĭ, rutenĭ, gr. ortod.

Cuprinde pe lîngă satul de reşedinţă cu 578 locuitorĭ şi cătunul Şanţurĭ şi tîrla Izavca (v. fie-care).

Este lîngă drumul comunal ce leagă com. Şerăuţiĭ-de-Sus de Sadagura, precum şi lîngă drumul princip. Noua Suliţă-Sadagura-Dobronovăţ.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Spiridon".

Forma pînă în timpurile din urmă, împreună cu Şerăuţiĭ-de-Sus, o singură comună numită Şerăuţĭ (v. Şerăuţĭ).

Aci s'a aşezat în timpurĭ o colonie de ţăranĭ scutelnicĭ, din care pricină localitatea s'a numit Slobozia sau Slobozia Şerăuţuluĭ, care colonie era pendinte multă vreme de satul vechiŭ Şerăuţĭ, şi a fost punctul de gravitaţie în jurul căruia s'aŭ format locuinţe noĭ, devenind cu timpul o comună cu adm. part.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea de vite.

Comuna posedă 478 hect. pămînt arabil, 34 hect. fînaţurĭ, 20 hect. grădinĭ, 132 hect. imaşurĭ, 30 hect. pădurĭ şi 0 hect. 20 a. heleştee.

Se găsesc 59 caĭ, 170 vite cornute, 54 oĭ, 118 porcĭ şi 29 stupĭ de albine.

Şerăuţiĭ-de-Jos, (saŭ Slobozia Şerăuţilor), *moşie,* cu adm. part. dist. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 2.85 km.²; populaţia 71 locuitorĭ, israeliţĭ şi rutenĭ, gr. or., gr. cat. şi rom. cat., apoĭ 3 romînĭ ş. a.

Şerăuţiĭ-de-Sus, (Ober-Szeroutz), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe pîrîul Şerăuţ, la poalele culmeĭ Horodiştea, spre O. de com. Zadóbrovca şi puţin la N. de Sadagura.

Suprafaţa 25.40 km.²; populaţia 1730 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Printr'un drum comunal bine întreţinut, este legată cu com. Jucica-Nouă; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.

Forma pînă în timpurile din urmă, împreună cu Şerăuţiĭ-de-Jos, o singură comună numită Şerăuţĭ, (vezi Şerăuţĭ).

In partea de N. a comuneĭ, lîngă muntele Horodiştea, a staţionat odată regele polon Sobieschi, cu armata sa. Intăririle făcute cu acea ocazie pare acorespunde cu urmele de săpăturĭ de lîngă cătunul Şanţurĭ, se văd şi azi. Apoĭ, s'aŭ găsit aci şi o mulţime de săbiĭ, ghiulele şi potcoave.

Interesantă este în această localitate o casă foarte veche, despre care poporul crede că comunică prin suterane cu dealul Horodiştea.

Populaţia, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea de vite.

Comuna posedă 1278 hect. pămînt arabil, 129 hect. fînaţurĭ, 4 hect. grădinĭ, 22 hect. imaşurĭ, 906 pădurĭ.

Se găsesc 87 caĭ, 316 vite cornute, 248 oĭ, 269 porcĭ şi 4 stupĭ.

Şerăuţiĭ-de-Sus, *moşie,* cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 1.55 km.²; populaţia 126 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or. şi gr. cat., polonĭ şi israeliţĭ.

Cuprinde pe lîngă moşia Şerăuţiĭ-de-Sus pr. zisă, şi tîrlele următoare: Berdo, Grafiuca, Pleşcea, Vihoda, Za. Groblia, Za. Potocom.

Şerbaniuca, (Szerbaniwka), *tîrlă,* pendinte de vatra satuluĭ Cadobeştĭ, com. rur., Cadobeştĭ, distr. Coţman.

Şerbăuţĭ (Scherboutz), *com. rur.*, distr. Siret, aşezată pe pîrîul Hatna, între com. Calafindeştĭ şi Călineştĭ luĭ Cuparenco (Suceava), lîngă hotarele cu Romînia şi cu districtul Suceava.

Suprafaţa 12.36 km²; populaţia 1254 locuitorĭ, rutenĭ, relig. gr. or.

Este lipită de drumul distr, Siret-Hatna; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică cu hramul „St. Vasile".

La 1776 era în posesia vorniculuĭ, Constantin Sturdza.

În această localitate se află o fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1225 hect. pământ arabil, 221 hect. fânaţurĭ, 35 hect. grădinĭ, 201 hect. imaşurĭ, 371 hect. pădurĭ.

Se găsesc 63 caĭ, 520 vite cornute, 870 de oĭ, 443 porcĭ şi 92 stupĭ.

Şerbăuţĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 8.77 km²; populaţia 68 locuitorĭ israeliţĭ în majoritate; restul polonĭ, romînĭ, rutenĭ şi germanĭ.

Şerochiĭ (Sezrokyj), *cătun,* pen-

www.digibuc.ro

dinte de satul de reşedinţă Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 4 case şi 22 locuitorĭ.

Şeropan, *deal*, 518 m. alt., între comunele Burla la O. şi Volovăţ la N.-V., distr. Rădăuţĭ.

Şesul-Mînăstireĭ, *tîrlă*, pendinte de satul Vatra Moldoviţeĭ, care la rîndu-ĭ este o parte din comuna rurală Vatra-Moldaviţeĭ, districtul Cîmpulung.

Şesul-Timonuluĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Stulpicanĭ, distr. Cîmpulung.

Are 19 case şi 94 locuitori.

Şipeniţ (Szipenitz), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată, în masă compactă, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Soviţa, în vecinătate cu Lujenĭ şi nu departe de rîul Prut şi de localitatea Berhomet pe Prut.

Suprafaţa 15.06 km²; populaţia 2898 locuitorĭ rutenĭ, de relig. gr. or.

Cuprinde pe lângă vatra satuluĭ cu 2607 locuitorĭ şi cătunul Luh (v. Luh, cătun).

Printr'un bun drum comunal, este legată cu drumul principal Sniatin-Cernăuţĭ, ce se află la o depărtare numai de 1 km. de comună; de asemenea comunică cu drumurile distr. Berhomet pe Prut.-Coţman şi Lujenĭ-Viteliuca, precum şi cu drumul principal Cernăuţĭ-Zaleszczyki (Galiţia).

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D." zidită la 1812 de către Dumitru de Costin.

Această localitate este una din cele mai vechĭ din întreaga Bucovină, judecând după lucrurile ce s'au găsit în pământ, aparţinând epoceĭ de transiţie de piatră şi bronz.

In cronicĭ găsim localitatea amintită pe la 1400. Iu secolul următor Şipeniţul figurează chiar ca centru al unuĭ ţinut, ce şi-l disputau când Moldova, cînd Polonia, sub numele de *Terra Sipenitiensis*. Petru cel Şchiop ridicase localitatea chiar la rangul de târg.

Tot aci se află şi un ochiŭ de mare, de care sunt legate felurite legende locale.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu prasila de vite; mulţĭ din locuitorĭ trec însă peste vară în România căutând de lucru.

Comuna posedă 1757 hect. pământ arabil, 98 hect. fînaţurĭ, 23 hect. grădinĭ, 67 hect. imaşurĭ, 88 pădurĭ, 25 hect. heleştee.

Se găsesc 45 caĭ, 897 vite cornute, 126 oĭ, 187 porcĭ, 32 stupĭ de albine.

Şipeniţ, *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 7.02 km²; populaţia 82 locuitorĭ, în majoritate israeliţĭ, restul rutenĭ şi polonĭ.

Şipot (Şipot-Cameral), *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată în mare întindere pe ambele părţĭ ale Suceveĭ, la isvoarele ei, precum şi pe pîraiele din care se formează Moldova.

Suprafaţa 263.29 km.²; populaţia 2555 locuitorĭ huţanĭ şi o mică fracţiune de israeliţĭ.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă, care împreună cu tîrlele Brodina-Haburna, Moldova-Smideştĭ, Moldavschiĭ-Plos, Pohaneştĭ-Arşiţa, Pohaneştĭ-Gheza şi Pohaneştĭ-Prozerı; 2) din cătunele: Brodina, Hreben, Hrobi, Isvoru cu Bobeica, Ialovicioara, Iaroviţa, Meleş, Meleş-Cobele, Moldova-Aluni, Moldova-Găina, Moldova-Hreben, Moldova-Suliţa, Moldova-Ştirbul, Pohaneştĭ, Ropocel şi Sărata, (v. fie-care); şi 3) din tîrlele: Brodina-Buc, Moldova-Cruiea, Moldova-Spenţora şi Pohaneştĭ-Taşuliţa (v. fie-care).

Este legată printr'un drum distr. cu Vicovul-de-Sus. Ultimul capăt al acestuĭ drum se sfîrşeşte în locul numit Lucina, continuîndu-se spre Cîrlibaba (Cîmpulung) numaı printr'un drum de munte.

Are un oficiŭ poştal în cătunul Isvor cu Bobeica; două şcolĭ populare cu câte o clasă, una în satul de reşedinţă şi alta în Moldova-Suliţa; o biserică parohială cu hramul „Prof. Ilie" în satul de reşedinţă; alta locală în Moldova-Suliţa şi 2 capele de cimitir în Brodina-de-Sus şi Isvor.

La 1776, era încă numaĭ un grup de case pe teritoriul numit Braniştea. Numele săŭ este pomenit, pentru prima oară, într'un hrisov al luĭ Ştefan-cel-Mare, 17 Noembrie 1501, prin care se confirmă ca proprietate a mînăstireĭ Putna.

In această localitate, la kilometru 50 al drumuluĭ distr., se află un pod peste Suceava, în a căruĭ apropiere rîul face o cascadă de 4 m. într'o poziţie foarte romantică.

Populaţia, formată din huţanĭ, se ocupă cu exploatarea de pădurĭ, cu prasila de caĭ şi de oĭ, precum şi cu stînăria.

Comuna posedă 146 hect. p. arabil, 3765 hect. fînaţurĭ, 5240 hect. imaşurĭ, 9480 hect. poenı, 28960 hect. pădurĭ.

Se găsesc 750 caĭ, 3480 vite

www.digibuc.ro

cornute, 6000 de oĭ, 1028 porcĭ, 40 stupĭ.

Şipot, *localitate cu moară,* pendinte de moşia cu adm. part. Berhomet-pe-Siret, distr. Vijniţa.

Are 10 case şi 132 locuit.

Şipot, *moşie,* atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Isvor, distr. Rădăuţĭ.

Are 12 case şi 28 locuitorĭ.

Se compune: 1) din tîrlele Pîrcălab şi Sărata; 2) din localitatea cu herghelia Lucina şi 3) din localitatea cu cazarmă Bobeica (v. fie-care).

Şipot-pe-Siret, (Şipot-Privat), *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe Siretul-Mare, aproape de confluenţa pîraelor din care îşĭ ia naştere Siretul.

Suprafaţa 17.12 km.^{2}; populaţia 586 locuitorĭ, huţanĭ, gr. orient.

Cuprinde pe lîngă satul de reşedinţă cu 566 locuit. şi cătunul Bursucăŭ (v. Bursucăŭ cătun) cu care e legat printr'un drum care e practicabil numaĭ vara şi duce peste plaiul Şurdinuluĭ la Seletin. Tot pe aci trecea înainte un drum strategic cu serpentine ce se văd şi astă-zĭ, construit fiind cu ocazia ocupăriĭ Bucovineĭ de către Austriacĭ. Afară de asta, com. Şipot e legată cu localitatea Storoneţ-Putila prin două potecĭ de călărit, dintre cari, una trece prin valea Focşa, iar cealaltă prin valea Porculinuluĭ

Are o şcoală pop. cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Ilie" precum şi o capelă situată în partea de N. a comunei.

Teritoriul Şipotuluĭ este acoperit de admirabile păduri de brad şi ţine de fideicomisu baronuluĭ Vasilco, ce'şĭ are reşedinţa în Berhomet-pe-Siret.

Aci se găsesc patru haiturĭ (ecluze) de apă aşezate la confluenţa pîraelor, din care se formează rîul Siretul (v. Siretul, riŭ).

Populaţia, compusă exclusi din huţani, se ocupă cu exploatarea pădurilor şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 37 hect. pămînt arabil, 343 hect. fînaţurĭ, 4 hect. 50 a. grădinĭ, 893 hect. imaşurĭ, 329 hectare poenĭ şi 8980 hect. pădurĭ.

Se găsesc 52 caĭ, 382 vite cornute, 366 oĭ, 196 porcĭ şi 65 stupĭ.

Şipota, *cătun,* pendinte de com. rur. Gemine, districtul Cîmpulung.

Are 10 case şi 47 locuitori.

Şipotul, *cătun,* pendinte de com. rur. Stulpicani, district. Cîmpulung.

Are 39 case şi 188 locuitori.

Şişcăuţĭ (Sziszkoutz), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată, în masă compactă, lîngă lacul Zalòbe la N-O. de cele 4 lacurĭ marĭ din carĭ curge pîrîul Soviţa, între Iujineţ şi Borăuţĭ.

Suprafaţa 9.06 km.^{2}; populaţia 1475 locuitorĭ, rutenĭ, gr. orientali.

Prin drumurĭ de ţară este legată cu comunele vecine; are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D.".

Această comună este menţionată, pentru prima oară, într'un hrisov din 1739. La 1766—67 s'aŭ aşezat aci emigraţĭ din Galiţia. La 1776 era în posesia boeruluĭ Iordache Păşcan.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1256 hect. păm. arabil, 49 hect. fînaţurĭ, 82 hect. grădinĭ, 144 hecţ. imaşurĭ, 4 hect. pădurĭ, 17 hect. heleştee.

Se găsesc 214 caĭ, 832 vite cornute, 819 oĭ, 321 porcĭ, 66 stupĭ de albine.

Şişcăuţĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 4.85 km.^{2}; populaţia 26 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, restul polonĭ şi israeliţĭ.

Şoarec, *tîrlă,* pendinte de moşia Marginea pr. zisă, care la rîndu-ĭ face parte din Marginea, moşie, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Marginea, distr. Rădăuţĭ.

Şoarecul, *pîrîu,* afluent pe dr. Suceviţeĭ (v. Suceviţa); răsare sub poalele munteluĭ Piatra Muierilor, nu departe de obîrşia rîuleţuluĭ Humor (ce ţine de basinul Moldoveĭ) şi după ce formează valea Şoareculuĭ, se varsă în Suceviţa, în dreptul satuluĭ Fürstenthal, distr. Rădăuţĭ, gură în gură cu pîrîul Voivodeasa.

Şolbog, *munte,* 1495 m. alt., spre N. O. de muntele Giumălăŭ şi spre N. V. de Piatra, Stîneĭ, făcînd parte din sistemul muntos al Rărăuluĭ, distr. Cîmpulung.

Şoldan, *deal* (748 m.), cunoscut sub numirea de „Vîrful Şoldan", în partea de V. a cătunuluĭ Lunca-Frumoasă, pendinte de com. rur. Crasna-Ilschi, distr. Storojineţ.

Intre vîrful Şoldan şi Lunca-Frumoasă curge Sireţelul.

www.digibuc.ro

Şomuzul, *pîrîŭ,* afluent pe st. Moldoveĭ; izvoreşte între satele Mazanaeştĭ şi Drăgoeştĭ şi formînd în cursul său hotarul între Bucovina şi Romînia, se varsă apoi în Moldova, pe terit. romînesc.

Şpetchi (Szpetki), *sat,* care, împreună cu satul Stebne, formează com. rur. Stebne cu Şpetchi, distr. Vijniţa.

Are 160 locutorĭ, huţanĭ, gr. or.

Ştefanovca, *vechiŭ cătun,* pendinte de com. rur. Babin, distr. Coţman.

Acum face parte integrantă din zisa comună.

Ştefanovca (Stefanówka), *cătun,* pendinte de moşia cu adm. part. Babin, distr. Coţman.

Are 2 case şi 11 locuitorĭ.

Ştirbeţ, vezi Chilişenĭ.

Ştirbeţ, *nume de sat vechiŭ,* care astăzĭ poartă numele Chilişenĭ (v. Chilişenĭ).

Ştirbul, *munte,* (1497 m.) ce ţine de lanţul carpatin al Lucineĭ (v. Lucina, lanţ muntos), şi se află în apropierea localit. Moldova (Suliţa), distr. Rădăuţĭ.

Şubraneţ (Szubranetz), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată în masă compactă pe ambele părţĭ ale pîriuluĭ cu acelaş nume, la locul unde el formează 2 lacurĭ, spre V. de com. Zadobriuca.

Suprafaţa 14.56 km.²; populaţia 1650 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Cale de 2 km. la O. trece drumul princip. Cernăuţĭ şi Sadagura — Uscie - Biskupie; prin drumurĭ de ţară comunică cu localităţile din partea de S. şi O.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D.“.

Această comună este menţionată, pentru primă oară, într'un hrisov din 18 Oct. 1434, în care se spune că domnul Moldoveĭ Ilie, a dăruit-o boeruluĭ Stan Băbicĭ. La 1641 a fost pustiită; dar a fost populată iarăşĭ. In acest an, se găseşte în hrisoave, că aparţinea familieĭ boereşti Stroescu, de la care a trecut la mînăstiriea Voroneţ, în a căreĭ posesie se găsea şi la 1776. In 1739. a trecut pe aci armata rusească sub comanda generaluluĭ Münich.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1163 hect. pămînt arabil, 62 hect. fînaţurĭ, 10 hect. grădinĭ, 164 hect. imaşurĭ, 9 hect. pădurĭ şi 9 hect. heleştee.

Se găsesc 157 caĭ, 312 vite cornute, 546 oĭ, 98 porcĭ şi 76 stupĭ de albine.

Şubraneţ, *moşie,* cu adm. part. distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 3.29 km.²; populaţia 70 locuitorĭ, polonĭ, israeliţĭ şi în fine rutenĭ gr. or. şi gr. cat.

Şubraneţul, *pîrîŭ,* afluent pe stânga Prutuluĭ, răsare deasupra comuneĭ cu acelaş nume sub dealul Mohila şi se varsă în Prut, maĭ jos de satul Rohozna, unindu-se, înainte de vărsare, cu gurile pîraielor Zadabriuca şi Moşcof.

Şurdin, *şir muntos,* ce constitue una din ramificările de Nord a Carpaţilor Pădureştĭ din Bucovina şi maĭ poartă şi numele de Munţiĭ Racova (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Şurdinul, *munte* (1307 m.), ce ţine de lanţul carpatin cu acelaşĭ nume şi care maĭ poartă şi numele de Munţiĭ Racoveĭ. Peste curmătura acestuĭ munte duce un drum vechiu (v. Pasul Şurdin).

Şvercha, *tîrlă,* pendinte de moşia Vicovul-de-Sus, propriu zisă distr. Rădăuţĭ.

www.digibuc.ro

T

Tabora, *tîrlă*, pendinte de moşia Seletin, atenenţă a moşieĭ cu administraţie particulară Iszor, distr. Rădăuţĭ.

Aci se află o cazarmă mare construită pentru adăpostirea de trupe la caz de invazie.

Are, împreună cu tîrlele Şipitul şi Ulma, 3 case şi 9 locuitorĭ.

Taborovca, *moşie*, care, împreună cu alte două moşiĭ: Bakalówka şi Persolowka, formează moşia cu administraţie particulară Verbăuţĭ, distr. Coţman.

Are 3 case şi 20 locuitorĭ.

Tandoaca, *complex de coline şi fîneţe*, distr. Storojineţ, se mărgineşte la N. cu pîrîul Dunăvăţul care o desparte de Bahna şi Imaşu din dreapta Micululuĭ Siret; la E. cu ogoarele com. Cireş şi cu cîmpul Dunăvăţuluĭ; la S. cu dealul Cîrligata şi cu pădurea Bataranĭ: iar la V. cu ogoarele comunelor Bănila Moldovenească şi Augustendorf.

Tarnauca, *cătun,* pendinte de com. rur. Mihalcea, distr. Cernăuţĭ.

Are 105 locuitorĭ.

Tarniţa, *munte*, 1416 m. alt. făcând parte din culmea Grebenul, între Obcioara la N. şi Clifi la S., distr. Cîmpulung, formînd hotarul între Bucovina şi Romînia.

Tarnoţka cu Bucovinca (Bukowynka), *cătun*, pendinte de Dihtineţ, satul de reşedinţă al com. rur, cu acelaş nume, distr. Vijniţa.

Tartarec, *pîrîŭ,* afluent pe stînga Moldoveĭ, îşĭ adună apele sale în jurul culmeĭ Obcioară, care dă pe cea-l'altă parte naştere isvoarelor unite ale pîrîuluĭ Tatarca, ce ţine de basinul Bistriţeĭ. Desparte în cursul săŭ culmile Dărimoasa şi Dealul Glodululuĭ şi se varsă la poalele culmeĭ Cocoşel, maĭ sus de com. Breaza, distr. Cîmpulung.

Tatalova, *pădure,* din care isvorăşte pîrîul Vijniţa-Mare, între comunele Răstoace şi Berhomet pe Prut, distr. Vijniţa.

Tatar, *poiană,* 1017 m. alt., lîngă pîrîul Teşna. distr. Cîmpulung, la hotarul Bucovineĭ cu Transilvania.

Tărăşenĭ, *com. rur.*, distr. Siret, aşezată la isvoarele pârîuluĭ Cotovăţ, între Mihucenĭ şi Prevorochi, lîngă hotarul dinspre distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 6.75 km.²; populaţia 1026 locuitorĭ rutenĭ de relig. gr. or. şi colonişti germanĭ de conf. ev.

Este situată lîngă drumul princip. Cernăuţĭ-Siret şi punctul final al drumurilor distr. ce vin de la Cuciur-Mare şi de la Hliboca; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

Această comună e menţionată, pentru prima dată, la 1672. La 1776, aparţinea mazilului Ioan Sava. 1780 a fost unită cu Mihucenĭ şi Trestiana.

Tărăşenĭ, *moşie* cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 3.55 km.²; populatia 84 locuitorĭ, israeliţĭ, rutenĭ, romînĭ, germani ş. a.

La 1784, numaĭ cu Trestiana.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 700 hect. pămînt arabil, 55 hect. fînaţurĭ. 10 hect. grădinĭ, 185 hect. imaşurĭ, 47 hect. pădurĭ.

Se găsesc 83 caĭ, 376 vite cornute, 240 porcĭ, 32 stupĭ.

www.digibuc.ro

Tătarca, *cătun,* pendinte de com. rur. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Are 12 case şi 35 locuitorĭ.

Tătarca, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Fundul Moldoveĭ, distr. Cîmpulung.

Are 4 case şi 18 locuitorĭ.

Tătarca, *tîrlă,* pendinte de moşia Iurcăuţĭ, pr. zisă, care la rîndu-ĭ este o parte numaĭ din moşia cu adm. part. Iurcăuţĭ, distr. Coţman.

Tătarca, *munte,* (1552 m.), ce ţine de lanţul carpatin al Lucineĭ (v. Lucina, lanţ muntos) şi se află în apropierea localit. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Tătarul, *cătun,* pendinte de com. rurală Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 25 case şi 98 locuitorĭ.

Aci se află o ecluză (un hait).

Tătarul, (Dosu şi Faţa), complex de pădurĭ şi fînaţe, între pîraele Teşna şi Teşniţa, distr. Cîmpulung.

Tătarul, cu Poiana Tătaruluĭ, *culme,* ce ţine de grupul munţilor din jurul Poiana-Stampeĭ şi care se consideră ca ramicaţie a Carpaţilor mărginaşĭ Transilvanieĭ (v. Carp. Bucovinei.

Tătăraş, complex de pădurĭ, fîneţe şi imaşurĭ, împrejurul oraşuluĭ Suceava, distr. Suceava.

Teişoara, *mic munte,* distr. Suceava, 522 m. alt., la S. de Mihovenĭ şi Buninţĭ.

Temnicul, *pîrîiaş,* ce răsare în apropierea oraşuluĭ Rădăuţĭ, sub Dealul Cruciĭ şi împreună cu pîr. Saha se varsă în Suceava (v. Saha).

Teodorenĭ, *tîrlă,* pendinte de tîrgul Vatra-Dorneĭ, pr-zisă, distr. Cîmpulung.

Teodoreştĭ,(sau Todereştĭ), *com. rur.*, distr Suceava, aşezată nu departe de malul stîng al pîr. Soloneţ.

Suprafaţa 9—11 km.²; populaţia 920 locuitorĭ romînĭ; relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 361 locuitorĭ şi din satul atenent Pietroasa.

Printr'o scurtă şosea comunală este pusă în comunicaţie cu drumul distr. Suceava-Cacica, precum şi cu linia ferată Hatna-Cîmpulung.

Este staţie de drum de fer; are un oficiu telegraf poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril“ ce are ca atenenţă bis. filială din Soloneţ.

La 1776, era în stăpînirea boeruluĭ Darie Donicĭ.

Comună mărită cu coloniĭ transilvănene, are o fabrică de spirt şi un frumos castel.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 917 hect. pămînt arabil, 96 hect. fîneţurĭ. 6 hect. grădinĭ, 241 hect. imaşurĭ, 634 hect. pădurĭ.

Se găsesc 33 caĭ, 280 vite cornute, 347 oĭ. 270 porcĭ, 56 stupĭ.

Teodoreştĭ, *moşie,* cu adm. sp. distr. Suceava. Suprafaţa 21.62 km.²; populaţia 159 locuitorĭ, în majoritate rom. ; relig. gr. or.

Se compune din moşiile: 1) Teodoreştĭ pr. zisă cu 18 case şi 121 locuitorĭ, care depindea odată de Teodoreştĭ com. (vezĭ Teod. com.) şi 2) Soloneţ.

Teodorovca, *moşie,* cu adm. spec. distr. Suceava.

Tepliţa, *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part. Lucaveţ, distr. Vijniţa.

Tereblecea (Tereblеştĭ) - **Nemţească,** *com. rur.,* distr. Siret, lipită de com. rur. Tereblecea Romînească (v. Tereblecea Romînească).

Suprafaţa 29.76 km.², împreună cu Tereblecea - Romînească; populaţia 1278 locuitorĭ germanĭ, de conf. ev. în majoritate, restul rom. cat.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă, care împreună cu tîrlele: La Hoţemploţ şi La Crucea luĭ Iacob, numără 1263 locuitorĭ; şi 2) din cătunul la Prisaca (v. La Prisaca căt.).

Are aceleaşĭ drumurĭ de comunicaţie ca şi Tereblecea-Romînească (v. Tereblecea-Romînească); staţie de drum de fer a linieĭ Hliboca-Siret; are o şcoală populară germană cu 4 clase.

Una din cele maĭ prospere coloniĭ germane din Bucovina, întemeiată în anul 1787, pe teritoriul com. rur. de azĭ Tereblecea-Romînească (v. Tereblecea-Romînească).

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor; escelează însă printr'o prasilă de caĭ, f. mult căutaţĭ.

Se găsesc 351 caĭ, 743 vite cornute, 760 porcĭ şi 30 stupĭ.

Tereblecea (Tereblеştĭ) - **Romî-**

www.digibuc.ro

nească, *com. rur.*, distr. Siret, aşezată în masă compactă, în apropiere de malul stîng al Siretului şi în vecinătatea localităţilor: Stîrcea, Oprişenĭ, Stăneştiĭ-de-Jos, Poenĭ, Sinăuţiĭ-de-Sus şi Gărbăuţĭ.

Suprafaţa2 9.76 km.², împreună cu com. Tereblecea-Nemţească, de care este lipită; populaţia 2600 locuitorĭ rominĭ, de religie gr. or., şi puţinĭ polonĭ, germanĭ ş. a.

Cuprinde pe lîngă satul de reşedinţă şi tîrlele: Figoruvca şi La Molniţa.

Prin drumurĭ de ţară este legată cu comunele susmenţionate precum şi cu drumul princip. Cernăuţĭ-Siret, ce trece prin apropiere; are un of. telegraf; o şcoală populară cu 3 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

Această comună este menţionată pentru prima dată, într'un hrisov din 2 Fevruarie 1508, prin care Bogdan-Vodă, o dărueşte mînăstireĭ Neamţul. Trecu apoĭ în posesia Vistiernicului Ursache, care-o dete gineretuĭ său Ioan Balş. Fu cumpărată apoĭ, de către episcopul de Rădăuţĭ, Calistru, prin hrisovul din 15 Maĭ 1724. După aceasta trecu în posesia mînăstireĭ Putna, prin ce împrejurărĭ, nu se ştie; probabil însă că a fost dăruită, de către episcopul Calistru, prin graiŭ viu, la moartea sa subită, acesteĭ mînăstirĭ, a căruĭ egumen fusese el înainte. Iscîndu-se o ceartă asupra posesiuneĭ eĭ, între mazilul Ştefan Stîrcea din Panţirĭ, de o parte şi mînăstirea Putna, de alta, Grigore Ghica, prin documentul din 15 Ianuarie 1748, o atribui mînăstireĭ Putna, în a căreĭ posesie se găsea şi la 1776. La 1780, a fost unită cu Stîrcea.

In partea de N. a localităţeĭ, se vede un şanţ, numit de popor „Şanţul luĭ Sobieschi", în privinţa căruia circulă 2 legende: una că aci s'a luptat Sobieschi cu Turciĭ; iar alta, că şanţul a servit de apărare locuitorilor contra Tătarilor.

Pe teritoriul aceste comune s'a aşezat, în anul 1787, o colonie de germanĭ, înfiinţînd o comună cu administraţie specială numită Tereblecea-Nemţească (v. Tereblecea-Nemţească); iar comuneĭ de atuncĭ i s'a dat, spre deosebire, supranumele de Romînească.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Această comună, împreună cu Tereblecea-Nemţească, posedă 2590 hect. pămînt arabil, 607 hect. fîneţurĭ, 57 hect. grădinĭ, 473 hect. imaşurĭ, 733 hect. pădurĭ.

Se găsesc 242 caĭ, 962 vite cornute, 440 de oĭ, 1035 porcĭ şi 60 stupĭ.

Tereblecea (Tereblieştĭ), *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 16.92 km.²; populaţia 91 locuitorĭ, rutenĭ, în majoritate; restul israeliţĭ, rominĭ, ş. a.

Cuprinde pe lîngă moşia Tereblecea, pr. zisă, cu 8 case şi 57 locuitorĭ şi ferma Dubova (v. Dubova, fermă).

Tesoara, *mic afl.* al pîr. Horodnicul, ce răsare sub dealul Fătuluĭ şi se varsă în Horodnic, maĭ sus de com. Marginea, distr. Rădăuţĭ.

Teşna, *cătun*, pendinte de com. rur, Poiana-Stampeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 6 case şi 38 locuitorĭ.

Teşna, *pîrîŭ*, afluent pe st. Dorneĭ, izvorăşte în apropiere de muntele Cucureasa, în Transilvania şi formează împreună cu afluentul său Coşna, dintr'o parte şi din alta hotarul Bucovineĭ spre Transilvania. In faţa com. Coşna, unde se împreună ambele pîraie, ele intră pe teritoriul Bucovineĭ şi se varsă în Dorna, ceva maĭ sus de com. Dorna-Cădrenĭ, distr. Cîmpulung.

Teşniţa, *pîrîŭ*, afluent pe st. Dorneĭ, răsare la poalele coameĭ muntoase La Runcu şi se varsă în Dorna, maĭ jos de cât Podul-Coşneĭ, distr. Cîmpulung.

Timon, *pîrîŭ*, afl. pe st. Moldoveĭ, izvoreşte sub muntele Leafa şi după ce desparte culmile Recetişul şi Dealul Negru, se varsă în Moldova, lîngă com. Fundul-Moldoveĭ, distr. Cîmpulung, formînd valea Timonuluĭ.

Timoteĭ, *mic afluent*, al rîuleţuluĭ Moldoviţa; răsare de sub poalele munteluĭ Timoteĭ şi se varsă în Moldoviţa, aproape în faţa pîr. Lunguleţ, ce vine din partea dreaptă.

Timoteĭ, *munte*, ce ţine de culmea cu acelaş nume (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ, Opcina-Mare sau Arşiţa). Se găseşte în apropierea localităţeiĭ Ruşiĭ-Moldoviţeĭ, distr. Gurahumora şi are o înălţime de 1198 m.

Timoteĭ, *culme scurtă*, ce se desprinde ca ramificaţie de V. din şirul carpatin Opcina-Mare sau Arşiţa, avînd şi un pisc ce poartă acelaş nume. (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ).

Tiniş, *mic afluent* pe dreapta

www.digibuc.ro

al pîr. Putna, care se varsă în Moldova, distr. Cîmpulung (v. Putna), răsărind între munţii Strînsul, Alun şi Dealul Tiniş.

Tinosul, *afluent* al pîr. Sipitul ce se varsă în Suceava (v. Sipitul); răsare de sub poalele şirului muntos Lucina.

Tirsu, *pădure,* distr. Cîmpulung, la N.-V. de com Ciocăneşti.

Tisnecîca, *culme muntoasă,* ce formează o ramificare a munţilor Şurdin sau Racova şi se găseşte lîngă local. Serghie, distr. Vijniţa.

Tisniţchiî, (Tysnickij) *cătun,* pendinte de com rur. Sergieni, distr. Vijniţa.

Are 181 loc. huţani, gr. or.

Tisovăţul, *cătun,* pendinte de com. rur. Comăreşti, distr. Storojineţ.

Atenenţă a parohieî din Comăreştî.

Tisovăţul, *complex de coline împădurite şi de fîneţuri,* distr. Storojineţ, din care izvoreşte pîrîul cu acelaş nume.

Este în partea de N. a păduref Fîntîniţa.

Tisovăţul, *pîrîu,* afluent pe drumul Siretului, ce răsare între păd. Fîntîniţa şi culmea Tisovăţuluî şi se varsă în Siret în dreptul localit. Panca, distr. Storojineţ.

Tisovăţul, *pîrîiaş,* ce răsare aproape de dealul Petros, nu departe de valea Hlibicioculuî (comuna Cuciur-Mare, distr. Cernăuţi) şi se varsă în pîr. Derehluî (v. Derehluî), în faţa şiruluî deluros Tisovăţ.

Tişăuţî, *com. rur.,* distr. Suceava, aşezată pe malul drept al rîuluî Suceava şi lipită de satul Lisaura.

Suprafaţa 6.98 km.²; populaţia 793 locuitori, romînî; relig. gr. or.

Printr'un scurt drum de cîmp este legată de drumul distr. Suceava-Chilişenî; are o biserică cu hramul „Sf. Arh. Mih. şi Gavril" zidită la 1735 de boerul Dinu Cantacuzino şi o şcoală populară cu 2 clase.

Această comună este pomenită într'un hrisov, datînd din 14 August 1432. La 1776, era proprietatea boeruluî Ionache Cantacuzino.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 428 hect. pămînt arabil, 90 hect. fînaţuri, 8 hect. grădini, 92 hect. imaşuri, 5 hect. păduri.

Se găsesc 41 caî, 300 vite cornute, 160 de oî, 182 porcî, 52 stupî.

Tîmpa, *munte,* (1241 m.) ce ţine de lanţul carpatin al Lucineî (v. Lucina, lanţ muntos) şi se află în apropierea com. Breaza, distr. Cîmpulung.

Tîrnauca, *tîrlă,* pendinte de com. rur. Frătăuţul-Nou, districtul Rădăuţî.

Tîrnauca, *mic afluent,* pe st. Suceveî; răsare dintre dealurile Tîrnauca şi Unghiul Popiî şi se varsă în Suceava, în faţa sat. Frătăuţul Nou, distr. Rădăuţî, despărţind micele şesurî Jacoleasa şi Cîmpu-Mare.

Tocarca, *pădure,* între Vijenca Mare şi Mică, în vecinătatea com. Vijenca, distr. Vijniţa.

Tocila, *pîrîu,* afluent pe st. Moldoveî, răsare din Runcul Arinişuluî şi după ce ocoleşte culmea Dealul Mare, se varsă în Moldova, în faţa plaiuluî Topliţa, distr. Cîmpulung.

Tocmitura, *vechiŭ cătun,* pendinte de com. Frătăuţul-Vechiu, distr. Rădăuţî şi identificat astă-zî cu vatra comuneî menţionate.

Acî s'au găsit rămăşiţe de ziduri, pietre şi cărămizî, despre carî, crede poporul, c'ar proveni de la un vechiu castel, al căruî proprietar fugind de frica Tătarilor, şi-a îngropat comorile într'o fîntînă.

Tocuritura, *tîrlă,* pendinte de moşia Horodincul-de-Jos, atenenţă a moşieî cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţî.

Todorescul, *culme secundară,* ce ţine de lanţul muntos al Rarăuluî şi se grupează în valea Izvoruluî Alb la V., în cea a Moldoveî la N. şi în văile Suheî şi Slătioareî la E., purtînd numirile de Măgura Cailor, Măgura Batrîna şi Obcina Ursuluî şi în apropierea localit. Stulpicanî, distr. Cîmpulung.

Todorescul, *munte,* ce ţine de partea centrală a cateneî carpatine a Rarăuluî (v. Rarăul, lanţ muntos). Are 1612 m. Se află în apropierea localit. Pojorita, distr. Cîmpulung.

Toloca, *tîrlă,* pendinte de moşia Stroeştî, atenenţă a moşieî cu adm. spec. Stroeştî, distr. Suceava.

Tolova sau **Strîmba,** *numire,* veche românească a com. rurale de azî Ioseffalva, distr. Gura-humora.

www.digibuc.ro

Numirea de Tolova se găsește pomenită într'un hrisov datînd din 1435; iar numirea de Strîmba, într'un alt hrisov din anul 1434.

Tolova se împarte: în Tolova Mare, pe care este așezată colonia maghiară Iosef-falva și în Tolova-Mică saŭ Vorniceni, sediul familiilor romîneștĭ.

Tolova-Mică, *moșie,* cu adm. spec. distr. Gurahumora.

Cuprinde pe lîngă moșia Tolova-Mică, pr. zisă, și ferma la Șipot.

Suprafața 1.91 km²; populația 23 locuitorĭ, aproape toțĭ israelițĭ.

Are 5 case.

Tolovan, vezĭ Manzthal.

Tomescul, *mic deal,* (418 m.) pe dreapta Siretuluĭ Mic, între Cupca și Suceveni, distr. Storojineț. Pe marginea luĭ de E. curge pîr. cu acelaș nume.

Tomescul, *pîrîu,* afluent pe dr. al rîulețuluĭ Siretul Mic, răsare sub dealul Fundătura și se varsă în Siretul Mic, aproape de gura acestuia, între comunile Cupca și Suceveni, distr. Storojineț.

Tomeștĭ, vezĭ Sucevenĭ.

Tomnatic, *mic afluent,* al pîr. Demacușa, ce se varsă în Moldovița (v. Demacușa); ia naștere sub poalele culmeĭ Hropa.

Tomnaticul, *afluent,* pe st. Suceveĭ, răsare sub muchia de N-V a șiruluĭ carpatin cu același nume și se varsă în Suceava, maĭ jos de cât. Frasin, distr. Rădăuțĭ, împreunîndu-se aproape pe gura sa cu pîr. Falcău.

Tomnaticul, *masiv muntos,* în partea de N. a Carpaților Păduroșĭ din Bucovina (v. Cărpațiĭ Bucovineĭ) avînd ca punct culminant pe muntele Iaroveța (Iaroweca). La O. acest masiv e legat cu nodătura Stara-Vipcina și ocupă spațiul între văile Săratei, a Ceremușuluĭ Alb, a Ialovicioareĭ și a Cobilioareĭ.

Tomnaticul-de-Jos, *munte,* ce ține de șirul carpatin Obcina Feredeul și se ridică nu departe de orașul Cîmpulung, la o înălțime de 1297 de m.

Tomnaticul-de-Sus, *munte,* ce ține de șirul carpatin Obcina Feredeul și se găsește lîngă hotarul Ungarieĭ, nu departe de comuna Șipot Cameral, distr. Rădăuțĭ, avînd o înălțime de 1567 m.

Tonchiĭ, *mic afl.* pe st. Suceveĭ ce răsare sub muntele Scupu și se varsă în Suceava, lîngă sat. Ulma, distr. Rădăuțĭ.

Tonenchiĭ, *cătun,* pendinte de com. rur. Sergienĭ. distr. Vijnița.

Are 3 case și 25 locuitorĭ.

Toplița, *tîrlă,* pendinte de moșia Horodnicul-de-Jos, atenență a moșieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuțĭ.

Toplița, *complex de pădure și livezĭ,* între Ascuțita Mică la S., Moldova la N-O și Sălătnicul la V.

Toplița, *mic afluent,* al pîr. Saha, care, împreună cu pîr. Horodnicululĭ, se varsă în Saha, între comunele Horodnicul de Jos și Horodnicul-de-Sus, distr. Rădăuțĭ (v. Saha), răsărind de sub dealurile Laura, nu departe de izvoarele pîr. Slatina, lîngă Voitinel, distr. Rădăuțĭ.

Toporăuțĭ, (Toporoutz), *com. rur.*, distr. Cernăuțĭ, așezată în masă compactă, pe partea stîngă a pîrîuluĭ Hucăŭ, cam spre N. de Rarancea, lîngă hotarul din spre Basarabia și anume în fața localitățeĭ ru seștĭ Călincăuțĭ.

Suprafața 51.10 km²; populația 5108 locuitorĭ ruteni de relig. gr. or. și ceva israelițĭ.

Este lipită de drumul distr. Jucica-Veche-Cernauca; prin drumurĭ de țară comunică cu localitățile de S-O, precum și cu Basarabia.

Are un oficiŭ poștal; o școală populară cu 4 clase și o biserică parohială cu hramul „Prof. Ilie", zidită de Domnul Moldoveĭ Miron Movilă-Barnovschi, care fiind închis și apoĭ decapitat la Constantinopole în 1633, face următoarea mențiune despre ea, în testamentul săŭ: în „Biserica de la Toporăuțĭ, unde zac oasele părintelui meŭ — Dumnezeŭ să-l pomenească — să aibă (executoriĭ testamentarĭ) a o găti de ispravă". Probabil e că această biserică a fost începută de un moș al săŭ, căcĭ se găsește o notiță la inventarul eĭ, în care se spune că a fost zidită la 1560; se poate, însă, ca data să fie greșită.

O tradiție spune că această biserică a fost dărîmată de turcĭ, și că la repararea eĭ, dulgheriĭ, în lipsă de scară, au sburat de sus, prin ajutorul

www.digibuc.ro

unor aripĭ de şindrilă, iscodite de eĭ.

Comuna, este menţionată pentru prima oară în anul 1435. La 1776, era în posesia mînăstireĭ Barnovschi.

În pădurea de lîngă această comună, se află două lespezĭ marĭ de piatră, despre carĭ circulă credinţa, că astupă intrarea ce duce la o ascunzătoare, unde se află lucrurĭ scumpe adunate acolo de hoţĭ.

În această localitate se găseşte o fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura, creşterea de vite şi exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 2750 ha. pămînturĭ arabile, 520 ha. fînaţurĭ, 167 ha. grădinĭ, 478 ha. imaşurĭ, 1014 pădurĭ şi 0.86 ha. heleştee.

Se găseşte 262 caĭ, 1491 vite cornute, 1416 oĭ, 981 porcĭ şi 128 stupi de albine.

Toporăuţĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 20.63 km.²; populaţia 108 locuitorĭ, israeliţĭ, rutenĭ gr. cat., polonĭ şi germanĭ.

Cuprinde pe lîngă moşia Toporăuţĭ, pr. zisă, şi tîrlele: Bilovidec, Bucĭ, Gropĭ, Lamezina şi Zalisna.

Torăcenĭ (Toraki), *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe rîul Putila, între Chiseliţenĭ şi Storoneţ-Putila.

Suprafaţa 24.37 km.²; populaţia 884 locuitorĭ rutenĭ; relig. gr. or.

Se compune din vatra satuluĭ cu 443 locuitorĭ şi din cătunele: Hrebin, Iame, Liscoveţ, Riza, Riza Henceriv-sca, Rosişneĭ, Socole Hencerivsca şi Svinenchiĭ.

Satul de reşedinţă este lîngă drumul districtual Vijniţa-Storoneţ Putila; are o biserică locală cu hramul „Ioan Botezătorul" şi ţine de şcoala din Chiseliţenĭ.

Era odinioară cătun şi depindea de Câmpulungul Rusesc.

Populaţia, formată din Huţanĭ, se ocupă cu prăsila de vite, cu stînăria şi cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 129 hect. pămînt arabil, 891 hect. fînaţurĭ, 8 hect. 50 a grădinĭ, 440 hect. imaşurĭ, 988 hect. pădurĭ.

Se găsesc 74 caĭ, 1360 vite cornute, 1730 de oĭ, 50 porcĭ şi 242 stupĭ.

Toutri, *com. rur.*, distr. Coţman aşezată, în masă compactă, la isvorul unuĭ pîrîiaş, afluent al Nistruluĭ, între localităţile Doroşăuţĭ la N. şi Zastavna la S.

Suprafaţa 10.41 km.²; populaţia 2112 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Zastavna-Doroşăuţĭ, care o pune în comunicaţie cu drumul distr. Zastavna-Iurcăuţĭ-Horoşăuţĭ, precum şi cu drumul principal Cernăuţĭ-Zalcszezyki (Galiţia); prin drumurĭ de ţară comunică cu comunele de prinprejur, precum şi cu drumul princip. Noua Suliţă - Cernăuţĭ - Uscie Biskupie (Galiţia).

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

La 1776, o jumătate aparţinea Ilinceĭ Donicioaia; iar cealaltă jumătate Marieĭ Donicioaia şi boeruluĭ Ioniţă Strişca.

Cronica ne spune că aci s'aŭ aşezat numeroşĭ emigraţĭ din Galiţia.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1575 hect. pămînt arabil, 16 hect. fînaţurĭ, 4 hect. 50 a. grădinĭ, 50 hect. imaşurĭ, 2 hect. 50 a. pădurĭ, 4 hect. heleştee.

Se găsesc 176 caĭ, 383 vite cornute, 456 oĭ, 255 porcĭ, 101 stupĭ.

Toutri, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 3.96 km.²; populaţia 45 locuitorĭ, rutenĭ, israeliţĭ, şi polonĭ; ruteniĭ sînparte gr. cat., parte rom. cat. şi gr. or.

Toutri, *grup de stîncĭ,* ce se găsesc pe înălţimea din apropierea comuneĭ cu acelaş nume, distr. Coţman, şi care se continuă în formă de lanţ de rîpe şi dealurĭ calcaroase, maĭ departe peste hotar, în Podolia şi Galiţia.

Tovarenca (saŭ Bilyj-Potok), *sat,* pendinte de com. rur. Petrăşenĭ, distr. Vijniţa.

Are 110 locuitorĭ, împreună cu cătunul Sadchiv.

Tovarniţa, *sat,* pendinte de com. rur. Răstoace, distr. Vijniţa.

Are 469 locuitorĭ şi cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 323 locuitorĭ şi cătunele: Iencelo şi Ocolena (v. fiecare).

Trasineţul, (probab. din numirea Frăsinetul) *afluent,* al pîr. Sireţel (v. Sireţelul), cu care se împreună lîngă localit. Igeştĭ distr. Storojneţ: răsare între Poiana Buculuĭ şi păd. Igeştilor, distr. Storojneţ.

Travien, *culme,* ce constitue una din ramificările de N. ale Carpaţilor Păduroşĭ (v. Carpaţiĭ Buc.

www.digibuc.ro

Travienul, *munte,* 1225 m. ce ţine de culmea Travien (v. Carp. Buc.) şi se găseşte lîngă local. Lapuşna, distr. Vijniţa.

Trepare, *pîrîiaş,* ce răsare lîngă com. Stroeştĭ, distr. Suceava şi împreunîndu-se lîngă sat. Zăhăreştĭ cu pîrîiaşul Pripasna, formează împreună albia pîr. Hraniţa, udînd com. Liteni, distr. Suceava.

Trestiana (sau Dimca), *com. rur.*, distr. Siret, aşezată între com. Hliboca şi Mihuceni, pe pîrîul Hotovăţ, afluent al Siretuluĭ.

Suprafaţa 7.51 km²; populaţia 785 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară comunică cu com. învecinate sus menţionate, precum şi cu drumul princip. Siret-Cernăuţĭ.

Are o şcoală populară cu o clasă; ţine de biserica parohială din Mihucenĭ.

Această comună este menţionată într'un hrisov al luĭ Bogdan-Vodă, cu data de 2 Febr. 1508.

Probabil că maĭ tîrziu a fost distrus, căcĭ la 1776, eră numaĭ moşie cu cîteva case, în posesia mînăstireĭ Barnovschĭ.

In această localitate s'au găsit unelte de piatră din epoca neolitică.

Populaţia, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 603 hect. pămînt arabil, 60 hect. fîneţurĭ, 9 hect. 50 a. grădinĭ, 26 hect. imaşurĭ, 34 hect. pădurĭ.

Se găsesc 61 caĭ, 265 vite cornute, 130 porcĭ şi 60 stupĭ.

Trestineţ, *complex* de micĭ coline, de fîneţe şi păşunĭ, precum şi locurĭ arabile, între Cireş şi Ciudeĭ, distr. Storojineţ

Trif, *cătun,* pendinte de com. rur. Ruşiĭ-pe-Boul, distr. Cîmpulung. Este aşezat pe pîrîul cu acelaş nume, afluent al pîrîuluĭ Boul.

Are 70 locuitorĭ.

Tripul, *vechiŭ cătun,* pendinte de com. rur. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Turculeţ, *pîrîu,* răsare pe poalele munţilor Feredeul şi Bîtca şi, după ce ocoleşte masivul muntos Turculova se varsă în rîuleţul Moldoviţa, lîngă localit. Argel.

Turculova, *pisc,* ce ţine de ramificările munţilor Obcina Feredeul (1256 m.).

Turleţchi, *pîrîu,* afluent pe st. Prutuluĭ, răsare sub dealul Cohutova în Galiţia şi se varsă în Prut, lîngă com. Oraşenĭ, distr. Coţman, formînd pînă la vărsare hotarul între Galiţia şi Bucovina.

Turliv, *tîrlă,* pendinte de moşia Iurcăuţĭ, pr. zisă, care, la rîndu-ĭ este numaĭ o parte din moşia cu adm. part. Iurcăuţĭ, distr. Coţman.

www.digibuc.ro

Ţ

Ţapul, *cătun*, pendinte de com. rur. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.
Are 13 case şi 56 locuitorĭ.

Ţapul, *pisc*, ce ţine de M-ţiĭ Cîrlibabeĭ. Are o înălţime de 1663 m. şi e situat în apropierea com. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Ţarina, *cătun*, pendinte de com. rur. Doroteia-Plotoniţa, distr. Cîmpulung.
Are 7 case şi 38 locuitorĭ.

Ţarina-Lasoc (Caryna-Lasok), *cătun*, pendinte de com. rur. distr. Vijniţa.
Are 7 case şi 43 locuitorĭ.

Ţarina-Lasoc (Caryna Lasok), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Milie Bohosiewiez, distr. Vijniţa.

Ţarina-Lasoc (Caryna Lasok), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Milie-Flondor II, distr. Vijniţa.

Ţarinca (Carynka), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Luca, distr. Coţman.

Ţarinchi (Carinky = Ţarinĭ micĭ), *cătun*, pendinte de moşia cu adm. part. Dubăuţĭ, distr. Coţman.
Are 25 case şi 71 loc.

Ţarinca (Carenka), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Lenţeştĭ, distr. Cernăuţĭ.

Ţarschi (Carski), *tîrlă*, pendindinte de vatra com. rur. Stauceni, distr. Coţman.

Ţarschi (Carski), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Stauceni, distr. Coţman.

Ţăranca, *culme*, 506 m., ce ţine de reg. deluroasă dintre Siret şi Suceava şi se găseşte în apropierea com. Călineştiĭ-luĭ-Cuparenco, distr. Suceava.

Ţibenĭ, *sat vechiŭ*, distr. Siret, care cu timpul a dispărut.
La 1776, era aci numai moşia cu acest nume, în posesia mînăstireĭ Solca.
La 1777, s'a întemeiat pe acest teritoriu o colonie maghiară numită Istenseghiţ, (v. Istenseghiţ).
In apropierea sa, se afla odinioară satul Pleşinţĭ, amintit într'un hrisov din 1587.

Ţiţîna (v. Cecina), *culme*, 559 m la V. de oraşul Cernăuţĭ, ţine de regiunea deluroasă dintre Prut şi Siret. Pe vîrful acestĕĭ înălţimĭ, cu aspect dominant asupra văiĭ Prutuluĭ şi oraşuluĭ Cernăuţĭ, cu împrejurimile sale, se găsesc ruine f. interesante a căror origină s'a atribuit mult timp epociĭ Goţilor, cu toate că ele datează de la regele polon Cazimir (v Cernăuţĭ, oraş).

Ţopenĭ (Zopeny), *sat*, alipit la com. rur. Piedecăuţĭ, distr. Coţman.
La 1776, făcea parte din com. Nepolocăuţĭ, ca şi Piedecăuţĭ (v. Nepolocăuţĭ).
Numele provine de la un vechĭ posesor al său. Pentru celelalte v. Piedecăuţĭ.

Ţurenĭ (Zurin), *com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe malul drept al Prutuluĭ, lîngă hotarul cu Romînia.
Suprafaţa 7.03.²; populaţia 861 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ, gr. or.; restul israeliţĭ, romînĭ şi polonĭ.
Cuprinde pe lîngă satul de reşedinţă Ţurenĭ cu 803 locuitorĭ şi cătunul Vama (v.Vama).
Este situată lîngă drumul

www.digibuc.ro

principal Cernăuțĭ-Vama; printr'un drum de țară, avînd un anume vad peste Prut, comunică cu Rusia.

La 1777, era stăpînită de Vasile Brăescu. In 1780 a fost unită cu localitățile: Sucevița, Cotul Bainschĭ și Mamornița.

Populația formată din locuitorĭ originarĭ, peste carĭ au venit coloniștĭ din Transilvania, se ocupă cu agricultura și cu creșterea de vite.

Comuna posedă 369 hect. pămînt arabil, 82 hect. fînațurĭ. 13 hect. grădinĭ, 59 hect. imașurĭ și 36 hect. pădurĭ.

Se găsesc 60 caĭ, 222 vite cornute, 105 oĭ, 212 porcĭ și 29 de stupĭ de albine.

---

www.digibuc.ro

U

Ududovicĭ (Ududowicz), *tîrlă*, pendinte de moşia Babin pr. zisă, care la rîndu-ĭ este o parte din moşia cu adm. part. Babin distr. Coţman.

Uĭdestĭ, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată la o depărtare de 3 km. de malul drept al rîuluĭ Suceavea, la intrarea sa în Romînia.

Suprafaţa 11.04 km.²; populaţia 1795 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Este străbătută de drumul distr. Suceava-Chilişenĭ; are o casă de economie, un cabinet de lectură, o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Invierea Domnuluĭ", ce are ca atenenţe bis. filială din Chilişenĭ şi cătunul Poiana-Silionuluĭ.

Această comună este menţionată într'un hrisov datînd din 1616, unde se arată că e dăruită de către Ioan Radu, boeruluĭ Dumitraşcu Portar. Puţin maĭ tîrziu, la anul 1619, acesta o vîndu mareluĭ logofăt Gianga. La 11 Februarie 1626 fu dăruită mitropolieĭ din Suceava de către Ioan Barnovschi Movilă-Vodă. Domnul Ioan Gh. Ştefan confirmă, la anul 1654, această danie.

La începutul secoluluĭ al XVII-lea se afla aci o colonie ungurească. In apropiere de Uĭdesti se află în mijlocul uneĭ pădurĭ un luminiş ce poartă numele de Racova, unde se zice că ar fi avut loc o ciocnire între trupele ungureştĭ şi moldoveneştĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi puţin cu cultura viţeĭ de vie; o bună parte însă trece în Romînia, unde găseşte ocupaţiune, vara la secerat, şi iarna la exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 666 hect. pămînt arabil, 238 hect. fînaţurĭ, 54 hect. grădinĭ, 12 hect. vii, 260 hect. imaşurĭ, 525 hect. pădur.

Se găsesc 73 caĭ, 886 vite cornute, 502 oĭ, 619 porcĭ. 71 stupĭ.

Ulma, *cătun*, pendinte de com. rur. Seletin, distr. Rădăuţĭ.

Are 268 locuitorĭ.

Este aşezată pe valea Suceveĭ.

Ulma, *tîrlă,* pendinte de moşia Seletin, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Isvor, distr. Rădăuţĭ.

Se găseşte învecinată cu tîrlele Sipitul şi Tabora şi are 3 case cu 9 locuitorĭ.

Unghiul-Popiĭ, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Frătăuţul-Nou, distr Rădăuţĭ.

Are 3 case şi 4 locuitorĭ.

Ursoaia, *cătun*, pendinte de com. rur. Stulpicanĭ, distr. Cîmpulung.

Are 8 case şi 43 locuitorĭ.

Aci se găseşte o fabrică de scîndurĭ cu 6 gatere.

Ursoaia, *pîrîiaş*, afluent pe st. rîuleţuluĭ Putna, ce se varsă în Suceava (v. Putna) şi răsare între Măgura Vaciĭ şi Dealul Ursoaia.

Ursoaia, *complex de micĭ coline*, din carĭ isvorăşte pîr. Trasineţul, distr. Storojineţ; se află la E. de com. Crasna Ilschi şi Crasna Putneĭ, avînd ca vecinătăţĭ, Porcăria la E şi Morĭ la V.

Urzica, *cătun*, pendinte de com. rur. Gemine, distr. Cîmpulung.

Are 16 case cu 65 locuitorĭ.

Ustie - Putila, (Gura - Putileĭ), *com. rur.* distr. Vijniţa, aşezată la confluenţa rîuluĭ Putila cu Ceremuşul.

Suprafaţa 26.86 km.²; popu-

www.digibuc.ro

laţia 798 locuitorĭ, rutenĭ; relig. gr. or.

Se compunde din 2 sate şi anume: Ustie-Putila, reşedinţa comuneĭ cu 558 locuitorĭ şi Bîscău (v. Bîscău, sat).

Satul de reşedinţă e străbătut de drumul distr. Vijniţa-Storoneţ Putila; are un oficiu poştal, o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Paraschiva".

La 1776, o găsim existînd sub aceaş numire.

Aproape de confluenţa Putileĭ cu Ceremuşul, se află o stîncă ascuţită pe care poporul o numeşte „Bîscău".

Populaţia, formată din huţanĭ, se ocupă cu prăsila de vite, cu stînăria, cu exploatarea pădurilor şi cu plutăritul.

Comuna posedă 62 hect. pămînt arabil, 513 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 183 hect. imaşurĭ, 1832 hect. pădurĭ.

Se găsesc 57 caĭ, 231 vite cornute, 632 de oĭ, 131 porcĭ, şi 18 stupĭ de albine.

Uzole, *cătun*, pendinte de satul Mihova-de-Sus, com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 17 case şi 67 locuitorĭ.

---

www.digibuc.ro

V

Vadul Negrileseĭ, v. Schwarzthal.

Vadul Vlădica, *teritoriu*, cu o herghelie de caĭ, pendinte de com. rur. Volovăţ, distr. Rădăuţĭ şi de moşia cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are 2 case şi 10 locuitorĭ.

Acĭ se împreună cele 2 drumurĭ dist. ce vin, unul de la Rădăuţĭ şi altul de la Burla. Comunică cu Rădăuţĭ prin 3 drumurĭ, unul distr. care continuă cele 2 drumurĭ unite aci, altul comunal paralel cu cel d'întîĭ şi al treilea, drum de ţară care merge pe malul Suceviţeĭ, pînă întîlneşte drumul comunal Marginea-Volovăţ-Rădăuţĭ.

Vaisniarca (Wajsniarka), *tîrlă*, pendinte de satul de reşedinţă Revna, com. rur. Revna, distr. Cernăuţĭ.

Valcan, *complex de livezĭ şi pădurĭ*, distr. Cîmpulung, lîngă pîrîul cu acelaş nume şi la V. de Vatra Moldoviţeĭ.

Valea-Pojorîteĭ, *cătun*, pendinte de com. rur. Pojorîta, distr. Cîmpulung.

Are 3 case şi 18 locuitorĭ.

Valea-Putneĭ, *sat*, distr. Cîmpulung, aşezat pe valea cu acelaş nume, pe un teritoriu muntos şi foarte pitoresc.

Suprafaţa 32.49 km²; populaţia 335 locuitorĭ romînĭ şi puţinĭ israeliţĭ; relig. gr. or. pentru majoritate.

Cuprinde, pe lîngă vatra satuluĭ cu 304 locuitorĭ şi cătunul Mestecăneştĭ.

Este străbătut de drumul districtual Cîmpulung-Poiana-Stampeĭ şi de linia fer. Cîmpulung-Vatra-Dorneĭ, la care este staţie. Comunică cu valea Bistriţeĭ-Auriĭ, printr'un plaiŭ peste Mestecăneştĭ. Peste Arşiţa conduce aşa numitul drum al Tătarilor, spre Pojorîta.

Are un oficiu poştal, o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Sf. Arh. Mihail şi Gavril".

Pe o parte din teritoriul eĭ s'a stabilit o colonie germană formînd un cătun cu numele Putna-Iţcanĭ, unde se află o fabrică de scîndurĭ cu 4 gatere.

Populaţia se ocupă cu prăsila de oĭ şi de vite marĭ, precum şi cu exploatarea pădurilor.

Satul posedă 3 hect. 50 a. păm. arab. 533 hect. fîneţurĭ, 2 hect. grădinĭ, 314 hect. imaşurĭ şi 2380 hect. pădurĭ.

Se găsesc 42 caĭ, 242 vite cornute, 305 oĭ, 67 porcĭ şi 5 stupĭ de albine.

Valea-Seacă, *com. rur.*, distr. Gurahumora, aşezată pe pîrîul cu acelaş nume, la hotarul districtuluĭ cu Romînia.

Suprafaţa 25.64 km²; populaţia 1581 locuitorĭ, romînĭ; relig. gr. or.

Se compune: 1) din vatra satuluĭ cu 1247 locuitorĭ romînĭ; şi 2) din satul atenent Miron.

Este legată, prin maĭ multe drumurĭ comunale, cu drumul distr. Berchişeştĭ-Cornul-Lunceĭ; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Pogorîrea Sf. Duh".

Intr'un hrisov, datînd din 1453, din timpul luĭ Alexandru-Vodă, se confirmă stăpînirea logofătuluĭ Mihail asupra acesteĭ comune; la 1776 era în posesia mînăstireĭ Slatina.

Populaţia — formată din locuitorĭ originarĭ şi din coloniştĭ transilvănenĭ — se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Valea-Seacă, *moşie*, cu administraţia specială, distr. Gurahumora.

Suprafaţa 13.30 km²; populaţia 92 locuitorĭ, în majoritate romînĭ gr. or., restul germanĭ şi izraeliţĭ.

Valea-Seacă, *afluent*, pe dr. Moldoveĭ, se varsă de sub Obcina-Valea-Seacă şi, udînd satul cu acelaş nume, părăseşte terit. Bucovineĭ pentru a se vărsa în ţara romînească, în matca Moldoveĭ.

Valea-Seacă, *mic afluent*, pe st. pîr. Suha, ce se varsă în Moldova (v. Suha). Izvoreşte de sub Poiana-Frasinuluĭ şi se împreună cu Suha în mijlocul sat. Frasin, distr. Cîmpulung.

Valea-Stîneĭ, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Fundul Moldoveĭ, distr. Cîmpulung.

Are 10 case şi 59 locuitorĭ.

Valea-Stîneĭ, *pîrîu*, afluent pe

www.digibuc.ro

st. Bistriţeĭ, izvoreşte de sub culmea Mănăila, distr. Cîmpulung.

Valea Străjeĭ, *tîrlă*, pendinte de satul Pojorîtadistr.Cîmpulung.

Valeva (Walewa), *com. rur.* distr. Coţman, aşezată, în masă compactă şi în formă circulară, pe o vale destul de largă, formată de pîrîul Valivc, spre O. de tîrgul Coţman.

Suprafaţa 15.11 km²; populaţia 2176 loc ruteni gr. or.

Printr'un drum comunal este legată cu tîrgul Coţman, şi prin drumurĭ de ţară, destul de rele, cu comunele vecine Cuciur-Mic şi Laşciuca.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul «Adorm. M. D."

Această comuna este amintită pentru întîiaşĭ dată, într'un hrisov din anul 1543. La 1776, o jumătate din ea o stăpînea mazilul Teodor Păunel.

Aci se află o fabrică de spirt, cu borhotul căreia se îngraşă vite, din care se exportă anual peste 300 capete.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1904 hect. pămînt arabil, 91 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 80 hect. imaşurĭ, 2 hect. pădurĭ, 12 hect. heleştee.

Se găsesc 246 caĭ, 411 vite cornute, 275 oĭ, 165 porcĭ şi 60 stupĭ.

Valeva, *moşie*, cu adm. part distr. Coţman.

Suprafaţa 6.61 km²; populaţia 16 locuitorĭ, parte rutenĭ, parte polonĭ; relig. rom. cat., gr. or. şi armeană-unită.

Valicul, *pîrîiaş*, ce răsare dintre munţiĭ Berdu şi Veciu, în apropierea com. Neuhütte, distr. Storojineţ şi împreună cu pîrîiaşul Zubroviţa dă naştere pîr. Ciudeĭ ce se varsă în pîr. Sireţel (v. Ciudeĭ).

Vama, *tîrg*, distr. Câmpulung, aşezat la vărsarea Moldoviţeĭ în rîul Moldova.

Suprafaţa 14.769 km.²; populaţia 3582 locuitorĭ, în majoritate romînĭ, restul germanĭ.

Este străbătut de drumul principal Gurahumora-Stulpicanĭ şi de linia ferată Hatna-Cîmpulung.

Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară de băeţĭ şi de fete cu cîte 4 clase; o biserică parohială gr. or. şi o capelă catolică; 2 case de economie, una romînească şi alta germană.

Nu departe de tîrg, alăturea de drumul mare, se află vestitul monument tătăresc ridicat la 1717 de domnul Moldoveĭ Racoviţa, în amintirea expediţieĭ sale în Transilvania, unde împreună cu Tătariĭ aliaţĭ a asediat oraşul Bistriţa.

Are o fabrică de lemnărie de rezonanţă şi de lînă de lemn precum şi maĭ multe ferestee.

Populaţiunea germană, care se trage din coloniile minerilor aduşĭ aci la 1808 din comitatul unguresc Zips, se ocupă azĭ cu lemnăritul, iar cea băştinaşe cu agricultura şi prăsila vitelor.

Posedă 334 hect. păm. arab. 2853 hect. fînaţurĭ, 23 hect. grădinĭ, 2076 hect. imaşurĭ, 25 hect. poenĭ, 9000 hect. pădurĭ.

Se găsesc 195 caĭ, 2071 vite cornute, 3400 oĭ, 910 porcĭ şi 200 stupĭ de albine.

Vama, *cătun*, pendinte de com. rur. Ţurenĭ, distr. Cernăuţĭ.

Are 10 case şi 58 locuitorĭ.

Aci se află un oficiŭ vamal. Este ultimul punct al drumuluĭ princip. ce vine de la Cernăuţĭ, precum şi locul de unde pleacă un drum distr. spre Lucaviţa.

Este aşezat pe partea stîngă a pîrîuluĭ Mamorniţa, tocmaĭ la hotarul cu Romînia.

Vancinul (Wanczyn), *munte*, 1367 m., ce ţine de lanţul carpatin Şurdin sau Racova şi se găseşte lîngă localitatea Putila-Storoneţ, distr. Vijniţa.

Vapniarca, *vechiŭ cătun*, pendinte de com. rur. Mihalcea, distr. Cernăuţĭ.

Varniţa, *pădure*, distr. Gura humora, în partea de E. a pîrîuluĭ Racova şi la N. V. de Părteştiĭ-de-Sus.

Varvara, *mic afluent* al pîr. Sadova, ce se varsă în Moldova (v. Sadova), răsărind sub muntele Mugureţul, distr. Cîmpulung.

Varvata, *afluent* pe dr. pîr. Soloneţ (v. Soloneţ), răsare sub culmea „La treĭ Movile“, străbate păd. Baranca, maĭ jos de Ilişeştĭ, distr. Rădăuţĭ, şi se varsă în Soloneţ, în dreptul localit. Parteştiĭ de Jos, distr. Rădăuţĭ.

Varvata, *pîrîŭ*, mic afl. pe st. Humoruluĭ, ce se varsă în Moldova (v. pîrîul Humoruluĭ). Răsare sub muntele Cacica, ocoleşte culmea Dealul Dobrineĭ şi se varsă în Humor lîngă sat. Borĭ, districtul Gurahumoruluĭ.

Vasile, *mic afluent* pe dr. Moldoviţeĭ, răsare de sub muntele Măgura, ocoleşte culmea Dealul-Negureştilor şi se varsă în

www.digibuc.ro

Moldova, lîngă com. Vatra Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Vasileŭ (Wassileu), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată pe malul drept al Nistruluĭ, între comunele conriverane Culăuţĭ şi Doroşăuţĭ.

Suprafaţa 7.99 km.²; populaţia 1.545 loc., ruteni, gr. or.

Prin drumurĭ de ţară, comunică cu localităţile din prejur precum şi cu drumul princip. Cernăuţĭ-Zaleszczyki (Galiţia) şi cel distr. Doroşăuţĭ-Zastavna.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D."

Această comună este menţionată pentru prima oară în secolul al XII-lea.

La 1739, a trecut prin acest loc armata rusească sub comanda luĭ Münich.

La 1776, era în posesia Mareluĭ paharnic Mateĭ Hurmuzachi, a maziluluĭ Ioan Vlad şi a schituluĭ Sadova.

Aci se găsesc 3 fabricĭ de spirt şi maĭ multe cariere de piatră, dintre carĭ unele furnisează pietre de construcţie, iar una un fel de gresie tare şi foarte frumoasă care se exportă în Galiţia.

Populaţia se ocupă pe lîngă lucrul din cariere şi cu agricultura.

Comuna posedă 1083 hect. pămînt arabil, 3 hect. fînaţurĭ, 8 hect. grădinĭ, 121 hect. imaşurĭ, 40 hect. pădurĭ.

Se găsesc 120 caĭ, 105 vite cornute, 368 oĭ, 150 porcĭ, 25 stupĭ.

Vasileŭ, *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 5.63 km².; populaţia 163 locuitorĭ, izraeliţĭ, rutenĭ gr. or. şi polonĭ.

Vatra-Moldoviţeĭ, *com. rur.*, distr. Cîmpulung, aşezată pe rîul Moldoviţa, la S. de Ruşiĭ-Moldoviţeĭ.

Suprafaţa 35.05 km².; populaţia 1283 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or. şi puţinĭ germanĭ şi izraeliţĭ.

Se compune din vatra satuluĭ, care, împreună cu tîrla Şesul Mînăstireĭ, are 1245 locuitorĭ şi din cătunele: Dragoşa şi Gura Boulu.

Este străbătută de drumul distr. şi de linia ferată locală Vama-Ruşiĭ Moldoviţeĭ, la care este haltă.

Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parochială cu hramul „Buna-Vestire", fostă mînăstire şi zidită la anul 1531, de Petru Rareş. Inainte de zidirea acesteĭ mînăstirĭ, exista o alta, întemeiată de Alexandru-cel-Bun, la anul 1401 şi dărîmată în urma unor intemperiĭ. Se crede, însă, că şi maĭ înainte de acest an se afla aci o mînăstire.

Are 2 case de economie, morĭ şi ferestee.

La 1776 era în posesia mînăstireĭ Moldoviţa (v. Mold. mîn.). Pe teritoriul acesteĭ comune s'a intemeiat colonia germană Freudenthal (v. Freudenthal, moşie).

Tot aci a zidit antreprenorul minier Manz, la 1808, o uzină.

Populaţia se ocupă cu prăsila de oĭ şi cu exploatarea de pădurĭ.

Văcăria (saŭ Eisenthal), *cătun*, pendinte de com. rur. Iacobenĭ, distr. Cîmpulung.

Are 17 case şi 83 locuitorĭ.

Văcăria, *munte,* 1294 m. alt., făcînd parte din Obcina Chiril. la hotarul distr. Cîmpulung cu Romînia.

Văratica, *complex de livezi şi crînguri,* la N. de com. Dorotea-Plotorniţa, distr. Cîmpulung.

Văslăuţĭ (Wasloutz), *com. rur.* distr. Cernăuţĭ, aşezată pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Cuciur, la poalele de V. ale Culmeĭ Berdo, lîngă hotarul de N. al districtuluĭ.

Suprafaţa 13.99 km²; populaţia 2024 locuitorĭ, rutenĭ de relig. gr. or.

Cuprinde pe lîngă satul de reşedinţă cu 2001 locuitorĭ, şi ferma Soviţa (v. Şoviţa, fermă).

Este lîngă drumul princip. Cernăuţĭ-Uscie Biscupie; are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică cu hramul „Adorm. M. D.".

La 1776, era în posesia Mareluĭ Paharnic Mateĭ Hurmuzachi.

In aceasta localitate se află o fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 1625 hect. pămînturi arabile, 417 hect. fînaţurĭ, 24 hect. gradinĭ, 195 hect. imaşurĭ, 350 hect. pădurĭ, 12 hect. heleşteie.

Se găsesc 84 caĭ, 537 vite cornute, 292 oĭ, 150 porcĭ şi 27 stupĭ de albine.

Văslăuţĭ, *moşie*, cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 13.02 km².; populaţia 286 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ gr. or. şi gr. cat.; restul israeliţĭ, polonĭ şi puţinĭ germanĭ.

Se compune: 1) din moşia Vaslăuţĭ, pr. zisă, cu 257 locuitorĭ şi 2) din ferma Soviţa (v, Soviţa, fermă).

www.digibuc.ro

Văşcăuţĭ-pe-Ceremuş, (Waszkoutz), *tîrg*, distr. Vijniţa, aşezat pe pîrăul Hlibicioc şi pe afluentul săŭ Tepliţa, nu departe de vărsarea sa în rîul Ceremuş.

Supraf. 19.73 km^2.; populaţia aproape 5000 locuitorĭ de naţionalitate ruteană şi de relig. parte gr. or., parte gr. cat.

Este traversat de drumul principal ce duce spre tîrgul Vijniţa şi are, în apropiere un pod solid de lemn întins peste albia Ceremuşuluĭ. Este staţie de drum de fier a l'niĭ locale Nepolocăuţĭ-Vijniţa.

Este sediul uneĭ judecătoriĭ de ocol şi al uneĭ perceptoriĭ; are o casă de economie şi maĭ multe stabilimente industriale micĭ; un oficiŭ telegrafo-poştal, 2 şcolĭ populare cu cîte 4 clase, din care una purta multă vreme denumirea de „Şcoala Moldovenească"; o biserică gr. or. cu hramul „St. Nicolae" şi un castel ce ţine de proprietatea familieĭ baronuluĭ Petrino.

La 1776, aparţinea ca moşie mareluĭ visternic Nicolae Ruset.

Numele localităţiĭ îl găsim amintit într'un hrisov al regeluĭ polon Vladislav din Decembrie 1443.

In apropiere, se află un munte cu numele Anina-Hora (Muntele Aneĭ).

Populaţia se ocupă cu munca cîmpuluĭ şi maĭ ales cu prăsila de vite, care a fost mult propagată prin mica colonie germană de acolo. Două fabricĭ de spirt foarte productive arată şi un avînt industrial de care nu profită, din nefericire, atît populaţie băştinaşă cît străiniĭ speculativĭ.

Posedă 2334 hect. pămînt arabil, 248 hect. fînaţurĭ, 52 hect. grădinĭ, 376 hect. imaşurĭ, 162 hect. pădurĭ.

Se găsesc 177 caĭ, 1229 vite cornute, 78 oĭ, 660 porcĭ, 58 stupĭ.

Văşcăuţĭ-pe-Ceremuş, *moşie*, cu adm. part., districtul Vijniţa.

Suprafaţa 14.75 km^2.; populaţia 218 locuitorĭ, în majoritate izraeliţĭ, restul polonĭ şi rutenĭ.

Pe lîngă moşia Văscăuţĭ-pe-Ceremuş, pr. zisă, maĭ coprinde în sine şi ferma Nawynohradĭ şi un castel frumos în tîrgul Văşcăuţĭ.

Văşcăuţĭ-pe-Siret, *com. rur.*, distr. Siret, aşezată aproape de malul drept al Siretuluĭ, în vecinătatea localităţilor: Siret, Sf. Onufreĭ, Bănceştĭ şi Muşeniţa.

Suprafaţa 8.69 km^2.; populaţia 752 locuitorĭ rutenĭ de relig. gr. or. în majoritate şi ceva rom. cat.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă, care împreună cu tîrla Volcineţca, numără 556 locuitorĭ; şi 2) din cătunul Perzilovca (v. Perzilovca).

Este străbătută de drumul distr. Siret-Cerepcăuţĭ; prin drumurĭ de ţară comunică cu localităţile sus menţionate şi cu drumul distr. Siret-Fîntîna Albă, ce trece prin ele.

Are o şcoală populară cu o clasă; o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."; o casă de economie.

Această comună este menţionată pentru prima dată într'un hrisov din 15 Martie 1666, prin care Solomon Bîrlădeanu o cumpără dela familia Mareluĭ Vornic Şepteliсĭ. La 1776, aparţinea o jumătate mînăstireĭ Barnovschi, iar cea-l-altă jumătate maziluluĭ Gheorghe Perjul. La 1784, a fost unită cu Slobozia Perjuluĭ, Muşeniţa şi Bănceştĭ; la 1780 numaĭ cu Slobozia Perjuluĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 467 hect. pămînt arabil, 40 hect. fînaţurĭ, 12 hect. grădinĭ, 43 hect. imaşiurĭ, 43 hect. pădurĭ.

Se găsesc 47 caĭ, 234 vite cornute, 187 oĭ, 303 porcĭ.

Văşcăuţĭ-pe-Siret, *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 7.81 km^2.; populaţia 79 locuitorĭ rutenĭ gr. or. şi gr. cat. precum şi puţinĭ izraeliţĭ.

Cuprinde pe lîngă moşia Văşcăuţĭ, pr. zisă şi tîrla Odaia.

Veceu, *pîrîiaş*, afl. al rîuleţuluĭ Putna ce izvoreşte din poiana Haciungul şi se varsă în Putna, lîngă aşa numită Stînca a luĭ Daniil.

Vecĭ, *mic munte* (749 m.), se mărgineşte la N. cu dealul Frasinul, la S. cu dealul Berdo, la V. cu Poiana Vecĭ şi o parte din muntele Hacacĭ, iar la E. cu pîrîul Valicuţ.

Este situat între com. Althütte, Neuhütte şi Bănila-Moldovenească, distr. Storojineţ.

Vecĭ, *pădure*, distr. Storojineţ, se mărgineşte la N. cu com. Bănila-Moldovenească, la S. cu poiana Vecĭ, la E. cu dealul Frasinul şi la V. cu Micul Siret.

Vecĭ, *poiană*, distr. Storojineţ, pe un platoŭ (676 m) format din unirea dealurilor Frasinul,

www.digibuc.ro

Vecĭ şi Hacacĭ cu pădurea Vecĭ.

Vecliv (Wekliw), *tîrlă*, pendinte de vatra Satuluĭ Chiseliţenĭ, com. rur. Chiseliţenĭ, distr. Vijniţa.

Veleca Chicerca, (Weleka-Kiczerka) *mică culme,* ce ţine de reg. deluroasă dintre Siretul Mare şi Mic.

Velehciĭ Zvar, (Welekij Zwar) *munte,* ce ţine de ramificările de N. ale şiruluĭ carpatin Obcina Feredeul (1245 m.).

Verbăuţĭ (Werboutz), *com. rur.* distr. Coţman, aşezată la izvorul pîrîuluĭ Werbovschi, între comunele Iurcăuţĭ şi Cuciur-Mic.

Suprafaţa 7.06 km²; populaţia 891 locuitorĭ, rutenĭ, gr. or.

Cuprinde, pe lîngă vatra satuluĭ, şi tîrla Leglia.

Este străbătută de drumul princip. Noua Suliţă-Cernăuţĭ-Ucie Biskupie (Galiţia); prin drumurĭ de ţară, comunică cu Iurcăuţiĭ şi Boianciuc.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „S-ţiĭ Arh. Mihail şi Gavril".

Această comună este menţionată pentru prima oară într'un hrisov al domnitoruluĭ Gr. Ghica, cu data de 4 Iulie 1741. La 1776, aparţinea mazililor Iordache Perjul şi Grigoraş Tăutul.

Populaţia, formată din locuitorĭ originarĭ peste carĭ au survenit emigraţĭ din Galiţia, se ocupă cu agricultura, în timpul veriĭ, iar iarna, cu exploatarea de pădurĭ.

Comuna posedă 932 hect. păm. arab., 81 hect. fînaţurĭ, 9 hect. grădinĭ, 121 hect. imaşurĭ, 102 hect. pădurĭ şi 10 hect. 50 a. heleştee.

Se găsesc 37 caĭ, 197 vite cornute, 135 oĭ, 100 porcĭ, 37 stupĭ.

Verbăuţĭ, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 5.68 km²; populaţia 85 locuitorı rutenĭ gr. or. şi izraeliţĭ.

Se compune din următoarele 3 moşiĭ: Bacalovca, Perzilovca şi Taborovca (v. fiecare).

Verenceanca (Werenczanka), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată, în masă compactă, în şesul ce se întinde între 2 lacurĭ micĭ din grupul celor 3, dintre Stauceni şi Cadobeştĭ.

Suprafaţa 27—28 km²; populaţia 3317 locuitorĭ, rutenĭ gr. or. şi puţinĭ izraeliţĭ.

Cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ, care împreună cu tîrla Za Bulbonov, numără 3265 locuitorĭ rutenĭ, gr. or. şi cătunul Iaseniuca (Jeszaniwka).

Este străbătută de drumul distr. Zastavna-Chiseleŭ, care o pune în comunicaţie cu drumurile princip. Cernăuţĭ-Zaleszezyki (Galiţia) şi Noua Suliţă-Cernăuţĭ-Uscie Biskupie (Galiţia); prin drumurĭ de ţară comunică cu localităţile: Cadobeştĭ, Iujineţ şi Stauceni.

Are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu 4 clase şi o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D."

La 1776, era în posesia Mareluĭ Stolnic Iordache Paşcanu.

In anul 1889, cu ocazia zidireĭ uneĭ bisericĭ, s'aŭ găsit aci o mulţime de monede polone.

Aci se află o carieră de piatră şi maĭ multe fabricĭ de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 3572 hect. pămînt arabil, 160 hect. fînaţurĭ, 33 hect. grădinĭ, 114 hect. imaşurĭ, 36 hect. pădurı şi 50 hect. heleştee.

Se găsesc 317 caĭ, 761 vite cornute, 1099 oĭ, 260 porcı şi 48 stupĭ.

Verenceanca, *moşie,* cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 13.22 km²; populaţia 150 locuitorĭ, în majoritate rutenĭ gr. or. şi gr. cat., restul israeliţĭ şi polonı.

Cuprinde, pe lîngă moşia Verenceanca pr. zisă, cu 138 locuitorĭ, şi tîrla Iaseniuca (Jeszaniwka).

Veşiĭ Maleĭ (Weszyj Malyj), *munte,* ce ţine de şirul carapatin Obcina Mare sau Arşiţa, în aprop. com. Moldova sau Sudiţa, distr. Rădăuţı, are o înălţime de 1419 m.

Veşiĭ Velechiĭ (Weszyj-Welekij), *munte,* ce ţine de culmea Obcina Feredeul şi se găseşte în apropierea localităţiĭ Moldova sau Suliţa, distr. Rădăuţĭ, avînd o înălţime de 1496 m.

Vicovul-de-Jos, *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată pe malul drept al Suceveĭ, în faţa localităţilor Vicovul-de-Sus şi Bilca.

Suprafaţa 32.74²; populaţia 2843 locuitorĭ, romînı de relig. gr. or. şi câţĭ-va germanı.

Este străbătută de drumul princip. Marginea-Ciudeĭ, care se uneşte aci cu drumul distr. ce vine dela Frătăuţul Vechiu şi cu cel comunal, dela Putna; e staţie de drum de fer a linieĭ locale Hadicfalva-Frasin.

Are un oficiŭ telegrafo-poştal; o şcoală populară cu 4 clase; o biserică parohială cu

www.digibuc.ro

hramul „Pogorîrea Sf. Duh"; o casă de economie şi o casă de lectură romînească.

Această comună este menţionată, pentru prima dată, in 1458. Ştefan-cel-Mare a obţinut-o, printr'un act de schimb, dela Mitropolia din Suceava, şi a dăruit-o, prin hrisovul din 20 Sept. 1472, mînăstirei Putna, în posesia căreia se găsea şi la 1776, cînd era unită cu satul Voitinel.

Populaţia formată din locuitori originari şi din colonişti transilvăneni, veniţi mai tîrziŭ — se ocupă cu agricultura şi cu prăsila de vite.

Comuna posedă 813 hect. pămînt arabil, 856 hect. fînaţuri, 27 hect. grădini, 581 hect. imaşuri, 1629 hect. păduri.

Se găsesc 170 cai, 1225 vite cornute, 650 de oi, 715 porci şi 158 stupi.

Vicovul-de-Jos, *moşie,* atenenţă a moşiei cu adm. part. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuţi.

Are 5 case şi 23 locuitori, socotind şi acei din tîrla Slatina.

Vicovul-de-Sus, *com. rur*, de curînd cu titlul de tîrg, distr. Rădăuţi, aşezată pe o mare întindere, pe malul stâng al Sucevei, lipită la V. de Straja şi la O. de Bilca.

Suprafaţa 63.62 km²; populaţia 5939 locuitori, romîni, gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă cu 5487 locuitori, şi 2) din cătunele: Laura, Peste Apă şi Podirei (v. fiecare).

Este străbătută de drumul distr. Ciudei-Solca, din care pleacă aci un drum distr. spre Seletin.

Are 2 şcoli populare, una cu 4 clase, în satul de reşedinţă şi alta cu o singură clasă în cătunul Laura; o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D." şi o casă de economie.

Această comună a fost dăruită de către Ştefan-cel-Mare, prin hrisovul din 15 Sept. 1465, mînăstirei Putna, în posesia căreia se găsea şi la 1776. Pe o porţiune din teritoriul săŭ, s'a întemeiat com. Bilca.

Populaţia, formată din locuitori originari, peste cari aŭ survenit colonişti transilvăneni se ocupă cu prasila de oi şi de vite mari, cu exploatarea de păduri şi puţin cu agricultura.

Comuna posedă 2204 hect. pămînt arabil, 1898 hect. fînaţuri, 50 hect. grădini, 634 hect. imaşuri, 6094 hect. păduri.

Se găsesc 274 cai, 4294 vite cornute, 1388 oi, 2000 porci, 158 stupi.

Vicovul-de-Sus, *moşie,* cu adm. part., distr. Rădăuţi.

Suprafaţa 5037 km.; populaţia 263 locuitori, germani, rom. cat. şi ev., romîni, poloni, ruteni, ş. a; 163 locuitori sunt gr. or. şi numai 15 gr. cat.

Se compune: 1) din Vicovul-de-Sus, moşie atenenţă (v. Vicovul-de-Sus, moşie atenenţă); 2) din moşiile Bilca, Karlsberg, Putna, Vicovul-de-Jos (v. fiecare).

Se găsesc 118 cai, 216 vite cornute, 63 porci, 17 stupi.

Vicovul-de-Sus, *moşie,* atenenţă a moşiei cu adm. part. Vicovul-de-Sus, distr. Rădăuţi.

Se compune: 1) din moşia Vicovul-de-Sus, pr. zisă, care împreună cu tîrlele: Gura Plaiului, Secătura şi Şvereha, are 8 case şi 31 locuitori; şi 2) din teritoriul Bivolarie (v. Bivolarie).

Vid Cadoboşti do Gostinţa, (Wid Kadobestie do Hostyncia), *tîrlă,* pendinte de vatra satului Cadobeşti, com. rur. Cadobeşti, distr. Coţman.

Vihoda (Wyhoda), *tîrlă,* pendinte de moşia cu adm. part, Şerăuţii-de-Sus, distr. Cernăuţi.

Vijenca (Wizenka), *cătun,* pendinte de satul de reşedinţă Ploscа, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 8 case şi 32 locuitori.

Vijenca (Wizenka), com. rur., distr. Vijniţa, aşezată pe pîriul cu acelaşi nume şi lipită de Vijniţa.

Suprafaţa 33.23 km.², împreună cu Ciornohuze, Bahna. Czornohyzy, Rivna şi Vijniţa. Populaţia 1635 locuitori ruteni, gr. or. şi cîţi-va izraeliţi.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Vijenca cu 1317 locuitori şi care, pe lângă vatra satului cu 1295 locuitori, cuprinde şi cătunul Curichiv (Kurykiw), 2) din satul Vijenca-Mică (v. Vijenca-Mică sat)

Este străbătută de drumul distr. Vijniţa-Storoneţ-Putila, şi într'o parte de acel Vijniţa-Berhomet.

Se găseşte o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae" de care depinde şi filiala din Rivna.

Era o lată un corp cu tîrgul Vijniţa şi se numea Vijniţa-de-Sus (v. Vijniţa).

Populaţia se ocupă cu exploatarea de păduri, cu creşterea vitelor şi cu plutăritul.

Se găsesc 77 cai, 108 vite cornute, 257 oi, 162 porci, 13 stupi.

www.digibuc.ro

Vijenca, *pîrîŭ*, afl. pe dr. Ceremuşului, ce ia naştere din pîrîiaşele Vijenca Mare şi Vizenca Mică, care amîndouă izvoresc de sub culmea Stepniculuĭ în apropierea munteluĭ Cherneţa. Se varsă în apropierea orăşeluluĭ Vijniţa.

Vijenca-Mică (Wizenka-Mala), *sat*, pendinte de com. rur. Vijenca, distr. Vijniţa.

Se găsesc 318 locuitorĭ, împreună cu cei din tîrla Curichiv (Kurykiw).

Vijne, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 2 case şi 9 locuitorĭ.

Vijniţa (Wiznitz), *district.*, se mărgineşte la N. cu Galiţia, la V. cu Galiţia şi Ungaria, la S. cu distr. Rădăuţĭ şi la O. cu distr. Storojineţ şi cuprinde ocolurile judecătoreştĭ Vijniţa şi Storoneţ-Putila. Acest district ocupă o suprafaţă de 1527 km²., cu 70.000 locuitorĭ, aproape exclusiv rutenĭ, de diferite conesiunĭ.

Regiunea acestuĭ district este în mare parte muntoasă, iar în părţile sale şese are pămînturĭ mocirloase şi parte sterpe. Districtul Vijniţeĭ poate fi privit, afară de micĭ porţiunĭ din spre răsărit, ca regiune foarte puţin roditoare şi săracă. Populaţiunea se luptă prin urmare a-şĭ căuta existenţa prin lucru cu ziua, prin alte districte. Populaţia de şes se compune din Slavĭ-Rutenĭ, cea de la munte din Huţanĭ, descedenţĭ de viţă cumanică, odinioară romanizaţĭ şi astăzĭ slavizaţĭ. Aceştĭ Huţanĭ, condamnaţĭ la peire prin inclinaţiunea funestă ce o aŭ spre beţie, precum şi prin ravagiile sifilisuluĭ, eraŭ într'o vreme stăpînĭ suveranĭ în regiunile admirabile ale Carpaţilor din acest district. Astăzĭ se întreţin prin lucrul la ferestreie şi la plutele de pe Ceremuş, haĭtuind şi scoţînd butucĭ din locurile inacesibile, cărînd cu caiĭ lor tenacĭ de munte mărfurĭ peste potecile Carpaţilor, saŭ servind ca gonacĭ la vînătorĭ. Pe făşia dintre Berhomet şi Vijniţa se găsesc şi două coloniĭ germane, carĭ cu toată sîrguinţa şi cultura lor agricolă abia pot să scoată din pămînturile hleioase pînea de toate zilele. Maĭ trăesc pe aci şi coloniştĭ lipovenĭ, ce se ocupă cu săpatul şanţurilor şi cu cultivarea pometelor răsleţe.

Districtul Vijniţa este udat dealungul hotaruluĭ spre Galiţia de rîul Ceremuşuluĭ, iar de la localitatea romantică a Lăpuşneĭ şi pînă la Lucaveţ cuprinde basinul cursuluĭ superior al rîuluĭ Siret, ce-şĭ are aci obîrşia sa. Apa sa desparte regiunea deluroasă de cea a munţilor, ce acoper treĭ pătrimĭ din întreaga întindere a districtuluĭ.

Acest district are pe lîngă drumurile districtuale nu tocmaĭ bine îngrijite, numaĭ un drum principal maĭ bun şi anume şoseaua de pe marginea Ceremuşuluĭ, şi olegătură ceva maĭ bună între Vijniţa şi Storojineţ, lucru care îngreuie mult comunicaţiunea cu acest district. De câţi-va anĭ încoace s'aŭ construit însă şi 2 liniĭ ferate locale, din carĭ una leagă Vijniţa cu calea ferată principală (în staţia Nepolocăuţĭ), iar cea-l'altă leagă localitatea Berhomet-pe-Siret, cu tîrgul Storojineţ şi se uneşte (în staţiunea Hliboca), de asemenea, cu calea ferată principală. Această din urmă linie maĭ are şi o continuare de linie industrială, ce uneşte Berhometul cu stabilimentul mare de ferestea din Meze-Brody.

Istoriceşte vorbind, populaţiunea districtuluĭ Vijniţeĭ a avut puţine momente de amintire, regiunea întreagă fiind proprietate boerească ce se cuprindea de mult sub denumirea de Cîmpulungul Rusesc şi ţinea de vechiul ţinut al Cernăuţuluĭ, precum Cîmpulungul Romînesc ţinea de cel al Suceaveĭ. Atît trebuie de amintit, că locuitoriĭ Huţanı aŭ emigrat la diferite epocı, pe urma lipseĭ de drepturı şi neavînd pămînt, în părţile Cîmpulunguluĭ Romînesc, pe la izvoarele Suceveĭ şi Moldoveĭ, pînă chiar în valea rîuleţuluĭ Suha şi arendînd păşunile de munte mănăstireştı de pe acolo, aŭ alcătuit cu încetul acel contigent de oamenĭ de munte samovolnicĭ, pe carı cronicele noastre îĭ pomenesc sub numele de *brănişteni*.

Districtul Vijniţa are după ultima statistică: 20.812 hect. de pămînt arabil, 20.062 fînaţurĭ, 745 grădinĭ, 15.000 imaşurĭ, 2354 poenĭ, 77.855 pădurĭ. Animale domestice numără: 4788 caı, 23.157 vite cornute, 23.633 oĭ, 11.790 porcı şi 3570 stupĭ de albine.

Vijniţa (Wiznitz, Wiznyea), *tîrg*, aşezat de malul drept al rîuluĭ Ceremuş, care îl desparte printr'un pod de lemn destul de primitiv, de tîrgul districtual galiţian Kuty.

Suprafaţa 33.23 km.²; populaţia, maĭ mult de 5000 locuitorĭ, dintre care maĭ mult de jumatate izraeliţĭ, iar ceĭ

www.digibuc.ro

băştinaşĭ ruteni; relig., pentru locuitorĭ creştinĭ, e gr. or.

Din Vijniţa duce şoseaua principală prin valea Vijenca spre trecătoarea Niemciţ şi de acolo înainte spre valea Ceremuşuluĭ; acest tîrg mai e legat prin drumurĭ distr. nu tocmaĭ bune cu tîrguleţele apropiate Văşcăuţĭ şi Berhomet pe Siret. Este şi staţie principală a căiĭ ferate locale Nepolocăuţĭ-Vijniţa.

Are un oficiŭ telegrafo-poştal şi este sediul căpitanuluĭ districtual (prefectuluĭ), al jud. de ocol şi al celor-l-alte oficiĭ administrative district.

Cultul gr. or. e deservit de o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D." în Vijniţa-de-Jos, avînd pe lîngă sine şi o capelă de cimitir în Bahna.

Afară de aceasta tîrgul maĭ are o bis. rom. cat., una gr. cat. şi maĭ multe sinagogĭ ce sînt supuse administraţieĭ unuĭ rabin, care se bucură de o mare influenţă religioasă, chiar dincolo de hotarele ţăreĭ, şi maĭ ales la evreiĭ din Maramureş.

Instrucţiunea se predă prin 2 şcolĭ populare de diferite sexe cu cîte 6 clase şi una mixtă aflătoare la marginea tîrguluĭ, supranumită Bahna.

Ca date istorice avem ştire că pe la aniĭ 1776 pămînturile ce constituesc astă-zĭ teritorul Vijniţeĭ, se găseaŭ cîte o treime în proprietatea Ioaniţeĭ Cantacuzino, Ioaniţeĭ Sturza şi a luĭ Mihalache Giurgiuvan. Tot aci se găsea în aceiaş epocă şi un schit de călugăriţe cu 7 maicĭ. Partea de sus a teritoriuluĭ Vijniţeĭ poartă încă de la 1710 numele special de Vijenca (Wizenka), destinată fiind a forma cu timpul o comună deosebită, precum este astă-zĭ.

Numele Vijniţa (Wiznitza) îşĭ are origina sa în silaba slavonă wysza=de sus, prin care se indică poziţiunea muntoasă a localităţeĭ.

Poziţiunea muntoasă şi f. pitorească a localităţeĭ pe malul Ceremuşuluĭ, care coboară din regiunile păduroase o bogăţie considerabilă de tot felul de lemnăriĭ de industrie, a făcut din acest tîrg, de mult timp, un punct de afluenţă pentru evreimea speculativă de prin prejur, aşa în cît negoţul, destul de remarcabil în această parte a Bucovineĭ, maĭ ales în specialitatea plutărituluĭ, se găseşte aproape cu desăvîrşire în miinĭ evreeştĭ.

Posedă 975 hect. pămînt arabil, 1864 hect. fînaţurĭ, 78 hect. grădinĭ, 571 hect. imaşurĭ, 4078 hect. pădurĭ.

Se găsesc 112 caĭ, 436 vite cornute, 57 oĭ, 350 porcĭ şi 13 stupĭ.

Vijniţa (Wiznitz), *moşie*, cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 46.04 km²; populaţia 207 locuitorĭ izraeliţĭ, rutenĭ, polonĭ şi cîţĭ-va romînĭ.

Vilaucea (Willawcze), *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe pîrîul Berezniţa, între Bănila Rusească la V. şi Zamostie la O.

Suprafaţa 29.10 km².; populaţia 3444 locuitorĭ rutenĭ, gr. or. şi cîţĭ va izraeliţĭ.

Se compune din satul de reşedinţă cu acelaş nume, cu 3361 locuitorĭ şi din satul Bereznica (v. Bereznica, sat).

Prin drumurĭ de ţară este unită cu comunele vecine, precum şi cu drumul distr. Văşcăuţĭ-Vijniţa; are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Niculae".

Această comună este menţionată într'un hrisov din Decembrie 1433, al regeluĭ polon Vladislav. La 1776 era în posesia mazililuĭ Ioan Frunză. O parte din această com. aparţinea, pe vremurĭ, mînăstirei Zamostia.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Intre Vilaucea şi com. învecinată Zamostia, se întindea o parte din aşa numitul „Codru Bucovinean", adică o zonă neutră, între teritoriul Moldoveĭ Vechĭ şi al Polonieĭ de pe atuncĭ.

Comuna posedă 1964 hect. pămînt arabil, 373 hect. fînaţurĭ, 36 hect. grădinĭ, 210 hect. imaşurĭ, 1203 hect. pădurĭ.

Se găsesc 175 caĭ, 382 vite cornute, 49 oĭ, 700 porcĭ, 87 stupĭ.

Vilaucea, *moşie*, cu adm. part., distr. Vijniţa.

Suprafaţa 10.01 km².; populaţia 27 locuitorĭ, în majoritate izraeliţĭ, restul rutenĭ gr. or.

De această moşie depinde şi castelul de vînătoare Semiatyn.

Vilehovţe (Vilehowce), *cătun*, pendinte de com. rur. Cuciur Mare, distr. Cernăuţĭ.

Are 6 case şi 29 locuitorĭ.

Vilsec (Wilsek), *sat*, pendinte de com. rur. Mihova, distr. Vijniţa.

Are 153 locuitorĭ.

Vimohiv (Wymohiw), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Prelipcea, distr Coţman.

www.digibuc.ro

Vimuşiv (Wymusziw), *cătun*, pendinte de com. rur. Babin, distr. Coţman.
Are 15 case şi 79 locuitorĭ.

Vimuşiv (Wymusziw), *cătun*, pendinte de moşia cu adm. part. Babin, distr. Coţman.
Are 2 case şi 4 locuitorĭ.

Vipcina (Wipczyna), *cătun*, pendinte de com. rur. Dolhopole, distr. Vijniţa.
Are 8 case şi 36 locuitorĭ.

Vipcina (Wipczyna), *cătun*, pendinte de satul Storoneţ, c. r. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.
Are 6 case şi 16 locuitorĭ.

Vipcina Costeliuca (Wipczina Kosteliwka), *munte*, 1112 m. ce ţine ramificările de N. ale şiruluĭ Obcina Feredeul.

Vipcina Serghiesca (Wipczyna Sergijska), *cătun*, pendinte de com. rur. Sergienĭ, distr. Vijniţa.
Are 131 locuitorĭ.

Vipcinca (Wipczynka), *cătun*, pendinte de satul de reşedinţă Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.
Are 2 case şi 9 locuitorĭ.

Vipcenca (Wypczenka), *pădure*, pe malul stîng al Siretuluĭ Mare, distr. Vijniţa.

Virstene, *tîrlă*, pendinte de moşia Camena, pr. zisă, care, împreună cu cătunul Hlibicioc, formează moşia cu adm. part. Camena, distr. Cernăuţĭ.

Viteliuca (Witelówka), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată, în masă compactă, pe stînga pîrîuluĭ Soviţa, lipită de Laşchiuvca-Vechie.

Suprafaţa 2,11 km²; populaţia 560 locuitorĭ, rutenĭ de relig. gr. or.

Prin drumurĭ de ţară, este legată cu Laşchiuvca şi cu celelalte comune învecinate, precum şi cu drumul principal Cernăuţĭ-Zaleszczyki.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică locală cu hramul „Pogorîrea Sf. Duh".

Aci s'a zidit în anul 1720 o biserică. La 1776 o jumătate din această comună era în stăpînirea episcopuluĭ de Rădăuţĭ Dosofteĭ Herăscu, iar cealaltă jumătate o stăpînea Marele Căpitan Iordache.

In secolul al XIV-lea, s'aŭ aşezat aci maloruşĭ, care se îndeletniceaŭ cu pescuitul.

Populaţia de azĭ se ocupă, maĭ ales, cu agricultura.

Comuna posedă 317 hect. pămînt arabil, 47 hect. fînaţurĭ, 6 hect. grădinĭ, 56 hect. imaşurĭ.

Se găsesc 36 caĭ 109 vite cornute, 43 oĭ, 108 porcĭ şi 27 stupĭ.

Viteliuca, *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 2.28 km²; populaţia 70 locuitorĭ, izraeliţĭ, polonĭ şi rutenĭ, de diferite confesiunĭ.

Vivoz (Wywoz), *deal*, 495 m., ce ţine de înălţimele Mihucenĭ (v. Mihucenĭ, grup de înălţimĭ) şi se găseşte în apropierea com. Cuciur-Mare, distr. Cernăuţĭ.

Vîlcoveţul, *pîrîiaş*, ce izvoreşte în apropierea com. Camena, distr. Cernăuţĭ, şi se varsă în pîr. Corovia (v. Corovia).

Vîrful Capreĭ, *munte*, (1570 m.) ţine de culmea Dealul Suvaruluĭ (v. Suvarul), şi se găseşte la N. de com. Dorna Candrenĭ, distr. Cîmpulung.

Vîrful Chicirelor, *deal*, (635 m.) pendinte de com. rur. Crasna-Ilschi, se mărgineşte la E. cu ogoarele com. Crasna-Ilschi, la V. cu căt. Lunca-Frumoasă, la S. cu Pădurea Petruşca şi la N. cu Sireţelul.

Printre Vîrful Chicirelor la E. şi dealul Mărişorĭ la V. curge Sireţelul.

Vîrful Munceilor, *munte*, ce ţine de grupul înălţimelor ce străbat din munţiĭ mărginaşĭ aĭ Transilvanieĭ în sudul Bucovineĭ, formînd Munţiĭ La Roşĭ (v. Carp. Bucovineĭ). Are 1176 m. şi se găseşte lîngă com. Dorna Căndrenĭ.

Vîrful Obcineĭ, *munte*, 1282 m. ce ţine de grupul înălţimelor, carĭ străbat din munţiĭ mărginaşĭ aĭ Transilvanieĭ în sudul Bucovineĭ.

Vîrful Plaiuluĭ, *munte*, 1160 m. alt., la S. de Dealul Pietrişuluĭ, distr. Cîmpulung.

Vîrful Şoldan, *munte*, 748 m., ce ţine de grupul de culmĭ Cornu-Tomnaticul (v. Carpaţiĭ Bucovineĭ) şi se află lîngă localitatea Mihova, districtul Vijniţa.

Vîrful Vulveĭ, *munte*, 1595 m., ce ţine de munţiĭ Rodneĭ, intră odată cu ramificaţia acestora spre Bucovina ca primă culme a aşanumiţilor munţĭ Suhard, în teritoriul bucovinean. E situat la S. de com. Cîrlibaba, distr. Cîmpulung.

Vîvlar, *cătun vechiŭ*, pendinte

www.digibuc.ro

de com. rur. Bobeştĭ, distr. Storojineţ.

In acest cătun se află o capelă în care se oficiază serviciul divin în ziua de 6 Iulie a fie-căruĭ an, cînd un mare pelerinaj are loc aci. Origina acestui pelerinaj se găseşte într'o legendă care spune că aci s'ar fi găsit o icoană a Maiceĭ Domnuluĭ, şi anume în izvorul de lângă capelă. Poporul crede că apa acestuĭ izvor, numit de el „Isvorul Tămăduireĭ“, are puterea să vindece toate boalele.

Vîvlar, *pîrîiaş*, ce răsare sub dealul Draculuĭ nu departe de izvorul pîr. Corovia (v. Corovia) şi se varsă în pîr. Hliniţa în faţa sat. Bobeştĭ, distr. Storojineţ.

Voduvaria (Woduwaria), *tîrlă*. pendinte de com. rur. Ceahor, distr. Cernăuţĭ.

Se găsesc 8 case şi 33 locuitorĭ.

Voitinel, *com. rur.*, distr. Rădăuţĭ, aşezată pe pîrîul cu acelaşĭ nume, între Vicovul-de-Jos, Horodnicul-de-Jos şi Gălăneştĭ.

Suprafaţa 17.72 km.² împreună cu Gălăneştĭ; populaţia 1108 locuitori, exclusiv romînĭ, de relig. gr. or.

Este străbătută de drumul princip. Marginea-Ciudeĭ; printr'un drum de ţară comunică cu Gălăneştĭ şi cu drumul distr. ce trece p'aci.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Prof. Ilie“.

A fost sat din timpurile cele maĭ vechĭ. Ştefan-cel-Mare îl dărueşte la 1490 mînăstireĭ Putna, în posesia căreia se găsea şi la 1776, cînd era numai cătun anexat la com. Vicovul-de-Jos. In vremurile de demult, se afla aci o mînăstire.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu prasila de vite.

Comuna posedă 1153 hect. pămînt arabil, 386 hect. fînaţurĭ, 14 hect. grădinĭ, 384 hect. imaşurĭ, 658 hect. pădurĭ.

Se găsesc 85 caĭ, 534 vite cornute, 236 oĭ, 307 porcĭ.

Voitinel, *moşie*, atenenţă a moşieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuţĭ.

Are 2 case şi 24 locuitorĭ, coprinzînd pe lîngă sine şi tirlele: Crivăţ şi Pietroasa.

Voitinelul, *pîrîŭ*, afl. dr. Suceveĭ, răsare de sub poalele munţilor Poiana Hociungul şi Bîtca Mare, primeşte mai sus de sat. Voitinel pîr. Slatina şi se varsă în Suceava, în faţa loc. Gălăneştĭ, distr. Rădăuţĭ.

Voivodeasa, *afluent* pe st. Suceviţiĭ (v. Suceviţa), răsare de sub culmea Voivodeasa şi, udînd com. Fürstenthal, distr. Rădăuţĭ, se varsă în Suceviţa, gură în gură cu pîr. Şoarecul ce vine din dreapta.

Voivodeasa, v. Fürstenthal.

Voivodeasa, *complex de pădurĭ şi livezĭ* în dreapta pîriuluĭ cu acelaş nume, şi aproape de localitatea Fürstenthal, distr. Rădăuţĭ.

Volcineţ, *com. rur.*, distr. Siret, aşezată pe malul drept al fl. Siret, la confluenţa luĭ cu pîrîul Volcineţ, între Camenca şi Cerepcăuţĭ.

Suprafaţa 4.62 km²; populaţia 2041 locuitorĭ 3 părţĭ rutenĭ şi o parte romînĭ, de relig. gr. or.

Se compune: 1) din satul de reşedinţă Volcineţ, care, împreună cu tîrla Zolob, numără 1995 locuitorĭ; şi 2) din cătunul Dibrova (v. Dibrova cătun).

Este străbătută de drumul distr. Cerepcăuţĭ-Camenca şi legată, prin drumurĭ de ţară, cu comunele Bahrineştĭ şi Fîntîna-Albă; printre ea şi com. Cerepcăuţĭ, trece linia ferată Hliboca-Hadicfalva.

Are o şcoală populară cu 2 clase şi o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D.“

Prin hrisovul din 14 Februarie 1704, Nicolae Costin, hatman şi pîrcălab de Suceava, a dăruit-o mînăstireĭ Barnovschi, în posesia căreia se găsea şi la 1776.

Populaţia se ocupă cu agricultura, cu creşterea vitelor şi cu exploatarea pădurilor.

Comuna posedă 1513 hect. pămînt arabil, 206 hect. fînaţurĭ, 31 hect. grădinĭ, 307 hect. imaşurĭ şi 47 hect. pădurĭ.

Se găsesc 182 caĭ, 771 vite cornute, 270 oĭ, 591 porcĭ, 81 stupĭ.

Volcineţ, *moşie*, cu adm. part., distr. Siret.

Suprafaţa 4.11 km²; populaţia 24 locuitorĭ, izraeliţĭ şi rutenĭ.

Volcineţca, *tîrlă*, pendinte de vatra comuneĭ Văşcăuţĭ pe Siret, distr. Siret.

Volcineţul, *pîrîŭ*, afluent pe dr. Siretuluĭ, ce-şĭ adună apele sub dealul La Ungurenĭ, în apropierea localit. Bahrineştĭ, distr. Siret şi se varsă în Siret, în dreptul com. Volcineţ.

Voloca, *cătun*, pendinte de com. rur. Mihalcea, distietul Cernăuţĭ.

Are 114 locuitorĭ.

www.digibuc.ro

Voloca-pe-Derehlui, *com. rur.* distr. Cernăuțĭ, așezată pe pîr Derehluĭ și lipită de partea de O. a com. rur. Cuciur-Mare.

Suprafața 30.24 km^0; populația 3335 locuitorĭ, romînĭ, de relig. gr. or.

Este străbătută de drumul com. Voloca-Corovia, care o pune în comunicație cu drumul princip. Cernăuțĭ-Siret; prin partea sa de V. trece drumul district. CuciurMare-Tărășeni și linia ferată Cernăuți-Hliboca.

Are o școală populară cu 2 clase și o biserică parohială cu hramul „Sf. Nicolae".

Această comună a fost întemeiată pe teritoriul com. rur. Cuciur Mare, într'un cătun numit Horodiștea, de unde apoi locuitori s'au transferat, mai târziŭ în cătunul Săliște; ambele aceste cătune sunt, astăzi, unite cu vatra satului. La 1776 eră în posesia mînăstireĭ Putna.

Populația se ocupă cu agricultura și creșterea de vite.

Comuna posedă 1297 hect. pământ arabil, 768 hect. fînăturĭ, 40 hect. grădinĭ, 298 hect. imașurĭ, 477 hect. pădurĭ.

Se găsesc 152 caĭ, 1291 vite cornute, 720 porcĭ și 331 stupĭ de albine.

Voloca pe Ceremuș, *com. rur.,* distr. Storojineț așezată pe pîrîul Volocivca, afluent al pîr. Brușnița.

Suprafața de 9.76 km_2; populația, 1079 locuitorĭ, aproape toțĭ rutenĭ, relig. gr. or.

Prin drumuri câmpene este legată cu Carapciu-pe-Siret și cu Stăneștiĭ-de-Jos pe Ceremuș.

Are o școală populară cu două clase și o biserică parohială cu hramul „Adorm. M. D".

La 1776, aparținea unui preot numit Semaca, și se găsea aci o mînăstire, zidită în anul 1742 de un monah, din familia Donici.

Populația se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

Comuna posedă 601 hect. pămînt arabil, 133 hect. fînețurĭ, 17 ha. grădinĭ, 16 hect. imașurĭ 177 hect. pădurĭ.

Se găsesc 123 caĭ, 329 vite cornute, 1901, 129 porcĭ, 51 stupĭ.

Voloschiĭ Grunĭ (Woloskyj Gruni), *cătun,* pendinde de satul de reședință Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijnița.

Se găsesc 21 case și 67 locuitorĭ.

Volovăț, *com. rur.,* distr. Rădăuțĭ, așezată pe pîrîul cu acelaș nume, între localitățile Marginea și Burla.

Suprafața 21.35 km_2; populația 2483 locuitorĭ romînĭ, de relig. gr. or.

Se compune: 1) din satuĭ de reședință cu 2473 locuitori și 2) din herghelia Vadul Vlădica (v. Vadul Vlădica).

Este legată cu Rădăuțĭ și Marginea printr'un bun drum comunal; prin drumurĭ de țară, comunică cu localitatea vecină Burla și cu drumul princip. Solca-Ciudei.

Are o școală populară cu trei clase; o biserica parohială cu hramul „Inălțarea Sf. Crucĭ"; o casă de economie și un cabinet de lectură romănesc.

Această comună e te menționată, pentru prima dată, într'un hrisov din 1421.

In acel hrisov se spune că Alexadru Vodă și fiul său Eliaș, au dăruit-o Ringalei, — soția acestuia din urmă și soră cu regele polon Vladislav.

In anul 1502, Ștefan cel Mare a zidit aci o biserică de piatră în locul celei de lemn făcută, se zice, de Dragoș Vodă, la 1300, și transportată la Putna. Prin hrisovul de 20 Iunie 1589, de pe timpul domnului Moldovei Petru Șchiopul, episcopul Movilă si mama sa Stănița, au dăruit-o mînăstireĭ Sucevița.

La 1776, depindea de această comună și teritoriul numit „Prundul". La 1780, a fost unită cu Burla.

Populația se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 1398 hect. pămînt arabil, 104 hect. fînețurı, 19 hect. grădinĭ, 472 hect. imașurĭ, 255 hect. pădure.

Se găsesc 141 caı, 974 vite cornute, 262 oı, 1057 porcı, 185 stupĭ.

Volovăț, *moșie,* atenență a moșieĭ cu adm. part. Hardeggthal, distr. Rădăuțĭ.

Are 4 case și 60 locuitorı, și coprinde și herghelia Vadul Vlădica.

Vorniceni, supranumire a Toloveĭ Mici, parte din com. rur Tolova sau Ioseffalva.

Voroneț, *fostă mînastire,* astăzı biserică parohială în comuna rurală cu acelaș nume, districtul Gurahumoruluĭ, în așà numita vale a Corbului, lîngă pîrîul Voroneț, ce 'și are numele slav „*varonă*" dela cuvântul romîn *corbul.* A fost fondată, precum se vede din inscripția deasupra ușeĭ bisericei, de către Ștefan cel Mare, și isprăvindu-se clădirea în timpul de la 26 Maı și pînă la 14 Septemvre 1488. Se pare însă ca în acest loc fusese deja înainte un schit, căci se vorbește

de acest sf. locaș și într'un hrisov din 1472. Adevăratul întemeietor al mînăstirei ar fi însă, după tradiția poporului, pustnicul Daniil de la Putna, care îndemnînd pe Ștefan cel Mare la reînceperea războiului cu turcii ,după nefericita bătălie de la Războenĭ, ar fi făcut pe domnul să clădească în urma biruinței mînăstirea, așa cum se vede astă-zĭ, dăruind-o cu averĭ.

In pronaosul bisericeĭ se vede mormântul cu inscripție al lui Daniil, iar afară la intrare se cunoaște încă chipul fundatoruluĭ. Mînăstirea poseda în Bucovina, pe lîngă satul Voroneț, moșiile Stulpican, Bucureștĭ, (Cîmpul-Codruluĭ) Dragoieștĭ, Bucșoaia, Slatioara, Ostra Negrileasa, Frasin, Dorotea Geminĭ, Lucaceștĭ, precum și culmile Mesticaniș, Petriș și Muncel cu felurite proprietățĭ și drepturĭ maĭ micĭ. Dincolo de hotare avea moșiile Boteștĭ, Balița, Ghisfita, Vladenĭ, Șuhlințĭ, Cruce Hoida și cîte-va viĭ.

La secularizarea mînăstirilor de către guvernul austriac trăiau la Voroneț încă 15 monahĭ.

Voroneț, *sat*, distr. Gurahumora, așezat pe pîrîul cu acelaș nume, la confluența sa cu rîul Suceava.

Suprafața 42.61 km²; populația 491 locuitorĭ romînĭ; relig. gr. ort.

Printr'un drum comunal este legat atît cu drumul princip. Gurahumora - Cîmpulung cît și cu stația Gurahumora luĭ, a linieĭ ferate Hatna-Cîmpulung.

Are o biserică zidită la 1848, fosta mînăstire Voroneț (v. Voroneț mînăstire), avînd hramul „Sf. Gheorghe“ și o școală populară cu o clasă.

Intr'un hrisov, datînd din 1435, se face mențiune de această comună.

Populația — formată din locuitorĭ originarĭ și din coloniștĭ transilvănenĭ—se ocupă cu agricult. și cu creșterea vitelor.

Comuna posedă 41 hect. fînețurĭ, 3 hect. grădinĭ, 216 hect. imașurĭ, 3773 hect. pădurĭ.

Se găsesc 11 caĭ, 214 vite, 200 oĭ, 150 porcĭ, 10 stupĭ.

Voroneț, *moșie*, atenență a moșieĭ cu adm. spec. Gurahumora, distr. Gurahumora.

Are o casă și 5 locuitorĭ.

Voronețul, *pîrîŭ*, afluent pe dr. Moldoveĭ ce'șĭ adună izvoarele de sub poalele Opcineĭ Voroneț și primind pîrîiașele Slătioara, Brusturoasa și Maghernița, se varsă, după ce udă com. Voroneț, în Moldova, maĭ sus de orășelul Gurahumora.

Vovce (Wowcze), *localitate*, pendinte de moșia cu adm. part. Mihova - Vasilco - Basil, distr. Vijnița.

Are 3 case și 25 locuitorĭ.

Aci se află o mină de fer părăsită.

Vovcineț (Wowczynec) *cătun*, pendinte de satul Lucaveț-de-Sus, distr. Vijnița.

Are 410 locuitorĭ rutenĭ, gr. or.

Vuleva sau Uleva, *tîrlă*, pendinte de vatra comuneĭ Bilca. distr. Rădăuțĭ.

www.digibuc.ro

Z

Zabahna, *cătun*, pendinte de com. rur. Panca, distr. Storojineţ.

Are o biserică filială cu hramul „Sf. Ilie“ atenenţă a parohieĭ din Panca.

Moşia Zabahna pe care se află cătunul, e împărţită în două: o jumătate ţinînd de Panca-Vasilco, iar cea-l-altă jumătate de Panca-Ianoş.

Această moşie se întinde d'alungul maluluĭ stîng al Siretuluĭ şi are un pămînt mocirlos, fapt ce explică şi numirea ce poartă.

Zaberez, înălţime, 460 m., ce ţine de şirul deluros care desparte **la** S. de local. Ispas (distr. Vijniţa), basinul Prutuluĭ de al Siretuluĭ.

Zabje (Zabze), *cătun*, pendinte de satul Putila, com. rur. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Are 8 case şi 37 locuitorĭ.

Zadobriuca(Zadobrówka),*com. rur.*, distr. Cernăuţĭ, aşezată pe partea stîngă a pîrîuluĭ Cuciur, care de aci încolo se numeşte Zadobriuca, la N. de Sadagura.

Suprafaţa 9.10 km^2.; populaţia 889 locuitorĭ, rutenĭ, de relig. gr. or.

Este situat lîngă drumul principal Sadagura-Cernăuţĭ care se uneşte nu departe de comună cu cel de la Riskupie.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică cu hramul „S-ţiĭ Arh. Mihail şi Gavril“ zidită la 1765.

Această comună aparţinea, la 1776, Mareluĭ Visternic Nicolae Ruset.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Comuna posedă 707 hect. pămînt arabil, 186 hect. fînaţurĭ, 5 hect. grădinĭ, 87 hect. imaşurĭ, 10 hect. pădurĭ şi 15 hect. heleştee.

Se găsesc 38 caĭ, 203 vite cornute, 150 oĭ, 64 porcĭ.

Zadobriuca, *moşie*, cu adm. part., distr. Cernăuţĭ.

Suprafaţa 3.36 km^2; populaţia 44 locuitorĭ, în majoritate polonĭ, restul rutenĭ şi izraeliţĭ.

Zadobriuca, *pîrîŭ*, afluent pe st. Prutuluĭ, care ia naştere din împreunarea cu pîrîiaşul Cuciur, maĭ jos de satul Cuciur-Mic, distr. Cernăuţĭ şi se varsă în Prut, la tîrguleţul Sadagura, unindu-şĭ gura cu cea a pîr. Şubraneţ, distr. Cernăuţĭ.

Zagroblia (Za Groblia), *tîrla*, pendinte de moşia cu adm. part. Şerăuţiĭ-de-Sus, distr. Cernăuţĭ.

Zahareştĭ, *com. rur.*, distr. Suceava, aşezată la confluenţa celor două pîraĭe, afluente ale Hraniţeĭ, Treparu şi Pripasna.

Suprafaţa 10.30 km.; populaţia 901 locuitorĭ, rominĭ; relig. gr. or.

Prin drumurĭ de cîmp este legată cu comunele învecinătoare Stroeştĭ şi Litenĭ, precum şi cu drumul distr. Suceava-Gurahumora.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sf. Dumitru“ ce ţine de bis. filială din Litenĭ ş satul Buneştĭ.

La 1542, boerul Nicoară Crovicĭ, pîrcălabul Hotinuluĭ, a zidit aci o biserică de piatră. La 1776 era proprietatea vorniculuĭ Costache Lupu.

Populaţia formată din locuitorĭ originarĭ, peste carĭ aŭ venit maĭ tîrziŭ o colonie de rominĭ transilvănenĭ, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

www.digibuc.ro

Comuna posedă 912 hect. pămînt arabil, 118 hect. fînaţurĭ, 5 hect. 50 a. grădinĭ, 35 hect. imaşurĭ, 1 hect. 50 a. heleştee.

Se găsesc 30 caĭ, 362 vite cornute, 678 oĭ, 185 porcĭ şi 16 stupĭ.

Zahareştĭ, *moşie*, cu ad. spec. distr. Suceava.

Suprafaţa 3.62 km².; populaţia 17 locuitorĭ, dintre carĭ 9 israeliţĭ şi 8 romînĭ gr. oriental.

Depindea odată de com. Zahareştĭ, cu care, la 1756, era în stăpînirea vornicululĭ Costache Lupu.

Zahorbĭ, *cătun*, distr. Coţman.

Are 3 case şi 33 locuitorĭ.

Zalisna, *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Toporăuţĭ, distr. Cernăuţĭ.

Zamca, *cătun*, pendinte de com. rur. Igeştiĭ, distr. Storojineţ.

Aci se afla, acum cîte-va veacurĭ, un puternic castel, locuit de haiducĭ.

Zamostia (Zamostie), *com. rur.*, distr. Vijniţa, aşezată pe pîrăul Pisariv, afluent al Hlibicioculuĭ, între Vilaucea la S. V. şi Carapciŭ-pe-Ceremuş la O.

Suprafaţa 21.61 km.; populaţia 1447 locuitorĭ rutenĭ gr. or. şi puţinĭ izraeliţĭ.

Este unită cu Vaşcăuţĭ şi cu Carapciŭ-pe-Ceremuş prin bune drumurĭ comunale; iar prin drumurĭ de ţară cu Vilaucea, precum şi maĭ d'a dreptul, cu Carapciŭ-pe-Ceremuş.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică cu hramul „Adorm. M. D." care a fost odată a schituluĭ Zamostia (v. Zamostia, schit).

Această comună este menţionată într'un hrisov din Decembrie 1433, al luĭ Ştefan-cel-Mare.

La 1776. era împărţită în treĭ părţĭ, dintre carĭ două eraŭ în stăpînirea luĭ Alexandru Costreş.

Intre Zamostia şi com. învecinată Vilaucea, se întindea o parte din aşa numitul „Codrul Bucovinean", ce forma aci o zonă neutră, între teritoriul Moldoveĭ-Vechĭ şi al Polonieĭ de pe atuncĭ.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Comuna posedă 1066 hect. pămînt arabil, 119 hect. fînaţurĭ 18 hect. 50 a. grădinĭ, 57 hect. imaşurĭ, 840 hect. pădurĭ.

Se găsesc 112 caĭ, 436 vite cornute, 57 oĭ, 350 porcĭ, 13 stupĭ.

Zamostia, *schit*, fondat după cum ne spune un hrisov din Dec. 1723 al domnuluĭ Moldoveĭ Mihaĭ Racoviţă, de către starostele Cernăuţuluĭ Dumitru Pîru şi dăruit de către maziliĭ Zamostienĭ Gheorghiţă Onciul, Dumitraş Gafencu, Toader al luĭ Grigoraş Costea, Ioniţa ginerile luĭ Neculae al luĭ Miron Cuparenco, Ilie Ţintă, Tănase Ţintă şi Enache Herăscu. La aceste daniĭ, s'a maĭ adăogat la 1726, şi un teren lîngă satul Vilaucea dăruit de Maria Cernausca. Cu prilejul secularizăriĭ mînăstirilor de către Austriacĭ a fost desfiinţat şi acest schit (1784) şi averile saie încorporate fonduluĭ religionar bucovinean.

Zamuşin (saŭ Samuşin), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată în lungime, pe malul drept al Nistruluĭ, maĭ sus de com. Onut.

Suprafaţa 4.65 km².; populaţia 878 locuitorĭ, rutenĭ gr. or.

Prin drumurĭ de ţară este legată cu localităţile vecine, precum şi cu drumul princip. Noua Suliţă—Cernăuţĭ—Uscie Biskupie (Galiţia); un pod umblător, peste Nistru, o pune în comunicaţie cu hotarul galiţian.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică filială cu hramul „Naşterea M. D." pendinte de parohia din Onut.

La 1776, aparţinea Mareluĭ Paharnic Iordache Paşcanu.

La N. comuneĭ. se găsesc aşa numitele şanţurĭ tătăreştĭ pe unde se crede că ar fi fost *vad* de trecere peste Nistru, încă din cele maĭ vechĭ timpurĭ, şi anume, în locul unde Nistru prezintă 2 insule.

Populaţia se ocupă cu agricultura şi pescuitul.

Comuna posedă 524 hect. pămînt arabil, 1 hect. fînaţurĭ, 33 hect. grădinĭ, 72 hect. imaşurĭ, 64 hect. pădurĭ.

Se găsesc 45 caĭ, 119 vite cornute, 192 oĭ, 110 porcĭ şi 3 stupĭ de albine.

Zamuşin, *moşie*, cu adm. part. distr. Coţman.

Suprafaţa 3.24².; populaţia 16 locuitorĭ în majoritate izraeliţĭ, restul rutenĭ gr. cat.

Zanta, *deal*, 459 m., ce ţine de şirul colinar Berdo-Horodişte, distr. Coţman.

Za Ploscu, (După Ploscă), *cătun*, pendinte de satul de reşedinţă Plosca, com. rur. Plosca, distr. Vijniţa.

Are 17 case şi 99 locuitorĭ.

Zareţ, *tîrlă*, pendinte de satul

www.digibuc.ro

Putila, com. rur. Storoneţ-Putila, distr. Vijniţa.

Are o casă şi 3 locuitorĭ.

Zarijenĭ (Zaryzny), *cătun*, pendinte de satul de reşedinţă Mărenicenĭ, com. rur. Mărenicenĭ, distr. Vijniţa.

Are 12 case şi 51 locuitorĭ.

Zastavna, (Zastawna), *ocol judecătoresc*, avînd ca centru tîrguleţul Zastavna, cuprinde 28 comune rurale, tîrguleţul Zastavna precum şi 29 moşiĭ cu adm. speciale, reprezentînd o populaţie de 49.357 locuitorĭ, aproape toţĭ de naţionalitate ruteană.

Zastavna, *tîrguleţ*, aşezat în masă compactă între 3 iazurĭ, alimentate de pîrîul Verbovschi.

Suprafaţa 19.15 km.^{2}; populaţia 4.000 locuitorĭ, de naţionalitate aproape esclusiv ruteană sunt şi puţinĭ germanĭ, polonĭ şi israeliţĭ; religia în majoritate gr. or.

Este străbătut de şoseaua distr. Cuciur Mic-Zaleszczyk, din care se bifurcă puţin maĭ la N. o altă şosea aşa numită Zastavna-Toutri.

E reşedinţa uneĭ judecătorii şi percepţiĭ de ocol; are un oficiŭ poştal; o şcoală populară cu 4 clase, care purta numele de „Moldovenească", fondată pe la 1786, pe cînd localitatea era centru de district. Are o biserică gr. or. parohială cu hramul „Sf. Nicolae", una rom. cat. şi alta gr. catolică.

La 1776, era sat aparţiitor cămăraşuluĭ Mihalachi Begnischi. Incă pe la 1766, aceastâ localitate a fost invadată de refugiaţĭ galiţienĭ, carĭ aŭ cotropit, pe cît se pare, populaţia băştinaşe de acolo.

La 1739, a staţionat aci generalul rus Münich, cu armata sa, trecînd în expediţie spre Moldova şi făcînd rechiziţiuni împilătoare prin întreaga regiune.

Se găseşte aci o mare fabrică de spirt.

Populaţia se ocupă cu agricultura, prasila de vite, pescăria şi în parte cu negoţul, avînd şi începuturĭ de industrie casnică.

Posedă 3.206 hect. pămînt arabil, 207 hect. fînaţurĭ, 30 hect. grădinĭ. 1 hect. 50 a vii, 58 hect. imaşuri, 13 hect. poenĭ, 134 hect. heleştee, bălţĭ, mlăştinĭ.

Se găsesc 256 caĭ, 570 vite cornute, 198 oĭ, 181 porcĭ, 65 stupĭ.

Zastavna, *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 18.42 km.^{2}; populaţia 263 locuitorĭ, polonĭ, rutenĭ şi israeliţĭ; rutenii sînt parte gr. or., parte gr. cat.

Pe lîngă moşia Zastavna, pr. zisă, cuprinde şi tîrlele: Persoliwka, Równina, Sapigora, Serednyj Tik.

Zatocom, (Za Tokom), *tîrlă*, pendinte de moşia cu adm. part. Şerăuţii-de-Sus, distr. Cernăuţi.

Zegreva, *tîrlă*, pendinte de com. rur. Ruşii-Moldoviţeĭ, distr. Cîmpulung.

Are 2 case şi 7 locuitorĭ.

Zeleneŭ, *com. rur.*, districtul Coţman. aşezată împrăştiat, pe malul drept al Prutuluĭ, la confluenţa luĭ cu pîrîul Bruşniţa, între Bărbeştĭ şi Hliniţa (distr. Storojineţ).

Suprafaţa 2.94 km.^{2}; populaţia 1.300 locuitori, ruteni, gr. or

Cuprinde pe lîngă vatra satuluĭ cu 925 locuitori şi cătunul Pleşniţa (v. Pleşniţa, cătun).

Este străbătută de drumul distr. Berhomet-Vijniţa, care trece Prutul peste un pod umblător; prin drumuri de ţară, comunică cu comunele vecine din distr. Storojineţ.

Are o şcoală populară cu o clasă şi o biserică parohială cu hramul „Sţiĭ. Arh. Mihail şi Gavril" zidită la anul 1772 de boerul Ioniţă Strişca, în posesia caruia era comuna şi la 1776.

Intr'un hrisov din 1691, se vorbeşte de această comună.

Un acveduct, ce se află în această comună, serveşte la coborîtul lemnelor în pîrîul Bruşniţa.

Populaţia se ocupă cu agricultura.

Comuna posedă 299 hect. pămînt arabil, 4 hect. fînaţuri, 10 hect. şi 50 a. grădini, 188 hect. imaşurĭ, 2 hect. pădure.

Se găsesc 93 caĭ 432 vite cornute, 96 oĭ, 261 porcĭ şi 31 stupi.

Zeleneŭ, *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 2.03 km.^{2}; populaţia 22 locuitori, izraeliţĭ, rutenĭ rom. cat. şi romînĭ gr. or.

Zidovca (Zydowka-Jidanca) *pîrîŭ*, afluent pe dr. Siretuluĭ, ce izvoreşte din păd. Macova şi se varsă în rîul Siret, lîngă locat. Jadova, distr. Storojineţ.

Ziveĭ Grunĭ (Zwyj Gruń), *catun*, pendinte de satul Argel, distr. Cîmpulung.

Are 3 case şi 11 locuitorĭ.

www.digibuc.ro

Zolob, *tîrlă*, pendinte de vatra comuneĭ Volcineţ, distr. Siret.

Zolotma, *vechiŭ cătun*, pendinte de satul Pozaharicĭ, com. rur. Pozaharicĭ, distr. Vijniţa. Astă-zĭ face parte integrantă din acest sat.

Zornişĭ, *deal*, 437 m., ce ţine de şirul colinar ce se întinde la S. de satul Verbăuţĭ, distr. Coţman.

Zrubul, vezĭ Slobozia-Davidenilor.

Zubraniţa (Zubranitcze), *pîrîiaş*, ce răsare între povărnisele culmeĭ Ciumărna şi împreună cu pîraiele: Bursucăŭ, Ciorniş, Izvoraş şi Petrovăţ formează începuturile rîuluĭ Siret.

Zubroviţa, *pădure*, distr. Storojineţ, cuprinsă între 3 cursurĭ de ape, şi anume: Şireţelul la S. şi E., p. Zubroviţa la V. şi rîuleţul Ciudeĭ la N. pînă la care se întinde printr'un crîng numit Cîrligata.

Zubroviţa, *pîrîiaş*, ce răsare sub muntele Merişor, în apropierea com. Althütte, distr. Storojineţ şi împreună cu pîriiaşul Valicul, dau naştere pîr. Ciudeĭ ce se varsă în pîr. Sireţel (v. Ciudeĭ).

Zubri, *pîrîiaş*, afluent al pîr. Rosişneĭ ce se varsă în Rusca răsărind sub muntele Zubri.

Zvaricĭ (slavizat din Izvoraş), *mic afl.*, pe st. Siretuluĭ, care răsare din păd. Fruntea şi se varsă în Siret, maĭ sus de satul Lăpuşna, distr. Vijniţa.

Zviniace (Zwiniacze), *com. rur.*, distr. Coţman, aşezată pe malul drept al Nistruluĭ, lipită de com. Crisceatec şi în faţa localităţeĭ galiţiane Zaleszczyki.

Suprafaţa 6.03 km².; populaţia 1117 locuitorĭ, rutenĭ gr. or. şi ceva izraeliţĭ

Cuprinde pe lângă vatra satuluĭ cu 805 locuitorĭ şi cătunul Costrijivca (v. Kostryziwka).

Partea centrală a comuneĭ se află lîngă drumurile princip. Cernăuţĭ-Zaleszczyki (Galiţia) şi Crisceatec- Horodenka (Galiţia); prin drumurĭ de ţară comunică cu com. Luca şi Prelipcea; comunică apoĭ cu Galiţia printr'un pod de piatră, peste Nistru.

Are o şcoală populară cu o clasă, numită încă şi la 1844 „Moldovenească" zidită fiind, probabil, în locul alteia vechĭ, al căruĭ nume de „moldovenească" a trecut şi la cea nouă; are o biserică parohială cu hramul „Naşterea M. D.".

La 1776, era în posesia a treĭ proprietarĭ: Ioan Volcinschi, Tonuţă şi Lupu Nacu.

In această localitate s'aŭ găsit unelte din epoca de piatră.

Se află aci o varniţă şi mai multe cariere de piatră, carĭ furnisează gresiĭ albe şi roşiĭ f. căutate; de asemenea se găseşte şi alabastru.

Populaţia se ocupă în mare parte cu agricultura.

Comuna posedă 687 hect. pămînt arabil, 25 hect. fînaţurĭ, 48 hect. grădinĭ, 84 hect. imaşurĭ, 13 hect. pădurĭ şi 5 hect. heleştee.

Se găsesc 47 caĭ, 178 vite cornute, 171 oĭ, 157 porcĭ şi 16 stupĭ.

Zviniace (Zwiniacze), *moşie*, cu adm. part., distr. Coţman.

Suprafaţa 3.25 km².; populaţia 105 locuitorĭ, izraeliţĭ, rutenĭ şi polonĭ; rutenii sînt gr. cat. şi gr. or.

www.digibuc.ro

www.digibuc.ro